

Forslag til lov om forsikringsvirksomhed¹

Afsnit I

Generelle bestemmelser

Kapitel 1

Anvendelsesområde

Forsikringsselskaber

§ 1. Denne lov finder anvendelse på forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, samt virksomhed omfattet af §§ 2-8.

Finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder

§ 2. For finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder finder § 67, stk. 1, § 82, kapitel 10, § 95, § 100, § 105, stk. 7, § 107, stk. 1, §§ 133, 139, 165, 170-172, 174, kapitel 17, §§ 259-262, 267-275, 277, stk. 3, § 280, stk. 1-2 og stk. 5-8, §§ 283-284, 301-307, 309 og 312-319 anvendelse. For finansielle holdingvirksomheder finder §§ 142-144, 146 og 151 desuden anvendelse. For forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 128 og 166-167 desuden anvendelse.

Filialer

§ 3. For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, der er nævnt i § 14-18, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 49-51, 55-59, 67, 69, 71-76, 174, 259-262, 269, § 270, stk. 1 og 3, §§ 271-272, 274-275,

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), EU-Tidende 2013 nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015, om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2003, Nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (omarbejdning), EU-Tidende 2016, nr. L 2, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab (aktionærrettighedsdirektivet), EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF, EU-Tidende 2013, nr. L 182, side 19.

281, 283, 291, 294-296, 299, 302, 305-307 og 312-319 anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Stk. 2. Loven finder anvendelse på filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om filialer omfattet af stk. 2, herunder regler om kapitalforhold m.v., regler om at filialer omfattet af stk. 2 skal udøve deres aktiviteter i et datterselskab.

Stk. 4. Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på de i stk. 2 nævnte filialer.

Tjenesteydelser

§ 4. For tjenesteydelser her i landet ydet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 52-54, 59, 67, 71-76, 269, 283 og 305-307 anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Stk. 2. For tjenesteydelser ydet her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 60 og §§ 305-307 anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

SE-selskaber

§ 5. Bestemmelser om bestyrelsen eller bestyrelsesmedlemmer i § 9, stk. 1, nr. 6, § 111, § 112, stk. 1, §§ 113, 118, § 140, stk. 2, § 193, stk. 11 og 12, og § 245 finder alene anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem med de fornødne tilpasninger.

Stk. 2. Bestemmelser om bestyrelsen eller bestyrelsesmedlemmer og bestemmelser om ledelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, §§ 42, 82, 96-97, 105, 110, 122-125, 139, § 170, nr. 2, § 171, nr. 2, §§ 181-182, 208, § 244, stk. 1, § 267, stk. 2 og 3, § 272, § 276, stk. 2, nr. 2, § 280, § 302, stk. 2, nr. 7, og stk. 3, og §§ 312-319 finder ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf desuden anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem med de fornødne tilpasninger.

Leverandører og underleverandører

§ 6. For leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder finder § 269, stk. 1, § 270, stk. 4, og §§ 305-307 anvendelse.

Coassurancevirksomhed

§ 7. Finanstilsynet kan fastsætte særlige regler eller afvigelser for coassurancevirksomhed.

Fælles datacentraler

§ 8. For fælles datacentraler, jf. § 9, stk. 1, nr. 13, finder følgende regler tilsvarende anvendelse:

- 1) § 133, stk. 1, nr. 8, om betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området samt regler herom udstedt efter § 133, stk. 2.
- 2) Regler om outsourcing udstedt i medfør af § 135, hvis de fælles datacentraler outsourcer it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 9, stk. 1.
- 3) §§ 305-307 om digital kommunikation.

Stk. 2. Kapitel 22 om tilsyn og kapitel 28 om delegation og klage og regler udstedt i medfør af disse kapitler finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, jf. § 9, stk. 1, nr. 13.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undtagelsesvist i særlige tilfælde og for en tidsbegrænset periode dispensere fra stk. 1 og 2. Dispensationen kan fornyes.

Kapitel 2

Definitioner

§ 9. I denne lov forstås ved:

- 1) Forsikringsselskab: et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med lovens § 14.
- 2) Pengeinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om finansiel virksomhed.
- 3) Realkreditinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra b, i lov om finansiel virksomhed.
- 4) Fondsmæglerselskaber, jf. § 13, stk. 2, jf. stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.
- 5) Investeringsforvaltningsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra c, i lov om finansiel virksomhed.
- 6) Modervirksomhed: En virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.
- 7) Dattervirksomhed: En virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.
- 8) Koncern: En modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 10.
- 9) Finansiel holdingvirksomhed: En modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er et forsikringsselskab, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 5. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 10, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 11.
- 10) Forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 9.
- 11) Blandet forsikringsholdingvirksomhed: En modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.
- 12) Associeret virksomhed: En virksomhed, i hvilken en finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en dattervirksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiel virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.
- 13) Fælles datacentraler: Virksomheder, hvis væsentligste aktiviteter omfatter it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder, og som overvejende er ejet af
 - a) en eller flere forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, eller sådanne virksomheders dattervirksomheder i forening eller
 - b) en eller flere foreninger, hvis medlemmer overvejende er forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder.
- 14) Eksposering: Summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksposeringer i §§ 118-121 og 173, undtages følgende mellemværender:
 - a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.
 - b) Ved køb eller salg af omsættelige værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller de omsættelige værdipapirer er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.
 - c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.
 - d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradagmellemværender med institutter, der yder disse tjenester.
- 15) Snævre forbindelser:
 - a) Direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 7 angivne art,

- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
 - c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.
- 16) Filial: En afdeling, som retligt udgør en ikke-selvstændig del af et forsikringsselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilladelse til.
- 17) Captivegenforsikringsselskab: Et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 18) Gruppe 1-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 59, 60 eller 61 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 14 og 16:
- a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.
 - b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.
 - c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.
 - d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.
- 19) Gruppe 2-forsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.
- 20) Accessoriske risici: Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 1, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 14, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.
- 21) Outsourcing: Outsourcing omfatter enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.
- 22) Outsourcingvirksomhed: Et forsikringsselskab, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.
- 23) Leverandør: En virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.
- 24) Videreoutsourcing: En leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.
- 25) Kompetente myndigheder: De nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.
- 26) Solvenscertifikat: Et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 156 og 157.
- 27) ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle): En juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.
- 28) Standardformlen: En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 154, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 29) Matchtilpasning: En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne.
- 30) Volatilitetsjustering: En justering af den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.

- 31) Reel ejer: En fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler.
- 32) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.
- 33) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:
- a) Ved skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
 - b) ved livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) ved genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.
- 34) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.
- 35) Koncerntilsyn efter solvens II-direktivet er det tilsyn, som udøves med:
- a) Virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2.
 - b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
 - c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og hvor modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 36) Koncerntilsynsførende efter solvens II-direktivet: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.
- 37) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst ét af følgende kendetegn er til stede:
- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi eller
 - b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.
- 38) Store risici:
- a) Risici under forsikringsklasserne 4-7, 11 og 12 i bilag 1.
 - b) Risici under forsikringsklasserne 14 og 15 i bilag 1, når forsikringstageren udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed.
 - c) Risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 1, når forsikringstageren opfylder mindst to af følgende betingelser:
 - i) Forsikringstageren har en balancesum på minimum 6,2 mio. euro.
 - ii) Forsikringstageren har en årlig nettoomsætning på mindst 12,8 mio. euro.
 - iii) Forsikringstageren har i det seneste regnskabsår haft 250 eller flere fuldtidsansatte.
- 39) Forsikringsdistribution:
- a) Den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler.
 - b) Den virksomhed, der består i levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via en hjemmeside eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale via det pågældende medie.
- 40) Forsikringsadministrationsfællesskab: Et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner.
- 41) Variable lønde: Aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel. Ved aflønning i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution, jf. nr. 39, forstås alle former for fast og variabel

løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

42) Kønsneutral aflønningspolitik: En aflønningspolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn.

43) Fratrædelsesgodtgørelse: Enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke:

- a) udgør løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden,
- b) udgør rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler, eller
- c) følger af præceptiv lovgivning.

Stk. 2. Ved kapitalinteresser forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed.

Stk. 3. Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden.

Stk. 4. Ved kapitalandele forstås andele i aktieselskaber (aktier), i anpartsselskaber (anparters) samt i andre virksomheders egenkapital.

Stk. 5. En modervirksomhed, der har været omfattet af stk. 1, nr. 8, anses fortsat som en finansiell holdingvirksomhed, hvis mindst 35 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis den samlede balancesum nævnt i 1. pkt. har været under 40 pct. 3 år i træk.

Koncerner

§ 10. Finanstilsynet kan bestemme, at denne lovs eller selskabslovens regler om koncerner, bortset fra § 141 i selskabsloven om koncernrepræsentation, ligeledes finder helt eller delvis anvendelse på grupper af forsikringsselskaber, der ikke udgør en koncern, men som dog har en sådan indbyrdes tilknytning, at anvendelse af de nævnte regler må anses for påkrævet. De pågældende selskaber udpeger et her i landet hjemhørende selskab omfattet af § 39, stk. 1, der skal anses som modervirksomhed. Sker dette ikke, udpeger Finanstilsynet selskabet.

Modervirksomhed

§ 11. En modervirksomhed udgør sammen med en eller flere dattervirksomheder en koncern. En virksomhed kan kun have ét direkte moderselskab. Opfylder flere selskaber et eller flere af kriterierne i § 12, er det alene det selskab, som faktisk udøver den bestemmende indflydelse over virksomhedens økonomiske og driftsmæssige beslutninger, der anses for at være modervirksomhed.

Bestemmende indflydelse

§ 12. Bestemmende indflydelse er beføjelsen til at styre en dattervirksomheds økonomiske og driftsmæssige beslutninger.

Stk. 2. Bestemmende indflydelse i forhold til en dattervirksomhed foreligger, når modervirksomheden direkte eller indirekte gennem en dattervirksomhed ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, medmindre det i særlige tilfælde klart kan påvises, at et sådant ejerforhold ikke udgør bestemmende indflydelse.

Stk. 3. Ejer en modervirksomhed ikke mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, foreligger der bestemmende indflydelse, hvis modervirksomheden har

- 1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,
- 2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i en virksomhed i henhold til en vedtægt eller aftale,
- 3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan og dette organ besidder den bestemmende indflydelse på virksomheden eller
- 4) råderet over det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller i et tilsvarende organ og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over virksomheden.

Stk. 4. Eksistensen og virkningen af potentielle stemmerettigheder, herunder tegningsretter og købsoptioner på kapitalandele, som aktuelt kan udnyttes eller konverteres, skal tages i betragtning ved vurderingen af, om en virksomhed har bestemmende indflydelse.

Stk. 5. Ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed ses der bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af dattervirksomheden selv eller dens dattervirksomheder.

§ 13. Ved opgørelsen af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer medregnes rettigheder, der besiddes af såvel modervirksomheden som dennes dattervirksomheder.

Afsnit II

Tilladelse, eneret, virksomhedsområde og udenlandske forsikringsselskaber

Kapitel 3

Tilladelse, eneret m.v.

Tilladelse

§ 14. Udøvelse af forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, må ikke påbegyndes før Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil efter §§ 19-23, jf. dog stk. 2 og 3 og §§ 46-48.

Stk. 2. Undtaget fra kravet om tilladelse er følgende typer af organisationer, virksomheder, institutioner og fonde:

- 1) Pensionskasser, som har til formål at sikre pension ved ansættelse i en privat virksomhed, herunder en forsikringsvirksomhed, eller ved ansættelse i sådanne virksomheder inden for samme koncern.
- 2) Begravelseskasser og ligbrændingsforeninger.
- 3) Anerkendte arbejdsløshedskasser m.v., der er under statens tilsyn.
- 4) Krigsforsikringsforbund, der omfattes af lov om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre.
- 5) Genforsikring i henhold til lov om Danmarks Eksport- og Investeringsfond af ekstraordinære risici i forbindelse med eksport.
- 6) Barselsfonde.

Stk. 3. Undtaget fra kravet om tilladelse er endvidere følgende virksomheder, institutioner og fonde:

- 1) Falck Danmark A/S.
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.
- 3) Rejsegarantifonden.
- 4) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.
- 5) Garantifonden Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring.
- 6) Krigsforsikringsinstituttet efter lov om krigsforsikring af skibe.

Stk. 4. Undtaget fra kravet om tilladelse er endvidere assistancevirksomhed, som ydes i tilfælde af, at et køretøj bliver ramt af en ulykke eller en skade her i landet, hvis yderen af sikkerheden har hjemsted her i landet. 1. pkt. finder ikke anvendelse på virksomheder omfattet af stk. 1.

Stk. 5. Assistancevirksomheden efter stk. 4 må alene omfatte følgende ydelser:

- 1) Reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender eget personale eller materiel.
- 2) Transport af køretøjet til nærmeste mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring af køretøjets fører og passagerer, i almindelighed med samme hjælpekøretøj, til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde.
- 3) Transport af køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted her i landet.

Stk. 6. Betingelsen efter stk. 4, hvorefter skaden skal være sket her i landet, skal ikke være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparation eller transport af køretøjet blot ved forevisning af medlemskort og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i udlandet i henhold til en aftale om gensidighed.

Gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber

§ 15. En virksomhed, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed efter §§ 19-21, vil opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet skal udøve grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 61 eller § 63, selskabet skal udøve virksomhed inden for en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, medmindre de udgør accessoriske risici, eller selskabet i løbet af de kommende 5 år forventes at opfylde mindst en af betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d.

Stk. 2. En virksomhed, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed efter § 19-21, vil opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, hvis selskabet ikke opnår status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. stk. 1.

Kapitalkrav

§ 16. En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 1, skal opfylde kapitalkravene i §§ 154 og 155 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab. En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 2, skal opfylde kapitalkravene i § 156 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab.

Ansøgning om status som gruppe 1-forsikringsselskab

§ 17. En virksomhed, der opnår status som et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 2, kan ansøge Finanstilsynet om at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab. Finanstilsynet godkender en ansøgning i henhold til 1. pkt., hvis Finanstilsynet vurderer, at virksomheden opfylder kapitalkravene i § 16, 1. pkt.

Statusændring

§ 18. Et forsikringsselskab ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til at være et gruppe 2-forsikringsselskab, når selskabet ikke udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 61 eller § 63, når selskabet ikke udøver virksomhed inden for en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, og når ingen af beløbsgrænserne i § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d, overskrides i 3 på hinanden følgende år og ikke forventes at blive overskredet i et af de kommende 5 år.

Stk. 2. Et forsikringsselskab, der ændrer status, skal straks underrette Finanstilsynet og senest 8 arbejdsdage herefter indsende dokumentation for statusændringen.

Krav til ansøgning om tilladelse

§ 19. Forsikringsselskaber må kun udøve virksomhed som nævnt i bilag 1 og 2 samt virksomhed efter §§ 46-48. Finanstilsynet meddeler efter ansøgning et forsikringsselskab tilladelse, til de forsikringsklasser, der er ansøgt om, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion opfylder kravene i § 105.
- 2) Ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 128, stk. 1, opfylder kravene i § 105.
- 3) Ejere af kvalificerede andele, jf. § 9, stk. 3, opfylder kriterierne i § 90, stk. 1.
- 4) Der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 9, stk. 1, nr. 15, mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver.
- 5) Lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med ikke vil vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.
- 6) Ansøgerens organisatoriske og administrative forhold er forsvarlige, herunder at kravene i § 154 er opfyldt.
- 7) Ansøgeren, der søger om tilladelse efter §§ 19-21, kan godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring.
- 8) Ansøgeren har hovedkontor og hjemsted i Danmark.
- 9) Kriterier fastsat efter § 21 og §§ 27-30 er opfyldt.

Stk. 2. En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, kan ansøge om tilladelse til i samme selskab at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 1, klasse 1 og 2.

Stk. 3. En livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 19, stk. 2, skal udover at opfylde kravene til tilladelse, godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af henholdsvis det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 156, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav

§ 20. En ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 19, stk. 1, er opfyldt, herunder oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens

organisation. En ansøgning om tilladelse skal endvidere indeholde en af forsikringsselskabet udarbejdet driftsplan indeholdende oplysninger om arten af de påtænkte forretninger.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om tilladelsens og ansøgningens indhold i øvrigt, herunder om de oplysninger, som driftsplanen skal indeholde, om krav til indberetningsformen og opstillingen og om det åremål, for hvilket planen skal udarbejdes.

Tilslutning til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber

§ 21. For skadesforsikringsselskaber, der ikke er genforsikringsselskaber, er tilladelse endvidere betinget af, at selskabet er tilsluttet Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Stk. 2. Ansøgning om tilladelse til forsikringsklasse 10 i bilag 1, om ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer skal, bortset fra fragtførerens ansvar, være ledsaget af oplysninger om navn og adresse på de personer eller virksomheder, der er udpeget, eller som selskabet agter at udpege som skadesbehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om skadesbehandlingsrepræsentanter og deres beføjelser.

Suspension af behandling af ansøgning

§ 22. Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger om tilladelse efter § 19-21 fra ansøgere, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, når suspensionen har til formål at efterleve en bestemmelse om suspension fra EU-Kommissionen i overensstemmelse med direktiver på det finansielle område.

Afslag på ansøgning om tilladelse

§ 23. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilladelse, skal dette begrundes og meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest 6 måneder efter, at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen. Der skal under alle omstændigheder træffes afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan selskabet indbringe sagen for domstolene.

Stk. 2. Finanstilsynet kan nægte at give tilladelse efter § 19, hvis formålet med at placere hovedkontor og hjemsted i Danmark alene er at undgå at være omfattet af lovgivningen i det land, hvor hovedparten af ansøgerens kunder er hjemmehørende.

Registrering hos Erhvervsstyrelsen

§ 24. Når Finanstilsynet meddeler et forsikringsselskab tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed eller godkender ændringer i en gældende tilladelse, jf. § 19, fremsendes samtidig genpart af godkendelsen til Erhvervsstyrelsen.

Stk. 2. Erhvervsstyrelsen registrerer datoen for tilladelse eller for godkendelse af ændringer i tilladelsen.

Stk. 3. Når forsikringsselskabet har modtaget tilladelse eller godkendelse af ændringer i tilladelsen fra Finanstilsynet, skal forsikringsselskabet anmelde tilladelsen eller ændringen i tilladelsen til registrering hos Erhvervsstyrelsen. Ved anmeldelse til Erhvervsstyrelsen skal forsikringsselskabet indsende et dateret eksemplar af vedtægterne. Erhvervsstyrelsen videresender en kopi af forsikringsselskabets anmeldelse til Finanstilsynet.

§ 25. Forsikringsselskaber og filialer af udenlandske forsikringsselskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, registreres i Erhvervsstyrelsen.

Hæftelse for forsikringer tegnet før tilladelse er meddelt

§ 26. Tegnes der uanset bestemmelserne i §§ 14-24 forsikringer, forinden tilladelse er meddelt og registrering er sket, hæfter de, der på forsikringsselskabets vegne har tegnet forsikringerne eller har medansvar herfor, solidarisk for aftalens opfyldelse. Anerkender selskabet forpligtelserne senest 4 uger efter registreringen, bortfalder de pågældendes hæftelser, forudsat at forsikringstagerens sikkerhed ikke derved i væsentlig grad forringes. Aftaler af den nævnte art er forinden selskabets anerkendelse af forpligtelserne ikke bindende for forsikringstageren.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 14-23 er ikke til hinder for, at der med henblik på stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab kan ske indtegnning af medlemmer, hvis forsikringsmæssigt ansvar ikke begynder at løbe og præmie ikke opskrives, forin-

den selskabet er registreret. Indtegnings af et medlem i et gensidigt selskab er dog kun bindende, hvis selskabet anmeldes til Erhvervsstyrelsen senest 1 år efter indtegningen. Nægtes registrering, bortfalder aftalen.

Adskillelse mellem liv- og anden forsikringsvirksomhed.

§ 27. Livsforsikringsvirksomhed må ikke i samme selskab forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikrings-selskaber kan dog ved tilladelse ud over livsforsikringsvirksomhed udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 1. Endvidere kan genforsikring af livsforsikring og anden forsikring udøves af samme selskab.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, der efter § 19, stk. 2, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring skal komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne.

§ 28. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et skadesforsikringsselskab, der gennem en filial driver virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan udøve forsikringsformer, der er i overensstemmelse med rets anvendelsen i det pågældende land, uanset at dette ikke er tilladt i Danmark.

Anmeldelse af det tekniske grundlag

§ 29. Det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed skal anmeldes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. tages i anvendelse, jf. dog stk. 2. Det samme gælder enhver efterfølgende ændring i de nævnte forhold. Anmeldelsen skal indeholde angivelse af følgende forhold:

- 1) De forsikringsformer, som selskabet agter at anvende.
- 2) Grundlaget for beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer.
- 3) Regler for beregning og fordeling af realiseret resultat til forsikringstagerne og andre berettigede efter forsikringsaftalerne.
- 4) Selskabets principper for genforsikring, herunder beløbsgrænser.
- 5) Regler for, hvornår såvel de forsikringssøgende som forsikringstagerne skal afgive helbredsoplysninger til bedømmelse af risikoforholdene.
- 6) Grundlaget for beregning af livsforsikringshensættelser såvel for den enkelte forsikringsaftale som for selskabet som helhed.
- 7) Regler, hvorefter pensionsordninger med løbende udbetalinger tegnet eller aftalt som obligatoriske ordninger i et forsikringsselskab kan overføres fra eller til selskabet i forbindelse med overgang til anden ansættelse eller i forbindelse med virksomhedsoverdragelse eller virksomhedsomdannelse.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, der ikke tegner direkte livsforsikring, skal ikke foretage anmeldelse af det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forhold der er nævnt i stk. 1, herunder om og i hvilket omfang anmeldelserne skal være offentligt tilgængelige.

§ 30. De forhold, der er angivet efter § 29, stk. 1, nr. 1-5, skal være betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne.

Stk. 2. De anmeldte regler for beregning og fordeling af realiseret resultat, jf. § 29, stk. 1, nr. 3, skal være præcise og klare og skal føre til en rimelig fordeling.

Stk. 3. Præmierne for nytegnede forsikringer skal være tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, således at der ikke vil være behov for systematisk tilførsel af andre midler.

Stk. 4. De beregningslementer (rentesatser, omkostningssatser og statistiske beregningslementer), der lægges til grund ved beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer, skal vælges med forsigtighed. Indeholder grundlaget for beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicydelser muligheden for at opdele den indbetalte forsikringspræmie i en del, for hvilken der optjenes en garanteret pension, og en del, som tilgår enten det kollektive bonuspotentiale eller det individuelle bonuspotentiale, er det dog tilstrækkeligt, at grundlaget som helhed er baseret på betryggende forudsætninger. De beregningslementer, der lægges til grund ved beregning af livsforsikringshensættelser, skal fastsættes således, at de er i overensstemmelse med de regler, der er udstedt i medfør af § 191.

Stk. 5. Er en forsikring omfattet af stk. 4, 2. pkt., skal andelen af kollektivt bonuspotentiale og individuelt bonuspotentiale medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdien og ved overførsel fra et selskab til et andet, jf. § 29, stk. 1, nr. 7.

Stk. 6. Er kravene i stk. 1-4, eller i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke opfyldt, skal Finanstilsynet påbyde livsforsikringsselskabet at foretage de fornødne ændringer i de forhold, der er angivet i § 29, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de krav, der er nævnt i stk. 1-4.

Særlige regler for gensidige forsikringsselskaber vedrørende stiftelse m.v.

§ 31. Selskabslovens bestemmelser om anmeldelse og registrering m.m. og selskabslovens kapitel 3 finder med de nødvendige tilpasninger tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Stk. 2. For gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser finder bestemmelserne i selskabslovens kapitel 3 vedrørende aktionærer anvendelse på garantier, og bestemmelserne om aktiekapital og aktier anvendelse på garantikapital og garantiandele med fornødne lempelser.

Oplysninger om reelle ejere

§ 32. Et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse skal indhente oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder oplysninger om de reelle ejeres rettigheder.

Stk. 2. Enhver, der direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, skal efter det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses anmodning give det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse de oplysninger om ejerforholdet, der er nødvendige for det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses identifikation af reelle ejere, herunder oplysninger om de reelle ejeres rettigheder.

Stk. 3. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal registrere oplysningerne om forsikringsselskabets eller den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder oplysninger om de reelle ejeres rettigheder, i Erhvervsstyrelsens it-system, hurtigst muligt efter at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse er blevet bekendt med, at en person er blevet reel ejer. Enhver ændring af de oplysninger, som er registreret om de reelle ejere, skal registreres, hurtigst muligt efter at selskabet eller pensionskassen er blevet bekendt med ændringen. De registrerede medlemmer af det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses direktion skal betragtes og registreres som reelle ejere i Erhvervsstyrelsens it-system, hvis det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse efter at have udtømt alle muligheder for identifikation herefter ingen reelle ejere har eller ingen reelle ejere kan identificeres.

Stk. 4. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal mindst en gang årligt undersøge, om der er ændringer af de registrerede oplysninger om reelle ejere. Resultatet af den årlige undersøgelse fremlægges på det bestyrelsesmøde, hvor bestyrelsen godkender årsrapporten.

§ 33. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses reelle ejere i 5 år efter det reelle ejerskabs ophør. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal endvidere opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om forsøg på identifikation af reelle ejere i 5 år efter gennemførelsen af identifikationsforsøget.

§ 34. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal efter anmodning udlevere oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses forsøg på at identificere deres reelle ejere, til Hvidvasksekretariatet. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal endvidere efter anmodning udlevere de nævnte oplysninger til andre kompetente myndigheder, når disse myndigheder vurderer, at oplysningerne er nødvendige for deres varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver.

Stk. 2. Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder kan vederlagsfrit videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. § 32, stk. 3, eller er indhentet, jf. § stk. 1, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.

§ 35. Erhvervsstyrelsen fastsætter nærmere regler om oplysningernes registrering, tilgængelighed og offentliggørelse efter § 32, stk. 1 og stk. 3, og § 33 i Erhvervsstyrelsens it-system, herunder hvilke oplysninger det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal registrere i styrelsens it-system.

§ 36. Et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse, der skal indhente, opbevare og registrere oplysninger om reelle ejere, jf. § 32, skal efter anmodning give personer og virksomheder, der i medfør af hvidvaskloven skal udføre kundekendskabsprocedurer, med oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses ejerforhold.

Stk. 2. Modtager Finanstilsynet indberetninger i medfør af hvidvaskloven om uoverensstemmelser i forhold til de registrerede oplysninger om et gensidigt forsikringsselskabs eller en tværgående pensionskasses reelle ejere, foretager Finanstilsynet en undersøgelse af forholdet. Finanstilsynet kan over for det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse fastsætte en frist for forholdets berigtigelse.

Stk. 3. Efter anmodning fra Finanstilsynet kan Erhvervsstyrelsen sideløbende med undersøgelsen, jf. stk. 2, offentliggøre en meddelelse om indberetningen i Erhvervsstyrelsens it-system. Det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse skal have mulighed for at gøre indsigelse mod indberetningen, inden den offentliggøres, medmindre formålet med offentliggørelsen af meddelelsen om indberetning derved forspildes.

Forpligtelse og eneret til navne

§ 37. Virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab«, »captiveforsikringsselskab«, »captivegenforsikringsselskab« eller »pensionskasse« i deres navn. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsselskaber eller pensionskasser.

§ 38. Forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab.

Stk. 2. Gensidige forsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »gensidigt selskab« eller deraf dannede forkortelser eller på anden tydelig måde angive deres egenskab af gensidigt selskab.

Stk. 3. Captiveforsikrings- eller captivegenforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab« eller »captivegenforsikringsselskab«.

Stk. 4. Tværgående pensionskasser har pligt til i deres navn tydeligt at angive, at de er en pensionskasse.

Stk. 5. Selskabslovens § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 347, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Kapitel 4

Selskabsform, aktiekapital og udbyttedeling

Selskabsform

§ 39. Forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser. Captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, som nævnt i stk. 1, skal have en bestyrelse og direktion.

Aktiekapital, egne aktier m.v.

§ 40. Er et forsikringsselskab et aktieselskab, skal aktiekapitalen indbetales fuldt ud. Immaterielle aktiver kan ikke anvendes til indbetaling af aktiekapital.

Stk. 2. I forsikringsselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke finde sted.

Stk. 3. Et forsikringsselskab må ikke mod vederlag erhverve egne aktier til eje eller pant, hvis den pålydende værdi af selskabets og dets datterselskabers samlede beholdning af aktier i selskabet som følge af erhvervelsen vil overstige 10 pct. I den tilladte beholdning af egne aktier medregnes aktier, der er erhvervet af tredjemand i eget navn, men for virksomhedens regning.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte regler for egne udstedte instrumenter, der kan indgå i kapitalgrundlaget, herunder regler om indløsning og erhvervelse af egne udstedte instrumenter for finansielle holdingvirksomheder, som ikke er omfattet af Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

§ 41. Beslutning om, at nye aktier skal kunne indbetales ved konvertering af gæld i medfør af § 161 i selskabsloven, skal godkendes af Finanstilsynet.

§ 42. § 199 i selskabsloven finder ikke anvendelse på et forsikringsselskabs anskaffelse af egne aktier.

Udbytteuddeling m.v.

§ 43. Som udbytte til aktionærer, rente til garantier eller udbetaling til medlemmer i gensidige selskaber kan kun anvendes årets resultat (overskud) i henhold til den godkendte årsrapport for sidste regnskabsår, overført overskud fra tidligere år og andre reserver, der ikke er bundne i medfør af lov eller selskabets vedtægter, efter fradrag dels af udækket underskud, dels af beløb, der i medfør af lov eller selskabets vedtægter skal henlægges til en sikkerhedsfond eller til andre formål.

Stk. 2. Som ekstraordinært udbytte kan anvendes:

- 1) Midler, der er omfattet af stk. 1.
- 2) Overskud i det indeværende regnskabsår frem til datoen for mellembalancen, jf. § 183, stk. 2, i selskabsloven, hvis beløbet ikke er uddelt, forbrugt eller bundet.
- 3) Frie reserver, der er opstået eller blevet frigjort i det indeværende regnskabsår.

§ 44. Så længe gruppe 1-forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 154, eller minimumskapitalkravet, jf. § 155, eller gruppe 2-forsikringsselskabet ikke opfylder basiskapitalkravet i § 156, kan der ikke udbetales udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garantier eller beløb til medlemmer i gensidige selskaber.

§ 45. I forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, kan uddeling af selskabets midler til aktionærerne ud over efter §§ 43 og 44 kun finde sted som udlodning i forbindelse med nedsættelse af aktiekapitalen eller selskabets opløsning, herunder ved likvidation.

Stk. 2. I gensidige selskaber kan uddeling til medlemmer, ud over efter stk. 1, kun ske i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i vedtægterne.

Stk. 3. Udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garantier eller udbetaling til medlemmer i gensidige selskaber må ikke overstige, hvad der er forsvarligt under hensyn til selskabets og i moderselskaber koncernens økonomiske stilling.

Kapitel 5

Anden tilladt virksomhed

Generelle regler om anden tilladt virksomhed

§ 46. Forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den forsikringsvirksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses virksomhed, herunder digitale løsninger og services, der er forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Stk. 3. Forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Stk. 4. Forsikringsselskaber kan drive virksomhed som forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab gennem en dattervirksomhed.

Stk. 5. Forsikringsselskaber kan drive accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.

§ 47. Forsikringsselskaber kan midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.

§ 48. Forsikringsselskaber kan uanset §§ 19, 46 og 47 i fællesskab med andre drive anden virksomhed, hvis:

- 1) forsikringsselskabet ikke direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse på virksomheden,

- 2) forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet, og
- 3) virksomheden udøves i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet.

Stk. 2. Hvis et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 19 eller § 48, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Kapitel 6

Grænseoverskridende virksomhed

EU/EØS-forsikringsselskabers filialvirksomhed i Danmark

§ 49. Et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial senest to måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet og modtaget oplysningerne, jf. stk. 2, § 50, stk. 1, og § 51, stk. 1, og . Filialen kan udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1 og 2, hvis disse er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet. Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på filialen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal indhente følgende oplysninger fra hjemlandets tilsynsmyndigheder:

- 1) Forsikringsselskabets navn og adresse i hjemlandet.
- 2) Filialens adresse.
- 3) Navnet på filialens generalagent, jf. § 57.
- 4) En angivelse af de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som filialen har til hensigt at dække her i landet.
- 5) En erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.
- 6) En driftsplan, der indeholder en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter.
- 7) Et solvenscertifikat.
- 8) Dokumentation for, at selskabet er tilsluttet Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet er et direkte tegnende skadeforsikringsselskab og skal dække risici nævnt i bilag 1.
- 9) En angivelse af den mulighed, som forsikringsselskabet benytter for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), i det omfang forsikringsselskabet udbyder retshjælpsforsikringer, jf. bilag 1, nr. 18.

§ 50. Skal filialen dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal Finanstilsynet fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve en erklæring om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende filialers forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115. Finanstilsynet skal tillige fra hjemlandets tilsynsmyndigheder indhente navn og adresse på den skadesbehandlingsrepræsentant, der er udpeget i Danmark, jf. § 54.

Stk. 2. Finanstilsynet skal senest to måneder efter at have modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 49, stk. 2 og § 50, stk. 1, underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder om de særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet. Finanstilsynet informerer samtidig Erhvervsstyrelsen og, hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring om etableringen af filialen.

§ 51. Filialen må påbegynde sin virksomhed, når forsikringsselskabet har modtaget de oplysninger, der nævnt i § 49, stk. 2, fra sin tilsynsmyndighed i hjemlandet, eller senest to måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 49, stk. 2, og § 50, stk. 1.

Stk. 2. Forsikringsselskabet skal skriftligt underrette Finanstilsynet om enhver ændring af de forhold, der er nævnt i § 49, stk. 2, senest en måned før gennemførelsen af ændringen. Forsikringsselskabet skal dog ikke meddele Finanstilsynet ændringer i forsikringsselskabets kapitalgrundlag og solvensnøgletal.

§ 52. Et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 2 og § 53, stk. 1, og modtaget oplysningerne. Det udenlandske forsikringsselskab kan udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1 og 2, hvis disse er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Stk. 2. Finanstilsynet skal indhente følgende oplysninger fra hjemlandets tilsynsmyndigheder:

- 1) Forsikringsselskabets navn og adresse i hjemlandet.
- 2) En angivelse af de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække her i landet.
- 3) En erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.
- 4) Et solvenscertifikat.
- 5) Dokumentation for, at forsikringsselskabet er tilsluttet Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, i det omfang selskabet er et direkte tegnende skadeforsikringsselskab og skal dække risici nævnt i bilag 1.
- 6) En angivelse af den mulighed som forsikringsselskabet benytter for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), i det omfang forsikringsselskabet udbyder retshjælpsforsikringer, jf. bilag 1, nr. 18.

§ 53. Skal forsikringsselskabet dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal Finanstilsynet fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve en erklæring om, at forsikringsselskabet er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 104-107 og 109-114. Finanstilsynet skal tillige fra hjemlandets tilsynsmyndigheder indhente navn og adresse på den skadesbehandlingsrepræsentant, der er udpeget i Danmark, jf. § 54.

Stk. 2. Finanstilsynet skal senest to måneder efter at have modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 52, stk. 2, og § 53, stk. 1, underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder om de særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet. Finanstilsynet informerer samtidig Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring om notifikationen i medfør af § 52, stk. 2, og § 53, stk. 1, hvis forsikringsselskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar.

Skadesbehandlingsrepræsentant

§ 54. Udenlandske forsikringsselskaber, der driver virksomhed her i landet efter § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, og som dækker risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal udnævne en skadesbehandlingsrepræsentant, som er bosat eller etableret her i landet. Skadesbehandlingsrepræsentanten skal have beføjelse til at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav og til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte personer, der kan gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav.

Stk. 2. Skadesbehandlingsrepræsentanten skal endvidere have beføjelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for myndighederne og under søgsmål mod forsikringsselskabet i forbindelse med de krav, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Udnævnelsen af skadesbehandlingsrepræsentanten betragtes ikke i sig selv som oprettelse af et etableret forretningssted, jf. § 56.

Forsikringsselskabers benyttelse af navn

§ 55. Et udenlandsk forsikringsselskab kan benytte det samme navn som forsikringsselskabet benytter i hjemlandet. Er der risiko for forveksling med et andet her i landet anvendt navn, kan Erhvervsstyrelsen kræve en forklarende tilføjelse.

Etableret forretningssted

§ 56. Ved et forsikringsselskabs etablerede forretningssted forstås:

- 1) Det hjemsted, der fremgår af vedtægten.
- 2) En filial.
- 3) Et kontor, der ledes af et udenlandsk forsikringsselskabs eget personale.
- 4) En uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på et udenlandsk forsikringsselskabs vegne i lighed med en filial.

Stk. 2. Er et udenlandsk forsikringsselskab her i landet omfattet af stk. 1, nr. 3 eller 4, betragtes kontoret eller personen ligeledes som forsikringsselskabets herværende filial og skal opfylde de betingelser, der er fastsat i §§ 49-51.

Generalagent

§ 57. Udenlandske forsikringsselskaber, der har etableret en filial her i landet, skal udpege en generalagent til at lede filialen, der ikke kan tegnes uden generalagentens medvirken. Generalagenten skal have beføjelse til at forpligte virksomheden over for tredjemand og til at repræsentere forsikringsselskabet i øvrigt, herunder over for Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen og under søgsmål mod forsikringsselskabet. Generalagenten skal opfylde kravene i § 105.

Stk. 2. Generalagenten kan tillige fungere som den skadesbehandlingsrepræsentant, der er nævnt i medfør af § 54.

Stk. 3. Et forsikringsselskab må kun have én generalagent her i landet.

Stk. 4. Generalagenten kan meddele prokura til en eller flere underagenter.

Stk. 5. Generalagenter skal være myndige personer og enten have indfødsret i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet kan, hvor forholdene kræver det, meddele dispensation fra kravet om indfødsret.

Stk. 6. Et her i landet hjemmehørende aktieselskab, anpartsselskab eller interessentskab kan være generalagent, hvis generalagenten som sin repræsentant udpeger en person, der opfylder de betingelser, der er nævnt i stk. 5, og som kræves for at være generalagent.

Overdragelse af forsikringsbestand

§ 58. Finanstilsynet giver samtykke til overdragelse af hele eller dele af en forsikringsbestand tegnet her i landet af et udenlandsk forsikringsselskab i overensstemmelse med §§ 49 eller 52, medmindre overdragelsen ikke kan anses for forsvarelig. Finanstilsynets samtykke skal, senest tre måneder efter at Finanstilsynet har modtaget anmodning herom, meddeles det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndighed, der træffer afgørelse om overdragelsen. Er det overtagende forsikringsselskab hjemmehørende her i landet, fremsender Finanstilsynet til det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndighed en erklæring om, at forsikringsselskabet, overdragelsen taget i betragtning, overholder kravene i §§ 154 og 155.

Stk. 2. Overdragelsen kan ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Stk. 3. Ved en overdragelse skal Finanstilsynet i samarbejde med hjemlandsmyndigheden offentliggøre en meddelelse om overdragelsen i Statstidende og et landsdækkende dagblad. Meddelelse i landsdækkende dagblad kan undlades, hvis de berørte forsikringstagere har modtaget personlig orientering om overdragelsen på anden vis.

Deltagelse i garantiordninger

§ 59. Udenlandske forsikringsselskaber omfattet af reglerne i §§ 49-53, der her i landet dækker de risici, der er nævnt i bilag 1, kan af Finanstilsynet pålægges at deltage i ordninger, der garanterer opfyldelse af erstatningskrav fra de sikrede eller skadelidte tredjemænd, i det omfang sådanne ordninger gælder tilsvarende for danske forsikringsselskaber.

Udøvelse af tjenesteydelser i Danmark af forsikringsselskaber hjemmehørende uden for Den Europæiske Union

§ 60. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om tjenesteydelser, der udøves af forsikringsselskaber fra lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Danske forsikringsselskabers filialetablering i et andet EU/EØS-land

§ 61. Et forsikringsselskab, der påtænker at etablere en filial i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med følgende oplysninger om filialen:

- 1) I hvilket land filialen påtænkes etableret.
- 2) Filialens adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til generalagenten.
- 3) Navnet på filialens generalagent, der har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjepart og til at repræsentere forsikringsselskabet over for værtslandets myndigheder og domstole.
- 4) Dokumentation for, at filialens generalagent opfylder kravene i medfør af § 105, stk. 1.

- 5) En driftsplan, der indeholder en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter.
- 6) En angivelse af den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpsforsikringskrav i medfør af § 4 i bekendtgørelse om retshjælpsforsikring for gruppe 1-forsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet vil udbyde retshjælpsforsikringer i det pågældende værtsland, jf. bilag 1, nr. 17.
- 7) Skal filialen dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal forsikringsselskabet fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at forsikringsselskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet og angive navn og adresse på den i værtslandet bosatte skadesbehandlingsrepræsentant, jf. § 21, stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet skal videresende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, et solvenscertifikat og en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest tre måneder efter modtagelsen af oplysningerne, jf. dog stk. 3. Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om, at oplysningerne er videresendt til tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undlade at fremsende oplysninger efter stk. 1 og 2, hvis der henset til etableringen af filialen er grund til at betvivle forsikringsselskabets ledelsessystem, finansielle situation eller generalagentens egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1. Finanstilsynet skal ikke videresende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155.

Stk. 4. Modtager Finanstilsynet oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder om særlige vilkår, der er begrundet i samfundsmæssige interesser, og som gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed i værtslandet, skal Finanstilsynet videregive disse oplysninger til forsikringsselskabet.

Stk. 5. Filialen må påbegynde sin virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget oplysninger i medfør af stk. 4, eller senest to måneder efter, at værtslandets tilsynsmyndigheder har modtaget oplysninger efter stk. 2, jf. dog stk. 3.

Stk. 6. Forsikringsselskabet skal meddele Finanstilsynet enhver ændring af de forhold, der er nævnt i stk. 1. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen senest en måned før ændringen foretages.

Danske forsikringsselskabers filialetablering i et tredjeland

§ 62. Et forsikringsselskab skal have tilladelse af Finanstilsynet til at etablere en filial i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Er der grund til at betvivle, at forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, kan Finanstilsynet afslå en ansøgning om tilladelse.

Danske forsikringsselskabers grænseoverskridende tjenesteydelser i et andet EU/EØS-land

§ 63. Et forsikringsselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med følgende oplysninger:

- 1) I hvilket land forsikringsvirksomheden ønskes påbegyndt.
- 2) En angivelse af de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.
- 3) En angivelse af den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpsforsikringskrav i medfør af § 4 i bekendtgørelse om retshjælpsforsikring for gruppe 1-forsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet vil udbyde retshjælpsforsikringer i det pågældende værtsland, jf. bilag 1, nr. 17.
- 4) Skal forsikringsselskabet dække under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal forsikringsselskabet fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at forsikringsselskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet og angive navn og adresse på den i værtslandet bosatte skadesbehandlingsrepræsentant, jf. § 21, stk. 2.

Stk. 2. Finanstilsynet skal videresende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, et solvenscertifikat og en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne, jf. dog stk. 3. Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om, at oplysningerne er videresendt til tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde undlade at videresende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis Finanstilsynet vurderer, at videresendelse vil være uforsvarligt. Finanstilsynet skal ikke videresende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155. Finanstilsynet skal underrette forsikringsselskabet, hvis Finanstilsynet ikke fremsender de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Modtager Finanstilsynet oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder om særlige vilkår, der er begrundet i samfundsmæssige interesser, og som gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed i værtslandet, skal Finanstilsynet videregive disse oplysninger til forsikringsselskabet.

Stk. 5. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor selskabet er blevet underrettet i medfør af stk. 2, 2. pkt.

Stk. 6. Forsikringsselskabet skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de forhold, der er oplyst om efter stk. 1, senest samtidig med, at ændringerne foretages. Finanstilsynet skal herefter meddele værtslandets tilsynsmyndigheder om ændringerne senest en måned efter modtagelsen af meddelelse om ændringerne.

Særlige regler for danske forsikringsselskabers virksomhed i et tredjeland

§ 64. Et forsikringsselskab skal have Finanstilsynets tilladelse til at etablere en dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Er der grund til at betvivle, at forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, giver Finanstilsynet ikke tilladelse.

Stk. 2. Et forsikringsselskab skal give Finanstilsynet meddelelse om etablering af dattervirksomheder, der ikke er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 65. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 66. Finanstilsynet kan fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet efter § 61, stk. 1, eller § 63, stk. 1.

Afsnit III

God skik m.v.

Kapitel 7

God skik, prisoplysning og kontraktforhold

Generelle regler om god skik, prisoplysning og kontraktforhold

§ 67. Forsikringsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsselskaber.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter regler om omkostnings- og prisoplysninger for forsikringsprodukter.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte.

Stk. 5. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

§ 68. Handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 67, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

§ 69. Forsikringsselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Tilstrækkelige kompetencer og godt omdømme for virksomhedens ansatte

§ 70. Et forsikringsselskab skal sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, har tilstrækkelige kompetencer og et godt omdømme.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab.

Retshjælpsforsikringer

§ 71. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers tegning af retshjælpsforsikringer.

Kontraktforhold for forbrugeraftaler

§ 72. Et forsikringsselskab, der udbyder forsikringsaftaler til personer, der ved aftalens indgåelse hovedsagelig handler uden for deres erhverv (forbrugere), skal tilbyde, at de pågældende forsikringer kan tegnes med vilkår om, at forsikringen kan opsiges af forsikringstageren med et varsel på 30 dage til udgangen af en kalendermåned. Dette gælder dog ikke for

- 1) livsforsikringer og ejerskifteforsikringer tegnet i henhold til lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom m.v., og
- 2) forsikringer, som dækker en særligt opstået risiko, der kun strækker sig over et begrænset tidsrum, når forsikringsaftalen indgås for en aftalt periode af højst 1 måned (korttidsforsikring), medmindre forsikringen er en del af en anden type forsikring.

Bygningsbrandforsikring

§ 73. Et forsikringsselskab, der tegner bygningsbrandforsikring, skal med de begrænsninger, der følger af dets vedtægter eller dets tilladelse, overtage forsikring af enhver bygning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Forsikringsselskabet kan afvise at forsikre

- 1) bygninger, der ikke er forsvarligt indrettet mod brandfare, og
- 2) forladte bygninger.

§ 74. Et forsikringsselskab kan ikke bringe en bygningsbrandforsikring til ophør på grund af manglende betaling af præmie.

Stk. 2. En kunde kan kun bringe forsikringen til ophør med samtykke af de berettigede ifølge samtlige adkomster og hæftelser, der er tinglyst på ejendommen, medmindre ejendommen uden forringelse af disses retsstilling forsikres i et andet selskab, som har tilladelse til at drive bygningsbrandforsikring.

Stk. 3. Forsikringsselskabet har udpantningsret for præmier med påløbne renter og andre omkostninger. Forsikringsselskabet har endvidere panteret for ydelserne i den forsikrede ejendom efter ejendomsskat til stat og kommune i 1 år fra forfaldstid.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring.

Kapitel 8

Livsforsikringsaftaler

Særlige regler for livsforsikringsaftaler

§ 75. Følgende forsikringsaftaler kan ikke gyldigt indgås af eller på personer bosiddende her i landet:

- 1) Livsforsikring, hvor et forsikringsselskab ved den forsikredes død forpligter sig til at udbetale et beløb, der er større end summen af de indbetalte præmier med renter, når forsikringstageren og den forsikrede ikke er samme person, og den forsikrede ikke har givet sit samtykke til forsikringsaftalen.

- 2) Livsforsikring, hvorved et forsikringsselskab forpligter sig til at udbetale et beløb, der er større end summen af de indbetalte præmier med renter, eller til at udbetale et beløb større end et grundbeløb på 70.000 kr. (2010-niveau), der reguleres efter personskattelovens § 20, i tilfælde af dødsfald, der indtræder før den forsikredes fyldte 8. leveår.
- Stk. 2.* Finanstilsynet kan undtage fra bestemmelserne i stk. 1.

§ 76. Er en livsforsikringspolice bortkommet, kan vedkommende forsikringsselskab på begæring af den, som har godtgjort sin adkomst til policen, med 6 måneders varsel indkalde ihændeleveren til at melde sig. Indkaldelsen, der sker ved bekendtgørelse i Statstidende i det første nummer i et kvartal, skal indeholde en tilstrækkelig betegnelse af policen, herunder navnet på den, i hvis liv forsikringen er tegnet.

Stk. 2. Melder ingen sig før fristens udløb, er policen ugyldig, og selskabet udfærdiger en ny police til den, der har begæret indkaldelsen foretaget. Denne skal betale omkostningerne ved indkaldelsen.

Stk. 3. Melder nogen sig efter bekendtgørelsen, og kan en mindelig ordning ikke opnås, kan en ny police ikke udstedes, forinden de anmeldte krav indbyrdes berettigelse er afgjort ved dom.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 medfører ingen indskrænkning i adgangen til at søge en livsforsikringspolice mortificeret ved dom i medfør af lovgivningen om mortifikation af værdipapirer.

§ 77. Tilbyder et livsforsikringsselskab på eget initiativ alle eller en gruppe af sine forsikringstagere at ændre deres forsikringsaftale til at omfatte et produkt med lavere eller ingen garantier, skal en forsikringstager, der accepterer et sådant tilbud, have overført den økonomiske værdi af sit nuværende produkt til det nye produkt.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for beregningen af den økonomiske værdi af forsikringstagerens produkt.

Livsforsikringsselskabers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande, m.fl.

§ 78. Et livsforsikringsselskab må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning med alderspension knyttet til et ansættelsesforhold stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end 3 år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder dog alene, når:

- 1) Lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med.
- 2) Lønmodtageren i forbindelse med flytningen fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiggende denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen.
- 3) Det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et livsforsikringsselskab skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattet af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringsselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 79. Et livsforsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til vedkommendes ansættelsesforhold, jf. dog stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et livsforsikringsselskab kan dog vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke til udbetalingen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.

§ 80. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Giver pensionsordningen mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder i form af udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af de hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var knyttet til det afdøde medlems ansættelsesforhold, give de efterladte oplysninger nævnt i stk. 3, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare og skriftlige og skal gives inden for en rimelig frist. Livsforsikringsselskabet er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end en gang om året.

§ 81. §§ 78-80 finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som fra den 21. maj 2018 ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 227-235, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 78 og 79 finder alene anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.

Kapitel 9

Videregivelse af fortrolige oplysninger

Videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer

§ 82. Bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.

Stk. 2. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1, er omfattet af tavshedspligten i stk. 1.

Videregivelse af oplysninger til brug for varetagelse af administrative opgaver

§ 83. Sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver.

Stk. 2. Til brug for varetagelse af administrative opgaver kan oplysninger videregives til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud, og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4, samt til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Stk. 3. Forsikringsselskaber kan til brug for rådgivning om livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger, videregive oplysninger om kundeforhold til forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet er koncernforbundet med, til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4,. Oplysninger om helbredsmæssige forhold og andre følsomme oplysninger kan alene videregives, hvis den, der videregives oplysninger om, har givet samtykke hertil.

Stk. 4. Den, som modtager oplysninger efter stk. 1-3, er omfattet af tavshedspligten i § 82, stk. 1.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger der er sædvanlige kundeoplysninger i henhold til stk. 1.

Videregivelse af oplysninger til risikostyring

§ 84. Oplysninger kan videregives til forsikringsselskabets modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, hvis modervirksomheden er en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Oplysninger om rent private forhold må ikke videregives efter 1. pkt.

Stk. 2. Oplysninger om privatkunder kan ikke videregives til brug for risikostyring, jf. stk. 1, bortset fra de særlige tilfælde, hvor oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Videregivelse af oplysninger til markedsføring

§ 85. Oplysninger om en privatkunde må ikke videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til koncernvirksomheder samt virksomheder, hvor forsikringsselskabet ejer en virksomhed, der udøver virksomhed, som forsikringsselskabet må drive gennem en dattervirksomhed, eller en virksomhed, der er accessorisk til forsikringsselskabet, kan videregivelse efter stk. 1 ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse.

Stk. 3. Sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold kan videregives til brug for markedsføring og rådgivning til en finansiel virksomhed, der er underlagt en tavshedspligt svarende til tavshedspligten i § 82, stk. 1.

§ 86. Forsikringsselskabet skal udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige.

Afsnit IV

Ejerforhold og ledelse m.v.

Kapitel 10

Ejerforhold

Ansøgning om erhvervelser

§ 87. Enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 9, stk. 3, i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, skal på forhånd ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Det samme gælder ved forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter regler om, hvornår en erhvervelse skal medregnes i opgørelsen efter stk. 1.

Vurderingsperioden

§ 88. Finanstilsynet bekræfter skriftligt og senest efter to arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen, jf. § 87, stk.

1. Tilsvarende gælder ved modtagelse af materiale efter stk. 3.

Stk. 2. Finanstilsynet har fra tidspunktet for den skriftlige bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1, og modtagelsen af alle de dokumenter, som kræves vedlagt ansøgningen, jf. stk. 3, en vurderingsperiode på 60 arbejdsdage til at foretage den i § 90 nævnte vurdering. Samtidig med bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1, underretter Finanstilsynet den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber.

Stk. 3. Finanstilsynet kan indtil den 50. arbejdsdag i vurderingsperioden anmode om yderligere oplysninger, der er nødvendige for vurderingen. Anmodningen skal ske skriftligt. Første gang, en sådan anmodning fremsættes, afbrydes vurderingsperioden i perioden mellem tidspunktet for anmodningen og modtagelsen af svar herpå. Afbrydelsen kan dog ikke overstige 20 arbejdsdage, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 3 med op til ti arbejdsdage, hvis

- 1) den påtænkte erhverver er hjemmehørende eller omfattet af lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, eller
- 2) den påtænkte erhverver er en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve den i § 14 nævnte virksomhed, den i §§ 7-10 i lov om finansiel virksomhed nævnte virksomhed, den i § 3, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder nævnte virksomhed eller den i § 13 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og – aktiviteter nævnte virksomhed i Danmark, et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 89. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om godkendelse af en påtænkt erhvervelse, skal dette skriftligt begrundes og meddeles den påtænkte erhverver straks efter beslutningen herom. Meddelelsen skal ske inden for vurderingsperioden. Den påtænkte erhverver kan anmode Finanstilsynet om at offentliggøre begrundelsen for afslaget.

Stk. 2. Meddeler Finanstilsynet ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt afslag på ansøgningen om den påtænkte erhvervelse, anses erhvervelsen for at være godkendt.

Stk. 3. Finanstilsynet kan ved godkendelse af en erhvervelse eller forøgelse efter § 87, stk. 1, fastsætte en frist for gennemførelsen af denne. Finanstilsynet kan forlænge en sådan frist.

Vurdering

§ 90. Finanstilsynet skal i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning modtaget efter § 87, stk. 1, sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Vurderingen skal endvidere ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnet og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i forhold til følgende kriterier:

- 1) Den påtænkte erhververs omdømme.
- 2) Omdømmet og erfaringen hos den eller de personer, der efter erhvervelsen vil lede forsikrings-selskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.
- 3) Den påtænkte erhververs økonomiske forhold, især i forhold til arten af de forretninger, der drives eller påtænkes drevet i forsikrings-selskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, hvori erhvervelsen påtænkes.
- 4) Om virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen, navnlig om den concern, som virksomheden eventuelt kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem de kompetente myndigheder.
- 5) Om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 3 og 4 i hvidvaskloven, vil ske.

Stk. 2. Finanstilsynet kan afslå en ansøgning om godkendelse af en påtænkt erhvervelse, hvis der er rimelig grund til at antage, at den påtænkte erhverver vil modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden på baggrund af kriterierne nævnt i stk. 1, eller at de oplysninger, som den påtænkte erhverver har afgivet, ikke er fyldestgørende efter Finanstilsynets vurdering.

Stk. 3. I Finanstilsynets vurdering efter stk. 1 må hensynet til markedets økonomiske behov ikke indgå.

Afhændelse eller formindskelse af en kvalificeret andel

§ 91. Enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel, jf. § 9, stk. 3, eller formindske en kvalificeret andel i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed således, at afhændelsen bevirker, at grænsen på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne ikke længere er nået, eller bevirker, at virksomheden eller holdingvirksomheden ophører med at være vedkommendes datterselskab, skal forinden skriftligt underrette Finanstilsynet herom med angivelse af størrelsen af den påtænkte fremtidige kapitalandel.

Meddelelse om erhvervelser eller afhændelser

§ 92. Når et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 87, stk. 1, og § 91, skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

Stk. 2. Forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal senest i februar måned give Finanstilsynet meddelelse om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, og om størrelsen af disse andele.

Ophævelse af stemmeret og påbud om retningslinjer

§ 93. Opfylder kapitalejere, der er i besiddelse af andele i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 87, stk. 1, ikke kravene i § 90, stk. 1, kan Finanstilsynet ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer.

Stk. 2. Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen i § 87, stk. 1, til forudgående ansøgning om godkendelse. Kapitalandelene tildeles igen fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet kan godkende erhvervelsen.

Stk. 3. Har en fysisk eller juridisk person erhvervet kapitalandele som omhandlet i § 87, stk. 1, uanset at Finanstilsynet har afslået at godkende denne erhvervelse af kapitalandele, skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten tilknyttet disse kapitalandele.

Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere det pågældende forsikringsselskab eller den pågældende forsikringsholdingvirksomhed, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.

Stk. 5. Har Finanstilsynet ophævet stemmeretten i medfør af stk. 1-3, kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Erhvervelser i udenlandske selskaber

§ 94. Et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal på forhånd underrette Finanstilsynet om virksomhedens direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk finansiell virksomhed, samt sådanne forøgelser af den kvalificerede andel, som medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. og 50 pct. af stemmerettighederne henholdsvis selskabskapitalen, eller at det udenlandske forsikringsselskab eller den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed. Underretningen skal indeholde oplysning om, i hvilket land virksomheden er etableret.

Stk. 2. Forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, som har en andel på mindst 10 pct. af et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk finansiell virksomhed, og som påtænker at mindske denne andel, således at den falder under en af de i stk. 1 fastsatte grænser, skal underrette Finanstilsynet herom og angive størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

Stk. 3. Hvor det udenlandske forsikringsselskab eller den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed, skal meddelelsen til Finanstilsynet indeholde følgende oplysninger om dattervirksomheden:

- 1) I hvilket land dattervirksomheden ønskes etableret.
- 2) En beskrivelse af dattervirksomhedens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og planlagte aktiviteter.
- 3) Dattervirksomhedens adresse.
- 4) Navnene på dattervirksomhedens ledelse.

Stk. 4. Ved ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4, skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden give meddelelse til Finanstilsynet herom, inden ændringen foretages. Hvis forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden ikke på forhånd er bekendt med ændringen, skal meddelelse til Finanstilsynet gives straks efter, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har modtaget underretning om ændringen.

Kapitel 11

Ledelse og kompetencekrav

Bestyrelsens rolle

§ 95. Bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal med henblik på at sikre, at virksomheden drives betryggende

- 1) fastlægge, hvilke hovedtyper af forretningsmæssige aktiviteter virksomheden skal udføre,
- 2) identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici virksomheden må påtage sig,
- 3) fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af virksomhedens væsentlige aktiviteter og de risici, der er knyttet hertil, under hensyntagen til samspillet mellem disse, og
- 4) fastlægge en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.

Stk. 2. På grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for forsikringsselskabet give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde

- 1) kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre virksomheden,
- 2) principperne for opgørelse af de enkelte risikotyper,
- 3) regler om, hvilke dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling, og
- 4) regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om virksomhedens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som virksomheden må påtage sig.

Stk. 3. Bestyrelsen for virksomheden skal løbende tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Stk. 4. Bestyrelsen for virksomheden skal løbende vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen, herunder om direktionen har fraveget disse, og om fravigelsen i givet fald har været forsvarlig. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 5. Beslutter bestyrelsen konkret at fravige eller acceptere en fravigelse af den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker eller retningslinjerne for direktionen, skal dette indføres i bestyrelsens forhandlingsprotokol sammen med en redegørelse for begrundelsen for beslutningen.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed i medfør af stk. 1-4.

Forretningsorden for bestyrelsen

§ 96. Bestyrelsen skal ved en forretningsorden træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om forretningsordenens indhold.

Bestyrelsesmøder

§ 97. Bestyrelsesformanden skal sørge for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes.

Stk. 2. Ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab kan forlange, at bestyrelsen indkaldes.

Stk. 3. En direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har ret til at deltage i og udtale sig ved bestyrelsesmøder, medmindre bestyrelsen i den enkelte sag træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. Eksterne revisorer og den interne revisionschef har altid ret til at deltage i bestyrelsesmøder under behandling af sager, der har betydning for revisionen eller for aflæggelse af årsrapporten.

Stk. 5. Eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har pligt til at deltage i bestyrelsens behandling af de pågældende sager, hvis det ønskes af blot ét bestyrelsesmedlem.

Stk. 6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse på et forsikringsselskabs repræsentantskab.

§ 98. Der skal føres protokol over forhandlingerne i bestyrelsen. Protokollen skal underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer.

Stk. 2. Et bestyrelsesmedlem, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på et forsikringsselskabs repræsentantskab.

Bestyrelsen eller direktionens tegningsret

§ 99. Den tegningsret, som tilkommer medlemmer af bestyrelsen eller direktionen efter selskabsloven, kan kun udøves af mindst to i forening.

Underrepræsenterede køn i ledelsen

§ 100. I forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, som har finansielle instrumenter optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller som har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i to på hinanden følgende regnskabsår, skal bestyrelsen

1) opstille måltal for andelen af medlemmer valgt af generalforsamlingen eller tilsvarende forsamling, der er virksomhedens øverste myndighed, af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen, medmindre der er en ligelig fordeling af kvinder og mænd blandt disse medlemmer i bestyrelsen,

2) opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer, medmindre der er en ligelig fordeling af kvinder og mænd på de øvrige ledelsesniveauer, og

3) udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer, medmindre der er en ligelig fordeling af kvinder og mænd på de øvrige ledelsesniveauer, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. For moderselskaber, der udarbejder koncernregnskab, skal beregningen i stk. 1 foretages på baggrund af koncernregnskabet.

Stk. 3. Ved øvrige ledelsesniveauer forstås to ledelsesniveauer under bestyrelsen. Det første ledelsesniveau under bestyrelsen omfatter direktionen og de personer, der organisatorisk er på samme ledelsesniveau som direktionen. Det andet ledelsesniveau omfatter personer med personaleansvar, som refererer direkte til det første ledelsesniveau under bestyrelsen.

Stk. 4. Bestyrelsen skal opstille et nyt og højere måltal for andelen af det underrepræsenterede køn efter stk. 1, nr. 1 og 2, når forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har nået sit tidligere opstillede måltal, eller et nyt måltal, når tidshorisonten for den forventede opfyldelse er udløbet.

Stk. 5. Forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der i det seneste regnskabsår har beskæftiget færre end 50 medarbejdere, kan undlade at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på deres øvrige ledelsesniveauer.

Stk. 6. Er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed både omfattet af denne bestemmelse og bestemmelserne om kønsræddig sammensætning i det øverste ledelsesorgan i selskabsloven, lov om erhvervsdrivende fonde eller i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, har stk. 1-5 forrang.

Indkaldelse til generalforsamling

§ 101. Indkaldelse til generalforsamling i et forsikringsselskab skal være offentligt tilgængelig og i overensstemmelse med vedtægternes bestemmelser. Pressen skal have adgang til generalforsamlingerne.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for forsikringsselskaber, som er 100 pct. ejet af et forsikringsselskab, en finansiell virksomhed efter lov om finansiell virksomhed eller forsikringsselskaber og finansielle virksomheder i samme koncern.

§ 102. Finanstilsynet udøver for forsikringsselskaber de beføjelser, der er tillagt Erhvervsstyrelsen i henhold til § 93, stk. 2 og 3, i selskabsloven.

Etablering af et repræsentantskab

§ 103. Der kan etableres et repræsentantskab til varetagelse af bestemte opgaver, som er angivet i vedtægterne, herunder valg af bestyrelse. Repræsentantskabets medlemmer er med hensyn til varetagelsen af deres hverv undergivet samme ansvar som bestyrelsen.

Koncernrepræsentation i selskabsloven

§ 104. Reglerne om koncernrepræsentation i selskabsloven gælder ikke for medarbejdere i virksomheder, gennem hvilke et forsikringsselskab midlertidigt driver anden virksomhed i henhold til denne lov.

Egnet- og hæderlighedskrav

§ 105. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab

- 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen,
- 2) skal have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen,
- 3) må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde,
- 4) må ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering,
- 5) må ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have påført eller påføre den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab, og
- 6) må ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Stk. 2. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i forsikringsselskabets ledelse og om forhold nævnt i stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Stk. 2. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i et forsikringsselskab, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1. Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Stk. 3. Vurderer Finanstilsynet, at personen ikke opfylder kravene i stk. 1, nr. 2-6, skal afgørelsens varighed fremgå af afgørelsen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at en person ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, træffe afgørelse om, at personen kan bestride stillingen under nærmere fastsatte betingelser.

Stk. 6. Forsikringsselskabet er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.

Stk. 7. For medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en forsikringsholdingvirksomhed finder stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2-3 tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. For generalagenter, jf. § 57, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetence- og erfaringskrav i henhold til stk. 1 for medlemmer af direktionen i forsikringsselskaber.

§ 106. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem i den pågældende virksomhed. Ledelsesmedlemmet skal løbende vurdere, om den pågældende har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af sit hverv. Vurderingen skal inddrage virksomhedens størrelse, organisation og kompleksitet.

Bestyrelsens kollektive egnethed

§ 107. Bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.

Stk. 2. I et forsikringsselskab af en vis størrelse skal mindst et medlem af bestyrelsen have ledelseserfaring fra en anden relevant finansiel virksomhed.

Introduktions- og efteruddannelseskurser til ledelsesmedlemmer

§ 108. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal have de personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Grundkursus for bestyrelsesmedlemmer

§ 109. Et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab skal hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemføre et grundkursus i de kompetencer, der er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i den type af forsikringsselskab, som den pågældende er indtrådt i.

Stk. 2. Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets viden, faglige kompetence og erfaring må anses for tilstrækkelig.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets sproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1 og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et medlem af bestyrelsen gennemfører et grundkursus eller anden godkendt undervisning, jf. stk. 1 og stk. 3, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indholdet af et grundkursus som nævnt i stk. 1

Uforenelige hverv

§ 110. Et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet i et forsikringsselskab kan ikke samtidig være direktør i det pågældende forsikringsselskab. Bestyrelsen kan dog i en direktørs forfald midlertidigt udpege et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet som direktør. Den pågældende kan i så fald ikke udøve stemmeret i de nævnte organer.

Stk. 2. En intern revisionschef og vicerevisionschef kan ikke samtidig være medlem af bestyrelsen.

Interessekonflikter

§ 111. En direktør må ikke indgå aftaler, hvori direktøren har en personlig interesse, uden bestyrelsens godkendelse.

§ 112. Personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab, og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, må ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer,

- 1) optage lån eller trække på allerede bevilgede kreditter til køb af finansielle instrumenter, når de købte finansielle instrumenter stilles til sikkerhed for lånet eller kreditten,
- 2) erhverve, udstede eller handle med afledte finansielle instrumenter, medmindre formålet er risikoafdækning,
- 3) erhverve kapitalandele, bortset fra andele i danske UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 143, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v., med henblik på salg af disse tidligere end 6 måneder efter erhvervelsen eller
- 4) erhverve positioner i fremmed valuta, bortset fra euro, når positionstagningen sker med henblik på andet end betaling for køb af finansielle instrumenter, varer eller tjenesteydelser eller køb eller drift af fast ejendom eller til brug for rejser.

Stk. 2. Personkredsen omfattet af stk. 1 må ikke erhverve kapitalandele i selskaber, der udøver virksomhed som nævnt i stk. 1, nr. 1-4. Dette gælder dog ikke køb af aktier i pengeinstitutter, forsikringsselskaber, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber samt andele i danske UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 143, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Forbuddet i stk. 1, nr. 2, omfatter ikke finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning.

Stk. 4. Forbuddet i stk. 1, nr. 1, omfatter ikke lån til køb af medarbejderaktier samt de i stk. 3 nævnte instrumenter.

Stk. 5. Forbuddet i stk. 1, nr. 3, omfatter ikke aktier, der er erhvervet ved udnyttelse af de i stk. 3 nævnte instrumenter.

§ 113. Bestyrelsen skal tage stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor skal være omfattet af forbuddet i § 112, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Bestyrelsen skal sikre, at de pågældende er vidende herom.

§ 114. Bestyrelsen skal udarbejde retningslinjer for kontrol med overholdelse af forbuddet i § 112, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., herunder om indberetning af formuedispositioner.

§ 115. Den eksterne revision skal én gang om året gennemgå forsikringsselskabets retningslinjer efter § 114 og i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten oplyse, om retningslinjerne vurderes at være betryggende og have fungeret hensigtsmæssigt, og om virksomhedens kontrolprocedurer har givet anledning til bemærkninger. Føres der ikke en revisionsprotokol, skal oplysningerne nævnt i 1. pkt. fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

§ 116. Et kontoførende institut har på anmodning fra bestyrelsen i forsikringsselskabet pligt til at give forsikringsselskabets eksterne revision adgang til oplysninger om konti og depoter samt til at udlevere udskrifter derfra for personer omfattet af § 112, stk. 1.

§ 117. Interne revisions- og vicerevisionschefer må uanset §§ 112-116 ikke have økonomiske interesser i det forsikringsselskab eller den koncern, som de er ansat i.

Forbud mod eksponering eller sikkerhedsstillelse

§ 118. Et forsikringsselskab må ikke uden bestyrelsens godkendelse og indførsel heraf i bestyrelsens forhandlingsprotokol

- 1) bevilge eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i forsikringsselskabet eller virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmer og direktører er direkte eller indirekte besidder af en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør,

- 2) indgå aftale med en direktør, når aftalen omfatter større dispositioner i forhold til direktørens økonomiske forhold, eller med en tredjemand, i forhold til hvilken direktøren har en væsentlig interesse, der kan være i strid med forsikringsselskabets interesse, eller

- 3) bevilge eksponering mod eller indgå aftaler med personer, der er knyttet til direktører ved ægteskab, samliv i mindst 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende, og med virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører eller ejer en kvalificeret andel i.

Stk. 2. Medlemmer af bestyrelsen skal erstatte tab, som forsikringsselskabet lider som følge af bevillinger, sikkerhedsstillelser eller aftaler omfattet af stk. 1, der er godkendt af bestyrelsen, medmindre bestyrelsen godtgør, at tabet ikke kunne være afværget gennem den agtpågivenhed og omhu, som ledelsen af virksomheden tilsiger.

Stk. 3. En direktør, der uden bestyrelsens godkendelse bevilger eksponeringer, modtager sikkerhedsstillelser eller indgår aftaler omfattet af stk. 1, indestår for det tab, som forsikringsselskabet derved måtte blive påført, medmindre direktøren hæfter efter selskabslovens § 215, stk. 2, jf. § 210.

Stk. 4. Er en bevilling eller sikkerhedsstillelse omfattet af stk. 1, nr. 1, uden bestyrelsens godkendelse indgået med et bestyrelsesmedlem i forsikringsselskabet eller en virksomhed, hvori bestyrelsesmedlemmet direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, er bestyrelsesmedlem eller direktør, indestår bestyrelsesmedlemmet for det tab, som forsikringsselskabet derved måtte blive påført, medmindre bestyrelsesmedlemmet hæfter efter selskabslovens § 215, stk. 2, jf. § 210.

Stk. 5. Eksponeringer og aftaler efter stk. 1 skal bevilges eller indgås i henhold til forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår, medmindre eksponeringen indgås over for et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem på personalevilkår.

§ 119. Forsikringsselskabets eksterne revisor skal i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten afgive erklæring om, hvorvidt kravene i § 118, stk. 2, er opfyldt. Føres der ikke en revisionsprotokol, skal den eksterne revisors erklæring fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

§ 120. Et forsikringsselskab eller virksomheder inden for samme koncern må ikke bevilge eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra en ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef. Dette gælder ikke lån ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice.

§ 121. Direktionen og bestyrelsen skal overvåge forsvarligheden og forløbet af de eksponeringer, der er givet efter §§ 118 og 120.

Ledelsens andre hverv

§ 122. Personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab kan ikke uden bestyrelsens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end forsikringsselskabet, jf. dog § 193, stk. 11 og 12.

Stk. 2. Samtlige tilladelser givet af bestyrelsen i medfør af stk. 1 skal fremgå af bestyrelsens forhandlingsprotokol.

§ 123. Andre ansatte i et forsikringsselskab, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan ikke uden direktionens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end forsikringsselskabet. Bestyrelsen skal orienteres om tilladelser givet af direktionen.

Stk. 2. Bestyrelsen skal tage stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor skal have direktionens tilladelse, jf. stk. 1. Bestyrelsen skal sikre, at de pågældende er vidende herom.

§ 124. Den i § 122, stk. 1, og § 123, stk. 1, nævnte virksomhed kan kun bestrides, såfremt forsikringsselskabet eller virksomheder, der indgår i koncern eller administrationsfællesskab med forsikringsselskabet, ikke har eller påtager sig eksponeringer mod de i §§ 122, stk. 1, og 123, stk. 1, nævnte erhvervsvirksomheder eller virksomheder, der indgår i koncern med disse virksomheder. Undtaget herfra er eksponeringer i form af kapitalandele, eksponeringer mod de i stk. 2 og 3 nævnte virksomheder samt eksponeringer mod erhvervsvirksomheder, der indgår i koncern med forsikringsselskabet.

Stk. 2. Det i stk. 1 anførte eksponeringsforbud finder ikke anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelserne for Danmarks Skibskredit A/S, Banker og Sparekassers Ungdomskontakt, LR Realkredit A/S, Bornholms Erhvervsfond, Grønlandsbanken A/S, regulerede markeder, clearingcentraler, værdipapircentraler, NASDAQ OMX Stockholm AB, NASDAQ OMX Helsinki Oy, IFU – Investeringsfonden for Udviklingslande, IØ – Investeringsfonden for Østlandene, Landbrugets FinansieringsBank A/S, Bankernes Kontantservice A/S, Fundcollect A/S, Fundconnect A/S og DLR Kredit A/S.

Stk. 3. Det i stk. 1 anførte eksponeringsforbud finder ikke anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelsen for en virksomhed, som midlertidigt drives af et forsikringsselskab i medfør af § 47 til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer.

Stk. 4. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 1 i særlige tilfælde.

§ 125. Forsikringsselskabet skal mindst én gang årligt offentliggøre oplysninger om de hverv, som bestyrelsen har godkendt i henhold til § 122.

§ 126. Den eksterne revision skal i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten afgive erklæring om, hvorvidt forsikringsselskabet har eksponering med erhvervsvirksomheder omfattet af § 122 og 123. Føres der ikke en revisionsprotokol, skal erklæringen nævnt i 1. pkt. fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

Kapitel 12

Indretning og styring

Nøglepersoner og -funktioner

§ 127. Med henblik på at sikre et effektivt ledelsessystem, herunder et effektivt risikostyringssystem og et effektivt internt kontrolsystem der kan understøtte en forsvarlig ledelse af virksomheden, skal direktionen i et gruppe 1-forsikrings-selskab sikre, at virksomheden som minimum har følgende fire nøglefunktioner:

- 1) risikostyringsfunktion,
- 2) compliancefunktion,
- 3) aktuarfunktion og
- 4) intern auditfunktion.

Stk. 2. Direktionen skal udarbejde en funktionsbeskrivelse for hver af nøglefunktionerne. Direktionen skal i den forbindelse sikre en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder, som er i overensstemmelse med bestyrelsens politikker, så der ikke opstår unødigt sammenfald mellem funktionerne. Direktionen skal endvidere sikre, at der finder en effektiv informationsformidling og et effektivt samarbejde sted i virksomheden.

Stk. 3. Direktionen beslutter placering og organisering af nøglefunktionerne under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter, jf. dog § 132, stk. 1, (intern audit). Direktionen skal sikre, at nøglefunktionerne udfører opgaver, der henhører under funktionen, på betryggende vis.

Stk. 4. Direktionen skal for hver af de mindst fire nøglefunktioner udpege en nøgleperson, der er den ansvarlige for funktionen.

Stk. 5. Nøglefunktionerne rapporterer til direktionen. De udpegede nøglepersoner er ansvarlige for nøglefunktionernes rapportering til direktionen. Rapporteringen skal omfatte både løbende rapportering om det udførte arbejde, herunder undersøgelsesresultater og lignende, og ved behov, hvilket f.eks. kan være i tilfælde af større problemer eller lignende. Nøglefunktionerne afleverer mindst en gang årligt en rapport til direktionen. Direktionen skal sikre, at nøglepersonerne i nødvendigt omfang kan rette henvendelse og rapportere direkte til bestyrelsen uafhængigt af direktionen, og at de kan give udtryk for betænkeligheder og advare bestyrelsen i de tilfælde, hvor de finder det nødvendigt, uden at dette berører det ansvar, som bestyrelsen har, jf. § 95.

Stk. 6. Direktionen kan som nøgleperson udpege en medarbejder, der også har ansvar for andre opgaver end funktionens, hvis det er forsvarligt under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter, og eventuelle interessekonflikter i forhold til varetagelsen af funktionens opgaver, herunder at øvrige opgaver håndteres betryggende.

Stk. 7. Et medlem af direktionen kan alene udpeges som en af de i stk. 4 nævnte nøglepersoner, hvis udpegningen sker under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter, og en sådan beslutning skal i så fald træffes af bestyrelsen.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for virksomhedens nøglefunktioner og nøglepersoner, herunder om disses opgaver og ansvarsområder.

§ 128. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal som led i sin virksomhedsstyring identificere selskabets nøglepersoner. Nøglepersoner er blandt andet ansatte der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, og ansatte, der er udpeget som ansvarlig for en nøglefunktion, jf. § 127, stk. 4.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal uden unødigt ophold underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af stk. 1, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager.

Stk. 3. § 105, stk. 1-5, finder tilsvarende anvendelse for ansatte i et gruppe 1-forsikringsselskab, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af stk. 1.

Stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i § 105, stk. 1.

Stk. 5. Et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 105

Stk. 6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetence- og erfaringskrav i henhold til § 105, stk. 1, for nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber.

Risikostyringsfunktion

§ 129. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en risikostyringsfunktion, der er indrettet med en struktur, der kan lette gennemførelsen af selskabets risikostyringssystem.

Compliancefunktion

§ 130. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal, som led i en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse, have en effektiv compliancefunktion. Compliancefunktionen skal bl.a. kontrollere og vurdere, om virksomhedens metoder og procedurer, er egnede til at opdage og mindske compliancerisici, dvs. risici ved manglende overholdelse af regler m.v., og om de foran-

staltninger, der træffes for at afhjælpe eventuelle mangler, er effektive. Compliancefunktionen skal desuden rådgive direktionen og bestyrelsen om overholdelse af den finansielle lovgivning for virksomheden, vurdere konsekvenser for virksomheden af lovændringer samt identificere og vurdere risici for manglende overholdelse af den finansielle lovgivning, markedsstandarder eller interne regelsæt.

Aktuarfunktion

§ 131. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv aktuarfunktion. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise at have relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder af relevans for aktuarfunktionen.

Stk. 2. I en koncern eller gruppe udtaler aktuarfunktionen sig om den del af forsikringspolitikken, der vedrører genforsikring og genforsikringsprogrammet for koncernen eller gruppen som helhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet i stk. 1 for forsikringsholdingvirksomheder, der er den øverste moder-virksomhed i en koncern og for finansielle holdingvirksomheder omfattet af § 9, stk. 1, nr. 8, der er den øverste moder-virksomhed i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Intern auditfunktion

§ 132. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv intern auditfunktion. Den interne auditfunktion skal vurdere, om virksomhedens interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsen og styringen er hensigtsmæssige og effektive. Den interne auditfunktion skal være objektiv og uafhængig af virksomhedens operationelle funktioner. Den interne auditfunktion må ikke i sin audit, vurdering og rapportering af auditresultatet være under påvirkning fra direktionen eller bestyrelsen, som kan bringe funktionens uafhængighed og upartiskhed i fare.

Virksomhedsstyring

§ 133. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder

- 1) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigelig og konsekvent ansvarsfordeling,
- 2) en god administrativ og regnskabsmæssig praksis,
- 3) skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder,
- 4) effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for,
- 5) de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dens virksomhed og hensigtsmæssig anvendelse af disse,
- 6) procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter,
- 7) fyldestgørende interne kontrolprocedurer, og
- 8) betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1.

Procedurer for godkendelse af nye forsikringsprodukter

§ 134. Forsikringsselskaber, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og distribution af disse.

Stk. 2. Forsikringsselskaber skal regelmæssigt revidere de produkter, som selskabet udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kan påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, med henblik på som minimum at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Stk. 3. Forsikringsselskaber skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for forsikringsdistributørerne.

Stk. 4. Forsikringsselskaber, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Stk. 5. Stk. 1-4 finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

Outsourcing

§ 135. Forsikringsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Stk. 2. Forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

- 1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet,
- 2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko,
- 3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikringsselskabet overholder sine forpligtelser, eller
- 4) være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Forsikringsselskaber skal i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Selskaberne skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabers outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) forsikringsselskabers ansvar og kontrol med en tjenesteyder, herunder deres videreoutsourcing,
- 2) forsikringsselskabers interne retningslinjer for outsourcing, og
- 3) krav, som forsikringsselskaber som minimum skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Stk. 7. Stk. 2-4 og regler fastsat i medfør af stk. 6 gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Anonyme indberetninger til forsikringsselskabet

§ 136. Et forsikringsselskab skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i forsikringsselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forsikringsselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan forsikringsselskabet har fulgt op på indberetningerne. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Stk. 2. Ordningen i stk. 1 kan etableres via kollektiv overenskomst.

Stk. 3. Stk. 1 finder alene anvendelse, når forsikringsselskabet beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret, senest 3 måneder efter forsikringsselskabet har ansat den sjette ansatte.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, dispensere fra kravet i stk. 1.

§ 137. Et forsikringsselskab må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.

Stk. 2. Ansatte eller tidligere ansatte, hvis rettigheder er krænkede ved overtrædelse af stk. 1, kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes eller den tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 kan ikke ved aftale fraviges til ugunst for den ansatte eller den tidligere ansatte.

§ 138. Indgår en ansat eller en tidligere ansat og et forsikringsselskab en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Stk. 2. Uanset stk. 1 er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selv om et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og forsikringsselskabet. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 136.

Oplysningspligt over for Finanstilsynet

§ 139. Et forsikringsselskab skal straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift.

Stk. 2. Oplysningspligten i stk. 1 gælder også det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab.

Stk. 3. Et medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar skal straks meddele til Finanstilsynet, hvis den pågældende formoder at forsikringsselskabet ikke opfylder et af følgende krav:

- 1) Kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 156, stk. 2 og 3.
- 2) Kapitalkravene eller solvensbehovet efter § 156, stk. 4.
- 3) Solvenskapitalkravet efter § 154.
- 4) Minimumskapitalkravet efter § 155.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, der er forsikringsselskaber.

Forsikringsmatematisk sagkundskab og den ansvarshavende aktuar

§ 140. Direktionen skal drage omsorg for, at et forsikringsselskab råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 2. Har forsikringsselskabet tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, skal bestyrelsen ansætte en ansvarshavende aktuar, der skal varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser. Stillingen som aktuar kan ikke forenes med stillingen som medlem af direktionen eller bestyrelsen i forsikringsselskabet.

Stk. 3. Den ansvarshavende aktuar skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Den ansvarshavende aktuar skal i denne forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale og påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der er nævnt i § 30, stk. 1-6.

Stk. 4. Den ansvarshavende aktuar skal omgående indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet. Den ansvarshavende aktuar har ret til af direktionen at forlange alle oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af hvervet. Finanstilsynet kan kræve de oplysninger af den ansvarshavende aktuar, som er nødvendige til bedømmelse af forsikringsselskabets økonomiske stilling.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de i stk. 2-4 nævnte forhold, herunder om de krav, en person skal opfylde for at kunne blive ansat som ansvarshavende aktuar.

Offentliggørelse

§ 141. Et forsikringsselskab, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravene i § 95, stk. 1, nr. 4, og §§ 107-108 i det omfang de pågældende krav finder anvendelse på forsikringsselskabet. Et forsikringsselskab skal desuden offentliggøre oplysninger om, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravene i §§ 142-144, 146 og 151, i det omfang de pågældende krav finder anvendelse på forsikringsselskabet.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan virksomheden lever op til kravene i artikel 258, stk. 1, litra l, og artikel 275, stk. 1, litra a og b, og stk. 2, litra b, litra d-f og litra h, i Solvens II-forordningen.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 og 2 skal ske på forsikringsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme.

Kapitel 13

Aflønning

Skriftlig lønpolitik

§ 142. Et gruppe- 1-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik, der er i overensstemmelse med artikel 258, stk. 1, litra l, og artikel 275 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II-forordningen).

Stk. 2. Virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

§ 143. Et gruppe 2-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik, der fremmer en sund og effektiv risikostyring.

Stk. 2. Virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

§ 144. Virksomhedens øverste organ skal godkende virksomhedens lønpolitik, jf. §§ 142 og 143, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn og retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser, ved enhver væsentlig ændring og mindst hvert fjerde år. Forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens lønpolitik skal hurtigst muligt efter godkendelsen offentliggøres på virksomhedens hjemmeside. Lønpolitikken skal forblive offentligt tilgængelig på hjemmesiden, så længe den er gældende.

Stk. 2. Formanden for bestyrelsen skal i sin beretning for virksomhedens øverste organ redegøre for aflønningen af virksomhedens bestyrelse og direktion. Redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønning i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i det indeværende og kommende regnskabsår. Formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikken indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ.

Stk. 3. Virksomhedens øverste organ skal godkende aflønningen af virksomhedens bestyrelse for det igangværende regnskabsår.

Stk. 4. Bestyrelsen i et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal årligt udarbejde og offentliggøre en vederlagsrapport.

Stk. 5. Vederlagsrapporten skal indeholde:

- 1) Oplysninger om det samlede vederlag, som hvert medlem af bestyrelsen og direktionen som led i dette hverv har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år, herunder oplysninger om fastholdelses- og fratrædelsesordningers væsentligste indhold.
- 2) En redegørelse for sammenhængen mellem ledelsens aflønning og virksomhedens strategi og relevante mål herfor.

Stk. 6. Hurtigst muligt efter generalforsamlingens afholdelse skal vederlagsrapporten offentliggøres på virksomhedens hjemmeside. Vederlagsrapporten skal forblive offentligt tilgængelig på hjemmesiden i en periode på 10 år. Vederlagsrapporten kan være tilgængelig i en længere periode end 10 år, forudsat at den ikke længere indeholder personoplysninger.

Aflønning i forbindelse med forsikringsdistribution

§ 145. Et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab skal sikre, at virksomhedens aflønningsstrukturer i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution ikke strider mod virksomhedens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik reglerne i § 67, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 67, stk. 2. Det samme gør sig gældende for aflønning, jf. § 9, stk. 1, nr. 39, som virksomheden modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Stk. 2. Et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab må ikke indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder virksomheden eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når virksomheden udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Stk. 3. Et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, i lov om forsikringsformidling, der udelukkende distribuerer forsikringer, som er undtaget fra lov om forsikringsformidling, jf. § 1, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, skal sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på, at denne overholder stk. 1 og 2.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på forhold omfattet af kollektiv overenskomst, som iagttager principperne i stk. 1 og 2.

Aflønning af ledelsen og væsentlige risikotagere

§ 146. Ved forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal virksomheden sikre sig, at følgende er opfyldt:

- 1) De variable lønde til et medlem af bestyrelsen eller direktionen må på tidspunktet for beregningen af den variable løndel højst udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension.
- 2) De variable lønde til andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, må på tidspunktet for beregningen af den variable løn højst udgøre 100 pct. af den faste grundløn, inklusive pension.
- 3) Virksomhedens øverste organ kan dog beslutte, at de variable lønde til andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, jf. nr. 2, på tidspunktet for beregningen af den variable løndel kan udgøre op til 200 pct. af den faste grundløn, inklusive pension, forudsat at følgende krav opfyldes:
 - a) Virksomheden skal senest ved indkaldelse til det øverste organs forsamling orientere det øverste organ om, at der ønskes stillingtagen til benyttelse af et højere maksimalt loft.
 - b) Det øverste organ skal tage beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft på baggrund af en detaljeret anbefaling fra virksomheden, der begrundet indstillingen herom, herunder antallet af berørte ansatte, disses arbejdsområder, det nye foreslåede maksimale loft og den forventede indvirkning på virksomhedens mulighed for at bevare et sundt kapitalgrundlag. Kapitalejerne skal modtage anbefalingen senest samtidig med indkaldelsen til det øverste organs forsamling.
 - c) Virksomheden skal senest samtidig med formidling af anbefalingen til kapitalejerne, jf. litra b, informere Finanstilsynet om anbefalingen til kapitalejerne, herunder det foreslåede højere maksimale loft og begrundelsen for indstillingen. Virksomheden skal på anmodning fra Finanstilsynet godtgøre, at det foreslåede højere maksimale loft ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser efter bekendtgørelsen og Solvens II-forordningen, herunder særlig kapitalgrundlagskravene.
 - d) Beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft skal tiltrædes af virksomhedens øverste organ med mindst 66 pct. af de afgivne stemmer, forudsat at mindst 50 pct. af de stemmeberettigede kapitalandele er repræsenteret på forsamlingen. Er mindre end 50 pct. af de stemmeberettigede kapitalandele repræsenteret på forsamlingen, skal beslutningen tiltrædes af mindst 75 pct. af de afgivne stemmer. En ansat, som er kapitalejer i virksomheden, må ikke deltage i afstemningen herom på det øverste organs forsamling, hvis den ansatte har en væsentlig interesse i beslutningen, der kan være stridende mod virksomhedens interesse.
 - e) Virksomheden skal senest 8 dage efter det øverste organs forsamling informere Finanstilsynet om det øverste organs beslutning, herunder om størrelsen af et eventuelt besluttet højere maksimalt loft.
- 4) Mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal på tidspunktet for beregningen af den variable løn bestå af en balance af aktier, tilsvarende ejerandele afhængig af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter, efterstillet gæld i virksomheden eller andre instrumenter, som i en passende grad afspejler virksomhedens kreditværdighed som en virksomhed, hvis aktivitet formodes at fortsætte. Instrumenterne kan udstedes i virksomheden eller dennes modervirksomhed, der ejer virksomheden fuldt ud.
- 5) Udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst fire år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst fem år. Udbetaling skal ske med ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.
- 6) Virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løndel ikke overholder solvenskapitalkravet i §§ 154 og 166, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor.
- 7) Virksomheden udbetaler ikke variabel løn til bestyrelsen eller direktionen, såfremt Finanstilsynet i medfør § 223 kræver, at virksomheden udarbejder en plan for genoprettelse af virksomhedens økonomiske stilling.

Stk. 2. For bestyrelsen og direktionen må aktieoptioner eller lignende instrumenter højst udgøre 12,5 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension på tidspunktet for beregningen heraf.

Stk. 3. Virksomheden skal sikre, at aktier, instrumenter m.v., der overdrages til bestyrelsen, direktionen eller andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, som en del af den variable løn, som er nævnt i stk. 1, nr. 4, ikke må afhændes af disse personer i en passende periode.

Stk. 4. Virksomhed skal sikre, at udbetaling af den efter stk. 1, nr. 5, udskudte variable løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet, betinget af, at den pågældende ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksom-

heden, eller ikke har efterlevet passende krav til hæderlighed, samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Stk. 5. En virksomhed skal sikre, at bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og som modtager variabel løn, skal tilbagebetale den variable løn helt eller delvis, hvis den variable løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro.

Stk. 6. Tildeler en virksomhed bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, en pensionsydelse, som udgør variabel løn, jf. § 9, stk. 1, nr. 41, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne pensionsydelse i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4, i 5 år. Stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte tilfælde. Hvis modtageren er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen, skal virksomheden udbetale den variable del af pensionsydelsen til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 4, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en periode på 5 år. Stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 3. pkt. nævnte tilfælde.

Stk. 7. For personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1-6 kun anvendelse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.

Fratrædelsesordninger for direktionsmedlemmer

§ 147. Indgår et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed en aftale om en fratrædelsesordning med et medlem af direktionen, og overstiger værdien af ordningen et beløb svarende til den pågældendes samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension, skal virksomheden offentliggøre størrelsen af det samlede vederlag, herunder størrelsen af de enkelte vederlagsdele, samt en begrundelse for vederlagsdelenes størrelse.

Stk. 2. Offentliggørelsen efter stk. 1 skal ske på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort, og skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at aftalen er indgået. Oplysningerne om et medlem af direktionens fratrædelsesordning skal være tilgængelige, så længe aftalen er gældende.

§ 148. Løn i en aftalt opsigelsesperiode til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke modsvares af en sædvanlig arbejdsforpligtelse, skal udbetales månedvis over fritstillingsperioden.

§ 149. En fratrædelsesgodtgørelse til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal afspejle de resultater, der er opnået ved varetagelse af stillingen og må ikke belønne forseelser eller manglende resultater.

Stk. 2. Fratrædelsesgodtgørelsen skal udbetales i månedsvise rater svarende til størrelsen af modtagerens gennemsnitlige månedsløn inklusive pension i det seneste regnskabsår.

Stk. 3. Udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen kan tidligst begynde, efter en eventuel løn i opsigelsesperioden er udbetalt fuldt ud.

Stk. 4. Bestyrelsen skal indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen, hvis bestyrelsen bliver bekendt med, at direktøren under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Bestyrelsen skal tilbageholde udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen, hvis virksomheden sigtes for strafbare forhold, der kan tilregnes direktøren, eller hvis bestyrelsen bliver bekendt med, at direktøren er sigtet for strafbare forhold, som er begået i forbindelse med vedkommendes ansættelse i virksomheden.

Stk. 5. Bestyrelsen skal kræve tilbagebetaling af en fratrædelsesgodtgørelse, der er udbetalt helt eller delvist, inden bestyrelsen er blevet bekendt med adfærd eller forhold omfattet af stk. 4.

§ 150. §§ 147-149 kan ikke fraviges ved aftale, herunder ved aftale om fratrædelsesordning til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås med en anden virksomhed i koncernen, som ikke er omfattet af reglerne.

Aflønningsudvalg

§ 151. Et gruppe 1-forsikringsselskab, et gruppe 2-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, eller som i de 2 seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 1.000 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsætte et aflønningsudvalg, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I koncerner med flere virksomheder, som i medfør af stk. 1 har pligt til at nedsætte et aflønningsudvalg, kan der dog nedsættes et fælles aflønningsudvalg for disse virksomheder i koncernen eller en del heraf. Aflønningsudvalget

skal organisatorisk placeres i en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, og skal nedsættes i en virksomhed, der er modervirksomhed for de øvrige virksomheder, som udvalget er nedsat for.

Stk. 3. Formanden samt medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlem af bestyrelsen i den virksomhed, som nedsætter aflønningsudvalget, eller af bestyrelsen i virksomheder, der i medfør af stk. 2 har et fælles aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget skal sammensættes således, at medlemmerne har den fornødne viden og de fornødne kvalifikationer og kompetencer til at forstå og overvåge virksomhedens lønpolitik og -praksis, risikostyring og kontrolaktiviteter, navnlig for så vidt angår tilpasning af virksomhedens aflønningsstruktur til virksomhedens risikoprofil og forvaltning af kapital og likviditet, og er i stand til at foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af, om virksomhedens aflønning, herunder lønpolitik og tilhørende forretningsgange, er i overensstemmelse med enten artikel 275 i Solvens II-forordningen, § 142, stk. 1-2, §§ 145-146 samt regler udstedt i medfør af § 152 for gruppe 1-forsikringsselskaber eller § 143, stk. 1-2, §§ 145-146 samt regler udstedt i medfør af § 152 for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Stk. 4. Aflønningsudvalget skal forestå det forberedende arbejde for bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder lønpolitik og andre beslutninger herom, som kan have indflydelse på virksomhedens risikostyring, og i den forbindelse forestå følgende:

- 1) Aflønningsudvalget skal rådgive bestyrelsen om udformning af virksomhedens lønpolitik, bistå bestyrelsen med at påse overholdelsen af virksomhedens lønpolitik i praksis, og vurdere, om virksomhedens lønpolitik er opdateret, herunder hvis nødvendigt komme med forslag til opdateringer af lønpolitikken.
- 2) Aflønningsudvalget skal sikre, at oplysningerne forelagt for det øverste organ om virksomhedens lønpolitik og -praksis samt oplysningerne efter § 146, stk. 1, nr. 3 litra a og b, er tilstrækkelige.
- 3) Aflønningsudvalget skal vurdere, om virksomhedens processer og systemer er tilstrækkelige og tager højde for virksomhedens risici, herunder risici forbundet med forvaltning af kapital og likviditet, i forhold til virksomhedens aflønningsstruktur samt sikre, at virksomhedens lønpolitik og -praksis er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring og er i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.
- 4) Aflønningsudvalget skal vurdere virksomhedens og forretningsenhedernes samlede resultater og sikre, at direktionen har evalueret de resultatkriterier, der har dannet grundlag for beregningen af variabel løn til virksomhedens andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, jf. § 146, stk. 4.
- 5) Aflønningsudvalget skal kontrollere udvalgte evalueringer foretaget af direktionen, jf. nr. 4, for at teste om betingelserne i § 146, stk. 4, er opfyldt.
- 6) Aflønningsudvalget skal sikre, at de uafhængige kontrolfunktioner og andre relevante funktioner inddrages i det omfang, det er nødvendigt for gennemførelsen af opgaverne i nr. 1-5, og i det omfang, det er nødvendigt, søge eksternt rådgivning.

Stk. 5. Aflønningsudvalget kan varetage andre opgaver vedrørende aflønning. Udvalget skal i det forberedende arbejde varetage virksomhedens langsigtede interesser, herunder også i forhold til investorer, og offentlighedens interesse.

Stk. 6. I virksomheder, der er omfattet af stk. 1, og hvor der er medarbejderrepræsentation i bestyrelsen i medfør af reglerne i kapitel 8 i selskabsloven, skal mindst en af disse repræsentanter være medlem af aflønningsudvalget nedsat i medfør af stk. 1 eller 2.

Nærmere regler om aflønning

§ 152. Erhvervsministeren kan for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder fastsætte nærmere regler om definitionen af andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder fastsætte regler om lønpolitik og aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, der supplerer reglerne i artikel 258 og 275 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Afsnit V

Forsikringsselskabers hensættelser og kapitalforhold

Kapitel 14

Solvens, hensættelser og kapitalforhold

Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag

§ 153. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af

- 1) det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver, værdiansat i henhold til reglerne i bekendtgørelse om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., og reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet.
- 2) efterstillet gæld

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af andre kapitalelementer end basiskapitalgrundlaget, som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 154. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, må kun anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, hvis Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal som minimum opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og skal herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 155. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbene i stk. 3 og det største af de for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 154 og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 276. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 1.

- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 1.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal som minimum opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Gruppe 2-forsikringsselskabers kapitalgrundlag

§ 156. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici.

Stk. 2. Kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør, jf. dog stk. 3:

- 1) 3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2.
- 2) 2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 1.
- 3) 3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 4) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 3. For gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber omfattet af stk. 2, nr. 2, hvor vedtægterne giver selskabet mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, udgør kravet til minimumsbasiskapitalen:

- 1) 0,225 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 1.
- 2) 0,15 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 1.

Stk. 4. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af stk. 1 opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte et individuelt solvensbehov, der er højere end det, som selskabet har opgjort efter stk. 4.

§ 157. Gruppe 2-forsikringsselskabers basiskapital består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for gruppe 2-forsikringsselskabers opgørelse af basiskapitalen.

Gruppe 1-forsikringsselskabers hensættelser

§ 158. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 77e, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan, ved notifikation af Finanstilsynet, anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen og forudsætningerne for at opnå tilladelse, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3.

Stk. 5. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, jf. stk. 1, 1. pkt., i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner eller grupper omfattet af § 165, stk. 1 og 2.

Gruppe 2-forsikringsselskabers hensættelser

§ 159. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Stk. 2. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1.

Gruppe 1-forsikringsselskabers analyser om ændringer i væsentlige risici

§ 160. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal kvartalsvist indberette resultatet til Finanstilsynet efter samme frister, der gælder for de kvartalsvise indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, som selskabet skal foretage efter stk. 1.

Fastsættelse af regler om kapitalgrundlag

§ 161. Finanstilsynet kan fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

§ 162. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for

- 1) fristerne for indberetninger som følge af regler udstedt i medfør af artikel 35, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),
- 2) opgørelser efter § 156, stk. 1 og 4, og
- 3) indberetning af kravet til minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Sikkerhedsfond

§ 163. Et forsikringsselskab kan foretage henlæggelser til en sikkerhedsfond, hvis vedtægterne indeholder bestemmelser herom.

Stk. 2. Midler, der er henlagt til sikkerhedsfonden, kan ikke fraføres denne. Sikkerhedsfondens midler kan kun anvendes til dækning af tab ved afvikling af de forsikringsmæssige forpligtelser eller på anden måde til fordel for de forsikrede. Der kan ikke foretages vedtægtsændringer med den virkning, at midler, der efter stk. 1 allerede er henlagt til sikkerhedsfonden, kan fraføres denne.

Rapport om solvens og finansiell situation

§ 164. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne indsende en regelmæssig tilsynsrapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II).

Stk. 2. Virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation. Derudover skal virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2, indsende en regelmæssig tilsynsrapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, som rapporterne skal indeholde, og om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.

Kapitel 15

Koncernregler og konsolidering m.v.

Koncerners indberetning af eksponeringer

§ 165. Koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er et forsikringsselskab, eller hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed, skal én gang årligt indberette alle eksponeringer, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag til Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for indberetning efter stk. 1.

Særlige regler om koncernsolvens og koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

§ 166. Bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed, eller en finansiel holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 9, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Dette gælder dog ikke, hvor der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og dertil knyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Dette gælder dog ikke, hvis de tilknyttede virksomheder alene driver forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Stk. 3. Kapitalgrundlaget for koncernen eller gruppen, jf. stk. 1 og 2, skal opgøres i overensstemmelse med § 153 og regler udstedt i medfør af stk. 10.

Stk. 4. Solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, jf. dog stk. 5, og enten ved anvendelse af standardformlen efter § 154, stk. 2, 3 og 6, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen eller gruppen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen ikke skal opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 4, eller at opgørelsen på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering efter stk. 4 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode.

Stk. 6. Opfyldes solvenskapitalkravet ikke for koncernen eller gruppen, finder § 223 anvendelse.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen eller gruppen i overensstemmelse med § 278.

Stk. 8. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når

- 1) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger,
- 2) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, medmindre selskabet set sammen med flere andre selskaber i koncernen som helhed ikke er af uvæsentlig betydning, eller
- 3) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Stk. 9. Virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 skal som minimum opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen øjeblikkeligt foretage en ny opgørelse og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 10. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen og gruppen omfattet af stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter stk. 4 og 5, om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen og om risikokoncentrationen. Finanstilsynet kan endvidere fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor modervirksomheden for et gruppe 1-forsikringsselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 167. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 166 eller dele heraf finder anvendelse på en dansk del af en koncern eller gruppe, hvis den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark. Det øverste forsikringsselskab, den øverste forsikringsholdingvirksomhed eller den øverste finansielle holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 8 i den danske del af koncernen påser overholdelsen af disse bestemmelser.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 168. Er der truffet afgørelse efter § 167, stk. 1, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Vær-

dipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II). Det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet i fællesskab med tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 169. Finanstilsynet skal i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II). Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen, efter afgørelsen er truffet.

Stk. 2. Er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele en begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet i tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II).

Udskillelse, afhændelse og koncerninterne transaktioner

§ 170. Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i et eller flere forsikringsselskaber, at udskille forsikringsselskaberne i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, hvis

- 1) koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravet for koncernen i § 166, stk. 1, 2, 4 og 5,
- 2) et medlem af modervirksomhedens bestyrelse eller direktion omfattes af et af forholdene i § 105, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, eller
- 3) strukturen i øvrigt vanskeliggør varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

§ 171. Finanstilsynet kan påbyde, at en forsikringsholdingvirksomhed afhænder kapitalandele i et forsikringsselskab, hvis

- 1) solvenskapitalkravet for koncernen i § 166, stk. 1, 4 og 5 ikke er opfyldt,
- 2) et medlem af forsikringsholdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen eller omfattes af et af forholdene i § 105, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, eller
- 3) forsikringsholdingvirksomheden modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af forsikringsselskabet.

§ 172. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for koncerninterne transaktioner, der indgås mellem et forsikringsselskab og

- 1) virksomheder, der direkte eller indirekte er forbundet med forsikringsselskabet som dattervirksomheder, associerede virksomheder eller modervirksomheder eller som modervirksomhedens associerede virksomheder og øvrige dattervirksomheder
- 2) virksomheder eller personer, der er forbundet med forsikringsselskabet gennem snævre forbindelser, eller
- 3) virksomheder, der ikke er omfattet af nr. 1 og 2, hvor personerne i virksomhedernes ledelse for flertallets vedkommende er de samme, eller hvor virksomhederne er underlagt en fælles ledelse i medfør af en aftale eller vedtægtsbestemmelser herom.

Stk. 2. Koncerninterne transaktioner foretaget i strid med de regler, der er fastsat i medfør af stk. 1, skal ophæves, således at ydelserne om muligt tilbageleveres, herunder at eventuel sikkerhedsstillelse ophører. Udbetalinger fra forsikringsselskabet, der er foretaget i forbindelse med koncerninterne transaktioner i strid med de regler, der er fastsat i medfør af stk. 1, skal tilbageføres tillige med en årlig rente af beløbet svarende til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i renteloven.

§ 173. Et forsikringsselskab må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder.

Stk. 2. Et forsikringsselskab må ikke have en eksponering mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på forsikringsselskabet, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undtage fra stk. 2.

§ 174. Finanstilsynet kan i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for grupper omfattet af § 166, stk. 2, hvis den øverste virksomhed i gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Kapitel 16

Investeringer

Prudent person-princippet

§ 175. Forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Aktivt ejerskab

§ 176. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og som foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, skal udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan selskabet integrerer aktivt ejerskab i sin investeringsstrategi.

Stk. 2. For gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal politikken for aktivt ejerskab desuden beskrive, hvordan selskabet

1. overvåger selskaber, hvori der investeres, inden for relevante områder, herunder strategi, finansielle og ikkefinansielle resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse,
2. fører dialog med selskaber, hvori der investeres,
3. udøver stemmerettigheder og andre rettigheder knyttet til aktier,
4. samarbejder med andre aktionærer,
5. kommunikerer med relevante interessenter i selskaber, hvori der investeres, og
- 6) håndterer faktiske og potentielle interessekonflikter i forbindelse med virksomhedens aktive ejerskab.

Stk. 3. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal en gang årligt offentliggøre, hvordan selskabets politik for aktivt ejerskab er blevet gennemført, herunder en generel beskrivelse af stemmeafgivelse, en redegørelse for de væsentligste afstemninger og selskabets brug af rådgivende stedfortræderes tjenesteydelser.

Stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal offentliggøre, hvordan selskabet har stemt på generalforsamlinger i selskaber, i hvilke det besidder aktier. Afstemninger, der er ubetydelige på grund af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i det pågældende selskab, kan udelades fra offentliggørelsen.

Stk. 5. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, kan vælge ikke at opfylde et eller flere af kravene i stk. 1-4, hvis selskabet offentliggør en klar og begrundet forklaring på, hvorfor selskabet har valgt dette.

Stk. 6. De oplysninger, som skal offentliggøres efter stk. 1-5, skal være gratis tilgængelige på hjemmesiden hos gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Stk. 7. Gennemfører en kapitalforvalter politikken om aktivt ejerskab, herunder stemmeafgivelse, på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal selskabet henvise til det sted, hvor kapitalforvalteren har offentliggjort oplysninger om stemmeafgivelse.

Stk. 8. Regler om interessekonflikter i anden lovgivning, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med aktiviteter vedrørende aktivt ejerskab.

§ 177. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og som foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, skal offentliggøre, hvordan hovedelementerne i selskabets aktieinvesteringsstrategi er i overensstemmelse med profilen og varigheden af selskabets forsikringsmæssige forpligtelser, herunder navnlig de langsigtede forpligtelser, og hvordan hovedelementerne bidrager til aktivernes resultater på mellemlang til lang sigt.

Stk. 2. Når en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre følgende oplysninger om sin ordning med kapitalforvalteren:

- 1) Hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at afstemme sin investeringsstrategi og sine investeringsbeslutninger efter profilen og varigheden af de forsikringsmæssige forpligtelser, navnlig de langsigtede forpligtelser for gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.
- 2) Hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at træffe investeringsbeslutninger på grundlag af vurderinger af finansielle og ikkefinansielle resultater på mellemlang til lang sigt for det selskab, hvori der investeres, og til at engagere sig i selskaber, hvori der investeres, for at forbedre deres resultater på mellemlang til lang sigt.
- 3) Hvordan metoden til og tidshorisonten for evaluering af kapitalforvalterens resultater og aflønningen for kapitalforvalterens tjenesteydelser er i overensstemmelse med profilen og varigheden af de forsikringsmæssige forpligtelser, navnlig de langsigtede forpligtelser, og tager hensyn til de langsigtede resultater for gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.
- 4) Hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, overvåger kapitalforvalterens porteføljeomsætningsomkostninger, og hvordan den fastlægger og overvåger en tilsigtet porteføljeomsætning eller et tilsigtet omsætningsinterval.
- 5) Varigheden af ordningen med kapitalforvalteren.

Stk. 3. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal offentliggøre en klar og velbegrundet forklaring, hvis ordningen nævnt i stk. 2 ikke omfatter et eller flere af de aspekter nævnt i stk. 2, nr. 1-5.

Stk. 4. De oplysninger, som skal offentliggøres efter stk. 1-3, skal være gratis tilgængelige på hjemmesiden hos gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og skal ajourføres årligt, medmindre der ikke er væsentlige ændringer hertil.

Afsnit VI

Årsrapport og revision

Kapitel 17

Årsrapport og revision

Generelle regler om årsrapport og revision

§ 178. For hvert regnskabsår skal forsikringsselskaber aflægge et årsregnskab bestående af en balance, en resultatopgørelse, anden totalindkomst, noter, herunder redegørelse for anvendt regnskabspraksis, og en oversigt over bevægelserne i egenkapitalen. Årsregnskabet skal suppleres med

- 1) årsregnskab for en af virksomheden ledet koncern (koncernregnskab),
- 2) ledelsesberetning for virksomheden og for en af virksomheden ledet koncern,
- 3) ledelsespåtegning og
- 4) revisionspåtegning.

Stk. 2. Årsregnskabet kan tilføjes eventuelle supplerende beretninger, jf. § 186.

Stk. 3. Fællesbetegnelsen for de i stk. 1 og 2 omhandlede regnskaber, beretninger og påtegninger er »årsrapport«.

§ 179. Årsrapporten skal udarbejdes i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel og regler fastsat i medfør af § 190.

§ 180. Forsikringsselskaber, der ikke er forpligtet til at anvende de internationale regnskabsstandarder, jf. artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning nr. 1606/2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder, på deres koncernregnskab, kan vælge at anvende standarderne på deres koncernregnskab.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, der er forpligtet til at anvende eller valgfrit anvender de standarder, der er nævnt i stk. 1, skal følge samtlige godkendte standarder. Hvor bestemmelser i dette kapitel eller i regler udstedt i medfør af § 190 regulerer samme forhold som standarderne, skal virksomhederne anvende standarderne i stedet for de pågældende bestemmelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af den forordning, der er nævnt i stk. 1, her i landet.

Ledelsens ansvar for aflæggelse af årsrapporten

§ 181. Bestyrelsen og direktionen skal aflægge årsrapport for virksomheden.

Stk. 2. Hvert enkelt ledelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten:

- 1) udarbejdes i overensstemmelse med lovgivningen og eventuelle yderligere krav til regnskaber i vedtægter eller aftale,
- 2) kan revideres og godkendes i tide, og
- 3) indsendes til Finanstilsynet, jf. § 188, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 189, stk. 1, inden for de frister, der er fastsat i lovgivningen.

§ 182. Når årsrapporten er udarbejdet, skal alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen underskrive den og datere underskriften. Medlemmerne skal give deres underskrift i tilknytning til en ledelsespåtegning, hvor hver enkelt medlems navn og funktion i forhold til selskabet er tydeligt angivet, og hvori de erklærer, hvorvidt

- 1) årsrapporten er aflagt i overensstemmelse med lovgivningens krav og eventuelle krav i vedtægter eller aftale,
- 2) årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab giver et retvisende billede af virksomhedens og, hvis der er udarbejdet koncernregnskab, koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet og
- 3) ledelsesberetningen indeholder en retvisende redegørelse for udviklingen i virksomhedens og, hvis der er udarbejdet koncernregnskab, koncernens aktiviteter og økonomiske forhold samt en beskrivelse af de væsentligste risici og usikkerhedsfaktorer, som virksomheden henholdsvis koncernen kan påvirkes af.

Stk. 2. Underskrives årsrapporten digitalt, jf. § 307, bortfalder kravet i stk. 1 om, at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen. Underskriverens navn skal dog fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen.

Stk. 3. Har ledelsen indføjet supplerende beretninger i årsrapporten, skal medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i ledelsespåtegningen erklære, hvorvidt beretningen giver en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger.

Stk. 4. Et ledelsesmedlem kan ikke undlade at underskrive årsrapporten, selv om ledelsesmedlemmet er helt eller delvis uenig i årsrapporten eller har indvendinger mod, at den skal godkendes med det indhold, der er besluttet. Ledelsesmedlemmet kan dog tilkendegive sine indvendinger med en konkret og fyldestgørende begrundelse i tilknytning til sin underskrift og ledelsespåtegningen.

Grundlæggende krav til årsrapporten

§ 183. Årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab skal give et retvisende billede af virksomhedens og koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet. Ledelsesberetningen skal indeholde en retvisende redegørelse for de forhold, som beretningen omhandler.

Stk. 2. Er anvendelse af bestemmelserne i denne lov eller reglerne udstedt i medfør af § 190 ikke tilstrækkelig til at give et retvisende billede som nævnt i stk. 1, skal der gives yderligere oplysninger i årsregnskabet henholdsvis koncernregnskabet.

Stk. 3. Vil anvendelse af bestemmelserne i dette kapitel eller regler udstedt i medfør af § 190 i særlige tilfælde stride mod kravet i stk. 1, 1. pkt., skal de fraviges, så dette krav opfyldes. En sådan fravigelse skal hvert år oplyses i noter og her altid begrundes konkret og fyldestgørende med oplysning om, hvilken indvirkning, herunder så vidt muligt den beløbsmæssige indvirkning, fravigelsen har på virksomhedens henholdsvis koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.

§ 184. For at årsregnskabet og koncernregnskabet kan give et retvisende billede, og for at ledelsesberetningen kan indeholde en retvisende redegørelse, jf. § 183, skal kravene i stk. 2 og 3 opfyldes.

Stk. 2. Årsrapporten skal udarbejdes, så den støtter regnskabsbrugerne, jf. stk. 4, i deres økonomiske beslutninger og skal i det mindste vedrøre

- 1) placering af regnskabsbrugerens egne ressourcer,
- 2) ledelsens forvaltning af virksomhedens ressourcer og
- 3) fordeling af virksomhedens ressourcer.

Stk. 3. Årsrapporten skal udarbejdes således, at den oplyser om forhold, der normalt er relevante for regnskabsbrugerne, jf. stk. 4. Oplysningerne skal desuden være pålidelige i forhold til, hvad regnskabsbrugerne normalt forventer.

Stk. 4. Regnskabsbrugerne er personer, virksomheder, organisationer og offentlige myndigheder m.v., hvis økonomiske beslutninger normalt må forventes at blive påvirket af en årsrapport, herunder nuværende eller fremtidige virksomhedsdeltagere, kreditorer, medarbejdere, kunder, alliancepartnere, lokalsamfundet samt tilskudsgivende og fiskale myndigheder.

§ 185. Årsrapporten skal udarbejdes efter nedenstående grundlæggende forudsætninger:

- 1) Den skal udarbejdes på en klar og overskuelig måde (klarhed).
- 2) Der skal tages hensyn til de reelle forhold og ikke til formaliteter uden reelt indhold (substans).
- 3) Alle relevante forhold skal indgå i årsrapporten, medmindre de er ubetydelige (væsentlighed). Anses flere ubetydelige forhold tilsammen for at være betydelige, skal de dog indgå.
- 4) Driften af en aktivitet formodes at fortsætte (going concern), medmindre den ikke skal eller ikke antages at kunne fortsætte. Afvikles en aktivitet, skal klassifikation og opstilling samt indregning og måling tilpasses denne afvikling.
- 5) Indregning og måling skal ske på et forsigtigt grundlag, herunder skal regnskabsmæssige skøn være underbyggede og neutrale. Enhver værdiregulering skal indregnes, uanset om årsregnskabet udviser over- eller underskud.
- 6) Transaktioner, begivenheder og værdiændringer skal indregnes, når de indtræffer, uanset tidspunktet for betaling (periodisering).
- 7) Indregningsmetoder og målegrundlag skal anvendes ensartet på samme kategori af forhold (konsistens).
- 8) Hver transaktion, begivenhed og værdiændring skal indregnes og måles hver for sig, ligesom de enkelte forhold ikke må modregnes med hinanden (bruttoværdi).
- 9) Primobalancen for regnskabsåret skal svare til ultimobalancen for det foregående regnskabsår (formel kontinuitet).

Stk. 2. Opstilling og klassifikation, konsolideringsmetode, indregningsmetode og målegrundlag samt den anvendte monetære enhed må ikke ændres fra år til år (reel kontinuitet). Ændring kan dog ske, hvis der derved bedre opnås et retvisende billede, eller hvis ændringen er nødvendig som følge af lovændring eller regler udstedt i medfør af § 190, og § 183, stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Finanstilsynet kan uanset stk. 1, nr. 8, fastsætte regler om pligt til modregning.

Supplerende beretninger

§ 186. Supplerende beretninger, herunder beretninger om viden og medarbejdernes forhold (videnregnskaber), om miljøforhold (grønne regnskaber), om virksomhedens sociale ansvar (sociale regnskaber) og om virksomhedens etiske målsætninger og opfølgning herpå (etiske regnskaber,) skal give en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger. Beretningerne skal opfylde kvalitetskravene i § 184, stk. 2, med de lempelser, der følger af forholdets natur, og de grundlæggende forudsætninger i § 185, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Af de supplerende beretninger skal fremgå de metoder og målegrundlag, efter hvilke beretningerne er udarbejdet.

Revision af årsrapporten

§ 187. Årsrapporten skal revideres af virksomhedens eksterne revisorer, jf. § 193. Revisionen omfatter ikke ledelsesberetningen og de supplerende beretninger, som indgår i årsrapporten, jf. § 186. Revisor skal dog afgive en udtalelse om, hvorvidt oplysningerne i ledelsesberetningen er i overensstemmelse med årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab.

Indsendelse af årsrapporter og revisionsprotokollater

§ 188. Årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Stk. 2. Ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsen-

delse af årsrapporten efter stk. 1. Fører ekstern revisor ikke en revisionsprotokol vedrørende årsrapporten, indsendes anden tilsvarende dokumentation.

§ 189. Den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Virksomheder, der har pligt til at udarbejde delårsrapport, skal indsende den udarbejdede delårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter delårsperiodens afslutning.

Stk. 2. Den indsendte årsrapport skal i det mindste indeholde de obligatoriske bestanddele samt den fulde revisionspåtegning. Ønsker virksomheden at få offentliggjort supplerende beretninger som nævnt i § 186, skal disse indsendes sammen med de obligatoriske bestanddele af årsrapporten, så de obligatoriske bestanddele og de supplerende beretninger tilsammen fremstår som ét dokument betegnet »årsrapport«.

Stk. 3. Finanstilsynet kan efter forhandling med Erhvervsstyrelsen fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter og delårsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter og delårsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og delårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.

Finanstilsynets beføjelser til at fastsætte nærmere regler om årsrapporten

§ 190. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for årsrapporten, herunder regler om indregning og måling af aktiver, forpligtelser, indtægter og omkostninger, opstilling af resultatopgørelse og balance samt krav til noter, ledelsesberetning og hvilke valutaer, der kan andendes til indregning, måling og oplysninger i monetære enheder.

Stk. 2. Finanstilsynet fastsætter tillige regler for koncernregnskaber, herunder regler for, hvornår en årsrapport skal indbefatte et koncernregnskab, samt hvilke selskaber dette skal omfatte.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte regler for udfærdigelse og offentliggørelse af regnskabsrapporter, der dækker kortere perioder end årsrapporten.

Reaktioner på lovovertrædelser

§ 191. Med henblik på at sikre, at forsikringsselskabers årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel og de regler, der er udstedt i medfør af § 190, og at forsikringsselskabers koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder er i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder, kan Finanstilsynet

- 1) yde vejledning,
- 2) påtale overtrædelser og
- 3) påbyde, at fejl skal rettes, og at overtrædelser skal bringes til ophør.

Regnskabsindberetninger

§ 192. Forsikringsselskaber skal foretage regelmæssige indberetninger af regnskabsdata på skemaer, der er udarbejdet af Finanstilsynet. Indberetningerne kan kræves indsendt elektronisk.

Stk. 2. Forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder omfattet af § 100, stk. 1, skal årligt foretage indberetninger til Finanstilsynet af oplysninger relateret til de forpligtelser til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen, der følger af § 79 a. Indberetningerne skal ske i overensstemmelse med skemaer og vejledninger udfærdiget af Finanstilsynet og skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form. .

Bestemmelser om revision

§ 193. Forsikringsselskaber skal have mindst én statsautoriseret revisor, der er certificeret af Finanstilsynet. Vælges mere end én revisor eller udpeges en revisor efter stk. 2, skal de yderligere valgte eller udpegede revisorer være statsautoriserede, og hvis der er tale om revision af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, skal den eller de underskrivende revisorer tillige være certificeret af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde udpege en yderligere revisor. Denne revisor fungerer på samme vilkår og efter samme regler som de revisorer, der er valgt af generalforsamlingen.

Stk. 3. Revisorerne i et forsikringsselskab skal tillige være revisorer i virksomhedens dattervirksomheder. Har et forsikringsselskab en dattervirksomhed, der er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, skal de valgte underskrivende revisorer

være certificerede af Finanstilsynet til at revidere disse typer af virksomheder, jf. stk. 1. Det er dog tilstrækkeligt, at de tilsammen er certificerede til at revidere de enkelte typer af virksomheder i koncernen.

Stk. 4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fratage en revisor dennes certificering, jf. stk. 1, 1. pkt., og dermed retten til at revidere den konkrete type af finansiel virksomhed og i stedet udpege en anden revisor, jf. stk. 2, indtil nyt valg er foretaget, hvis

- 1) revisor ikke inden for en frist fastsat af Finanstilsynet kan dokumentere, at denne opfylder kravene til certificering, eller
- 2) Finanstilsynet finder, at revisor helt eller delvis ikke har fungeret tilfredsstillende, og hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage revisionen på forsvarlig måde.

Stk. 6. Revisorer, der i henhold til stk. 5 får frataget certificeringen, kan forlange Finanstilsynets afgørelse indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende revisor under sagens behandling kan opretholde sit hverv som revisor for den konkrete type af finansiel virksomhed. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 7. Ved revisorskifte skal virksomheden og afgående revisor senest 1 måned efter fratræden give Finanstilsynet hver sin redegørelse, hvis skiftet skyldes særlige forhold.

Stk. 8. Finanstilsynet kan pålægge revisor og for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschef at give oplysninger om forholdene i et forsikringsselskab eller i et forsikringsselskabs dattervirksomheder.

Stk. 9. Finanstilsynet kan foranstalte en ekstraordinær revision i et forsikringsselskab eller i et forsikringsselskabs dattervirksomheder. Forsikringsselskabet kan pålægges at betale for revisionens udførelse. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.

Stk. 10. §§ 144-149 i selskabsloven om revision finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på forsikringsselskaber, der ikke er aktieselskaber.

Stk. 11. Bestyrelsen kan ikke tillade, jf. § 122, at interne revisions- og vicerevisionschefer udfører revisionsopgaver i virksomheder uden for koncernen. Bestyrelsen kan heller ikke tillade, at interne revisions- og vicerevisionschefer udfører andet arbejde end revisionsopgaver i virksomheder inden for koncernen eller i virksomheder inden for samme administrationsfællesskab. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra 1. pkt.

Stk. 12. Bestyrelsen kan ikke tillade, jf. § 122, at interne revisions- og vicerevisionschefer påtager sig hverv, der bevirker, at de kommer i strid med habilitetsbestemmelser svarende til dem, der i medfør af revisorloven og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2005/909/EF finder anvendelse for eksterne revisorer for virksomheder af interesse for offentligheden.

Stk. 13. Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om revisionens gennemførelse i forsikringsselskaber og i forsikringsselskabers dattervirksomheder, herunder om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentre.

Stk. 14. Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om certificering af revisorer, jf. stk. 1 og 5.

§ 194. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

- 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed,
- 2) påvirke selskabets fortsatte drift,
- 3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres,
- 4) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- 5) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Meddelelesespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Afsnit VII

Indgreb i eller ophør af den finansielle virksomhed

Kapitel 18

Overdragelse og omdannelse

Overdragelse

§ 195. Et forsikringsselskab må ikke uden erhvervsministerens tilladelse overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab. Tilsvarende gælder, når den fortsættende virksomhed er en udenlandsk forsikringsvirksomhed.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 skal meddeles ansøgeren senest 5 måneder efter ansøgningens modtagelse. Er ansøgningen ufuldstændig, skal afgørelse meddeles senest 5 måneder efter, at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen. Der skal under alle omstændigheder træffes en afgørelse senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse.

Stk. 3. Finanstilsynet skal, før der kan gives tilladelse, offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i et landsdækkende dagblad, medmindre erhvervsministeren finder, at tilladelse til overdragelsen af en forsikringsbestand bør nægtes. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til de forsikringstagere, hvis forsikringer agtes overdraget, til senest 3 måneder efter offentliggørelsen at afgive skriftlig meddelelse til Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig med offentliggørelsen sende en meddelelse om overdragelsen samt Finanstilsynets redegørelse til de berørte forsikringstagere.

Stk. 4. Efter udløbet af fristen i stk. 3 træffer erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag. Overdragelsen kan ikke påberåbes af forsikringstagerne som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Stk. 5. Tilladelse efter stk. 1 kan blandt andet nægtes, hvis bestandsoverdragelsen strider mod væsentlige samfundshensyn.

Stk. 6. § 238, stk. 2, § 239, stk. 4, § 242, 2. pkt., § 256, stk. 2, § 257, stk. 4, § 260, 2. pkt., § 274, stk. 3, § 277, 2. pkt., § 294, stk. 3, og § 297, 2. pkt., i selskabsloven finder ikke anvendelse ved bestandsoverdragelser omfattet af stk. 1.

Stk. 7. Et forsikringsselskab, der overdrager hele eller en del af sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab frigøres ved tilladelsen efter stk. 1 for ansvar over for forsikringstagerne.

Stk. 8. Sker overdragelsen af en forsikringsbestand i forbindelse med en fusion af forsikringsselskaber, kan fusionen uanset § 27, stk. 1, i lov om forsikringsaftaler ikke påberåbes af forsikringstagerne som grundlag for at ophæve forsikringsaftalen.

Stk. 9. For så vidt angår livsforsikringsvirksomhed, kan der i forbindelse med overdragelsen kun foretages sådanne ændringer i det overdragende selskabs forsikringsvilkår, herunder bonusreglerne, som af Finanstilsynet skønnes at være en nødvendig følge af overdragelsen.

Stk. 10. Fusionsplaner, spaltningsplaner og vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes stilling i henhold til selskabsloven skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen sendes til Finanstilsynet, som offentliggør modtagelsen af fusionsplanen, spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes stilling.

§ 196. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at bestemmelserne vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på fusion af gensidige forsikringsselskaber og fusion af gensidige forsikringsselskaber med et kapitalselskab.

Omdannelse af forsikringsselskaber

§ 197. Form, indhold og gennemførelse af en omdannelse af et forsikringsselskab skal godkendes af Finanstilsynet. Omdannelse af et forsikringsselskab kan gennemføres uden kreditorernes samtykke.

Stk. 2. Et forsikringsselskab kan, som led i en omdannelse efter stk. 1, overdrage aktiver og gæld som helhed til et af forsikringsselskabet ejet eller oprettet aktieselskab, der har tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, mod vederlag svarende til værdien af de overtagne aktiver efter fradrag af gæld. Det modtagende forsikringsselskab indtræder i det indskydende forsikringsselskabs rettigheder og forpligtelser.

Kapitel 19

Ophør

Inddragelse af tilladelse

§ 198. Finanstilsynet kan helt eller delvist inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis selskabet anmoder herom.

§ 199. Finanstilsynet kan endvidere helt eller delvist inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab i følgende tilfælde:

- 1) Forsikringsselskabet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af:
 - a) Denne lov, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder eller regler udstedt i medfør af disse love.
 - b) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed.
 - c) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
 - d) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- 2) Forsikringsselskabet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse i medfør af kapitel 3,
- 3) Virksomhed som forsikringsselskab ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt virksomheden tilladelse.
- 4) Der ikke udøves forsikringsvirksomhed i en periode på over 6 måneder.

Stk. 2. Finanstilsynet kan inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse, jf. § 223, stk. 1, til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i § 223, stk. 2 eller 3. Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i finansieringsplanen, jf. § 224, stk. 1, til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 224, stk. 2.

Stk. 3. Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 2-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse til opfyldelse af kravet til minimumsbasis kapitalen inden for den frist, som Finanstilsynet har fastsat efter § 225.

Stk. 4. Virksomheder, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, jf. § 19, stk. 2, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Afvikling

§ 200. Når Finanstilsynet helt eller delvist inddrager tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Stk. 2. Afvikling sker ved likvidation, konkurs, fusion eller anden måde, som Finanstilsynet har godkendt.

Stk. 3. Når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet skal søge forsikringsbestanden overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, eller om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet. For livsforsikringsselskaber kan Finanstilsynet beslutte, at forsikringsbestanden tages under administration i overensstemmelse med §§ 227-235. For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 204.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i forbindelse med inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse forbyde forsikringsselskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 219, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse.

§ 201. Når et forsikringsselskab træffer beslutning om afvikling, skal forsikringsselskabet straks oplyse Finanstilsynet om beslutningen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte en frist for vedtagelse af beslutning om likvidation efter § 217 i selskabsloven. Overskrides fristen, kan Finanstilsynet beslutte, at forsikringsselskabet skal træde i likvidation.

§ 202. Et forsikringsselskab, der driver livsforsikringsvirksomhed, kan ikke uden samtykke fra hver enkelt forsikrings-tager opløses, medmindre selskabet forinden har overdraget hele sin forsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med § 195, eller selskabets forsikringsbestand er taget under administration i overensstemmelse med §§ 227-235.

§ 203. Et forsikringsselskab, der har tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer, kan ikke opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet forsikringsselskab i overensstemmelse med § 195, eller selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 204.

§ 204. Når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 200, stk. 3, 3. pkt., § 205 eller 264, stk. 3, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Stk. 2. Størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Forsikringsselskabet afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen.

Stk. 3. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet udpeger den eller de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 4. Forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 5. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport. Udkast til rapport skal foreligge til Finanstilsynets godkendelse inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 6. Når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som fastsættes ved den uvildige undersøgelse, jf. stk. 2, 1. pkt., kan Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende kan forsikringsselskabet ikke gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs.

§ 205. Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 204 finder tilsvarende anvendelse.

Særlige regler om likvidation og konkurs

§ 206. I tilfælde af et forsikringsselskabs likvidation kan erhvervsministeren efter indhentet udtalelse fra Finanstilsynet udnævne en likvidator til, sammen med de af generalforsamlingen valgte, at foretage likvidationen, når hensynet til de forsikrede, aktionærer, garanter eller kreditorer taler herfor.

Stk. 2. Træffer Finanstilsynet i medfør af §§ 220 eller 221 beslutning om, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation, udnævner skifteretten, efter forhandling med Finanstilsynet, en eller flere likvidatorer, hvoraf én skal være jurist.

§ 207. Finanstilsynet kan suspendere vedtægterne i et forsikringsselskab under likvidationen.

Stk. 2. Regnskaber, der udarbejdes i forbindelse med likvidation, skal indsendes til Finanstilsynet.

§ 208. Når et forsikringsselskab er under likvidation, er det kun likvidatorerne eller Finanstilsynet, der kan indgive konkursbegæring.

§ 209. Når et forsikringsselskab bliver insolvent, kan Finanstilsynet indgive konkursbegæring. Finanstilsynets beslutning om at indgive konkursbegæring kan ikke påklages efter § 309.

Stk. 2. Uanset § 17, stk. 2, i konkursloven, anses gruppe 1-forsikringsselskaber, som ikke opfylder deres forpligtelser med hensyn til efterstillet kapital optaget som ansvarlig lånekapital, ikke for at være insolvent. Tilsvarende gælder for gruppe 2-forsikringsselskaber, som ikke opfylder deres forpligtelser med hensyn til supplerende kapital optaget som ansvarlig lånekapital.

Stk. 3. Efter afsigelse af konkursdekret beskikker skifteretten, efter forhandling med Finanstilsynet, en eller flere kuratorer, hvoraf én skal være jurist.

Stk. 4. Erklæres et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, konkurs, finder § 227 tilsvarende anvendelse. Har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

Stk. 5. Erklæres et livsforsikringsselskab konkurs, skal forsikringsbestanden tages under administration i henhold til §§ 227-235.

§ 210. Kurator anvender forlods aktiverne i et skadesforsikringsselskab til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede. Forsikringstagerne og de sikrede viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94.

Stk. 2. Gyldigt stiftede panterrettigheder registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterrettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 158 og 159, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasis kapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 154-156.

§ 211. Finanstilsynet har ret til at deltage i møder i kreditorudvalg og i skiftesamlinger. Udkast til endeligt regnskab og slutudlodning i konkursboet forelægges af kurator for Finanstilsynet til udtalelse, inden kurator indsender det til skifteretten.

§ 212. Erklæres et gensidigt forsikringsselskab konkurs, giver kurator meddelelse til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet om konkursens begyndelse og slutning.

§ 213. Erhvervsministeren kan bestemme, at likvidator eller kurator, på boets regning, skal underrette forsikringstagerne om forsikringsselskabets afvikling og om konsekvenserne heraf for dem.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om underretningsens form og indhold.

Rekonstruktionsbehandling

§ 214. Finanstilsynet kan indgive begæring om rekonstruktionsbehandling af et forsikringsselskab, når hensynet til investorernes eller forsikringstagernes interesser tilsiger det.

Stk. 2. Begæring om rekonstruktionsbehandling efter stk. 1 ledsages af Finanstilsynets forslag til, hvem der skal beskikkes som rekonstruktør og tillidsmand under rekonstruktionsbehandlingen, samt en erklæring fra de pågældende om, at disse er villige hertil og opfylder betingelserne i konkurslovens § 238.

§ 215. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at konkurslovens regler om rekonstruktionsbehandling finder anvendelse på et forsikringsselskab, med undtagelse af et livsforsikringsselskab.

Stk. 2. Ved rekonstruktionsbehandling af genforsikringsselskaber kan skifteretten, efter høring af Finanstilsynet, udpege en uvildig aktuar til at foretage en opgørelse over værdien af de krav, der er anmeldt.

§ 216. Bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser, og forsikringsselskabers pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet, finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for forsikringsselskaber, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Selskabslovens anvendelse

§ 217. Kapitel 14 i selskabsloven finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

§ 218. Erhvervsministeren fastsætter regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af forsikringsselskaber.

Kapitel 20

Krisehåndtering

Registrerede aktiver

§ 219. Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede

forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringsselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over

- 1) aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, og
- 2) værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Stk. 2. Lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi må ikke registreres.

Stk. 3. Aktiverne i registret skal alene tjene til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Stk. 4. Forsikringsselskabet skal kvartalsvis indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der er registreret.

Stk. 5. Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registret deponeret og pantsat til fordel for Finanstilsynet, hvis tilsynet efter § 223 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Finanstilsynet skal registreres som panthaver, og enhver efterfølgende ændring i den deponerede aktivmasse skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registret.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registrene.

Foranstaltninger

§ 220. Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af Finanstilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis

- 1) selskabet ikke overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf,
- 2) selskabet afviger fra det grundlag, som gælder for dets virksomhed,
- 3) det grundlag, der er nævnt i nr. 2, eller den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, ikke er betryggende,
- 4) det viser sig, at de midler, der er henlagt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, ikke er betryggende, eller
- 5) selskabets økonomiske stilling er forringet i en sådan grad, at de forsikredes interesser er udsat for fare.

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke truffet inden den fastsatte frist og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan selskabets forsikringsbestand tages under administration i henhold til §§ 227-235.

Stk. 3. En forsikringsbestand skal tages under administration, hvis det viser sig, at der inden den fastsatte frist ikke kan fremskaffes de midler, der er nødvendige til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 4. Træder et selskab i likvidation, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabets forsikringsbestand tages under administration.

Stk. 5. Finder Finanstilsynet, at det, når forsikringsbestanden er taget under administration, tillige vil være påkrævet, at selskabet opløses, træffer tilsynet beslutning herom.

§ 221. Finanstilsynet påbyder et forsikringsselskab, der ikke er omfattet af § 220, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis

- 1) selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser,
- 2) Finanstilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, betryggende eller
- 3) selskabet ikke overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke truffet inden den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation.

§ 222. Som led i de foranstaltninger, der er nævnt i § 220, stk. 1, § 221, stk. 1, § 223, stk. 2, § 224, stk. 2, og § 225, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 219 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Finanstilsynet underretter tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger om gruppe 1-forsikringsselskaber truffet efter stk. 1.

Genoprettelse

§ 223. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 154, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest 2 måneder efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest 6 måneder efter, at selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Finanstilsynet kan forlænge fristen med 3 måneder én gang, hvis selskabet kan sandsynliggøre, at det vil blive i stand til at opfylde solvenskapitalkravet, hvis fristen forlænges.

Stk. 3. I særlige tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet, kan Finanstilsynet, efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, forlænge fristen i stk. 2. Fristforlængelse kan meddeles ad flere omgange, men den samlede fristforlængelse må ikke overstige 7 år.

Stk. 4. Forlænges fristen efter stk. 3 skal selskabet hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet tilbagekalde forlængelsen af fristen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde.

§ 224. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, jf. § 155, skal udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet. Finansieringsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse, senest 1 måned efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Finansieringsplanen skal føre til, at minimumskapitalkravet opfyldes senest 3 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse heraf.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde.

§ 225. Et gruppe 2-forsikringsselskab, som ikke opfylder kravet til minimumsbasis kapitalen, jf. § 156, stk. 2 og 3, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde kravet til minimumsbasis kapitalen. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en tidsfrist fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.

Overdragelse af en forsikringsbestand ved likvidation

§ 226. Finanstilsynet skal snarest muligt efter, at likvidation i henhold til § 221 er indtrådt, i samråd med likvidatorerne lade undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at søge forsikringsbestanden helt eller delvis overdraget til et eller flere forsikringsselskaber. Indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal Finanstilsynet, hvis det finder tilbuddet antageligt, lade udarbejde en redegørelse om overdragelsen og et forslag til aftale med vedkommende selskab.

Stk. 2. Redegørelsen og forslaget skal offentliggøres i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til, inden en frist fastsat af Finanstilsynet, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.

Stk. 3. Efter udløbet af fristen i stk. 2 træffer erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Stk. 4. Finanstilsynet kan i forbindelse med den udarbejdede redegørelse efter forhandling med det overtagende selskab træffe beslutning om, at forsikringer, som er tegnet for en periode på mere end 1 år, af begge parter kan opsiges efter de regler, som ifølge forsikringsaftalen er gældende, hvis den flerårige periode i aftalen var udløbet. Reglerne om denne adgang til opsigelse skal gengives i Finanstilsynets redegørelse.

Stk. 5. § 27, stk. 2, i lov om forsikringsaftaler, finder tilsvarende anvendelse, indtil erhvervsministeren har truffet beslutning i henhold til stk. 3. Finder overdragelse sted i overensstemmelse med erhvervsministerens beslutning, kan likvidationen og overdragelsen, uanset §§ 26 og 27, i lov om forsikringsaftaler, ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Administration af en livsforsikringsvirksomhed

§ 227. Træffer Finanstilsynet beslutning om, at et livsforsikringsselskabs forsikringsbestand tages under administration i henhold til § 199, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 3, § 200, stk. 3 eller 4, § 209, stk. 5, eller § 220, udnævner Finanstilsynet samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå forsikringsbestandens administration.

Stk. 2. Når en forsikringsbestand tages under administration, skal Finanstilsynet tilbagekalde livsforsikringsselskabets tilladelse samt foranledige beslutningerne om administrationens iværksættelse, administrators udnævnelse samt tilladelsens tilbagekaldelse registreret i Erhvervsstyrelsen.

Stk. 3. For at sikre administrationens forsvarlige varetagelse kan administrator udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i relevante forhold for administrationen. § 140 finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med administrationsboer.

Stk. 4. Udgifter, der efter skattelovgivningen påhviler administrationsboet bestående af de forsikrede, udredes af administrationsboet ved administrator.

Stk. 5. Honorarer til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarernes størrelse fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Stk. 6. Administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

§ 228. Ved administrationens begyndelse skal de aktiver, der er registrerede efter § 219, stk. 1, straks overlades til administrationsboet. Administrationsboet ved administrator skal være berettiget til at råde over disse aktiver. For så vidt angår fondsaktiver, skal dette registreres i en værdipapircentral og, for så vidt angår fast ejendom, i tingbogen.

Stk. 2. Erklæres et livsforsikringsselskab konkurs, oversender skifteretten straks aktiver nævnt i stk. 1 til administrator.

Stk. 3. Administrator skal lade de registrerede aktiver vurdere i overensstemmelse med de gældende værdiansættelsesregler.

§ 229. De enkelte forsikrede kan ikke gøre krav gældende mod selskabet. Derimod kan administrator på administrationsboets vegne afkræve selskabet, hvad der efter vurderingen af de overtagne aktiver, jf. § 228, stk. 3, mangler, for at de forsikringsmæssige hensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav efter beregningen nævnt i § 233 er dækket. Endvidere kan administrator på administrationsboets vegne kræve et beløb, der svarer til selskabets kapitalkrav opgjort ved administrationsboets begyndelse.

§ 230. Erklæres et livsforsikringsselskab konkurs efter, at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

§ 231. Administrator skal forvalte de aktiver, der er modtaget fra selskabet, og kan hos selskabet, eventuelt ved fogedens hjælp, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

Stk. 2. Administrator skal respektere aftaler om netting ved slutafregning, jf. § 206, i lov om kapitalmarkeder, af finansielle kontrakter, der kan indgå i gruppen af aktiver i medfør af § 219, stk. 1, 1. pkt.

§ 232. Når forsikringsbestanden er taget under administration, kan genkøb af forsikringer ikke finde sted.

§ 233. Administrator skal beregne de forsikringsmæssige hensættelser og opgøre størrelsen af anmeldte og forfaldne krav efter forsikringsaftalerne ved administrationens begyndelse.

Stk. 2. Forsikringskrav, som før administrationens begyndelse var forfaldne eller anmeldt, skal afgøres efter de gældende regler på forfalds- eller anmeldelsestidspunktet. Forsikringer, som forfalder senere, skal foreløbig kun udbetales med så stort et beløb, som administrator efter omstændighederne finder forsvarligt. Viser den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene, jf. stk. 4, at der på denne måde er udbetalt for meget, kan tilbagebetaling ikke kræves.

Stk. 3. De forsikringsmæssige hensættelser beregnes under anvendelse af det beregningsgrundlag, der er anmeldt for selskabet, jf. § 29, medmindre administrator finder det nødvendigt at fastsætte et andet beregningsgrundlag, der anmeldes til Finanstilsynet.

Stk. 4. Fastsættelse af forsikringsbeløbene, herunder en eventuel nedsættelse heraf, jf. § 234, stk. 1, 4. pkt., eller § 235, stk. 1, 1. pkt., foretages i overensstemmelse med beregningsgrundlaget efter stk. 3 og efter en fordeling af selskabets aktiver, der i det enkelte tilfælde må anses for rimelig under hensyn til forholdene i forsikringsbestanden, herunder indholdet af forsikringsaftalerne.

§ 234. Administrator skal snarest muligt efter, at vurdering og beregning i henhold til § 228, stk. 3, og § 233 har fundet sted, søge hele forsikringsbestanden overtaget af et eller flere forsikringsselskaber. Indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal administrator ansøge om erhvervsministerens tilladelse til overdragelsen. Ansøgningen om overdragelsen skal ledsages af den aftale, der er indgået mellem administrationsboet og det overtagende selskab, og af sådanne oplysninger om dette selskab, som erhvervsministeren finder nødvendige for at kunne bedømme, om overdragelsen er forsvarlig over for forsikringstagerne. Medfører aftalen nedsættelse af forsikringsbeløbene eller ændring af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, skal dette angives.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i dagblade, medmindre erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at tilladelse til overdragelsen bør nægtes. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til inden en frist fastsat af Finanstilsynet, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.

Stk. 3. Efter udløbet af den i stk. 2 nævnte frist træffer erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag. Overdragelsen kan ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Stk. 4. Er overdragelsen sket på en sådan måde, at ikke alle administrationsboets aktiver er medgået, skal administrator afgive det overskydende beløb til selskabet eller dets bo.

§ 235. Kan forsikringsbestanden ikke overdrages i henhold til § 234, skal administrator foretage den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene i henhold til den foretagne opgørelse samt eventuelle ændringer af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, og sammenkalde en generalforsamling af forsikringstagerne til stiftelse af et gensidigt selskab med administrationsboet som stifter, jf. §§ 23-25, i selskabsloven. Til denne generalforsamling gives 2 måneders varsel. Indkaldelsen samt en redegørelse for stiftelsesdokumentets indhold og den af administrator beregnede fastsættelse af forsikringsbeløbene bekendtgøres på den måde, der er angivet i § 2345, stk. 2.

Stk. 2. Ved registreringen indtræder det gensidige selskab i den i § 229 nævnte ret over for det tidligere selskab.

Stk. 3. Kan der ikke stiftes et nyt selskab, fortsættes administrationen, og administrator tager stilling til, om yderligere forsøg på at overføre forsikringerne til et nyt eller et andet selskab skal foretages.

Afsnit VIII

Særlige regler

Kapitel 21

Forsikringsselskaber med særlige regler

Selskabslovens anvendelsesområde i forhold til gensidige forsikringsselskaber

§ 236. Selskabslovens §§ 77 og 86-88, § 89, stk. 1 og 3, §§ 92 og 93, § 94, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 100 og 100 a, § 101, stk. 1-4 og 8, § 102, stk. 1-3, § 105, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118-122, 124-128, 131, 133 og 134, § 135, stk. 1-3 og 5, og §§ 136-141 og 143 finder med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

Stk. 2. De bestemmelser, der er nævnt i stk. 1, og som vedrører aktionærer, finder anvendelse på garantier og bestemmelser om aktiekapital og aktier finder anvendelse på garantikapital og garantiandele med fornødne tilpasninger.

Stk. 3. Selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, § 80, stk. 1-4, § 81, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91, 98 og 99, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 1-3, og §§ 108, 109, 125 og 126 finder ligeledes med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

Stk. 4. De bestemmelser, der er nævnt i stk. 3, og som vedrører aktionærer, finder anvendelse på alle de stemmeberettigede ved det gensidige forsikringsselskabs generalforsamling.

Stk. 5. § 180, stk. 1, og § 194, i selskabsloven om udbetaling til aktionærer finder tilsvarende anvendelse på rente til garantier og udbetaling til medlemmer i gensidige forsikringsselskaber.

Gensidige forsikringsselskabers medlemmer og disses hæftelse for selskabets forpligtelser

§ 237. Medlemmer af et gensidigt forsikringsselskab er selskabets forsikringstagere og kun disse.

Stk. 2. Skal medlemmerne hæfte for selskabets forpligtelser, skal omfanget heraf fastsættes i vedtægterne.

Stk. 3. Medlemmernes hæftelse for selskabets forpligtelser kan kun gøres gældende af selskabet.

Stk. 4. Selskabets krav mod medlemmer til opfyldelse af hæftelsen for selskabets forpligtelser kan ikke overdrages eller pantsættes.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte regler for gensidige forsikringsselskaber vedrørende hæftelse for medlemmer og garantier, tilbagebetaling af garantikapital og betingelser for uddeling til medlemmerne af selskabets midler.

§ 238. Tegner et gensidigt forsikringsselskab genforsikring i et gensidigt forsikringsselskab, kan det med hjemmel i vedtægterne aftales, at det skal være fritaget for medlemsansvar.

Stk. 2. For livsforsikringer må det samlede beløb af sådanne genforsikringer for egen regning ikke overstige 10 pct. af det overtagende selskabs samlede forsikringssum. For livrenteforsikring skal denne beregning af forsikringssummen regnes lig 10 gange det årlige rentebeløb.

Stk. 3. For skadesforsikring må præmien af sådanne genforsikringer ikke uden Finanstilsynets tilladelse overstige 10 pct. af selskabets samlede præmieindtægt.

Indbetaling af garantiandele m.v. i gensidige forsikringsselskaber

§ 239. Et gensidigt forsikringsselskab må ikke mod vederlag erhverve egne garantiandele til eje eller pant.

Stk. 2. Et gensidigt forsikringsselskabs datterselskaber må ikke mod vederlag erhverve garantiandele i moderselskabet til eje eller pant.

§ 240. I gensidige forsikringsselskaber skal der føres en fortegnelse over garantiandelene med angivelse af garanternes navn, stilling og bopæl. Noteringen af garantiandelen skal påtegnes.

Beslutninger på generalforsamlinger

§ 241. Medlemmers og garanters ret til at træffe beslutning i et gensidigt forsikringsselskab udøves på generalforsamlingen, hvor ethvert medlem skal have mindst én stemme, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I vedtægterne kan det bestemmes, at generalforsamlingen består af delegerede, som er valgt af medlemmerne og garanterne eller stedfortrædere for disse.

Vedtægter

§ 242. Gensidige forsikringsselskabers vedtægter skal ud over det, der er anført i §§ 28 og 29 i selskabsloven, indeholde bestemmelser om

- 1) medlemmers og garanters ansvar for selskabets forpligtelser og om medlemmers og garanters indbyrdes hæftelse, jf. § 237, stk. 2,
- 2) hvorvidt selskabet skal kunne overtage genforsikring uden gensidigt ansvar, og
- 3) hvorvidt garantikapitalen skal forrentes, og i givet fald efter hvilke regler.

Ændring af vedtægter

§ 243. Generalforsamlingen træffer beslutning om ændring af vedtægterne, jf. dog § 102, stk. 3, i selskabsloven. Beslutningen er kun gyldig, hvis den tiltrædes af mindst to tredjedele af de afgivne stemmer. Beslutningen skal i øvrigt opfylde vedtægterne i sin helhed.

Stk. 2. Væsentlige ændringer i et gensidigt forsikringsselskabs formål kan, medmindre andet er bestemt i vedtægterne, kun vedtages, når der opnås tilslutning hertil fra tre fjerdedele af garanterne og tre fjerdedele af medlemmerne eller, hvis generalforsamlingen består af delegerede, fra tre fjerdedele af disse. Meddelelse til garanterne om sådanne ændringer skal gives senest 8 dage efter beslutningen på generalforsamlingen. Garanter, der modsætter sig sådanne ændringer, kan, når de senest 1 måned efter generalforsamlingen fremsætter begæring derom, forlange, at de andre garanter skal overtage deres garantiandele.

Generalforsamling i gensidige forsikringsselskaber

§ 244. En stemmeberettiget, et medlem af bestyrelsen eller en direktør kan anlægge søgsmål vedrørende en generalforsamlingsbeslutning, som ikke er blevet til på lovlig måde, eller som er stridende mod denne lov eller det gensidige forsikringsselskabs vedtægter.

Stk. 2. Søgsmål skal være anlagt senest 3 måneder efter beslutningen, jf. dog stk. 3. Sker dette ikke, anses beslutningen for gyldig.

Stk. 3. Tidsfristen efter stk. 2 finder ikke anvendelse, når

- 1) beslutningen ikke lovligt kunne tages selv med samtlige stemmeberettigedes samtykke,
- 2) der ifølge selskabets vedtægter kræves samtykke til beslutningen af alle eller visse medlemmer, garanter eller stemmeberettigede og sådant samtykke ikke er givet,
- 3) indkaldelse til generalforsamlingen ikke er sket, eller de for selskabet gældende regler for indkaldelse væsentligt er tilsidesat, eller
- 4) den, der har rejst sagen efter udløbet af søgsmålsfristen i stk. 2, men dog senest 2 år efter beslutningen, har haft rimelig grund til forsinkelsen og retten på grund heraf og under hensyntagen til omstændighederne i øvrigt finder, at det vil være åbenbart urimeligt at anvende bestemmelserne i stk. 2.

Stk. 4. Finder retten, at generalforsamlingsbeslutningen ikke er blevet til på lovlig måde, eller er stridende mod denne lov eller selskabets vedtægter, jf. stk. 1, skal den ved dom kendes ugyldig eller ændres. En ændring af generalforsamlingsbeslutningen kan dog kun ske, hvis der nedlægges påstand derom, og retten er i stand til at fastslå, hvilket indhold beslutningen rettelig skulle have haft. Rettens afgørelse har gyldighed for samtlige medlemmer og garanter.

Særlige regler for tværgående pensionskasser

§ 245. Bestyrelsen i en pensionskasse skal bestå af en formand og et lige antal bestyrelsesmedlemmer, hvoraf mindst halvdelen skal vælges af og blandt medlemmerne i pensionskassen. Erhvervsministeren kan dog under hensyn til pensionskassens forhold tillade en anden sammensætning.

Stk. 2. I vedtægterne kan det fastsættes, at valg af bestyrelsen og ændring af vedtægterne foretages af pensionskassens medlemmer ved urafstemning.

§ 246. Bestemmelserne for gensidige selskaber i § 237 finder tilsvarende anvendelse for tværgående pensionskasser, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 120, stk. 1 og 3, i selskabsloven finder ikke anvendelse for tværgående pensionskasser.

Tværgående pensionskasser

§ 247. Ved tværgående pensionskasser forstås foreninger eller sammenslutninger, hvis medlemmer er

- 1) uddannet inden for bestemte uddannelsesområder eller er ansat i virksomheder af en bestemt art, og som har til formål som led i ansættelsesvilkårene eller som led i en anden tilknytning til en virksomhed at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmerne, eller
- 2) selvstændige erhvervsdrivende inden for samme branche, og som har til formål at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmer.

§ 248. Bestemmelserne for gensidige forsikringselskaber finder tilsvarende anvendelse for tværgående pensionskasser, bortset fra § 237, stk. 2-4.

§ 249. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om afgrænsning af de tværgående pensionskassers medlemskreds og aktiviteter.

Arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber

§ 250. Ved et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab forstås et livsforsikringsaktieselskab, der

- 1) direkte eller indirekte fuldt ud ejes af forsikringstagernes faglige organisationer, eventuelt i fællesskab med de relevante branchers arbejdsgiverorganisationer,
- 2) er etableret som følge af en overenskomstmæssig aftale og
- 3) ifølge vedtægterne ikke udbetaler udbytte til ejerne.

Stk. 2. Af selskabets vedtægter skal ud over det i stk. 1, nr. 3, nævnte fremgå,

- 1) at selskabet er et »arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab«,
- 2) hvorledes der skal forholdes med selskabets formue, når der ikke længere er forsikringsmæssige krav mod selskabet.
- 3) at den skattefrit opsparede del af egenkapitalen skal anvendes til almenyttige eller velgørende formål.

Stk. 3. Afståelse af aktier i selskabet til andre end den i stk. 1, nr. 1, nævnte kreds eller ændring af selskabets vedtægter vedrørende de i stk. 1, nr. 3, og stk. 2 nævnte forhold kan ikke ske uden Finanstilsynets godkendelse. Finanstilsynets godkendelse kan alene meddeles, såfremt afståelsen eller vedtægtsændringen skønnes at være i de forsikredes interesse.

Stk. 4. Overdrager selskabet sin forsikringsbestand, skal selskabet anvende den skattefrit opsparede del af egenkapitalen til fordel for de forsikrede. I tilfælde af overdragelse af en bestemt del af forsikringsbestanden er det alene den forholdsmæssige andel af den skattefrit opsparede del af egenkapitalen, der skal anvendes til fordel for de forsikrede.

Særlige regler for visse gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål

§ 251. Bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af

- 1) at selskabets formål er begrænset til at tegne forsikringer mod ulykke og sygdom med den virkning, at de forsikrede tillige er forsikringstagere, eller til at tegne forsikringer for husdyr,
- 2) at selskabet kun driver virksomhed her i landet,
- 3) at selskabet ikke tegner forsikringer for længere perioder end 1 år ad gangen,
- 4) at selskabet kun tegner direkte forsikringer,
- 5) det højeste beløb, som selskabet uden genforsikring kan overtage på enkelt risiko, eller bestemmelse om, at regler herom fastsættes af Finanstilsynet i forbindelse med udstedelse af tilladelse, samt
- 6) mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne.

Stk. 2. Et gensidigt skadeforsikringsselskab omfattes dog ikke af bestemmelserne i §§ 252-257, hvis

- 1) den årlige præmieindtægt overstiger et beløb fastsat af Finanstilsynet eller
- 2) mindre end halvdelen af den årlige præmieindtægt stammer fra fysiske personer, der er medlemmer af selskabet.

§ 252. Det kan i vedtægterne bestemmes, at der ikke skal ansættes en direktion.

Stk. 2. Har selskabet ingen direktion, udføres de hverv, der i lovgivningen er henlagt til direktionen, af bestyrelsen.

§ 253. Bestemmelserne i § 242, nr. 2, og § 158, stk. 2, finder ikke anvendelse ved stiftelse af gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål, jf. § 251.

§ 254. Indtegnings af medlemmer eller garantanter kan ikke finde sted, inden udkast til vedtægter er affattet. Udkastet skal fremlægges ved indtegningen.

§ 255. Gensidige skadeforsikringsselskaber, der omfattes af § 251, stk. 1, og som kun driver virksomhed inden for et snævert begrænset landområde, omfattes ikke af denne lovs bestemmelser, jf. dog stk. 2 og 3, hvis de indtegnede forsikringer tilsammen ikke overstiger 3 mio. kr.

Stk. 2. Selskaber, der omfattes af stk. 1, skal dog betegne sig som gensidige, jf. § 38, som finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Er et gensidigt skadeforsikringsselskab undergivet tilsyn i medfør af denne lov, forbliver selskabet under tilsyn, selv om det sidenhen opfylder betingelserne for fritagelse efter stk. 1. Finanstilsynet kan dog fritage selskabet for tilsyn, hvis selskabet fremsætter anmodning herom i henhold til en generalforsamlingsbeslutning.

§ 256. Finanstilsynet kan fritage et gensidigt skadeforsikringsselskab, der omfattes af § 251, stk. 1, fra denne lovs bestemmelser, hvis

- 1) de samlede forsikringer ikke overstiger 6 mio. kr. og selskabets risiko på en enkelt forsikring ikke overstiger 3 pct. af selskabets samlede årlige præmieindtægt eller
- 2) selskabet kun tegner forsikringer inden for et begrænset landområde og alene for en enkelt forsikringsgren.

Stk. 2. Ved anvendelsen af stk. 1, nr. 1, tages ikke hensyn til, i hvilket omfang selskabet har afdækket sin risiko ved genforsikring.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anvende bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, selv om selskabet tegner forsikringer, som ikke er omfattet af § 251, stk. 1, nr. 1, når selskabet dog ikke tegner ansvarsforsikring, arbejdsskadeforsikring, motorkøretøjsforsikring, kautionsforsikring eller kreditforsikring.

Stk. 4. Et selskabs anmodning om fritagelse i henhold til stk. 1 skal være godkendt af generalforsamlingen.

§ 257. Fremsætter et gensidigt skadeforsikringsselskab, der ikke er underlagt tilsyn efter reglerne i §§ 255 og 256, anmodning om at være underlagt denne lov i henhold til en generalforsamlingsbeslutning, kan Finanstilsynet bestemme, at selskabet skal være underlagt denne lov.

Stk. 2. Når en beslutning er truffet efter stk. 1, finder §§ 252-257 anvendelse på ny, hvis Finanstilsynet tillader det.

§ 258. Juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, skal have tilladelse som ISPV.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV.

Afsnit XI

Tilsyn-, kontrol- og offentliggørelsesregler m.v.

Kapitel 22

Tilsyn, kontrol mv.

Tilsyn

§ 259. Finanstilsynet påser overholdelse af denne lov og regler udstedt i medfør af loven undtagen § 137 og § 112, stk. 1 og 2, jf. dog § 261.

Stk. 2. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af:

- 1) § 32, stk. 4, nr. 1, jf. § 32, stk. 7, i revisorloven.
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).
- 3) Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf (Disclosureforordningen).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.
- 8) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 9) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.
- 10) De direktiver, der gennemføres ved denne lov.

§ 260. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til forsikringsselskaber og de finansielle markeder samt at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af de enkelte forsikringsselskabers forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadesvirkninger. Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.

Stk. 2. Finanstilsynet skal i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden med forsikringsselskaber overveje de potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det gælder navnlig i forbindelse med krisesituationer. For forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal Finanstilsynet lægge vægt på holdbarheden af den samlede virksomhed samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig. For filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal Finanstilsynet overvåge filialerne og bistå i tilsynet med filialerne.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde anvende fremmed bistand i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

§ 261. Erhvervsstyrelsen påser overholdelsen af § 24 og § 242.

Regnskabskontrol

§ 262. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i § 178, §§ 181-187 og i regler udstedt i medfør af § 190 er overholdt for forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

§ 263. Finanstilsynet kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet forbyde følgende udenlandske forsikringsselskaber at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover:

- 1) Forsikringsselskaber, der er omfattet af bestemmelserne i § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1.
- 2) Forsikringsselskaber, der har aktiver her i landet, men som ikke er omfattet af bestemmelserne i § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, når forsikringsselskabet er meddelt koncession i et af Den Europæiske Unions medlemslande eller i lande, der har gennemført Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

§ 264. Finanstilsynet kan efter de procedurer, der er fastsat i EU-retlige regler herom, forbyde et udenlandsk forsikringsselskab omfattet af § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet.

Stk. 2. Finanstilsynet kan nedlægge forbud efter stk. 1, hvis forsikringsselskabet groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod forsikringsselskabet, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Stk. 3. Vedrører forbud udstedt efter stk. 1 og 2 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

§ 265. Modtager Finanstilsynet meddelelse fra værtslandets tilsynsmyndigheder om, at et forsikringsselskab, der udøver forsikringsvirksomhed efter § 61, stk. 1, eller § 63, stk. 1, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke efterkommer de krav, som værtslandets tilsynsmyndigheder pålægger forsikringsselskabet, skal Finanstilsynet snarest muligt træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Stk. 2. Finanstilsynet skal meddele værtslandets tilsynsmyndigheder om foranstaltninger truffet efter stk. 1.

Finanstilsynets bestyrelse

§ 266. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder efter § 259, stk. 1, § 260, stk. 1 og 2, §§ 261, 262, 267 og 268 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 2. § 285, stk. 1, gælder for medlemmer af bestyrelsen, observatøren, medlemmer af ekspertpanelet.

Inspektioner og indberetninger

§ 267. Finanstilsynet skal undersøge forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet skal efter en inspektion i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed afholde et møde med deltagelse af virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef, medmindre inspektionen alene vedrører afgrænsede aktivitetsområder i virksomheden. På mødet skal Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

Stk. 3. Finanstilsynet skal efter et inspektionsbesøg fremsende væsentlige konklusioner i form af en skriftlig rapport til virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef.

§ 268. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de

her i landet beliggende filialer af udenlandske forsikringsselskaber med hjemsted i det pågældende land. Finanstilsynet deltager i den inspektion, der er nævnt i 1. pkt., eller foretager i særlige tilfælde og efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland på dennes vegne inspektionen af filialen alene.

Stk. 2. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan med Finanstilsynets tilladelse foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder eller virksomheder, der udøver accessorisk finansiell virksomhed, der er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

Indhentelse af oplysninger

§ 269. Forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Stk. 2. Oplysninger afgivet efter stk. 1 skal hurtigst muligt berigtiges over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne har ikke været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne er på et senere tidspunkt blevet misvisende.

§ 270. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til et forretningslokale tilhørende et forsikringsselskab og dets filialer eller en forsikringsholdingvirksomhed med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Stk. 2. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse, i det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling.

Stk. 3. Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Stk. 4. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

§ 271. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter § 269, stk. 1, og § 270, stk. 1-3, til brug for de myndigheder og organer, der er nævnt i § 289, stk. 1, nr. 3-12.

Tvangsbøder

§ 272. Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan som tvangsmiddel pålægge et forsikringsselskabs bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar, likvidator, generalagent, filialbestyrer eller repræsentantskab daglige eller ugentlige tvangsbøder, hvis de ikke i rette tid efterkommer de pligter, der efter denne lov, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35/ om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) eller regler udstedt i medfør af denne lov eller forordninger påhviler dem over for henholdsvis Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan som tvangsmiddel pålægge en fysisk eller juridisk person eller den person, der er ansvarlig for den juridiske person, daglige eller ugentlige tvangsbøder, når personen undlader at opfylde de pligter, som følger af § 270, stk. 2 og 3.

Stk. 3. Finanstilsynet kan som tvangsmiddel pålægge et forsikringsselskab daglige eller ugentlige tvangsbøder, hvis selskabet ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af § 280, stk. 1, 3 og 4.

Beføjelser

§ 273. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer, jf. stk. 2-6, løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 3. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. De sagkyndige personer skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet, senest samtidig med at rapporten udleveres til forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

Stk. 5. De sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt oplysningerne er af væsentlig betydning for forsikringsselskabs eller forsikringsholdingvirksomheds risikoprofil eller forretningsmodel, som kan medføre en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Stk. 6. Kan den sagkyndige person på grund af dennes særlige forhold ikke videregive oplysningerne i henhold til stk. 4 og 5 til Finanstilsynet, kan underretning af Finanstilsynet ske af andre end den sagkyndige person, herunder af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

§ 274. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til seks måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 3.

Stk. 2. En virksomhed, der har modtaget et påbud efter stk. 1, skal give de sagkyndige personer de oplysninger og den adgang til møder, der er nødvendige for, at de sagkyndige kan følge den daglige drift i virksomheden, herunder bestyrelsesmøder, direktionmøder og generalforsamlinger, og dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger.

Stk. 3. De sagkyndige personer skal i forbindelse med observationen af den daglige drift i virksomheden orientere Finanstilsynet om forhold af væsentlig betydning for Finanstilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for orienteringen.

Stk. 4. De sagkyndige personer udpeges af Finanstilsynet. Udgifterne til de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af virksomheden. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra virksomheden.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de sagkyndige personer, herunder om udpegning og honorering.

§ 275. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med §§ 67 og 72.

§ 276. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskabs ledelse at lade udarbejde en redegørelse og plan for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter. Forsikringsselskabets bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef skal ved underskrift på påbuddet over for Finanstilsynet bekræfte at være gjort bekendt med indholdet af Finanstilsynets påbud.

Stk. 2. Redegørelsen skal

- 1) være vedlagt en udtalelse fra forsikringsselskabets eksterne revisor, medmindre redegørelsen som helhed er udarbejdet af denne,
- 2) forelægges selskabets bestyrelse til godkendelse og
- 3) sendes i kopi til Finanstilsynet.

§ 277. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab inden for en frist fastsat af Finanstilsynet at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis

- 1) virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at de forsikredes eller øvrige investorers interesser er udsat for fare, eller

2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Stk. 2. Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse, hvis de påbudte foranstaltninger, jf. stk. 1, ikke er foretaget inden for den fastsatte frist.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for en koncern, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen.

§ 278. Finanstilsynet fastsætter et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at

- 1) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. § 154, stk. 2,
- 2) selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 133 eller
- 3) selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 158, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 158, stk. 3.

Stk. 2. Vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, foretages i henhold til nærmere regler herom fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 3. Opfyldes betingelsen i stk. 1, nr. 1, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 154.

Stk. 4. Vurderer Finanstilsynet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. stk. 1, nr. 1. Skønner Finanstilsynet, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 154, stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.

Stk. 5. Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst en gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Stk. 6. Fastsætter Finanstilsynet et kapitaltillæg efter stk. 1, udgør solvenskapitalkravet, jf. § 154, sammen med kapitaltillægget det nye solvenskapitalkrav. Opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 6, finder § 223 tilsvarende anvendelse.

§ 279. Udsteder et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, og opfylder virksomheden ikke sine forpligtelser efter bestemmelserne i § 178 og §§ 181-187 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 190, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, når det skønnes hensigtsmæssigt, offentliggøre de pågældende oplysninger, eller påbuddet. Finanstilsynet kan desuden suspendere eller slette de berørte omsættelige værdipapirer fra handel på et reguleret marked, når det skønnes hensigtsmæssigt.

§ 280. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 105, stk. 1, eller § 106 ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 105, stk. 1, § 106, eller § 109, stk. 1, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 105, stk. 1, jf. § 128, stk. 3, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 105, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen eller en ansat, der er nøgleperson eller bestyrelsesmedlemmet i et gruppe 1-forsikringsselskab at nedlægge sit hverv i medfør af § 105, stk. 1, nr. 3, jf. § 128, stk. 1 og stk. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 5. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 105, stk. 1, nr. 2 og 4-6, eller § 109, stk. 1, eller efter stk. 3, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 6. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-5 kan af forsikringsselskabet og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 7. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 eller 3, eller stk. 5, når der er tale om et bestyrelsesmedlem. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst fem år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst to år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 8. Har forsikringsselskabet ikke afsat direktøren, eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 199, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 199, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, 3 og 5.

Stk. 9. Afgørelser meddelt i henhold til § 105, stk. 2, og § 128, stk. 3, kan af forsikringsselskabet og af den person, som afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for afgørelsen, men retten kan ved kendelse bestemme, at personen under sagens behandling kan indtræde i det hverv eller den stilling, som personen har søgt om forhåndsgodkendelse til. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former

§ 281. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre myndigheder foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked, samt offentliggøre resultaterne af disse.

§ 282. I tilfælde, hvor et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller størstedelen af forsikringsselskabets drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af nedennævnte forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens konkurs m.v.:

- 1) Staten har lidt tab på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital.
- 2) Staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen efter stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder §§ 285, 285 og 290 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde det pågældende forsikringsselskab.

Stk. 3. Redegørelsen skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.

Forbrugerombudsmanden

§ 283. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag over for forsikringsselskabet og forsikringsholdingsvirksomheder vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 67, stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden kan behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 67, stk. 3.

Stk. 3. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, §§ 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter stk. 1 og 2.

Stk. 4. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

§ 284. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunde kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 67, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 67, stk. 2.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset §§ 285, 287 og 290 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

Stk. 3. Forbrugerombudsmanden er underlagt tavshedspligt efter § 285, stk. 1.

Kapitel 23

Tavshedspligt

Tavshedspligt

§ 285. Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 151-151 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. 1.-3. pkt. finder tillige anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, der er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 67-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

§ 286. Er en sag om god skik m.v. omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, er følgende dokumenter undtaget fra aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning:

- 1) Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 2) Udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.
- 3) Supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

§ 287. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 284, stk. 2, eller § 288, stk. 1.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et forsikringsselskab i forbindelse med sager omfattet af § 285, stk. 3, eller i sager om overtrædelse af kapitel 9, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.

Stk. 4. Alle, der i henhold til stk. 2 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten i stk. 1.

Undtagelser til tavshedspligten

§ 288. § 285, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

- 1) Det Systemiske Risikoråd.
- 2) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 3) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog § 289, stk. 5.
- 4) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 5) Folketingets Ombudsmand.
- 6) Beskæftigelsesministeren i tilfælde af underretning i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om arbejdsskadesikring.
- 7) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.
- 8) Undersøgelseskommisioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommisioner, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.
- 9) Folketingets stående udvalg vedrørende en finansiel virksomheds generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af forsikringsselskaber, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.
- 10) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 11) Interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde et nødlidende forsikringsselskab, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, jf. dog § 289, stk. 5.
- 12) De af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer udpegede revisorer efter § 144, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.
- 13) Skifteretten, jf. dog § 289, stk. 4, andre myndigheder, der medvirker ved forsikringsselskabets likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af en finansiel virksomheds regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.
- 14) Institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.
- 15) Udvalg, grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet.
- 16) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog § 289, stk. 4, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog § 289, stk. 4, og Erhvervsstyrelsen, når oplysningerne vedrører en fond eller forening omfattet af § 197. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske, under forudsætning af at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.
- 17) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.
- 18) Den færøske landsstyremand for finansanliggender som led i ansvaret for den økonomiske stabilitet på Færøerne og til brug for krisehåndtering af forsikringsselskaber på Færøerne.
- 19) Det grønlandske landsstyredelem for Erhverv og Arbejdsmarked som led i ansvaret for den økonomiske stabilitet i Grønland og til brug for krisehåndtering af forsikringsselskaber i Grønland.
- 20) Færøernes Lagtings stående udvalg vedrørende en færøsk forsikringsvirksomheds generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af færøske forsikringsselskaber, når der træffes beslutning om, hvorvidt Færøernes landsstyre skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.
- 21) Grønlands Landstings stående udvalg vedrørende et grønlandsk forsikringsselskabs generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af grønlandske forsikringsselskaber, når der træffes beslutning om, hvorvidt Grønlands landsstyre skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.
- 22) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 289, stk. 4.
- 23) Center for Cybersikkerhed, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for centeret til at opfylde dets lovbestemte opgaver som nationalt centralt kontaktpunkt eller som CSIRT.
- 24) Datatilsynet som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af databeskyttelsesreglerne, under forudsætning af at Datatilsynet har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog § 289, stk. 4.
- 25) Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

26) Den Internationale Betalingsbank (BIS) med henblik på kvantitative konsekvensanalyser efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Betalingsbank (BIS) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.

27) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) med henblik på dets tilsynsfunktion efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis tilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 3. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 9, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 16. september 1995. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 20, og til Grønlands Landstings stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 21, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 1. januar 2006.

Stk. 4. Har en skyldner, kautionist eller investor betydelige forpligtelser over for flere forsikringsselskaber, kan Finanstilsynet give de pågældende virksomheder underretning herom.

§ 289. § 285, stk. 1, er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

- 1) Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalings-systemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.
- 2) En institution, der forestår clearing af finansielle instrumenter eller penge, såfremt det er nødvendigt for at sikre, at institutionen reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearing, jf. dog stk. 5.
- 3) Finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med forsikringsselskaber eller med de finansielle markeder samt myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet eller organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den forsikringsselskabers regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 4) Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog stk. 4.
- 5) Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver og videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 4.
- 6) Sagkyndige, som bistår myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger, jf. dog stk. 4.
- 7) Ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisehåndtering af et forsikringsselskab.
- 8) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- 9) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 10) Finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med forsikringsselskaber eller med de finansielle markeder samt myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, aftalemæssige

sikringsordninger eller organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.

- 11) Organer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.
- 12) Organer i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 3 og 4.
- 13) Sagkyndige, som bistår myndigheder i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 1, nr. 9, kan uanset tavshedspligten som nævnt i § 290 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici.

Stk. 3. Videregivelse efter stk. 1, nr. 10-13, kan alene ske

- 1) på baggrund af en international samarbejdsaftale, og
- 2) under forudsætning af at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Stk. 4. Videregivelse efter stk. 1, nr. 4-6, 10-13, og § 288, stk. 1, nr. 7, 8, 13, 16, 17, 22-23, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 1, nr. 6, 13 og § 288, stk. 1, nr. 17, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

Stk. 5. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 1, nr. 2, og § 288, stk. 1, nr. 3, 7, 8, 11 og 17, kan alene ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget fra en af følgende myndigheder m.v.:

- 1) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed).
- 2) Myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med forsikringsselskaber og de finansielle markeder.
- 3) Myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler.
- 4) Myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger.
- 5) Institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger.
- 6) Organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer.
- 7) Personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabets regnskaber, eller hvor oplysninger er tilvejebragt ved kontrolbesøg eller undersøgelse efter § 268, stk. 1.

§ 290. Alle, der i henhold til § 285, stk. 5, § 288, stk. 1, og § 289, stk. 1, modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i § 285, stk. 1, omhandlede tavshedspligt.

Kapitel 24

Offentliggørelse

Finanstilsynets offentliggørelse

§ 291. Finanstilsynet skal med angivelse af virksomhedens navn offentliggøre følgende på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog §§ 296-297:

- 1) Reaktionen givet efter § 269, stk. 1, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.
- 2) Reaktionen givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.
- 3) Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.
- 4) Overtrædelser af forbuddet mod at udøve forsikringsvirksomhed uden tilladelse, jf. §§ 14-18.

Stk. 2. Finanstilsynet skal offentliggøre en redegørelse om Finanstilsynets praksis efter § 105, stk. 1, nr. 1. Redegørelsen skal offentliggøres minimum én gang årligt.

§ 292. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af §§ 67-68, §§ 71-74 og §§ 76-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

§ 293. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i sager om overtrædelse af § 87, stk. 1, §§ 91-92, § 105, stk. 1, og § 106, jf. dog § 297, påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 259, og navnet på virksomheden eller personen. Det samme gælder for påtaler, påbud og tvangsbøder truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de nævnte sager.

§ 294. Indbringes en reaktion m.v., der offentliggøres i henhold til § 291, stk. 1, nr. 1 og 2, eller § 293 for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

§ 295. Er en sag overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller er en sag afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog § 296. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Stk. 2. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter §§ 291 og 294 og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

Begrænsninger for Finanstilsynets offentliggørelse

§ 296. Offentliggørelse efter § 291, stk. 1, nr. 1-3, §§ 294 og 295, kan dog ikke ske, hvis

- 1) det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden,
- 2) det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, eller
- 3) efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Stk. 2. Offentliggørelsen efter § 291, stk. 1, nr. 1-3, §§ 294 og 295, må ikke indeholde

- 1) fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen, eller
- 2) fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 3. Er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 1, skal der ske offentliggørelse efter § 291, stk. 1, nr. 1-3, eller § 295, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til to år efter datoen for reaktionen.

Stk. 4. Pligten til offentliggørelse af reaktioner i henhold til § 291, stk. 1, nr. 3, omfatter ikke afgørelser om kravene i § 105, stk. 1, stk. 7, jf. stk. 1, eller stk. 8, jf. stk. 1, § 128, stk. 3, jf. § 105, stk. 1, eller § 128, stk. 6, jf. stk. 3, jf. § 105, stk. 1.

§ 297. Offentliggørelse efter § 293 skal ske i anonymiseret form i følgende tilfælde:

- 1) Offentliggørelsen i ikke-anonymiseret form vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen.
- 2) Efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse i ikke-anonymiseret form.
- 3) Offentliggørelsen i ikke-anonymiseret form vil true den finansielle stabilitet.
- 4) Samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Tidspunkt for og varigheden af Finanstilsynets offentliggørelse

§ 298. Offentliggørelse efter dette kapitel skal ske, hurtigst muligt efter at personen eller virksomheden er underrettet om reaktionen eller beslutningen. Hvis Finanstilsynet ikke kan underrette den pågældende, kan der alligevel ske offentliggørelse.

Stk. 2. Det offentliggjorte skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst fem år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.

Virksomheders offentliggørelse

§ 299. Er en reaktion m.v. rettet mod en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 291, eller er en dom eller bødevedtagelse rettet mod eller vedtaget af en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 295, skal virksomheden offentliggøre den pågældende reaktion m.v., dom eller bødevedtagelse på sin hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme. Offentliggørelse som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 2. Virksomheden skal offentliggøre en reaktion m.v. som nævnt i stk. 1 hurtigst muligt, og senest tre hverdage efter, at virksomheden har modtaget reaktionen m.v., eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Stk. 3. Virksomheden skal offentliggøre en dom eller bødevedtagelse som nævnt i stk. 1, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Stk. 4. Samtidig med virksomhedens offentliggørelse efter stk. 1-3 skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde. Det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet, en dom eller bødevedtagelse. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i tre måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Stk. 5. Kommenterer virksomheden reaktionen m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet efter stk. 1-3, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktion m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet.

Stk. 6. Virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen efter stk. 1, hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside.

§ 300. Har et forsikringsselskab videregivet oplysninger om forsikringsselskabet, og er disse kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1, hvis virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for fristen fastsat af Finanstilsynet.

Bemyndigelse

§ 301. Erhvervsministeren fastsætter regler om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Kapitel 25

Parter

§ 302. Som part i forhold til Finanstilsynet anses forsikringsselskabet, forsikringsholdingvirksomheden, det udenlandske forsikringsselskab eller den udenlandske forsikringsholdingvirksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), jf. dog stk. 2 og 3, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end virksomheden tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

- 1) Modervirksomheden, hvor denne er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab.
- 2) Virksomheder, med hvilke et forsikringsselskab har en særlig direkte eller indirekte forbindelse, og hvor Finanstilsynet kan indhente oplysninger og foretage inspektionsbesøg, jf. § 270, stk. 2.
- 3) En fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 270, stk. 3.
- 4) Den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. §§ 87, 90 og 91, samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 93, stk. 1-3.
- 5) Revisor i et forsikringsselskab, når Finanstilsynet fratager denne certificeringen i henhold til § 193, stk. 1, jf. § 193, stk. 5, eller påbyder denne at give oplysninger om virksomhedens forhold, samt i sager vedrørende forbud mod, at en revisor har lån m.v. i det forsikringsselskab, som revisor reviderer, jf. § 193, stk. 4-7 og 9.
- 6) En virksomhed, som ansøger om tilladelse til at drive forsikrings- eller livsforsikringsvirksomhed, jf. § 14, stk. 1, og §§ 19-23, eller hvis ansøgning suspenderes, jf. § 22.
- 7) Et medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion eller en kapitalejer, når tilsynet nægter et forsikringsselskab tilladelse eller inddrager denne helt eller delvis, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 3, § 20, og § 199.
- 8) Virksomheder, som tilsynet finder har snævre forbindelser til et forsikringsselskab, når tilladelse nægtes eller inddrages efter § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 199.
- 9) Den, som overtræder lovens forbud mod i en virksomheds navn eller betegnelse af virksomheden at benytte ord, der er omfattet af forsikringsselskabers eneret til navn, jf. § 36.
- 10) Den, der overtræder lovens forbud mod at drive virksomhed omfattet af § 14, stk. 1, uden tilladelse.
- 11) Den ansvarshavende aktuar, når denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet, jf. § 140, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i et forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed, et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk forsikringsholdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator og en administrator af en livsforsikringsbestand.

Stk. 4. Partsstatus og partsbeføjelser efter stk. 2 og 3 er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynets afgørelser er truffet efter den 8. oktober 1998. For så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, er partsstatus og partsbeføjelser begrænset til forhold, hvor Finanstilsynets afgørelser træffes efter den 1. januar 2004. Partsstatus og partsbeføjelser efter stk. 4 er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynets afgørelse er truffet efter den 1. juli 2009.

Stk. 5. Finanstilsynet kan, når Finanstilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end dem, der er nævnt i stk. 2 og 3. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Partsbeføjelserne er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynets afgørelser træffes efter den 1. januar 2004.

§ 303. Som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både det berørte forsikringsselskab og det bestyrelsesmedlem, den direktør eller den nøgleperson, som afgørelsen omhandler. Det samme gælder Finanstilsynets afgørelser efter §§ 106, 109, og 280.

Stk. 2. Som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser truffet som led i Finanstilsynets kontrol af regnskaber aflagt efter reglerne i denne lovs kapitel 17 og de regler, der er udstedt i medfør af § 190, og af koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder anses i øvrigt enhver, som Finanstilsynet anser som part i sagen.

Kapitel 26

Frister

§ 304. De frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder ved beregning af såvel dags- som uge-, måneds- og årsfrister.

Stk. 2. Er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 3. Er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, er den sidste dag i en måned, eller hvis fristen udløber på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen altid på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Stk. 4. Er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 5. Udløber en frist i en weekend eller på en helligdag, grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, udstrækkes fristen til den førstkommande hverdag.

Kapitel 27

Kommunikation

Skriftlig og digital kommunikation

§ 305. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet, erhvervsministeren og Erhvervsstyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el. lign.

Digital meddelelse

§ 306. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Underskriftskrav

§ 307. Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end en myndighed, jf. § 305, stk. 1, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Afsnit XII

Straffe-, ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m.v.

Kapitel 28

Delegations- og klagebestemmelser

Generelle bemyndigelsesbestemmelser

§ 308. Henlægger erhvervsministeren sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet, kan erhvervsministeren fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 309. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til følgende:

- 1) Denne lov og regler udstedt i medfør heraf.
- 2) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Omgøres en af Finanstilsynet truffet afgørelse, der går ud på, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation, eller at dets livsforsikringsbestand tages under administration, skal Erhvervsstyrelsen straks registrere dette. Finanstilsynet skal, hvis selskabet ejer faste ejendomme, drage omsorg for fornøden tinglysning.

Stk. 3. Fælles beslutninger truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, kan uanset stk. 1 ikke indbringes for Erhvervsankenævnet.

§ 310. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af følgende:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

nr. 1095/2010 af 24. november 2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt).

Kapitel 29

Afgift

§ 311. Virksomheder under tilsyn efter denne lov skal betale afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Kapitel 30

Straffebestemmelser

Strafbelagte bestemmelser i denne lov

§ 312. Med bøde straffes overtrædelse af følgende bestemmelser, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning:

- 1) § 32, stk. 3, § 33, § 34, stk. 1, § 61, stk. 1, nr. 7, § 85, stk. 1, § 86, § 95, stk. 1-4, § 100, stk. 1, nr. 1 og 2, § 105, stk. 3, §§ 107 og 108, § 110, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 112, stk. 1 og 2, §§ 113-117, § 122, § 123, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 125, stk. 1-3, § 127, stk. 1-7, § 128, stk. 1, 2, 4-6, § 133, stk. 1, § 134, stk. 1, § 135, stk. 2 og 3, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1, § 138, stk. 1, § 140, stk. 1-4, § 141, stk. 1 og 2, §§ 142-144, § 145, stk. 1 og 2, § 146, stk. 1-6, § 147, § 151, stk. 1, 3-6, § 153, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 154, stk. 5, § 155, stk. 4 og 6, § 164, stk. 1 og 2, § 166, stk. 1, 2, 4 og 9, § 180, stk. 2, § 181, stk. 1, § 182, stk. 1, 3 og 4, § 183, § 184, stk. 1-3, § 185, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 186, § 187, 1. pkt., § 192, stk. 1, § 193, stk. 3, 1. pkt., og stk. 7, § 204, stk. 1-4, § 219, stk. 1, 2 og 4, § 273, stk. 3 og 6, § 274, stk. 2, § 299, stk. 1, 1. pkt., stk. 2-5 og stk. 6, 1. pkt., § 331, stk. 4, § 332, stk. 5, og § 333, stk. 3.
- 2) artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer samt artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 4 måneder straffes overtrædelse af følgende bestemmelser, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning:

- 1) § 14, stk. 1, § 37, 2. pkt., § 38, stk. 1-4, § 47, 2. pkt., § 54, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, 5 og 6, § 62, 1. pkt., § 63, stk. 1, §§ 64 og 82, § 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 87, stk. 1, §§ 91 og 92, § 94, stk. 1, 2 og 4, § 96, stk. 1, § 97, stk. 1-4, § 98, stk. 1 og 2, § 99, § 101, stk. 1, § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 105, stk. 3, § 106, § 111, § 118, stk. 1 og 3, §§ 120 og 121, § 128, stk. 3, jf. § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 139, § 154, stk. 1-3, § 155, stk. 1, § 156, stk. 1 og 4, § 158, stk. 1, § 159, stk. 1, § 160, stk. 1, § 165, stk. 1, § 173, stk. 1 og 2, § 188, § 189, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1, § 200, stk. 1, § 223, stk. 1 og 4, § 224, stk. 1, § 225, stk. 1, § 258, stk. 1, § 269, stk. 2, og § 333, stk. 1, 2 og 4.
- 2) artikel 6, 7, 9, 18-26 og 26 b-26 e, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.

- 3) artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

§ 313. Med bøde straffes et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 46, stk. 2, § 59, § 154, stk. 4, § 159, § 273, stk. 1, 1. pkt., § 274, stk. 1, § 275, stk. 2, § 277, stk. 1, eller § 280, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt., eller som overtræder § 112, stk. 1, i selskabsloven.

Stk. 2. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 15. maj 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 3. Med bøde straffes et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, og som ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet i medfør af § 280.

Særlige strafbare forhold, herunder for fysiske personer

§ 314. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes virksomheder og personer, der er knyttet til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i forsikringsselskabet, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Straf for afgivelse af urigtige oplysninger

§ 315. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes virksomheder og personer, der er knyttet til et forsikringsselskab, eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til et selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligations-ejerne eller andre investorer i selskabet, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Generelle bestemmelser om straf

§ 316. Der kan fastsættes straf i form af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser udstedt i medfør af denne lov og i regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

§ 317. Ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges i den forbindelse vægt på forsikringsselskabets eller forsikringsholding-virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet.

Stk. 2. Der udmåles en skærpet bøde for overtrædelser, der indebærer

- 1) en risiko for et forsikringsselskabs fortsatte drift,
- 2) drift af et forsikringsselskab uden lovpligtig tilladelse eller
- 3) grov eller gentagen tilsidesættelse af virksomheders oplysningspligter i forhold til Finanstilsynet under skærpende omstændigheder.

Stk. 3. Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved udmåling af en bøde.

§ 317 a. Gør et medlem af et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion eller en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, sig skyldig i grove eller oftere gentagne ledelsessvigt, der medfører tab eller risiko for tab for virksomheden, de forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning. Det samme gælder, hvis ledelsessvigten medfører væsentligt øget risiko for, at forsikringsselskabet udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet.

Stk. 2. Personer, der er knyttet til et forsikringsselskab uden at være medlem af bestyrelsen eller direktionen eller i det daglige en del af den faktiske ledelse, som gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, der medfører tab eller risiko for tab for forsikringsselskabet, forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det samme gælder for ansatte med ansvar for en nøglefunktion, hvis forsømmelsen eller skødesløsheden medfører væsentlig øget risiko for, at forsikringsselskabet udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet.

Stk. 3. Forsikringsselskaber og personer, der er knyttet til forsikringsselskaber, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende forsikringsselskabet til offentlige myndigheder, offentligheden, noget selskabsorgan, forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning

§ 318. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 2. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser, bestemmelser i forordninger, hvor der i denne lov er fastsat regler om strafansvar, eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Forældelsesfristen er 10 år for overtrædelse af § 14, stk. 1, § 95, stk. 1-4, § 111, § 118, stk. 1-3, § 133, § 139, § 140, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., § 153, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 154, stk. 1 og 5, § 155, stk. 1, § 156, stk. 1, § 158, stk. 1, § 159, stk. 1, § 173, stk. 1 og 2, § 180, stk. 2, §§ 183 og 184 § 185, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 187, 1. pkt., § 193, stk. 3 og 7, § 219, stk. 1, 3 og 5, § 223, stk. 1 og 4, § 224, stk. 1, § 225, stk. 1, § 269, stk. 2, § 273, stk. 3 og 6, § 333, stk. 1, 2 og 4, eller artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Bødeforelæg

§ 319. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel 31

Ikrafttræden m.v.

Ikrafttræden

§ 320. Loven træder i kraft den 1. juli 2023.

Stk. 2. § 141, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 142-146 og 151 træder i kraft den 1. januar 2024.

§ 321. Regler fastsat i medfør af § 1, stk. 3, § 6, § 13, stk. 6, § 18, stk. 1 og 3, § 19, stk. 2, § 20, stk. 3, § 21, stk. 6, § 23, stk. 1 og 6, § 37, § 42, § 43, stk. 2, 3, 7 og 9, § 56, § 60, stk. 4, § 60 a, stk. 2, § 61, stk. 9, § 64 b, stk. 3, § 65, stk. 2, § 70, stk. 6, § 71, stk. 2, § 72 b, stk. 6, §§ 77 og 77 i § 81 b, stk. 4, § 85 a, stk. 4, § 108, stk. 6, § 126 b, stk. 5, § 126 c, stk. 6, § 126 e, stk. 5 og 6, § 126 g, stk. 2, § 128, stk. 2 og 3, § 128 a, § 143, stk. 1, nr. 1-3, § 167, stk. 6, § 175 b, stk. 9 og 10, § 181, stk. 1, § 183, stk. 6, § 188, stk. 3, § 192, § 195, stk. 3, § 196, § 199, stk. 12 og 13, § 205, stk. 1, § 242, § 248, stk. 2, § 248 a, stk. 5, § 248 b, stk. 3, § 283, stk. 3, § 305, stk. 1, § 336 a, stk. 4, §§ 343 r, 343 æ, 347 a, 371, 372 a og 373 a, § 373, stk. 4, 5 og 9, og § 417 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 3, stk. 2-4, § 8, § 20, stk. 2, § 27, stk. 3, § 29, stk. 3, § 30, stk. 7, § 31, § 32, stk. 4, § 40, stk. 4, § 60, § 66, § 67, stk. 2-4, § 70, stk. 2, § 74, stk. 4, § 77, stk. 2, § 87, stk. 2, § 95, stk. 5, § 96, stk. 2, § 109, stk. 4, § 133, stk. 2, § 135, stk. 6, § 140, stk. 5, §§ 152 og 153, § 154, stk. 6, § 155, stk. 7, § 157, stk. 2, § 158, stk. 4 og 5, § 160, stk. 2, § 161, § 162, stk. 1, nr. 1-3, § 164, stk. 3, § 166, stk. 9 og 10, § 172, stk. 1, § 185, stk. 3, § 189, stk. 3, § 190, § 193, stk. 13 og 14, §§ 196 og 218, § 219, stk. 6, § 223, stk. 5, § 224, stk. 3, § 225, stk. 2, §§ 248, 258, 301, 305, 308, 319 og § 332, stk. 6.

Overgangsbestemmelser

§ 322. For ansatte, der inden den 1. januar 2016, varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, finder § 105, stk. 1 og 2, alene anvendelse på forhold, der er opstået den 1. januar 2016 eller senere.

§ 323. For bestyrelsesmedlemmer, som er indtrådt i bestyrelsen i et forsikringsselskab inden den 1. januar 2017, finder § 109 ikke anvendelse.

§ 324. Retningslinjer, som er aftalt i medfør af § 29 i markedsføringsloven inden den 1. januar 2004 finder fortsat anvendelse for fondsmægleselskaber, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt af erhvervsministeren i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed eller § 67, stk. 2, i denne lov.

§ 325. Lovens kapitel 17 gælder ikke for forsikringsselskabers, finansielle holdingselskabers og forsikringsholdingvirksomheders regnskabsaflæggelse og regnskabsindberetning for regnskabsåret 2023. For dette regnskabsår finder kapitel 13 i lov om finansiel virksomhed anvendelse.

§ 326. § 148, § 149, stk. 2-5, og § 150 finder anvendelse på aftaler om fratrædelsesordninger til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som endnu ikke er aktualiseret på lovens ikrafttrædelsestidspunkt, jf. § 320.

Stk. 2. § 148, stk. 1, finder anvendelse på aftaler om fratrædelsesgodtgørelser til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. § 145 finder alene anvendelse på aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden.

§ 327. Forsikringsselskaber, der den 1. oktober 1981 ikke havde en fuldt indbetalt selskabskapital, kan opretholde denne ordning.

Stk. 2. I de af stk. 1 omfattede forsikringsselskaber må en aktionær eller garant ikke hæfte for indbetaling på aktier eller garantiandele til et større samlet beløb end 5 pct. af aktie- eller garantikapitalen eller for større beløb end 50.000 kr., medmindre der stilles en af Finanstilsynet godkendt sikkerhed for beløb herudover.

Stk. 3. Finanstilsynet kan undtage fra reglen i stk. 2.

Stk. 4. Overdragelsen af en ikke fuldt indbetalt aktie eller garantiandel i forsikringsselskaber omfattet af stk. 1 kan kun finde sted med bestyrelsens godkendelse. Sådan godkendelse må ikke meddeles, medmindre det må antages, at erhververen vil være i stand til at erlægge de fremtidige indbetalinger, eller medmindre betryggende sikkerhed stilles. Stilles betryggende sikkerhed, kan godkendelse ikke nægtes, medmindre den ønskede overdragelse strider imod andre gyldigt fastsatte regler om indskrænkning i aktiernes eller garantiandelenes omsættelighed.

Stk. 5. Når bestyrelsen har godkendt overdragelsen og erhververen har udstedt forskrivning for det ikke indbetalte beløb, bortfalder overdragerens forpligtelser.

Stk. 6. Foretager en aktionær eller garant i forsikringsselskaber omfattet af stk. 1 ikke i rette tid en aktionæren eller garanten påhvillende indbetaling, er aktionæren eller garanten, såfremt vedtægterne ikke bestemmer andet, pligtig fra forfaldsdagen at betale en årlig rente af det skyldige beløb svarende til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Stk. 7. Selskabet skal, hvis betaling efter stk. 6 ikke sker rettidigt, uden ugrundet ophold søge sig fyldestgjort for det skyldige beløb enten ved et søgsmål eller ved for aktionærens eller garantens regning, og så vidt muligt efter 4 ugers varsel til aktionæren eller garanten, at søge aktien eller garantiandelen afhændet med forpligtelse for erhververen til at yde de manglende indbetalinger med påløbne renter. Afhændelsen skal ske gennem et børsmæglersekselskab, et kreditinstitut, der har særlig tilladelse, et pengeinstitut eller ved offentlig auktion. Medfører afhændelsen udstedelse af nyt aktiebrev eller interimsbevis, skal aktiebrevet eller interimsbeviset foruden at angive sit øjemed gengive indholdet af det gamle aktiebrev eller interimsbeviset samt underskrives af bestyrelsen. Dog kan interimsbeviser underskrives af en af bestyrelsen befuldmægtiget.

Stk. 8. Viser det sig, at det skyldige beløb ikke kan inddrives på nogen af de anførte måder, skal aktien eller garantiandelen annulleres, og kapitalen anses da for nedsat med et til aktiens eller garantiandelens pålydende svarende beløb. Det beløb, der er indbetalt, henlægges til en fond, som ikke uden Finanstilsynets samtykke må formindskes.

Stk. 9. Kapitalens nedsættelse skal anmeldes til Erhvervsstyrelsen. Endvidere skal der til Finanstilsynet indsendes bevis for, at betingelserne for aktiens eller garantiandelens annullation har været til stede.

§ 328. Eksponeringer og sikkerhedsstillelser, der den 1. januar 1998 var lovligt påtaget eller indgået mellem den valgte revision eller en intern revisions- eller vicerevisionschef eller ansatte i Arbejdsmarkedets Tillægspension eller Lønmodtagernes Dyrtdsfond og det forsikringsselskab, pengeinstitut eller realkreditinstitut, den værdipapirhandler, det fondsmæglersekselskab eller Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvor vedkommende person er ansat, kan fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 2. Interne revisions- og vicerevisionschefer kan uanset forbuddet i § 117 opretholde og udnytte økonomiske interesser, som vedkommende ejer ved lovens ikrafttræden.

§ 329. Personer, der den 1. januar 2004 ikke var omfattet af forbuddet i § 19, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 7. august 2002, kan uanset bestemmelserne i § 114 i denne lov, og § 425, nr. 15, og § 426, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, opretholde dispositioner foretaget inden den 1. januar 2004.

§ 330. Personer omfattet af § 122, der den 1. juli 2001 havde hverv i medfør af § 24 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 7. august 2002, kan uden bestyrelsens tilladelse fortsætte hermed, såfremt det pågældende hverv anmeldes til Finanstilsynet inden den 30. juni 2004. Har forsikringsselskabet den 1. januar 2004 engagement med den virksomhed, hvori hvervet bestrides, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 2. Personer omfattet af § 123, stk. 1, der ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af § 24 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 7. august 2002, eller som ved lovens ikrafttræden ikke var omfattet af § 24 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 7. august 2002, kan uden direktionens tilladelse fortsætte hermed, såfremt det pågældende hverv er anmeldt til Finanstilsynet inden den 30. juni 2004. Har den finansielle virksomhed den 1. januar 2004 eksponering mod den virksomhed, hvori hvervet bestrides, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 3. Med virksomheder, hvori personer omfattet af § 122 og § 123, stk. 1, ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af §§ 28, 29, 34 og 35 i lov nr. 660 af 7. august 2002, som forsikringsselskabet den 1. januar 2004 havde eksponering mod, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Stk. 4. Stk. 1-3 gælder tilsvarende for personer omfattet af § 425, nr. 5, og § 426, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

§ 331. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 indtil den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, og aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 332.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015 og den årlige effektive rente som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 158, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 278, hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 164, oplyse om, at selskabet anvender en justeret rentekurve, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige

hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 332. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan indtil den 1. januar 2032 få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 331.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 158, stk. 6, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og
- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres én gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 158, stk. 3, hvert andet år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 154, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 2, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 2, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 2, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.
- 4) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 5) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 6) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 1.
- 7) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 1.
- 8) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 9) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 143, oplyse om, at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1-3 og 5.

§ 333. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 331 eller fradraget efter § 332, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 154, hvis selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 154, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 331 eller fradraget efter § 332.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 331 eller § 332, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at gruppe 1-forsikringsselskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

§ 334. Kravene i artikel 254-257 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) finder udelukkende anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før den 1. januar 2011, hvis den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014.

Kapitel 31

Ændringer i anden lovgivning

Konsekvensændringer i anden lovgivning

§ 335. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse 406 af 29. marts 2022, som senest ændret ved § 37 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, ændres »stk. 2-12 og 16« til: »stk. 2-11 og 15«.
2. I § 1, stk. 2, 1. pkt., udgår »og forsikringsholdingvirksomheder«.
3. § 1, stk. 2, 3. pkt., ophæves.
4. I § 1, stk. 3, 1. pkt., ændres »kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber,« til: »kreditinstitutter og administrationsselskaber,«.
5. I § 1, stk. 4, 1. og 3. pkt., to steder i § 14, stk. 2, § 30, stk. 1, 1. pkt., § 31, stk. 1, 1. pkt., to steder i § 344, stk. 3, og § 354 b, stk. 2, ændres »§§ 7-11« til: »§§ 7-10 a«.
6. I § 1, stk. 4, 1. pkt., udgår »§§ 34-36,« og »§§ 50-60« ændres til: »§§ 50-54«.
7. I § 1, stk. 5, 1. pkt., ændres »kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber,« til: »kreditinstitutter og administrationsselskaber,« og »36,« udgår, og »46-60« ændres til: »46-54«.
8. § 1, stk. 12, ophæves.
Stk. 13-18 bliver herefter stk. 12-17.
9. §§ 2-4 ophæves.
10. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, ophæves.
11. § 5, stk. 1, nr. 12 og 13, ophæves.
Nr. 14-20 bliver herefter nr. 12-18.
12. I § 5, stk. 1, nr. 19, der bliver nr. 17, ændres »kreditinstitut, administrationsselskab eller forsikringsselskab« til: »kreditinstitut eller administrationsselskab«.
13. I § 5, stk. 1, nr. 21-24, ophæves.
Nr. 25-45 bliver herefter nr. 19-39.
14. I § 5, stk. 1, nr. 25, der bliver nr. 19, ophæves 2. pkt.
15. § 5, stk. 1, nr. 46-50, ophæves.
Nr. 51-58 bliver herefter nr. 40-47.
16. § 5, stk. 1, nr. 59-64, ophæves.
Nr. 65-77 bliver herefter nr. 48-60.
17. I § 5, stk. 3, ændres »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.
18. § 5, stk. 6, nr. 2, ophæves.
Nr. 3-4 bliver herefter nr. 2-3.
19. I § 5, stk. 6, nr. 3, der bliver nr. 2, udgår »§ 126, stk. 1 og 4,« og i nr. 4, der bliver nr. 3, ændres »§§ 124, 126 a og 126 d« til: »§§ 124 og 126 a«.
20. § 5, stk. 6, nr. 5, ophæves.
Nr. 6-7 bliver herefter nr. 4-5.

21. § 5, stk. 6, nr. 8 og 9, ophæves.
Nr. 10-13 bliver herefter nr. 6-9.
22. I § 5, stk. 6, nr. 10, der bliver nr. 6, og i nr. 13, der bliver nr. 9, ændres »stk. 3 og 4« til: »stk. 1 og 2«.
23. I § 5, stk. 6, nr. 12, der bliver nr. 8, ændres »stk. 2-4« til: »stk. 1 og 2«.
24. § 5, stk. 6, nr. 14, ophæves.
Nr. 15 bliver herefter nr. 9.
25. § 5, stk. 6, nr. 16 og 17, ophæves.
Nr. 18 bliver herefter nr. 10.
26. Overskriften før § 7 affattes således: »Tilladelse til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og investeringsforvaltnings-selskaber«.
27. § 11 ophæves.
28. § 12, stk. 1, 4. og 5. pkt., ophæves.
29. I § 13, stk. 2, ændres »investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« til: »investe-ringsforvaltningsselskaber og realkreditinstitutter«.
30. I § 14, stk. 1, nr. 3, udgår »og i gruppe 1-forsikringsselskaber«.
31. § 14, stk. 1, nr. 8, ophæves.
Nr. 9-10 bliver herefter nr. 8-9.
32. § 14, stk. 6, 2. pkt., ophæves.
33. Overskriften før § 18 ophæves.
34. §§ 18-22 ophæves.
35. Overskriften før § 23 ophæves.
36. §§ 23-23 a ophæves.
37. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, stk. 1, og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter «.
38. I § 26, stk. 1, udgår »11,« og i nr. 2, udgår »eller, for så vidt angår forsikringsselskaber, i administrationsfællesskab med forsikringsselskabet«.
39. Overskriften før § 29 ophæves.
40. § 29 ophæves.
41. I § 30, stk. 1, 2. pkt., ændres »bilag 2, 3 7 og 8« til: »bilag 2 og 3«.
42. I § 30, stk. 4, nr. 4, udgår »eller på generalagenten, jf. § 35«.
43. § 30, stk. 8 og 9, ophæves.
Stk. 10 og 11 bliver herefter stk. 8 og 9.
44. I § 30, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 5-9« til: »stk. 5-7«.
45. I § 31, stk. 1, ændres »bilag 2, 3, 7 og 8« til: »bilag 2 og 3« og 3. pkt. ophæves.
46. § 31, stk. 5-10, ophæves.
47. Overskriften før § 34 ophæves.
48. §§ 34-37 a ophæves.
49. § 38, stk. 1, nr. 5, ophæves.
Nr. 6 bliver herefter nr. 5.
50. I § 38, stk. 3, 2. pkt., udgår »og for forsikringsselskaber solvenscertifikat«.
51. § 38, stk. 9, ophæves.
52. § 38 a ophæves.
53. § 39, stk. 1, 2. pkt., ophæves
54. § 39, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Finanstilsynet videregiver den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktivi-teter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modta-gelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen eller erklæringen nævnt i 1. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet virksomheden om årsagerne hertil. Er virksomheden et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomhe-den påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningssel-skab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen.«
55. § 39, stk. 3, 3. pkt., ophæves
56. § 39, stk. 5, ophæves.
57. § 39, stk. 8, ophæves.
Stk. 6-8 bliver herefter stk. 5-7.
58. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »kreditinstitut, et investerings-selskab eller en forsikringsvirksomhed« til: »kreditin-stitut eller et investerings-selskab«.
59. Overskriften før § 41 ophæves.
60. §§ 41-42 ophæves.

61. I § 43, stk. 1, § 183, stk. 1 og 4, § 198, stk. 1, og § 199, stk. 1, 1. pkt., ændres »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«.
62. § 43, stk. 7, ophæves.
Stk. 8 og 9 bliver herefter stk. 7 og 8.
63. § 43, stk. 9, der bliver stk. 8, ophæves.
64. I overskriften før § 45, ændres »pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« til: »pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.
65. I § 46, stk. 1, ændres »pengeinstituts, realkreditinstituts eller forsikringsselskabs« til: »pengeinstituts eller realkreditinstituts«.
66. Overskriften før § 55 ophæves.
67. §§ 55-60 a ophæves.
68. Overskriften før § 60 b ophæves.
69. §§ 60 b-e ophæves.
70. I § 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, stk. 1, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 70, stk. 1 og 6, § 71, stk. 1 og 2, § 199, stk. 2, § 346, stk. 2, § 347 b, stk. 1, § 347 c, stk. 1, § 373, stk. 3 og 6, og § 374, stk. 4, ændres »finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed« til: »finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed«.
71. I § 61, stk. 1, 2. pkt., ændres »en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed« til: »en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed«.
72. I § 61 a, stk. 1, nr. 2, og tre steder i § 63, stk. 4, ændres »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«, og i § 61, a, stk. 1, nr. 3, ændres »finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed« til: »finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed«.
73. I § 61 c, stk. 2, og § 63, stk. 2, ændres »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«, og »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« ændres til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.
74. I § 63, stk. 1, 1. pkt., § 197, stk. 1, § 346, stk. 1, og § 347 a ændres »finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders« til: »finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders«.
75. I § 64, stk. 4, ændres »en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed« til: »en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed«.
76. § 64, stk. 8, ophæves.
77. I § 64 b, stk. 1, og § 182, stk. 1 og 2, ændres »pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab« til: »pengeinstitut eller et realkreditinstitut«.
78. § 64 d ophæves.
79. § 72 b ophæves.
80. § 72 c affattes således:
»Regler fastsat i medfør af § 72 a, stk. 3, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«
81. I § 75, stk. 3, ændres »kreditinstitutter, solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 126, stk. 4, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt., kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d,« til: »kreditinstitutter eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2,«.
82. I § 75, stk. 4, § 79 a, stk. 1, § 199, stk. 9, og to steder i § 343 q, stk. 1, ændres »finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til: »finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«.
83. I § 75 a, stk. 3, 1. pkt., udgår »et forsikringsselskab og«, og »selskaberne« ændres til: »selskabet«.
84. § 77 i ophæves.
85. § 78, stk. 5, 2. pkt., ophæves.
86. I § 80, stk. 6, ændres »pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskab« til: »pengeinstitut eller realkreditinstitut«.
87. I 101 b, stk. 1, ændres »bilag 8« til: »bilag 2 i lov om forsikringsvirksomhed«.
88. Overskriften før § 108 ophæves.
89. §§ 108-110 ophæves.
90. Overskriften før § 111 ophæves.
91. §§ 111-114 ophæves.
92. Overskriften før § 115 ophæves.
93. §§ 115 og 116 ophæves.
94. I § 117, stk. 1, 1. pkt., ændres »aktuarer,« til: »aktuarer« og »generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab« udgår.

95. I § 117, stk. 1, 2. pkt., udgår »og forsikringsholdingvirksomheder«.
96. § 118, stk. 3, ophæves.
97. I § 120 a, stk. 1, 2. pkt., ændres »holdingvirksomheder,« til: »holdingvirksomheder«, og »forsikringsholdingvirksomheder« udgår.
98. § 126 og §§ 126 b-126 g ophæves.
99. § 128 stk. 1 og 2, ophæves.
Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 1 og 2.
100. § 143, stk. 1, nr. 1, ophæves.
Nr. 2-7 bliver herefter nr. 1-6.
101. I § 143, stk. 1, nr. 2, der bliver nr. 1, udgår »§ 126, stk. 1 og 4,«.
102. I § 143, stk. 1, nr. 3, der bliver nr. 2, udgår »og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber«.
103. Overskriften før § 158 ophæves.
104. § 158 ophæves.
105. Overskriften før § 159 ophæves.
106. §§ 159, 160 og 167 ophæves.
107. I § 175 a, stk. 1, udgår »eller hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed,«.
108. Overskriften før § 175 b ophæves.
109. §§ 175 b-175 e ophæves.
110. I § 179, stk. 1, udgår »eller en forsikringsholdingvirksomhed«.
111. I § 182, stk. 1 og 2, ændres »pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskabet« til: »pengeinstitut eller realkreditinstitut«, og i § 182, stk. 2, ændres »pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskabet« til: »pengeinstitut eller realkreditinstitut«.
112. To steder i § 199, stk. 1, ændres »pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber« til: »pengeinstitutter eller realkreditinstitutter«.
113. I § 199, stk. 2, 1. og 2. pkt., ændres »finansiel virksomhed, i en finansiel holdingvirksomhed eller i en forsikringsholdingvirksomhed« til: »finansiel virksomhed eller i en finansiel holdingvirksomhed«, og i § 199, stk. 2, 2. pkt., ændres »pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab« til: »pengeinstitut eller et realkreditinstitut«.
114. I § 199, stk. 7 og 8, ændres »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed«, og »i en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.
115. I § 199, stk. 12, ændres »holdingvirksomheder,« til: »holdingvirksomheder«, og »i forsikringsholdingvirksomheder« udgår.
116. § 200, stk. 3, ophæves.
117. § 200 a ophæves.
118. § 204, stk. 5-10, ophæves.
119. § 205, nr. 1, ophæves.
Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 1 og 2.
120. I § 205, nr. 3, der bliver nr. 2, udgår »gensidige forsikringsselskaber og«.
121. Overskriften før § 222 ophæves.
122. § 222 ophæves.
123. I § 223 og § 224, stk. 1, ændres »realkreditinstitut, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskab« til: »realkreditinstitut og investeringsforvaltningsselskab«.
124. I § 224, stk. 1, nr. 1, udgår »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.
125. § 224, stk. 6 og 7, ophæves.
Stk. 8 bliver herefter stk. 6.
126. § 226, stk. 3 og 4, ophæves.
127. §§ 229-230 a ophæves.
128. § 231, stk. 2 og 3, ophæves.
129. § 234, stk. 4 og 5, ophæves.
130. § 234 a ophæves.
131. I § 236 ændres »sparekasse, en andelskasse eller et gensidigt forsikringsselskab« til: »sparekasse eller en andelskasse«.
132. §§ 237 og 239 ophæves.
133. I § 241 ændres »sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber« til: »sparekasser og andelskasser«.
134. I § 242 udgår »og forsikringsselskaber«.
135. § 242 a ophæves.
136. I § 243, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »finansieringsinstitut, investeringsforvaltningsselskabet eller forsikringsselskabet« til: »finansieringsinstitut eller investeringsforvaltningsselskabet«.
137. § 243, stk. 2, ophæves.
138. Overskriften før § 248 ophæves.
139. §§ 248-258 ophæves.

- 140.** Overskriften før § 253 ophæves.
- 141.** Afsnit VIII ophæves.
- 142.** Afsnit X g ophæves.
- 143.** I § 344, stk. 1, 1. pkt., udgår »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«, »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«, »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution«, og »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et pan-europæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«,.
- 144.** To steder i § 344, stk. 3, ændres »§§ 7-11« til »§§ 7-10 a«.
- 145.** I § 344, stk. 11, ændres »holdingvirksomhed«, til: »holdingvirksomhed« og »en forsikringsvirksomhed« udgår.
- 146.** I § 346, stk. 3, og § 349, stk. 1, udgår »den ansvarshavende aktuar«,.
- 147.** § 346, stk. 4, 3. pkt., ophæves.
- 148.** I § 346, stk. 5, og § 347, stk. 2, udgår »forsikringsholdingvirksomheder«,.
- 149.** I § 347, stk. 1, 1. pkt., og § 355, stk. 3, udgår »forsikringsholdingvirksomhed«,.
- 150.** I § 347, stk. 3, og § 355, stk. 2, nr. 1, ændres »holdingvirksomhed«, til: »holdingvirksomhed«, og »en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.
- 151.** I § 347, stk. 3, ændres »finansiel virksomheds, en finansiel holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds« til: »finansiel virksomheds eller finansiel holdingvirksomheds«, og »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« ændres til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.
- 152.** § 347, stk. 9, ophæves.
- 153.** I § 347 b, stk. 1-4 og 6, ændres »holdingvirksomhed«, til: »holdingvirksomhed«, og »forsikringsholdingvirksomheden« udgår.
- 154.** § 350, stk. 3, ophæves, og i stk. 4, der bliver stk. 3, ændres »holdingvirksomhed«, til: »holdingvirksomhed«, og »en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.
- 155.** § 350 b ophæves.
- 156.** I § 351, stk. 4, udgår »eller påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1,«.
- 157.** I § 351, stk. 5, 1. pkt., udgår »eller at nøglepersonen i et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3«,.
- 158.** I § 351, stk. 9, udgår »eller har gruppe 1-forsikringsselskab ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1,«.
- 159.** I § 352 a, stk. 1, ændres »konkurs«, til: »konkurs eller«, og »eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration«, udgår.
- 160.** I § 355, stk. 1, udgår »forsikringsholdingvirksomheden«, og »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«,.
- 161.** I § 355, stk. 2, nr. 7, ændres »værdipapirhandler, realkredit-, forsikrings- eller livsforsikringsvirksomhed« til: »værdipapirhandler eller realkreditvirksomhed«, og »§ 11, stk. 1,« udgår.
- 162.** I § 355, stk. 2, nr. 11, ændres »§ 8, stk. 5, og § 11, stk. 9« til: »og § 8, stk. 5,«.
- 163.** I § 355, stk. 2, nr. 12, indsættes efter »stk. 1 og 3,«: »og«, og »og § 11, stk. 1« udgår.
- 164.** § 355, stk. 2, nr. 14, ophæves.
- Nr. 15 bliver herefter nr. 14.
- 165.** I § 355, stk. 3, 2. pkt., ændres »likvidator«, til: »likvidator«, og »en administrator af en livsforsikringsbestand« udgår.
- 166.** I § 359 ændres »Forsikringsselskaber og filialer« til: »Filialer«.
- 167.** I § 361, stk. 1, ændres »lov om finansiel virksomhed« til: »lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsvirksomhed«.
- 168.** I § 363 a, stk. 1, ændres »§§ 7-11,« til: »§§ 7-10 a i denne lov og §§ 14-18 i lov om forsikringsvirksomhed,«.
- 169.** I § 372, stk. 1, udgår »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«, og »stk. 4 ophæves.
Stk. 5 bliver herefter stk. 4.
- 170.** I § 372 a, stk. 1, udgår »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«, »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkeds-pensionsordninger)«, og »erhvervslivet«, ændres til: »erhvervslivet«.

- 171.** I § 373, stk. 1, udgår »§ 11, stk. 1, 9 og 10,«, »§ 64 d, stk. 3, jf. 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4,«, »§ 107 a og« og »§ 126 a, stk. 1, 3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1,«.
- 172.** I § 373, stk. 2, udgår »§ 57, stk. 1,«, »§ 64 d, stk. 1, 2 og 4-6,«, »§ 72 b, stk. 2 og 3,«, »§ 108, stk. 1-5,«, »§ 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9,«, »§ 230 a, stk. 1-4,«, »§ 283, stk. 1 og 2,«.
- 173.** I § 373, stk. 3, 1. pkt., udgår »§ 126 c, stk. 4, § 126 f,«.
- 174.** I § 373, stk. 9, udgår »§ 11, stk. 1, § 31, stk. 10,«, »§ 108, stk. 1, 2 og 4 og stk. 5, 1. pkt.,«, »§ 126, stk. 1 og 4,«, »§ 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt.,« og »§ 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1,«.
- 175.** I § 373, stk. 10, udgår »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger)«.
- 176.** I § 374, stk. 5, ændres »Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« til: »Den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.
- 177.** § 400 ophæves.
- 178.** §§ 417 a-417 d ophæves.
- 179.** Bilag 7 og 8 ophæves.

Konsekvensændringer i andre love end lov om finansiell virksomhed

§ 336. I lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 950 af 14. august 2015, som senest ændret ved lov nr. 706 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 15, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§§ 344-356 i lov om finansiell virksomhed«: »og § 174, §§ 259-262, §§ 267-271, §§ 273-278 og §§ 280-303 i lov om forsikringsvirksomhed«.
2. I § 18, stk. 3, indsættes efter »§ 354 i lov om finansiell virksomhed«: »og § 285, § 288, § 289, § 290 i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 337. I lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020, som senest ændret ved lov nr. 2601 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, ændres »lov om finansiell virksomhed« til: »lov om forsikringsvirksomhed«.
2. I § 2, stk. 2, ændres »lov om finansiell virksomhed« til: »lov om forsikringsvirksomhed«.
3. I § 73, stk. 1, ændres »§ 200 i lov om finansiell virksomhed« til: »§ 194 i lov om forsikringsvirksomhed«.
4. I § 81, stk. 6, ændres »§§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed« til: »§§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed«.
5. I § 84, stk. 2, ændres »§§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed« til: »§§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed«.
6. I § 87, stk. 2, ændres »§§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed« til: »§§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed«.
7. I § 117, stk. 2, 2. pkt., ændres »§ 373 i lov om finansiell virksomhed« til: »§§ 312-318 i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 338. I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som senest ændret ved lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, nr. 8, litra a, b og c, ændres »i bilag 7 til lov om finansiell virksomhed« til: »i bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed«.
2. I § 12 a, nr. 2, ændres »§ 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed« til: »§ 49, stk. 1, eller § 52, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 339. I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, ændres »§ 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed« til: »§ 200, stk. 3, § 205, § 264, stk. 3, lov om forsikringsvirksomhed«.
2. I § 14, stk. 3, 1. pkt., ændres »§ 243 i lov om finansiell virksomhed« til: »§ 264 lov om forsikringsvirksomhed«.
3. I § 15, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 354 i lov om finansiell virksomhed« til: »§§ 285-290 i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 340. I lov om en terrorforsikringsordning på skadesforsikringsområdet, jf. lov nr. 367 af 9. april 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 17, stk. 4, ændres »§ 354 i lov om finansiel virksomhed« til: »§§ 285-290 lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 341. I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som senest ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og § 9 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 9, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed og« til: »§ 5, stk. 1, nr. 17, i lov om finansiel virksomhed,« og efter: »lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter« indsættes: »og § 9, stk. 1, nr. 15, i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 342. I revisorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 25 af 8. januar 2021, som ændret ved § 32 i lov nr. 1436 af 29. juni 2021, § 9 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og § 37 i lov nr. 700 af 24. maj 2022 foretages følgende ændringer:

1. I § 1 a, stk. 1, nr. 3, litra b, ændres »finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, b og e, i lov om finansiel virksomhed« til: »pengeinstitutter og realkreditinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, og forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 343. I markedsføringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 866 af 15. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2 og 3, ændres »finansielle virksomheder« til: »pengeinstitutter og realkreditinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed og fondsmæglerselskaber, jf. § 13, stk. 2, jf. stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter«.
2. I § 29, stk. 2, ændres »lov om finansiel virksomhed« til: »lov om finansiel virksomhed, lov om forsikringsvirksomhed og lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter«.

§ 344. I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1835 af 15. september 2021, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 897 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 225, stk. 2, nr. 3, indsættes efter »lov om finansiel virksomhed«: », lov om forsikringsvirksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter«.

§ 345. I aktieavancebeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 172 af 29. januar 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 1179 af 8. juni 2021 og § 3 i lov nr. 2610 af 28. december 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 34, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »lov om finansiel virksomhed«: », lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 346. I lov om afgift af skadesforsikringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1880 af 9. december 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 1, stk. 3, ændres »bilag 7 til lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 347. I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 893 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 3 A, stk. 2, indsættes efter »lov om finansiel virksomhed,«: »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

§ 348. I lov om et indkomstregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 2. marts 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 2612 af 28. december 2021 og § 4 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 7 A, stk. 2, indsættes efter »lov om finansiel virksomhed,«: »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

§ 349. I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1735 af 17. august 2021, som ændret senest ved § 3 i lov nr. 906 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 5, stk. 4, nr. 4, ændres »lov om finansiel virksomhed,« til: »lov om forsikringsvirksomhed,«.

§ 350. I pensionsafkastbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 185 af 6. marts 2020, som ændret ved § 3 i lov nr. 672 af 19. april 2021, § 5 i lov nr. 789 af 4. maj 2021 og § 2 i lov nr. 2610 af 28. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 7, ændres »§ 307 i lov om finansiel virksomhed.« til: »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed.«
2. I § 1, stk. 2, nr. 8, ændres »§§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed,« til: »§§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed,«, og »§ 307 i lov om finansiel virksomhed.« ændres til: »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed.«
3. I § 1, stk. 2, nr. 12, ændres »§§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed« til: »§§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed«.
4. I § 8, stk. 2, og § 10, stk. 1, 2. pkt., ændres »lov om finansiel virksomhed« til: »lov om forsikringsvirksomhed«.
5. I § 14, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 5 i lov om finansiel virksomhed.« til: »§ 9, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed.«
6. I § 18, stk. 1, nr. 4, ændres »§ 204 i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 196 i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 351. I pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1327 af 10. september 2020, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2223 af 29. december 2020 og § 1 i lov nr. 2610 af 28. december 2021 og senest ved § 7 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 2, 6. pkt., og § 8, stk. 3, ændres »lov om finansiel virksomhed, bilag 8, III« til: »lov om forsikringsvirksomhed, bilag 2, III«.
2. I § 3, nr. 2, § 4, stk. 1, nr. 2, § 8, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 30, stk. 1, 4 og 7-10, i lov om finansiel virksomhed« til: »§§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed«.
3. I § 11 A, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., § 12, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., og § 13, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændres »§ 30, stk. 1, 4, 5, 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 30, stk. 1, 4, 5, 6, 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed«.
4. I § 25, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 29 A, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., ændres »lov om finansiel virksomhed« til: »lov om forsikringsvirksomhed«.
5. I § 41, stk. 1, nr. 8, ændres »lov om finansiel virksomheds §§ 204-206« til: »§§ 196 og 197 i lov om forsikringsvirksomhed«.
6. I § 51, stk. 1, ændres »§ 30, stk. 1, 4, 5, 7, 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 30, stk. 1, 4, 5, 6, 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed eller §§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed«.

§ 352. I selskabsskattebogen, jf. lovbekendtgørelse nr. 251 af 22. februar 2021, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 531 af 27. marts 2021, § 1 i lov nr. 1179 af 8. juni 2021, § 1 i lov nr. 1180 af 8. juni 2021, § 5 i lov nr. 2610 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 1181 af 8. juni 2021 og senest ved § 1 i lov nr. 905 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, nr. 5, ændres »§§ 294-303 i lov om finansiel virksomhed« til: »§§ 252-258 i lov om forsikringsvirksomhed«.
2. I § 3, stk. 1, nr. 9, 1. pkt., ændres »lov om finansiel virksomhed« til: »lov om forsikringsvirksomhed«.
3. I § 3, stk. 1, nr. 18, og § 32, stk. 1, nr. 6, ændres »§ 307 i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed«.
4. I § 13, stk. 8, 7. pkt., ændres »§§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed« til: »§§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed«.
5. I § 13 F, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 5 i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 9, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed«.
7. I § 17 A, stk. 3, nr. 4, ændres »§ 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 14, i lov om forsikringsvirksomhed«.
8. I § 35 M ændres »§ 215 i lov om finansiel virksomhed« til: »§ 19 b i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder«.

§ 353. I skatteindberetningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1754 af 30. august 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 15 b, stk. 2, indsættes efter »lov om finansiel virksomhed,«: »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.
2. I § 19 a, stk. 1, indsættes efter »Finansielle virksomheder«: », fondsmæglerselskaber og forsikringsvirksomheder«.

§ 354. I skattekontrolloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 283 af 2. marts 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 2612 af 28. december 2021, § 3 i lov nr. 902 af 21. juni 2022 og § 3 i lov nr. 905 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 70, stk. 2, indsættes efter »lov om finansiel virksomhed,«: »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

§ 355. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger, jf. dog stk. 2, 3 og 4.

Stk. 2. §§ 335 og 341 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 336 og 343-354 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

UDKAST

Forsikringsvirksomhed - skade

Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser.

- 1) Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme): summaforsikring, erstatning af økonomiske tab, kombinationer heraf og personbefordring.
- 2) Sygdom: summaforsikring, erstatning af økonomiske tab og kombinationer heraf.
- 3) Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel): alle skader på motordrevne landkøretøjer og ikkemotordrevne landkøretøjer.
- 4) Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer: alle skader på jernbanekøretøjer.
- 5) Kaskoforsikring for luftfartøjer: alle skader på luftfartøjer.
- 6) Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder: alle skader på flodfartøjer, indsøfartøjer og havfartøjer.
- 7) Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods): alle skader på transporterede varer eller bagage uanset arten af transportmidlet.
- 8) Brand og naturkræfter: alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af brand, eksplosion, storm, naturkræfter (bortset fra storm), kerneenergi og jordskred.
- 9) Andre skader på ejendom: alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost eller har andre årsager af enhver art, f.eks. tyveri, undtagen dem, der er anført under nr. 8.
- 10) Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer: ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).
- 11) Ansvarsforsikring for luftfartøjer: ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).
- 12) Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder: ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar).
- 13) Almindelig ansvarsforsikring: ethvert ansvar, der ikke er anført under numrene 10, 11 og 12.
- 14) Kredit: almindelig insolvens, eksportkredit, salg på afbetaling, hypotekforsikring og landbrugsforsikring.
- 15) Kautions: direkte kautions og indirekte kautions.
- 16) Diverse økonomiske tab: arbejdsløshedsrisici, inkassotab (almindeligt), dårligt vejr, tab af fortjeneste, fortsatte generalomkostninger, uforudsete handelsudgifter, tab af salgsværdi, husleje- eller indtægtstab, indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte, ikkeforretningsmæssige økonomiske tab og andre økonomiske tab.
- 17) Retshjælpsforsikring: retshjælpsforsikring.
- 18) Assistance: assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted.

Forsikringsvirksomhed - liv

Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser.

I. Almindelig livsforsikring:

- a) Livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live og livsforsikring med tilbagebetaling af præmier),
- b) renteforsikring,
- c) komplementære forsikringer tegnet i tilknytning til livsforsikring (navnlig forsikring mod legemsbeskædiggelse, herunder erhvervsudygtighed, og forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde eller forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom).

II. Ægteskabs- og fødselsforsikring:

- a) Forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab;
- b) forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel.

III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonde:

- a) Livsforsikring (navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, og forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel),
- b) renteforsikring.

IV. Permanent health insurance (langvarig sygeforsikring): sygeforsikring, som indgås for en lang periode og er uopsigelig fra selskabets side i hele perioden.

V. Tontinevirksomhed: virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede.

VI. Kapitaliseringsvirksomhed: virksomhed, der er baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse mod erlæggelse af et engangsbetrag eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	97
2. Lovforslagets baggrund	98
3. Lovforslagets indhold	98
3.1. Anvendelsesområde	98
3.1.1. Gældende ret	98
3.1.2. Solvens II-direktivet	99
3.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser	99
3.1.4. Lovforslagets indhold	99
3.2. Definitioner	100
3.2.1. Gældende ret	100
3.2.2. Solvens II-direktivet	100
3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser	100
3.2.4. Lovforslagets indhold	100
3.3. Tilladelse	100
3.3.1. Gældende ret	101
3.3.2. Solvens II-direktivet	102
3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser	103
3.3.4. Lovforslagets indhold	103
3.4. Anden tilladt virksomhed	103
3.4.1. Gældende ret	104
3.4.2. Solvens II-direktivet	104
3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser	104
3.4.4. Lovforslagets indhold	104
3.5. Grænseoverskridende virksomheder	105
3.5.1. Gældende ret	105
3.5.2. Solvens II-direktivet	106
3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser	107
3.5.4. Lovforslagets indhold	107
3.6. God skik	108
3.6.1. Gældende ret	108
3.6.2. Direktivet om forsikringsdistribution	109

3.6.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	109
3.6.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	109
3.7.	<i>Behandling af personnummer</i>	110
3.7.1.	<i>Gældende ret</i>	110
3.7.2.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	111
3.7.3.	<i>Lovforslagets indhold</i>	112
3.8.	<i>Videregivelse af fortrolige oplysninger</i>	112
3.8.1.	<i>Gældende ret</i>	112
3.8.2.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	115
3.8.3.	<i>Lovforslagets indhold</i>	115
3.9.	<i>Ejerforhold</i>	115
3.9.1.	<i>Gældende ret</i>	115
3.9.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	116
3.9.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	117
3.9.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	117
3.10.	<i>Ledelse og indretning af virksomheden</i>	118
3.10.1.	<i>Gældende ret</i>	118
3.10.2.	<i>Solvens II-direktivet og forsikringsdistributionsdirektivet</i>	119
3.10.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	120
3.10.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	121
3.11.	<i>Aflønning</i>	121
3.11.1.	<i>Gældende ret</i>	121
3.11.2.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	124
3.11.3.	<i>Lovforslagets indhold</i>	127
3.12.	<i>Solvens</i>	127
3.12.1.	<i>Gældende ret</i>	128
3.12.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	129
3.12.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	130
3.12.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	131
3.13.	<i>Koncernregler m.v.</i>	133
3.13.1.	<i>Gældende ret</i>	133
3.13.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	134
3.13.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	134
3.13.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	135
3.14.	<i>Midlernes anbringelse og likviditet</i>	135

3.14.1.	<i>Gældende ret</i>	135
3.14.2.	<i>Solvens II-direktivet og aktionærretighedsdirektivet</i>	136
3.14.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	137
3.14.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	137
3.15.	<i>Årsrapport og revision</i>	138
3.15.1.	<i>Gældende ret</i>	138
3.15.2.	<i>Regnskabsdirektiver</i>	138
3.15.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	138
3.15.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	139
3.16.	<i>Bestandoverdragelse og omdannelse</i>	139
3.16.1.	<i>Gældende ret</i>	139
3.16.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	139
3.16.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	139
3.16.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	140
3.17.	<i>Ophør</i>	140
3.17.1.	<i>Gældende ret</i>	140
3.17.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	141
3.17.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	141
3.17.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	142
3.18.	<i>Krisehåndtering</i>	142
3.18.1.	<i>Gældende ret</i>	142
3.18.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	143
3.18.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	143
3.18.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	143
3.19.	<i>Særlige regler</i>	143
3.19.1.	<i>Gældende ret</i>	143
3.19.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	144
3.19.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	144
3.19.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	145
3.20.	<i>Tilsyn</i>	145
3.20.1.	<i>Gældende ret</i>	145
3.20.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	146
3.20.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	146
3.20.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	146
3.21.	<i>Delegations- og klagebestemmelser</i>	147

3.21.1.	<i>Gældende ret</i>	147
3.21.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	147
3.21.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	147
3.21.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	147
3.22.	<i>Straffebestemmelser</i>	147
3.22.1.	<i>Gældende ret</i>	147
3.22.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	148
3.22.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	148
3.22.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	148
3.23.	<i>Overgangsbestemmelser</i>	149
3.23.1.	<i>Gældende ret</i>	149
3.23.2.	<i>Solvens II-direktivet</i>	149
3.23.3.	<i>Erhvervsministeriets overvejelser</i>	149
3.23.4.	<i>Lovforslagets indhold</i>	149
4.	<i>Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige</i>	150
5.	<i>Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.</i>	150
6.	<i>Administrative konsekvenser for borgerne</i>	150
7.	<i>Klimamæssige konsekvenser</i>	151
8.	<i>Miljø- og naturmæssige konsekvenser</i>	151
9.	<i>Forholdet til EU-retten</i>	151
10.	<i>Hørte myndigheder og organisationer</i>	153
11.	<i>Sammenfattende skema</i>	154

1. Indledning

Forslag til lov om forsikringsvirksomhed har til formål at skabe en ny hovedlov for forsikringssektoren, så kunder, selskaber og andre lovbrugere lettere kan få et overblik over den regulering, der vedrører forsikringsvirksomhed. Loven vil også være hovedlov for pensionsselskaber i form af tværgående pensionskasser, da deres aktiviteter reguleres som forsikringsvirksomhed ud fra hensynet om at sikre et ensartet beskyttelsesniveau, da pension typisk anses som et livsforsikringsprodukt.

Formålet med forslag til lov om forsikringsvirksomhed er at gøre lovgivningen mere brugervenlig og at skabe klarhed om de regler og det beskyttelsesniveau, som reglerne i dag sikrer for kunderne i de omfattede virksomheder.

Lovforslaget imødekommer et ønske fra forsikringsbranchen om klarhed og overblik i reguleringen. Branchens ønske imødekommes, men for at opretholde det nuværende beskyttelsesniveau for kunderne, sker der ikke ændringer i det beskyttelsesniveau, som reglerne i dag sikrer for kunderne i de omfattede virksomheder. Branchens ønske om en særskilt sektorlov er afspejlet i en anbefaling fra den tidligere arbejdsgruppe for eftersynet af den finansielle regulering, der i april 2018 kom med en rapport med anbefalinger til initiativer, der kunne modernisere og fremtidssikre den finansielle lovgivning, jf. afsnit om lovforslagets baggrund.

Det helt overordnede hovedformål med regulering af forsikringsvirksomhed er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af kunderne i form af forsikringstagere og begunstigede. I lyset af den økonomiske og sociale betydning af forsikrings- og pensionsudbetalinger, så er udgangspunktet for reguleringen at bidrage til at sikre, at virksomhederne opfylder deres forpligtelser over for forsikringstagere og begunstigede. Beskyttelse af forsikringstagere og andre begunstigede forudsætter, at der stilles en række krav til virksomhedernes indretning og ledelse, risikostyring, kapitalforhold, investeringer, revision og behandling af forsikringstagerne mv. Derudover understøtter en relevant regulering af forsikringssselskaber den finansielle stabilitet og de velfungerende finansielle markeder.

Med lov om forsikringsvirksomhed vil forsikringsområdet blive udskilt fra lov om finansiell virksomhed. Forsikringssektoren vil dermed have en ny hovedlov, der kan samle størstedelen af de regler forsikringsvirksomheder er underlagt. Lovforslaget viderefører således den gældende regulering fra lov om finansiell virksomhed i en selvstændig hovedlov.

Med forslaget foreslås en enkelt materiel ændring af reglerne om assistancevirksomhed i form af vejhjælp. Den materielle ændring giver øvrige virksomheder bredere mulighed for at yde assistancevirksomhed i form af vejhjælp, da det i nogle tilfælde i dag vil kræve tilladelse til forsikringsvirksomhed. Ændringen sikrer korrekt implementering af EU-reguleringen på området.

Herudover bliver enkelte gældende regler, der i dag fremgår af bekendtgørelser udstedt i medfør af lov om finansiell virksomhed, overført til loven, bl.a. for at sikre et bedre overblik over og samspil mellem forskellige krav. Endelig foretages der forskellige mindre justeringer af reglerne i form af bl.a. justeringer af sproglig karakter, samt justeringer som har til formål at kodificere fortolkninger og gældende praksis. Formålet hermed er at gøre lovens bestemmelser og lovbemærkninger mere eksplicitte, letforståelige og i tråd med eksisterende praksis og fortolkning.

En stor del af den danske regulering af forsikringsvirksomheder udspringer af de europæiske regler, der gælder på forsikringsområdet, herunder i særdeleshed Solvens II-reguleringen. Lovforslaget viderefører således de bestemmelser, der sikrer gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), herefter benævnt Solvens II-direktivet, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014, herefter benævnt Omnibus II-direktivet. Hertil viderefører lovforslaget de bestemmelser, der sikrer gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (aktionærrettighedsdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat (Konglomeratdirektivet), det generelle regnskabsdirektiv (direktiv 2013/34/EU om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer) og det særlige regnskabsdirektiv for forsikringsselskaber (direktiv 91/674/EØF om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber).

Formålet med EUreguleringen af forsikringsvirksomheder er bl.a. at sikre god beskyttelse af forsikringstagerne, at sikre forsikringsselskaber ensartede regler inden for det indre marked, at øge europæiske forsikringsselskabers internationale konkurrenceevne, samt at understøtte den finansielle stabilitet.

EU-reguleringen indeholder ikke en udtømmende regulering af samtlige forhold relateret til forsikringsselskabers virke, derfor indeholder den nugældende regulering af forsikringsselskaber i Danmark krav, der ikke følger af direktiver, f.eks. selskabsretlige, aftaleretlige og regnskabsmæssige forhold. Allerede gældende danske regler på de omhandlede områder videreføres med forslaget.

Reguleringen af forsikringsselskaber i Danmark bygger på en lang tradition, og danske forsikringsselskaber har længe været underlagt omfattende regulering i Danmark, og reguleringen går på visse områder videre end EU-reguleringen. Alle de eksisterende nationale særregler vurderes forsat at være hensigtsmæssige og nødvendige, f.eks. for at sikre tilstrækkelig beskyttelse af kunderne (forsikringstagerne og begunstigede), at sikre tilliden til forsikringssektoren, samt at fremme den finansielle stabilitet. Af nationale særregler kan eksempelvis nævnes reglerne for ledelse og indretning af forsikringsvirksomheder, herunder at der stilles krav om forsikringsselskabers aflønning, samt at livsforsikringsselskaber skal ansætte en ansvarshavende aktuar. Derudover gælder reguleringen også for mindre forsikringsselskaber, dvs. såkaldte gruppe 2-forsikringsselskaber. Dette ud fra hensynet til at skabe et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagerne uanset hvilken størrelse forsikringsselskab, den enkelte forsikringstager er kunde hos.

2. Lovforslagets baggrund

Lovforslaget imødekommer en anbefaling fra april 2018, der indgik i afrapporteringen fra den tidligere arbejdsgruppe for eftersynet af den finansielle regulering, der blev nedsat af den tidligere VLAK-regering. Formålet med arbejdsgruppen var at identificere mulige justeringer i reguleringen, som kunne lempe erhvervslivets byrder, samtidig med at den finansielle stabilitet og forbrugerbeskyttelsen blev opretholdt. Arbejdsgruppen bestod af repræsentanter fra Erhvervsministeriet, Finans Danmark, Forsikring & Pension, Syddansk Universitet, Nationalbanken, Finansministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet og Finanstilsynet.

Arbejdsgruppen anbefalede blandt andet, at lov om finansiell virksomhed skulle opsplittes i nye hovedlove for de forskellige virksomhedstyper i den finansielle sektor. Anbefalingen var således at gøre op med den tilgang, der har eksisteret siden 2003, hvorefter forsikringsvirksomheder har været reguleret sammen med en række andre finansielle virksomheder i en samlet og omfangsrig lov, lov om finansiell virksomhed. Lov om finansiell virksomhed blev oprindeligt vedtaget i 2003, hvorefter de tidligere sektorlove (lov om banker og sparekasser, lov om fondsmæglerselskaber, lov om realkredit, lov om forsikringsvirksomhed, lov om udstedere af elektroniske penge og lov om sparevirksomheder mv.) blev ophævet.

Arbejdsgruppen pegede på, at virksomhederne finder det kompliceret at navigere i regelgrundlaget i lov om finansiell virksomhed. Baggrunden er bl.a., at reguleringen af den finansielle sektor i stigende grad er præget af EU-regulering, der løbende, ikke mindst som følge af den finansielle krise i 2008, er blevet mere omfattende og kompleks. EU-reguleringen for de finansielle virksomhedstyper har derudover udviklet sig forskelligt, og der gælder i dag på mange områder regler, som er specifikke for de enkelte virksomhedstyper. Derfor er der et behov for at give kunder og virksomheder en lovgivning, som er målrettet, relevant og overskuelig for hver af de finansielle virksomhedstyper.

Arbejdsgruppens vurderede, at en opsplitning af lov om finansiell virksomhed ville medvirke til en forenkling af den danske lovstruktur og give bedre overblik over det samlede lovgrundlag, som rummer både den nationale lovgivning og EU-reguleringen, herunder reference til de relevante forordninger, der finder direkte anvendelse i dansk ret.

Lov om forsikringsvirksomhed er det andet forslag til en ny hovedlov, der følger af anbefalingen fra arbejdsgruppen, hvor forslag til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter var det første forslag til en ny hovedlov (L 207 fremsat 7. april 2021).

3. Lovforslagets indhold

3.1. Anvendelsesområde

3.1.1. Gældende ret

Den gældende lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, finder anvendelse på finansielle virksomheder. Det følger af lovens § 1. Finansielle virksomheder omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, jf. lovens § 5, stk. 1, nr. 1.

3.1.2. Solvens II-direktivet

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) fastsætter bestemmelser om adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i EU, tilsynet med forsikrings- og genforsikringskoncerner og sanering og likvidation af selskaber, der udøver direkte forsikringsvirksomhed.

Direktivet finder således anvendelse på direkte tegnende livsforsikrings- og skadesforsikringsselskaber og genforsikringsselskaber i Den Europæiske Union. Solvens II-direktivets bilag III, sektion B, nr. 4, oplister de selskabsformer et livsforsikringsselskab i henhold til Solvens II-direktivet kan have i Danmark. Tværgående pensionskasser er nævnt i opfølgningen, og det er således udgangspunktet i Solvens II-direktivet, at tværgående pensionskasser i Danmark anses og reguleres som livsforsikringsselskaber.

Solvens II-direktivets artikel 3 og 4 fastsætter, i hvilke tilfælde Solvens II-direktivet ikke finder anvendelse. I artiklerne undtages bl.a. direkte forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, og mindre forsikringsselskaber, forudsat at de opfylder en række nærmere betingelser.

3.1.3. Erhvervsministerets overvejelser

I forhold til forsikringsområdet finder lov om finansiel virksomhed anvendelse på forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-direktivet. I lov om finansiel virksomhed sondres der mellem gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 1-forsikringsselskaber er de forsikringsselskaber, der er omfattet af reglerne i Solvens II-direktivet, mens gruppe 2-forsikringsselskaber er forsikringsselskaber, der på grund af deres størrelse falder udenfor Solvens II-direktivet, fordi de opfylder betingelserne i Solvens II-direktivets artikel 4.

Selskaber, der falder uden for Solvens II-direktivets anvendelsesområde er i udgangspunktet ikke underlagt EU-regulering. Det er dog i medfør af Solvens II-direktivet muligt at kræve, at selskaber, der udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed registrerer sig og at medlemsstaterne lader sådanne virksomheder blive omfattet af finansielt og lovpligtigt tilsyn. På trods af den begrænsede størrelse og det begrænsede aktivitetsområde for selskaber, der falder udenfor Solvens II-direktivets anvendelsesområde, er det i forbindelse med implementeringen af Solvens II-direktivet i 2015 besluttet, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at ophæve tilsynet med disse virksomhedstyper i Danmark. Omvendt synes det ikke nødvendigt, at disse mindre selskaber skal leve op til alle de skærpede krav, der stilles som følge af Solvens II-direktivet. Det blev derfor fundet hensigtsmæssigt, at lovgivningen differentierer mellem selskaber, der er omfattet af Solvens II-direktivets anvendelsesområde (gruppe 1-forsikringsselskaber) og selskaber, der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde (gruppe 2-forsikringsselskaber).

Erhvervsministeriet vurderer, at det fortsat er hensigtsmæssigt at underlægge gruppe 2-forsikringsselskaber et tilstrækkeligt niveau af regulering, således at kunderne har et tilstrækkeligt og sammenligneligt beskyttelsesniveau med kunderne i gruppe 1-forsikringsselskaber. Dette er ud fra hensynet til at beskyttelsesniveau for kunderne skal være ensartet uanset hvilken størrelse forsikringsselskab, de er kunde hos. Lovforslaget vedrører således de gældende regler for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Lovforslaget regulerer således både gruppe 1-forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-reguleringen samt gruppe 2-forsikringsselskaber, der falder uden for Solvens II-reguleringens anvendelsesområde, men reguleres af nationale regler.

3.1.4. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget udskilles de relevante bestemmelser om forsikringsvirksomhed fra lov om finansiel virksomhed i en ny hovedlov. Det foreslås, at lovforslaget viderefører de forsikringsrelevante bestemmelser fra den gældende lov om finansiel virksomhed. Lovforslaget vil derfor som udgangspunkt kun finde anvendelse på forsikringsselskaber og visse andre virksomheder. Disse andre virksomheder er forsikringsholdingvirksomheder, blandede forsikringsholdingvirksomheder, filialer, visse tjenesteydelser, ISPV'er og leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder.

Anvendelsesområdet fastlægger derudover hvilke bestemmelser, der gælder for henholdsvis gruppe 1- forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber. De steder, hvor der henvises til forsikringsselskaber uden anførelse af gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringsselskaber, finder reglerne anvendelse for begge typer af virksomheder. Det gør sig blandt andet gældende i relation til investeringsreglerne. Derudover fastlægger anvendelsesområdet hvilke bestemmelser, der gælder for forsikringsholdingvirksomheder.

Der henvises til lovforslagets kapitel 1 og de specielle bemærkninger hertil.

3.2. Definitioner

3.2.1. Gældende ret

Den gældende lov om finansiell virksomhed fastsætter i § 5 en række relevante definitioner, herunder definitionerne på finansielle virksomheder som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, samt definitioner af relevans for gruppe 1- og 2-forsikringsselskaber, som koncerner, moder- og datterselskaber, outsourcing, matchtilpasning og volatilitetsjustering.

3.2.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet definerer en lang række relevante begreber i artikel 13. Direktivet fastlægger dog ikke definitioner for alle forsikringsrelevante begreber.

3.2.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Der er et bredt overlap mellem de definitioner, der følger af Solvens II-direktivet og de definitioner, der findes i lov om finansiell virksomhed.

Visse begreber adskiller sig dog i lov om finansiell virksomhed og Solvens II-direktivet. Det er fundet hensigtsmæssigt at videreføre flere af de nuværende definitioner og den nuværende ordlyd som udspringer af lov om finansiell virksomhed, bl.a. for at sikre overensstemmelse med anden dansk finansiell lovgivning, samt selskabsloven og årsregnskabsloven, så det sikres, at begreberne fortolkes ens på tværs af dansk lovgivning.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at definitionerne i lov om finansiell virksomhed skal videreføres i det omfang, at de er relevante for forsikringsselskaber.

Erhvervsministeriet vurderer endvidere, at det er hensigtsmæssigt at tilføje enkelte yderligere definitioner, nærmere bestemt en definition af store risici og af forsikringsdistribution. De foreslåede definitioner af store risici og forsikringsdistribution stammer fra artikel 13, nr. 27, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (herefter forsikringsdistributionsdirektivet).

3.2.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at den nye lov om forsikringsvirksomhed viderefører alle relevante definitioner fra lov om finansiell virksomhed i deres nuværende form.

Samtidig videreføres lov om finansiell virksomheds definition af henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, for at sikre at det er klart hvilke af lovens bestemmelser, der gælder for henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Endelig foreslås det, at der indsættes en definition af store risici og forsikringsdistribution, der gennemfører en direktivnær implementering af definitionerne fra forsikringsdistributionsdirektivet. Disse definitioner findes i dag kun i lov om forsikringsformidling.

Der henvises til lovforslagets § 9 og de specielle bemærkninger hertil.

3.3. Tilladelse

3.3.1. Gældende ret

Det følger af den gældende § 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, skal have tilladelse som forsikringsselskab eller captivegenforsikringsselskab, jf. dog §§ 30 og 31. Forsikringsselskaber må kun udøve virksomhed som nævnt i bilag 7 og 8 samt virksomhed efter §§ 24-26 og 29. Tilsvarende gælder udenlandske forsikringsselskaber, der er omfattet af § 1, stk. 3, og opfylder betingelserne i §§ 30 eller 31. Tilladelsen skal angive de forsikringsklasser i bilag 7 og 8 til lov om finansiel virksomhed, som tilladelsen omfatter. En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan dog ansøge om tilladelse til i samme selskab at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2. Det følger af den gældende § 11, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af den gældende § 12 i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser. Captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber. Derudover er det et krav, at forsikringsselskaber skal have en bestyrelse og en direktion, og således ikke kan vælge mellem andre typer ledelsesorganer, som det er tilfældet efter selskabsloven, hvorefter det bl.a. er muligt at erstatte bestyrelsen med et tilsynsråd.

Af den gældende § 13 i lov om finansiel virksomhed fremgår, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal indbetales fuldt ud.

Den gældende § 14 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de nærmere krav, som alle finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, skal opfylde for at Finanstilsynet kan give en tilladelse. I medfør af bestemmelsen giver Finanstilsynet tilladelse, når selskabet opfylder de formelle krav i kapitel 3. Det er et krav, at medlemmerne af det ansøgende forsikringsselskabs bestyrelse og direktion og identificerede nøglepersoner opfylder fit and proper kravene i lov om finansiel virksomhed. Det er derudover et krav, at ejere af kvalificerede andele opfylder en række nærmere angivne kriterier, og at der ikke foreligger snævre forbindelser mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver. § 14 forudsætter endvidere, at ansøgende forsikringsselskabs forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige, og at ansøgeren, der søger om tilladelse kan godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring. Endelig skal ansøgeren have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Det fremgår endvidere af den gældende § 14, stk. 8, at en livsforsikringsvirksomhed der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, ud over at opfylde kravene til tilladelse skal godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapital-grundlag til dækning af henholdsvis det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav.,

En ansøgning om tilladelse skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne for tilladelse er opfyldt.

Betingelserne i § 14 skal ikke kun være opfyldt ved stiftelsen, men også under den fortsatte drift. Finanstilsynet kan således inddrage tilladelsen, hvis betingelserne for at opnå tilladelsen ikke længere er opfyldt.

Den gældende § 15 i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav om, at finansielle virksomheder skal registreres hos Erhvervsstyrelsen.

Den gældende § 18 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at ansøgningen om tilladelse skal indeholde en af forsikringsselskabet udarbejdet driftsplan for den virksomhed, som forsikringsselskabet agter at drive.

Den gældende § 19 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed, dog kan livsforsikringsvirksomheden under visse nærmere betingelser udøve virksomhed inden for skadesforsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7 i samme selskab. Derudover kan genforsikring af livsforsikring og anden forsikring udøves af samme selskab. Den gældende § 19, stk. 2, indeholder regler for virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, bl.a. om forvaltningen heraf. Stk. 3 tillægger Finanstilsynet kompetence til at fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab.

Finanstilsynet kan derudover give tilladelse til, at et skadesforsikringsselskab, der gennem en filial driver virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

udøver forsikringsformer, der er i overensstemmelse med retsanvendelsen i det pågældende land, uanset at dette ikke er tilladt i Danmark. Det følger af den gældende § 19, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 20 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at det tekniske grundlag for livsforsikringsvirksomhed skal anmeldes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. tages i anvendelse. Det samme gælder enhver efterfølgende ændring i de nævnte forhold.

Den gældende § 21 i lov om finansiel virksomhed fastsætter en nærmere angivelse af, hvad anmeldelsen af det tekniske forhold i medfør af den gældende § 20 skal indeholde. Den gældende § 21 fastsætter bl.a., at de anmeldte forhold skal være betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Formålet med bestemmelsen er at sikre forbrugerbeskyttelsen på pensionsområdet.

Den gældende § 22 i lov om finansiel virksomhed regulerer hvilken hæftelse, der gælder, hvis et selskab tegner forsikringer forinden tilladelse hertil er opnået. Formålet med bestemmelsen er at beskytte forsikringstagere mod at lide tab som følge af forsikringstegning i et forsikringsselskab, hvor tilladelse og registrering endnu ikke foreligger.

Den gældende § 23 i lov om finansiel virksomhed fastsætter særlige regler for gensidige forsikringsselskaber vedrørende stiftelse, herunder at kapitel 3 i selskabsloven med de nødvendige tilpasninger finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Bestemmelsen medfører, at selskabslovens regler om stiftelse samt reglerne om anmeldelse og registrering tilsvarende finder anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Derudover indeholder den gældende § 23, stk. 3, en regel om, at det gensidige forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse skal indhente oplysninger om det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder oplysninger om de reelle ejeres rettigheder. Reglen indebærer som minimum, at et gensidigt forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal identificere de reelle ejere, herunder foretage de nødvendige tiltag i forhold til at fastlægge identiteten på de reelle ejere. Definitionen på reelle ejere findes i § 5, stk. 1, nr. 52 i lov om finansiel virksomhed. § 23, stk. 4-9, indeholder nærmere regler om identificering, registrering, ændring og opdatering af reelle ejere og udlevering af dokumentation om reelle ejere i et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse.

Den gældende lov om finansiel virksomhed fastsætter i § 343 ø, at juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, skal have tilladelse som ISPV (Insurance Special Purpose Vehicles). Et ISPV er som følge af § 5, stk. 1, nr. 50, en juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

Som følge af den gældende bestemmelser, er der endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om ISPV'er. Finanstilsynet har på nuværende tidspunkt ikke benyttet denne mulighed.

3.3.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder i kapitel II regler om adgang til udøvelse af forsikringsvirksomhed. Solvens II-direktivets artikel 14 bestemmer, at adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed er betinget af forudgående tilladelse. Artikel 15 indeholder regler om omfanget af den tilladelse, som myndighederne giver til et forsikrings- og genforsikringsselskab. Direktivets artikel 17 indeholder regler om forsikrings- eller genforsikringsselskabers retlige form. Artikel 18 fastsætter regler for betingelser for at kunne modtage en tilladelse og udstrækningen af en sådan tilladelse, herunder udøvelse af selskabets virksomhed.

Som følge af Solvens II direktivets artikel 73, stk. 2, litra a, kan medlemsstaterne tillade, at selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, i Solvens II-direktivet.

Solvens II-direktivet fastsætter i artikel 211, at medlemsstaterne skal tillade, at der på deres område stiftes ISPV'er (Insurance Special Purpose Vehicles) efter forudgående tilsynsmæssig godkendelse. Endvidere har Kommissionen vedtaget flere delegerede retsakter, der bl.a. præciserer kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af ISPV'er.

3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Alle selskaber, der har opnået tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed efter de nugældende regler, skal således fortsat have tilladelse efter lovforslagets vedtagelse. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om at et forsikringsselskab skal indhente tilladelse, som det gælder i medfør af lov om finansiel virksomhed, bør videreføres.

Den regulering, der fastsættes i Solvens II-direktivet er allerede gennemført i de gældende regler. Reglerne sikrer, at adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed er betinget af forudgående tilladelse, at forsikringsselskaber opfylder de retlige betingelser for tilladelse og udstrækningen og omfanget af den tilladelse, og at forsikringsselskabs retlige form bliver nærmere fastsat.

Det er ligeledes et krav, at såkaldte ISPV'er skal have Finanstilsynets tilladelse. Der findes på nuværende tidspunkt ingen ISPV'er i Danmark, og der er ved lovforslagets fremsættelse ikke indikationer på, at der bliver oprettet nogen. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at den gældende bemyndigelse til at kunne fastsætte nærmere regler om ISPV'er bør fastholdes. Bemyndigelsen tænkes anvendt, såfremt nationale forhold eller EU-reguleringen på området, nødvendiggør en yderligere regulering af ISPV'erne.

3.3.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås at videreføre de gældende regler i § 11 i lov om finansiel virksomhed om, at forsikringsselskaber, der udøver forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, skal have tilladelse som forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, og i denne forbindelse opfylde en række nærmere angivne krav.

For at skabe større brugervenlighed og overblik over bestemmelserne om tilladelser, foreslås det, at indholdet i § 11 bliver opdelt i flere individuelle bestemmelser..

Det foreslås i lovforslagets §§ 19, 20 og 21 at videreføre de gældende regler i § 14 i lov om finansiel virksomhed, der fastsætter de nærmere krav, der skal være opfyldt for, at Finanstilsynet kan give tilladelse og som derudover fastsætter processen i forbindelse med et forsikringsselskabs ansøgning om tilladelse. Den gældende § 18 i lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at der i forbindelse med ansøgningen skal indsendes en driftsplan. Dette krav er indarbejdet i den foreslåede § 20, der opregner hvilke krav en virksomhed skal opfylde for at kunne opnå tilladelse. Dermed sikres et bedre overblik over alle krav, som Finanstilsynet stiller til et forsikringsselskab i forbindelse med ansøgning om tilladelse.

Det foreslås, at videreføre reglerne i §§ 14 og 18 i lov om finansiel virksomhed med en justeret opbygning i lovforslagets kapitel 3.

Det foreslås i § 24 at videreføre de gældende regler, som vedrører processen i forbindelse med Finanstilsynets meddelelse af tilladelse til forsikringsselskabet og selskabets registrering hos Erhvervsstyrelsen. Bestemmelsen foreslås omskrevet for at skabe mere klarhed og overblik over, hvad henholdsvis Finanstilsynet, Erhvervsministeriet og selskabet skal foretage sig og i hvilken rækkefølge.

Det foreslås i §§ 29 og 30 at videreføre de gældende regler i §§ 20 og 21 i lov om finansiel virksomhed om, at et livsforsikringsselskab skal anmelde et teknisk grundlag og om at det anmeldte tekniske grundlag skal være betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Bestemmelserne viderefører de gældende §§ 20-21 med visse sproglige tilpasninger.

Det foreslås, at videreføre de gældende regler i §§ 12, 13, 20, 21, 22, 23 og 27 i lov om finansiel virksomhed i lovforslagets kapitel 3 med visse sproglige tilpasninger men uden indholdsmæssige ændringer.

Det foreslås, at de gældende regler i § 353 ø i lov om finansiel virksomhed om ISPV'er videreføres uændret i lovforslaget. Det foreslås dog, at bestemmelsen flyttes til § 258 i kapitel 21.

Der henvises til lovforslagets kapitel 3 og de specielle bemærkninger hertil.

3.4. Anden tilladt virksomhed

3.4.1. Gældende ret

De gældende regler for anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber fremgår af §§ 29-29 b i lov om finansiel virksomhed. Med anden tilladt virksomhed menes den andre typer virksomhed (dvs. andre aktiviteter end forsikringsvirksomhed), som et forsikringsselskab kan drive i selskabet samtidig med, at forsikringsselskabet har tilladelse til forsikringsvirksomhed. Reguleringen af anden tilladt virksomhed skal ses i lyset af, at forsikringsselskaber, som udgangspunkt er begrænset til at udøve forsikringsvirksomhed.

Det følger af den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Det fremgår af den gældende § 29, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. Endvidere kan forsikringsselskaber i henhold til den gældende § 29, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, drive anden finansiel virksomhed gennem en dattervirksomhed og accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.

Den gældende § 29 a, i lov om finansiel virksomhed giver mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering.

Den gældende § 29 b fastsætter betingelserne for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

3.4.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder i afsnit I, kapitel II, regler om adgang til udøvelse af virksomhed inden for direktivets anvendelsesområde. Solvens II-direktivets artikel 18 fastsætter betingelser for at kunne modtage en tilladelse og udstrækningen af tilladelsen, herunder begrænsning af forsikringsselskabernes formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering at de gældende regler for forsikringsselskaber i §§ 29-29 b i lov om finansiel virksomhed skal videreføres.

3.4.4. Lovforslagets indhold

De for forsikringsselskaber gældende regler i §§ 29-29 b i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i lovforslagets §§ 46-48.

Den foreslåede § 46, stk. 1, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 46, stk. 2, fastsætter, at Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 46, stk. 3, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 46, stk. 4, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed som forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab gennem en dattervirksomhed. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 4, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed med den eneste ændring, at anden finansiel virksomhed er ændret til forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab som følge af, at forsikringsselskaber ikke længere reguleres af lov om finansiel virksomhed, hvori definitionen af finansielle virksomheder fremgår.

Det foreslåede § 46, stk. 5, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive accessorisk servicevirksomhed, som bl.a. rummer fast ejendom, infrastruktur, administrering af databehandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser. Denne accessoriske servicevirksomhed kan imidlertid placeres i en dattervirksomhed. Dette er en videreførelse af den gældende § 29, stk. 4, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede § 47 giver mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i § 29 a i lov om finansiell virksomhed.

Den foreslåede § 48 giver mulighed for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre uanset bestemmelserne i de foreslåede §§ 19, 46 og 47. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i § 29 b i lov om finansiell virksomhed.

Der henvises til kapitel 4 og §§ 46-48 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.5. Grænseoverskridende virksomheder

3.5.1. Gældende ret

Kapitel 5 i den gældende lov om finansiell virksomhed vedrører grænseoverskridende virksomhed. Reglerne omfatter både udenlandske finansielle virksomheders grænseoverskridende virksomhed i Danmark og danske finansielle virksomheders grænseoverskridende virksomhed i andre lande.

Ved grænseoverskridende virksomhed forstås, at en finansiell virksomhed udbyder finansielle ydelser i et andet land end der, hvor virksomheden har hovedsæde eller hovedkontor. Grænseoverskridende virksomhed kan ske i form af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed eller ved etablering af en filial. Ved udøvelse af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed forstås, at virksomheden udbyder finansielle ydelser uden at være fysisk etableret i det pågældende land.

Kravene til grænseoverskridende virksomhed beror i første omgang på, om den grænseoverskridende virksomhed omfatter virksomhed fra eller til EU/EØS-lande eller ej.

Tilladelse til at drive finansiell virksomhed i et EU/EØS-land giver ret til at udøve de pågældende aktiviteter i hele Unionen (princippet om gensidig anerkendelse af tilladelser), jf. også præambelbetragtning nr. 11 til Solvens II-direktivet, samt artikel 15, stk. 1, i Solvens II-direktivet. Etablering af filialer eller påbegyndelse af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i et medlemsland kræver derfor ikke særskilt tilladelse eller godkendelse fra værtslandets myndigheder. Den gensidige anerkendelse af tilladelser modsvarer af et krav om notifikation, dvs. en meddelelse fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om, at en finansiell virksomhed ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed i et andet medlemslands område. Notifikationsprocessen har til formål at sikre, at tilsynsmyndigheder har kendskab til aktiviteterne på deres respektive markeder, samt at tilsynsmyndighederne indgår i et effektivt samarbejde med henblik på at sikre en fælles og ensartet tilsynsindsats på tværs af landegrænserne inden for det indre marked.

Det gensidige anerkendelsesprincip gælder kun EU/EØS-lande, og reglerne om grænseoverskridende virksomhed følger derfor af national ret i det pågældende værtsland, herunder i Danmark.

§§ 30-31 i lov om finansiell virksomhed indeholder krav om, at udenlandske finansielle virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udøve grænseoverskridende virksomhed i Danmark, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Udenlandske finansielle virksomheder, der udøver grænseoverskridende virksomhed her i landet, skal overholde en række regler. Dette følger af de gældende regler i § 1, stk. 4 og 5, i lov om finansiell virksomhed. Dette omfatter bl.a. kravene til realkreditinstitutters låneaftaler i medfør af § 42 i lov om finansiell virksomhed og forbuddet mod at indgå bestemte livsforsikringsaftaler i medfør af § 54 i lov om finansiell virksomhed.

Kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed indeholder bl.a. særlige regler for udenlandske forsikringsselskaber. Eksempelvis, at en dansk filial af et udenlandsk forsikringsselskab i medfør af den gældende § 35 skal udpege en generalagent til at lede filialen. Der kan ikke tegnes forsikringer uden generalagentens medvirken. Et andet eksempel er, at Finanstilsynet i medfør af den gældende § 37 a i lov om finansiel virksomhed efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet kan forbyde et udenlandsk forsikringsselskab, der er omfattet af bestemmelserne i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover.

§§ 38-39 b i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at danske finansielle virksomheder, der ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed i et andet land, skal meddele Finanstilsynet dette. Meddelelsen skal ledsages af en række oplysninger. Omfanget af oplysningerne afhænger af, om der er tale om grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed eller etablering af en filial. Finanstilsynet skal herefter meddele dette til værtslandets tilsynsmyndigheder.

Reglerne i Solvens II-direktivet om grænseoverskridende virksomhed suppleres i et vidt omfang af den såkaldte 'Samarbejdsprotokol' (ANNEX to the Decision on the collaboration of the insurance supervisory authorities, EIOPA-BoS-17/014 af 30. januar 2017), som Finanstilsynet har tiltrådt. Finanstilsynet er i medfør af samarbejdsprotokollen forpligtet til at indhente en række oplysninger hos forsikringsselskaberne, der går ud over de forhold, der følger af bestemmelserne i Solvens II-direktivet.

3.5.2. Solvens II-direktivet

Et af hovedformålene med Solvens II-direktivet er virkeliggørelsen af det indre marked. Solvens II-direktivet foreskriver derfor, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i deres hjemlande, har ret til at udøve en del af eller alle deres aktiviteter i hele Unionen ved at etablere filialer eller præstere tjenesteydelser.

Solvens II-direktivets bestemmelser om grænseoverskridende virksomhed fremgår bl.a. af artiklerne 145-171 i kapitel VIII om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 145 og 146 foreskriver proceduren ved etablering af filialer. Reglerne foreskriver, at et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder dette. Meddelelsen skal ledsages af en række oplysninger, herunder en driftsplan, hvori der mindst angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur, navnet på en person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjepart samt til at repræsentere forsikringsselskabet og til at repræsentere selskabet eller forsikringsgiverne over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole (»generalbefuldægtiget«). Hvis filialen skal dække risici i forsikringsklasse 10 (motoransvarsforsikring), skal forsikringsselskabet bl.a. fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Tilsynsmyndighederne skal senest tre måneder efter modtagelsen af samtlige de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger, videresende disse til tilsynsmyndighederne i værtslandet og underrette det berørte forsikringsselskab herom, medmindre tilsynsmyndighederne henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation eller den generalbefuldægtigedes egnethed og hæderlighed.

Artikel 147-149 foreskriver proceduren for fri udveksling af tjenesteydelser. Reglerne foreskriver, at ethvert forsikringsselskab, der agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, forinden skal give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække. Hvis forsikringsselskabet skal dække risici i forsikringsklasse 10 (motoransvarsforsikring), skal forsikringsselskabet bl.a. fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet fremsender inden for en frist på en måned meddelelse til den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed. Meddelelse fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet skal indeholde en række oplysninger, herunder et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129 i Solvens II-direktivet, og de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke. Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse. Hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender meddelelse til værtslandet tilsynsmyndigheder inden for fristen på en måned, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Sker der ændringer i risiciene eller forpligtelserne, følges fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

Artikel 150-152 indeholder visse af kravene til forsikringsselskaber, der dækker risici i forsikringsklasse 10 (motoransvars-forsikring). Reglerne indeholder bl.a. krav om at deltage i og medvirke med finansieringen af forsikringsbureauet og garantifonden i den pågældende medlemsstat, og at udpege en repræsentant til at behandle krav fra skadelidte personer.

Artikel 153-158 indeholder reglerne om de beføjelser, der er tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder. Reglerne omfatter bl.a. proceduren, der skal iagttages, når forsikrings- eller genforsikringsselskaber ikke efterkommer retsregler i værtslandet.

Artikel 159 indeholder reglerne om meddelelse af statistiske oplysninger om grænseoverskridende virksomhed til hjemlandets tilsynsmyndigheder. Artikel 160-161 indeholder reglerne om behandling af aftaler indgået igennem grænseoverskridende virksomhed i forbindelse med likvidation af forsikringsselskabet.

Af artiklerne 162-171 fremgår reglerne om filialer, der er etableret inden for Unionen, og som hører under forsikrings- eller genforsikringsselskaber med hovedsæde uden for Unionen. Reglerne foreskriver bl.a., at medlemsstaterne gør adgangen til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed på deres område betinget af en tilladelse for alle selskaber med hovedsæde uden for Unionen.

3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet vurderer, at en videreførelse af de gældende regler fra lov om finansiel virksomhed om grænseoverskridende virksomhed for forsikringsselskaber vil sikre en fortsat virkeliggørelse af det indre marked, samtidig med at det sikres, at Solvens II-direktivet fortsat gennemføres korrekt.

Reglerne i Solvens II-direktivet om grænseoverskridende virksomhed suppleres i et vidt omfang af den såkaldte 'Samarbejdsprotokol' (ANNEX to the Decision on the collaboration of the insurance supervisory authorities, EIOPA-BoS-17/014 af 30. januar 2017), som Finanstilsynet har tiltrådt. Finanstilsynet er i medfør af samarbejdsprotokollen forpligtet til at indhente en række oplysninger hos forsikringsselskaberne, der går ud over de forhold, der følger af bestemmelserne i Solvens II-direktivet.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er vigtigt, at lovgivningen i videst muligt omfang indeholder alle kravene og betingelserne for at kunne drive grænseoverskridende virksomhed, således at forsikringsselskaberne på forhånd ved, hvilke oplysninger, der skal indgives til Finanstilsynet. Erhvervsministeriet er derfor af den opfattelse, at de yderligere krav til oplysninger, der fremgår af Samarbejdsprotokollen, men ikke direkte af gældende lov, og som Finanstilsynet eller de udenlandske tilsynsmyndigheder i praksis anmoder om fra forsikringsselskaberne, bør fremgå direkte af reguleringen. Erhvervsministeriet vurderer, at dette ikke bør få indvirkning på Finanstilsynets generelle adgang til at anmode om flere oplysninger, såfremt det er nødvendigt i overensstemmelse med den gældende § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet vil således altid konkret skulle vurdere hvilke oplysninger, der er brug for i relation til behandlingen af en ansøgning mv.

Erhvervsministeriet vurderer ligeledes, at det er vigtigt, at Finanstilsynets eksisterende forpligtelser i Samarbejdsprotokollen, herunder til at meddele nærmere danske vilkår, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed, bør fremgå af loven.

3.5.4. Lovforslagets indhold

De gældende regler om grænseoverskridende virksomhed foreslås videreført for forsikringsselskaber i lovforslagets kapitel 5 med enkelte ændringer, der er uddybet nedenfor.

De foreslåede bestemmelser i §§ 49-66 om udenlandske forsikringsselskabers grænseoverskridende virksomhed her i landet vil i væsentlig grad være identiske med reglerne i det gældende kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed og vil derfor indeholde tilsvarende bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser her i landet af udenlandske forsikringsselskaber. De væsentligste ændringer er, at Finanstilsynets eksisterende forpligtelser i medfør af Samarbejdsprotokollen og Solvens II-direktivet implementeres mere tydeligt i loven.

Ændringerne indebærer bl.a., at Finanstilsynet, ved modtagelse af meddelelse om et udenlandsk forsikringsselskabs grænseoverskridende virksomhed her i landet, pålægges en særskilt pligt til at meddele de nærmere danske vilkår, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed. Finanstilsynet pålægges også en meddelelsespligt over for Erhvervsstyrelsen ved

filialetablering, ligesom Finanstilsynet pålægges en oplysningspligt over for Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, hvis forsikringsselskabet dækker risici under forsikringsklasse 10 (motoransvarsforsikring).

Den foreslåede bestemmelse i § 262 om Finanstilsynets adgang til at forbyde udenlandske forsikringsselskaber at råde over deres aktiver viderefører den gældende § 37 a i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås imidlertid, at Finanstilsynet efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet skal forbyde et udenlandsk forsikringsselskab at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover, i stedet for at Finanstilsynet kan vælge at gøre det. Finanstilsynet vil derfor fremover være forpligtet til at assistere hjemlandets tilsynsmyndigheder, hvis myndighederne anmoder herom. Ændringen foreslås med henblik på at sikre en korrekt implementering af artikel 138, stk. 5, i Solvens II-direktivet, som bestemmelsen implementerer.

Den foreslåede bestemmelse i § 263 om Finanstilsynets beføjelser viderefører og udbygger den gældende § 243 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås nyaffattet med henblik på at sikre en mere hensigtsmæssig implementering af artikel 155, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. afsnit samt stk. 4 og 5, i Solvens II-direktivet. Nyaffattelsen har således til formål at klarlægge retsstillingen for udenlandske forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, og som overtræder lov om forsikringsvirksomhed.

De foreslåede bestemmelser i §§ 61-66 om danske forsikringsselskabers grænseoverskridende virksomhed i andre lande vil i væsentlig grad være identisk med reglerne i det gældende kapitel 5 i lov om finansiel virksomhed og vil derfor indeholde tilsvarende bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser i andre lande. De væsentligste ændringer er, at Finanstilsynets forpligtelser i medfør af Samarbejdsprotokollen og Solvens II-direktivet implementeres mere hensigtsmæssigt.

Ændringerne består bl.a. i, at det fremgår af loven, at danske forsikringsselskaber ved filialetablering skal fremsende dokumentation for, at filialens generalagent opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, ligesom de danske forsikringsselskaber skal angive den metode, som de anvender ved behandlingen af retshjælpskrav. Det foreslås i § 63 også at omformulere den gældende § 39, stk. 2, sidste pkt., i lov om finansiel virksomhed, om Finanstilsynets mulighed for at nægte forsikringsselskabet at udøve tjenesteydelser i udlandet, således at Finanstilsynets vurdering beror på en forsvarlighedsvurdering. Det foreslås, at Finanstilsynets adgang til at nægte forsikringsselskabet at udøve tjenesteydelser i udlandet afgrænses til særlige tilfælde, hvor forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation medfører, at udøvelse af tjenesteydelser i udlandet vil være uforsvarlig.

Der henvises til §§ 49-66 samt de specielle bemærkninger hertil, samt til §§ 264 og 265, samt de specielle bemærkninger hertil.

3.6. God skik

3.6.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder regler om god skik for virksomheder på det finansielle område, herunder forsikringsvirksomheder. Den gældende § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter således, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. I henhold til gældende § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, så er forsikringsselskaber i dag omfattet af definitionen på finansielle virksomheder.

God skik er udtryk for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise. Kravene ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte generelt formuleret.

I medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis på området. Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører samt bekendtgørelse nr. 1219 af 20. november 2019 om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager.

I medfør af § 43, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om omkostnings- og prisoplysninger for forsikringsprodukter. Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2014 om information om gebyrer og andre omkostninger for forsikringsselskaber. I bekendtgørelsen er der fastsat regler om oplys-

ning om gebyrer på forsikringsselskabets hjemmeside og om angivelse af den samlede pris, hvis forsikringsselskabet oplyser om prisen på en forsikring i markedsføringsmateriale.

I medfør af § 43, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab. Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1113 af 6. juni 2021 om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte i forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber og ansatte hos en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler.

I medfør af § 43, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte. Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1377 af 22. juni 2021 om undersøgelser foretaget af forsikringsselskaber.

De gældende §§ 55-60e i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler for bygningsbrandforsikring samt særlige regler for livsforsikringsselskaber.

3.6.2. Direktivet om forsikringsdistribution

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (herefter forsikringsdistributionsdirektivet) indeholder en række oplysningsforpligtelser og god skik regler for forsikringsdistributører, herunder forsikringsselskaber.

Direktivets artikel 10 foreskriver en række faglige og organisatoriske krav til forsikringsdistributører, herunder krav om, at ansatte i forsikringsselskaber skal besidde passende viden og færdigheder med henblik på at kunne varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

Direktivets artikel 17 indeholder et grundlæggende princip om, at forsikringsdistributører i deres virke skal handle ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders interesse. Dette medfører en forpligtelse til at udarbejde reel, klar og tydeligt markedsføringsmateriale af deres produkter. Det medfører endvidere, at aflønning af medarbejdere ikke må medføre en tvivl om, at virksomheden handler i kundernes interesse.

Direktivets artikel 20 indeholder regler om, at en enhver aftale, som en forsikringsdistributør foreslår, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og behov. En forsikringsdistributør skal derfor, inden en forsikringsaftale indgås, på basis af oplysninger fra kunden, fastlægge kundens krav og behov.

Direktivets artikel 18 og 23 foreskriver pligt til at give en række oplysninger forud for indgåelse af en forsikringsaftale, herunder formkrav til, hvordan disse oplysninger skal gives.

Reglerne i forsikringsdistributionsdirektivet er blandt andet implementeret ved regler i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsformidling samt regler udstedt i medfør heraf.

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at de gældende regler om god skik for forsikringsselskaber, der i dag findes i lov om finansiel virksomhed, og som implementerer direktivet om forsikringsdistribution, bør videreføres i lov om forsikringsvirksomhed.

Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at den nye lov om forsikringsvirksomhed bør fastlægge de samme krav til god skik, som forsikringsselskaberne i dag er underlagt i medfør af reglerne i lov om finansiel virksomhed.

3.6.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås i lovforslagets § 67, stk. 1, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal drive deres virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis på virksomhedsområdet. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god skik, som allerede findes generelt på det finansielle område, og som følger af de gældende bestemmelser i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i lovforslagets § 67, stk. 2, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om god skik for forsikringsselskaber. Bestemmelsen i stk. 2 svarer til den gældende § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. De gældende bekendtgørelser udstedt med hjemmel i den gældende bestemmelse vil blive videreført med afsæt i den nye bestemmelse.

Det foreslås i lovforslagets § 67, stk. 3, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om omkostnings- og prisoplysninger for forsikringsprodukter. Hjemlen i stk. 3 svarer med enkelte sproglige ændringer til § 43, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed. Den gældende bekendtgørelse udstedt med hjemmel i den gældende bestemmelse vil blive videreført med afsæt i den nye bestemmelse.

Det foreslås i lovforslagets § 67, stk. 4, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte. Den gældende bekendtgørelse udstedt med hjemmel i den gældende bestemmelse vil blive videreført med afsæt i den nye bestemmelse.

I lovforslagets § 67, stk. 5, kan Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og relevante erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Bestemmelsen svarer til den gældende § 43, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås at placere den nuværende bestemmelse i § 43, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed i en ny, selvstændig bestemmelse. Lovforslagets § 70 fastlægger således krav til kompetencer og godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab samt tilhørende hjemmel til at fastsætte nærmere regler herom, jf. stk. 2. Den gældende hjemmel findes i § 43, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab.

Det foreslås med lovforslagets §§ 71-81 at videreføre gældende §§ 55-60 e i kapitel 6 i lov om finansiell virksomhed, om bygningsbrandforsikring samt særlige regler for livsforsikringsselskaber.

Der henvises til §§ 67-68 og §§ 70-81 og de specielle bemærkninger hertil.

3.7. Behandling af personnummer

3.7.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter, lov om forsikringsformidling og lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder i dag hjemmel til at behandle personnumre i databeskyttelsesforordningens forstand med henblik på entydig identifikation ved varetagelsen af administrative opgaver samt rådgivning af kunder.

Forsikringsselskaber er endvidere i kraft af anden lovgivning berettiget til at behandle og opbevare personnummer med forskellige, afgrænsede formål. Dette gælder især i relation til hvidvaskloven, hvor forsikringsselskaber skal indhente kunders personnummer for at sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering. Det gælder endvidere i relation til den skattemæssige regulering, hvorefter forsikringsselskaber er forpligtet til at anvende personnummeret som reference i forbindelse med indberetninger til f.eks. Skatteforvaltningen.

Ved registrering af en person i Det Centrale Personregister (CPR) tildeles vedkommende et personnummer. Personkredsen, der kan få tildelt et personnummer, er fastlagt i lov om Det Centrale Personregister (CPR-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 702 af 23. maj 2022.

En personoplysning er enhver form for information, der kan henføres til en bestemt person, også selv om personen kun kan identificeres, hvis oplysningen kombineres med andre oplysninger. Personnumre udgør således personoplysninger. Den overordnede regulering af behandling af personoplysninger er fastlagt i databeskyttelsesforordningen. Databeskyttelsesforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, men forordningen er i dansk ret suppleret af databeskyttelsesloven.

Databeskyttelsesforordningen definerer i artikel 4, nr. 2, at behandling af personoplysninger som enhver aktivitet eller række af aktiviteter, med eller uden brug af automatisk behandling, som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Personnummeret er en personoplysning omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, men betragtes som en fortrolig oplysning, der er særskilt reguleret i databeskyttelsesloven.

Efter databeskyttelseslovens § 11, stk. 2, må private bl.a. behandle oplysninger om personnummer, hvis det følger af lovgivningen, det vil sige en retlig hjemmel i anden lovgivning eller hvis den registrerede har givet et samtykke i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7.

Ifølge artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen kan personoplysninger indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål. De specifikke formål med behandlingen af personoplysninger skal således være fastlagt, når personoplysningerne indsamles. En viderebehandling må således ikke ske på en måde, som er uforenelig med de (udtrykkeligt angivne og legitime) formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet.

Efter § 38, stk. 1, i CPR-loven har forsikringsselskaber ret til at få udleveret en række oplysninger fra CPR om en afgrænset kreds af personer, som de pågældende forsikringsselskaber forud har identificeret enkeltvis. Det drejer sig om f.eks. ubeskyttede navne og adresser, eventuel død og udrejse. Det er en betingelse for videregivelse af oplysninger fra CPR efter § 38, at modtageren er berettiget til at behandle oplysningerne efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

3.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forsikringsselskaber varetager en række rådgivningsmæssige og administrative opgaver i relation til deres kunder og de produkter, der udbydes. Til brug herfor er det nødvendigt at kunne foretage en entydig identifikation af forsikringstagere, sikrede og skadelidte i relation til de rettigheder, der er knyttet til den pågældende forsikringsaftale. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at lovforslaget indeholder en videreførelse af bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed om retten til at behandle personnummer i databeskyttelsesforordningens forstand med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver samt rådgivning af kunder.

Forsikringsselskaber har også – i kraft af anden lovgivning – mulighed for at behandle personnummer med henblik på varetagelse af en række afgrænsede formål, herunder indberetning til skattemyndighederne, kundekendskabsprocedurer i henhold til hvidvaskloven m.v. Det bemærkes, at et samtykke i denne sammenhæng til enhver tid kan trækkes tilbage, hvilket eksempelvis kan besværliggøre virksomhedernes mulighed for at administrere og rådgive effektivt i det konkrete kundeforhold. Endvidere har både EU-Kommissionen og Datatilsynet opfordret forsikringsbranchen til at begrænse anvendelsen af samtykke som behandlingshjemmel mest muligt. I den forbindelse er der især henvist til de skærpede krav til samtykke i databeskyttelsesforordningens artikel 7. Desuden er der henvist til den øgede risiko for, at samtykket tilbagekaldes.

Den entydige identifikation er afgørende for både kunder og forsikringsselskaber. Forsikringsselskaber er vant til at håndtere personnummeret på fortrolig og sikker vis, herunder f.eks. i forbindelse med indberetninger til Skatteforvaltningen af udbetalte skattepligtige erstatninger, udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., anvendelse af personnummer ved brug af e-Boks som sikker digital post mellem forsikringsselskabet og dets kunder og anvendelse af personnummer som identifikation i forbindelse med kommunikationen mellem forsikringsselskabet og den pågældende person.

Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at videreføre retten til at behandle personnummer med henblik på at sikre en entydig identifikation af forsikringstagere, sikrede og skadelidte i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse

af administrative opgaver og rådgivning. Muligheden herfor vurderes at understøtte digitaliseringen og sikre, at eksisterende kunder nemt og enkelt kan få administreret deres produkter m.v., modtage rådgivning eller komme i kontakt med forsikringsselskabet på sikker vis. Det er i den forbindelse en forudsætning, at kunden kan identificeres.

3.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås med lovforslagets § 69 at videreføre den gældende § 43 b i lov om finansiel virksomhed, hvorefter forsikringsselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation af forsikringstagere, sikrede og skadelidte i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Bestemmelsen giver forsikringsselskaber hjemmel til at behandle, herunder indsamle og anvende, forsikringstageres, sikredes og skadelidtes personnummer i relation til det eksisterende kundeforhold til løsningen af administrative opgaver og rådgivning i det pågældende kundeforhold, når en entydig identifikation er nødvendig. Det indebærer bl.a., at der kan indhentes oplysninger fra CPR for at sikre, at virksomheden har opdaterede oplysninger om kunden, herunder adresse, samt anvende personnummer til brug for kommunikation med kunden m.fl.

Se nærmere under bemærkningerne til lovforslagets § 69.

3.8. Videregivelse af fortrolige oplysninger

3.8.1. Gældende ret

Databeskyttelsesforordningen fastlægger de grundlæggende regler for behandlingen af oplysninger om fysiske personer, som foretages af offentlige myndigheder og private virksomheder m.fl. Forordningen finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk behandling, og på anden ikke-automatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om finansielle virksomheders, herunder forsikringsselskabers, videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger. Reglerne er særregler til databeskyttelsesforordningen.

Hovedbestemmelsen om videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger findes i § 117 i lov om finansiel virksomhed og angiver, at ansatte og andre personer tilknyttet finansielle virksomheder ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de bliver bekendt med under udøvelsen af deres hverv. Bestemmelsen omhandler alle former for kundeoplysninger, dvs. såvel juridiske personers oplysninger som fysiske personers oplysninger.

Reglen skal for det første beskytte mod udlevering af fortrolige oplysninger om virksomheden selv, herunder forretnings- og driftshemmeligheder. Den finansielle virksomheds bestyrelse kan dog beslutte, at oplysninger, der alene vedrører den finansielle virksomhed og ikke dens kunder, kan videregives.

For det andet skal bestemmelsen beskytte kunderne i de finansielle virksomheder mod videregivelse eller udnyttelse af fortrolige deres oplysninger. Bestemmelsen supplerer for fysiske personer de regler, der er fastsat i databeskyttelsesforordningen og i lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Forbuddet mod videregivelse er begrænset til uberettiget videregivelse. Ved vurderingen af om en videregivelse er berettiget, skal der foretages en konkret afvejning af den finansielle virksomheds interesse i at kunne videregive oplysninger over for kunders berettigede forventning om, at oplysninger hemmeligholdes. Bestemmelsen beskytter også mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Der foretages en tilsvarende vurdering, hvorvidt der er tale om uberettiget udnyttelse som ved videregivelse.

Efter § 117, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed pålægges modtageren af fortrolige oplysninger tavshedspligt. Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af oplysninger ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning.

Den omstændighed, at tavshedspligten følger oplysningerne, når disse videregives, indebærer ikke, at berettiget videregivelse kan ske i videre omfang end ellers. Det er som udgangspunkt uden betydning for, om videregivelsen kan anses for berettiget, at modtageren af oplysningerne underlægges tavshedspligt. Forholdet kan dog indgå i den interesseafvejning, der foretages. Det påhviler den finansielle virksomhed som led i en forsvarlig drift af virksomheden at sikre sig, at den, der modtager fortrolige oplysninger, er bevidst om den tavshedspligt, der følger disse. F.eks. kan dette ske ved, at der i en aftale om outsourcing gøres opmærksom på den nævnte tavshedspligt for modtageren.

§§ 118-122 i lov om finansiell virksomhed indeholder en række undtagelser til § 117, stk. 1, hvor det således efter disse bestemmelser er berettiget for finansielle virksomheder at videregive fortrolige oplysninger om deres kunder.

Efter § 118, stk. 1, kan sædvanlige oplysninger om kundeforhold videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver. Bestemmelsen giver mulighed for at finansielle virksomheder kan overlade/outsource opgaver til en anden virksomhed og i den forbindelse videregive sædvanlige kundeoplysninger. Efter bestemmelsen kan sædvanlige kundeoplysninger videregives til såvel koncernforbundne som ikke koncernforbundne virksomheder. I medfør af stk. 6 er der ved bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007 udstedt nærmere regler om hvilke oplysninger, der udgør sædvanlige kundeoplysninger efter stk. 1.

Finansielle virksomheder kan efter § 118, stk. 2, videregive oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) ejer fuldt ud og til ATP samt til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationselskab. Bestemmelsen er således bredere end stk. 1, idet den ikke er begrænset til sædvanlige kundeoplysninger, men omfatter alle kundeoplysninger. Bestemmelsen har bl.a. til formål at sikre, at kunderne i et forsikringsselskab, der er en del af et forsikringsadministrationsfællesskab, via det administrerende selskab kan få en rådgivning, der baserer sig på alle oplysninger om kunden, som er indgået i forsikringsadministrationsfællesskabet.

Efter § 118, stk. 3, kan oplysninger til brug for rådgivning om personforsikringer samt livsforsikrings- og pensionsordninger af forsikringsselskaber og pensionskasser videregives til forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet eller pensionskassen er koncernforbundet med, det administrerende selskab i et forsikringsadministrationselskab og til et aktieselskab, som ATP ejer fuldt ud og til ATP, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4. Dog kan helbredsmæssige oplysninger og andre følsomme oplysninger omfattet af artikel 9 i databeskyttelsesforordningen efter denne forordning alene videregives, såfremt den, der videregives oplysninger om, har givet sit samtykke hertil. Bestemmelsen omfatter kun videregivelse til brug for rådgivning om personforsikringer samt livsforsikrings- og pensionsordninger. Forsikringsselskaberne må ikke anvende de videregivne oplysninger til andre formål end rådgivning om personforsikring og livsforsikrings- og pensionsordninger.

Ifølge § 118, stk. 4, kan et pengeinstitut videregive oplysninger om en kapital- eller ratepension til et forsikringsadministrationsfællesskab inden for samme koncern til brug for rådgivning om kundens arbejdsmarkedspensionsordning. Bestemmelsen giver kun mulighed for, at der kan videregives oplysninger om en kapital- eller ratepension, som er en del af en samlet arbejdsmarkedspensionsordning fra et pengeinstitut til et forsikringsadministrationsfællesskab, når disse er en del af den samme koncern.

Efter § 118, stk. 5, pålægges den, som modtager oplysninger efter stk. 1 og 2, tavshedspligt efter § 117, stk. 1.

Ifølge § 119 i lov om finansiell virksomhed må oplysninger om rent private forhold ikke videregives uden kundens samtykke, medmindre videregivelsen er berettiget efter § 117, stk. 1, eller § 118, stk. 2. Oplysninger om rent private forhold omfatter blandt andet oplysninger om strafbare forhold, etnisk baggrund, politisk eller religiøs overbevisning.

Efter § 120 i lov om finansiell virksomhed kan fortrolige oplysninger videregives til den finansielle virksomheds modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, såfremt modervirksomheden er en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det gælder imidlertid ikke oplysninger om rent private forhold. I henhold til stk. 2 kan oplysninger om privatkunder dog i særlige tilfælde videregives til brug for risikostyring, hvis oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

§ 121 i lov om finansiell virksomhed bestemmer, at oplysninger om en privatkunde ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil og medmindre der er tale om videregivelse i medfør af § 118, stk. 3 eller 4.

Videregivelse kan dog ske uden samtykke efter § 121, stk. 2, hvis, der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger

videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse, og videregivelsen sker til koncernvirksomheder, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i § 117, stk. 1, samt virksomheder, hvor flere finansielle virksomheder eller danske UCITS i forening ejer en virksomhed, der udøver virksomhed, som den finansielle virksomhed må drive gennem en dattervirksomhed, eller en virksomhed, der er accessorisk til den finansielle virksomhed, der er underlagt en tavshedspligt som nævnt i § 117, stk. 1.

Efter § 121, stk. 3, kan sædvanlige oplysninger om erhvervskundeforhold videregives til brug for markedsføring og rådgivning til en finansiell virksomhed, der er underlagt tavshedspligt efter § 117, stk. 1. Bestemmelsen har sammenhæng med bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007 om sædvanlige kundeoplysninger, som udtømmende opremsrer, hvad der forstås ved sædvanlige kundeoplysninger. Det er en forudsætning for videregivelsen, at det er til brug for markedsføring eller rådgivning, og at modtageren af oplysningerne er underlagt tavshedspligt efter reglerne i § 117, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Ifølge § 122 i lov om finansiell virksomhed skal den finansielle virksomhed udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige. Formålet med reglen er at give kunderne mulighed for at fravælge en finansiell virksomhed, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker.

Retningslinjerne skal angive hvilke typer af kundeoplysninger, der videregives til hvilke typer af virksomheder. Der kræves ikke en detaljeret opremsning af alle oplysninger, men retningslinjerne skal give kunderne et tilstrækkeligt præcist indtryk af, hvilke oplysninger der videregives. Det er ikke et krav, at retningslinjerne bliver udleveret til alle kunder, men de skal være tilgængelige for alle kunder, herunder potentielle kunder. Retningslinjerne kan fremgå af en brochure, der udleveres til interesserede kunder.

Det følger samtidig af databeskyttelsesforordningens artikel 13, stk. 3, at hvis den dataansvarlige agter at viderebehandle personoplysningerne til et andet formål end det, hvortil de er indsamlet, giver den dataansvarlige forud for denne viderebehandling den registrerede oplysning om dette andet formål og andre relevante oplysninger, jf. artikel 13, stk. 2, medmindre den registrerede allerede er bekendt med oplysningerne, jf. artikel 13, stk. 4.

Databeskyttelsesforordningen vil derfor sikre, at finansielle virksomheder, som videregiver oplysninger til et andet formål end det, hvortil de er indsamlede, giver kunden besked forud herfor. Det betyder f.eks., at hvis et forsikringsselskab videregiver oplysninger om kunden, som er indsamlet med det formål at oprette et kundeforhold til virksomhedens modervirksomhed, som er en finansiell virksomhed, til brug for risikostyring, jf. § 120 i lov om finansiell virksomhed, skal kunden orienteres herom forud for videregivelsen.

Videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger om fysiske personer, der er kunder i finansielle virksomheder, er også reguleret i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, der supplerer databeskyttelsesforordningen. Det følger af disse regelsæt, at der er mulighed for særregler i relation til behandlingen af personoplysninger, og at disse særregler har forrang i forhold til databeskyttelsesloven. Hjemlen til at fastsætte eller opretholde særregler findes i artikel 6, stk. 2 og 3, i databeskyttelsesforordningen, og for følsomme oplysninger i artikel 9, stk. 4, i databeskyttelsesforordningen. Det fremgår af artikel 6, stk. 3, i databeskyttelsesforordningen, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af denne forordnings bestemmelser med henblik på overholdelse af artikel 6, stk. 1, litra c og e, i databeskyttelsesforordningen.

Det er således en forudsætning, at de nationale særregler, der ønskes opretholdt, har hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandlingen skal være nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Alternativt skal den nationale særregel have hjemmel i forordningens artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Artikel 9, stk. 2, litra b, g, i, h og j, i databeskyttelsesforordningen overlader et vist råderum for medlemsstaterne til at foretage en konkret vurdering af, hvorvidt der skal fastsættes nationale regler eller kollektive overenskomster, dog under den forudsætning, at lovgiver iagttagrr de øvrige krav, som følger af bestemmelserne.

De gældende videregivelsesregler i lov om finansiell virksomhed for så vidt angår fysiske personer er i et vist omfang udtryk for særregler i relation til databeskyttelsesreglerne.

Datatilsynet har ifølge § 27 i databeskyttelsesloven til opgave at førr tilsyn med enhver behandling, der er omfattet af databeskyttelsesloven, databeskyttelsesforordningen og anden lovgivning, som ligger indenfor databeskyttelsesforordnin-

gens rammer for behandling af personoplysninger. Datatilsynet udøver sine funktioner i fuld uafhængighed. Det indebærer, at Datatilsynet både er tilsynsmyndighed i forhold til databeskyttelsesreglerne og reglerne om videregivelse af kundeoplysninger i den finansielle lovgivning.

Finanstilsynet udfører i forhold til regler, der er udstedt som særregulering i henhold til databeskyttelsesforordningen, et supplerende tilsyn i forhold til Datatilsynets tilsyn. Finanstilsynet er således tilsynsmyndighed for så vidt angår reglerne i den finansielle regulering, som kan vedrøre behandlingen af personoplysninger.

3.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende regler om videregivelse er som nævnt særregler til reglerne i databeskyttelsesforordningen. Erhvervsministeriet har sammen med Justitsministeriet i Del II i Betænkning 1565/2017 vurderet, at de regler, der følger af kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed, er i overensstemmelse med det nationale råderum efter artikel 6, stk. 2 og stk. 3, i databeskyttelsesforordningen.

Erhvervsministeriet finder, at de nuværende regler i lov om finansiell virksomhed vedrørende forsikringsselskabers videregivelse af fortrolige oplysninger bidrager til en beskyttelse af både forsikringsselskaber og disses kunder, som følge heraf bør reglerne videreføres i lov om forsikringsvirksomhed. Det vurderes i den forbindelse, at der er behov for enkelte tilpasninger af de gældende regler bl.a. som følge af tidens udvikling.

3.8.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at videreføre de gældende regler om videregivelse af fortrolige oplysninger i kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed, således at forsikringsselskaber med lov om forsikringsvirksomhed vil være underlagt de samme regler, som de er i dag. Der foretages enkelte tilpasninger af bestemmelserne bl.a. i relation til de bestemmelser, der alene er rettet mod pengeinstitutter, f.eks. § 117 a i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås med lovforslagets § 82 at videreføre § 117 i lov om finansiell virksomhed, hvorefter personer tilknyttet forsikringsselskaber og finansielle forsikringsholdingvirksomheder ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hvern er blevet bekendt med. Ved en berettiget videregivelse følger fortroligheden med til modtageren af oplysningerne.

For at sikre en hensigtsmæssig varetagelse af forsikringsselskabers administrative opgaver, foreslås det i lovforslagets § 83 at videreføre § 118 i lov om finansiell virksomhed. Forsikringsselskaber kan herefter videregive sædvanlige oplysninger om kundeforhold til brug for varetagelse af administrative opgaver.

Det foreslås i § 84, at oplysninger til brug for risikostyring i koncernforhold kan videregives, når modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed. Videregivelsen omfatter dog ikke oplysninger om rent private forhold, med mindre oplysningerne vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse. Bestemmelsen viderefører § 120 i lov om finansiell virksomhed.

I § 85 foreslås det, at oplysninger om en privatkunde som udgangspunkt ikke kan videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil. Det gælder dog ikke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse. For erhvervskunder videreføres muligheden for at kunne videregive sædvanlige oplysninger om kunden, forudsat at modtageren er en finansiell virksomhed omfattet af tavshedspligt. Bestemmelsen viderefører § 121 i lov om finansiell virksomhed.

I § 86 foreslås det, at forsikringsselskabet skal udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. Bestemmelsen viderefører til § 122 i lov om finansiell virksomhed.

Der henvises til §§ 82-86 og de specielle bemærkninger hertil.

3.9. Ejersforhold

3.9.1. Gældende ret

Kapitel 7 i den gældende lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at fysiske og juridiske personer på forhånd skal godkendes af Finanstilsynet, for at være berettiget til at erhverve en kvalificeret ejerandel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed

Den gældende § 61 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der ptænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Ved kvalificeret andel forstås en besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af virksomheden. På samme måde skal erhvervelsen på forhånd godkendes, hvis andelen påtænkes forøget så meget, at den efter erhvervelsen vil overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne.

§ 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at der ved kvalificeret ejerandel forstås en besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af virksomheden. I § 61, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed er endvidere indsat en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan udstede regler om, hvordan en kapitalandel skal opgøres. Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 277 af 3. april 2009 om opgørelse af kvalificerede andele.

Baggrunden for reglerne er, at ejerkredsen bag for eksempel en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed har mulighed for at øve væsentlig indflydelse på virksomhedens drift. Fysiske eller juridiske personer, som myndighederne ikke har tilstrækkelig tillid til, skal forhindres i at eje en kvalificeret andel i en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, fordi der er risiko for, at de ikke vil medvirke til at sikre en forsvarlig drift af virksomheden. Det er Finanstilsynet, der foretager vurderingen af, om den påtænkte erhvervelse kan godkendes.

Vurderingen skal ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse, jf. § 61 a i lov om finansiel virksomhed. Vurderingen ligner meget den vurdering, der foretages, når det undersøges, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder betingelserne i § 64, som vedrører krav til egnethed og hæderlighed.

Finanstilsynet har mulighed for at ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer, såfremt kapitalejeren ikke opfylder kravene til egnethed og finansiel soliditet, eller erhververen ikke har søgt om godkendelse i henhold til § 61, stk. 1, jf. § 62, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed. Ved Finanstilsynets efterfølgende godkendelse af en erhvervelse af kapitalandele, kan kapitalandelene igen tildeles fuld stemmeret.

Det følger af § 62, stk. 3, at såfremt en fysisk eller juridisk person har erhvervet kapitalandele, som omhandlet i § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, på trods af manglende forudgående godkendelse af erhvervelse af kapitalandele, skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten.

Kravet i § 63 i lov om finansiel virksomhed, om at virksomheder på forhånd skal underrette Finanstilsynet om erhvervelse af en kvalificeret andel i en udenlandsk finansiel virksomhed gør det muligt for Finanstilsynet at følge med i, hvilke kvalificerede andele i udenlandske finansielle virksomheder, som danske finansielle virksomheder erhverver. Dermed er Finanstilsynet vidende om, hvilke risici danske finansielle virksomheder påtager sig i udlandet.

3.9.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder regler om kvalificeret deltagelse, dvs. erhvervelser i et forsikrings- eller genforsikringselskab.

Baggrunden for reglerne er, at ejerkredsen bag et forsikrings- eller genforsikringselskab øver væsentlig indflydelse på virksomhedens drift. Fysiske eller juridiske personer, som myndighederne ikke har tilstrækkelig tillid til, skal forhindres i at

eje et forsikrings- eller genforsikringsselskab, fordi der er risiko for, at de ikke vil medvirke til at sikre en forsvarlig drift af virksomheden. Det er i den forbindelse underordnet, om virksomheden er optaget til handel på et reguleret marked.

Direktivets artikel 57 indeholder regler om, at hjemlandets tilsynsmyndighed på forhånd skal underrettes om en erhvervelse eller en forøgelse af en kvalificeret ejerandel i et forsikrings- eller genforsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en andel på 20, 30 eller 50 pct.

Derudover skal en fysisk eller juridisk person underrette hjemlandets tilsynsmyndighed, hvis vedkommende påtænker at opgive sin besiddelse af en kvalificerede deltagelse eller ved en formindskelse af sin kvalificerede deltagelse, i et forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Finanstilsynet har udnyttet en hjemmel i artikel 57 til at undlade at anvende tærsklen på 30 pct., og i stedet anvende en tærskel på 33 pct., i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i Solvens II-direktivet.

Efter artikel 58 har hjemlandets tilsynsmyndighed en frist for at vurdere underretningen efter artikel 57 på højst 60 arbejdsdage, der løber fra datoen for afsendelsen af den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og modtagelsen alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen. Det fremgår af direktivets artikel 58, at fristen på de 60 dage kan afbrydes under visse nærmere fastsatte omstændigheder, hvis tilsynsmyndigheden mangler nødvendige oplysninger. Gør vurderingsmyndigheden ikke indsigelse i løbet af vurderingsperioden, anses den for at være godkendt.

Efter artikel 59 foretages vurderingen af underretningen med udgangspunkt i, at hjemlandets tilsynsmyndighed skal sikre en sund og fornuftig forvaltning af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, som der påtænkes en erhvervelse i, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikrings- eller genforsikringsselskabet, den påtænkte erhververs egnethed, og dennes finansielle sundhed i forhold til kriterier, som fremgår af bestemmelsen, herunder den påtænkte erhververs omdømme.

Artikel 61 i direktivet fastslår, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal meddele erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som falder over eller under tærsklerne som nævnt i artikel 57-58. Endvidere fremgår det også, at forsikrings- eller genforsikringsselskaberne årligt skal meddele hjemlandets tilsynsmyndighed om identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere som besidder en kvalificeret deltagelse og om størrelsen af denne deltagelse.

Artikel 62 pålægger hjemlandets tilsynsmyndigheder at træffe de fornødne foranstaltninger, overfor den der søger om en kvalificeret deltagelse eller om at forøge en kvalificeret deltagelse, såfremt personens indflydelse vil kunne være til skade for en sund og fornuftig forvaltning i et forsikrings- eller genforsikringsselskab. Foranstaltningerne skal bringe situationen til ophør for eksempel ved suspension af stemmerettigheder. Lignende foranstaltninger skal kunne bruges, hvis den fysiske eller juridiske person ikke overholder anmeldelsespligten i artikel 57.

3.9.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at reglerne, som oprindeligt blev indført ved Solvens II-direktivet, og som er gennemført i lov om finansiell virksomhed, er gennemskuelige regler, som virker efter hensigten. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at reglerne skal videreføres i den nye lov om forsikringsvirksomhed.

Erhvervsministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at reglerne er uddybet nærmere i vejledning om godkendelse af erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede ejerandele og i bekendtgørelse nr. 277 af 3. april 2009 om opgørelse af kvalificerede andele. Derudover foreligger der retningslinjer fra Joint Committee (bestående af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) samt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA)), som har udstedt "Fælles retningslinjer for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelser af kvalificerede kapitalandele i den finansielle sektor". Disse retningslinjer finder anvendelse på kompetente myndigheder ved den tilsynsmæssige vurdering af erhvervelser eller forøgelser af kvalificerede kapitalandele i målselskaber. Målselskaberne er finansielle virksomheder.

3.9.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås at videreføre alle gældende regler i kapitel 7 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle og sproglige ændringer, således at reglerne i kapitel 7 i lov om forsikringsvirksomhed kun vedrører forsikringsvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Der henvises til lovforslagets §§ 87-94 og de specielle bemærkninger hertil.

3.10. Ledelse og indretning af virksomheden

3.10.1. Gældende ret

Forsikringsselskaber er i dag underlagt en række krav i forhold til indretning samt ledelse og styring, som bl.a. har til hensigt at sikre, at forsikringsselskaber er forsvarligt organiserede samt at kunder og forsikringsselskabernes risici håndteres på betryggende vis.

De overordnede krav om ledelse fremgår af kapitel 8 i den gældende lov om finansiel virksomhed. Herudover er en række regler fastlagt i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med senere ændringer (ledelsesbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af bemyndigelse i den gældende lov om finansiel virksomhed § 65, stk. 2, § 70, stk. 6, og § 71, stk. 3. Formålet med reglerne er at sikre, at virksomhederne drives forsvarligt og at der sikres en god håndtering af de risici, som virksomheden og dennes kunder er udsat for

De overordnede ledelseskrav fremgår af § 71 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen stiller krav om, at en finansiel virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, hvilket bl.a. omfatter en klar organisatorisk struktur, god administrativ og regnskabsmæssig praksis, skriftlige forretningsgange for alle væsentlige aktivitetsområder, effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere virksomhedens risici, fornødne ressourcer, procedurer med henblik på adskillelse af funktioner, interne kontrolprocedurer, betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området og de nødvendige ressourcer, til at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen. Bestemmelsen stiller ligeledes krav om effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser og distribution af disse.

Det er bestyrelsen og direktionen, som har det overordnede ansvar for ledelsen af forsikringsselskabet. Der er krav om, at der skal være en forsvarlig organisation samt ledelse og styring. Af den gældende § 70 i lov om finansiel virksomhed fremgår bl.a., at bestyrelsen for virksomheden på grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal give direktionen skriftlige retningslinjer. Af den gældende § 64 d i lov om finansiel virksomhed, fremgår det, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal identificere sine nøglepersoner. Som nøglepersoner identificeres bl.a. ansatte, der er ansvarlige for en nøglefunktion i et gruppe 1-forsikringsselskab. Ledelsens og nøglefunktionernes opgaver er suppleret og uddybet i ledelsesbekendtgørelsen.

Ledelsesbekendtgørelsen indeholder en række bestemmelser om bestyrelsens og direktionens opgaver og ansvar, om organisation og ansvarsfordeling, herunder krav til hvilke nøglefunktioner virksomheden skal have samt krav til virksomhedens administrative og regnskabsmæssige praksis. Bestemmelserne i ledelsesbekendtgørelsen uddyber de krav, der gælder i medfør af § 70 og § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af de gældende §§ 64, 64 a, 64 b og 70 i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsen eller et medlem af direktionen i en finansiel virksomhed til enhver tid skal have tilstrækkelig viden, faglige kompetencer, erfaring og tid til at kunne varetage sit hverv. Herudover fremgår der krav om grundkursus til bestyrelsen.

Reglerne om bestyrelsens forretningsorden, tegningsret og indkaldelse til generalforsamling fremgår af de gældende bestemmelser i §§ 65-68 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til den gældende § 72 b i lov om finansiel virksomhed kan et forsikringsselskab outsource en proces, en serviceydelse eller en aktivitet, som selskabet eller selv ville have udført til en tjenesteyder. Der gælder i medfør af bestemmelsen og af reglerne om outsourcing i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II forordningen) en række krav i forbindelse med et forsikringsselskabs outsourcing. Reglerne har overordnet set til formål at sikre, at forsikringsselskabet forbliver ansvarlig når selskabet vælger at outsource en aktivitet eller lign. til en tjenesteyder, og at forsikringsselskabet derfor skal opfylde en række nærmere krav, når der gøres brug af outsourcing.

De gældende §§ 69, 73, 74 og 109 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om bestyrelsen og repræsentantskaber i forsikringsselskaber.

Den gældende § 75 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at forsikringsselskaber skal have en whistleblowerordning, og § 75 b i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om beskyttelse af personer, der har foretaget indberetninger om overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden.

De gældende §§ 76, 77, 78 og 80 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om interessekonflikter, mens regler om mangfoldighed fremgår af den gældende § 79 a i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til den gældende § 77 i i lov om finansiel virksomhed fastsætter erhvervsministeren nærmere regler om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Med hjemmel i bestemmelsen er reglerne for lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder fastsat i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Den gældende § 108 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om den ansvarshavende aktuar. Med hjemmel i bestemmelsen er reglerne for den ansvarshavende aktuar nærmere fastsat i bekendtgørelse nr. 1305 af 28. november 2017 om ansvarshavende aktuar.

De gældende §§ 79 og 110 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige undtagelser fra selskabsloven.

Den gældende § 80 c i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om offentliggørelse, mens den gældende § 75 indeholder regler om forsikringsselskabers indberetningspligt.

De gældende bestemmelser i §§ 111-114 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for gensidige forsikringsselskaber.

Endelig indeholder de gældende bestemmelser i §§ 115 og 116 i lov om finansiel virksomhed særlige regler for tværgående pensionskasser.

3.10.2. Solvens II-direktivet og forsikringsdistributionsdirektivet

3.10.2.1. Solvens II-direktivet

Et af hovedformålene med Solvens II-direktivet er at sikre beskyttelse af forsikringstagerne og begunstigede. Af direktivets præambelbetragtning nr. 16 fremgår det, at visse risici ikke kan reduceres via de kvantitative krav, der afspejles i kravene til de pensionsmæssige hensættelser og solvens, men at visse risici kun kan imødegås hensigtsmæssig igennem ledelseskrav. Det er derfor af afgørende betydning for forsikringsselskabet, at der er et effektivt ledelsessystem. Ledelsessystemet omfatter bl.a. risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, den interne revisionsfunktion og aktuarfunktionen.

Solvens II-direktivets artikel 41, stk. 1, fastslår, at medlemslandene skal kræve, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsvarlig ledelse af deres virksomhed. Systemet skal omfatte en hensigtsmæssig og gennemsigtig organisationsstruktur med en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder samt et effektivt informationsformidlingssystem. Ledelsessystemet skal stå i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af pensionskassens aktiviteter.

Solvens II-direktivets regler på ledelsesområdet suppleres af Solvens II-forordningens regler. På ledelsesområdet indebærer det, at der bl.a. gælder krav til selskabernes indretning, risikostyring og interne kontrolset up. I forhold til de nøglefunktioner, som virksomhederne skal etablere for at understøtte et tilstrækkeligt ledelsesmæssigt set up fastsætter reglerne bl.a. ansvarsområderne for de fire nøglefunktioner og kravene til nøglepersoners egnethed og hæderlighed. Reglerne rummer ligeledes en række krav i relation til forsikringsselskabers brug af outsourcing og til selskabernes aflønningspolitik.

Medlemslandene skal sikre, at forsikringsselskaberne fastlægger og anvender skriftlige politikker på en række områder, herunder i forhold til risikostyring, intern audit, aktuarområdet og outsourcing. Disse politikker skal godkendes af forsik-

ringsselskabets øverste ledelse og tages op til revision mindst én gang årligt samt tilpasses i forhold til eventuelle større ændringer.

Artikel 42, stk. 1, fastsætter hvilke egnet- og hæderlighedskrav, der gælder for personer, der reelt leder selskabet eller indtager andre nøgleposter i forsikringsselskabet.

Artikel 43 opstiller regler for, hvad de enkelte medlemslande skal acceptere som bevis for opfyldelse af kravene til hæderlighed efter artikel 257.

Herudover skal medlemsstaterne i henhold til artikel 46 sikre, at der er et effektivt internt kontrolsystem, som skal omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur og passende rapporteringsrutiner på alle niveauer og en compliancefunktion.

Artikel 47 og 48 indeholder en række bestemmelser relateret til nøglefunktionerne intern audit og aktuarfunktionen. I medfør af disse bestemmelser gælder der bl.a. krav til en intern audit-funktionen, som skal foretage en vurdering af, om det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet, er hensigtsmæssige og effektive. Intern audit-funktionen skal være objektiv og uafhængig af selskabets operationelle funktioner. Aktuarfunktionen har bl.a. til opgave at koordinere og overvåge beregningen af pensionsmæssige hensættelser samt vurdere, om de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af pensionsmæssige hensættelser, er fyldestgørende.

Artikel 49 vedrører forsikringsselskabernes outsourcing. Bestemmelsen fastslår, at medlemslandene sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtigelser, der følger af direktivet, ved outsourcing. De outsourcete aktiviteter skal endvidere håndteres betryggende, og Finanstilsynet skal gives oplysninger om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer heraf.

Artikel 136 stiller krav om, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører procedurer, der sætter dem i stand til at identificere en forværring af de finansielle vilkår, og at de omgående indberetter sådanne forværringer til tilsynsmyndighederne.

3.10.2.2. Forsikringsdistributionsdirektivet

Ved Europa-Parlamentets og Rådet Direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (forsikringsdistributionsdirektivet) blev der indført en lang krav til forsikringsselskaber og forsikringsformidlere. Forsikringsdistributionsdirektivet suppleres af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/2358 af 21. september 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådet Direktiv (EU) 2016/97 for så vidt angår krav til produkttilsyn og styring for forsikringsselskaber og forsikringsdistributører. Direktivet er implementeret i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Artikel 25 i forsikringsdistributionsdirektivet indeholder krav til forsikringsselskabers og forsikringsformidlers godkendelsesprocesser ved udvikling og tilpasning af forsikringsprodukter.

Forsikringsdistributionsdirektivets regler om godkendelsesprocesser ved udvikling af forsikringsprodukter har bl.a. til formål at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for de pågældende forsikringstagere. Reglerne har desuden til formål at sikre en tilstrækkelig rådgivning om forsikringsprodukter.

3.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende regler om ledelse og indretning af virksomheden indeholder krav, der er med til at sikre, at forsikringsvirksomheden drives forsvarligt. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at reglerne bør videreføres uændret. Forsikringsbranchen har ønsket, at reglerne vedrørende de nøglefunktioner, der skal etableres for at sikre et effektivt ledelsessystem overføres fra ledelsesbekendtgørelsen til loven. Erhvervsministeriet vurderer, at en overførsel af reglerne til loven kan bidrage til at give et bedre overblik over de krav, der gælder til indretning og styring af et forsikringsselskab, og kravene i relation til forsikringsselskabers nøglefunktioner er derfor indarbejdet i loven uden materielle ændringer.

Erhvervsministeriet vurderer, at forsikringsdistributionsdirektivets krav om godkendelsesprocesser ved udvikling af forsikringsprodukter vil bidrage til mere hensigtsmæssige forsikringsprodukter til glæde for forsikringstagerne, og det derfor er

hensigtsmæssigt at videreføre kravene. Erhvervsministeriet vurderer, at kravene bør fremgå af en særskilt bestemmelse, for at skabe bedre overblik over bestemmelsens krav.

3.10.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at de gældende regler om ledelse og indretning, der findes i kapitel 8 i lov om finansiel virksomhed, videreføres uændret i lovforslagets kapitel 11 og 12.

Det foreslås herudover at udskille den gældende § 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed i en særskilt bestemmelse. Kravene til forsikringsselskabers udarbejdelse af forsikringsprodukter og om rådgivning om forbundet andre forsikringsselskabers produkter vil derfor fremgå af lovforslagets § 134.

For at imødekomme et ønske fra forsikringsbranchen foreslås det som noget nyt, at kravene i relation til forsikringsselskabers nøglefunktioner fremgår i loven fremfor af bekendtgørelsen om ledelse og styring for forsikringsselskaber, som tilfældet er i dag. Bestemmelserne om nøglefunktioner fremgår af lovforslagets § 127 og §§ 129-132.

Der henvises til lovforslagets §§ 95-141 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.11. Aflønning

3.11.1. Gældende ret

Aflønningsreglerne har overordnet set til formål at sikre, at forsikringsselskaber fører en forsvarlig lønpolitik, som fremmer en sund og forsvarlig virksomhedsledelse, og som ikke tilskynder til overdreven risikotagen, der kan undergrave den pågældende virksomheds risikostyring. Aflønningsreglerne gælder på tværs af den finansielle sektor og sikrer et ensartet beskyttelsesniveau for kunder, indskydere og investorer indenfor de forskellige brancher.

Efter gennemførslen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II-direktivet) i dansk ret skal alle forsikringsselskaber enten kategoriseres som et gruppe 1- eller et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. lovforslagets § 14. Det er alene gruppe 1-forsikringsselskaberne, der omfattes af Solvens II-direktivet og dermed også af aflønningsreglerne i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II-forordningen). Bestemmelserne om aflønning i Solvens II-forordningen har direkte virkning for de omfattede danske forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

I Danmark har vi valgt, at aflønningsreglerne i Solvens II-forordningen også skal gælde alle gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab. Reglerne er gennemført i dansk ret, i medfør af en række politiske aftaler, med henblik på at sikre ensartede aflønningsregler på tværs af forsikrings- og pensionsområdet og den øvrige finansielle sektor. Gruppe 2-forsikringsselskaber er således omfattet af nationale regler, der svarer til Solvens II-forordningens regler om aflønning.

Solvens II-forordningens artikel 258 og 275 fastsætter overordnede krav og rammer for lønpolitik og variabel aflønning i gruppe 1-forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, samt tværgående pensionskasser. Solvens II-forordningen indeholder bl.a. krav om, at dele af variable løndelev skal udsendes i mindst 3 år, ligesom der stilles krav til mulighederne for at kræve udbetalte variable løndelev tilbagebetalt, hvis forudsætningerne for udbetaling har ændret sig.

Herudover er de gældende regler om lønpolitik og aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, såkaldte væsentlige risikotagere, nærmere fastsat i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser (aflønningsbekendtgørelsen), som ændret ved bekendtgørelse nr. 360 af 23. marts 2022. Det er forventningen, at en ændring til aflønningsbekendtgørelsen vil blive udstedt i oktober 2022 til ikrafttrædelse 1. januar 2023. Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i § 77 i lov om finansiel virksomhed og supplerer rammerne i Solvens II-forordningen. Aflønningsbekendtgørelsen indeholder herudover en række indberetnings- og oplysningsforpligtelser for forsik-

ringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Virksomheden er blandt andet forpligtet til årligt at offentliggøre samlede kvantitative oplysninger om aflønning opdelt efter medlemmer af bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere. Dette omfatter blandt andet offentliggørelse af oplysninger om fratrædelsesgodtgørelser, der er tildelt og udbetalt i løbet af regnskabsåret samt antallet af modtagere. Derudover skal virksomhederne offentliggøre størrelsen af den højeste fratrædelsesgodtgørelse, der er tildelt en enkelt person i regnskabsåret. Offentliggørelsen skal ske i umiddelbar forlængelse af årsregnskabets afslutning på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort.

Endelig fastsætter aflønningsbekendtgørelsen krav til aflønningspolitik og variabel aflønning i gruppe 2-forsikringsselskaber tilsvarende dem, som fastsættes for gruppe 1-forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-forordningens artikel 258 og 275. Disse regler finder tilsvarende anvendelse på aflønning i forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab.

Aflønningsreglerne er en udmøntning af den politiske aftale om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor af 31. august 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance og den politiske aftale om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet af 10. oktober 2013 mellem den daværende regering (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti), Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti. Med aftalerne blev bestemmelserne fra Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/76/EU af 24. november 2010 (CRD III), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV) gennemført på tværs af den finansielle sektor sammen med enkelte nationale skærpselser.

De gældende aflønningsregler foreskriver, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal vedtage en skriftlig lønpolitik. Det følger til dels af Solvens II-forordningens artikel 258, stk. 1, litra l og §§ 6 og 8 i aflønningsbekendtgørelsen. Aflønningspolitikken skal godkendes af virksomhedens generalforsamling og bestyrelsesformanden skal i sin formandsberetning for generalforsamlingen redegøre for aflønningen af forsikringsselskabets bestyrelse og direktion. Med den ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 til ikrafttrædelse 1. januar 2023, vil det desuden blive fastsat, at lønpolitikken skal være kønsneutral, baseret på princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset den ansattes køn. Herudover fastsættes det, at formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikens indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ, som fremover skal godkende aflønningen af virksomhedens bestyrelse for det igangværende regnskabsår. Der fastsættes endvidere krav om offentliggørelse af lønpolitik samt krav om årlig udarbejdelse og offentliggørelse af en vederlagsrapport over ledelsens aflønning.

Bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere i forsikringsselskaber er underlagt en række regler om udbetalingsbegrænsninger af variable løndele, eksempelvis et forholdsmæssigt loft for den variable løndels størrelse set i forhold til den faste løndels størrelse. Det følger således af de gældende regler, at de variable løndele til et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab højst må udgøre 50 pct. af vedkommendes faste løndel. De væsentlige risikotagere i forsikringsselskabet må modtage op til 100 pct. af sin faste løn i variabel løn, dog kan virksomhedens øverste organ beslutte, at dette loft hæves til 200 pct., hvis visse betingelser er opfyldt. Det følger af § 18, stk. 1, nr. 1-3, i den gældende aflønningsbekendtgørelse.

Både gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber skal desuden sikre, at virksomhedens aflønningsstrukturer i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution ikke strider mod virksomhedens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik-reglerne i den gældende § 43, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed og regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Det samme gør sig gældende for aflønning, som virksomheden modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Det følger af § 10 i den gældende aflønningsbekendtgørelse.

Endvidere indeholder de gældende aflønningsregler krav om, at en vis minimumsandel af de variable løndele skal udgøres af en balance af finansielle instrumenter, og at den skal omfatte en fleksibel, udskudt løndel, som tager højde for den pågældende virksomheds virksomhedsart og tidshorisont. Med den ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 til ikrafttrædelse 1. januar 2023, fastsættes det, at udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 4 år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en vok-

sende andel i slutningen af perioden. Anvendelsen af aktieoptioner er for bestyrelsen og direktionen begrænset således, at andelen heraf højst må udgøre 12,5 pct. af vedkommendes faste løndel, jf. § 18, stk. 2, i aflønningsbekendtgørelsen.

Forsikringsselskaber skal også sikre, at finansielle instrumenter, som tildeles bestyrelsen, direktionen eller andre væsentlige risikotagere som en del af en variabel løndel, ikke må afhændes i en passende periode, og at disse personer forpligter sig til ikke at benytte personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at undergrave de risikotilpasningsvirkninger, der er indbygget i deres aflønningsvilkår. Det følger af Solvens II forordningens artikel 275, stk. 2, litra g, samt § 18, stk. 3, og § 9, stk. 2, nr. 7, i den gældende aflønningsbekendtgørelse.

Derudover skal forsikringsselskaber sikre, at udbetalingen af en udskudt variabel løndel betinges af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet, samt at virksomhedens og vedkommendes personlige forhold mv. ikke har ændret sig væsentligt i forhold til beregningstidspunktet. Er forsikringsselskabets økonomiske situation eksempelvis væsentligt forringet i udskydelsesperioden, skal den variable løndel reduceres herefter. Uanset udskydelsesperiode kan en variabel løndel kræves tilbagebetalt, hvis denne er udbetalt til et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en væsentlig risikotager på grundlag af fejlagtige oplysninger, og modtageren er i ond tro herom. Kravene om reduktion og tilbagebetaling af en variabel løndel følger af § 18, stk. 4 og 5, i aflønningsbekendtgørelsen, og virksomhedens disposition skal desuden opfylde kravene i henholdsvis Solvens II forordningen artikel 275, stk. 2, litra a og e, eller § 9, stk. 2, nr. 1 og 5, i aflønningsbekendtgørelsen.

Det følger endvidere af de gældende regler, at hvis et medlem af bestyrelsen, direktionen eller en væsentlig risikotager, der modtager en variabel pensionsydelse, forlader forsikringsselskabet inden pensionstidspunktet, skal virksomheden tilbageholde den variable del af pensionsydelsen i fem år i form af finansielle instrumenter. Både kravet om betinget udbetaling af den variable pensionsydelse og muligheden for at kræve tilbagebetaling af en allerede udbetalt pensionsydelse finder anvendelse i et sådant tilfælde. Hvis modtageren derimod er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen, skal forsikringsselskabet udbetale den variable del af pensionsydelsen til modtageren i form af finansielle instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en 5-årig periode. I et sådant tilfælde finder muligheden for at kræve tilbagebetaling af en allerede udbetalt pensionsydelse anvendelse. Det følger af § 18, stk. 6, i den gældende aflønningsbekendtgørelse.

Reglerne for udbetaling af variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen eller andre væsentlige risikotagere finder ikke anvendelse på aftaler om ikke resultatafhængige fratrædelsesgodtgørelser, der er indgået i forbindelse med besættelse af stillingen, og som ikke på fratrædelsestidspunktet udgør en værdi, der overstiger en værdi svarende til de sidste to års samlede vederlag inklusive pension. Er aftalen indgået i forbindelse med fratrædelsen, finder reglerne om udbetaling af variabel løn ikke anvendelse på aftalen, hvis værdien heraf ikke overstiger en værdi svarende til et års samlet vederlag inklusive pension. Fratrædelsesgodtgørelser, der ikke opfylder disse betingelser, skal afspejle de resultater, der er opnået ved varetagelse af stillingen over en periode. Ingen fratrædelsesgodtgørelse må imidlertid belønne forseelser eller manglende resultater. Dette følger af den gældende § 21 i den gældende aflønningsbekendtgørelse. Det følger endvidere af Solvens II forordningens artikel 275, stk. 2, litra f, at en fratrædelsesgodtgørelse skal baseres på medarbejderens resultater i hele ansættelsesperioden og være udformet på en måde, hvor det sikres, at fejl ikke belønnes.

Der forventes herudover i oktober 2022 at blive fremsat forslag om nærmere krav til fratrædelsesordninger til ledelsesmedlemmer i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder i §§ 77 j-m i lov om finansiel virksomhed med forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes at træde i kraft den 1. januar 2023. Reglerne gennemfører dele af anbefalingerne fra Ansvarsudvalget i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder.

Det følger af forslaget til § 77 j i lov om finansiel virksomhed, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed indgår en aftale om en fratrædelsesordning med et medlem af direktionen, og overstiger værdien af ordningen et beløb svarende til den pågældendes samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension, skal virksomheden offentliggøre størrelsen af det samlede vederlag, herunder størrelsen af de enkelte vederlagsdele, samt en begrundelse for vederlagsdelens størrelse. Offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort, og skal ske hurtigst muligt og senest tre hverdage efter, at aftalen er indgået. Oplysningerne om et medlem af direktionens fratrædelsesordning skal være tilgængelig, så længe aftalen er gældende.

Det følger af forslaget til § 77 k i lov om finansiel virksomhed, at løn i en aftalt opsigelsesperiode til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke modsvares af en sædvanlig arbejdsforpligtelse, skal udbetaltes månedsvis over fritstillingsperioden.

Der er i forslaget til § 77 l i lov om finansiel virksomhed, fastsat nærmere regler for udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelser til direktionsmedlemmer i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Eksempelvis skal udbetalingen ske i månedsvise rater svarende til størrelsen af modtagerens gennemsnitlige månedsløn inklusiv pension i det seneste regnskabsår, og den må tidligst begynde, efter en eventuel løn i opsigelsesperioden er udbetalt fuldt ud.

Det følger herudover af forslaget til § 77 m i lov om finansiel virksomhed, at reglerne i §§ 77 j-l ikke kan fraviges ved aftale, herunder ved aftale om fratrædelsesordning til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås med en anden virksomhed i koncernen, som ikke er omfattet af reglerne.

De gældende aflønningsregler indeholder også krav om, at forsikringsselskaber, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, eller som i de to seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 1.000 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsætte et aflønningsudvalg, der skal forestå det forberedende arbejde for bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning. Reglerne om nedsættelse af et aflønningsudvalg fremgår af Solvens II forordningens artikel 275, stk. 1, litra g, og aflønningsbekendtgørelsens § 25.

Overtrædelser af visse af de nationale aflønningsregler og Solvens II-forordningens artikel 258, stk. 1, litra l, og artikel 275, stk. 2, litra a, b, d, e og h, straffes med bøder, jf. § 29 i aflønningsbekendtgørelsen.

3.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det foreslås i lovforslagets kapitel 13 at videreføre de politiske aftaler på området og indsætte de væsentligste aflønningsregler i aflønningsbekendtgørelsen på lovniveau. Det indebærer samtidig, at §§ 4-6, 8-10, den forventede § 12 a, §§ 14, 18, 25 og til dels § 28 i aflønningsbekendtgørelsen videreføres i lovforslagets §§ 142-146 samt § 151 med de fornødne redaktionelle ændringer.

Det indebærer også, at de ændringer til aflønningsbekendtgørelsen, der forventes at blive udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023, er indeholdt i lovforslaget. Det foreslås på den baggrund af videreføre kravene om godkendelse og offentliggørelse af lønpolitikker i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. En lønpolitik skal fremover godkendes ved enhver væsentlig ændring og mindst hvert 4. år, og den skal forblive offentligt tilgængelig på virksomhedens hjemmeside, så længe politikken er gældende. Det foreslås desuden at videreføre krav om, at formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikken indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ samt krav om det øverste organs godkendelse af bestyrelsens aflønning for det indeværende år. Herudover foreslås det at videreføre pligten til årligt at udarbejde og offentliggøre en vederlagsrapport over de enkelte ledelsesmedlemmers samlede aflønning. Vederlagsrapporten skal indeholde oplysninger om det samlede vederlag, som hvert medlem af bestyrelsen og direktionen, som led i dette hverv, har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år, herunder oplysninger om fastholdelses- og fratrædelsesordningers væsentligste indhold samt en redegørelse for sammenhængen mellem ledelsens aflønning og virksomhedens strategi og relevante mål herfor. Vederlagsrapporten skal offentliggøres hurtigst muligt efter det øverste organs forsamling offentliggøres på virksomhedens hjemmeside og forblive offentligt tilgængelig på den pågældende virksomheds hjemmeside i en periode på 10 år. Vederlagsrapporten kan være tilgængelig i en længere periode, forudsat at den ikke længere indeholder personoplysninger.

Den kommende ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023 fastsætter desuden, at udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 4 år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Ændringsbekendtgørelsen fastsætter desuden, at virksomhederne skal have en kønsneutral aflønningspolitik. Det foreslås at videreføre disse ændringer med lovforslaget.

Aflønningsbekendtgørelsen vil i den forbindelse tilpasses i fornødent omfang.

Herudover indeholder lovforslaget regler om fratrædelsesgodtgørelser, der svarer til §§ 77 j-m i lov om finansiel virksomhed, som forventes fremsat i oktober 2022 med forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed) og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Reglerne svarer til gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området.

Lovforslagets § 152 indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere aflønningsregler, herunder krav til lønpolitikker, udpegelse af væsentlige risikotagere, variabel aflønning samt offentliggørelse af lønoplysninger. Den foreslåede bestemmelse svarer til bemyndigelsen i den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed, der danner grundlag for udstedelsen af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Det foreslås endeligt, at aflønningsreglerne i § 141, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 142-146 og § 151 i lovforslaget først træder i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 320, stk. 2.

Det foreslås i lovforslagets kapitel 13 at videreføre de politiske aftaler på området og indsætte de væsentligste aflønningsregler i aflønningsbekendtgørelsen på lovniveau. Det indebærer samtidig, at §§ 4-6, 8-10, den forventede § 12 a, §§ 14, 18, 25 og til dels § 28 i aflønningsbekendtgørelsen videreføres i lovforslagets §§ 142-146 samt § 151 med de fornødne redaktionelle ændringer.

Det indebærer også, at de ændringer til aflønningsbekendtgørelsen, der forventes at blive udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023, er indeholdt i lovforslaget. Det foreslås på den baggrund af videreføre kravene om godkendelse og offentliggørelse af lønpolitikker i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. En lønpolitik skal fremover godkendes ved enhver væsentlig ændring og mindst hvert 4. år, og den skal forblive offentligt tilgængelig på virksomhedens hjemmeside, så længe politikken er gældende. Det foreslås desuden at videreføre krav om, at formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikken indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ samt krav om det øverste organs godkendelse af bestyrelsens aflønning for det indeværende år. Herudover foreslås det at videreføre pligten til årligt at udarbejde og offentliggøre en vederlagsrapport over de enkelte ledelsesmedlemmers samlede aflønning. Vederlagsrapporten skal indeholde oplysninger om det samlede vederlag, som hvert medlem af bestyrelsen og direktionen, som led i dette hverv, har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år, herunder oplysninger om fastholdelses- og fratrædelsesordningers væsentligste indhold samt en redegørelse for sammenhængen mellem ledelsens aflønning og virksomhedens strategi og relevante mål herfor. Vederlagsrapporten skal offentliggøres hurtigt muligt efter det øverste organs forsamling offentliggøres på virksomhedens hjemmeside og forblive offentligt tilgængelig på den pågældende virksomheds hjemmeside i en periode på 10 år. Vederlagsrapporten kan være tilgængelig i en længere periode, forudsat at den ikke længere indeholder personoplysninger.

Den kommende ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023 fastsætter desuden, at udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 4 år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Ændringsbekendtgørelsen fastsætter desuden, at virksomhederne skal have en kønsneutral aflønningspolitik. Det foreslås at videreføre disse ændringer med lovforslaget.

Aflønningsbekendtgørelsen vil i den forbindelse tilpasses i fornødent omfang.

Herudover indeholder lovforslaget regler om fratrædelsesgodtgørelser, der svarer til §§ 77 j-m i lov om finansiel virksomhed, som forventes fremsat i oktober 2022 med forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed) og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Reglerne svarer til gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området.

Lovforslagets § 152 indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere aflønningsregler, herunder krav til lønpolitikker, udpegelse af væsentlige risikotagere, variabel aflønning samt offentliggørelse af lønoplysninger. Den foreslåede bestemmelse svarer til bemyndigelsen i den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed, der danner grundlag for udstedelsen af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Det foreslås endeligt, at aflønningsreglerne i § 141, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 142-146 og § 151 i lovforslaget først træder i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 320, stk. 2.

Aflønningsreglerne sikrer, at forsikringsselskaber fører en forsvarlig lønpolitik, som fremmer en sund og forsigtig virksomhedsledelse. Med lovforslaget videreføres gældende ret med redaktionelle ændringer i overensstemmelse med de politiske aftaler, jf. ovenfor. Med lovforslaget samles de væsentligste bestemmelserne om lønpolitik og variabel aflønning

af bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere i forsikringsselskaber på lovniveau, som det er tilfældet i den øvrige finansielle lovgivning. Der vil samtidig ske en tilpasning af den gældende aflønningsbekendtgørelse.

Lovforslaget viderefører hermed også implementeringen af visse aflønningsregler for forsikringsselskaber knyttet til udøvelsen af forsikringsdistribution, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, og er gennemført i aflønningsbekendtgørelsen i bl.a. § 10. Reglerne varetager forbrugerbeskyttelseshensyn og har til hensigt at forebygge interessekonflikter mellem forsikringsselskabet, dennes ansatte og kundernes interesser som følge af aflønningsordninger, salgsmål mv.

Herudover indeholder lovforslaget regler om fratrædelsesgodtgørelser, der svarer til §§ 77 j-m i lov om finansiel virksomhed, som forventes fremsat i oktober 2022 med forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed) og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Reglerne svarer til gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder.

Lovforslaget berører visse bestemmelser fra Solvens II-forordningen. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning direkte i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i lovforslaget er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens direkte gyldighed i Danmark.

Herudover foreslås det at videreføre den kommende gennemførelse af anbefalingerne fra Komitéen for god Selskabsledelse, afsnit 4.2., oplysninger om vederlag (2017), om vederlagspolitik og vederlagsrapporter, som ved seneste revision i 2020 udgik i forbindelse med implementeringen af aktionærrettighedsdirektivet i selskabsloven. Forslaget gennemfører Ansvarsudvalgets anbefalinger til transparens på aflønningsområdet i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Med den ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 til ikrafttrædelse 1. januar 2023, forventes det således at indføre bestemmelser herom. Anbefalinger fra Komitéen for god Selskabsledelse finder anvendelse for selskaber, som har aktier optaget til handel på et reguleret marked i Danmark efter et følg eller forklar-princip, jf. årsregnskabslovens § 107 b. Med den politiske aftale af 31. august 2010 om forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor opfordredes finansielle virksomheder til at følge anbefalingerne efter følg eller forklar-princippet – også selvom virksomheden ikke var børsnoteret.

Anbefalingerne indeholdt indtil revisionen i december 2020 anbefalinger om vederlagspolitikken og vederlagsrapportens udarbejdelse, indhold, vedtagelse og offentliggørelse. Krav til vederlagspolitikken og vederlagsrapporten er med gennemførelsen af aktionærrettighedsdirektivet indført i §§ 139-139 b i selskabsloven og er derfor skrevet ud af anbefalingerne. Kravene i selskabsloven gælder for aktieselskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked, der er beliggende eller er aktivt i et EU/EØS-land.

I forbindelse med Ansvarsudvalgets arbejde fandt udvalget anledning til at anbefale, at der fastsættes en egentlig pligt også for de finansielle virksomheder, der ikke er omfattet af selskabslovens § 139 og § 139 b, til at offentliggøre lønpolitikken. Pligten til offentliggørelse skal supplere kravene om lønpolitik og offentliggørelse af oplysninger om aflønning i den gældende finansielle regulering. Endvidere anbefalede udvalget at indføre krav til finansielle virksomheder om udarbejdelse af vederlagsrapport samt krav til dennes indhold og offentliggørelse.

Krav til offentliggørelse af lønpolitik og udarbejdelse af vederlagsrapport forventes på den baggrund indført for virksomheder omfattet af § 77 d i lov om finansiel virksomhed samt § 107 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter med forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed) til ikrafttrædelse 1. januar 2023.

Forsikringsselskaber er ikke omfattet af den forventede foreslåede ændring til § 77 d i lov om finansiel virksomhed, og Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indføre tilsvarende krav til offentliggørelse af lønpolitik og udarbejdelse af vederlagsrapport for forsikringsselskaber af hensyn til at sikre ensartede regler om aflønning på tværs af den finansielle sektor samt større transparens om aflønningen af ledelsen i forsikringsselskaber. Bestemmelserne forventes indført med den ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 til ikrafttrædelse 1. januar 2023.

Lovforslaget viderefører desuden de øvrige ændringer af aflønningsreglerne, som indeholdes i den kommende ændring til aflønningsbekendtgørelsen, der forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023. Lovforslaget viderefører således det kommende krav om kønsneutral lønpolitik samt skærpelsen af minimumskraverne til udskydelsesperioderne for variabel aflønning i forsikrings- og pensionssektoren. Reglerne udspringer af Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 (CRD V) og er gennemført i dele af den finansielle regulering ved lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 2382 af 14. december 2021 i overensstemmelse med de politiske aftaler på området.

Af hensyn til at sikre en passende overgangsperiode til den fremadrettede reguleringsform findes det hensigtsmæssigt at tillægge aflønningsreglerne som flyttes fra aflønningsbekendtgørelsen til lovforslaget udskudt virkning således, at reglerne først træder i kraft den 1. januar 2024.

3.11.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås i lovforslagets kapitel 13 at videreføre de politiske aftaler på området og indsætte de væsentligste aflønningsregler i aflønningsbekendtgørelsen på lovniveau. Det indebærer samtidig, at §§ 4-6, 8-10, den forventede § 12 a, §§ 14, 18, 25 og til dels § 28 i aflønningsbekendtgørelsen videreføres i lovforslagets §§ 142-146 samt § 151 med de fornødne redaktionelle ændringer.

Det indebærer også, at de ændringer til aflønningsbekendtgørelsen, der forventes at blive udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023, er indeholdt i lovforslaget. Det foreslås på den baggrund af videreføre kravene om godkendelse og offentliggørelse af lønpolitikker i forsikringselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. En lønpolitik skal fremover godkendes ved enhver væsentlig ændring og mindst hvert 4. år, og den skal forblive offentligt tilgængelig på virksomhedens hjemmeside, så længe politikken er gældende. Det foreslås desuden at videreføre krav om, at formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikken indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ samt krav om det øverste organs godkendelse af bestyrelsens aflønning for det indeværende år. Herudover foreslås det at videreføre pligten til årligt at udarbejde og offentliggøre en vederlagsrapport over de enkelte ledelsesmedlemmers samlede aflønning. Vederlagsrapporten skal indeholde oplysninger om det samlede vederlag, som hvert medlem af bestyrelsen og direktionen, som led i dette hverv, har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år, herunder oplysninger om fastholdelses- og fratrædelsesordningers væsentligste indhold samt en redegørelse for sammenhængen mellem ledelsens aflønning og virksomhedens strategi og relevante mål herfor. Vederlagsrapporten skal offentliggøres hurtigst muligt efter det øverste organs forsamling offentliggøres på virksomhedens hjemmeside og forblive offentligt tilgængelig på den pågældende virksomheds hjemmeside i en periode på 10 år. Vederlagsrapporten kan være tilgængelig i en længere periode, forudsat at den ikke længere indeholder personoplysninger.

Den kommende ændring til aflønningsbekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023 fastsætter desuden, at udbetaling af mindst 40 pct. af en variabel løndel, ved større beløb mindst 60 pct., sker over en periode på mindst 4 år, med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden. Ændringsbekendtgørelsen fastsætter desuden, at virksomhederne skal have en kønsneutral aflønningspolitik. Det foreslås at videreføre disse ændringer med lovforslaget.

Aflønningsbekendtgørelsen vil i den forbindelse tilpasses i fornødent omfang.

Herudover indeholder lovforslaget regler om fratrædelsesgodtgørelser, der svarer til §§ 77 j-m i lov om finansiell virksomhed, som forventes fremsat i oktober 2022 med forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed) og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Reglerne svarer til gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området.

Lovforslagets § 152 indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere aflønningsregler, herunder krav til lønpolitikker, udpegelse af væsentlige risikotagere, variabel aflønning samt offentliggørelse af lønoplysninger. Den foreslåede bestemmelse svarer til bemyndigelsen i den gældende § 77 i lov om finansiell virksomhed, der danner grundlag for udstedelsen af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Det foreslås endeligt, at aflønningsreglerne i § 141, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 142-146 og § 151 i lovforslaget først træder i kraft den 1. januar 2024, jf. lovforslagets § 320, stk. 2.

3.12.

Solvens

3.12.1. *Gældende ret*

Den gældende lov om finansiel virksomhed fastsætter i kapitel 10 en række regler og krav til forsikringsselskabers kapitalforhold og forsikringsselskabernes forsikringsmæssige hensættelser, herunder regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, f.eks. de forsikringsmæssige hensættelser, om anvendelse af en risikofri rentekurve og matchtilpasning og om opgørelse af forsikringsselskabers kapitalgrundlag, solvens- og minimumskapitalkrav og kapitaltillæg.

Lov om finansiel virksomhed § 126 e fastlægger regler for værdiansættelse af forsikringsselskabers aktiver og passiver herunder forsikringsmæssige hensættelser. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, som et andet forsikringsselskab kan få behov for ved en overtagelse af de underliggende forsikringsforpligtelser. Reglerne er i overensstemmelse med Solvens II-direktivet, hvorefter beregning den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser skal ske på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler for at give en økonomisk værdiansættelse af forsikringsforpligtelser.

Lov om finansiel virksomhed § 126 e fastlægger endvidere regler for anvendelse af en risikofri rentekurve og matchtilpasning.

Som led i en økonomisk værdiansættelse af forsikringsforpligtelserne indgår, at der skal beregnes en forventet nutidsværdi ved brug af diskontering med en risikofri rentekurve. Beregningsmetoden for den relevante risikofrie rentekurve er gennemsigtig og håndteres af EU-Kommissionen. Forsikringsselskaberne har mulighed for at anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet notificeres herom. Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til uhenigtsmæssige frasalg af visse aktiver som følge af en uhenigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

Forsikringsselskaberne har endvidere mulighed for at anvende en såkaldt matchtilpasning af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Matchtilpasning er en mulighed for, at forsikringsselskaber kan opnå en tilpasning af de renter, som selskaberne diskonterer med, og dermed værdiansætter deres forpligtelser med. Anvendelse af matchtilpasningen medfører, at selskaberne skal diskontere deres forpligtelser med en højere rente. En højere diskonteringsrente nedbringer værdien af forpligtelserne og reducerer dermed behovet for hensættelser. Det skyldes, at en højere diskonteringsrente udtrykker en højere forventning til de fremtidige risikofrie afkast, hvormed hensættelsen til en fremtidig betaling vil blive mindre.

Matchtilpasning kan anvendes på forsikringsprodukter eller bestande, hvis selskabets aktiver allerede udvikler sig i takt med forpligtelserne, for eksempel som følge af, at aktiver og forpligtelser har ens betalingsstrømme og løbetid. Dette kan illustreres ved, at en given forpligtelse indebærer en betaling fra selskabet på 100 om et år og at selskabet har investeret i en obligation, som ved udløb om et år indebærer en betaling til selskabet på 100. Når værdien af et selskabs aktiver og forpligtelser udvikler sig i takt med hinanden, betyder det mindre risiko for selskabets kapitalgrundlag, hvorfor der kan tages hensyn hertil ved opgørelsen af forpligtelserne.

Lov om finansiel virksomhed § 126 c fastlægger regler for opgørelse af forsikringsselskabers kapitalgrundlag.

Efter gennemførelsen af Solvens II-direktivet skal forsikringsselskaber opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Den kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget opdeles alt efter kapitalens kvalitet. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i tre klasser i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier.

Lov om finansiel virksomhed § 126 c og 126 d fastlægger regler for forsikringsselskabers solvens- og minimumskapitalkrav.

Solvenskapitalkravet skal medvirke til at sikre, at forsikringsselskaber er i stand til at dække betydelige tab, og dermed give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser.

Det fremgår af betragtning nr. 64 i præamblen til Solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med branchens praksis, skal solvenskapitalkravet fastlægges som den øko-

nomiske kapital, som forsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200 tilfælde. Dette svarer til, at selskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. skal kunne leve op til deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder. Solvenskapitalkravet opgøres på grundlag af forsikringsselskabernes risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker, såsom genforsikring samt diversifikationseffekter, som eksempelvis at opgørelsen indeholder antagelser om, at risikoen for længere levetid ikke hænger sammen med risikoen for aktiekursfald

For at sikre, at forsikringsselskaber har et kapitalgrundlag, som dækker solvenskapitalkravet, skal selskaberne mindst årligt opgøre solvenskapitalkravet samt løbende kontrollere overholdelsen af solvenskapitalkravet og opgøre det på ny, hvis risikoprofilen afviger fra de antagelser, der lå til grund for det senest opgjorte solvenskapitalkrav eller, hvis risikoprofilen ændres væsentligt.

Minimumskapitalkravet sikrer, at selskaberne som minimum opfylder et vist krav til kapitalens størrelse. Såfremt selskabet ikke kan opfylde minimumskapitalkravet vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Lov om finansiel virksomhed § 350 b fastlægger regler for kapitaltillæg.

De gældende regler i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg for forsikringsselskaber.

Kapitalkravene i lov om finansiel virksomhed medfører, at forsikringsselskaber er underlagt et solvenskapitalkrav, der som udgangspunkt opgøres ved anvendelse af den standardformlen, der er fastlagt i medfør af Solvens II reguleringen, dvs. Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen. Standardformlen er tænkt at kunne afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde har Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Kapitaltillægget er kun tiltænkt anvendt, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

3.12.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet, med de ændringer der følger af Omnibus II-direktivet fastlægger nærmere regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, anvendelse af en risikofri rentekurve og matchtilpasning og opgørelse af forsikringsselskabers kapitalgrundlag, solvens- og minimumskapitalkrav og kapitaltillæg.

Solvens II-direktivet, fastlægger specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, forsikringsselskabet reelt ville skulle betale, hvis selskabet på det givne tidspunkt skulle overdrage deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser til et andet selskab. Beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser skal tage udgangspunkt i og være i overensstemmelse med oplysninger fra de finansielle markeder og almindeligt tilgængelige oplysninger om forsikringsrisici (markedskonformitet). De forsikringsmæssige forpligtelser skal beregnes på forsigtig, troværdig og objektiv vis.

Ifølge Solvens II-direktivet er det nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler for at opgøre forsikringsforpligtelser.

Kommissionen har vedtaget delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 86, stk. 1 og 2, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Ifølge Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet, fastlægger EIOPA en risikofri rentekurve, som selskaberne skal anvende ved opgørelsen af forpligtelserne. Den risikofrie rentekurve udtrykker prisen for at låne risikofrit og anvendes til at opgøre nutidsværdien af de forpligtelser, som et forsikringsselskab har.

Kommissionen har vedtaget delegerede retsakter, der fastlægger de metoder og forudsætninger, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 75, stk. 2 og 3, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Solvens II-direktivet fastlægger regler om, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal opføre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 101.

Kommissionen har vedtaget bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, der præciserer kriterierne og proceduren for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, stk. 1 og 3, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Bindende tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Solvens II-direktivet fastlægger dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en fremadrettet opgørelse for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb overfor forsikringsselskaber, der ikke har kapital til at dække de risici, selskabet er eller kan blive mødt med (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som forsikringsselskaberne som minimum skal have kapital til at dække (minimumskapitalkravet). De overordnede rammer for begge kapitalkrav fremgår af Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. For at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere i Den Europæiske Union reguleres opgørelsen af de to kapitalkrav i niveau 2-regulering, der er udstedt som forordninger.

Kommissionen har vedtaget delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Kommissionen har endvidere vedtaget gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende godkendelse af en intern model, jf. artikel 114 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der bliver udstedt som forordninger.

Solvens II-direktivet indeholder mulighed for, at tilsynsmyndighederne kan fastsætte et kapitaltillæg. I Solvens II-direktivet opstilles der en række kriterier for, hvornår der kan stilles krav om et kapitaltillæg, og på niveau 2 har Kommissionen præciseret under hvilke omstændigheder, der kan stilles krav om et kapitaltillæg. Niveau 2-regulering bliver udstedt som forordninger.

3.12.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser skal videreføres.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om anvendelse af en risikofri rentekurve skal videreføres. Herefter vil forsikringsselskaberne fortsat have mulighed for at anvende en volatilitetsjustering eller matchtilpasning af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om opgørelse af kapitalgrundlaget bør videreføres.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet bør videreføres.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler om Finanstilsynets mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg for forsikringsselskaber, der ikke opfylder de lovens kapitalregler bør videreføres.

Kapitaltillægget skal fortsat kun anvendes, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

3.12.4. Lovforslagets indhold

Reglerne i lovforslaget viderefører i §§ 154-165 de gældende regler i lov om finansiel virksomhed kapitel 10 om krav til forsikringsselskabers kapitalforhold og forsikringsmæssige hensættelser, herunder regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, anvendelse af en risikofri rentekurve og matchtilpasning og opgørelse af forsikringsselskabers kapitalgrundlag, solvens- og minimumskapitalkrav og kapitaltillæg.

Forslaget indeholder i § 158 en bemyndigelse til erhvervsministeren til at udstede en bekendtgørelse om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser for gruppe 1-forsikringsselskaber. Bemyndigelsen er udnyttet, og der er fastsat regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser for gruppe 1-forsikringsselskaber. Forsikringsselskaberne skal i overensstemmelse med reglerne fastsat i denne bekendtgørelse opstille en solvensbalance mellem selskabets aktiver og passiver, herunder de forsikringsmæssige hensættelser samt den kapital, der anvendes til at dække det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav.

Forsikringsselskaberne skal fortsat opstille en balance i årsrapporten i medfør af reglerne i bekendtgørelse 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne er ikke omfattet af de samme værdiansættelsesprincipper som gruppe 1-forsikringsselskaber, og skal som hidtil anvende værdiansættelsesprincipperne i bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Værdiansættelsesprincipperne bliver løbende ændret som følge af udviklingen af de internationale regnskabsstandarder.

Lovforslaget viderefører i § 158 de gældende regler fra lov om finansiel virksomhed om anvendelse af en risikofri rentekurve, herunder at anvende en volatilitetsjustering eller matchtilpasning af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil.

Forslaget fastsætter dermed en bestemmelse, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber skal anvende den risikofrie rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EU-Kommissionen, til at opgøre deres forpligtelser. Lovforslaget indeholder desuden en mulighed for at selskaberne kan anvende en volatilitetsjustering. Dette kan ske ved notificering af Finanstilsynet, hvilket er en kodificering af den gældende praksis, hvorefter der ikke længere kræves egentlig tilladelse fra Finanstilsynet. Endvidere indeholder lovforslaget mulighed for at selskaberne kan anvende en matchtilpasning, hvis dette godkendes af Finanstilsynet. Finanstilsynet bemyndiges endvidere til at fastsætte regler om de mere tekniske betingelser for godkendelsen og kravene til opgørelsen af matchtilpasningen. Det er sket med bekendtgørelse nr. 886 af 27. august 2019 om den risikofrie rentekurve, matchtilpasning og volatilitetsjustering for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Forslaget indeholder desuden i § 331 overgangsbestemmelser for den risikofrie rentekurve, hvorved gruppe 1-forsikringsselskaberne får mulighed for at ansøge om en justering af den risikofrie rentekurve over en 16-årig periode. Det forventes dog ikke, at de danske gruppe 1-forsikringsselskaber vil gøre brug af overgangsbestemmelsen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger i § 331 om overgangsbestemmelser.

Lovforslaget viderefører i §§ 153-157 de gældende regler fra lov om finansiel virksomhed om opgørelse af kapitalgrundlaget for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Lovforslaget indeholder en definition af kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Endvidere indeholder lovforslaget en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse heraf. Det er sket med udstedelse af bekendtgørelse nr. 620 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

Under de nye solvensregler opdeles kapitalen i tre klasser efter nærmere fastsatte kriterier. Klasserne afspejler kapitalens kvalitet, hvor klasse 1-kapital er af højeste kvalitet. Det er hensigtsmæssigt at have en opdeling i klasser og visse begrænsninger i forhold til den kapital, der kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for at forhindre, at virksomheder bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet. Ved klassificeringen

af kapitalen bliver det muligt at fastsætte rammer for kvaliteten af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fortsat opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler, som også gjaldt før implementeringen af Solvens II-direktivet i dansk ret.

Det foreslås at videreføre de gældende bestemmelser om solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber i lov om finansiel virksomhed. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre to kapitalkrav, et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Solvenskapitalkravet skal opgøres efter bekendtgørelse nr. 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. og bekendtgørelse nr. 1165 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en intern model for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. Minimumskapitalkravet opgøres efter reglerne i dette lovforslag.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at gruppe 1-selskaberne enten skal anvende standardformlen eller udvikle fulde eller partielle interne modeller, der skal godkendes af Finanstilsynet, til at opgøre deres solvenskapitalkrav.

For at afspejle de små og mindre komplekse gruppe 1-forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for at anvende forenkledte metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Minimumskapitalkravet er et minimumskrav til kapitalens størrelse, som, hvis det ikke er opfyldt, betyder, at der er risiko for, at forsikringstagerens interesser ikke kan varetages. Minimumskravet udgør det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav og beløbet for den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav opgøres ud fra selskabets risikoprofil, som et beløb, der udgør mellem 25 pct. og 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, hvorimod den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver.

Opgørelsen af minimumskapitalkravet er væsentlig mindre omfattende end opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Såfremt selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, stilles der i forslaget krav om, at selskabet udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan. Der stilles i forslaget endvidere krav om, at Finanstilsynet skal godkende planerne. Solvenskapitalkravet skal som udgangspunkt være opfyldt seks måneder efter den manglende opfyldelse blev konstateret, mens minimumskapitalkravet skal være opfyldt på ny inden for tre måneder.

Det foreslås endvidere i §§ 156-157, at videreføre de gældende solvensregler, der gælder for gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 2-forsikringsselskaberne er ikke omfattet af de mere omfattende kapitalkrav, som gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber efter Solvens II-direktivet. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaberne på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke er omfattet af Solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med de enklere solvensregler. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal efter reglerne være i besiddelse af et minimumsbasiskapital, med forenklinger i forhold til gensidige forsikringsselskaber, samt omfattet af regler for opgørelsen af det individuelle solvensbehov.

I lovforslagets § 278 videreføres de gældende regler fra lov om finansiel virksomhed om kapitaltillæg.

Lovforslaget viderefører endvidere en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg, såfremt et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, eller selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra de krav der gælder herfor i medfør af f.eks. lovforslagets § 133.

I de tilfælde, hvor kravet om et kapitaltillæg bliver stillet på baggrund af ledelsesmæssige svigt, eller fordi den godkendte interne model indeholder væsentlige mangler, skal selskabet gøre det nødvendige for at rette op på manglerne. Hvis standardformlen ikke i tilstrækkelig grad afspejler selskabets risici, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år og vil blive opretholdt så længe, der ikke er rettet op på forholdet.

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil Finanstilsynet fortsat i medfør af § 156 have mulighed for at fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte individuelle solvensbehov.

3.13. *Koncernregler m.v.*
3.13.1. *Gældende ret*

De gældende regler for koncerner og konsolidering m.v. fremgår af kapitel 12, i lov om finansielle virksomheder. I §§ 170-175 a findes reglerne om koncerner. I §§ 175 b-175 e findes særlige regler for om koncernsolvens og koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringselskaber m.v. I §§ 176-177 b findes regler om konsolidering. I § 178 findes en undtagelsesbestemmelse til kravene i § 170, § 173, stk. 2-5, og § 174. I §§ 179-182 f findes regler om udskillelse, afhændelse og koncerninterne transaktioner.

Af de gældende regler i kapitel 12 i lov om finansielle virksomheder er det alene §§ 175 a-175 e og 179-182, der gælder for forsikringselskaber.

Den gældende § 175 a, i lov om finansiell virksomhed fastsætter krav for koncerner om indberetning af eksponeringer. Koncerner skal én gang årligt indberette alle eksponeringer, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag.

I den gældende § 175 b, i lov om finansiell virksomhed er der fastsat regler om, at koncerner skal være i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen herunder hvordan kapitalgrundlaget og solvenskapitalkravet opgøres. Bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen. Solvenskapitalkravet for koncernen skal som udgangspunkt opgøres efter en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, men i visse tilfælde kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen skal opgøres efter en anden metode. Reglen indeholder mulighed for, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg på koncernniveau. Endvidere indeholder reglen en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for den øverste modervirksomhed i koncernen og om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

For at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med en dansk del af en koncern, er der i de gældende §§ 175 c og 175 d, i lov om finansiell virksomhed fastsat regler, hvorefter Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 175 b skal finde anvendelse for den danske del af koncernen eller gruppen, såfremt den øverste modervirksomhed i koncernen ikke har sit hovedsæde i Danmark. Finanstilsynet kan herefter indgå aftaler med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Den gældende § 175 e, i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler for afgørelse om, hvilken tilsynsmyndighed der skal være koncerntilsynsførende. Finanstilsynet skal i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilke tilsynsmyndigheder der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet. Når Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen.

Den gældende § 179, i lov om finansiell virksomhed vedrører påbud om udskillelse af finansielle virksomheder i en delkoncern, såfremt en række betingelser er opfyldt. Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed at udskille finansielle virksomheder, som modervirksomheden ejer kapitalandele i en delkoncern, såfremt 1) koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravet, som henvist til i bestemmelsen, 2) et ledelsesmedlem omfattes af et af forholdene i den gældende § 64, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, eller 3) strukturen i øvrigt vanskeliggør varetagelsen af tilsynets opgaver.

Den gældende § 180 i lov om finansiell virksomhed fastsætter rammerne for, at Finanstilsynet kan påbyde afhændelse af kapitalandele i en finansiell virksomhed, såfremt en række betingelser er opfyldt. Finanstilsynet kan således påbyde afhændelse af kapitalandele i en finansiell virksomhed, såfremt 1) modervirksomheden eller koncernen ikke opfylder solvenskapitalkravet, som henvist til i bestemmelsen, 2) et ledelsesmedlem ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen eller omfattes af et af forholdene i den gældende § 64, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, eller 3) modervirksomheden modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af den finansielle virksomhed.

I den gældende § 181 i lov om finansiell virksomhed er der fastsat regler vedrørende koncerninterne transaktioner. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for transaktioner, der indgås mellem en finansiell virksomhed og 1) virksomheder, der direkte eller indirekte er forbundet med den finansielle virksomhed, 2) virksomheder eller personer, der er

forbundet med den finansielle virksomhed gennem snævre forbindelser, jf. den gældende § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed, eller 3) virksomheder, hvor der for flertallets vedkommende er personsammenfald i ledelsen, eller hvor virksomhederne er underlagt en fælles ledelse i medfør af en aftale eller vedtægtsbestemmelser. Koncerninterne transaktioner foretaget i strid med de af Finanstilsynet fastsatte regler skal ophæves, således at ydelserne om muligt tilbageleveres, og udbetalinger, der er foretaget i forbindelse med koncerninterne transaktioner i strid med de fastsatte regler, skal tilbageføres tillige med en årlig rente af beløbet.

I den gældende § 182 i lov om finansiel virksomhed er der fastsat regler vedrørende koncerninterne eksponeringer. En række finansielle virksomheder må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder. Endvidere må de pågældende virksomheder ikke have eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på den pågældende virksomhed, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

3.13.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder en lang række bestemmelser om tilsynet på koncernniveau. Bestemmelserne skal sikre, at der i hele Den Europæiske Union anvendes ens regler for at beskytte forsikringstagerne og skabe gennemsigtighed i forhold til koncernernes risikoopgørelser og kapitalisering. Afsnit III i Solvens II-direktivet indeholder regler om tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern.

Artikel 216 vedrører koncerntilsyn med det endelige moderselskab på nationalt niveau. Det fremgår af artiklen, at såfremt det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, ikke har sit hovedsæde i samme medlemsstat som det endelige moderselskab på unionsniveau, kan medlemsstaterne tillade deres tilsynsmyndigheder at beslutte at udøve koncerntilsyn med det endelige moderselskab på nationalt niveau.

Artikel 217 vedrører den situation, hvor der er truffet afgørelse efter artikel 216. Tilsynsmyndighederne kan herefter indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Artiklerne 218-220 vedrører tilsyn med koncernsolvens, beregningshyppighed og valg af metode.

Artiklerne 230-233 vedrører beregningsmetoder. I artikel 230 er metode 1 (standardmetode) for beregning af koncernsolvens beskrevet. Metoden er baseret på regnskabskonsolidering. Af artikel 231 fremgår proceduren for ansøgning om tilladelse for anvendelse af en internmodel til at beregne koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav. Artikel 232 giver mulighed for at pålægge et kapitaltillæg på koncernniveau, hvis der ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for koncernens risikoprofil. I artikel 233 er metode 2 (alternativ metode) til beregning af koncernsolvens beskrevet. Metoden er baseret på fradrag og aggregering.

Artikel 235 vedrører beregning af koncernsolvens for forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber.

Artikel 247 fastsætter rammerne for valg af den koncerntilsynsførende.

Artikel 245 og 265 vedrører tilsyn med koncerninterne transaktioner.

De gældende §§ 175 a og § 181 implementerer endvidere Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat artikel 2, artikel 7 og 8 vedrørende risikokonzentration og transaktioner inden for en gruppe.

3.13.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Alle bestemmelser i Solvens II-direktivet vedrørende koncerner er idag gennemført i de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, og disse regler sikrer beskyttelse af forsikringstagerne og skaber gennemsigtighed i forhold til koncernernes risikoopgørelser og kapitalisering.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler vedr. koncerner af relevans i en forsikringsmæssig sammenhæng fra lov om finansiel virksomhed bør videreføres.

3.13.4. Lovforslagets indhold

De gældende regler om koncerner af relevans i en forsikringsmæssig sammenhæng i kapitel 12 i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført.

Den foreslåede § 165 fastsætter krav for koncerner om indberetning af eksponeringer. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed. Den gældende § 175 a, stk. 3, foreslås ikke videreført, da reglen ikke gælder for forsikringsselskaber.

Den foreslåede § 166 fastlægger krav til koncerners kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, dog således, at bestemmelsen er ændret til alene at omfatte forsikringsselskaber.

De foreslåede §§ 167 og 168 vedrører de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen ikke har sit hovedsæde i Danmark. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 169 fastsætter regler for afgørelse om, hvilken tilsynsmyndighed, der skal være koncerntilsynsførende. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 170 vedrører muligheden for at udskille af forsikringsselskaber i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, dog således, at bestemmelsen er ændret til alene at omfatte forsikringsselskaber.

I § 171 foreslås det, at Finanstilsynet skal kunne påbyde en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i et forsikringsselskab, såfremt en række betingelser er opfyldt. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, dog således, at bestemmelsen er ændret til alene at omfatte forsikringsselskaber.

I den foreslåede § 172 er der fastsat regler vedrørende koncerninterne transaktioner. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, dog således, at bestemmelsen er ændret til alene at omfatte forsikringsselskaber. Det præciseres endvidere i det foreslåede stk. 1, at bestemmelsen omhandler regler for koncerninterne transaktioner (og ikke alle transaktioner).

I den foreslåede § 173 er der fastsat regler vedrørende koncerninterne eksponeringer. Bestemmelsen viderefører de gældende regler i lov om finansiel virksomhed, dog således, at bestemmelsen er ændret til alene at omfatte forsikringsselskaber. Den gældende § 182, stk. 4, foreslås ikke videreført, da reglen ikke gælder for forsikringsselskaber.

I den foreslåede § 174 er der fastsat regler vedrørende Finanstilsynets mulighed for at fravige bestemmelser for koncernen foreslået i lovforslaget eller regler udstedt i medfør heraf under hensyn til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen.

Der henvises til §§ 165-174 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.14. Midlernes anbringelse og likviditet *3.14.1. Gældende ret*

Kapitel 11 i den gældende lov om finansiel virksomhed vedrører anbringelse af finansielle virksomheders midler, likviditet og aktivt ejerskab for visse forsikringsselskaber.

Efter den gældende § 158, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal forsikringsselskaber investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Bestemmelsen implementerer artikel 132 i Solvens II-direktivet, som benævnes prudent person-princippet. Prudent person-princippet er et overordnet princip for

forsikringsselskabernes forvaltning af aktiver, hvorefter forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Efter den gældende § 158, stk. 2, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

I medfør af gældende ret er gruppe 1-forsikringsselskaber underlagt regler om aktivt ejerskab. Efter den gældende § 159 skal et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og som foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan selskabet integrerer aktivt ejerskab i sin investeringsstrategi. Forsikringsselskabet skal en gang årligt offentliggøre, hvordan selskabets politik for aktivt ejerskab er blevet gennemført, samt hvordan selskabet har stemt på generalforsamlinger, i hvilke det besidder aktier.

I medfør af den gældende § 160 skal et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og som foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, offentliggøre, hvordan hovedelementerne i selskabets aktieinvesteringsstrategi er i overensstemmelse med profilen og varigheden af selskabets forsikringsmæssige forpligtelser, herunder navnlig de langsigtede forpligtelser, og hvordan hovedelementerne bidrager til aktivernes resultater på mellem- og lang sigt.

Når en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskaberne offentliggøre en række oplysninger om sin ordning med kapitalforvalteren, herunder hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at afstemme sin investeringsstrategi og sine investeringsbeslutninger efter profilen og varigheden af de forsikringsmæssige forpligtelser, navnlig de langsigtede forpligtelser.

Livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser skal i medfør af den gældende § 167 lov om finansiel virksomhed have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal virksomhederne føre et register over aktiver m.v. Forsikringsselskaberne skal derudover kvartalsvis indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der er registreret.

3.14.2. Solvens II-direktivet og aktionærretighedsdirektivet

Solvens II-direktivet indeholder investeringsregler og regler om det register, som forsikringsselskabers skal føre for at sikre forsikringstagernes stilling i krisesituationer.

Efter artikel 132 i Solvens II-direktivet skal forsikrings- og genforsikringsselskaber investere alle deres aktiver i overensstemmelse med prudent person-princippet. Prudent person-princippet indeholder en række krav til forsikringsselskabers investeringer, herunder et krav om, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kun må investere i aktiver og instrumenter, hvortil der knytter sig risici, som forsikringsselskabet på korrekt vis kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om. Princippet indebærer bl.a. også, at alle aktiver investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet.

Efter artikel 275 i Solvens II-direktivet skal medlemsstaterne sikre, at forsikringskrav har forrang for andre fordringer mod forsikringsselskabet. Artikel 275 opstiller to muligheder. Medlemsstaterne kan derfor enten føre et register med aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, hvor forsikringskrav har absolut forrang i overensstemmelse med artikel 276, eller medlemsstaterne kan vælge, at med hensyn til alle forsikringsselskabets aktiver skal forsikringskrav have forrang for alle andre fordringer, bortset fra en række nærmere nævnte fordringer, herunder lønmodtagerkrav, skattemæssige krav m.v.

I artikel 276 i Solvens II-direktivet er der krav om, at et forsikringsselskab skal føre et register over de aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, der er beregnet og placeret i overensstemmelse med landets lovgivning.

Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber (aktionærretighedsdirektivet) blev der fastsat krav med hensyn til udøvelse af visse aktionærrettigheder knyttet til aktier med stemmeret i forbindelse med generalforsamlinger i selskaber, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat, og hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked, der er beliggende eller er aktivt i en medlemsstat. Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af

direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab (ændringsdirektivet) blev aktionærrettighedsdirektivet ændret. Ændringsdirektivet havde til formål at understøtte investorer i langsigtet aktivt ejerskab.

Artikel 3g i aktionærrettighedsdirektivet som ændret ved ændringsdirektivet fastsætter bl.a. krav om, at institutionelle investorer og kapitalforvaltere skal udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab. Dette indebærer, at institutionelle investorer og kapitalforvaltere skal udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan den enkelte institutionelle investor integrerer aktivt ejerskab i sin aktieinvesteringsstrategi. Politikken skal beskrive, hvordan den institutionelle investor overvåger selskaber, hvori der investeres, inden for relevante områder, herunder strategi, finansielle og ikke-finansielle resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse, fører en dialog med selskaber, hvori der investeres, udøver stemmerettigheder og andre rettigheder knyttet til aktier, samarbejder med andre aktionærer, kommunikerer med relevante interessenter i selskaber, hvori der investeres, og håndtere faktiske og potentielle interessekonflikter i forbindelse med deres aktive ejerskab.

Endvidere skal institutionelle investorer og kapitalforvaltere i medfør af artikel 3i i aktionærrettighedsdirektivet som ændret ved ændringsdirektivet på årsbasis offentliggøre, hvordan deres politik for aktivt ejerskab er blevet gennemført, herunder en generel beskrivelse af stemmeafgivning, en redegørelse om de væsentligste afstemninger og deres brug af rådgivende stedfortræderes tjenesteydelser. De institutionelle investorer skal offentliggøre, hvordan de har stemt på generalforsamlinger i selskaber, som de besidder aktier i. En sådan offentliggørelse kan udelade afstemninger, der er ubetydelige på grund af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i det pågældende selskab.

Aktionærrettighedsdirektivet som ændret ved ændringsdirektivet indeholder desuden i artikel 3h bestemmelser om institutionelle investorers investeringsstrategi og ordninger med kapitalforvaltere. Direktivet indeholder krav om, at institutionelle investorer skal offentliggøre, hvordan hovedelementerne i deres aktieinvesteringsstrategi er i overensstemmelse med forpligtelserne, herunder navnlig de langsigtede forpligtelsers profil og varighed, og hvordan de bidrager til aktivernes resultater på mellemlang til lang sigt.

3.14.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Kravet i Solvens II-direktivet om, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver i overensstemmelse med prudent person-princippet er allerede implementeret i § 158, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen sikrer, at forsikringsselskaber investerer deres aktiver således, at forsikringstagerne og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt at videreføre bestemmelsen i sin nuværende form, så det kan sikres, at der er en tilstrækkelig styring af forsikringsselskabernes investeringsadfærd, der er til gavn for forsikringstagerne. Erhvervsministeriet vurderer, at den gældende bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om prudent person-princippet bør udgå, da bemyndigelsen ikke har været anvendt.

Erhvervsministeriet er af den opfattelse, at de gældende regler om registrerede aktiver er et afgørende redskab i forhold til livsforsikringsselskaber i relation til at sikre forbrugerbeskyttelse. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at reglerne bør videreføres i deres nuværende form.

Reglerne om aktivt ejerskab sikrer transparens for forsikringsselskabers aktieinvesteringer. Reglerne sikrer ligeledes, at forsikringsselskabernes aktieinvesteringsstrategi er i overensstemmelse med de langsigtede forpligtelsers profil og varighed m.v. Erhvervsministeriet ønsker fortsat, at forsikringsselskaberne udøver aktivt ejerskab og finder derfor, at reglerne bør videreføres.

3.14.4. Lovforslagets indhold

Med forslaget vil de gældende krav om prudent person-princippet og aktivt ejerskab blive videreført i § 175.

Den gældende bemyndigelse i § 158, stk. 2, videreføres ikke i dette lovforslaget.

Reglerne om registrerede aktiver videreføres ligeledes men flyttes til lovens kapitel om krisehåndtering.

Der foreslås herudover ikke justeringer i reglerne, og reglerne om bl.a. aktivt ejerskab videreføres derfor uændret i §§ 176-177.

Der henvises til §§ 175-177 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.15. Årsrapport og revision
3.15.1. Gældende ret

De gældende regler om aflæggelse af årsrapport samt revision fremgår af kapitel 13, i lov om finansiel virksomhed. Reglerne fastsætter de overordnede krav, som er gældende for forsikringsselskabers udarbejdelse og aflæggelse af årsrapporter. De gældende regler i kapitel 13, i lov om finansiel virksomhed indeholder ud over de overordnede krav til virksomhedernes årsrapporter en bemyndigelse i § 196 til Finanstilsynet til at fastsætte mere detaljerede regler for udarbejdelsen af årsrapporter. Bemyndigelsen er udnyttet ved udstedelsen af bekendtgørelse nr. 937. af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

§§ 181-182 fastsætter regler om udarbejdelse, aflæggelse og underskrift af årsrapporten. Det fremgår bl.a. af reglerne, hvad årsrapporten skal indeholde, og at det er bestyrelsen og direktionen, som underskriver og aflægger årsrapporten.

§§ 183-187 fastsætter de overordnede krav og retningslinjer i forhold til indhold og opstilling af årsrapporten. Heraf fremgår det bl.a., at årsregnskabet skal give et retvisende billede af virksomhedens aktiver, passiver, finansielle stilling og resultat, samt at årsrapporten skal udarbejdes således, at den oplyser om forhold, der normalt er relevante for regnskabsbrugerne. Herudover fremgår det, at regnskabsåret skal følge kalenderåret, at aktiver og forpligtelser som udgangspunkt skal måles til dagsværdi, at monetære enheder skal anføres i danske kroner eller euro, og at årsrapporten skal revideres af virksomhedens eksterne revisor.

§§ 188-192 vedrører indsendelse af årsrapporten til Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for årsrapporten, og at virksomhederne skal foretage regelmæssige regnskabsindberetninger til Finanstilsynet.

§§ 193-194 fastsætter kravene til de revisorer, som skal revidere årsrapporten. Det fremgår bl.a., at mindst en revisor i et forsikringsselskab skal være statsautoriseret og certificeret af Finanstilsynet for, at kunne varetage hvervet som revisor for sådanne virksomheder.

3.15.2. Regnskabsdirektiver

Solvens II-direktivet indeholder ikke krav til forsikringsselskabers årsrapporter, da kravene hertil findes i det generelle regnskabsdirektiv, direktiv 2013/34/EU om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (regnskabsdirektivet).

For forsikringsselskaber er det generelle regnskabsdirektiv suppleret med det særlige regnskabsdirektiv for forsikringsselskaber, direktiv 91/674/EØF om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber.

Ud over disse regnskabsdirektiver finder også forordning 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (IAS-forordningen) anvendelse, idet IAS-forordningen kræver, at virksomheder, hvis værdipapirer omsættes på et reguleret marked i en medlemsstat, skal aflægge koncernregnskab efter de internationale regnskabsstandarder (IFRS).

3.15.3. Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende regler om forsikringsselskabers aflæggelse af årsrapport og reglerne om revision har til formål at sikre, at virksomhedernes interessenter, herunder specielt ejere og investorer, får fornødent indblik i virksomhedernes økonomiske forhold.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler er tilstrækkelige. Der foreslås dog mindre ændringer i fordelingen af reglerne mellem lov og bekendtgørelse. Ændringerne indebærer, at de mest regnskabstekniske bestemmelser foreslås overført til bekendtgørelsen nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvor de detaljerede regler om udarbejdelse af årsrapporten i forvejen findes. Overførslen foretages for at samle de regnskabstekniske bestemmelser og vedrører § 189 om måling til dagsværdi, § 191 om at regnskabsåret

skal følge kalenderåret, og § 192 om at indregning, måling og oplysninger i monetære enheder skal foretages i danske kroner eller euro. Desuden foreslås ændringer til § 188 om de grundlæggende forudsætninger for årsrapporten med det formål at sikre, at bestemmelsen kommer i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i årsregnskabsloven.

På baggrund heraf og med det formål at sikre, at der findes regler, der kan bidrage til at give et retvisende og korrekt billede af forsikringsselskabers aktiver, forpligtelser og finansielle situation, bør de gældende regler om aflæggelse af årsrapporter og reglerne om revision, bortset fra de nævnte bestemmelser, blive videreført i den foreslåede lov.

3.15.4. Lovforslagets indhold

De gældende regler om udarbejdelse og aflæggelse af årsrapporter samt revision foreslås videreført, bortset fra §§ 189, 191 og 192, som foreslås flyttet til bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Det foreslås at tilpasse formuleringerne i gældende § 183, stk. 1 og 2, til den tilsvarende bestemmelse i § 2, stk. 1-3, i årsregnskabsloven. De gældende bestemmelser i lov om finansiell virksomhed § 183, stk. 3-6, foreslås videreført i § 178, som svarer til § 2, i årsregnskabsloven.

Endelig foreslås det at ændre den gældende lov om finansiell virksomhed § 188, stk. 1, nr. 5, for at skabe overensstemmelse mellem de grundlæggende forudsætninger i årsregnskabsloven og lovforslaget. Den gældende § 188, der foreslås videreført i § 185, implementerer artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer og svarer til § 13, i årsregnskabsloven.

3.16. Bestandsoverdragelse og omdannelse

3.16.1. Gældende ret

Det følger af den gældende § 204, i lov om finansiell virksomhed, at en finansiell virksomhed eller en bestemt forretningsdel af en finansiell virksomhed ikke må sammenlægges med en anden finansiell virksomhed uden erhvervsministerens tilladelse. Bestemmelsen fastsætter en række regler for sammenlægningsprocessen, herunder de tidsfrister, der gælder.

Den gældende § 205, i lov om finansiell virksomhed giver erhvervsministeren bemyndigelse til at lade selskabslovens kapitel 15 og 16 finde anvendelse ved fusioner mellem gensidige forsikringsselskaber og gensidige forsikringsselskaber med et kapitalselskab. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 194 af 1. marts 2012 om fusion af gensidige forsikringsselskaber eller af tværgående pensionskasser m.fl.

Den gældende § 222, i lov om finansiell virksomhed fastslår, at form, indhold og gennemførelse af en omdannelse af et forsikringsselskab skal godkendes af Finanstilsynet.

3.16.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder ikke regler om overdragelse af forsikringsbestande, når disse ikke er etableret ved aftaler i henhold til reglerne om fri etableringsret eller om fri udveksling af tjenesteydelser.

3.16.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om bestandsoverdragelse og omdannelse har til formål at opstille nogle rammer for hvornår der kan ske og hvordan overdragelse af forsikringsbestande og omdannelse af forsikringsselskaber kan ske. Reglerne sikrer virksomhederne vissemuligheder for at foretage omstruktureringer. Reglerne sikrer samtidig, at de nødvendige hensyn, herunder til forsikringstagerne, bliver varetaget i den forbindelse.

På den baggrund er det Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler for bestandsoverdragelse og omdannelse bør videreføres i den foreslåede lov, dog med mindre redaktionelle og enkelte ændringer.

For så vidt angår omdannelse, er det Erhvervsministeriets vurdering, at det bør tydeliggøres, at omdannelse af et forsikringsselskab kan ske på to forskellige måder, enten ved en ren selskabsretlig omdannelse, hvor forsikringsselskabet forbliver den samme juridiske enhed eller ved en selskabsretlig omdannelse med en dertilhørende overdragelse fra ét forsikringsselskab til et andet forsikringsselskab.

3.16.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at de gældende regler for forsikringsselskaber om bestandsoverdragelse og omdannelse, der findes i kapitel 14 i lov om finansiel virksomhed, videreføres i §§ 195-197 med mindre redaktionelle og enkelte ændringer.

Samtidig foreslås det, at kapitlets overskrift ændres fra "Sammenlægning og omdannelse" til "Overdragelse og omdannelse", som er mere sigende.

I den foreslåede § 195 indstilles det at foretage en mindre ændring i stk. 6, hvorefter visse af selskabslovens undtagelser til krav om udarbejdelse af dokumenter, herunder udarbejdelse af en fusionsplan, i forbindelse med fusioner ikke finder anvendelse på fusioner omfattet af § 195.

Det foreslås, at erhvervsministeren ved sin godkendelse efter § 195, stk. 1, skal medvirke til at sikre, at forsikringstageres interesser varetages ved at sikre, at forsikringstageres forhold, herunder rettigheder, ikke forringes, og de pågældende dokumenter, der kræves fra virksomhedernes side, skal være med til at belyse, hvorvidt den overtagende virksomhed har tilstrækkelig solvens eller likviditet og i øvrigt overholder sine forpligtelser.

Den foreslåede § 196 viderefører den gældende bestemmelse, men tilpasset så erhvervsministerens bemyndigelse alene vedrører forsikringsselskaber.

Den foreslåede § 197 viderefører den gældende bestemmelse med redaktionelle ændringer så det klart fremgår, at omdannelse af et forsikringsselskab kan ske på to forskellige måder; enten at forsikringsselskabet forbliver den samme juridiske enhed, eller sådan at selskabet omdannes men med samtidig overdragelse af aktiver og passiver til et andet forsikringsselskab. Det præciseres endvidere, at der ikke ved omdannelser sker debitorskifte, og det foreslås at ændre begrebet sammenlægning til bestandsoverdragelse, som er mere rammende for den handling, der kræver Finanstilsynets godkendelse.

Der henvises til lovforslagets §§ 195-197 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.17. Ophør

3.17.1. Gældende ret

Kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om ophør af finansiel virksomhed. Kapitlet finder anvendelse, når Finanstilsynet inddrager en finansiel virksomheds tilladelse til at drive finansiel virksomhed eller den finansielle virksomhed træder i likvidation eller tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling.

I henhold til § 223, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet inddrage en virksomheds tilladelse til at drive virksomhed som finansiel virksomhed, hvis virksomheden anmoder herom. Endvidere kan Finanstilsynet i medfør af § 224, i lov om finansiel virksomhed inddrage tilladelsen, hvis den finansielle virksomhed gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne love, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse til finansiel virksomhed er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiel virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Når Finanstilsynet inddrager en tilladelse til finansiel virksomhed, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet. Finanstilsynet kan i forbindelse med inddragelse af en tilladelse beslutte, at et forsikringsselskab skal søge sin forsikringsbestand overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet. For livsforsikringsselskaber kan Finanstilsynet endvidere beslutte, at forsikringsbestanden skal tages under administration, jf. § 226, i lov om finansiel virksomhed.

Afvikling sker ved likvidation, konkurs eller ved sammenlægning. Finanstilsynet kan dog godkende, at afviklingen sker på anden måde. Finanstilsynet kan fastsætte frist for vedtagelse af beslutning om likvidation og beslutte, at virksomheden skal træde i likvidation, hvis fristen overskrides, jf. § 227, i lov om finansiel virksomhed.

Et livsforsikringsselskab kan ikke uden samtykke fra hver enkelt forsikringstager opløses, medmindre selskabet forinden har overdraget hele sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab eller forsikringsbestanden er taget under administration, jf. § 229, i lov om finansiel virksomhed.

Tilsvarende kan et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, ikke opløses, medmindre selskabet forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet forsikringsselskab eller arbejdsulykkesforsikringsbestanden er taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 230, i lov om finansiel virksomhed.

§§ 231-237, i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler om likvidation og konkurs. Reglerne supplerer de regler om likvidation, der følger af selskabsloven, ligesom reglerne om konkurs supplerer de regler, der følger af konkursloven. Det følger bl.a. af de særlige regler i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan udnævne en likvidator til at forestå likvidationen af en finansiel virksomhed sammen med den generalforsamlingsgodkendte likvidator, ligesom Finanstilsynet kan vælge at suspendere en finansiel virksomheds vedtægter under likvidationen, når hensynet til blandt andre de forsikrede taler herfor. Endelig kan Finanstilsynet begære en finansiel virksomhed konkurs.

§§ 238-241, i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler om rekonstruktionsbehandling og supplerer de regler om rekonstruktionsbehandling, der følger af konkursloven.

§ 242, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af blandt andre forsikringsselskaber.

3.17.2. Solvens II-direktivet

Afsnit IV i Solvens II-direktivet indeholder regler om ophør af forsikringsvirksomhed, når et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed inddrages, eller et forsikringsselskab træder i likvidation eller tages under rekonstruktions- eller konkursbehandling. Solvens II-direktivets regler i afsnit IV er i vidt omfang implementeret i bekendtgørelse nr. 1272 af 27. november 2017 om forsikringsselskabers rekonstruktion, konkurs, tvangsopløsning eller likvidation. Enkelte bestemmelser, der vedrører behandlingen af forsikringskrav, er implementeret i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Artikel 275 i Afsnit IV i Solvens II-direktivet indeholder to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Begge modeller har til formål at sikre, at forsikringstagerne og de sikrede ikke lider væsentlige økonomiske tab i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs.

Den ene model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra a, og stk. 3, kræver tilstedeværelsen af en gruppe af aktiver, der samlet skal have en værdi, der til enhver tid mindst skal svare til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Selskabet skal endvidere føre et register over aktiverne for at sikre tilstrækkelig identifikation til at sikre en fortrinsret for forsikringstagerne. Den anden model fastsat i artikel 275, stk. 1, litra b, kræver, at forsikringstagerne og de sikrede har en fortrinsret til fyldestgørelse i et forsikringsselskabs samlede aktiver, med enkelte undtagelser.

3.17.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler vedrørende ophør for forsikringsselskaber i lov om finansiel virksomhed bør videreføres. Udover mindre sproglige tilpasninger af de enkelte bestemmelser er der ikke fundet behov for at foreslå ændringer i bestemmelserne.

Ved en ændring af lov om finansiel virksomhed i 2019 (Lov nr. 552 af 07/05/2019) blev loven ændret for skadesforsikringsselskaber, så skadesforsikringsselskaberne ikke længere skulle have og føre et register over en gruppe af aktiver, hvis værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Der blev i stedet indført en fortrinsret for forsikringstagerne og sikrede til fyldestgørelse i et skadesforsikringsselskabs samlede aktiver, med enkelte undtagelser, i tilfælde af konkurs. Ændringen skete med indførelse af den gældende § 234 a, i lov om finansiel virksomhed.

Dermed blev artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet gennemført i dansk ret for skadesforsikrings-selskaber.

Det følger af Artikel 278 i Solvens II-direktivet, at de medlemsstater, der vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet, skal kræve at de omfattede forsikringsselskaber, skal sikre, at fordringer, som kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet, skal modsvares af aktiver. Hvis et skadesforsikringsselskab vælger f.eks. at pantsætte et aktiv, så er det i medfør af bestemmelsen et krav, at selskabet sikrer, at der i den forbindelse er aktiver, der modsvarer pantsætningens eller fordringens værdi, til stede i selskabet. Bestemmelsen indebærer dermed i forbindelse med f.eks. en fordring efter konkurslovens 95 eller en pantsætning et krav om i yderligere aktivers tilstedeværelse hos selskaber, der er omfattet af muligheden i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. Kravet skal ses i sammenhæng med, at Solvens II-direktivets to modeller for behandling af forsikringskrav i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs skal være ækvivalente i forhold til at sikre den samme beskyttelse af forsikringstagerne og de sikrede.

Ved en fejl blev artikel 278 i solvens II-direktivet ikke gennemført i dansk ret i forbindelse med ændringen af lov om finansiel virksomhed i 2019, hvor modellen i artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, i Solvens II-direktivet blev gennemført for skadesforsikringsselskaber. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at artikel 278 skal implementeres i dansk ret for at sikre den samme beskyttelse af forsikringstagerne og de sikrede.

3.17.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås at videreføre de regler i kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed, der vedrører ophør og inddragelse af tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Der foreslås en mindre præcisering i forhold til mulighederne for at inddrage et selskabs tilladelse, idet det præciseres i bemærkningerne til forslaget § 199, at der i visse tilfælde kan ske en delvis inddragelse af en virksomheds tilladelse, hvilket f.eks. kan blive aktuelt i forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2.

Det følger af § 210, at skadesforsikringsselskaber skal sikre, at fordringer nævnt i konkurslovens § 95 og gyldigt stiftede panterrettigheder til enhver tid modsvares af ubehæftede aktiver svarende til værdien af fordringerne nævnt i konkurslovens § 95 og de gyldigt stiftede panterrettigheder. De ubehæftede aktiver må ikke dække skadesforsikringsselskabets forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 155 og 156.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 198-218 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.18. Krisehåndtering *3.18.1. Gældende ret*

Det gældende kapitel 16, i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for forsikringsselskaber om genoprettelse og foranstaltninger samt regler om administration af en livsforsikringsbestand.

Forsikringsselskaber, som ikke opfylder de lovregulerede kapitalkrav, skal udarbejde en genoprettelsesplan, jf. §§ 248 og 248 a i lov om finansiel virksomhed. Genoprettelsesplanen er i princippet en driftsplan, der skal føre til, at kapitalen bliver genoprettet inden for en rimelig tid. Genoprettelsesplanen skal godkendes hos Finanstilsynet. For et gruppe 1-forsikringsselskab gælder, at selskabet skal forelægge genoprettelsesplanen senest to måneder efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet. For et gruppe 2-forsikringsselskab skal genoprettelsesplanen forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist.

Endvidere skal et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, udarbejde en finansieringsplan, jf. § 248 b, i lov om finansiel virksomhed. Finansieringsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest 1 måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Overholder et forsikringsselskab ikke loven, kan Finanstilsynet påbyde forsikringsselskabet at foretage de nødvendige foranstaltninger, jf. §§ 249 og 250, i lov om finansiel virksomhed. I medfør af bestemmelsen, skal Finanstilsynet påbyde

et selskab at foretage de foranstaltninger, som findes fornødne til at afværge den opståede fare for de forsikredes interesser.

Finanstilsynet kan eksempelvis forbyde et forsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed, jf. § 251 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 252, at hvordan Finanstilsynet skal søge forsikringsbestanden overdraget i tilfælde af likvidation af et forsikringsselskab, der ikke driver livforsikringsvirksomhed. Efter bestemmelsen skal Finanstilsynet på samme måde som administrator efter § 257 undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt for de forsikrede, at forsikringsbestanden overdrages helt eller delvist til et andet forsikringsselskab. Bestanden kan således eksempelvis opdeles i flere forsikringstyper, som derefter kan overdrages separat.

For livsforsikringsselskaber, fastsætter bestemmelserne §§ 253-258, i lov om finansiel virksomhed, regler om administration af livsforsikringsselskabers forsikringsbestande.

3.18.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder i kapitel VII regler om forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold. Solvens II-direktivets kapitel VII er implementeret i den gældende lov om finansiel virksomhed, kapitel 16.

Artikel 138 og 139 i Solvens II-direktivet indeholder regler om manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet. Artikel 141 indeholder regler om tilsynsbeføjelser i tilfælde af en forværring af de finansielle vilkår, hvorefter tilsynsmyndighederne kan træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte forsikringstagernes interesser. Artikel 137 indeholder regler om manglende opfyldelse af kravet til forsikringsmæssige hensættelse, hvorved tilsynsmyndighederne kan forbyde den frie rådighed over aktiverne.

3.18.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler for forsikringsselskaber i lov om finansiel virksomhed bør videreføres.

Bestemmelserne i Solvens II-direktivet er gennemført i den gældende lov om finansiel virksomhed. Lovforslaget vil således videreføre de gældende bestemmelser fra lov om finansiel virksomhed vedrørende krisehåndtering for forsikringsselskaber.

3.18.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås i §§ 219- 235 at videreføre de gældende regler i kapitel 16 om krisehåndtering for forsikringsselskaber med redaktionelle ændringer og enkelte præciseringer.

Forpligtelsen i den gældende § 167 for livsforsikringsselskaber til at føre et register over de aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser flyttes fra kapitlet om midlernes anbringelse til § 219 i kapitlet om krisehåndtering.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 219-235, samt de specielle bemærkninger hertil.

3.19. Særlige regler

3.19.1. Gældende ret

Det gældende kapitel 18 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for visse typer forsikringsselskaber.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation og indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation, jf. § 283 i lov om finansiel virksomhed.

Der gælder en række særlige regler for gensidige forsikringsselskaber. F.eks. gælder det, at det er forsikringstagere i et gensidigt forsikringsselskab, der udgør selskabets medlemmer, jf. § 284, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Hvilke regler der gælder for medlemmernes hæftelse, herunder hvilke regler der gælder, hvis et gensidigt forsikringsselskab tegner genforsikring hos et gensidigt forsikringsselskab, fremgår af § 284, stk. 2-4, samt §§ 285 og 286 i lov om finansiel virksomhed.

Et gensidigt forsikringsselskab, eller et gensidigt forsikringsselskabs datterselskaber, må ikke erhverve egne garantiandele i såvel eget selskab som i moderselskabet, jf. § 287 i lov om finansiel virksomhed. Herudover skal gensidige forsikringsselskaber registrere garanternes identitet, jf. § 288 i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 289 i lov om finansiel virksomhed angiver de muligheder, der består for at anlægge søgsmål i gensidige forsikringsselskaber vedrørende formaliteten i tilknytning til beslutninger truffet af generalforsamlingen.

De gældende bestemmelser i §§ 290-292 i lov om finansiel virksomhed fastsætter nærmere regler om udbytteuddeling, herunder visse økonomiske begrænsninger for udbytteudelingen i forsikringsselskaber.

Regler for et forsikringsselskabs henlæggelser til en sikkerhedsfond følger af § 29, i lov om finansiel virksomhed.

For at et gensidigt skadesforsikringsselskab kan være omfattet af de lempeligere krav til stiftelse i §§ 295-303 i lov om finansiel virksomhed stilles der en række kumulative krav om selskabets virksomhed, der skal fremgå af selskabets vedtægter, jf. § 294 i lov om finansiel virksomhed.

Et gensidigt skadesforsikringsselskab er umiddelbart fritaget for tilsyn uden ansøgning, såfremt selskabet er omfattet af de lempeligere krav i § 294 i lov om finansiel virksomhed, og såfremt selskabets indtegnede forsikringer ikke overstiger 3 mio. kr., jf. § 301 i lov om finansiel virksomhed. Et gensidigt skadesforsikringsselskab med begrænset formål kan dog få dispensation til ikke at være omfattet af lovens regler, og dermed fra kravet om at være underlagt tilsyn, jf. § 302 i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende kan et gensidigt skadesforsikringsselskab med begrænset formål, der ikke er underlagt loven, anmode Finanstilsynet om at blive underlagt loven, jf. § 303 i lov om finansiel virksomhed.

§ 304 i lov om finansiel virksomhed definerer tværgående pensionskasser. Bestemmelserne i §§ 284-293 i lov om finansiel virksomhed for de gensidige forsikringsselskaber, finder tilsvarende anvendelse for de tværgående pensionskasser, jf. § 305, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, dog med de undtagelser, der er nævnt i § 305, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

§ 307 i lov om finansiel virksomhed fastsætter særlige regler om arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber.

3.19.2. Solvens II-direktivet

Kravene til gruppe 1-forsikringsselskabers solvens og finansielle situation følger af artikel 51, 53-55, 75-77, 78-85 og 256 i Solvens II-direktivet.

Artikel 51 i Solvens II-direktivet indeholder regler om indholdet af og krav til offentliggørelse af et forsikringsselskabs offentliggørelse af rapport om solvens og finansielle situation. Artikel 53-55 indeholder regler om, i hvilke tilfælde selskabet ikke skal offentliggøre bestemte oplysninger, udlevering af supplerende oplysninger samt krav om politik for og godkendelse af rapport om solvens og finansielle situation. Artikel 75-77 i Solvens II-direktivet indeholder regler om værdiansættelse af aktiver og passiver og regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser. Artikel 78-85 indeholder regler om andre elementer, der skal tages i betragtning ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser. Artikel 256 indeholder regler om offentliggørelse af rapport om solvens og finansielle situation på koncernniveau.

3.19.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler for forsikringsselskaber i lov om finansiel virksomhed bør videreføres, dog vurderes det, at det ville være mere hensigtsmæssigt og brugervenligt, hvis kapitlets opbygning ændres. Bestemmelserne skal derfor videreføre de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, mens kapitlets opbygning og systematik ændres.

Erhvervsministeriet vurderer desuden, at kapitlets nye strukturering vil være med til at skabe større overblik over reglerne.

Det er endvidere Erhvervsministeriets opfattelse, at alle bestemmelser i Solvens II-direktivet allerede er gennemført i de gældende regler. Lovforslaget vil således videreføre de gældende bestemmelser fra lov om finansiel virksomhed vedrørende særlige regler for forsikringsselskaber.

3.19.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås i at videreføre de gældende regler i kapitel 18 om særlige regler for forsikringsselskaber i lov om finansiel virksomhed med enkelte redaktionelle ændringer.

Det foreslås, at den gældende § 283 i lov om finansiel virksomhed om offentliggørelse af et forsikringsselskabs rapport om solvens og finansiel situation flyttes til lovforslagets § 164 og kapitel 14 om solvens i lovforslaget, og at der i den forbindelse sker en præcisering af de forpligtelser, som forsikringsselskabet har i forhold til den regelmæssige tilsynsindberetning. Med præciseringen skabes der tydelighed omkring den regelmæssige tilsynsindberetning.

Det foreslås at sammenskrive de gældende §§ 284 og 285 i lov om finansiel virksomhed i forslagens § 237.

Det foreslås endvidere, at den gældende § 295, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, flyttes til lovforslagets § 253 i kapitel 21 om forsikringsselskaber med særlige regler. Med den foreslåede § 252 videreføres den gældende § 295, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed og sammenskrives med den gældende § 299 i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 236-257, samt de specielle bemærkninger hertil.

3.20. Tilsyn *3.20.1. Gældende ret*

Det gældende kapitel 21 fastsætter regler om Finanstilsynets tilsynsmyndighed, herunder Finanstilsynets hjemmel til at føre tilsyn med reglerne i lov om finansiel virksomhed, regler udstedt i medfør heraf og en række EU-retsakter. Kapitlet fastsætter endvidere regler om, hvordan Finanstilsynet skal tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed, og hvilke beføjelser Finanstilsynet har for at kunne udøve et effektivt tilsyn.

Kapitel 21 fastsætter endvidere Finanstilsynets ansattes generelle tavshedspligt.

Det følger af § 344 i den gældende lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet har hjemmel til at føre tilsyn med overholdelse af lovens regler, regler der er udstedt i medfør af loven og en lang række EU-retsakter, der er implementeret i dansk ret, herunder bl.a. Solvens II-direktivet, CRD IV, MiFID II, IDD og BRRD, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (Disclosureforordningen).

Det følger endvidere af den gældende bestemmelse, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger. Finanstilsynet skal i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden overveje de potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af § 346 i den gældende lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal undersøge de finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte virksomhed. Finanstilsynet kan endvidere foretage inspektionsbesøg i sparevirksomheder.

Efter § 347 er de finansielle virksomheder og øvrige virksomheder dækket af loven, samt leverandører og underleverandører give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Bestemmelsen fastsætter endvidere, at Finanstilsynet til enhver tid kan få adgang til en finansiell virksomhed og dens filialer, en finansiell holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en fælles datacentral med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner, og få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om outsourcete aktiviteter. Finanstilsynet kan endvidere kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Den gældende lov om finansiell virksomhed § 347 a fastsætter, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Det følger af de gældende regler i §§ 350 og 350 b, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed inden for en nærmere fastlagt frist, at foretage visse nødvendige foranstaltninger, eller fastsætte et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet ikke opfylder en række nærmere angivne økonomiske krav.

Som følge af § 351 kan Finanstilsynet påbyde en finansiell virksomhed at afsætte en direktør i den finansielle virksomhed inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne ikke kan bestride stillingen, som følge af en fit and proper vurdering af direktøren.

For at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med lovens overholdelse og kan indhente alle de oplysninger fra virksomhederne, der er nødvendige for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, er det vigtigt, at virksomhederne kan videregive disse oplysninger i sikker forvisning om, at de ikke bliver videregivet. I medfør af § 354 er Finanstilsynet ansatte derfor underlagt en særlig tavshedspligt.

3.20.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet indeholder en række regler om tilsyn med forsikringsselskaber, der dels skal sikre, at tilsynsmyndighederne råder over de nødvendige redskaber og har den relevante ekspertise, kapacitet og mandat til at kunne opfylde hovedformålet med tilsynet, nemlig beskyttelse af forsikringstagerne og de begunstigede, dels at tilsynsmyndighederne, når de udfører deres generelle opgaver, behørigt tager hensyn til den mulige indvirkning af deres afgørelser på stabiliteten i de relevante finansielle systemer i Den Europæiske Union.

Solvens II-direktivet fastlægger regler om tilsynsmyndighedernes generelle tilsynsbeføjelser, herunder at tilsynsmyndighederne kan kræve, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forelægger alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, at tilsynsmyndighederne skal undersøge og evaluere de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører med henblik på at den gældende ret, at tilsynsmyndighederne kan stille krav om et kapitaltillæg for et forsikrings- eller genforsikringsselskab og at tilsynsmyndighederne kan føre tilsyn med outsourcete funktioner og aktiviteter.

3.20.3. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne er det Erhvervsministeriets vurdering, at det er vigtigt, at Finanstilsynet som tilsynsmyndighed fortsat har de nødvendige beføjelser til at sikre overholdelse af loven. Derfor vurderer Erhvervsministeriet, at det er vigtigt, at alle gældende regler, der tillægger Erhvervsministeriet og Finanstilsynet beføjelser til at føre tilsyn med forsikringsselskaber, videreføres med dette lovforslag. Erhvervsministeriet finder dog samtidig, at der bør ske en forenkling af strukturen i kapitlet med henblik på, at beføjelser, begrænsninger mv. bliver nemmere at identificere for den part, der skal anvende loven.

3.20.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at videreføre alle gældende bestemmelser, der tillægger Erhvervsministeriet og Finanstilsynet beføjelser til at føre tilsyn med forsikringsselskaber. Med henblik på at skabe bedre overblik og en mere enkel struktur foreslås det at opsplitte en række af de nuværende bestemmelser på flere paragraffer. Samtidig foreslås en øget anvendelse af underoverskrifter.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 257-282 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.21. Delegations- og klagebestemmelser
3.21.1. Gældende ret

Det følger af § 371, i lov om finansiel virksomhed, at hvis erhvervsministeren henlægger sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet, kan ministeren fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Det følger af § 372 i lov om finansiel virksomhed, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed og visse EU-forordninger og -direktiver kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det følger af den generelle bemyndigelsesbestemmelse i § 372 a, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen efter en lang række forordninger og direktiver, herunder Solvens II-direktivet.

3.21.2. Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivet fastsætter ikke regler om de nationale myndigheders klagebestemmelser.

3.21.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der også fremover vil være behov for at henlægge nogle af erhvervsministerens beføjelser til Finanstilsynet og eventuelt i den forbindelse afskære klageadgang til erhvervsministeren. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at lovforslaget indebærer, at lov om finansiel virksomheds bestemmelser om delegations- og klagebestemmelser, der sikrer forsikringsvirksomhedernes rettigheder, videreføres for forsikringsvirksomhederne.

3.21.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås at videreføre alle bestemmelserne i den gældende lov om finansiel virksomhed om delegations- og klagebestemmelser.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 305-307 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.22. Straffebestemmelser
3.22.1. Gældende ret

Efter § 373 i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelser af en række af lovens bestemmelser med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. I regler udstedt i medfør af loven kan der fastsættes straf i form af bøde for overtrædelse af de udstedte bestemmelser og for ikke at efterkomme påbud givet i henhold til forskrifterne. Der kan pålægges juridiske personer strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Undlader et medlem af bestyrelsen eller direktionen for en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed, herunder for et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, kan vedkommende straffes med bøde eller fængsel indtil to år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Endvidere kan virksomheder eller personer, der er knyttet til en virksomhed omfattet af lov om finansiel virksomhed, herunder forsikringsselskaber, som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre inve-

storer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil to år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning, jf. § 373, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed. En person anses som knyttet til den finansielle virksomhed, når modtageren af oplysningerne har en berettiget forventning om, at den pågældende person repræsenterer den finansielle virksomhed. Det er ingen betingelse, at der f.eks. er tale om et egentligt ansættelsesforhold, eller at den pågældende skal være medlem af bestyrelsen.

Der er i § 373, stk. 8, i lov om finansiell virksomhed fastsat en forældelsesfrist på fem år. Der gælder dog efter bestemmelsens stk. 9 en forlænget forældelsesfrist på 10 år for visse overtrædelser af lovens bestemmelser.

Principperne for udmåling af bødestrafte for overtrædelser af lov om finansiell virksomhed eller overtrædelse af regler udstedt i medfør af lov om finansiell virksomhed er fastsat i § 373, stk. 11 og 12, i lov om finansiell virksomhed.

Erhvervsministeren kan efter § 373 a i lov om finansiell virksomhed fastsætte regler om, at Finanstilsynet i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget. Bemyndigelse efter lov om finansiell virksomheds § 373 a er begrænset til nærmere angivne sager om overtrædelser af loven og regler udstedt i medfør af loven, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde. Bestemmelsen er anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område.

Efter § 374 i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder, hvis en finansiell virksomheds bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar, likvidator, generalagent, filialbestyrer eller repræsentantskab undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven eller regler udstedt i medfør af loven påhviler dem over for Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen. Som tvangsmiddel kan Finanstilsynet pålægge den fysiske eller juridiske person eller de for den juridiske person ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder.

3.22.2. Solvens II-direktivet

Det følger af artikel 34 i Solvens II-direktivet, at medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre, at forsikrings- og genforsikringselskaber overholder de love og administrative bestemmelser, som de skal overholde i hver medlemsstat. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan. Tilsynsbeføjelser skal håndhæves rettidigt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet.

Solvens II-direktivet fastlægger ikke regler om, at medlemslandene skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet.

3.22.3. Erhvervsministeriets overvejelser

For at sikre et effektivt tilsyn skal Finanstilsynet påse, at bestemmelserne i lovforslaget efterleves, herunder undersøge mulige overtrædelser af loven. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en strafbar overtrædelse af loven, vil Finanstilsynet kunne anmelde dette til politiet, medmindre det vurderes, at det vil være mere hensigtsmæssigt med en tilsynsreaktion såsom påbud eller påtale.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at straffebestemmelserne i lov om finansiell virksomhed videreføres. De gældende straffebestemmelser i §§ 373, 373 a og 374 fastsætter et strafansvar, herunder strafferamme, der er passende for den finansielle branches betydning for samfundet. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at bestemmelserne bør videreføres i lovforslaget. Erhvervsministeriet finder dog samtidig, at der bør ske en forenkling af strukturen i kapitlet med henblik på, at det bliver nemmere at identificere de relevante bestemmelser om strafansvar mv. for den part, der skal anvende loven.

3.22.4. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund i §§ 312-319 at videreføre alle straffebestemmelser fra lov om finansiell virksomhed. Med henblik på at skabe bedre overblik og en mere enkel struktur foreslås det at opsplitte en række af de nuværende bestemmelser på flere paragraffer. Samtidig foreslås en øget anvendelse af underoverskrifter.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets §§ 312-319 samt de specielle bemærkninger hertil.

3.23. Overgangsbestemmelser
3.23.1. Gældende ret

Der er i den gældende lov om finansiel virksomhed §§ 417 a-417 d fastsat overgangsbestemmelser for de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber har mulighed for at ansøge om en justering af de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve i en periode op til 16 år, der udløber i 2032. Der er dog ingen danske gruppe 1-forsikringsselskaber, der har gjort brug af overgangsbestemmelserne, og det forventes ikke, at bestemmelsen vil blive benyttet i fremtiden.

3.23.2. Solvens II-direktivet

For yderligere at sikre en smidig indfasning af Solvens II-reguleringen indeholder Omnibus II-direktivet bestemmelser om, at de nationale tilsynsmyndigheder skal have beføjelse til at godkende en lang række forhold, herunder blandt andet interne modeller til opgørelsen af solvenskapitalkravet. Desuden indeholder Omnibus II-direktivet en række overgangsbestemmelser, således at forsikringsselskaberne har tid til at omstille sig til de nye regler.

Solvens II-direktivet stiller krav til, at der skal fastsættes overgangsbestemmelser for de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber har mulighed for at ansøge om en justering af de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve i en periode, der udløber i 2032. Bestemmelsen er indsat i den gældende lov om finansiel virksomhed §§ 417 a-417 d.

3.23.3. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet har gennemført en vurdering af alle gældende overgangsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Erhvervsministeriet vurderer på denne baggrund, at det kun er nødvendigt at videreføre de lovens overgangsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, der gennemfører Solvens II-direktivets regler om overgangsbestemmelser for de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve. De øvrige overgangsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed gør sig enten ikke gældende for forsikringsselskaber omfattet af lovforslaget eller er forældede.

Erhvervsministeriets vurderer, at der er behov for at indsætte to nye overgangsbestemmelser i lovforslaget. Dette gøres for at sikre, at de gældende regler i lov om finansiel virksomhed fortsat er i overensstemmelse med Solvens II-direktivet.

Erhvervsministeriet vurderer, at der for ansatte, der inden den 1. januar 2016, varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, der indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af lov om finansiel virksomhed, alene finder anvendelse på forhold, der opstår efter lovens ikrafttræden den 1. januar 2016. Loven viderefører en overgangsregel fra lov nr. 308 af 28. marts 2015, der gennemførte reglerne i Solvens II- og Omnibus II-direktivet. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at denne overgangsregel bør skrives direkte ind i loven, for at sikre at reglen fortsat bliver overholdt.

Erhvervsministeriet vurderer endvidere, at der i lovforslaget bør indsættes en overgangsbestemmelse om, at § 64 b i lov om finansiel virksomhed om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer ikke finder anvendelse for bestyrelsesmedlemmer, som er indtrådt i bestyrelsen i et forsikringsselskab inden den 1. januar 2017.

3.23.4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget indeholder en række overgangsbestemmelser, der skal sikre en smidig indfasning af den gældende regulering, som er indsat ved tidligere lovforslag for både forsikringsselskaber og andre finansielle virksomheder. Der er eksempelvis fastsat regler om selskabers aktiekapital, tilladelse, kautionsaftaler, retningslinjer fastsat i medfør af markedsføringsloven, vedtægtsbestemmelser, gensidige skadesforsikringsselskaber, eksponeringer, sikkerhedstilladelser og konkurslovens regler om omstødelse.

Lovforslaget indebærer, at en række af de gældende overgangsbestemmelser, der skal sikre en smidig indfasning af Solvens II-direktivets bestemmelser, vil blive videreført.

Det foreslås, at de gældende overgangsbestemmelser i §§ 417 a-417 d i lov om finansiel virksomhed om de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve videreføres, hvorved gruppe 1-forsikringsselskaberne fortsat vil få mulighed for at ansøge om en justering af de forsikringsmæssige hensættelser og den risikofrie rentekurve i en periode op til 16 år, der udløber i 2032. Det forventes ikke, at de danske gruppe 1-forsikringsselskaber vil gøre brug af overgangsbestemmelsen.

Det foreslås endvidere, at der indsættes nye overgangsbestemmelser om ansatte, der inden den 1. januar 2016, varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af lovens bestemmelser, alene finder anvendelse på forhold, der opstår efter lovens ikrafttræden den 1. januar 2016.

Det foreslås desuden, at der indsættes en overgangsbestemmelse om, at den gældende § 64 b i lov om finansiel virksomhed, om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer, ikke finder anvendelse for bestyrelsesmedlemmer, som er indtrådt i bestyrelsen i et forsikringsselskab inden den 1. januar 2017.

Der henvises til lovforslagets §§ 322-334 samt de specielle bemærkninger hertil.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil ikke medføre øgede økonomiske eller administrative konsekvenser for regioner og kommuner eller staten.

Forslaget vurderes at efterleve de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning. Herudover vurderes lovforslaget at efterleve principperne for agil lovgivning.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget til lov om forsikringsvirksomhed har til formål at udskille de forsikringsrelevante bestemmelser i lov om finansiel virksomhed til en ny sektorlov. Det foreslås derfor at videreføre de forsikringsrelevante bestemmelser i den gældende lov om finansiel virksomhed. Der gennemføres alene mindre ændringer i form af præciseringer og justeringer i visse af de regler, der implementeret Solvens II-direktivets bestemmelser. Det foreslås tillige, at alle bestemmelser i den gældende lov om finansiel virksomhed, der ikke gælder for forsikringsselskaber, ikke bliver videreført i lovforslaget.

Processen omkring lovforslaget er igangsat som følge af en anbefaling fra arbejdsgruppen med eftersynet af den finansielle regulering. Arbejdsgruppen anbefalede, at den gældende lovgivning om forsikringsvirksomhed blev udskilt i sektorlove, da gruppen vurderede, at den omfattende og komplekse EU-regulering suppleret med de nationale regler var svært at få overblik over, og at det derfor vil medføre en betydelig lettelse at udskille reglerne for hver branche. Denne lettelse skulle gøre sig gældende for både kunder og virksomheder.

Der er som en del af arbejdsgruppens arbejde ikke foretaget en specifik vurdering af de potentielle byrdeletterelser, som udskilningen vil medføre. Det er i rapporten beskrevet, at et eventuelt lettelsespotentiale vil blive kvantificeret i forbindelse med udskillelsen af de enkelte hovedområder fra lov om finansiel virksomhed.

Lovforslaget vurderes på den anden side kun at have mindre økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget er en videreførelse af gældende ret, og medfører kun krav, som forsikringsselskaberne allerede er underlagt i dag. Generelt vil det i en overgangsperiode kunne medføre øgede administrative byrder for forsikringsselskaberne at omstille sig til den ændrede lovstruktur og nye lovhenvisninger.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), der på det foreliggende grundlag har vurderet, at lovforslaget isoleret set medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke nye administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for klimaet.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for naturen eller miljøet.

9. Forholdet til EU-retten

Ved gennemførelsen af lovforslaget implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoen for dets gennemførelse, datoen for dets anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Solvens II-direktivet blev vedtaget i foråret 2009 og er en sammenskrivning af 13 gældende direktiver på følgende områder: Skadesforsikring, livsforsikring, genforsikring, forsikringsgrupper og ophør af forsikringsvirksomhed. Den nationale frist for gennemførelse af Solvens II-direktivet var oprindeligt fastsat til den 31. oktober 2012. Det har dog været nødvendigt at rykke ikrafttrædelsestidspunktet for Solvens II-direktivet ad flere omgange i lyset af den finansielle krise, der havde stor indflydelse på dele af den europæiske forsikringssektor. Den endelige ikrafttrædelsesdatoen blev derfor ændret til 1. januar 2016.

En af konklusionerne i lyset af den finansielle krise var, at det finansielle tilsyn ikke fungerede tilfredsstillende, og at koordinationen på tværs af grænserne i EU var for dårlig. Kommissionen fremsatte derfor forslag til indførelse af Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) med et dertil hørende system af mikro- og makrotilsynsmyndigheder for at sikre et konsekvent og sammenhængende finansielt tilsyn i EU. Det nye finansielle tilsynssystem trådte i kraft med virkning fra 1. januar 2011 og medførte oprettelsen af et europæisk udvalg for systemiske risici og tre nye europæiske tilsynsmyndigheder.

Makrotilsynet på europæisk plan udføres af Det Europæisk Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici. ESRB har en rådgivende funktion i forhold til EU-landene og har til opgave at overvåge, identificere, analysere og varsle om systemiske risici i hele EU. Idéen er, at ESRB på et tidligt tidspunkt skal advare om opbygning af risici på tværs af landegrænser og finansielle virksomheder.

Mikrotilsynet i Den Europæiske Union – tilsynet med de enkelte institutioner – består af flere niveauer af myndigheder. De forskellige niveauer kan opdeles efter sektor – bank, forsikring og værdipapirmarkedet – og det plan, hvor tilsynet og reguleringen finder sted. På europæisk plan er de europæiske tilsynsmyndigheder ansvarlige for mikrotilsynet, mens det daglige tilsyn varetages af de nationale tilsynsmyndigheder. De europæiske tilsynsmyndigheder blev oprettet ved omdannelsen af de tidligere europæiske tilsynskomitéer - Banktilsynskomitéen (CEBS), Forsikringstilsynskomitéen (CEIOPS) og Børstilsynskomitéen (CESR) - til egentlige EU-tilsynsmyndigheder. Tilsynsmyndighederne kaldes samlet ESA'erne og består af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) samt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). ESA'erne samarbejder med Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder om at styrke det indre marked ved at sikre en øget overensstemmelse i udmøntningen af EU-regulering i de enkelte medlemslande og ensartede konkurrencevilkår.

Efter forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 tillægges EIOPA en lang række opgaver, som blandt andet består i at sikre et effektivt og konsekvent niveau for regulering og tilsyn af forsikringsselskaber, bidrage til det finansielle systems stabilitet og effektivitet, sikre et ensartet tilsynsniveau og forbrugerbeskyttelse. EIOPA bidrager til et fælles regelsæt for forsikringsselskaber ved at udarbejde reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedtages af Kommissionen som delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Derudover udarbejder EIOPA retningslinjer og henstillinger og har visse beføjelser vedrørende nationale tilsynsmyndigheders overtrædelse af EU-retten.

Med henblik på at sikre, at den nye europæiske tilsynsstruktur kan fungere i praksis, er der vedtaget to såkaldte Omnibusdirektiver. Omnibus I-direktivet blev færdigforhandlet i 2010 og vedrører bank- og værdipapirområdet, og den 16. april 2014 blev Omnibus II-direktivet udstedt.

Solvens II-direktivet er et principbaseret rammedirektiv udarbejdet under den såkaldte Lamfalussyproces, som har til formål at styrke og effektivisere den europæiske lovgivnings- og tilsynsramme i den finansielle sektor. Processen omfatter fire niveauer: På niveau 1 vedtages et rammedirektiv, på niveau 2 fastsætter Kommissionen de udfyldende bestemmelser via forordninger eller direktiver, på niveau 3 kommer de vejledninger og standarder, der skal understøtte brugen og fortolkningen af niveau 1- og niveau 2-reguleringen og på niveau 4 påser Kommissionen og EU-Domstolen, at medlemslandenes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer gennemførelsesforanstaltninger: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelsesretsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS'er) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS'er). Reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er). Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af bemyndigelsesbestemmelserne i Solvens II-direktivet, samt af den EU-regulering der henvises til i disse bestemmelser. Proceduren er forskellig for hver type niveau 2-regulering.

Delegerede retsakter vedtages af Kommissionen, når den bemyndiges til at udøve EU-lovgivers beføjelser. Retsakterne kan Kommissionen benytte til at foretage generelle ændringer og præciseringer af eksisterende EU-regler. Hjemlen til at vedtage delegerede retsakter findes i artikel 290 i EUF-traktaten. Kontrollen med de delegerede retsakter sker i form af sanktionsmuligheder for såvel Rådet som Europa-Parlamentet.

Gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen som supplement til medlemslandenes beføjelse til at gennemføre EU-lovgivningen. Kommissionen kan benytte disse retsakter til at skabe ensartede betingelser for medlemslandenes gennemførelse af EU-regler. Hjemlen til at vedtage gennemførelsesretsakter findes i artikel 291 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF). Gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med komitologiproceduren, jf. blandt andet artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Gennem komitologiproceduren har EU-landene mulighed for at kontrollere Kommissionen, når den bemyndiges til at vedtage de mere detaljerede regler på et bestemt område, idet vedtagelsen af regler sker i samarbejde med forskellige typer af udvalg bestående af embedsmænd og eksperter fra medlemslandenes regeringer. Kommissionen har initiativretten under alle procedurer og sidder i formandsstolen i alle udvalg, men har ingen stemmeret.

Retsakter med hjemmel i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter kan gennemføres som direktiver eller forordninger. Såfremt retsakten gennemføres som et direktiv, vil direktivet skulle gennemføres i dansk ret ved implementering i national lovgivning, hvorimod en retsakt, der gennemføres som en forordning, vil være umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. Det fremgår hverken af artikel 290 eller 291 i TEUF, hvilken type retsakt Kommissionen kan vedtage som følge af delegationen i en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt. Typisk vil den nyudstedte retsakt være af samme type, som den niveau 1-retsakt, der indeholder hjemlen til udstedelsen.

Reguleringsmæssige tekniske standarder er tekniske og deres indhold er begrænset af de lovgivningsmæssige retsakter, som de er baseret på. De reguleringsmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i Omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 290 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

Gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastlægger betingelserne for anvendelsen af visse retsakter. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i Omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 291 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

I medfør af artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 vedtages bindende tekniske standarder af Kommissionen gennem forordninger eller afgørelser. Bindende tekniske standarder gælder umiddelbart og direkte i medlemslandene og vil derfor ikke skulle gennemføres i national ret.

Som en følge af blandt andet den nye tilsynsstruktur i Den Europæiske Union og i lyset af, at Kommissionen og EIOPA får de beskrevne gennemførelsesbeføjelser til at vedtage niveau 2-regulering, vil der på en række områder være behov for at kunne gennemføre reguleringen eller supplere de mere detaljerede og tekniske dele af den danske regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af Solvens II- og Omnibus II-direktivet. Bemyndigelsen omfatter de samme forhold, som Kommissionen i medfør af Solvens II- og Omnibus II-direktivet har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-reguleringen. Dette med henblik på, at erhvervsministeren vil kunne gennemføre delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionen udsteder som forordninger.

Bindende tekniske standarder samt delegerede retsakter, som Kommissionen udsteder som forordninger, gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. I det omfang det er tilladt eller krævet i henhold til EU-retten, kan supplerende regulering vise sig at være nødvendig for disse direkte gældende retsakter. Et eksempel på nødvendig supplerende regulering til Kommissionens forordninger, er bekendtgørelser vedrørende udnyttelse af valgmuligheder i niveau 2-reguleringen, der ikke er en del af almindelig tilsynsførelse – det vil sige valg, der ikke kan træffes ved en myndighedsafgørelse rettet mod en afgrænset kreds af parter. I forhold til valgmuligheder i Kommissionens forordninger, som skal udnyttes af Finanstilsynet eller en eventuel anden udpeget myndighed, skal disse valg træffes med hjemmel i forordningen og af den myndighed, der er bemyndiget hertil. Visse valg kan have en generel normerende effekt for borgerne, og skal i så fald fastsættes ved bekendtgørelse. Lovforslaget indeholder hjemmel til udstedelse af sådanne bekendtgørelser.

EU-retten stiller ikke krav om, hvorvidt gennemførelsen af direktivet sker gennem bekendtgørelser eller lov. Som en følge af den nye tilsynsstruktur i EU og af, at de europæiske tilsynsmyndigheder får mulighed for at udstede bindende tekniske standarder, vil der på en række områder være behov for at kunne tilpasse de mere detaljerede og tekniske dele af reguleringen hurtigere og mere smidigt. Det foreslås derfor, at en række områder bliver reguleret på bekendtgørelsesniveau og ikke direkte i loven.

På niveau 3 udsteder EIOPA en række retningslinjer, vejledninger og henstillinger vedrørende Solvens II-direktivet og Omnibus II-direktivet, samt niveau 2-reguleringen udstedt i medfør heraf. Formålet hermed er at sikre ensartethed i det europæiske tilsyn. Niveau 3-regulering er ikke-bindende regulering, men i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig bedst muligt på at efterleve disse retningslinjer og henstillinger. For de kompetente myndigheder er retningslinjer og henstillinger endvidere underlagt følg eller forklar-princippet (comply or explain), jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010, hvorefter de europæiske medlemslande skal indberette til EIOPA, om de følger de udstedte retningslinjer og hvis ikke, hvad begrundelsen herfor er.

10. Hørte myndigheder og organisationer

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den [dato og årstal] til den [dato og årstal] været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd

(FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens Oplysnings-Bureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, National enhed for Særlig Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Erhvervsstyrelsen, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Ligestilling og Kirke, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Social-, Børne- og Integrationsministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet og Den Europæiske Centralbank.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af:</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt de ændringer af solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 (QuickFix 2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder.</p>	

	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015, EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF.
Går videre end minimumskrav i EU-regulering	<div>Ja</div> <div>Nej</div> <div>X</div>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den gældende § 1 i lov om finansiel virksomhed fastlægger lovens anvendelsesområde. Den gældende lov finder anvendelse på finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, filialer, visse tjenesteydelser, sparevirksomheder, investeringsrådgivere, kreditvurderingsbureauer, fælles datacentraler, CO2-kvotebydere, ISPV'er, STS-certificeringsbureauer og SE-selskaber.

Den foreslåede § 1 viderefører de dele af lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 1, der gælder for forsikringsselskaber med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelser medfører ikke materielle ændringer for forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at denne lov finder anvendelse på forsikringsselskaber samt virksomhed omfattet af §§ 2-8.

Bestemmelsen fastlægger således, at loven finder anvendelse på forsikringsselskaber, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede forsikringsholdingvirksomheder, filialer, tjenesteydelser her i landet ydet af forsikringsselskaber, SE-selskaber, leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder.

Forsikringsselskaber er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1, som et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med forslagets § 14.

Til § 2

Den gældende § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, i hvilket omfang loven finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder.

Den foreslåede § 2, viderefører de dele af lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 2, der gælder for forsikringsselskaber med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *§ 2, 1. pkt.*, at for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder finder § 67, stk. 1, § 82, kapitel 10, § 95, § 100, § 105, stk. 7, § 107, stk. 1, §§ 133, 139, 165, 170-172, 174, kapitel 17, §§ 259-262, 267-275, 277, stk. 3, § 280, stk. 1-2 og stk. 5-8, §§ 283-284, 301-307, 309 og 312-319 anvendelse.

Det præciseres i 1. pkt. hvilke regler der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Bestemmelsen fastsætter, at finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal overholde reglerne i §§ 305-307 om kommunikation, meddelelsetidspunkt og digitale underskrifter, § 67, stk. 1, om at selskabet skal drives i overensstemmelse med redelig forretningssskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, kapitel 10 om ejerforhold, § 105, om egnetheds- og hæderlighedskrav for medlemmer af bestyrelse og direktion, § 95 om at bestyrelsen skal fastlægge virksomhedens aktiviteter og politikker mv. og § 133 om virksomhedens effektive former for virksomhedsstyring, § 100 om at visse selskaber skal opstille måltal for underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn i øvrige ledelsesniveauer, § 82 om videregivelse af fortrolige oplysninger, § 165 om at den øverste modervirksomhed i visse koncerner en gang årligt skal indberette alle eksponeringer, der udgør mere end 10 pct. af koncernens koncerngrundlag og 170-172 om koncerninterne transaktioner, kapitel 17 om årsrapport og revision og en lang række tilsynskrav der følger af §§ 235-262, 267-275, 277, stk. 3, § 280, stk. 1-2 og stk. 5-8, §§ 283-284, 301-307, 309 og 312-319.

Finansielle holdingvirksomheder er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9, som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og § 9, stk. 5. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 10, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 11.

Forsikringsholdingvirksomheder er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 10, som en modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 9.

Det foreslås i 2. pkt., at for finansielle holdingvirksomheder finder §§ 142, 144, 146 og 151 desuden anvendelse.

Lovforslagets §§ 142, 144, 146 og 151 fastsætter regler om aflønning, herunder særlige regler om skriftlig lønpolitik og aflønning af ledelsen og væsentlige risikotagere i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås i 3. pkt., at for forsikringsholdingvirksomheder finder §§ 128 og 166-167 desuden anvendelse.

Lovforslagets § 128 fastsætter, at et gruppe 1-forsikringsselskab som led i sin virksomhedsstyring skal identificere selskabets nøglepersoner, og identificere Finanstilsynet om disse nøglepersoner. § 145 fastsætter regler om, at bestyrelsen i et forsikringsselskab skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker over solvenskapitalkravet for koncernen. Endvidere fastsætter §§ 166-167 regler om koncerner, herunder særlige regler om koncernsolvens og koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringsselskaber, hvilket selskab, der er den øverste forsikringsselskab i en koncern, aftaler mellem Finanstilsynet og andre tilsynsmyndigheder og undtagelser af visse selskaber fra koncerntilsynet.

Til § 3

Den gældende § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, i hvilket omfang loven finder anvendelse på udenlandske filialer her i landet. § 1, stk. 3, 2. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om virksomhedens indretning for filialer, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, herunder regler om kapitalforhold m.v. § 1, stk. 3, 3. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at filialer omfattet af 1. pkt. skal udøve deres aktiviteter i et datterselskab.

Bemyndigelsen i § 1, stk. 3, 2. pkt., er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1018 af 25. august 2015 om filialer af tredjelandsforsikringsselskaber, der indeholder regler om tilladelse, ophør, kapitalkrav, regnskab og revision og ledelse, da disse forhold relaterer sig til virksomhedens indretning.

Den foreslåede § 3 viderefører dele af lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 3 og 4, i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer for filialer af forsikringsselskaber.

Det foreslås i stk. 1, at for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i § 14-18 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 49-51, 55-59, 67, 69, 71-76, 174, 259-262, 269, § 270, stk. 1 og 3, §§ 271-272, 274-275, 281, 283, 291, 294-296, 299, 302, 305-307 og 312-319 anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Stk. 1 fastlægger hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

For virksomheder, etableret inden for EU, der i form af filialer udøver finansielle grænseoverskridende tjenesteydelser her i landet, gælder som udgangspunkt, at de er underlagt tilsyn i det land, hvor den finansielle virksomhed har hjemsted (hjemlandstilsyn). I hvilket omfang, danske regler finder anvendelse på disse virksomheder reguleres efter EU-retlige procedureregler, samt hvad der er fastsat i de enkelte direktivbestemmelser, suppleret med indgåede aftaler, eksempelvis i form af protokoller og »Memoranda of Understanding« (Mou'er). På forsikringsområdet er der indgået en egentlig forsikringsprotokol (Siena-protocol), der fastlægger proceduren for samarbejdet mellem tilsynsmyndigheder indenfor EU/EØS-området om benyttelsen af direktiver om forsikringsselskaber.

Aftaler indgået med hjemmel i proceduren i artikel 218 i Traktaten for den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) vil være omfattet formuleringen »lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område«. Det fremgår

af forarbejderne til § 1, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at formuleringen »lande som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område« skal fortolkes således, at den i princippet omfatter en hvilken som helst aftale, som EU indgår med et tredjeland, og som omfatter finansielle tjenesteydelser, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, L 176, side 118. Hvis der er tale om en aftale som Fællesskabet har indgået på det finansielle område, finder reglerne anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til international aftale. På forsikringsområdet har Fællesskabet med hjemmel i artikel 218 i TEUF bl.a. i 2017 indgået en samarbejdsaftale (Solvens II-aftalen) mellem tilsynsmyndighederne i EU (27) og USA.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven finder anvendelse på filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om filialer omfattet af stk. 2, herunder regler om kapitalforhold m.v., og regler om at filialer omfattet af stk. 2 skal udøve deres aktiviteter i et datterselskab.

Finanstilsynet bemyndiges i *stk. 3*, til at fastsætte nærmere regler for filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale.

Bestemmelsen fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om virksomhedens indretning for filialer af virksomheder fra tredjelande, herunder regler om kapitalforhold m.v.

Bestemmelsen er en konsekvens af, at centrale regler for finansielle virksomheder i stigende grad bliver reguleret i forordninger, der er direkte gældende for virksomheder, som har tilladelse i Danmark. Forordninger er ikke direkte gældende for filialer af virksomheder fra tredjelande, som etableres inden for EU.

Med bestemmelsen har Finanstilsynet en generel bemyndigelse til at fastsætte regler om virksomhedens indretning. Med denne bemyndigelse kan Finanstilsynet sætte regler i kraft for filialer af virksomheder fra tredjelande, som er direkte gældende for danske virksomheder gennem forordninger. Bemyndigelsen sikrer dermed lige vilkår for danske virksomheder, filialer af virksomheder med tilladelse inden for EU og filialer af virksomheder fra tredjelande.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes over for filialer af virksomheder, der er hjemmehørende i et tredjeland, og hvor virksomheden er undergivet tilsvarende lovgivning og tilsyn, som finansielle virksomheder med hjemsted i et land inden for EU eller i et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen i *stk. 3* medfører endvidere, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, at filialer omfattet af *stk. 2* skal udøve sine aktiviteter i et datterselskab. Det betyder, at filialer af virksomheder fra tredjelande af en vis størrelse skal udøve sine aktiviteter i et datterselskab.

Bestemmelsen skyldes hensynet til danske pengeinstitutter og institutter fra andre EU-medlemslande, der ikke bør være underlagt strengere regler end filialer af virksomheder fra tredjelande. Dette er i overensstemmelse med kravet i CRD IV om, at filialer fra tredjelande ikke skal have gunstigere regler end filialer af institutter med hovedkontor i EU, jf. artikel 47, stk. 1, i CRD IV. Nyaffattelsen er således med til at udvide Finanstilsynets bemyndigelse, da der allerede eksisterer en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler om filialer af virksomheder fra tredjelande.

En udvidelse af Finanstilsynets bemyndigelse vil gøre det muligt at fastsætte regler om, at filialer af virksomheder fra tredjelande skal udøve sine aktiviteter i et datterselskab. Det er hensigten med bemyndigelsen, at Finanstilsynet vil kunne fastsætte regler, der beskriver, hvilke kriterier der vil kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt en filial har en størrelse, der kan begrunde et krav om, at aktiviteterne skal udøves i et datterselskab frem for en filial. Det kan f.eks. være relevant at se på filialens størrelse, herunder størrelsen af selskabet både set i forhold til andre forsikringsselskaber, men også filialens størrelse i forhold til hovedselskabet.

Dernæst kan det være relevant at inddrage forsikringsselskabets kompleksitet og forbundenhed med den øvrige finansielle sektor. Dette kriterium vil kunne opdeles, hvorefter filialens kritiske funktioner vil udgøre et element og filialens aktiviteter, herunder komplicerede finansielle transaktioner, vil udgøre et andet. Med forretningsens kritiske funktioner

menes aktiviteter, hvis ophør vil kunne forstyrre ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller forstyrre den finansielle stabilitet.

Det foreslås i *stk. 4*, at selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på de i *stk. 2* nævnte filialer.

Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på de i *stk. 2* nævnte filialer. Dette følger af, at filialer af udenlandske aktieselskaber er omfattet af anvendelsesområdet i selskabsloven.

Til § 4

Den gældende § 1, *stk. 5*, i lov om finansiell virksomhed fastlægger, i hvilket omfang loven finder anvendelse for tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den gældende § 1, *stk. 7*, fastsætter, at for tjenesteydelser ydet her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b og 37 anvendelse.

Den foreslåede § 4 viderefører dele af lov om finansiell virksomhed § 1, *stk. 5* og *stk. 7*, i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer for filialer af forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at for tjenesteydelser her i landet ydet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 52-54, 59, 67, 71- 76, 269, 283 og 305-307 anvendelse, med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftale.

Den foreslåede *stk. 1* fastlægger hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på tjenesteydelser ydet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *stk. 2*, at for tjenesteydelser ydet her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 60 og 305-307 anvendelse.

Bestemmelsen fastlægger, hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på tjenesteydelser ydet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Undtaget herfra er de såkaldte korrespondentforsikringer.

Ved korrespondentforsikring forstås den situation, hvor forsikringstageren foretager den grænseoverskridende handling og uopfordret samt på eget initiativ henvender sig til et forsikringsselskab i et tredjeland og tegner en lovlig forsikring i dette selskab. Denne form for forsikringstegning er ifølge praksis tilladt, og forpligter ikke det udenlandske forsikringsselskab til at søge om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark, ligesom Finanstilsynet ikke forpligtes til at føre tilsyn hermed. Denne retstilstand forbliver uændret.

Til § 5

Den gældende § 1, *stk. 14* og *16*, i lov om finansiell virksomhed fastlægger, i hvilket omfang loven finder anvendelse på SE-selskaber.

Den foreslåede § 5, viderefører dele af lov om finansiell virksomhed § 1, *stk. 14* og *16*, med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf i § 9, stk. 1, nr. 6, § 111, § 112, stk. 1, §§ 113, 118, § 140, stk. 2 og 3, § 193, stk. 11 og 12, og § 245 skal i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem alene finde anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Bestemmelsen omhandler SE-selskaber og medfører, at de nævnte bestemmelser kun finder anvendelse på tilsynsorganet, da der er tale om kontrolopgaver.

Med Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (SE) er det muligt at stifte europæiske selskaber (SE-selskaber) i alle medlemsstaterne.

Et SE-selskab kan efter forordningen vælge at være organiseret efter det en-strengede ledelsessystem, jf. artiklerne 43-45, eller det to-strengede ledelsessystem, jf. artiklerne 39-42.

For det ledelsessystem, der ikke allerede er gældende i medlemsstaterne, kan medlemsstaterne vedtage passende foranstaltninger, dvs. supplerende regler i national ret, jf. forordningens artikel 39, stk. 5, og artikel 43, stk. 4. I ovennævnte forslag kategoriseres det danske ledelsessystem som et-strengt.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at fastlægge, hvilke ledelsesbestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed, der skal finde anvendelse på hvilke organer, hvis et europæisk selskab ønsker et to-strengt ledelsessystem og samtidig har tilladelse som finansiel virksomhed eller forsikringsselskab fra Finanstilsynet. I forslag til lov om administration af Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (SE) foreslås som hovedregel, at bestemmelser i aktieselskabsloven og lovgivningen i øvrigt, der i aktieselskaber gælder for bestyrelsen og direktionen eller medlemmer heraf, skal finde anvendelse med de fornødne tilpasninger på ledelsesorganet eller medlemmer heraf, medmindre andet følger af anden lovgivning eller regler fast i medfør af forslaget. Endvidere foreslås det i ovennævnte forslag at have en hovedregel at falde tilbage på, hvor lovgivningen indeholder forskellige regler om det samme forhold for henholdsvis bestyrelse og direktion eller medlemmer heraf. Det foreslås i disse tilfælde, at reglerne i aktieselskaber for bestyrelsen eller medlemmer heraf finder anvendelse med de fornødne tilpasninger på ledelsesorganet eller medlemmer heraf, medmindre andet følger af anden lovgivning eller regler fastsat i medfør af forslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelser om bestyrelsen eller medlemmer heraf og bestemmelser om ledelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, §§ 42, 82, 96-97, 105, 110, 122-125, 139, § 170, nr. 2, § 171, nr. 2, §§ 181-182, 208, § 244, stk. 1, § 267, stk. 2 og 3, § 272, § 276, stk. 2, nr. 2, § 280, § 302, stk. 2, nr. 7, og stk. 3, og §§ 312-319 finder i SE-selskaber med et tostrengt ledelsessystem ud over ledelsesorganet og medlemmerne heraf også anvendelse på tilsynsorganet eller medlemmer heraf med de fornødne tilpasninger.

Bestemmelsen omhandler SE-selskaber og medfører, at bestemmelsen finder anvendelse på både ledelsesorganet og tilsynsorganet. Hvis en bestemmelse ikke er nævnt i stk. 1 og 2, følger den hovedreglen i loven om administration af SE-forordningen.

Med Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 af 8. oktober 2001 om statut for det europæiske selskab (SE) bliver det muligt at stifte europæiske selskaber (SE-selskaber) i alle medlemsstaterne.

Til § 6

Den gældende § 1, stk. 17, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, i hvilket omfang loven finder anvendelse på leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder.

Den foreslåede § 6 viderefører dele af lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 16, med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 6, at § 269, stk. 1, § 270, stk. 4, og §§ 305-307, finder anvendelse for leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at leverandører og underleverandører til outsourcingvirksomheder skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, jf. § 269, stk. 1, og samt give Finanstilsynet adgang til egne forretningslokaler, jf. lovforslagets, jf. § 270.

En outsourcingvirksomhed er i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 22, defineret som et forsikringsselskab, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.

Leverandører defineres i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 23, som en virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.

Til § 7

Det følger af den gældende § 3 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte særlige regler eller afvigelser for genforsikringsvirksomhed eller coassurancevirksomhed.

Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte særlige regler for coassurancevirksomhed er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 113 af 12. marts 1993 om medlems hæftelser i gensidige forsikringsselskaber ved deltagelse i coassurancevirksomhed og bekendtgørelse nr. 1166 af 31. oktober 2017 om grænseoverskridende coassurancevirksomhed inden for den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med den foreslåede § 7 videreføres den gældende § 3 i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår coassurancevirksomhed.

Det foreslås i § 7, at Finanstilsynet kan fastsætte særlige regler eller afvigelser for coassurancevirksomhed.

Ved coassurancevirksomhed forstås en særlig forsikringsform, hvor en gruppe af forsikringsselskaber indgår en solidarisk kontrakt med én forsikringstager. Den solidariske hæftelse består i, at hvert forsikringsselskab som udgangspunkt hæfter for et fast beløb over for forsikringstageren. Kan et af forsikringsselskaberne ikke honorere sine forpligtelser over for forsikringstageren, hæfter de øvrige forsikringsselskaber for denne del. For genforsikringsvirksomhed finder denne lovs regler fuldt ud anvendelse. Bestemmelsen medfører, at der kan fastsættes afvigende regler for coassurancevirksomhed.

Hjemlen til at fastsætte særlige regler eller afvigelser for genforsikringsvirksomhed foreslås ikke videreført, da der ikke har været et behov for at udnytte hjemlen, og der aktuelt ikke ses at være et behov herfor.

Til § 8

Kapitel 20 c i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om fælles datacentraler. Bestemmelserne udgør en del af Finanstilsynets hjemmelsgrundlag for at føre tilsyn med de finansielle virksomheders datacentraler.

Af § 343 r i lov om finansiel virksomhed fremgår, hvilke regler i lov om finansiel virksomhed, der finder anvendelse for fælles datacentraler.

Det følger af § 343 r, stk. 1, at § 71, stk. 1, nr. 8, om betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler. Det følger af § 343 r, stk. 2, at reglerne om betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området, der er udstedt i medfør af denne lovs § 71, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler.

Det følger af § 343, stk. 1 og 2, tilsammen, at datacentralerne fuldt ud skal leve op til samme regler om kontrol og sikringsforanstaltninger, som gælder for de finansielle virksomheder selv. Finanstilsynet skal alene forholde sig til, hvorvidt de fælles datacentraler tilgodeser kravene til it-sikkerhed i lov om finansiel virksomhed. Tilsyn med overholdelse af krav til it-sikkerhed i anden lovgivning, eksempelvis persondataloven, ligger uden for Finanstilsynets kompetenceområde.

Det følger af § 343 r, stk. 3, at reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 5, stk. 1. Bestemmelsen fastslår, at også på outsourcingområdet skal de fælles datacentraler leve op til de samme regler, som gælder for de finansielle virksomheder selv, dog alene for så vidt angår outsourcing af it-opgaver.

Det følger af § 343 r, stk. 4, at §§ 6, 6 a og 6 b om digital kommunikation finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler. Bestemmelserne, der henvises til, regulerer Finanstilsynets anvendelse af digital kommunikation, som således også gælder for de fælles datacentraler.

Det følger af § 343 r, stk. 5, at kapitel 21 og 23 og regler udstedt i medfør af disse kapitler finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler. Kapitel 21 indeholder regler om tilsyn m.v., mens kapitel 23 indeholder delegations- og klagebestemmelser. At bestemmelserne og regler udstedt i medfør heraf finder anvendelse "med fornødne tilpasninger" betyder, at kun de regler og bestemmelser, hvis indhold er relevant i forhold til fælles datacentraler, finder anvendelse.

Det følger af § 343 q, stk. 3, at Finanstilsynet undtagelsesvist kan, hvis særlige grunde gør sig gældende, dispensere fra stk. 1 og 2. Dispensationer skal være tidsbegrænsede, men kan fornyes.

Det foreslås med § 8, stk. 1, nr. 1-3, at for fælles datacentraler, jf. forslaget til § 9, stk. 1, nr. 13, finder følgende regler tilsvarende anvendelse:

1) § 131, stk. 1, nr. 8, om betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området samt regler herom udstedt efter § 133, stk. 2.

2) Regler om outsourcing udstedt i medfør af § 135, hvis de fælles datacentraler outsourcer it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 9, stk. 1.

3) §§ 305-307 om digital kommunikation.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 343 r i lov om finansiell virksomhed med visse redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås med § 8, stk. 2, at kapitel 22 om tilsyn og kapitel 28 om delegation og klage og regler udstedt i medfør af disse kapitler med de fornødne tilpasninger finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 13.

Det foreslås med § 8, stk. 3, at Finanstilsynet kan undtagelsesvist i særlige tilfælde og for en tidsbegrænset periode kan dispensere fra stk. 1 og 2. Dispensationen kan fornyes.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 343 q, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed med den ændring, at dispensationsadgangen nu målrettes de bestemmelser med de materielle krav, som de fælles datacentre skal leve op til, og som der således vil kunne dispenseres fra med hjemmel i forslaget til denne bestemmelse. Desuden er der foretaget visse redaktionelle ændringer af bestemmelsens ordlyd. De redaktionelle ændringer har dog ikke til hensigt at ændre på bestemmelsens anvendelsesområde. Det forudsættes således, at bestemmelsen finder anvendelse, hvis datacentralens arbejde, på trods af at kravene for at være inden for anvendelsesområdet af forslaget til § 8, stk. 1 og 2, ikke vurderes at være væsentligt for driften af de relevante virksomheder.

Til § 9

Den gældende § 5 i lov om finansiell virksomhed fastsætter en række af lovens definitioner.

Den foreslåede § 9 viderefører de dele af den gældende § 5 i lov om finansiell virksomhed, der gælder for forsikrings-selskaber, med visse redaktionelle ændringer. Bestemmelsen indfører en ny definition af begrebet forsikringsselskab, der fastsætter hvilke typer virksomhed, der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Endvidere indfører bestemmelsen tre nye definitioner, der implementerer begreber i forsikringsdistributionsdirektivet.

Den foreslåede § 9 definerer en række begreber til brug for forståelsen af lovens bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et forsikringsselskab defineres som et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med lovens § 14.

Det foreslåede nr. 1 er ny og gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, stk. 1, nr. 1 og nr. 4. Lovforslaget sonderer mellem de forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med bilag 1, dvs. skadesforsikringsselskaber, og de forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med bilag 2. Det er derfor også udgangspunktet, at livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed ikke kan udøves i ét og samme forsikringsselskab, jf. lovforslagets § 27.

Forsikringsselskaber kan organiseres på forskellige måder, der har betydning for, hvorledes virksomheden kan agere. Et forsikringsselskab kan overordnet set organiseres som et aktieselskab, et gensidigt selskab eller som en tværgående pensionskasse. Forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med bilag 1, kan organiseres som aktieselskaber eller gensidige foreninger. Forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med bilag 2, kan organiseres som aktieselskaber, gensidige foreninger og som tværgående pensionskasser. Herudover er det muligt for et forsikringsselskab, der driver forsikringsvirksomhed i overensstemmelse med bilag 1, og som er organiseret som et aktieselskab, at indgå i en bestemt selskabskonstruktion, således at det kan klassificeres som et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab. Der henvises i det hele til bemærkningerne til lovforslagets § 39.

Genforsikringsselskaber er selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Herved forstås selskaber, der udøver den virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab eller et tredjelandsforsikringsselskab eller af et andet genforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, jf. Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 7.

Et genforsikringsselskab kan organiseres som et aktieselskab eller et gensidigt selskab.

Genforsikringsselskaber er som udgangspunkt omfattet af de samme regler, som gælder for direkte tegnede forsikringsselskaber. Ved »direkte tegnende« forstår, at forsikringsselskabet overtager risici uden derigennem at drive genforsikringsvirksomhed.

Forsikringsselskaber kan både være gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Genforsikringsselskaber kan både være gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Se bemærkningerne til det foreslåede stk. 1, nr. 18 og 19.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at pengeinstitutter defineres i henhold til § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at realkreditinstitutter defineres i henhold til § 5, stk. 1, nr. 1, litra b, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at fondsmæglerselskaber defineres i henhold til § 13, stk. 2, jf. stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter.

Den foreslåede definition svarer til definitionen af fondsmæglerselskaber i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at investeringsforvaltningsselskaber defineres i henhold til § 5, stk. 1, nr. 1, litra c, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at et moderselskab defineres som en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.

Den foreslåede definition af moderselskab svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, årsregnskabsloven og selskabsloven, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Den foreslåede stk. 1, nr. 6, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, stk. 1, nr. 15.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at et datterselskab defineres som en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

Den foreslåede definition af datterselskab svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, årsregnskabsloven og selskabsloven, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Den foreslåede stk. 1, nr. 7, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, stk. 1, nr. 16.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8*, at en koncern defineres som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. lovforslagets § 10.

Den foreslåede definition af koncern svarer til definitionen af begrebet i lov om finansiel virksomhed, årsregnskabsloven og selskabsloven, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Den foreslåede stk. 1, nr. 8, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 212, stk. 1, litra c.

Begrebet »koncern« bliver brugt i både lov om finansiel virksomhed og i Solvens II-direktivet, men den præcise definition er ikke ens.

Af hensyn til forståelsen af begrebet i det danske retssystem, foreslås det at videreføre den gældende definition af begrebet, således den foreslåede definition af koncern fortsat svarer til definitionen af begrebet i årsregnskabsloven og selskabsloven.

Den foreslåede definition af koncern skal derfor fortolkes i overensstemmelse med årsregnskabsloven, selskabsloven og Solvens II-direktivet. Det vurderes ikke, at de forskellige formuleringer vil føre til forskellige fortolkninger af begrebet. Kommission har tidligere godkendt Danmarks implementering af koncernbegrebet i lov om finansiel virksomhed til at være i overensstemmelse med Solvens II-direktivet efter implementeringen af Solvens II-direktivet i dansk ret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed (gennemførelse af Solvens II- og Omnibus II-direktivet).

Det foreslås i *stk. 1, nr. 9*, at en finansiel holdingvirksomhed defineres som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiel virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 5. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 10, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 11.

Den foreslåede nr. 9 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 10, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede nr. 9 gennemfører artikel 2, nr. 14, og artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat (konglomeratdirektivet).

Det må bero på en konkret vurdering af det enkelte holdingvirksomhed, om denne må betragtes som en finansiel holdingvirksomhed. Ved afgørelsen af, om der foreligger en finansiel holdingvirksomhed, vil der bl.a. blive lagt vægt på, hvor stor en andel af holdingvirksomhedens balance, der udgøres af dattervirksomheder, som er finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter.

En modervirksomhed, som driver virksomhed omfattet af lovforslaget, vil ikke være en finansiel holdingvirksomhed, da dens hovedvirksomhed ikke består i at eje kapitalandele i et forsikringsselskab, men hvis hovedvirksomhed i stedet er at drive virksomhed som eksempelvis forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab.

Definitionen i den foreslåede nr. 9 er indført for at sikre, at alle finansielle konglomerater bliver omfattet af reglerne om finansielle koncerner. Uden den foreslåede nr. 9 ville eksempelvis et finansielt konglomerat, hvor en modervirksomhed er en finansiel holdingvirksomhed efter nr. 9, ikke være omfattet af reglerne i de tilfælde, hvor modervirksomhedens balance ikke udelukkende eller hovedsageligt vedrører kapitalandele i finansielle virksomheder. Dette kunne eksempelvis være tilfældet, hvis modervirksomheden selv udøver anden virksomhed af betydning.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 10*, at en forsikringsholdingvirksomhed defineres som en modervirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, når disse dattervirksomheder udelukkende eller hovedsageligt er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomheder og mindst én af disse dattervirksomheder er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed. En forsikringsholdingvirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, jf. nr. 9.

Den foreslåede nr. 10 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 12, med redaktionelle ændringer.

Begrebet omfatter modervirksomheder, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i dattervirksomheder, som udelukkende eller hovedsageligt er forsikrings- eller genforsikringsvirksomheder. Mindst én af modervirksomhedens dattervirksomheder skal være en sådan forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

Ved »udelukkende eller hovedsageligt« forstår, at enten hele aktiviteten eller langt størstedelen af aktiviteten består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter.

Med hovedvirksomhed skal forstås, at der skal være tale om hovedparten af holdingvirksomhedens aktiviteter, ikke hovedparten af datterselskaberne. Ved udelukkende eller hovedsageligt forstås, at enten hele aktiviteten eller langt størstedelen af aktiviteten består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er et af de i bestemmelsen omtalte forsikringsselskaber. Hvorvidt dette er tilfældet vil i begge tilfælde bero på en konkret vurdering.

Ved afgørelsen af, om der foreligger en forsikringsholdingvirksomhed, vil der bl.a. blive lagt vægt på, hvor stor en andel af holdingvirksomhedens balance, der udgøres af dattervirksomheder, som er forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 11*, at en blandet forsikringsholdingvirksomhed defineres som en modervirksomhed, som hverken er en finansiel virksomhed, en tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som ejer mindst én dattervirksomhed, der er forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

Den foreslåede nr. 11 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 13, med redaktionelle ændringer.

Begrebet omfatter herefter en modervirksomhed, som ikke er en finansiel virksomhed, en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed fra tredjelande, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Modervirksomheden skal have mindst én dattervirksomhed, som er en forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed.

En modervirksomhed er defineret i den foreslåede stk. 1, nr. 6, som en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.

Blandede forsikringsholdingvirksomheder vil kun være underlagt få bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Væsentligst er det, at de vil være omfattet af Finanstilsynets hjemmel i § 181 i lov om finansiel virksomhed til at fastsætte nærmere regler om koncerninterne transaktioner, da dette følger af forsikringsgruppedirektivet. Finanstilsynets hjemmel til at udstede nærmere regler om koncerninterne transaktioner vil således også omfatte transaktioner, der indgås mellem en finansiel virksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed som modervirksomhed.

En forsikringsholdingvirksomhed og en blandet forsikringsholdingvirksomhed er ikke omfattet af definitionen på en finansiell holdingvirksomhed i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9.

Formålet med definitionerne er at præcisere, i hvilket omfang disse virksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og reglerne i lov om finansiell virksomhed. Da Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) blev implementeret, blev der ikke sondret mellem finansielle holdingvirksomheder og visse koncerner med forsikringsselskaber. Med definitionerne præciseres det, hvilke regler holdingvirksomheder med forsikringsselskaber er underlagt.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 12*, at en associeret virksomhed defineres som en virksomhed, i hvilken en finansiell virksomhed og dennes dattervirksomheder besidder kapitalandele og udøver en betydelig indflydelse på dens driftsmæssige og finansielle ledelse, men som ikke er en dattervirksomhed af den finansielle virksomhed. En finansiell virksomhed og dennes dattervirksomheder formodes at udøve betydelig indflydelse, hvis de tilsammen besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne.

Den foreslåede nr. 12 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 15, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt til definitionen af associeret virksomhed i årsregnskabslovens bilag 1, afsnit B, nr. 5.

Den gældende § 343 q, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, fastsætter definitionen af fælles datacentraler i lovens forstand. Det følger af bestemmelsen, at ved fælles datacentraler forstås i lov om finansiell virksomhed virksomheder, hvis væsentligste aktiviteter omfatter it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder, og som overvejende er ejet af.

1) en eller flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder i forening eller

2) en eller flere foreninger, hvis medlemmer overvejende er finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Det foreslås med *stk. 1, nr. 13*, at ved fælles datacentraler forstås i denne lov virksomheder, hvis væsentligste aktiviteter omfatter it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder, og som overvejende er ejet af

a) en eller flere forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, eller sådanne virksomheders dattervirksomheder i forening eller

b) en eller flere foreninger, hvis medlemmer overvejende er forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 343 q, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, med den ændring, at bestemmelsen målrettes forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, og at bestemmelsen således er tilpasset til dette lovforslag. Der er herudover ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 14, litra 1-d*, at eksponeringer defineres som summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder. For så vidt angår bestemmelser om eksponeringer i §§ 123-126 og 152, undtages følgende mellemværender:

a) Ved valutatransaktioner: Mellemværender, som er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 48 timer efter at betaling har fundet sted.

b) Ved køb eller salg af omsættelige værdipapirer: Mellemværender, der er opstået i forbindelse med den almindelige afvikling af en transaktion, i et tidsrum på 5 arbejdsdage efter at betaling har fundet sted eller de omsættelige værdipapirer er leveret, afhængigt af hvilken dato der ligger først.

c) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank eller tilbud om clearing, afvikling og deponering af finansielle instrumenter til kunder: Mellemværender vedrørende forsinket modtagelse af finansiering og andre mellemværender, der opstår som følge af kundeaktiviteten, og som ikke varer længere end den følgende arbejdsdag.

d) Ved betalingsformidling, herunder gennemførelse af betalingsordrer, clearing og afvikling af omsættelige værdipapirer i en hvilken som helst valuta og korrespondentbank: Intradag-mellemværender med institutter, der yder disse tjenester.

Den foreslåede nr. 14 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 16, med redaktionelle ændringer.

Som eksempler på mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, kan nævnes blandt andet garanti, kaution, kapitalandele, afledte finansielle instrumenter, ansvarlig lånekapital og alle andre mellemværender, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse viderefører gældende rets undtagelser med hensyn til eksponeringsbegrebet, for så vidt angår bestemmelserne i lovforslagets §§ 123-126 og 152 vedrørende reglerne om eksponering med direktion eller bestyrelse og koncerninterne eksponeringer.

De foreslåede undtagelser omfatter mellemværende i forbindelse med afvikling af spotforretninger i valuta eller værdipapirer. Endvidere omfatter undtagelserne kortsigtede interdag-mellemværender, der kan opstå i forbindelse med udførelse af tjenesteydelser i form af betalingsformidling, clearing og afvikling af værdipapirer, herunder mellemværende som følge af forsinkede betalinger og andre mellemværender som følge af kunder handlinger i tilknytning til udførelse af disse tjenesteydelser. Ved interdag-mellemværender forstås mellemværende, der højst har en varighed frem til slutningen på den efterfølgende arbejdsdag. Endelig omfatter undtagelserne intradag-mellemværender med institutter, herunder korrespondentbanker, der yder tjenesteydelser i form af betalingsformidling clearing og afvikling af værdipapirer for deres kunder.

Begrebet omsættelige værdipapirer skal forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 44, i MiFID II, som er gennemført i dansk ret i § 4, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 15, litra 1-c*, at snævre forbindelser defineres som:

- a) Direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 12 angivne art,
- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
- c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.

Den foreslåede nr. 15 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 15, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 17.

Der kan eksempelvis være tale om snævre forbindelser i tilfælde, hvor en finansiell virksomhed og

- enhver virksomhed, der som modervirksomhed eller dattervirksomhed er forbundet til den finansielle virksomhed,
- en person, der har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til en virksomhed, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med,
- enhver virksomhed og enhver person, der indirekte har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til en virksomhed, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med,
- en flerhed af virksomheder eller personer, der er således indbyrdes forbundne, at de tilsammen har en tilsvarende forbindelse til den finansielle virksomhed eller til et selskab, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelser med, eller
- enhver virksomhed, hvori den finansielle virksomhed eller en af de under 1 til 4 beskrevne virksomheder eller personer direkte eller indirekte besidder 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen.

Snævre forbindelse, forudsætter, at der foreligger et vist formaliseret samarbejde, herunder eventuelt en samordnet praksis, mellem en flerhed af virksomheder eller personer. Eksempelvis vil en flerhed af aktionærer som stiftere af et selskab eller gennem en aktionæroverenskomst som udgangspunkt have fælles forbindelse.

Omfanget af den snævre forbindelse skal modsvare den forbindelse, der består mellem en virksomhed og dens modervirksomhed, dattervirksomhed eller søstervirksomhed. Snævre forbindelser forudsætter, at forbindelsen har en vis varig karakter.

Erhvervelse af en betydelig andel af kapitalen i en finansiell virksomhed bevirker ikke i sig selv, at der opstår snævre forbindelser i forslagetets forstand, hvis den pågældende erhvervelse kun er en midlertidig investering, der ikke gør det muligt at øve indflydelse på den finansielle virksomheds struktur eller finansielle politik.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 16*, at en filial defineres som en afdeling, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af et forsikringsselskab, og som udøver virksomhed af den art, som virksomheden har tilladelse til.

Den foreslåede nr. 16 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 19, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 16, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 11.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 17*, at et captivegenforsikringsselskab defineres som et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen eller gruppen, som det er en del af.

Den foreslåede nr. 17 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 21, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 17, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 5.

Det afgørende for kvalifikationen af et genforsikringsselskab som et captivegenforsikringsselskab er

- 1) at genforsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt
- 2) at genforsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen følger af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabers forhold, vil definitionen med den foreslåede ændring også gælde for captivegenforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Captivegenforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for genforsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 18*, at et gruppe 1-forsikringsselskab defineres som et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 59-61 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 14 og 16.

Den foreslåede nr. 18 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 22, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 18, gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 4.

Bestemmelsen indebærer, at et forsikringsselskab, der i tre på hinanden følgende år overstiger nærmere fastsatte beløbsgrænser, vil være et gruppe 1-forsikringsselskab. Beløbsgrænserne fremgår af den foreslåede bestemmelses litra a-d. Når et selskab skal vurdere, hvorvidt det er omfattet af definitionen for henholdsvis et gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringsselskab, skal selskabet tage udgangspunkt i de seneste tre regnskabsår for at fastlægge, om selskabet i de seneste tre år har overskredet en eller flere af beløbsgrænserne og dermed skal kategoriseres som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Bestemmelsen opstiller en række kriterier til fastlæggelse af, om et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab. Hvis et forsikringsselskab på grund af arten, størrelsen eller kompleksiteten opfylder mindst en af betingelserne, er selskabet et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, enten via en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i henhold til lovforslagets §§ 59-61, der indeholder de nærmere regler, som selskaber, der udøver grænseoverskridende virksomhed, skal opfylde. Bestemmelsen sikrer således, at selskaber, der udøver virksomhed i flere lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vil være omfattet af de regler, der gennemfører Solvens II-direktivet, og således er omfattet af de regler, der er harmoniseret på europæisk plan.

Det foreslås endvidere, at et forsikringsselskab vil være et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, medmindre disse udgør accessoriske risici. Det følger af det foreslåede § 9, stk. 1, nr. 20, at accessoriske risici er forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 1, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 10-15 omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikring.

Forsikringsklasse 10 er ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer. Disse ansvarsforsikringer er lovpligtige i medfør af færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1710 af 13. august 2021.

Forsikringsklasse 11 er ansvarsforsikring for luftfartøjer. Disse ansvarsforsikringer er lovpligtige i medfør af lov om luftfart, jf. lovbekendtgørelse nr. 1149 af 13. oktober 2017.

Forsikringsklasse 12 er ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder. Disse ansvarsforsikringer er lovpligtige i medfør af søloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 15015 af 17. december 2018..

Forsikringsklasse 13 er almindelig ansvarsforsikring, der omfatter ethvert ansvar, der ikke er anført i forsikringsklasse 10-12.

Forsikringsklasse 14 er kreditforsikring. Kreditforsikring omfatter forsikring af almindelig insolvens, eksportkredit, salg på afbetaling, hypotekforsikring, som dækker en pantaver mod tab på pantelån, og landbrugsforsikring.

Forsikringsklasse 15 er kautionsforsikring, der omfatter direkte og indirekte kautionsforsikring.

Det foreslås i *nr. 18, litra a*, at et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabets årlige bruttopræmie i 3 på hinanden følgende år har oversteget 5 mio. euro.

Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af, om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden. Et forsikringsselskabs bruttopræmie er den indbetaling, der foretages til forsikringsselskabet. Bruttopræmier omfatter både de løbende indbetalinger og engangsbetøb.

Det foreslås i *nr. 18, litra b* og *litra c*, at et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab, når selskabet eller den koncern, som selskabet indgår i, har samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, der har oversteget 25 mio. euro i 3 på hinanden følgende år.

Forsikringsmæssige hensættelser er det samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt. Forsikringsmæssige hensættelser skal dække såvel udgifter til skadesbegivenheder, der har fundet sted, men endnu ikke er betalt, som udgifter til forventede fremtidige skadesbegivenheder, der er dækket under de udstedte forsikringspolicer. Forsikringsmæssige hensættelser skal endvidere kunne dække fremtidige omkostninger ved at administrere forsikringsbestanden i den periode, for hvilken der er betalt præmier. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af, om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden. De forsikringsmæssige hensættelser opgøres i overensstemmelse med regler udstedt i

medfører af § 126 e, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, der bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *nr. 18, litra d*, at et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i 3 på hinanden følgende år har oversteget en af følgende beløbsgrænser: 1) 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2) 2,5 mio. euro af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 3) 10 pct. af selskabets bruttopræmier eller 4) 10 pct. af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.

Beløbene er angivet i euro, og ved vurdering af, om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbene fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Forsikringsmæssige hensættelser er det samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt. Forsikringsmæssige hensættelser skal dække såvel udgifter til skadesbegivenheder, der har fundet sted, men endnu ikke er betalt, som udgifter til forventede fremtidige skadesbegivenheder, der er dækket under de udstedte forsikringspolicer. Forsikringsmæssige hensættelser skal endvidere kunne dække fremtidige omkostninger ved at administrere forsikringsbestanden i den periode, for hvilken der er betalt præmier.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 19*, at et gruppe 2-forsikringsselskab defineres som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Den foreslåede nr. 19 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 23, med redaktionelle ændringer.

Hvis et selskab ikke opfylder nogen af betingelserne, der er nævnt i den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d, er selskabet et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. den foreslåede definition i *nr. 16*. Gruppe 2-forsikringsselskaber er ikke reguleret på europæisk plan, hvorfor det er op til medlemslandene, hvorvidt og hvorledes de skal reguleres.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 20*, at accessoriske risici defineres som forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 1, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 14, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

Den foreslåede nr. 20 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 24, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 20, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 16.

Et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse til en primær risiko, som er omfattet af bilag 1, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici. Det er en betingelse, at de accessoriske risici indgår i den primære risiko og angår det forhold, der er dækket af den aftale, der dækker den primære risiko. Det vil sige, at den accessoriske risiko skal være tæt forbundet med den forsikringsklasse, som forsikringsselskabet har tilladelse til at udøve virksomhed inden for.

Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 (kredit-, kautions- og retshjælpsforsikring) kan ikke være accessoriske risici til andre klasser. Retshjælpsforsikring omfattet af klasse 17 kan dog betragtes som en accessorisk risiko til klasse 18 (assistance), når hovedrisikoen kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser eller fravær fra bopælen eller det sædvanlige opholdssted. Retshjælpsforsikring kan ligeledes betragtes som accessorisk risiko, når den er knyttet til tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug, jf. forsikringsklasse 12.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 21*, at outsourcing defineres som enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Den foreslåede nr. 21 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 25, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 21, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 28.

Det foreslås således i *nr. 21, 1. pkt.*, at outsourcing vil omfatte enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre.

Definitionen af outsourcing er formuleret med udgangspunkt i EBA's reviderede "*Retningslinjer for outsourcing*" fra 2019 (EBA/GL/2019/02).

Efter bestemmelsen er det al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Begrebet »ordning« i definitionen af outsourcing skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Det foreslås i *nr. 21, 2. pkt.*, at for forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Begrebet »arrangement« i definitionen af outsourcing for forsikringsselskaber skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Med lovforslaget omfattes gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyr-tidsfond af definitionen i Solvens II-direktivet.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 22*, at definere en outsourcingvirksomhed som et forsikringsselskab, der outsourcer aktiviteter til en leverandør.

Den foreslåede nr. 22 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 27, med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 23*, at definere en leverandør som en virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden.

Den foreslåede nr. 23 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 28, med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 24*, at definere videreoutsourcing som en leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

Den foreslåede nr. 24 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 29, med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 25*, at kompetente myndigheder defineres som de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.

Den foreslåede nr. 25 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 31, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 25, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 268, stk. 1, litra a.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 26*, at et solvenscertifikat defineres som et certifikat, hvoraf det fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 156 og 157.

Den foreslåede nr. 26 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 46, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 26, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 146, stk. 1, og artikel 148, stk. 1.

Betegnelsen »solvenscertifikat« stammer fra et bilag i samarbejdsprotokollen »Protocol relating to the collaboration of the supervisory authorities of the Member States of the European Community on particular in the application of the Directives on life assurance and non-life-assurance (DT/F/182/97)«. Bilaget indeholder en angivelse af de oplysninger, der skal være indeholdt i et solvenscertifikat. Det drejer sig om oplysninger til identifikation af selskabet, f.eks. navn, adresse og selskabsform, samt oplysninger om den aktivitet, selskabet udøver. Kapitalkravene er blevet ændret med gennemførelsen af Solvens II-direktivet, hvorfor det nu er opfyldelsen af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 156 og 157, der skal oplyses om i certifikatet.

Finanstilsynet skal indhente et solvenscertifikat fra hjemlandets tilsynsmyndighed, når et udenlandsk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser i Danmark, jf. § 49, stk. 2, nr. 7. På samme måde skal Finanstilsynet sende et solvenscertifikat til den udenlandske tilsynsmyndighed, når et dansk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. lovforslagets § 59, stk. 2, og § 61, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 27*, at et Insurance Special Purpose Vehicle (ISPV) defineres som en juridisk person, der afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af aftalen mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

Den foreslåede nr. 27 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 47, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 27, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 26.

Der er udelukkende tale om et ISPV, hvis tilbagebetalingskravet for den kreds, der har stillet kapital til rådighed, eksempelvis en kreds af banker eller erhververe af værdipapirer, som ISPV'et har udstedt, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, ISPV'et har påtaget sig over for forsikringsselskabet. Det i bestemmelsen anførte krav om efterstilling, relaterer sig således til investorernes krav på betaling fra ISPV'et, og ikke en eventuel tredjemands krav, som ikke er stiftet i forbindelse med ISPV'ets obligationsudstedelse eller funding via andre finansieringsordninger, mod ISPV'et.

I praksis betyder det, at ISPV'et afdækker risici for forsikringsselskaber, mod at forsikringsselskabet betaler en præmie. ISPV'et udsteder herefter eksempelvis en obligation, og udbyder denne til kapitalmarkederne. Udbyttet fra obligationsudstedelsen dækker ISPV'ets risici i relation til de forpligtelser, som ISPV'et afdækker for forsikringsselskabet. ISPV'et kan kun overtage risici i det omfang, selskabet har aktiver til at dække disse risici. Investorernes rettigheder til aktiverne i ISPV'et er efterstillet forsikringsselskabets rettigheder på grund af den aftale, der er indgået mellem forsikringsselskabet og ISPV'et.

Et ISPV kan eksempelvis oprettes som et selskab. I andre medlemslande inden for Den Europæiske Union ses ISPV'er oftest oprettet som fonde.

Der henvises til lovforslagets § 258 samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 28*, at standardformlen defineres som en matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 154, der fastlægges af Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Den foreslåede nr. 28 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 48, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 28, gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 103.

Standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen som niveau 2-regulering ved delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Niveau 2-reguleringen bliver udstedt som forordninger.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 29*, at matchtilpasning defineres som en tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, hvis betalingsstrømme afspejler betalingsstrømmene for forsikringsforpligtelserne. Herved har gruppe 1-forsikringsselskaber mulighed for at anvende en tilpasset rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med.

Den foreslåede nr. 29 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 49, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 29, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 77 b.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 30*, at volatilitetsjustering defineres som en justering af den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget.

Den foreslåede nr. 30 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 50, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 30, gennemfører dele Solvens II-direktivets artikel 77, stk. 2, og 77 d.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 31*, at reel ejer defineres som en fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler.

Den foreslåede nr. 31 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 53, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 31, gennemfører artikel 3, stk. 6, litra a, i 4. hvidvaskdirektiv.

En stor del af de forsikringsselskaber og andre virksomheder, der er omfattet af lovforslaget, er aktieselskaber. Forpligtelsen for disse selskaber til registrering af reelle ejere følger således af selskabsloven. Der findes imidlertid en række virksomheder bl.a. gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, som ikke er organiseret som aktieselskaber. For disse virksomhedstyper er det nødvendigt at indsætte forpligtelsen til registrering af reelle ejere i lovforslaget, jf. § 32. Af samme årsag er det også nødvendigt med en definition i lovforslaget. Definitionen af reel ejer er således udelukkende møntet på de virksomheder, som ikke er organiseret som aktieselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 32*, at et captiveforsikringsselskab defineres som et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet eller af en ikkefinansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Den foreslåede nr. 32 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 59, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 32, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 2.

Det afgørende for kvalifikationen af et forsikringsselskab som et captiveforsikringsselskab er, 1) at forsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at forsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen indsættes som følge af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabers forhold, vil definitionen også gælde for captiveforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Captiveforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for forsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 33*, at definere hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber på følgende måde

- a) Ved skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
- b) Ved livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, og
- c) Ved genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

Den foreslåede nr. 33 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 60, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 33, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 8.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 34*, at værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber defineres som en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er værtslandet den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

Den foreslåede nr. 34 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 61, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 34, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 9.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 35*, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet er det tilsyn, som udøves med de oplyste virksomheder.

Den foreslåede nr. 35 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 62, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 35, gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 213, stk. 2, litra a-d.

Baggrunden for definitionen er behovet for at kunne henvise til den i Solvens II-direktivet indeholdte afgrænsning af, i hvilke tilfælde, der skal udøves koncerntilsyn. Disse er beskrevet i artikel 213, stk. 2, litra a-d, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 35, litra a*, at koncerntilsyn efter solvens II-direktivet defineres som det tilsyn, som udøves med virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2.

Artikel 213, stk. 2, litra a og b, er implementeret i § 166, stk. 1 og 2, som der henvises til i det foreslåede litra a. Det følger af § 166, stk. 1, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed, eller en finansiel holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 9, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Det fremgår videre, at kravet ikke gælder, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber, hvilket skyldes, at disse ikke er omfattet af Solvens II-reguleringen. Det følger af § 166, stk. 2, at § 166, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Af samme årsag, som anført ovenfor, gælder kravet ikke, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 35, litra b*, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet er det tilsyn, som udøves med gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse beskriver den koncernkonstruktion, der skal føres tilsyn med efter artikel 213, stk. 2, litra d, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at der skal udøves koncerntilsyn med forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er et blandet forsikringsholdingselskab. De krav, der stilles til koncerntilsyn med en sådan konstruktion, vedrører kontrol med koncerninterne transaktioner.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 35, litra b*, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet er det tilsyn, som udøves med Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og hvor modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

Artikel 213, stk. 2, litra c, som der henvises til i det foreslåede litra c, angiver at der skal udøves koncerntilsyn med »forsikring- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikringsselskab«. I sådanne tilfælde vil det skulle vurderes, hvorvidt moderselskabet er underlagt et ækvivalent tilsyn, som medlemsstaterne kan forlade sig på, jf. artikel 261 i Solvens II-direktivet, eller om medlemsstaterne skal forestå og selv sikre et koncerntilsyn svarende til reglerne fastsat herfor i direktivet.

Lovforslaget indeholder i § 166, stk. 10, forslag til hjemmelsbestemmelse, hvorved det sikres, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om disse krav til ækvivalens.

I alle tilfælde vil modervirksomheden ikke være dansk, hvorfor der i den foreslåede definition henvises til definitionerne i Solvens II-direktivet af begreberne »forsikringsholdingselskab« og »blandet finansielt holdingselskab«. Det er ikke fundet nødvendigt i den foreslåede bestemmelse at henvise til direktivets definition af tredjelandsforsikringsselskab, der ifølge definitionen er et selskab som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skulle have tilladelse som forsikringsselskab efter Solvens II-direktivet, jf. artikel 13, nr. 3. Begrebet er i øvrigt anvendt og defineret som tredjelandsforsikringsvirksomhed i § 2, nr. 7, i bekendtgørelse nr. 621 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 36*, at koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet defineres som den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Solvens II-direktivet.

Den foreslåede nr. 36 viderefører lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 62, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 36, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 247, stk. 1, jf. artikel 212, stk. 1, litra d.

Bestemmelsen har sammen med lovforslagets §§ 165-166, § 167, stk. 2, og §§ 168-169 til formål at regulere Finanstilsynets pligter i visse situationer, hvor der er identificeret en grænseoverskridende koncern omfattet af Solvens II-direktivet. Der er således bl.a. tale om forpligtelser over for den tilsynsmyndighed, blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, som er udpeget som koncerntilsynsførende, hvorfor det er relevant at definere begrebet.

Den nærmere afgørelse af, hvilken af flere landes berørte tilsynsmyndigheder, som skal udpeges som koncerntilsynsførende, foretages i henhold til artikel 247 i Solvens II-direktivet.

Udgangspunktet for hvilket lands tilsynsmyndighed, der skal udpeges som koncerntilsynsførende følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet. Det følger af artikel 247, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, så udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed. Resten af artikel 247, stk. 2, angiver, hvilken tilsynsmyndighed, der i øvrige tilfælde udøver den koncerntilsynsførendes opgaver.

Efter artikel 247, stk. 3, kan de kompetente tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde fravige kriterierne i stk. 2. I sådanne tilfælde forpligter artikel 247, stk. 3, tilsynsmyndighederne til at indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse, ligesom den udpegede koncerntilsynsmyndighed skal fremsende den trufne afgørelse til koncernen med angivelse af den fulde begrundelse herfor. Denne forpligtelse, der er implementeret i den foreslåede § 169, er medvirkende til at skabe et behov for en definition i loven af, hvem der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 37*, at finite reinsurance defineres som genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi, eller
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Den foreslåede nr. 37 viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 64, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede stk. 1, nr. 37, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 210, stk. 3.

Finite reinsurance er en type genforsikring, hvor det beløb, der maksimalt kan tabes, overstiger præmien for hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb. En sådan genforsikringsaftale er finite reinsurance, når aftalen tager omfattende hensyn til pengenes tidsværdi, hvorved menes den forventede nutidsværdi af fremtidige betalingsstrømme. Det sker ved, at den virksomhed, der ønsker at genforsikre sine risici (cedenten) ved tegningen af forsikringen aftaler at betale en samlet præmie, der som udgangspunkt svarer til den risiko, forsikringstager ønsker dækket. Herefter reduceres præmien imidlertid blandt andet under hensyntagen til den forventede nutidsværdi af den samlede præmie og forsikringsselskabets forventede forrentning af præmien. Den reelt betalte præmie er således lavere end den dækkede risiko. Det kan desuden være finite reinsurance, hvis aftalebestemmelserne udligner parternes økonomiske erfaring over tid for at opnå den tilsigtede overførsel af risiko til forsikringsselskabet. Det kan også være finite reinsurance, hvis begge kriterier er opfyldt.

Den eksplicitte maksimale tabsrisiko foreslås i bestemmelsen forklaret som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko.

Typisk er det ikke den samlede risiko, der overføres til et forsikringsselskab ved finite reinsurance, men blot en del af en risiko.

Begrebet "finite reinsurance" anvendes flere steder i Solvens II-reguleringen. Begrebet forekommer således i artikel 41 og 208 i Solvens II-forordningen. Artikel 41 omhandler beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og artikel 208 vedrører indregning af finite reinsurance-aftaler ved beregningen af solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen.

Endvidere anvendes begrebet hyppigt i to gennemførelsesforordninger: Den ene er indberetningsforordningen, den anden er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2452 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for procedurerne, formaterne og skemaerne vedrørende rapporten om solvens og finansiel situation i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det er således nødvendigt at implementere definitionen fra direktivet i dansk lovgivning alene af hensyn til forståelsen af de tre nævnte forordninger. Begrebet anvendes ikke andre steder i dansk lovgivning.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 38*, at store risici defineres ud fra de oplistede kriterier.

Det foreslåede nr. 38 angiver, hvad der i loven skal forstås ved store risici i overensstemmelse med artikel 13, nr. 27, i Solvens II-direktivet.

Det foreslåede nr. 38 svarer til § 2, nr. 8, i lov om forsikringsformidling.

I *nr. 38, litra a*, defineres en stor risiko som en risiko nævnt under forsikringsklasserne 4-7, 11 og 12 i bilag 1 i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsklasserne 4-6 vedrører risici forbundet med alle typer af skader på henholdsvis jernbanekøretøjer, luftfartøjer og fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder (kaskoforsikring). Forsikringsklasse 7 vedrører godstransport og omfatter alle risici forbundet med skader på transporterede varer eller bagage uanset arten af transportmidlet. Forsikringsklasserne 11 og 12 vedrører risici forbundet med ethvert ansvar hidrørende fra brugen af henholdsvis luftfartøjer og fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, herunder førerens ansvar (ansvarsforsikring).

Nr. 38, litra b, definerer endvidere risici under forsikringsklasserne 14 og 15 i bilag 1 i lov om finansiel virksomhed som store risici, når forsikringstageren udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed.

Forsikringsklasserne 14 og 15 vedrører risici forbundet med henholdsvis kredit og kaution. Kredit omfatter risici forbundet med almindelig insolvens, eksportkredit, salg på afbetaling, hypotekforsikring og landbrugsforsikring, mens kaution omfatter risici forbundet med både direkte og indirekte kaution. Det er en betingelse for, at risici under forsikringsklasserne 14 og 15 anses for store risici, at forsikringstageren udøver enten industri-, handels- eller liberal virksomhed, og at risiciene vedrører denne virksomhed.

Herudover definerer *nr. 38, litra c, i-iii*, risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 1 i lov om finansiel virksomhed som store risici. Forsikringsklasse 3 vedrører risici forbundet med alle skader på motordrevne landkøretøjer og ikke-motordrevne landkøretøjer bortset fra jernbaners rullende materiel (kaskoforsikring). Forsikringsklasse 8 vedrører risici forbundet med alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af forsikringsklasserne 3-7), når skaderne er forårsaget af brand, eksplosion, storm, naturkræfter bortset fra storm, kerneenergi og jordskred. Ligeledes vedrører forsikringsklasse 9 risici forbundet med alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af forsikringsklasserne 3-7), når skaderne skyldes hagl eller frost eller har andre årsager af enhver art, som f.eks. tyveri med undtagelse af dem, der står nævnt under forsikringsklasse 8. Forsikringsklasse 10 vedrører risici forbundet med ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer, herunder førerens ansvar (ansvarsforsikring), mens forsikringsklasse 13 vedrører risici forbundet med ethvert andet ansvar, der ikke er omfattet af forsikringsklasserne 10-12. Endelig vedrører forsikringsklasse 16 risici for diverse økonomiske tab, herunder eksempelvis arbejdsløshedsrisici, inkassotab (almindeligt), dårligt vejr, tab af fortjeneste, uforudsete handelsudgifter, tab af salgsværdi, husleje- eller indtægtstab, indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte, ikke-forretningsmæssige økonomiske tab og andre økonomiske tab.

Det er en betingelse for, at risiciene under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 anses for store risici, at forsikringstageren opfylder mindst to af de betingelser, der står nævnt under i)-iii) i nr. 35, litra c. Det følger af i), at forsikringstageren skal have en balance på minimum 6,2 mio. euro, mens det efter ii) er et krav, at forsikringstageren skal have en årlig nettoomsætning på mindst 12,8 mio. euro. Efter iii) skal forsikringstageren i det seneste regnskabsår have haft 250 eller flere fuldtidsansatte.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 39*, at forsikringsdistribution defineres efter bestemmelsens litra a og b.

Det foreslåede nr. 38 svarer til § 2, nr. 1, i lov om forsikringsformidling.

I den foreslåede *nr. 39, litra a*, defineres forsikringsdistribution som den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til administration og opfyldelse af sådanne aftaler.

Ved rådgivning forstås den virksomhed, der består i at give personlige anbefalinger til en kunde i tilknytning til kundens køb af forsikringsaftaler.

En virksomhedsudøver, der som led i den pågældendes hovedvirksomhed på erhvervsmæssigt grundlag foretager en gennemgang af kundens forsikringsbehov og rådgiver kunden om arten af den forsikringsdækning, kunden bør etablere, er kerneområdet for forsikringsdistribution og dermed omfattet af bestemmelsen. For så vidt angår afgrænsningen mellem at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde over for lejlighedsvis levering af oplysninger om forsikringer henvises til § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forsikringsformidling, jf. lovebekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022. Ved at foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler forstås, at der fra distributørens side skal foretages en aktiv handling.

Efter det foreslåede *nr. 39, litra b*, forstås endvidere ved forsikringsdistribution den virksomhed, der består i levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via en hjemmeside eller andet medie og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale via det pågældende medie.

Forsikringsdistribution omfatter dermed også den virksomhed, som sammenligningsportaler udfører. Det er en forudsætning, at kunden via sammenligningsportalen har mulighed for at indgå en aftale enten direkte på sammenligningsportalen eller ved at blive viderestillet fra sammenligningsportalen til udbyderen. Det er uden betydning, hvem der driver sammenligningsportalen. Det afgørende er, om sammenligningsportalen tilbyder ydelser, der er omfattet af definitionen af forsikringsdistributionsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 40*, at et forsikringsadministrationsfællesskab defineres som et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner.

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Et forsikringsadministrationsfællesskab skal i denne sammenhæng forstås som et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner.

Administrationsfællesskaber kan være organiseret i en af følgende strukturer:

- De fællesadministrerede forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, administreres i et af selskaberne etableret interessentskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er en finansiell virksomhed.
- Et fællesskab, hvori et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber/pensionskasser, eller
- et fællesskab, hvor den overvejende del af de administrerede forsikringsselskaber er koncernforbundne.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 41, 1. pkt.*, at der ved variable løndelev forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste lønlev.

Variable løndelev defineres i den gældende § 5, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønlev og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser som aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd. Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 5, stk. 2, at der ved aflønning i forbindelse med udførelse af forsikringsdistribution, forstås alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordelev, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udførelse af forsikringsdistribution.

Bekendtgørelsens § 5, stk. 1, foreslås videreført for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med redaktionelle ændringer. Det foreslåede tilsigter ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse viderefører definitionen i § 5, stk. 1, i bekendtgørelsen, men nævner bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste lønlev, som eksempler herpå.

Der er ikke i lovteksten tale om en udtømmende opremsning af variable løndelev.

Direkte resultatafhængige eller performanceafhængige programmer som f.eks. bonusordninger, resultatlønskontrakter og andre aflønningsordninger, der afhænger af, at den ansatte lever op til på forhånd fastsatte mål og kriterier, udgør variabel løn.

Fastholdelsesbonusser udgør ligeledes variabel løn, herunder både fastholdelsesbonusser der udelukkende er bundet op på den ansattes forbliven i en vis periode, og fastholdelsesbonusser der ligeledes er bundet op på resultatkrav. I forhold til sign-on bonus (nyansættelsesgodtgørelse) og fratrædelsesgodtgørelse reguleres dette i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønlev og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Endvidere udgør andre ad-hoc beløb, engangsvederlag og diskretionære beløb, som ikke nødvendigvis er direkte resultatafhængige, ligeledes variabel løn. Dette kan både være engangsvederlag på baggrund af f.eks. en bonuspool i forsikringsselskabet, men det kan også være beløb, der tildeles som efterfølgende belønning på baggrund af f.eks. et stort arbejdspress, mange arbejdstimer, gode resultater, færdiggørelse af projekter, omstruktureringer m.v. Sådanne ad-hoc beløb, engangsvederlag og diskretionære beløb udgør også variabel løn, idet den ansatte ikke på forhånd ved, om et sådant vederlag modtages. Aflønningen er således ikke en del af den faste løn og derfor ikke kendt på forhånd.

Aftaletidspunktet er ikke afgørende for, om der er tale om variable lønde. Der kan således være tale om variable lønde, både hvis muligheden for opnåelse af bonus/vederlag er aftalt forudgående, og hvis virksomheden efterfølgende tildeler bonus/vederlag på engangsbasis.

For ansatte, som er omfattet af en aftale om overarbejdstidsbetaling, f.eks. timelønnede ansatte, anses overarbejdstidsbetaling for fast løn, forudsat at der på forhånd er aftalt faste rammer for honorering, herunder i forhold til timeregnskab, timesats, afregningsinterval m.v. Tilsvarende vil på forhånd aftalte faste tillæg til lønnen som udgangspunkt udgøre en del af den faste løndel.

For så vidt angår dividende eller afkast, der tilkommer en ejer af et forsikringsselskab, er der ikke tale om variabel løn i lovens forstand, idet afkast fra eksempelvis en aktie ikke kan anses for at være en løn, der betales af forsikringsselskabet på grundlag af en kontrakt om vederlag for det arbejde, den pågældende har udført for forsikringsselskabet. Omvendt vil det som udgangspunkt anses for at være variabel løn, såfremt en forsikringsselskab beslutter sig for diskretionært at foretage overskudsdeling til de ansatte, uanset om dette ikke er aftalt på forhånd med de ansatte.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 41, 2. pkt.*, at der ved aflønning i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution, jf. § 9, nr. 39, forstås alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales til en fysisk eller juridisk person med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Forslaget implementerer artikel 2, stk. 1, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2016/97 af 20 januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD)

Der er ikke i lovteksten tale om en udtømmende opremsning af aflønning.

Aflønning er enten fast eller variabel.

Aflønning er fast, når den endelige værdi af løndelen er kendt på forhånd. Fast aflønning er kendt på forhånd, når den er gennemsigtig med hensyn til det beløb, som tildeles og udbetales, f.eks. regelmæssigt på månedsbasis til modtageren. Fast aflønning er endvidere af permanent karakter og uigenkaldelig. Fast aflønning tilskynder ikke til at anbefale eller sælge bestemte produkter frem for formidlerens andre produkter og er ikke resultatafhængig.

Aflønning er variabel, når den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd. Den endelige værdi af en løndel kendes først på det tidspunkt, hvor modtageren reelt kan råde over løndelen. Variabel aflønning kan afspejle modtagerens resultater på kort og/eller langt sigt.

Det foreslås, at provisioner, honorarer, andre betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution, er omfattet af lovens definition af aflønning. Ved fordel forstås enhver økonomisk fordel og en enhver finansiell eller ikke-finansiell fordel eller tilskyndelse, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Den brede definition af aflønning skal ses i sammenhæng med hensynet bag dette lovforslags § 98, der sikrer, at forsikringsselskabers aflønningsstrukturer ikke må give incitament til at anbefale forsikringsprodukter til kunder i strid med virksomhedens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse. Aflønning dækker også betalinger mellem virksomheder eksempelvis et forsikringsselskab, der har en samarbejdsaftale med en forsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler.

Hvis et forsikringsselskab beslutter sig for diskretionært at foretage overskudsdeling til de ansatte, vil overskudsdelingen som udgangspunkt anses for variabel løn. For så vidt angår sædvanlig dividende eller afkast, der tilkommer en ejer af et forsikringsselskab, er det ikke variabel løn i lovens forstand, idet afkast fra eksempelvis en aktie som udgangspunkt ikke kan anses for at være aflønning.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 42*, at der ved begrebet kønsneutral lønpolitik forstås en lønpolitik, der er baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi, uanset den ansattes køn.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den definition af kønsneutral lønpolitik, der forventes indsat i § 12 a, 2. pkt., i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, med den ændring til bekendtgørelsen som forventes udstedt i oktober 2022. § 12 a forventes således at være gældende ret på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse.

Med en kønsneutral lønpolitik menes en politik, som behandler alle køn på samme måde. Det vil sige, at lønpolitikken sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn.

Princippet om lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af forsikringselskaberne. Ifølge artikel 157 i TEUF inkluderer lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi den almindelige grundløn, mindsteløn eller løn og ethvert andet vederlag, hvad enten det er i kontanter eller naturalier, som medarbejdere modtager direkte eller indirekte for vedkommendes ansættelse af arbejdsgiveren. TEUF opfordrer til yderligere foranstaltninger for at sikre lige muligheder og ligebehandling af alle køn i spørgsmål om beskæftigelse og erhverv.

Der henvises til bemærkningerne til forslagets § 142, stk. 2, og § 143, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 43*, at definere en fratrædelsesgodtgørelse som enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke udgør enten løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden, rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler eller følger af præceptiv lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse er enslydende med forslaget til § 5, stk. 1, nr. 77, i lov om finansiel virksomhed som foreslået indsat ved forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der fremsættes i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Bestemmelsen viderefører gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Den foreslåede bestemmelse vil være en videreførelse af gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser om fratrædelsesgodtgørelser bliver gennemført ved det ovenfor nævnte lovforslag.

Begrebet fratrædelsesgodtgørelse foreslås at omfatte enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse. Begrebet knyttes dermed ikke alene til situationer, hvor modtageren afskediges af virksomheden.

Det foreslåede begreb omfatter også aftalebaserede fratrædelsesgodtgørelser, hvor fratrædelsestidspunktet er aftalt på forhånd eller ved en bestemt begivenhed, eksempelvis aftaler om "change of control", hvor en direktør ved et ejerskifte kan vælge at betragte sig selv som op sagt af virksomheden.

Rimelig kompensation for konkurrenceklausuler eller kundeklausuler er ikke omfattet af begrebet fratrædelsesgodtgørelse. Det er imidlertid en betingelse for undtagelse af aftaler om kompensation for konkurrenceklausuler og kundeklausuler, at der er tale om rimelige vederlag herfor, som i passende grad kompenserer for, at modtageren i en periode efter fratrædelsen f.eks. er afskåret fra at indtræde i en stilling i en anden virksomhed eller tage kontakt til virksomhedens kunder. Hvis det vurderes, at en kompensation for en konkurrenceklausul eller kundeklausul overstiger, hvad der må anses for passende, vil den overskydende del være omfattet af begrebet fratrædelsesgodtgørelse og behandles som sådan.

Løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden anses ikke som en fratrædelsesgodtgørelse, da modtageren ved løn i opsigelsesperioden sædvanligvis fortsat vil være bundet af ansættelseskontrakten i en på forhånd fastsat opsigelsesperiode, hvor vedkommende modtager løn på tilsvarende måde som under ansættelsen. Dette gælder også, selvom vedkommende er suspenderet eller fritstillet i hele eller dele af opsigelsesperioden. I nogle tilfælde vil løn i opsigelsesperioden endvidere være betinget af, at modtageren endnu ikke er indtrådt i en ny stilling.

Fratrædelsesgodtgørelser, der følger af præceptiv lovgivning, er heller ikke omfattet af det foreslåede begreb. Det er ikke hensigten at berøre de rettigheder, som en modtager af fratrædelsesgodtgørelser opnår ifølge anden gældende lov som eksempelvis i henhold til funktionærloven.

En optjent bonus, som udbetales i forbindelse med modtagerens opsigelse på baggrund af en bonusaftale indgået under ansættelsen, anses heller ikke som en fratrædelsesgodtgørelse, medmindre denne bonus er betinget af vedkom-

mendes opsigelse. Årsagen er, at modtageren ikke opnår ret til denne bonus som følge af vedkommendes fratrædelse, selvom hele eller dele heraf udbetales i forbindelse med vedkommendes opsigelse. En optjent skønsmæssig pensionsfordel anses heller ikke som en del af en fratrædelsesgodtgørelse. Heller ikke fastholdelsesbonusser, der eksempelvis aftales i forbindelse med et generationsskifte, vil blive anset som fratrædelsesgodtgørelser. Både bonusser og skønsmæssige pensionsfordele er i forvejen omfattet af restriktive udbetalingsbegrænsninger, jf. den gældende § 18 i aflønningsbekendtgørelsen, som videreføres i lovforslagets § 146.

Aftaletidspunktet er ikke afgørende for, om der er tale om en fratrædelsesgodtgørelse. Der vil således være tale om en fratrædelsesgodtgørelse, uanset om aftalen herom er indgået i forbindelse med ansættelsen, fratrædelsen eller et tidspunkt herimellem. Det afgørende er, at udbetalingen er betinget af vedkommendes fratrædelse.

Det foreslås i *stk. 2* at kapitalinteresser defineres som en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed.

Den foreslåede *stk. 2* viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, *stk. 2*, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede *stk. 2* gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 20.

Det foreslås i *stk. 3*, at kvalificeret andel defineres som direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden. Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 21.

Den foreslåede *stk. 3* viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, *stk. 3*, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede *stk. 3* gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 21.

Den foreslåede definition af kvalificeret andel svarer til begrebet kvalificeret deltagelse i Solvens II-direktivet. Af hensyn til at bibeholde det samme sprogbrug i den finansielle lovgivning, foreslås det at bibeholde begrebet kvalificeret andel i den foreslåede lov. Begrebet skal fortolkes i overensstemmelse med begrebet kvalificeret deltagelse i Solvens II-direktivet.

Besiddelsen kan enten ske ved direkte ejerskab, indirekte ejerskab eller pantsætning. Erhvervelse af mindre end 10 pct., hvorved der åbnes mulighed for udøvelse af en betydelig indflydelse, vil tillige være omfattet af bestemmelsen. Sådanne tilfælde kan blandt andet foreligge i situationer, hvor aktionærer via aftaler, vedtægtsmæssige rettigheder eller lignende kan udøve en betydelig indflydelse på den finansielle virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at kapitalandele defineres som andele i aktieselskaber (aktier), i anpartsselskaber (anparter) samt i andre virksomheders egenkapital.

Den foreslåede *stk. 4* viderefører lov om finansiel virksomhed § 5, *stk. 4*, med redaktionelle ændringer.

Definitionen er i overensstemmelse med årsregnskabslovens definition af kapitalandele.

Det foreslås i *stk. 5*, at en modervirksomhed, der har været omfattet af *stk. 1*, nr. 5, anses fortsat som en finansiell holdingvirksomhed, hvis mindst 35 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis den samlede balancesum nævnt i 1. pkt. har været under 40 pct. 3 år i træk.

Den foreslåede *stk. 5* gennemfører artikel 3, *stk. 6* i konglomeratdirektivet.

Den foreslåede *stk. 5* har til formål, at undgå pludselige skift i det regelsæt, som en modervirksomhed omfattet af *stk. 1*, nr. 3, er underlagt. Bestemmelsen fastsætter, at en modervirksomhed, der ikke selv er en finansiell virksomhed, fortsat anses som en finansiell holdingvirksomhed, selvom grænseværdien falder til under 40 pct., hvis mindst 35 pct. af den konsoliderede/sammenlagte balancesum for gruppen vedrører den finansielle sektor. Hvis grænseværdien har været under 40 pct. 3 år i træk, anses modervirksomheden ikke længere som en finansiell holdingvirksomhed.

Det følger af lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9, at en finansiel holdingvirksomhed er defineret som en modervirksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er et forsikrings-selskab, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9, 2. pkt. og § 9 stk. 5. En modervirksomhed er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 10, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 11.

Til § 10

Den gældende § 4, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at Finanstilsynet kan bestemme, at denne lovs eller selskabslovens regler om koncerner finder anvendelse på en gruppe af forsikringsselskaber, der ikke udgør en koncern, men som dog har en sådan indbyrdes tilknytning, at anvendelse af de nævnte regler må anses for påkrævet.

Den foreslåede § 10, viderefører den gældende § 4, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer for filialer af forsikringsselskaber.

Det foreslås i 1. pkt., at Finanstilsynet kan bestemme, at denne lovs eller selskabslovens regler om koncerner, bortset fra § 142 i selskabsloven, ligeledes finder helt eller delvis anvendelse på grupper af forsikringsselskaber, der ikke udgør en koncern, men som dog har en sådan indbyrdes tilknytning, at anvendelse af de nævnte regler må anses for påkrævet.

Efter den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet bestemme, at lovforslagets koncernregler kan finde hel eller delvis anvendelse, når der mellem forsikringsselskaber består et snævert samarbejde, uden at der er tale om et koncernforhold, men hvor det må anses for påkrævet, ud fra behovet for at beskytte forsikringstagerne og muligheden for at føre et betryggende tilsyn, at anvende lovforslagets koncernregler. Om alle eller kun en del af koncernreglerne skal finde anvendelse, afgøres af Finanstilsynet på grundlag af en konkret vurdering.

Som eksempler på samarbejde mellem forsikringsselskaber, uden at der samtidig foreligger koncerndannelse, kan nævnes forsikringsselskaber, der indgår en aftale, som medfører solidarisk hæftelse, forsikringsselskaber, der har aftale om fælles administration af deres forsikringsbestande, eller gensidige forsikringsselskaber der med hjemmel i stiftelsesoverenskomst eller vedtægter har samme generalforsamlinger eller bestyrelser. At de samarbejdende selskaber skal udpege det selskab, der skal anses for modervirksomhed, skyldes, at dette ikke uden videre følger af definitionerne.

Selskabslovens § 141 indeholder selskabslovens regler om medarbejderrepræsentation på koncernniveau. Selskabslovens § 141 bestemmer, at selskabslovens § 140, som indeholder reglerne for medarbejderrepræsentation i kapitalselskaber, og giver selskabets medarbejdere ret til at vælge et antal medlemmer til selskabets øverste ledelsesorgan og suppleanter for disse svarende til halvdelen af de øvrige ledelsesmedlemmer, i kapitalselskaber af en vis størrelse, finder tilsvarende anvendelse på medarbejderne i et dansk moderselskab, jf. selskabslovens §§ 6 og 7, og dets datterselskaber, som er registrerede i Danmark, samt disses udenlandske filialer, der er beliggende i et EU/EØS-land. Endvidere fastsætter selskabslovens § 141 nærmere regler om, hvilke muligheder selskabets medarbejdere har for at vælge medlemmer af det øverste ledelsesorgan og hvordan disse kan udnyttes.

Henvisningen til selskabslovens § 141 indebærer, at såfremt Finanstilsynet bestemmer, at der mellem forsikringsselskaber består et så snævert samarbejde, uden at der er tale om et koncernforhold, at lovforslagets koncernregler skal finde hel eller delvis anvendelse for selskaberne, så er det dog ikke muligt for Finanstilsynet at bestemme, at reglerne om medarbejderrepræsentation på koncernniveau i selskabslovens § 141 skal finde anvendelse.

Det foreslås i 2. pkt., at de pågældende selskaber udpeger et her i landet hjemhørende selskab omfattet af § 39, stk. 1, 1. pkt., der skal anses som modervirksomhed.

Det foreslås i 3. pkt., at udpeger de pågældende selskaber ikke et her i landet hjemhørende selskab, der skal anses som modervirksomhed, udpeger Finanstilsynet selskabet.

Det følger af 2. pkt., at de forsikringsselskaber, som Finanstilsynet bestemmer skal være helt eller delvist dækket af lovforslagets koncernregler, udpeger hvilket et af de omfattede selskaber, der skal anses modervirksomhed. Det følger videre af 3. pkt., at såfremt selskaberne ikke udpeger et selskab, udpeger Finanstilsynet selskabet baseret på en konkret vurdering.

Lovforslagets § 39, stk. 1, 3. pkt., bestemmer, at forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser.

Til § 11

§ 5 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en modervirksomhed udgør sammen med en eller flere dattervirksomheder en koncern. En virksomhed kan kun have én direkte modervirksomhed. Hvis flere virksomheder opfylder et eller flere af kriterierne i § 5 b, er det alene den virksomhed, som faktisk udøver den bestemmende indflydelse over virksomhedens økonomiske og driftsmæssige beslutninger, der anses for at være modervirksomhed § 5 b fastsætter regler om bestemmende indflydelse.

Den foreslåede § 11 viderefører den gældende § 5 a i lov om finansiel virksomhed, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede § 11 gennemfører Solvens II-direktivets artikel 212, stk. 1, litra c.

Den foreslåede bestemmelse er enslydende med selskabslovens § 6.

Koncernbegrebet i den gældende lov om finansiel virksomhed er ikke enslydende med definitionen af koncern i Solvens II-direktivet. Af hensyn til ensartningen af dansk ret er det mest hensigtsmæssigt, at dansk ret anvender de samme definitioner af begrebet koncern, og derfor foreslås det, at dette lovforslag bibeholder definitionen af koncernbegrebet, så den er enslydende med lov om finansiel virksomhed og selskabsloven. På trods af forskellen i ordlyd, vurderes det, at koncernbegrebet i dette lovforslag er i overensstemmelse med begrebet i Solvens II-direktivet.

Modervirksomhed er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 6, som en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.

Dattervirksomhed er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 7, som en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

Koncern er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 8, som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 10.

Det foreslås i 1. pkt., at en virksomhed kan kun have ét direkte moderselskab.

Det foreslås i 2. pkt., at opfylder flere selskaber et eller flere af kriterierne i § 12, er det alene det selskab, som faktisk udøver den bestemmende indflydelse over virksomhedens økonomiske og driftsmæssige beslutninger, der anses for at være modervirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at en virksomhed alene kan have én direkte modervirksomhed. Der er ved udformningen lagt vægt på, at det er den modervirksomhed, der faktisk udøver den bestemmende indflydelse over virksomhedens økonomiske og driftsmæssige beslutninger, der skal anses for at være modervirksomhed. Herved præciseres det, at der ved vurderingen lægges vægt på faktisk indflydelse over formel indflydelse.

Bestemmende indflydelse er uddybet i forslaget § 12, der i stk. 1 bestemmer, at bestemmende indflydelse er beføjelsen til at styre en dattervirksomheds økonomiske og driftsmæssige beslutninger. § 12 fastlægger endvidere en række formodningsregler for, hvornår der anses for at være bestemmende indflydelse i et datterselskab.

Modervirksomhed er defineret i lovens foreslåede § 9, stk. 1, nr. 6, som en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.

Dattervirksomhed er defineret i lovens foreslåede § 9, stk. 1, nr. 7, som en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

Koncern er defineret i lovens foreslåede § 9, stk. 1, nr. 8, som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder, jf. § 10.

Begrebet økonomiske og driftsmæssige beslutninger fortolkes i overensstemmelse med samme begreb i årsregnskabsloven. Begrebet fremgår af årsregnskabslovens bilag 1.

Til § 12

§ 5 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, hvordan bestemmende indflydelse defineres.

Den foreslåede § 12 viderefører den gældende § 5 b i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse svarer til selskabslovens § 7.

Af hensyn til ensartningen af dansk ret er det mest hensigtsmæssigt, at dansk ret anvender de samme definitioner af begrebet koncern og den dertilhørende begreb bestemmende indflydelse, og derfor foreslås det, at dette lovforslag bibeholder definitionen af bestemmende indflydelse, så det er enslydende med lov om finansiel virksomhed og selskabsloven.

Bestemmelsens affattelse tillægger den bestemmende indflydelse afgørende vægt i relation til koncerndefinitionen.

Baggrunden for bestemmelsens udfærdigelse er ønsket om at gennemføre en international tilpasning af koncernbegrebet og begrebet bestemmende indflydelse. Der foreligger ikke en international anerkendt koncerndefinition inden for selskabsretten. Der er dog en koncerndefinition i den internationale regnskabsstandard IFRS (og tidligere standarder i IAS), som er den mest udbredte internationale regnskabsstandard. Bestemmelsen er derfor i vid udstrækning ensrettet med brugen af begrebet i regnskabsstandarden IFRS.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestemmende indflydelse er beføjelsen til at styre en dattervirksomheds økonomiske og driftsmæssige beslutninger.

Det foreslåede stk. 1 medfører, at det er beføjelsen til at styre de økonomiske og driftsmæssige beslutninger, der er afgørende for vurderingen af bestemmende indflydelse i forhold til en moder- og en dattervirksomhed.

Begrebet økonomiske og driftsmæssige beslutninger fortolkes i overensstemmelse med samme begreb i årsregnskabsloven. Begrebet fremgår af årsregnskabslovens bilag 1.

Bestemmelsens formulering ligger endvidere tæt op ad den internationale regnskabsstandard IFRS 27. Ordlyden er dog ikke helt den samme. Det skyldes, at IFRS er formuleret til at kunne blive anvendt i vidt forskellige lande med vidt forskellige selskabsretlige traditioner. Indholdet af bestemmelsen skal dog forstås i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmende indflydelse i forhold til en dattervirksomhed foreligger, når modervirksomheden direkte eller indirekte gennem en dattervirksomhed ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, medmindre det i særlige tilfælde klart kan påvises, at et sådant ejerforhold ikke udgør bestemmende indflydelse.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en formodningsregel om, at hvis en modervirksomhed ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en dattervirksomhed direkte eller indirekte, er der tale om bestemmende indflydelse, medmindre det modsatte klart kan bevises.

Som udgangspunkt foreligger der således et moder-datterforhold i tilfælde, hvor moderselskabet besidder mere end 50 pct. af stemmerettighederne i dattervirksomheden. Antagelsen anvendes alene til at overføre en slags omvendt bevisbyrde på selskaber, der måtte være i den situation, at den, der besidder mere end 50 pct., ikke er den, der udøver den bestemmende indflydelse over selskabets økonomiske og driftsmæssige beslutninger. I disse situationer vil selskabet således skulle godtgøre, at dette er tilfældet, førend udgangspunktet kan fraviges.

Det er væsentligt at bemærke, at det er stemmerettighederne og ikke kapitalandelene, som er udslagsgivende i forhold til, om der foreligger et kompetenceforhold.

Der skal tages hensyn til stemmeretsbegrænsninger. Hvis et selskab f.eks. ejer 60 pct. af stemmerettighederne, men kun kan stemme for 5 pct., må det som udgangspunkt antages, at der ikke foreligger concernforhold, da »moderselskabet« ikke besidder flertallet af stemmerettighederne på generalforsamlingen.

Hvis moderselskabet på trods af stemmerettighedsbegrænsningen har faktisk bestemmende indflydelse på generalforsamlingen, vil dette blive omfattet af stk. 3, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1-4*, at hvis en modervirksomhed ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, foreligger der bestemmende indflydelse, hvis modervirksomheden har

- 1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,
- 2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i en virksomhed i henhold til en vedtægt eller aftale,
- 3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan og dette organ besidder den bestemmende indflydelse på virksomheden eller
- 4) råderet over det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller i et tilsvarende organ og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger kriterierne for, at der kan foreligge bestemmende indflydelse i tilfælde, hvor den formelle ejerandel i dattervirksomheden er under halvdelen af stemmerettigheder.

Det foreslås i *stk. 4*, at eksistensen og virkningen af potentielle stemmerettigheder, herunder tegningsretter og købsoptioner på kapitalandele, som aktuelt kan udnyttes eller konverteres, skal tages i betragtning ved vurderingen af, om en virksomhed har bestemmende indflydelse.

Den foreslåede stk. 4 bestemmer, at potentielle stemmerettigheder skal medtælles, også selvom de ikke er materialiseret, hvis den manglende materialisering alene beror på en ensidig beslutning om ikke at udløse disse. Alene stemmerettigheder, der er betinget af endnu ikke indtrufne forhold, skal ikke medregnes.

Den foreslåede stk. 4 sikrer, at det er det reelle billede af ejerkredsen, der udgør grundlaget for vurderingen af moderdatterselskab.

Det foreslås i *stk. 5*, at der ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed ses bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af dattervirksomheden selv eller dens dattervirksomheder.

Bestemmelsen medfører, at stemmerettigheder, der besiddes af dattervirksomheden eller dennes dattervirksomheder, ikke skal medtælles ved opgørelsen af stemmerettigheder.

En beholdning af egne aktier vil reducere kravet til majoritet for et moderselskab forholdsmæssigt således, at det er de reelle ejerforhold, der afspejles. Der gives ikke mulighed for at foretage opkøb/udstedelse af egne aktier for derved at skjule det reelle ejerforhold.

Til § 13

Den gældende § 5, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler ved opgørelse af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer.

Den foreslåede § 13 viderefører den gældende § 5, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer for filialer af forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 13 at der ved opgørelsen af stemmerettigheder og rettigheder til at udnævne eller afsætte medlemmer af ledelsesorganer skal medregnes rettigheder, der besiddes af såvel modervirksomheden som dennes dattervirksomheder.

Den foreslåede § 13 gennemfører Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 26.

Til § 14

Den gældende § 11, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastslår, hvilke virksomheder, der er underlagt kravet om forudgående tilladelse til udøvelse af forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed, og hvilke virksomheder der er undtaget dette krav.

Den foreslåede § 14 viderefører den gældende § 11, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. I stk. 3, nr. 5, er tilføjet Garantifonden Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. Den foreslåede § 14, stk. 5, medfører materielle ændringer for så vidt angår den gældende § 11, stk. 2, nr. 6, om vejhjælp.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at udøvelse af forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, ikke må påbegyndes før Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil efter §§ 19-23, jf. dog stk. 2 og §§ 46-48.

Den foreslåede § 14, stk. 1, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 14, stk. 1.

Et forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1, som et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med lovens § 14.

Det foreslåede stk. 1 vil medføre, at virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed have tilladelse, medmindre der er tale om virksomhed, der er omfattet af lovforslagets §§ 49 eller 52, dvs. filialer eller tjenesteydelser, udøvet af forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber i andre EU lande eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Lovforslagets § 19 præciserer, hvilke krav en ansøgning om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed skal opfylde.

Lovforslagets § 24 fastlægger, at forsikringsvirksomhed først kan påbegyndes efter tilladelse fra Finanstilsynet og registrering hos Erhvervsstyrelsen.

Kravet om forudgående tilladelse omfatter både forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber, captiveforsikringsselskaber, og captivegenforsikringsselskaber.

Overtrædelse af lovforslagets § 14, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel i op til fire måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 14, stk. 1, er en virksomhed, der udøver forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed. Det betyder, at hvis en virksomhed ikke har fået tilladelse som forsikringsselskab, og ikke er omfattet af en af undtagelsesbestemmelserne i stk. 2 og 3, kan virksomheden og dens ledelse straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at undtaget fra kravet om tilladelse er de følgende oplistede typer af organisationer, virksomheder, institutioner og fonde.

Stk. 2 opremser de former for virksomhed, som ville være at betragte som forsikringsvirksomhed efter lovforslaget, hvis ikke de var undtaget eksplicit. De nævnte undtagelser skyldes, at det ville falde udenfor lovens formål at regulere de pågældende forhold.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at undtaget fra kravet om tilladelse er pensionskasser, som har til formål at sikre pension ved ansættelse i en privat virksomhed, herunder en forsikringsvirksomhed, eller ved ansættelse i sådanne virksomheder inden for samme koncern.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 1, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 9, nr. 2.

De i bestemmelsen omhandlede pensionskasser er reguleret i lov om firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 355 af 2. april 2020.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at undtaget fra kravet om tilladelse er begravelseskasser og ligbrændingsforeninger.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 2, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 10.

Begrebet «begravelseskasser og ligbrændingsforeninger» fastlægges gennem Finanstilsynets praksis og med udgangspunkt i den nu ophævede lov om tilsyn med begravelseskasser og ligbrændingsforeninger.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at undtaget fra kravet om tilladelse er anerkendte arbejdsløshedskasser m.v., der er under statens tilsyn.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 3, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 9, nr. 1.

De under statens tilsyn hørende anerkendte arbejdsløshedskasser m.v. afgrænses i lov om arbejdsløshedsforsikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 232 af 10. februar 2022, lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 527 af 25. april 2022 og sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 210 af 27. januar 2022. Sygelønsordningen omfattes ikke af lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at undtaget fra kravet om tilladelse er krigsforsikringsforbund, der omfattes af lov om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre, jf. lovbekendtgørelse nr. 1485 af 12. december 2018.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 4, omhandler en særlig forsikringsordning, som skal dække skader omfattet af lov om lov om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre, jf. lovbekendtgørelse nr. 1485 af 12. december 2018.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at undtaget fra kravet om tilladelse er genforsikring i henhold til Lov om Danmarks Eksport- og Investeringsfond af ekstraordinære risici i forbindelse med eksport.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 5, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 11.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at undtaget fra kravet om tilladelse er barselsfonde.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 6, undtager barselsfonde fra kravet om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed. Barselsfonde blev undtaget fra loven i 2006, fordi forsikringselementet i ordningerne er sekundært og minimalt.

Ved en barselsfond forstås en arbejdsmarkedsrelateret ordning, der udligner de omfattede virksomheders udgifter til barsel, således at udgiften ikke påhviler den enkelte arbejdsgiver alene.

Den foreslåede § 14, stk. 2, nr. 6, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 8.

Det foreslås i *stk. 3*, at undtaget fra kravet om tilladelse er endvidere følgende oplyste virksomheder, institutioner og fonde.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Falck Danmark A/S.

Ud over de virksomheder, der udtrykkeligt undtages i loven, er en række forsikringslignende ordninger ikke omfattet af kravet om tilladelse efter stk. 1. Som eksempler kan nævnes administrationsfællesskaber, pool-ordninger ved lovpligtige forsikringer, for eksempel for hunde og automobiler, frivillige pool-ordninger oprettet af forsikringsindustrien for skader inden for eksempel flyforsikring, produktansvar eller miljøskader. Herudover er visse garantiordninger oprettet ved lov undtaget.

Falcks Redningskorps blev udtrykkeligt undtaget i 1. skadedirektiv, idet Falck på det tidspunkt navnlig ydede offentlig assistancevirksomhed. Efterfølgende er Falcks Redningskorps i forbindelse med navneændring og omstruktureringer i kon-

cernen nu blevet til Falck Danmark A/S. Selvom Falcks Redningskorps siden har ændret struktur og profil, gælder undtagelsen fortsat fuldt ud for al virksomhed, der drives af Falck Danmark A/S.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Arbejdsmarkedets Tillægspension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 2, undtager Arbejdsmarkedets Tillægspension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Disse to virksomheder er reguleret i hhv. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven) og lov om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 2, gennemfører Solvens II Direktivets artikel 3.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Rejsegarantifonden.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 3, undtager Rejsegarantifonden. Rejsegarantifonden blev oprettet i januar 2010, og dens formål er at overtage flypassagerers risiko for, at flyselskabet eller rejsearrangøren går konkurs. Passagerne tilmelder sig ordningen i forbindelse med køb af billet/rejse og betaler et mindre beløb. Da konceptet for rejsefonden går ud på at overtage en risiko for en uvis begivenheds (konkurs) indtræden mod et vederlag, er fondens arbejde omfattet af begrebet forsikringsvirksomhed. Men da fondens formål ikke er at drive forsikringsvirksomhed, men at dække et specifikt samfundsmæssigt behov, er fonden undtaget fra lovens bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 4, undtager Garantifonden for Skadesforsikringsselskaber fra kravet om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Lov nr. 375 af 1. maj 2018 udvidede Garantifonden for skadesforsikringsselskabers dækningsperiode for visse skadesforsikringsaftaler, der ikke kan gentegnes i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs. Der er tale om ejerskifteforsikringer, sælgeransvarsforsikringer og byggeskadeforsikringer, hvor Fonden dækker krav i henhold til sådanne forsikringer i hele forsikringens løbetid.

I tilfælde af, at et skadesforsikringsselskab, der har tegnet et eller flere af de nævnte forsikringstyper, går konkurs, vil Fonden skulle overtage administrationen af forsikringerne indtil udløb. Det betyder, at Fonden overtager en forsikringsrisiko, der i udgangspunktet kræver en tilladelse i henhold til § 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ifølge bemærkningerne til lov nr. 375 af 1. maj 2018 har udvidelsen af Fondens dækningsperiode for krav i henhold til ejerskifteforsikringer, sælgeransvarsforsikringer og byggeskadeforsikringer til formål at sikre forsikringstagerne og de sikrede en betryggende retsstilling i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs, jf. Lovtidende 2017-18, L nr. 178, side 20. Det er således ikke hensigten, at Fonden skal drive forsikringsvirksomhed, hvorfor Fonden er undtaget fra kravet om tilladelse.

Finanstilsynet fører tilsyn med Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 15 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 5*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Garantifonden Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 5, undtager Garantifonden Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring fra kravet om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, da Fonden ikke har til hensigt at udøve forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 6*, at undtaget fra kravet om tilladelse er Krigsforsikringsinstituttet efter lov om krigsforsikring af skibe.

Den foreslåede § 14, stk. 3, nr. 6, omhandler en særlig forsikringsordning, som skal dække skader forårsaget af krig på skibe.

Det foreslås i § 14, stk. 4, 1. pkt., at undtaget fra kravet om tilladelse er endvidere assistancevirksomhed, som ydes i tilfælde af, at et vej køretøj bliver ramt af en ulykke eller en skade her i landet, hvis yderen af sikkerheden har hjemsted her i landet.

Den foreslåede § 14, stk. 4, 1. pkt., gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 1, litra a.

Det foreslåede vil indebære en undtagelse til at udøvelse af assistancevirksomhed kræver tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed, jf. § 14, jf. bilag 1, nr. 18. Det foreslåede vil dermed alene undtage udøvelse af assistancevirksomhed, der ydes i tilfælde af et vej køretøj bliver ramt af en ulykke eller skade her i landet og ydelsen er omfattet af det foreslåede stk. 5, nr. 1-3.

Det foreslåede vil endvidere indebære, at yderen af sikkerheden skal have hjemsted her i landet.

Det foreslåede vil indebære en ændring i forhold til den gældende § 11, stk. 2, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter det er en betingelse for at være undtaget fra kravet om at have tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, at det selskab, som udøver assistancen, skal have begrænset sit formål til at udøve vejhjælp i forbindelse med en ulykke eller skade sket her i landet eller i udlandet, såfremt hjælpen i udlandet ydes af et tilsvarende udenlandsk selskab i henhold til en aftale om gensidighed. Det vil med forslaget ikke længere være en betingelse, at udøveren af assistancevirksomheden alene skal have til formål at udøve assistancevirksomhed.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at 1. pkt. ikke finder anvendelse på virksomheder omfattet af stk. 1.

Det foreslåede § 14, stk. 4, 2. pkt., gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 1, litra c.

Det foreslåede vil medføre, at undtagelse til § 14, stk. 1, indeholdt i det foreslåede stk. 4, 1. pkt., er yderligere betinget af, at den, som udøver assistancevirksomheden, ikke i øvrigt skal have eller har tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Et selskab, der har eller skal have Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, vil dermed skulle søge om tilladelse, jf. § 14, jf. bilag 1, nr. 18, for at udøve vejhjælp omfattet af § 14, stk. 4 og 5.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 1*, at assistancevirksomheden efter stk. 4 alene må omfatte reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender eget personale eller materiel.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 1, indebærer, at assistancevirksomheden kan omfatte reparation på stedet under den forudsætning, at den, som yder sikkerheden, i de fleste tilfælde anvender eget personale eller materiel. Dette indebærer, at yderen af sikkerheden ikke inden for undtagelsesbestemmelsen kan have generelle aftaler med tredjemand om, at tredjemand forestår reparation på stedet. Reparation på stedet omfatter alle reparationer og udskiftninger af dele på vej køretøjet, men undtaget er helt underordnede eller midlertidige foranstaltninger såsom rudeafdækning, starthjælp eller skift til reservedæk.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 1, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b(i).

Det foreslås i *stk. 5, nr. 2*, at assistancevirksomheden efter stk. 4 alene må omfatte transport af køretøjet til nærmeste mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring af vej køretøjets fører og passagerer, i almindelighed med samme hjælpe køretøj, til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 2, indebærer, at udøvelse af assistancevirksomhed, for at være undtaget fra kravet om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, må indebære bugsering af det køretøj, som er ramt af ulykken eller skaden. Hjælpekøretøjet, som anvendes til bugseringen, kan medtage fører og passagerer til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde. Dette kan blandt andet indebære befordring til nærmeste busterminal, togstation, flyvestation, lufthavn, færgeterminal, biludlejning, taxaholdeplads, mv. Det kan ligeledes indebære transport til det sted, hvor reparationen skal udføres, således rejsen kan fortsættes efter endt reparation.

Det er ikke et krav efter den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 2, at yderen af sikkerheden anvender eget personale eller materiel. Yderen af sikkerheden kan således godt indgå aftale om, at tredjemand forestår bugsering af køretøjer, som er ramt af ulykker eller skader her i landet. I forbindelse med bugseringen, og eventuelt som et alternativ til bugseringen, kan hjælpekøretøjet og dets mandskab udføre helt underordnede og midlertidige foranstaltninger, såsom rudeafdækning, starthjælp eller skift til reservedæk. Egntlige reparationer på stedet må alene udføres, såfremt yderen af sikkerheden anvender eget personale og materiel, jf. forslaget § 14, stk. 5, nr. 1.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 2, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b(ii).

Det foreslås i *stk. 5, nr. 3*, at assistancevirksomheden efter stk. 4 alene må omfatte transport af køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted her i landet.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 3, indebærer, at udøvelse af assistancevirksomhed, for at være undtaget fra kravet om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, må indebære bugsering af køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til førerens og passagerernes bopæl, udgangspunkt eller bestemmelsessted her i landet. Det er en forudsætning, at bugsering af køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til bopæl, udgangspunkt eller bestemmelsessted sker til det af de tre steder, som ligger nærmest ved det sted, hvorfra vejkøretøjet bugseres.

Den foreslåede § 14, stk. 5, nr. 3, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b(iii).

Det foreslås i § 14, stk. 6, at betingelsen efter stk. 4, hvorefter skaden skal være sket her i landet, ikke skal være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparation eller transport af køretøjet blot ved forevisning af medlemskort og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed.

Den foreslåede § 14, stk. 6, har til formål at sikre, at ydere af sikkerhed, som er omfattet af assistancevirksomhed, har mulighed for at tilslutte sig internationale ordninger, hvor hjælpen i udlandet ydes af et tilsvarende selskab i henhold til en aftale om gensidighed. Bestemmelsen omfatter blandt andet adgangen til at være medlem af Alliance Internationale de Tourisme.

Den foreslåede § 14, stk. 6, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 6, stk. 2.

Til § 15

Den gældende § 11, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, hvorledes forsikringsselskaber inddeles i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Bestemmelsen fastslår endvidere, hvorledes forsikringsselskaberne kan ændre status fra henholdsvis gruppe 1 til gruppe 2 og omvendt.

Den foreslåede § 15 viderefører § 11, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører en række sproglige ændringer, men der er med bestemmelsen ikke tiltænkt materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed efter § 19-21, vil opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet skal udøve grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 61 eller § 63, selskabet skal udøve virksomhed inden for en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, medmindre de udgør accessoriske risici, eller selskabet i løbet af de kommende 5 år forventes at opfylde mindst en af betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 4, stk. 1 og 3.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

Ved accessoriske risici forstås efter lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 20, forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 1, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 14, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringsselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

I henhold til lovforslagets § 20, stk. 1, 2. pkt., skal en virksomhed, der ansøger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed indsende en driftsplan til Finanstilsynet. Virksomheden skal i denne driftsplan bl.a. beskrive sin forretningsmodel og sine budgetter og den forventede størrelse af de fremtidige bruttopræmier og forsikringsmæssige hensættelser. Herved kan Finanstilsynet vurdere, hvorvidt selskabet skal kategoriseres som et gruppe 1- eller et gruppe 2-forsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 2*, at en virksomhed, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed efter § 19-21, vil opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, hvis selskabet ikke opnår status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 4, stk. 1 og 3.

Et gruppe 2-forsikringsselskab er i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 19, defineret som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det fremgår af den foreslåede stk. 2, at en virksomhed, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, herunder genforsikringsvirksomhed, vil opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, hvis selskabet ikke opnår status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. stk. 1. Herved sikres det, at et selskab, der på ansøgningstidspunktet ikke planlægger at udøve grænseoverskridende virksomhed eller virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 og ikke i følge sin driftsplan forventer at overskride beløbsgrænserne efter lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d, i løbet af de kommende 5 år, vil opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab.

Til § 16

Den gældende § 11, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, hvilke kapitalkrav, som henholdsvis et gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber skal opfylde.

Den foreslåede § 16 viderefører § 11, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 1, skal opfylde kapitalkravene i §§ 154 og 155 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab. En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 2, skal opfylde kapitalkravene i § 156 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab.

Den foreslåede bestemmelses 1. pkt. gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra d-f.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

Et gruppe 2-forsikringsselskab er i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 19, defineret som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det fremgår af den foreslåede stk. 1, at en virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 1, skal opfylde kapitalkravene i lovforslagets §§ 154 og 155 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab. En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. stk. 2, skal opfylde kapitalkravene i lovforslagets § 156 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab. Bestemmelsen fastsætter således forskellige krav til virksomheder, der søger om tilladelse efter lovforslagets ikrafttræden, alt efter om disse forventes at opnå status som gruppe 1-forsikringsselskaber eller gruppe 2-forsikringsselskaber efter lovforslagets § 15, stk. 1 eller 2.

Virksomheder, der søger om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal have en kapital, der mindst udgør et givent beløb, afhængigt af om virksomheden opnår status som et gruppe 1-forsikringsselskab eller et gruppe 2-forsikringsselskab.

En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, skal kunne godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i lovforslagets §§ 154 og 155, jf. de specielle bemærkninger hertil. Virksomheden skal ved ansøgningen godtgøre, at den fremover vil råde over et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 154 og et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet. Endvidere skal virksomheden godtgøre, at den råder over et basiskapitalgrundlag til dækning af den nedre grænse for minimumskapitalkravet, jf. § 155, stk. 5. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, jf. det foreslåede § 155, stk. 5. Eksempelvis er der fastsat en beløbsgrænse på 3,7 mio. euro for livsforsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1. For skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i bilag 1, er den fastsatte beløbsgrænse 2,5 mio. euro. Beløbsgrænserne bliver løbende taget op til revision af Kommissionen.

En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, skal godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i lovforslagets § 156, jf. de specielle bemærkninger hertil. Virksomheden skal ved ansøgningen godtgøre, at den råder over en basiskapital, der mindst udgør et beløb svarende til det i § 156 nævnte. Det vil sige, at virksomheden både skal være i besiddelse af en tilstrækkelig basiskapital til at dække kravet til minimumsbasiskapitalen, der er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, og skal være i stand til at opfylde sit individuelle solvensbehov.

Til § 17

Den gældende § 11, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed fastlægger, at et gruppe 2-forsikringsselskab kan opnå tilladelse til et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis de kan få godkendt en ansøgning af Finanstilsynet.

Den foreslåede § 17 viderefører § 11, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 17, at en virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 1, skal opfylde kapitalkravene i §§ 154 og 155 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab. En virksomhed, der forventes at opnå status som et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. § 15, stk. 2, skal opfylde kapitalkravene i § 156 for at opnå tilladelse som forsikringsselskab.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets præambel, betragtning nr. 5.

Et gruppe 2-forsikringsselskab er i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 19, defineret som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

Af betragtning nr. 5 til præambelen til Solvens II-direktivet fremgår, at et forsikringsselskab har mulighed for at ansøge om at være omfattet af reglerne i Solvens II-direktivet, selv om selskabet falder uden for anvendelsesområdet. I overensstemmelse hermed fremgår det af forslaget, at gruppe 2-forsikringsselskaber har mulighed for at blive omfattet af de samme krav, som stilles til gruppe 1-forsikringsselskaberne.

Ved ansøgningen skal gruppe 2-forsikringsselskabet godtgøre, at det opfylder kapitalkravene i lovforslagets § 156. Hvis selskabet opfylder kravene, vil det herefter opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab, selvom det hverken påregner at udøve grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 59-61, søger om tilladelse til at udøve virksomhed inden for en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1 eller forventer at ramme en eller flere af de beløbsmæssige grænser, der fremgår af lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

Til § 18

Den gældende § 11, stk. 7 og 8, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at et forsikringsselskab kan ændre status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til et gruppe 2-forsikringsselskab under visse forudsætninger.

Den foreslåede § 18 viderefører § 11, stk. 7 og 8, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at vil et forsikringsselskab vil ændre status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til at være et gruppe 2-forsikringsselskab, når selskabet ikke udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 61 eller 63, når selskabet ikke udøver virksomhed inden for en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, og når ingen af beløbsgrænserne i § 9, stk. 1, nr. 18, litra a-d, overskrides i 3 på hinanden følgende år og ikke forventes at blive overskredet i et af de kommende 5 år.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 4, stk. 4.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

Et gruppe 2-forsikringsselskab er i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 19, defineret som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Bestemmelsen fastlægger, hvornår et forsikringsselskab vil ændre status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til at være et gruppe 2-forsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 2*, at et forsikringsselskab, der ændrer status, straks skal underrette Finanstilsynet og senest 8 arbejdsdage herefter indsende dokumentation for statusændringen.

Kriterierne for vurderingen af, til hvilken kategori et eksisterende forsikringsselskab hører, fremgår af det foreslåede § 15 og den foreslåede definition af gruppe 1-forsikringsselskaber i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 18.

For at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, er det nødvendigt, at selskaberne straks underretter Finanstilsynet om en sådan ændring, da dette har betydning for, hvilket regelsæt Finanstilsynet skal føre tilsyn efter. Selskabet skal senest 8 arbejdsdage efter underretningen til Finanstilsynet indsende dokumentation for baggrunden for statusændringen, så Finanstilsynet har mulighed for at kontrollere, at betingelserne i lovforslagets § 15 og § 9, stk. 1, nr. 18, er opfyldt. De tilsynsmæssige krav til gruppe 2-forsikringsselskaber er lempeligere end dem, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, hvorfor det er vigtigt, at Finanstilsynet kan efterprøve kategoriseringen af det enkelte selskab.

Til § 19

Den gældende § 14 i lov om finansiel virksomhed fastlægger, hvilke krav en ansøgning om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed skal opfylde.

Den foreslåede § 19 er en videreførelse af §§ 14 og 18 i lov om finansiel virksomhed med flere redaktionelle ændringer og en omstrukturering af bestemmelsens opbygning. Der er ikke med bestemmelsen tiltænkt en materiel ændring af bestemmelserne.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Forsikringsselskaber må kun udøve virksomhed som nævnt i bilag 1 og 2 samt virksomhed efter §§ 46-49.

§ 19, stk. 1, 1. pkt., gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b.

En virksomhed, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed, skal ansøge Finanstilsynet herom. Finanstilsynet skal give tilladelse, når ansøgeren opfylder de relevante krav i lovforslagets § 19. Inden Finanstilsynet meddeler tilladelse til virksomheden, skal virksomheden fremsende genpart af godkendelsen fra Finanstilsynet til Erhvervsstyrelsen, som registrerer Finanstilsynets genpart af tilladelsen.

Som følge af lovforslagets § 14, må udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed ikke påbegyndes, før Finanstilsynet har meddelt tilladelse hertil efter §§ 19-23, jf. dog stk. 2 og 3 og §§ 46-48.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet meddeler efter ansøgning et forsikringsselskab tilladelse, til de forsikringsklasser, der er ansøgt om, når betingelserne i de følgende numre er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter betingelserne for at få en tilladelse som forsikringsselskab. Tilladelse skal gives, når alle betingelserne er opfyldt.

Betingelserne gælder ikke kun ved stiftelsen, men også i den fortsatte drift, jf. lovforslagets § 199, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis betingelserne for at opnå tilladelsen ikke længere er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at det er et krav, at bestyrelsen og direktionen opfylder kravene om egnethed og hæderlighed i § 105.

Det foreslås i *nr. 2*, at ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 128, stk. 1, opfylder kravene i § 105.

Bestemmelser fastslår således, at ud over gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelses- og direktionsmedlemmer skal også ansatte, der vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 128, stk. 1, opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i § 105, før Finanstilsynet kan give tilladelse.

§ 19, stk. 1, nr. 1 og 2, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra g.

Det foreslås i *nr. 3*, at ejere af kvalificerede andele, jf. § 9, stk. 3, opfylder kriterierne i § 90, stk. 1.

§ 19, stk. 1 nr. 3, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 24, stk. 1.

Finanstilsynet i forbindelse med en ansøgning om tilladelse til erhvervelse af en kvalificeret andel som defineret i § 9, stk. 3, skal sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes, og den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhververs finansielle soliditet.

Finanstilsynet kan f.eks. skønne, at ejere af kvalificerede andele vil modvirke en forsvarlig og fornuftig forvaltning efter nr. 3, hvis de pågældende i forbindelse med ejerskab eller deltagelse i ledelsen af andre finansielle virksomheder har vist sig uegnede til at drive finansiell virksomhed forsvarligt. Vedrørende formuleringen »forsvarlig og fornuftig forvaltning« henvises til bemærkningerne til § 90.

Det foreslås i *nr. 4*, at det er en betingelse for tilladelse, at der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 9, stk. 1, nr. 15, mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver.

§ 19, stk. 1, nr. 4 og 5, gennemfører Solvens II direktivets artikel 19, stk. 1 og 2.

Lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, skal bidrage til at sikre, at det er muligt for Finanstilsynet at varetage tilsynets opgaver.

Det fastslås i nr. 4, at der ikke foreligger snævre forbindelser, jf. § 9, stk. 1, nr. 15, mellem ansøgeren og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver. Bestemmelsen indebærer således et krav om gennemsigtighed hos forsikringsselskabet, der søger om tilladelse.

Efter direktivteksten kan tilladelse nægtes, hvis snævre forbindelser vil kunne »hæmme« tilsynsfunktionen. Der er ikke tilsigtet en ændring af bestemmelsens område ved at anvende ordet vanskeliggøre. Dette er alene udtryk for en mere moderne sprogbrug.

Det er ikke muligt at angive, hvornår en snæver forbindelse er tilstrækkelig gennemskelig til at muliggøre et effektivt tilsyn. Det må derfor i hvert enkelt tilfælde vurderes, om en snæver forbindelse vil kunne vanskeliggøre et effektivt tilsyn.

I vurderingen af, om der foreligger snævre forbindelser vil indgå en vurdering af:

1. ejerstrukturen,
2. den formelle og den reelle ledelsesstruktur,
3. hvorvidt forbindelsen er af varig karakter eller alene midlertidig uden mulighed for at øve indflydelse på virksomheden,
4. risikoen ved den virksomhed, som drives i virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed har snævre forbindelser, og
5. selskabernes geografiske placering.

F.eks. kan visse former for krydsejerskab, gensidige aktiebesiddelser og aktionæroverenskomster bevirke, at et effektivt tilsyn vanskeliggøres.

Snævre forbindelser er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 15, som

- a) Direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 4 angivne art,
- b) kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller
- c) flere virksomheders eller personers fælles forbindelse, jf. litra a, med en virksomhed.

Det foreslås i nr. 5, at det er en betingelse for tilladelse, at lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med ikke vil vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Det fastslås i lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 5, at det er en betingelse, at tilsynet ikke vanskeliggøres på grund af lovgivningen i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, vedrørende en virksomhed eller person, som ansøgeren har snævre forbindelser med. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvor det vurderes, at tilsynsreglerne i det land, hvor virksomhedens modervirksomhed er beliggende, er af en sådan karakter, at der ikke kan udøves et forsvarligt konsolideret tilsyn.

Det foreslås i nr. 6, at det er en betingelse for tilladelse, at ansøgerens organisatoriske og administrative forhold er forsvarlige.

Den foreslåede § 1, stk. 1, nr. 6, viderefører § 14, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiell virksomhed. Ved videreførelsen er krav til forsvarlige forretningsgange ændret til krav om forsvarlige organisatoriske forhold. Denne justering er foretaget, så bestemmelsens ordlyd afspejler praksis.

Bestemmelsen medfører bl.a., at forsikringsselskabet skal kunne dokumentere, at forsikringsselskabet opfylder lovens krav i forhold til politikker og retningslinjer mv.

Det er Finanstilsynets ansvar at foretage en vurdering af om forsikringsselskabet opfylder lovens krav i forhold til politikker og retningslinjer mv.

Ved vurderingen af, hvorvidt lovkravene kan anses for opfyldt, indgår om forsikringsselskabets organisatoriske struktur, ansvarsfordeling, interne kontrolprocedurer, rapporteringsprocedurer, risikostyringssystem, skriftlige politikker, retningslinjer, forretningsgange, beredskabsplaner, informationssystem mv. er forsvarlige.

Formålet med at bestemmelsen er at skabe klarhed og gennemsigtighed i loven.

Det foreslås i *nr. 7*, at en ansøger, der søger om tilladelse efter § 15, skal kunne godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring for at kunne opfylde betingelsen for at opnå tilladelse.

§ 19, stk. 1, nr. 7, gennemfører artikel 18, stk. 1, litra g, i Solvens II-direktivet.

Efter artikel 18, stk. 1, litra g, i Solvens II-direktivet skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse, kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2., der består af artiklerne 41-50, som er gennemført forskellige steder i lovforslaget og tilhørende bekendtgørelser, herunder lovforslagets §§ 91, 101 og 113 og i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Det er ikke et krav i henhold til artikel 41-50, at en ansøger formelt set skal godtgøre at kunne overholde samtlige af de nævnte bestemmelser for at opnå tilladelse. Selskabet skal derimod overholde den samlede Solvens II-regulering, straks efter, at det har opnået tilladelsen.

Det foreslås i *nr. 8*, at ansøgeren skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark.

§ 19, stk. 1, nr. 8, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 20.

Betingelsen i nr. 8 indebærer i overensstemmelse med fællesskabsretlige regler, at virksomheden skal ledes her fra landet. Det beror på en konkret vurdering, om virksomheden ledes her fra landet. I denne vurdering vil det blandt andet indgå, hvor virksomhedens ledelse sidder, hvor virksomhedens generalforsamlinger holdes, og hvor beslutningerne i virksomheden træffes. Betingelsen indebærer derimod ikke, at virksomheden skal have kunder her i landet, se dog lovforslagets § 21, stk. 2.

Det foreslås i *nr. 9*, at det er en betingelse for at opnå tilladelse, at § 21 og §§ 27-30 er opfyldt.

Det foreslås i stk. 2 at tydeliggøre, hvad der gælder, hvis en virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, ansøger om tilladelse til samtidig at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 1, klasse 1 og 2. Virksomheden skal opfylde de generelle krav, herunder kravene relateret til driftsplaner og lign., der gælder i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. §§ 14-18. Virksomheden skal derudover godtgøre, at den råder over den anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikrings-selskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 155. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der gælder for sådanne virksomheder.

§ 19, stk. 2, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de krav, der gælder for virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2 samtidig, jf. § 27 og de regler, der er udstedet i medfør af denne bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at en livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, udover at opfylde kravene til tilladelse, skal godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 156, stk. 5, nr. 1 og 2.

Kravene til tilladelse skal forstås i overensstemmelse med reglerne om tilladelse i §§ 14, 19 og 20. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der gælder. Disse krav, som stammer fra Solvens II-direktivets artikel 74, stk. 3, er implementeret i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed og fremgår af artikel 252 i kommissionens delegerede forordning 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikrings-

virksomhed. Det foreslåede har til formål at præcisere dele af de krav fra Solvens II-direktivet, der gælder, hvis en livsforsikringsvirksomhed ansøger om at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af forsikringsklasse 1 og 2, jf. bilag 1.

Den foreslåede § 19, stk. 3, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de krav, der gælder for virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed i medfør af bilag 2, og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 1, samtidig, jf. § 27, stk. 1 og 2, og de regler, der i medfør af den gældende bemyndigelse i § 19, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, der foreslås videreført ved lovforslagets § 27, stk. 3. Bemyndigelsen i den gældende § 19, stk. 3, er udnyttet til at udstede i bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringssekskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Til § 20

Den gældende § 14, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastlægger hvilke krav der skal være opfyldt, før Finanstilsynet kan give tilladelse.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at en ansøgning om tilladelse (eller om udvidelse af tilladelse) skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 19 stk. 1, er opfyldt, herunder oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens organisation.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at en ansøgning om tilladelse skal endvidere indeholde en af forsikringssekskabet udarbejdet driftsplan indeholdende oplysninger om arten af de påtænkte forretninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet fastsætter regler om de oplysninger, som driftsplanen skal indeholde, om krav til indberetningsformen og opstillingen og om det åremål, for hvilket planen skal udarbejdes.

Den foreslåede § 20, stk. 1, 2. pkt., gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra c, om krav om indlevering af driftsplan.

Den foreslåede § 20, stk. 2, vil skulle anvendes til at gennemføre regler, der gennemfører Solvens II-direktivets artikel 23 om betingelserne til driftsplanen.

Særligt for så vidt angår oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele, kræver Finanstilsynet i praksis disse oplysninger til brug for vurderingen af, om ejerne af kvalificerede andele vil modvirke en forsvarlig drift. Der kan henvises til lovforslagets §§ 87-92 og de specielle bemærkninger hertil.

Driftsplanen danner udgangspunkt for Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt den påtænkte virksomhed er forsvarlig, herunder holdbarheden af virksomhedens forretningsmodel, samt hvorvidt de aktiviteter, som virksomheden ønsker at udøve, svarer til det, virksomheden søger om tilladelse til.

Finanstilsynet vil sædvanligvis kræve oplysninger om:

1. virksomhedens vedtægter og udskrift af generalforsamlingsprotokollen vedrørende stiftelsen,
 2. aktiekapitalens størrelse og dokumentation for dens indbetaling,
 3. åbningsbalance og budget for de første 3 år,
 4. beskrivelse af virksomhedens idegrundlag,
 5. edb-anvendelse samt om tilslutning til edb-central,
 6. revisorerklæring vedrørende edb-central og sikringsforanstaltninger omkring edb- bogføring,
 7. forretningsorden for bestyrelsen,
 8. bestyrelsens instruks til direktionen,
 9. væsentlige forretningsgange,
 10. revisors navn,
 11. tidsplan for etablering/start,
- indberetninger til brug for vurdering af egnethed og hæderlighed.

Til § 21

Den gældende § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 18, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at skadesforsikringsselskabers tilladelse er betinget af, at selskabet er tilsluttet Garantifonden for skadesforsikringsselskaber og at en ansøgning om tilladelse til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer) skal være ledsaget af oplysninger om, hvem selskabet vil udpege som skadesbehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede § 21 er en videreførelse af § 14, stk. 6, 2. pkt., og § 18, stk. 2, og stk. 3, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse, med flere redaktionelle ændringer. Der er ikke med bestemmelsen tiltænkt en materiel ændring af bestemmelsernes indhold.

Den gældende § 18, stk. 3, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1233 af 22. november 2007 om tilladelse til skadeforsikringsselskaber og captivegenforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at for skadesforsikringsselskaber, der ikke er genforsikringsselskaber, er tilladelse endvidere betinget af, at selskabet er med af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Bestemmelsen indebærer, at et selskab ikke kan få Finanstilsynets tilladelse til at drive direkte tegnende skadesforsikringsvirksomhed, inden selskabet har indbetalt et engangsbidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i henhold til lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Finanstilsynets tilladelse er således betinget af, at selskabet kan forevise dokumentation for, at det har indbetalt det påkrævede engangsbidrag i henhold til lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Dokumentationen kan for eksempel være i form af en kvittering eller en erklæring fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber om, at engangsbidraget er indbetalt til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 2*, at ansøgning om tilladelse til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer) i bilag 1 skal, bortset fra fragtførerens ansvar, være ledsaget af oplysninger om navn og adresse, på de personer eller virksomheder, der er udpeget eller som selskabet agter at udpege som skadesbehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EF/2000/26 af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af EP/Rdir 73/239 og EP/Rdir 88/357 (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv).

Bestemmelsen bevirker eksempelvis, at en franskmand, der i Tyskland er blevet kørt ned af en dansk bil, kan henvende sig til det danske forsikringsselskabs skadesbehandlingsrepræsentant i sit eget land, Frankrig, frem for at skulle have behandlet sagen gennem det skadevoldende køretøjs forsikringsselskab i Danmark. På samme måde kan en dansker, der i Tyskland bliver kørt ned af en tysk eller fransk bil, tage til Danmark og der henvende sig til den respektive af det tyske eller franske forsikringsselskab udpegede repræsentant.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om skadesbehandlingsrepræsentanter og deres beføjelser.

Bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet mulighed for, at kunne fastsætte regler om indholdet af forsikringsselskabers ansøgning om tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Til brug for behandlingen af tilladelsessager er der behov for, at Finanstilsynet også kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger ansøgningen skal indeholde.

Til § 22

Den gældende § 14, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger om tilladelse

Den foreslåede § 22 er en videreførelse af § 14, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed. Der er ikke med bestemmelsen tiltænkt en materiel ændring af bestemmelserne.

Det foreslås i § 22, at Finanstilsynet kan suspendere behandlingen af ansøgninger om tilladelse efter § 19-21 fra ansøgere, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, når suspensionen har til formål at efterleve en bestemmelse om suspension fra Kommissionen i overensstemmelse med direktiver på det finansielle område.

Den foreslåede § 22 muliggør, at Finanstilsynet kan efterleve eventuelle bestemmelser fra Kommissionen om suspension. Bestemmelsen omfatter alene ansøgninger fra tredjelands virksomheder, der ikke allerede er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Til § 23

Den gældende § 14, stk. 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed fastlægger Finanstilsynets mulighed for at nægte tilladelse til at drive forsikringsselskab, samt hvilken processuelle krav der er til Finanstilsynets afslag.

Den foreslåede § 23 er en videreførelse af § 14, stk. 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed. Der er ikke med bestemmelsen tiltænkt en materiel ændring af bestemmelserne.

Bestemmelsens gennemfører Solvens II-direktivets artikel 25.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte ansøgerens interesse i, at en sag om tilladelse afgøres inden rimelig tid.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilladelse, skal dette begrundes og meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse, eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest 6 måneder efter, at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen.

Bestemmelsens 1. pkt. indeholder en 6 måneders frist for Finanstilsynet, til at træffe en afgørelse og tilsende denne efter et forsikringsselskabs ansøgning om tilladelse. 6 måneders fristen gælder dog først fra den dato, hvor ansøgeren har fremsendt de nødvendige oplysninger, for at Finanstilsynet kan træffe afgørelsen. De nødvendige oplysninger, der skal fremsendes for at Finanstilsynet kan træffe afgørelse fremgår af lovforslagets §§ 19, 21 og 24.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at der skal under alle omstændigheder træffes afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse.

Bestemmelsens 2. pkt. indeholder en absolut frist på 12 måneder, hvor Finanstilsynet skal have truffet en endelig afgørelse. Dette gælder også selvom selskabet ikke har fremsendt de nødvendige oplysninger, for at Finanstilsynet kan træffe afgørelsen.

Det foreslås *stk. 1, 3. pkt.*, at har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan selskabet indbringe sagen for domstolene.

Bestemmelsens gennemfører Solvens II-direktivets artikel 25, der fastsætter, at hver medlemsstat sikrer, at der er adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag på tilladelse. Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse senest seks måneder fra modtagesdatoen.

Der stilles i den foreslåede bestemmelse ikke krav om at Finanstilsynet skal begrunde sin afgørelse, da det allerede følger af forvaltningslovens bestemmelser, at alle forvaltningsretlige afgørelsen skal begrundes.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan nægte at give tilladelse efter § 19, hvis formålet med at placere hovedkontor og hjemsted i Danmark alene er at undgå at være omfattet af lovgivningen i det land, hvor hovedparten af ansøgerens kunder er hjemmehørende.

Efter forslaget § 19, stk. 1, nr. 8, er det et krav, at ansøgeren har hovedkontor og hjemsted i Danmark i overensstemmelse med fællesskabsretlige regler herom. Som det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, indebærer dette krav ikke, at ansøgeren skal have kunder i Danmark. Denne bestemmelse giver derfor muligheden for, at nægte at give tilladelse efter lovforslagets § 19, hvis Finanstilsynet vurderer, på baggrund af selskabets ansøgning om tilladelse, er at undgå at være omfattet af lovgivningen i det land, hvor hovedparten af ansøgerens kunder er hjemhørende. Dette vil også gælde, selvom selskab umiddelbart opfylder lovens krav til ansøgning om tilladelse i lovforslagets § 19.

Til § 24

Den gældende § 15 i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at forsikringsvirksomhed først kan begyndes efter tilladelse fra Finanstilsynet og registrering hos Erhvervsstyrelsen.

Den foreslåede § 24 viderefører § 15 i lov om finansiel virksomhed. Der er foretaget sproglige præciseringer og en omstrukturering af bestemmelsen. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at når Finanstilsynet meddeler et forsikringsselskab tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed eller godkender ændringer i en allerede gældende tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, jf. § 19, fremsendes samtidig genpart af godkendelsen til Erhvervsstyrelsen.

Virksomheden kan først påbegyndes efter registrering hos Erhvervsstyrelsen.

Bekendtgørelse nr. 1377 af 12. december 2019 om anmeldelse, registrering, gebyr samt offentliggørelse m.v. i Erhvervsstyrelsen finder anvendelse på forsikringsselskaber.

I praksis koordineres arbejdet i Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen således, at registrering kan ske umiddelbart efter Finanstilsynets tilladelse foreligger.

Da registrering kan ske umiddelbart efter tilladelsen, anmeldes virksomheden til registrering, før tilladelsen foreligger.

Det foreslås i *stk. 2*, at Erhvervsstyrelsen registrerer datoen for tilladelse eller godkendelse af ændringer i tilladelsen.

Erhvervsstyrelsen må ikke registrere virksomheden som forsikringsselskab, før Finanstilsynets tilladelse foreligger.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at når forsikringsselskabet har modtaget tilladelse eller godkendelse af ændringer i tilladelsen fra Finanstilsynet, skal forsikringsselskabet anmelde tilladelsen eller ændringen i tilladelsen til registrering hos Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i *2. pkt.*, at ved anmeldelse til Erhvervsstyrelsen skal forsikringsselskabet indsende et dateret eksemplar af vedtægterne.

Det foreslås i *3. pkt.*, at Erhvervsstyrelsen videresender en kopi af forsikringsselskabets anmeldelse til Finanstilsynet.

Reglen er udtryk for den særlige praksis, som har udviklet sig, siden Erhvervsstyrelsen overtog registreringen af forsikringsselskaber fra Finanstilsynet. Denne praksis indebærer, at Erhvervsstyrelsen registrerer indholdet af forsikringsselskabernes tilladelser, således at det af registreringen hos Erhvervsstyrelsen fremgår, hvilke klasser de enkelte tilladelser omfatter.

Anmeldelsen til registrering af tilladelsen eller ændringer i tilladelsen behandles i Erhvervsstyrelsen, mens Finanstilsynet behandler ansøgningen om tilladelse eller ændringer i tilladelsen. Forsikringsselskabet skal ved anmeldelse til registrering indsende et dateret eksemplar af vedtægterne til Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsen er forpligtet til at videresende en kopi af anmeldelsen inklusiv vedtægterne til Finanstilsynet. Vedtægterne registreres hos Erhvervsstyrelsen, der påser, at selskabslovens bestemmelser om vedtægter overholdes. Erhvervsstyrelsen påser endvidere, at gensidige selskaber og

tværgående pensionskasser vedtægter overholder reglerne om vedtægter i lovforslagets §§ 242 og 248, jf. lovforslagets § 262.

Til § 25

Det følger af den gældende § 359 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at forsikringsselskaber og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, registreres i Erhvervsstyrelsen.

Den gældende § 359 i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i den foreslåede § 25 uden ændringer.

Det foreslås i § 25, at forsikringsselskaber og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, registreres i Erhvervsstyrelsen.

Efter bestemmelsen skal registreringer af forsikringsselskaber, herunder filialer af udenlandske selskaber, der har fået tilladelse i Danmark foretages i Erhvervsstyrelsen. Som konsekvens af dette skal selskaberne dels indsende anmeldelsen til Erhvervsstyrelsen og dels indsende ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 19.

Til § 26

Den gældende § 22 i lov om finansiel virksomhed handler om, hvem der hæfter og har ansvaret for eventuelle forsikringer som tegnes, inden tilladelse er opnået i henhold til § 14. Hvis der tegnes forsikringer forud for et forsikringsselskabs erhvervelse af tilladelse og registrering, hæfter de ansvarlige solidarisk. Det følger videre at den solidariske hæftelse kan bortfalde, hvis selskabet anerkender forpligtelsen, og forsikringstagerens sikkerhed ikke derved forringes væsentligt. Endeligt fremgår det af bestemmelsen, at der kan ske indtegning af medlemmer i et gensidigt forsikringsselskab forud for registrering, hvis forsikringsmæssigt ansvar ikke begynder at løbe, og præmie ikke opskrives.

Den foreslåede § 26 viderefører den gældende § 22 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at tegnes der forsikringer uanset bestemmelserne i §§ 14-24, forinden tilladelse er givet og registrering er sket, hæfter de, der på forsikringsselskabets vegne har tegnet forsikringerne eller har medansvar herfor, solidarisk for aftalens opfyldelse. Anerkender selskabet forpligtelserne senest 4 uger efter registreringen, bortfalder de pågældendes hæftelser, forudsat at forsikringstagerens sikkerhed ikke derved i væsentlig grad forringes. Aftaler af den nævnte art er forinden selskabets anerkendelse af forpligtelserne ikke bindende for forsikringstageren.

Formålet med bestemmelsen er at fastslå, at forsikringsselskaber først ved registrering får retsevne, handleevne, partsevne og procesevne samt at beskytte forsikringstagere mod at lide tab som følge af forsikringstegning i et forsikringsselskab, hvor tilladelse og registrering endnu ikke foreligger.

Bestemmelsen supplerer den almindelige regel om selskabsstiftelsens retsvirkning og stifternes ansvar i selskabsloven, men kun for så vidt angår aftaler, der efter deres indhold er forsikringsaftaler og således ikke for andre aftaler, som eventuelt måtte indgås i selskabets navn, før tilladelse og registrering foreligger. For disse andre aftaler gælder selskabslovens almindelige regler om retsvirkning og ansvar for stifterne.

For forsikringstegning forud for tilladelse og registrering hæfter de ansvarlige solidarisk. Denne hæftelse bortfalder kun hvis selskabet senest 4 uger efter registrering anerkender forpligtelsen og kun under forudsætning af, at forsikringstagerens sikkerhed ikke derved forringes væsentligt.

Bestemmelsen regulerer ikke, hvorvidt forsikringsaftaler kan eller bør overtages af forsikringsselskabet. Forsikringsselskabets muligt pligt til at overtage forsikringsaftaler tegnet forud for tilladelse og registrering følger af selskabslovens § 41, stk. 3, 2. pkt.

I modsætning til selskabslovens § 41, er forsikringstagerne frigjort fra aftalen uanset god eller ond tro om registrering og koncession. Denne adgang består også i tiden efter registreringen og indtil anerkendelsen i 2. pkt. er kommet frem til forsikringstageren.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelserne i §§ 14-23 er ikke til hinder for, at der med henblik på stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab kan ske indtegnning af medlemmer, hvis forsikringsmæssigt ansvar ikke begynder at løbe og præmie ikke opskrives, forinden selskabet er registreret. Indtegnning af et medlem i et gensidigt selskab er dog kun bindende, hvis selskabet anmeldes til Erhvervsstyrelsen senest 1 år efter indtegningen. Nægtes registrering, bortfalder aftalen.

Bestemmelsen fastsætter en begrænsning af den periode, inden for hvilken medlemsindtegnning i et ikke-registreret gensidigt forsikringsselskab er bindende. Bestemmelsen supplerer selskabslovens regler om aftaleindgåelse før registrering og oprettelse for de gensidige forsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 31. På grund af fristen i selskabslovens § 40, stk. 1, har bestemmelsen ringe praktisk betydning.

Til § 27

Den gældende § 19 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Undtaget fra forbuddet er dog skadesforsikringsvirksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. lov om finansiel virksomhed bilag 7 og genforsikring af livsforsikring.

Den foreslåede § 27 viderefører § 19, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer og en præcisering i *stk. 2* vedrørende de krav, der gælder, når en virksomhed har tilladelse til at udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at livsforsikringsvirksomhed som udgangspunkt ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at livsforsikringsselskaber kan dog ved tilladelse hertil ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 1.

Ved livsforsikring forstås virksomhed, der er omfattet af forsikringsklasserne i lovens bilag 2, og ved skadesforsikringsvirksomhed forstås virksomhed som omfattet af bilag 1.

Livsforsikringsvirksomhed omfatter både direkte og indirekte livsforsikring, dvs. genforsikring af livsforsikring.

Formålet med bestemmelsen er at sikre adskillelse mellem livsforsikringsvirksomhed og anden forsikringsvirksomhed, idet livsforsikringsvirksomhed adskiller sig fra anden forsikringsvirksomhed ved bl.a. at indeholde et langsigtet opsparingselement. Derudover stilles der en række krav til hvordan livsforsikringsvirksomhed skal tegnes, herunder krav om betryggende forudsætninger efter § 30, stk. 4, hvilket indebærer, at der i forhold til livsforsikringsvirksomhed opstår et overskud, som er tiltænkt at skulle komme de livsforsikrede til gode.

Når der drives livsforsikringsvirksomhed kræves der derfor blandt andet, at selskabet indretter sin virksomhed således, at der er sikkerhed for at der er midler til betaling af pensioner m.v. til kunderne langt ude i fremtiden ligesom der gælder regler for, hvordan det overskud, der opstår via anvendelse af betryggende forudsætninger i forhold til livsforsikringsvirksomheden skal håndteres og fordeles. Dette er ikke aktuelt for anden forsikringsvirksomhed, som ikke er underlagt samme krav om anvendelse af betryggende tegningsforudsætninger, ligesom der typisk er tale om kortsigtede kontrakter.

Bestemmelsen hindrer ikke, at et livsforsikringsselskab har et skadesforsikringsselskab som datterselskab eller omvendt.

Den foreslåede § 27, stk. 1, gennemfører Solvens II-direktivets artikel 73, stk. 1 og 2.

Formålet med bestemmelsen er at sikre adskillelse mellem livsforsikringsvirksomhed og anden forsikringsvirksomhed, idet livsforsikringsvirksomhed adskiller sig fra anden forsikringsvirksomhed ved bl.a. at indeholde et langsigtet opsparingselement. Derudover stilles der en række krav til hvordan livsforsikringsvirksomhed skal tegnes, herunder krav om betryggende forudsætninger efter § 30, stk. 4, hvilket indebærer, at der i forhold til livsforsikringsvirksomhed opstår et overskud, som er tiltænkt at skulle komme de livsforsikrede til gode.

Når der drives livsforsikringsvirksomhed kræves der derfor blandt andet, at selskabet indretter sin virksomhed således, at der er sikkerhed for at der er midler til betaling af pensioner m.v. til kunderne langt ude i fremtiden ligesom der gælder regler for, hvordan det overskud, der opstår via anvendelse af betryggende forudsætninger i forhold til livsforsikringsvirksomheden skal håndteres. Dette er ikke aktuelt for anden forsikringsvirksomhed, som ikke er underlagt samme krav om anvendelse af betryggende tegningsforudsætninger, ligesom der typisk er tale om kortsigtede kontrakter.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at genforsikring af livsforsikring og skadesforsikring samt i øvrigt også tegning af direkte skadesforsikring kan ske i samme selskab.

Hvis et livsforsikringsselskab ønsker at tegne syge- eller ulykkesforsikringer (SUL), skal selskabet have tilladelse hertil, jf. § 19, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder, der efter § 19, stk. 2, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab samtidig skal sikre særskilt forvaltning, således at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskud hidrørende fra livsforsikringsvirksomhed skal komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at virksomheder, der har opnået tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig i samme selskab skal etablere en organisering af virksomheden, der kan sikre opfyldelse af de krav, der gælder i relation til særskilt forvaltning af de to typer virksomhed.

Formålet med bestemmelsen er at implementere Solvens II-direktivets krav om særskilt forvaltning, som forudsætter, at der i virksomheder, der driver de to typer forsikringsvirksomhed samtidig, er samme beskyttelse af livsforsikringskunderne, som hvis livsforsikringsaktiviteterne og SUL-aktiviteterne blev drevet i to separate selskaber. Der gælder således en række krav til den organisering og forvaltning, som sådanne virksomheder skal iagttage, herunder krav til hvordan forvaltningen skal foregå og hvordan kapitalkrav skal opgøres og dækkes.

Bestemmelsen indebærer krav om særskilt forvaltning og dermed adskillelse af de to områder. De livs- og skadesforsikredes interesser må ikke tilsidesættes. Reglerne tilsiger, at virksomheden både samlet set og i forhold til livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig skal have en holdbar forretningsmodel. For at sikre forsikringstagernes interesser stilles der krav om at f.eks. de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, ikke må bæres af den anden form for virksomhed. Virksomheden skal således sikre sig, at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben, herunder at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed.

De nærmere krav i relation til den særskilte forvaltning følger af bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, jf. stk. 3.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 74 i Solvens II direktivet.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne.

Den foreslåede bestemmelse vidererfører § 19, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. § 19, stk. 3, indeholder en bemyndigelse, der er udnyttet til at fastsætte nærmere regler for virksomheder, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig ved bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Bekendtgørelsen uddyber bl.a. hvordan virksomhederne skal understøtte kravet om særskilt forvaltning og fastsætter bl.a. krav til hvordan virksomhedernes styring af den særskilte forvaltning skal foregå i praksis. Bekendtgørelsen skal bl.a. sikre implementering af dele af Solvens II-direktivets artikel 74, og vil også fremover indeholde de krav, der skal opfyldes for at leve op til kravene relateret til særskilt forvaltning mellem livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. Kravene indebærer bl.a. at en virksomhed skal opføre de teoretiske minimumskrav, der gælder for de to forretningsområder, og at virksomheden dækker disse krav med et tilsvarende beløb i anerkendte elementer af basiskapitalgrundlaget. Det er i den forbindelse et krav, at de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Bemyndigelsen kan bl.a. benyttes til at fastsætte de krav, der gælder for det interne set up, der skal etableres for at understøtte, at alle indtægter og udgifter opdeles på de to typer virksomhed i et internt regnskab, således at resultatdannelsen og holdbarheden af forretningsmodellen kan vurderes.

Til § 28

Den gældende § 19, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et skadesforsikringsselskab, gennem en filial kan drive virksomhed der ikke er tilladt i Danmark i udlandet.

Den foreslåede § 28 viderefører § 19, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed i en selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 28, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et skadesforsikringsselskab, der gennem en filial driver virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan udøve forsikringsformer, der er i overensstemmelse med retsanvendelsen i det pågældende land, uanset at dette ikke er tilladt i Danmark.

Formålet med bestemmelsen er at udligne konkurrencemæssig divergens, således at danske skadesforsikringsselskaber, der driver virksomhed gennem en filial i et andet EU-land, eller i et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan udøve forsikringsformer, der måtte være forbudt i Danmark, men tilladt i det pågældende EU-land hhv. land hvormed Unionen har indgået aftale på det finansielle område.

Danske forsikringsselskaber kan som udgangspunkt udelukkende udøve den forsikringsvirksomhed, som kan tillades efter den lovforslagets bilag 1 og 2. Forsikringsselskabernes virksomhedsområder er i stort omfang harmoniseret i EU-sammenhæng, hvorfor alle forsikringsselskaber inden for EU, som udgangspunkt er underlagt samme regler om området for deres virksomhed.

Uanset at der således er et fælles grundlag, har det i praksis vist sig, at medlemslandene ikke har fortolket reglerne fuldstændig ensartet med hensyn til afgrænsningen mellem liv- og skadesforsikring. Dette har haft som konsekvens, at danske skadesforsikringsselskabers udenlandske filialer ikke har kunnet udøve visse forsikringsformer, som ellers er tilladt for værtslandets skadesforsikringsselskaber.

For at adressere dette blev bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, stk. 3 indsat i 2006 i forlængelse af Finanstilsynets afgørelse af 27. april 2006, hvor et dansk skadesforsikringsselskab havde spurgt om en delbestand bestående af et-årige gruppelivskontrakter i et EØS-datterselskab kunne overdrages til og videreføres i selskabets EØS-filial. Efter Finanstilsynets opfattelse kunne selskabet som et dansk skadesforsikringsselskab ikke lovligt få overdraget gruppelivsbestanden fra EØS-datterselskabet, fordi et dansk skadesforsikringsselskab ikke må tegne livsforsikring.

Som følge af bestemmelsen vil Finanstilsynet fortsat kunne tillade, at et dansk forsikringsselskab kan udføre samme type virksomhed, som det andet medlemslands nationale forsikringsvirksomheder.

Det er kun i det pågældende land, at den tilladte udvidelse af virksomhedsområdet kan finde sted. Den danske forsikringsvirksomhed må således ikke også udøve den pågældende virksomhed i Danmark.

Den danske virksomhed, som er etableret via filial i det andet EU-land, må dog foretage aktiviteten ind i Danmark som grænseoverskridende virksomhed. Dette skal så blot anmeldes efter reglerne i lovforslagets § 49.

Som et eksempel kan nævnes et skadesforsikringsselskab, der overtager livsforsikringer i form af rene risikoforsikringer af højst et års varighed karakteriseret ved, at der ikke er opsparingsmidler knyttet til forsikringerne, og at ydelsen er en éngangsydelse, hvis forsikringsbegivenheden indtræder. Præmier for denne type livsforsikring beregnes på samme måde som skadesforsikring (såkaldt naturlig præmie). Et eksempel herpå er gruppelivsforsikringer.

Norge og Sverige har lovbestemmelser, der gør det muligt for skadesforsikringsselskaber at opnå tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed i form af rene risikoforsikringer af højst et års varighed.

Et skadesforsikringsselskab, der får tilladelse i medfør af den foreslåede bestemmelse, må ikke markedsføre/sælge disse forsikringsformer aktivt i Danmark.

Det vil dog være i overensstemmelse med EU-direktiverne på forsikringsområdet, hvis det pågældende danske forsikringsselskab, der har fået den nævnte tilladelse af Finanstilsynet, senere anmelder til Finanstilsynet, at selskabet ønsker at drive grænseoverskridende virksomhed fra den udenlandske filial ind i andre EØS-lande, herunder eksempelvis i Danmark. Er en sådan notifikation foretaget, kan skadesforsikringsselskabet via filialen herefter markedsføre/sælge "disse forsikringsformer", som efter dansk retsanvendelse hidtil ikke har kunnet sælges af et skadesforsikringsselskab i Danmark, aktivt i Danmark.

Til § 29

Efter den gældende § 20, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed skal det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed anmeldes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. tages i anvendelse. Anmeldelsen skal indeholde en angivelse af en række forhold, herunder de forsikringsformer, som selskabet agter at anvende, grundlaget for beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer m.v.

Efter den gældende § 20, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, kan Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de i stk. 1 nævnte forhold, herunder om og i hvilket omfang anmeldelserne skal være offentligt tilgængelige.

Bemyndigelsen i § 20, stk. 3, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 932 af 4. juli 2013 om anmeldelse af det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 29 viderefører § 20 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse implementerer desuden artikel 21, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed skal anmeldes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. tages i anvendelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det samme gælder enhver efterfølgende ændring i de nævnte forhold.

Bestemmelsen fastsætter, at det er tilstrækkeligt, at det tekniske grundlag m.v. og enhver efterfølgende ændring heri fremsendes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. eller ændringen heri tages i anvendelse, fx ved tegning eller ændring af forsikringer eller ved henvendelse til markedet (reklamer, brochurer, direkte henvendelser osv.).

De dele af det tekniske grundlag m.v., der skal anmeldes til Finanstilsynet, specificeres nærmere i stk. 1, nr. 1-7.

Det foreslås i *3. pkt.*, at anmeldelsen skal indeholde en angivelse af de forhold, der er nævnt nr. 1-7.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af de forsikringsformer, som selskabet agter at anvende.

Dette omfatter de produkter, som selskabet agter at tilbyde sine kunder, herunder inden for hvilke forsikringsklasser produkterne tegnes.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af grundlaget for beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer.

Grundlaget for beregning af forsikringspræmier består bl.a. af forudsætninger om størrelse af grundlagsrente, døds- og invaliditetssandsynlighed (de statistiske forudsætninger) og omkostningselementer. Grundlaget skal indeholde en beskrivelse af beregningsselementerne for opgørelse af en forsikring i tilfælde af, at forsikringstageren anmoder selskabet om tilbagekøb af forsikringen. Endelig skal reglerne for omskrivning af en forsikring til fripolice, dvs. en police uden yderligere præmieindbetalinger, beskrives i det tekniske grundlag.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af selskabets regler for beregning og fordeling af realiseret resultat til forsikringstagerne og andre berettigede efter forsikringsaftalerne.

For forsikringer med ret til bonus skal selskabet derfor udarbejde et regelsæt (bonusregulativ), som beskriver, hvorledes gevinster på de i beregningsgrundlaget fastsatte elementer til beregning af præmier føres tilbage til forsikringstagerne eller andre berettigede ifølge forsikringen. Hertil kræves yderligere en teknisk beskrivelse af funktionaliteten i bonusopgørelsen.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af selskabets principper for genforsikring, herunder beløbsgrænser.

Selskabet skal fastlægge størrelsen af den risiko, selskabet vil tegne for egen risiko og beskrive, hvilken genforsikring selskabet vil have for overstigende risiko. Her skelnes mellem dødsrisiko og invaliditetsrisiko. Bestemmelsen kræver ikke, at der skal afgives risiko i genforsikring, men der skal genforsikres, hvis det er nødvendigt for, at forholdene samlet set er betryggende. De anmeldte principper for genforsikring skal indeholde beløbsgrænser. Det er alene principperne, der skal anmeldes. Dermed skal de konkrete indgåede genforsikringsaftaler ikke anmeldes.

Efter det foreslåede *nr. 5* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af selskabets regler for, hvornår såvel de forsikringssøgende som forsikringstagerne skal afgive helbredsoplysninger til bedømmelse af risikoforholdene.

Det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed skal indeholde regler for, under hvilke omstændigheder såvel de forsikringssøgende som forsikringstagerne skal afgive helbredsoplysninger til bedømmelse af risikoforholdene. De konkrete helbredsspørgeskemaer skal ikke anmeldes.

Efter det foreslåede *nr. 6* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af grundlaget for beregning af livsforsikringshensættelser såvel for den enkelte forsikringsaftale som for selskabet som helhed.

Grundlaget for beregning af livsforsikringshensættelser skal beskrives i samme form som grundlaget for beregning af præmier, ved fastlæggelse af opgørelsesrenten, de statistiske elementer (død og invaliditet) og omkostningselementer. Kan selskabets forsikringsydelser eller præmier ændres efter nogle i det tekniske grundlag anførte objektive kriterier, skal selskabet alligevel anmelde et grundlag, der anvendes til beregning af livsforsikringshensættelser, og som opfylder betingelserne i lovforslagets § 30, stk. 4.

Efter det foreslåede *nr. 7* skal anmeldelsen indeholde en angivelse af selskabets regler, hvorefter pensionsordninger med løbende udbetalinger tegnet eller aftalt som obligatoriske ordninger i et forsikringsselskab kan overføres fra eller til selskabet i forbindelse med overgang til anden ansættelse eller i forbindelse med en virksomhedsoverdragelse eller en virksomhedsomdannelse.

De særlige regler om jobskifte, virksomhedsoverdragelse eller virksomhedsomdannelse udarbejdes af hensyn til, at det ved oprettelsen af et arbejdsmarkedspensionsordningssystem findes hensigtsmæssigt at sikre, at arbejdstagere, der skifter job eller virksomhed og samtidig overgår til en ny pensionsordning, gives mulighed for at samle sine pensioner i den nye ordning. Med hensyn til omkostninger i forbindelse med overførsel er det tilladt for det afgivende selskab at fastsætte et promillegebyr af nettohensættelsen med en fast beløbsmæssig overgrænse eller et fast beløb. Det modtagne selskab kan ikke fastsætte noget gebyr.

Reglerne tager alene højde for pensionsordninger med løbende udbetalinger, dvs. alderspension, invalidepension, samt ægtefælle- og børnepension. Reglerne gælder alene for ordninger, der er obligatoriske. Ved dette forstås ordninger, der er oprettet som led i et ansættelsesforhold, og hvor en arbejdsgiver efter fastsatte kriterier skal pensionssikre sine medarbejdere i henhold til kontrakt med et forsikringsselskab eller ordninger i en pensionskasse. Det er en forudsætning, at den person, pensionsoverførslen vedrører, giver sin accept. § 29, stk. 1, nr. 2, indeholder regler, der sikrer, at der i tilfælde af manglende accept fra arbejdstageren kan gives mulighed for fripolice.

Grunden til, at det kan tillades, at der beregnes et meget lille fradrag ved overførsel i en jobskiftesituation, er en antagelse om, at der er »balance« mellem jobskifteoverførsler. Under særlige omstændigheder, hvor der for et selskab ikke kan forventes ligevægt mellem pensionsoverførsler fra og til selskabet, kan der for et nærmere angivet tidspunkt

opkræves et gebyr. De nævnte krav til overførselsreglerne er minimumskrav. Det enkelte selskab er derfor ikke afskåret fra at fastsætte regler, der yderligere tilgodeser arbejdstagere i tilfælde af jobskifte.

Ved overførsel af grupper, der udgør en betydelig andel af et selskabs samlede bestand, vil sådanne overførsler imidlertid kunne udgøre en risiko for selskabets eksistens, og en ukritisk anvendelse af regler svarende til virksomhedsomdannelsesreglerne i disse tilfælde er betænkelig. Der bør derfor i sådanne tilfælde findes andre løsninger, hvori reglerne svarende til reglerne om bestandsoverdragelse i kapitel 16 kan anvendes, dog uden at der udarbejdes en redegørelse eller gives en indsigelsesfrist, idet overførslerne kun kan ske ved aktiv accept fra den enkelte forsikrede.

For så vidt angår helbredsbedømmelse, er hovedreglen for overførselsregler, at der ikke kan kræves en nyvurdering af helbredstilstanden, medmindre den nye ordning afviger væsentligt fra den gamle ordning med hensyn til forøget risiko eller med hensyn til krav om helbredsbedømmelse ved indtræden. Overførselsreglerne skal fastsætte en ret for arbejdstager til at fortsætte i den hidtidige pensionsordning som medlem, hvis en helbredsbedømmelse fører til afslag på optagelse i den nye pensionsordning på mindst samme vilkår som i den hidtidige. For det modtagende selskab skal der endvidere for disse tilfælde være pligt til at optage arbejdstageren, dog på de vilkår selskabets tekniske grundlag foreskriver.

Det foreslås i *stk. 2*, at selskaber, der ikke tegner direkte livsforsikring, ikke er omfattet af bestemmelsen i *stk. 1* om anmeldelse af det tekniske grundlag for livsforsikringsvirksomhed m.v.

Baggrunden for denne undtagelse er, at det beskyttelseshensyn, der ligger bag §§ 29 og 30, ikke gør sig gældende for genforsikringsvirksomhed. Det tekniske grundlag, der bliver anvendt for genforsikring, er en konsekvens af kontraktforholdet mellem det direkte tegnende livsforsikringselskab og genforsikringselskabet. Selskaber, der driver såvel genforsikring af livsforsikring som direkte livsforsikringsvirksomhed, skal fortsat anmelde det tekniske grundlag for genforsikringsvirksomheden på grund af lovens beskyttelseshensyn til selskabets livsforsikringsbestand. Selskaber, der driver genforsikring af livsforsikring, skal have ansat en ansvarshavende aktuar, jf. den foreslåede bestemmelse i § 140, *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om indholdet af anmeldelser af det tekniske grundlag m.v., samt i hvilket omfang anmeldelserne skal være offentligt tilgængelige.

Til § 30

Den gældende § 21 i lov om finansiel virksomhed præciserer de principper, som det tekniske grundlag m.v. skal udformes efter.

Den foreslåede § 30 viderefører § 21 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at de forhold, der er angivet efter § 29, *stk. 1*, nr. 1-5, skal være betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne.

Formålet med bestemmelsen er at sikre forbrugerbeskyttelsen på pensionsområdet.

I *stk. 1* lægges særlig vægt på, at det anmeldte tekniske grundlag m.v. er betryggende, samt at selskabets realiserede resultat fordeles rimeligt. For forsikringer tegnet eller aftalt som led i ansættelsesforhold skal Finanstilsynet påse, at de ansattes interesser tilgodeses i fornødent omfang.

Det foreslås i *stk. 2*, at de anmeldte regler for beregning og fordeling af realiseret resultat, jf. § 29, *stk. 1*, nr. 3, skal være præcise og klare og skal føre til en rimelig fordeling.

Efter *stk. 2* skal reglerne for fordeling af selskabets realiserede resultat være formuleret så det klart og præcist fremgår, hvorledes det realiserede resultat anvendes til fordeling imellem de enkelte forsikringer, til henlæggelse til forsikringsbestanden som sådan (kollektivt bonuspotentiale o. lign.) og til egenkapital m.v. Fordelingen af selskabets realiserede resultat skal endvidere være rimelig i forhold til de berettigede parter. Hermed fastslås, at udgangspunktet for fordelingen af det realiserede resultat er det såkaldte kontributionsprincip, hvorefter det realiserede resultat fordeles blandt de beretti-

gede parter efter de forhold, hvori de har bidraget til overskuddsdannelsen. Den del af selskabets realiserede resultat, der herefter tilfalder forsikringstagerne (bonus) skal frigives på rimelig vis under forsikringsaftalens løbetid.

Finanstilsynet vil i medfør af bestemmelsens stk. 6 kunne fastsætte nærmere regler om denne beregning og fordeling af det realiserede resultat. Dette er sket i bekendtgørelse nr. 1457 af 11. december 2017 om kontributionsprincippet.

At kontributionsprincippet er udgangspunktet, indebærer, at den beregnede og fordelte bonus ikke varigt må afvige væsentligt herfra, medmindre andet følger af forsikringsaftalernes indhold, herunder hvis det fremgår af aftalerne, at der ikke er ret til bonus.

For så vidt angår den del af overskuddet, der fordeles mellem de efter aftalerne bonusberettigede forsikringer, vil en rimelig fordeling af det realiserede resultat efter kontributionsprincippet være, at der tilstræbes en fordeling i forhold til, hvorledes resultatet er opstået. Fordelingen skal således afspejle det forhold, hvorefter der er bidraget til overskuddsdannelsen. Ved vurderingen heraf tages der i fornødent omfang hensyn til forsikringernes forskellige karakteristika med hensyn til risiko, omkostninger og forrentning.

For øvrige forsikringer vil en rimelig fordeling af det realiserede resultat afhænge af de konkrete forhold i forsikringsbestanden, herunder de kontraktmæssige forpligtelser over for de forsikrede.

Efter de gældende regnskabsregler er bonustildelingen indregnet som en driftsudgift i årsregnskabet, hvorfor det forsikringstekniske resultat, der fremstår heri, er et resultat efter bonustildeling, og det må således ikke forveksles med det realiserede resultat, der skal fordeles i form af bonus efter kontributionsprincippet. Det realiserede resultat, der skal fordeles efter kontributionsprincippet, er driftsresultatet før beslutning om bonustildeling og egenkapitalforretning. Det realiserede resultat skal beregnes og fordeles til egenkapitalen, det kollektive bonuspotentiale, særlige bonushensættelser og til de enkelte forsikringstagere i form af bonus.

Bonusregler skal være betryggende i den forstand, at der ikke uddeles et større beløb i bonus, end der er til rådighed: Fordelingen af det til rådighed værende beløb, må ikke afvige fra en fordeling baseret på det realiserede resultat, som de enkelte forsikringer har indtjent.

Det foreslås i *stk. 3*, at præmierne for nytegnede forsikringer skal være tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, således at der ikke vil være behov for systematisk og permanent tilførsel af andre midler.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 209 i Solvens II-direktivet.

Kravet i *stk. 3* betyder, at enhver forsikringstype vurderet på tegningstidspunktet skal kunne hvile i sig selv, dog således at kontraktmæssige fastsatte omfordelinger kan finde sted, f.eks. som følge af anvendelse af fælleskønsgrundlag og andre kollektive elementer.

Det foreslås i *stk. 4, 1 pkt.*, at de beregningselementer (rentesatser, omkostningssatser og statistiske beregningselementer), der lægges til grund ved beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer, skal vælges med forsigtighed.

Efter *stk. 4, 1. pkt.*, skal grundlagsrente, de statistiske beregningselementer og omkostningselementerne vælges forsigtigt. Ved bedømmelse af om et beregningsgrundlag er betryggende, er det ikke tilstrækkeligt, at forholdet imellem de enkelte beregningselementer er realistiske, eller at beregningsgrundlaget ud fra en helhedsvurdering er betryggende. Grundlagsrenten for sig og risiko- og omkostningselementerne for sig skal vælges med forsigtighed.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at hvis grundlaget for beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicydelser indeholder muligheden for at opdele den indbetalte forsikringspræmie i en del, for hvilken der optjenes en garanteret pension, og en del, som tilgår enten det kollektive bonuspotentiale eller det individuelle bonuspotentiale, er det dog tilstrækkeligt, at grundlaget som helhed er baseret på betryggende forudsætninger. Det foreslås i *3. pkt.*, at de beregningselementer, der lægges til grund ved beregning af livsforsikringshensættelser, skal fastsættes således, at de er i overensstemmelse med de regler, der er udstedt i medfør af § 190.

Stk. 4, 2. pkt., fastsætter, at livsforsikringsselskaber under visse betingelser kan anvende en ny metode for optjening af pension.

Metoden består i at opdele den indbetalte præmie i en del, for hvilken der garanteres pension, og en del, som enten tilgår det kollektive bonuspotentiale eller det individuelle bonuspotentiale direkte. Da sådanne forsikringer fortsat skal tegnes med forsigtigt fastsatte forudsætninger, til bl.a. gennemsnitlige levetider og investeringsafkast, vil et pensionsselskab typisk opbygge buffere med det kollektive eller individuelle bonuspotentiale til at have midler til at stå imod med, hvis forudsætningerne alligevel ikke viser sig at være forsigtige, fx fordi de gennemsnitlige levetider ændres eller at investeringsafkastet bliver mindre end forventet. Hvis et pensionsselskabs forudsætninger derimod holder, vil den del, som tilgår enten det kollektive bonuspotentiale direkte eller det individuelle bonuspotentiale direkte, skulle bruges til bonus af den pågældende forsikringsaftale. Det er herefter muligt at garantere pension for en del af den indbetalte præmie på et grundlag, hvor beregningselementerne (rentesatser, omkostningssatser og statistiske beregningslementer) er fastsat med udgangspunkt i realistiske og aktuelle forhold.

Kravet til denne metode er det samme, som det krav, der generelt gælder, nemlig at det anmeldte grundlag skal være betryggende. Metoden vurderes på nuværende tidspunkt at være betryggende, hvis den indbetalte præmie opdeles i 80 %, for hvilken der garanteres pension til markedsrenten, og i 20 %, der tilgår enten kollektivt bonuspotentiale eller det individuelle bonuspotentiale. Ændrede forhold i markedet eller særlige forhold for virksomhederne omfattet af lov om finansiell virksomhed kan dog føre til en anden vurdering af, hvilken fordeling der i denne sammenhæng kan anses for betryggende.

Ved vurdering af, om det anmeldte grundlag er betryggende, skal der tages hensyn til den samlede metode for optjening af pension, herunder opdelingen af den indbetalte præmie i en del, for hvilken der garanteres pension, og en del, som tilgår enten det kollektive bonuspotentiale direkte eller det individuelle bonuspotentiale. For den del af præmien, for hvilken der garanteres pension, skal beregningselementerne fastsættes således, at der samlet set ikke er underskud på tidspunktet for optjening af pensionen. Ydelserne tilknyttet den del af præmien, for hvilken der garanteres pension, skal afdækkes i de finansielle markeder fra tidspunktet for optjening af pension og skal forblive afdækket indtil udbetaling.

For så vidt angår forholdet mellem midler i det kollektive bonuspotentiale og midler, der fordeles til de enkelte forsikringer, er det et krav, at fordelingen af midler til de enkelte forsikringer fra kollektivt bonuspotentiale skal frigives under hensyn til, at det sker på rimelig vis under forsikringens løbetid, samt at bonuspotentialerne har en passende størrelse i forhold til selskabets forpligtelser og økonomiske situation i øvrigt. Fordelingen af midler under forsikringsaftalens løbetid har ikke betydning for beregningen af tilbagekøbsværdien eller forsikringstagerens mulighed for at hæve aftalen. Beregningen af tilbagekøbsværdien fastsættes i lovforslagets § 30, stk. 5.

Som en konsekvens af den foreslåede bestemmelse vil der ske en tilpasning af bekendtgørelse nr. 353 af 3. marts 2021 om grundlagsrente for livsforsikringsselskaber. Bekendtgørelsen ændres, så det bliver muligt at garantere en højere rente end den maksimale grundlagsrente for den type forsikringer, som anvender den nye metode.

For øvrige metoder for optjening af pension gælder de nuværende regler uændret. Grundlagsrenten, de statistiske beregningslementer og omkostningselementerne skal vælges forsigtigt. Ved bedømmelse af, om et beregningsgrundlag er betryggende, er det ikke tilstrækkeligt, at forholdet mellem de enkelte beregningslementer er realistiske, eller at beregningsgrundlag ud fra en helhedsvurdering er betryggende. Grundlagsrenten og risiko- og omkostningselementerne skal vælges med forsigtighed, sådan at de isoleret set kan forventes at generere overskud i forhold til den lovede pension.

Det foreslåede *Stk. 4, 3. pkt.*, præciserer, at livsforsikringshensættelser er en regnskabspost, der består af summen af garanterede ydelser opgjort til markedsværdi og bonuspotentiale på præmier og bonuspotentiale.

De anmeldte regler for beregning af livsforsikringshensættelserne og underposterne hertil skal være i overensstemmelse med reglerne for disse posters opgørelse i henhold til regnskabsbekendtgørelse, bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015, udstedt i medfør af lovforslagets § 196.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis en forsikring er omfattet af stk. 4, 2. pkt., skal andelen af kollektivt bonuspotentiale og det individuelle bonuspotentiale medgå fuldt ud ved beregning af tilbagekøbsværdien og ved overførsel fra et selskab til et andet, jf. § 20, stk. 1, nr. 7.

Stk. 5 fastsætter, at tilbagekøbsværdien for den enkelte forsikring, hvor præmien opdeles, til enhver tid skal indeholde forsikringens andel af kollektivt bonuspotentiale. Dette betyder, at uanset om den del af den indbetalte præmie, for hvilken

der ikke optjenes en garanteret pension, tilgår det kollektive bonuspotentiale eller det individuelle bonuspotentiale, vil den medgå i tilbagekøbsværdien.

Bestemmelsen ændrer ikke forsikringstagerens mulighed for at hæve aftalen. Ligeledes vil der ikke ske ændring af det nuværende krav i lovens § 29, stk. 1, nr. 7, om, at forsikringsvirksomheders anmeldelse til Finanstilsynet af det tekniske grundlag m.v. skal indeholde regler om overførelse af obligatoriske pensionsordninger i visse situationer. De omhandlede situationer er overgang til anden ansættelse, virksomhedsoverdragelse eller virksomhedsomdannelse.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de i stk. 1-4 nævnte krav.

Efter stk. 6 har Finanstilsynet hjemmel til at udstede mere detaljerede bekendtgørelser om, krav til indholdet af de anmeldte forhold. Finanstilsynet har udnyttet denne hjemmel til at udstede bekendtgørelse om grundlagsrente, bekendtgørelse om kontributionsprincippet og bekendtgørelse om betaling af visse omkostninger for livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 7*, at hvis kravene i stk. 1-5 eller i regler udstedt i medfør af denne lov ikke er opfyldt, skal Finanstilsynet påbyde livsforsikringsselskabet at foretage de fornødne ændringer i de i henhold til § 20 anmeldte forhold inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist. Bestemmelserne i § 277 finder tilsvarende anvendelse.

Efter stk. 7 har Finanstilsynet hjemmel til at udstede påbud, hvis anmeldte forhold ikke opfylder lovens krav.

Til § 31

Det følger af den gældende § 23, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at visse af selskabslovens regler også finder anvendelse for gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Den foreslåede § 31 viderefører den gældende § 23, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at selskabslovens bestemmelser om anmeldelse og registrering m.m. og selskabslovens kapitel 3 finder med de nødvendige tilpasninger tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser er ikke aktieselskaber, men fungerer som foreninger, som ejes af medlemmerne (forsikringstagerne). Selskabslovens kapitel 3 omhandler stiftelse af aktieselskaber og som følge af bestemmelsen finder selskabslovens kapital 3 også anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Bestemmelsen medfører derfor, at selskabslovens bestemmelser om stiftelse samt reglerne om anmeldelse og registrering tilsvarende finder anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. De nødvendige tilpasninger er de tilpasninger, der kræves, fordi selskabsorganerne og ejerforholdene er anderledes.

Idet der ikke er foretaget en præcis afgrænsning af, hvilke regler i selskabsloven der finder anvendelse, finder selskabslovens regler om anmeldelse og registrering mv., som ikke fremgår af selskabslovens kapitel 3, tilsvarende anvendelse, i det omfang det er relevant.

Det foreslås i *stk. 2*, at for gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser finder bestemmelserne i selskabslovens kapitel 3 vedrørende aktionærer anvendelse på garantier, og bestemmelserne om aktiekapital og aktier anvendelse på garantikapital og garantiandele med fornødne lempelser.

Bestemmelsen fastsætter, hvorledes selskabsloven tilpasses de gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Til § 32

Det følger af den gældende § 23, stk. 3-6, i lov om finansiel virksomhed, at et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse skal indhente og opbevare oplysninger om det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasses reelle ejere, samt at oplysningerne skal registreres i et centralt register hos Erhvervsstyrelsen.

Den foreslåede § 32 viderefører den gældende § 23, stk. 3-6, i lov om finansiel virksomhed, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede § 32 gennemfører artikel 1, nr. 15, i 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse skal indhente oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder oplysninger om de reelles rettigheder.

Et gensidigt forsikringsselskabs og en tværgående pensionskasses pligt til at indhente oplysninger om det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder de reelles rettigheder, indebærer konkret, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal identificere de reelle ejere, herunder foretage de nødvendige tiltag i forhold til at fastlægge identiteten på de reelle ejere. Pligten omfatter som minimum, hvad det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse vidste eller burde vide. Heri ligger blandt andet, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har pligt til at undersøge og eventuelt opdatere oplysningerne, hvis det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse bliver bekendt med, at der eventuelt er sket ændringer i oplysninger om det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasses reelle ejere.

Reelle ejere i gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. definitionen på reelle ejere i § 9, stk. 1, nr. 31, vil som udgangspunkt være fysiske personer, der i sidste ende direkte eller indirekte er medlemmer heraf, og som besidder en tilstrækkelig del af stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler. En besiddelse på mere end 25 pct. vil være en indikation på reelt ejerskab, jf. artikel 3, stk. 6, litra a, nr. i, i 4. hvidvaskdirektiv. Er der tale om, at en fysisk person, der besidder mere end 25 pct., og en anden har kontrol, skal begge betragtes som reelle ejere. Er der tale om en juridisk person, som besidder stemmerettigheder, er det de fysiske personer bagved, der skal betragtes som reelle ejere, dvs. personerne for enden af ejer-kontrolstrukturen, hvis definitionen på at være en reelle ejer er opfyldt. Det er både danske og udenlandske personer, der kan være reelle ejere af det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse, ligesom undersøgelsen af ejer- og kontrolstrukturer også omfatter både danske og udenlandske selskaber m.v., hvis de indgår i kæden.

For juridiske personer, der som medlem besidder stemmerettigheder i et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, og som har en enkelt ejerstruktur, hvor en person enten ejer et selskab direkte eller eventuelt ejer et selskab gennem et holdingselskab, kan kopi af ejerbøgerne være tilstrækkelig dokumentation for det reelle ejerskab.

For juridiske personer, der som medlem besidder stemmerettigheder i et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, med en mere kompleks ejerstruktur, f.eks. et ejerskab gennem flere selskaber, ejeraftaler eller rettigheder, kan det være nødvendigt at undersøge ejerforholdene nærmere for at klarlægge ejerstrukturen og derved kunne foretage en vurdering af, hvem der er selskabets reelle ejere.

Det er uden betydning, om der er tale om direkte eller indirekte ejerskab, da der skal indhentes oplysninger om de bagvedliggende personer. Det er den samlede besiddelse eller kontrol, som er afgørende for, om en fysisk person er reel ejer.

Det gensidige forsikringsselskab og tværgående pensionskasse skal således indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, hvem der er selskabets reelle ejere, herunder for at kunne dokumentere, hvad de har foretaget sig for at identificere de reelle ejere, både når det fører til identifikation af de reelle ejere, men også hvis de reelle ejere ikke kan identificeres. Herudover omfatter oplysningerne identitetsoplysninger om den reelle ejer (CPR-nummer eller udenlandsk identifikationsnummer, statsborgerskab m.v.) og oplysninger om arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder, som selskabet skal registrere i Erhvervsstyrelsens it-system.

Det foreslås i *stk. 2*, at enhver, der direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, skal efter det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses anmodning forsyne det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse med de oplysninger om ejerforholdet, der er nødvendige for det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses identifikation af reelle ejere, herunder oplysninger om de reelles rettigheder.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører artikel 1, nr. 15, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (5. hvidvaskdirektiv).

Eftersom gensidige forsikringsselskaber eller tværgående pensionskasser på baggrund af deres medlemsstruktur skal foretage en konkret vurdering af, hvem der er reelle ejere, kan oplysninger om medlemsforhold hos det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse direkte såvel som indirekte medlemmer være nødvendige at indhente, jf. lovforslagets § 32, stk. 3. Det vil derfor være relevant, at alle medlemmer i det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses medlemsstruktur medvirker til, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse får de nødvendige oplysninger for på den baggrund at kunne vurdere, hvem der er de reelle ejere, jf. definitionen i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 31.

Dermed vil alle ejere i et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse – fysiske såvel som juridiske personer – efter anmodning fra det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse skulle forsyne det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse med alle de oplysninger, som det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse er forpligtet til at indhente efter stk. 3.

Det indebærer, at et gensidigt forsikringsselskabs eller tværgående pensionskasses ejere på et gensidigt forsikringsselskabs eller tværgående pensionskasses forespørgsel skal give det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse alle de oplysninger, som det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har brug for, med henblik på at foretage en registrering i reel ejer-registeret i overensstemmelse med selskabslovens regler om registrering af reelle ejere samt bekendtgørelse nr. 488 af 18. maj 2017 om registrering og offentliggørelse af oplysninger om ejere i Erhvervsstyrelsen (ejerregistreringsbekendtgørelsen). Der er alene tale om en pligt til at medvirke til, at et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse kan registrere de nødvendige oplysninger. Oplysningerne skal gives efter anmodning fra det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse, hvis et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse ikke allerede er i besiddelse heraf. Der er derimod ikke tale om en handlepligt, hvor ejere af egen drift skal rette henvendelse til det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse med oplysningerne. Der er således ikke tale om en meddelelsespligt.

Ejerne skal give oplysninger om ejerskab, som de har kendskab til. Oplysningerne omfatter ejerforhold i både nedadgående og opadgående retning. Er ejeren en fysisk person, vil det alene være i nedadgående retning, dvs. oplysning om hvem personen er ejer af. Er ejeren en juridisk person, er det både i nedadgående og opadgående retning, dvs. i forhold til ejerens kapitalandele i selskabet og i forhold til, hvem ejeren er ejet af, dvs. ejerens eventuelle legale og reelle ejere.

De oplysninger, som de reelle ejere forpligtes til at give til selskabet, er oplysninger om selve det reelle ejerskab og om de grundlæggende identifikationsoplysninger (navn, CPR-nummer m.v.).

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal registrere oplysningerne om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder oplysninger om de reelle ejeres rettigheder, i Erhvervsstyrelsens it-system hurtigst muligt efter, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse er blevet bekendt med, at en person er blevet reel ejer.

Bestemmelsen om, at registrering skal ske hurtigst muligt, betyder, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse ikke kan vente flere dage med at foretage registreringen af dens reelle ejere. Registreringen skal således foretages uden ugrundet ophold for at sikre registrets aktualitet.

Det foreslås endvidere i *stk. 3, 2. pkt.*, at enhver ændring af de oplysninger, som er registreret om de reelle ejere, skal registreres, skal registreres, hurtigst muligt efter at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse er blevet bekendt med ændringen.

Ændringerne omfatter både ændringer som følge af, at en ny person anses for at være reel ejer, eller hvis en person ophører med at være reel ejer samt ændringer i en allerede registreret reel ejers identitetsoplysninger, og i arten og omfanget af rettighederne.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at de registrerede medlemmer af det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse direkte skal registreres som reelle ejere, hvis det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pen-

sionskasse efter at have udtømt alle muligheder for identifikation herefter ingen reelle ejere har, eller ingen reelle ejere kan identificeres.

Udgangspunktet er således, at alle gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser har reelle ejere. At det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har udtømt alle mulighed for at identificere de reelle ejere, afhænger af en konkret vurdering. Vurderingen kan bl.a. tage højde for det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses størrelse, ejerkæde, om det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasses direkte og indirekte ejere er udenlandske samt andre relevante forhold, som har indvirkning på det gensidige forsikrings-selskabs eller den tværgående pensionskasses mulighed for at identificere de reelle ejere. Eksempelvis vil mulighederne for identifikation som udgangspunkt ikke anses som udtømt, hvis det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse alene har sendt en e-mail til en formodet reel ejer, som efterfølgende ikke er blevet besvaret. Alternative identifikationsmetoder bør i så fald tages i brug. F.eks. bør der rykkes for svar eventuelt flere gange, foretages telefonopkald, hvis et telefonnummer forefindes, og hvis der er tale om en ejer, som er en juridisk person, bør der tages direkte kontakt til ledelsesmedlemmer såvel som til den juridiske persons via de officielle kontakttinformationer. Ligeledes kan oplysninger i årsrapporter benyttes som led i identifikationen.

Gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser er begge medlemsejet. Som udgangspunkt stilles der ingen krav til organisationsformen, men en række betingelser i lovforslaget tilsiger, at gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser følger reglerne for foreninger.

Grundet strukturen af gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser vil ejerkredsen sjældent bestå af enkelte fysiske eller juridiske personer. I enkelte tilfælde vil en fysisk eller juridisk person dog kunne anses som reel ejer som følge af, at denne direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer mere end 25 pct. af det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse, f.eks. hvor der er færre end fire medlemmer af det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse.

Der kan dog være konkrete tilfælde, hvor det i henhold til definitionen på en reel ejer konstateres, at et selskab ikke har reelle ejere eller, at de reelle ejere ikke kan identificeres. Direktionen kan alene betragtes og registreres som reelle ejere, når alle muligheder for at identificere selskabets reelle ejere er udtømte.

Hvis der er under fire medlemmer i det pågældende gensidige forsikringsselskab eller den pågældende tværgående pensionskasse, må det lægges til grund, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse skal optage direktionen som reelle ejere i Erhvervsstyrelsens it-system. Dette stemmer overens med den gældende § 11, stk. 1, nr. 3, i hvidvaskloven jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, hvorefter disse personer også skal legitimeres som reelle ejere i forbindelse med kend-din-kunde procedurer i henhold til hvidvaskloven. Hvis der er flere direktører, skal samtlige personer registreres som reelle ejere.

Direktionen er allerede i dag forpligtet til at være registreret i Erhvervsstyrelsens it-system. Hvis direktionen skal optages som reelle ejere, skal de enkelte personer således ikke registreres ad flere omgange, men oplysningerne overføres automatisk, når det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse registrerer oplysningen om, at de enten ingen reelle ejere har, eller at ingen af de reelle ejere kunne identificeres.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det at overtrædelse af § 32, stk. 3, straffelagt med bøde.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse. En overtrædelse kan f.eks. bestå i, at et gensidigt forsikringsselskab undlader at foretage registrering af de oplysninger, som bestemmelsen stiller krav om, eller undlader at ajourføre registreringerne efter virksomheden er blevet bekendt med, at der er sket en ændring.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser mindst en gang årligt skal undersøge, om der er ændringer til oplysninger om reelle ejere.

Stk. 4 gennemfører artikel 1, nr. 15, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv.

Oplysningerne om reelle ejere vil skulle opdateres i det tilfælde, at der er sket ændringer i allerede registrerede oplysninger. Det kan eventuelt være ændringer i arten og omfanget af en reel ejers rettigheder, herunder forøgelse af ejerandele, ændring i stemmer, indgåelse eller ophør af aftale eller lignende forhold.

Med den foreslåede bestemmelse om selskabers undersøgelsespligt er der ikke tiltænkt materielle ændringer i forhold til den gældende retstilstand.

For at sikre, at undersøgelsen, jf. stk. 4, 1. pkt., udføres, foreslås det i *stk. 4, 2. pkt.*, at resultatet af den årlige undersøgelse fremlægges på det bestyrelsesmøde, hvor bestyrelsen godkender årsrapporten.

Formålet med fremlæggelsen af resultatet af undersøgelsen er at sikre, at det gensidige forsikringsselskab og tværgående pensionskasse mindst en gang årligt tager stilling til, om de allerede registrerede oplysninger fortsat er korrekte, eller om der er sket ændringer i oplysningerne om selskabets reelle ejere, der medfører at de registrerede oplysninger skal ændres hurtigst muligt.

For gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvor der ikke er sket ændringer, der medfører, at de allerede registrerede oplysninger skal ændres, vil resultatet af den årlige undersøgelse således være, at de allerede registrerede oplysninger fortsat er nøjagtige og aktuelle.

For gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der i løbet af året eller i forbindelse med den årlige undersøgelse er blevet bekendt med ændringer til de registrerede reel ejer-oplysninger, vil resultatet således være, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har konstateret ændringer i reel ejer-oplysninger, og at der er foretaget registrering af de ændrede oplysninger i Erhvervsstyrelsens it-system hurtigst muligt efter, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse blev bekendt med ændringerne. Registreringen skal ikke afvente undersøgelsens fremlæggelse på det bestyrelsesmøde, hvor bestyrelsen godkender årsrapporten.

Til § 33

Det følger af den gældende § 23, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal opbevare dokumentation for oplysninger om reelle ejere.

Den foreslåede § 33 viderefører den gældende § 23, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, uden ændringer.

Den foreslåede § 33 gennemfører artikel 3, stk. 6, litra a, nr. ii, i 4. hvidvaskdirektiv, og artikel 1, nr. 15, i 5. hvidvaskdirektiv.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om dens reelle ejere i 5 år efter det reelle ejerskabs ophør.

Det foreslås endvidere i *stk. 1, 2. pkt.*, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal endvidere opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om forsøg på identifikation af reelle ejere i 5 år efter gennemførelsen af identifikationsforsøget.

Pligten til opbevaring af dokumentation for forsøg på identifikation af reelle ejere følger af definitionen på reelle ejere i 4. hvidvaskdirektiv, jf. direktivets artikel 3, stk. 6, litra a, nr. ii. Det fremgår af bestemmelsen, at de omfattede enheder skal opbevare oplysninger om de foranstaltninger, som de har truffet med henblik på at identificere reelle ejere.

Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasses pligt til løbende at indhente og opdatere oplysninger om reelle ejere omfatter som minimum, hvad det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse vidste eller burde vide. Heri ligger bl.a., at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse har pligt til at undersøge og eventuelt opdatere oplysningerne, hvis det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse bliver bekendt med, at der eventuelt er sket ændringer i oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere.

Det skal til enhver tid kunne dokumenteres, hvad det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse har gjort for at identificere sine reelle ejere. Kommer det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse frem til, at det ikke har reelle ejere, eller at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasses reelle

ejere ikke kan identificeres, skal dokumentation for, hvad det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse har gjort i sit forsøg på at identificere reelle ejere, ligeledes opbevares.

Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal sikre, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse opbevarer dokumentation for de oplysninger, som det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse har indhentet om sine reelle ejere, samt for alle identifikationsforsøg, dvs. dokumentation for, hvad det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse har foretaget sig for at identificere de reelle ejere, både når det fører til identifikation af de reelle ejere, men også hvis reelle ejere ikke kan identificeres.

Ophører det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse, skal den senest registrerede direktion sikre, at oplysningerne om og dokumentationen for undersøgelse af den eller de reelle ejere kan fremskaffes 5 år efter ejerskabets ophør eller gennemførelsen af identifikationen.

De oplysninger, som selskabet er forpligtet til at opbevare, omfatter de identitetsoplysninger om den reelle ejer (CPR-nummer eller udenlandsk identifikationsnummer, statsborgerskab m.v.), som det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse skal registrere i Erhvervsstyrelsens it-system, og oplysninger om arten og omfanget af den reelle ejers rettigheder.

Er alle muligheder udtømte, og er dokumentationen i overensstemmelse med, hvad det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse burde vide, vil det være et udtryk for fyldestgørende dokumentation. Det indebærer, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse kan dokumentere, at de reelle ejere, herunder det reelle ejerskab, er i overensstemmelse med de oplysninger, der er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system. Ejerskabets gensidige forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse indirekte af en reel ejer, er dokumentation for selskabets ejer- og kontrolstruktur en del af dokumentationen for, hvordan det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse er kommet frem til, at den pågældende person er den reelle ejer. Som led heri kan indgå dokumentation for, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har været i korrespondance med de juridiske personer, som ejer det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse direkte eller indirekte, med det formål, at identificere den eller de reelle ejere af det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse. Det kan eksempelvis være et telefonnotat eller en mailkorrespondance. Indhentes oplysninger om ejerforhold hos andre landes registrere, kan denne dokumentation (registreringsbevis) også indgå som dokumentation for de indhentede ejeroplysninger. Har det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse anmodet rådgivere (danske eller udenlandske) om hjælp til at fremskaffe oplysninger om personer, der betragtes som virksomhedens reelle ejere, indgår dette også i den dokumentation, der skal opbevares. Det er dokumentation af ordregivende karakter, dvs. hvor det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse foretager en aktiv handling for at identificere dets reelle ejere.

Har det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse ingen reelle ejere, eller kan det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse ikke identificere den eller de reelle ejere, er dokumentation herfor ligeledes omfattet. Har det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse eksempelvis forsøgt at indhente oplysninger om dets reelle ejere via andre landes registeroplysninger eller ved hjælp af rådgivere (danske såvel som udenlandske), skal dokumentation herfor gemmes uanset, at det ikke har ført til identifikation af det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses reelle ejere.

Revisor har i henhold til gældende ret pligt til at afgive supplerende oplysninger i revisionspåtegningen i selskabets årsrapport om ikke uvæsentlige forhold, som selskabets ledelse kan ifalde strafansvar for, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 1468 af 12. december 2017 om godkendte revisors erklæringer. Da bestemmelsen om registrering og opbevaring af oplysninger om reelle ejere foreslås straffebelagt, skal det enkelte selskabs eventuelle revisor derfor også sørge for at påse, at selskabet har opfyldt disse forpligtelser, da manglende registrering af reelle ejere anses for at være et væsentligt forhold. Hvis revisor konstaterer, at selskabet ikke har registreret reelle ejere, herunder eventuelt direktionen som reelle ejere, ikke har sørget for at forsøge at identificere sådanne reelle ejere eller ikke har opbevaret oplysninger herom, skal revisor afgive supplerende oplysninger i revisionspåtegningen i selskabets årsrapport. Det er således revisors pligt at kontrollere, om selskabet har registreret reelle ejere. Det er derimod ikke revisors pligt at kontrollere rigtigheden af registreringerne og dokumentationen herfor eller at vurdere, om selskabet har foretaget alle rimelige forsøg på at identificere reelle ejere.

Den gældende pligt i selskabslovens § 147, stk. 2, jf. § 199, stk. 9, hvorefter revisor skal påse, at ledelsen overholder en række nærmere angivne forpligtelser, vil også omfatte en kontrol af, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse har foretaget den lovpligtige registrering af ejere samt at kontrollere, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse opbevarer den nødvendige dokumentation. Revisors pligt strækker sig alene til at kontrollere ledelsens handlepligt og således ikke til at efterse selve registreringen og dokumentationens indhold.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, der undlader at opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om virksomhedens reelle ejere i fem år efter det reelle ejerskabs ophør, eller undlader at opbevare dokumentation for de indhentede oplysninger om forsøg på identifikation af reelle ejere i 5 år efter gennemførelsen af identifikationsforsøget. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 34

Det følger af den gældende § 23, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse efter anmodning skal udlevere oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder forsøg på at identificere deres reelle ejere, til Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder.

Den foreslåede § 34, stk. 1, viderefører den gældende § 23, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse efter anmodning skal udlevere oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses reelle ejere, herunder om det gensidige forsikringsselskabs og den tværgående pensionskasses forsøg på at identificere deres reelle ejere, til Hvidvasksekretariatet. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal endvidere efter anmodning udlevere de nævnte oplysninger til andre kompetente myndigheder, når disse myndigheder vurderer, at oplysningerne er nødvendige for deres varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver.

Det forudsættes, at myndigheder, som efterspørger oplysninger om reelle ejere, skal bruge disse i forhold til den offentlige myndigheds varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver i henhold til lovgivning, og at der konkret vurderes at være behov for at få oplysningerne. Bestemmelsen medfører, at f.eks. Erhvervsstyrelsen og Skattestyrelsen vil kunne anmode om de pågældende oplysninger. Det forudsættes, at myndighederne alene vil indhente oplysningerne direkte fra de omfattede gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser i det omfang, at oplysningerne ikke i forvejen er tilgængelige i Erhvervsstyrelsens it-system. Det gensidige forsikringsselskab og den tværgående pensionskasse skal ikke vurdere, om den pågældende myndigheds anmodning om udlevering af oplysningerne er nødvendig for myndighedens tilsyns- eller kontrolopgaver.

Med bestemmelsen sikres det, at Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder kan indhente oplysninger om reelle ejere, men at der også kan opnås oplysninger om de ikke-registrerede oplysninger, herunder forsøg på at identificere reelle ejere. Pligten til at give oplysninger og dokumentation om forsøg på identifikation af reelle ejere samtidig med kravet om at registrere oplysninger om reelle ejere i et centralt register, skal sikre, at særligt Hvidvasksekretariatet og Erhvervsstyrelsen, men også andre kompetente myndigheder, til enhver tid har adgang til aktuelle og opdaterede oplysninger om gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskassers reelle ejere.

Det følger af den gældende § 23, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, at Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder kan videregive oplysninger om reelle ejere til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1 er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelse er et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse. En overtrædelse af stk. 1, 1. pkt., kan f.eks. være, at et gensidigt forsikringsselskab efter anmodning fra Hvidvasksekretariatet, undlader at udlevere oplysninger om virksomhedens reelle ejere eller om virksomhedens forsøg på at identificere virksomhedens reelle ejere. En overtrædelse af stk. 1, 2. pkt., kan f.eks. være en tværgående pensionskasse, undlader at udlevere oplysninger om pensionskassen reelle ejere, og dets forsøg på at identificere dets reelle ejere efter anmodning fra andre kompetente myndigheder end Hvidvasksekretariatet, når disse myndigheder vurderer, at oplysning-

gerne er nødvendige for deres varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver.. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede stk. 2 viderefører den gældende § 23, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder vederlagsfrit kan videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. § 30, stk. 3, eller er indhentet, jf. § 34, stk. 1, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.

Som følge af, at der i Danmark er valgt en registreringsløsning, hvorefter oplysningerne om reelle ejere offentliggøres i Det Centrale Virksomhedsregister, har det hidtil været vurderingen, at en sådan hjemmel til videregivelse af oplysninger ikke var påkrævet, eftersom enhver kan tilgå de registrerede oplysninger om reelle ejere.

De oplysninger, som Hvidvasksekretariatet og andre kompetente myndigheder skal have mulighed for at videregive, omfatter imidlertid også oplysninger, som ikke er tilgængelige i Det Centrale Virksomhedsregister, f.eks. identitetsoplysninger (CPR-nummer eller udenlandsk identifikationsnummer, statsborgerskab m.v.), og oplysninger om ejerforhold, som er indhentet direkte hos det gensidige forsikringselskab og den tværgående pensionskasse.

Til § 35

Det følger af den gældende § 23, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, at Erhvervsstyrelsen fastsætter nærmere regler om oplysningernes registrering, tilgængelighed og offentliggørelse i Erhvervsstyrelsens it-system.

Erhvervsstyrelsens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 488 af 18. maj 2017 om registrering og offentliggørelse af oplysninger om ejere Erhvervsstyrelsen.

Den foreslåede § 35 viderefører den gældende § 23, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, uden ændringer.

Det foreslås i *§ 35*, at Erhvervsstyrelsen fastsætter nærmere regler om oplysningernes registrering, tilgængelighed og offentliggørelse efter § 32, stk. 1, og § 33 i Erhvervsstyrelsens it-system, herunder hvilke oplysninger selskabet skal registrere i styrelsens it-system.

I Danmark er virksomhedsoplysninger, herunder oplysninger om fonde, offentligt tilgængelige i Det Centrale Virksomhedsregister. Siden kravet om registrering af legale ejere for selskaber trådte i kraft den 15. december 2014, og kravet om registrering af reelle ejer for en bred kreds af virksomheder, fonde og visse foreninger, jf. lov nr. 262 af 16. marts 2016, trådte i kraft den 23. maj 2017, jf. bekendtgørelse nr. 485 af 18. maj 2017, anses ejer-oplysninger også som en del af virksomhedsoplysningerne, der offentliggøres på CVR.dk.

Ejerregistreringsbekendtgørelsen fastsætter, at oplysninger om den eller de reelle ejeres fulde navn, nationalitet, bopæl og bopælsland, art og omfang af den reelle ejers rettigheder og CPR-nummer skal registreres, og hvis den reelle ejer ikke har et CPR-nummer, dokumentation, der sikrer en entydig identifikation af den pågældende, herunder fødselsdato. For personer uden CPR-nummer registreres pasnummer eller nummer fra identitetskort, der kan anvendes ved indrejse i et Schengenland, samt oplysning om fødselsdato og statsborgerskab ved fødslen. Kopi af pas eller nationalt identifikationskort, der kan anvendes ved indrejse i et Schengenland, skal vedlægges registreringen.

Ejerregistreringsbekendtgørelsen fastsætter derudover at alle oplysninger om reelle ejere, bortset fra fortrolige oplysninger som CPR-numre og lignende, vil være offentligt tilgængelige.

Det har siden den 1. februar 2019 været muligt at få adressebeskyttelse i Det Centrale Virksomhedsregister i medfør af CVR-loven, hvis en person har adressebeskyttelse i Det Centrale Person Register (CPR).

Erhvervsstyrelsen kan fastsætte regler om, at konkrete oplysninger kan undtages fra offentliggørelse. Der vil konkret under ekstraordinære omstændigheder kunne fastsættes en undtagelse fra kravet om offentliggørelse af oplysninger om reelt ejerskab, hvis en sådan adgang ville udsætte den reelle ejer for eksempelvis risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, vold eller intimidering.

Hvidvasksekretariatet og andre kompetente offentlige myndigheder vil dog fortsat kunne få adgang til oplysningerne uanset, om oplysningerne måtte være undtaget fra offentliggørelse i Erhvervsstyrelsens it-system.

Det vil blive fastsat i ejerregistreringsbekendtgørelsen, hvilke oplysninger der er tilgængelige, og hvilke oplysninger der offentliggøres i Det Centrale Virksomhedsregister samt hvilke oplysninger, der vil være tilgængelige via BRIS.

Til § 36

Efter den gældende § 23 a i lov om finansiel virksomhed skal et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse, der indhenter, opbevarer og registrerer oplysninger om reelle ejere efter anmodning forsyne personer og virksomheder, der i medfør af hvidvaskloven skal udføre kundekendskabsprocedurer, med oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses ejerforhold.

Den gældende § 32 a i lov om finansiel virksomhed gennemfører 4. hvidvaskdirektiv artikel 30, stk. 1, 2. pkt., der stiller krav om, at selskaber og andre juridiske enheder, der er forpligtet til at indhente og opbevare oplysninger om reelle ejere, forpligtes til at give oplysninger om deres ejerforhold til personer og virksomheder, der skal udføre kundekendskabsprocedure.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 23 a i lov om finansiel virksomhed. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Hvidvaskloven indeholder regler om, at virksomheder og personer, der er omfattet af loven, i forbindelse med de såkaldte kundekendskabsprocedurer, ud fra en risikovurdering skal klarlægge ejer- og kontrolstruktur for kunder, som ikke er fysiske personer, ligesom virksomhedskundens reelle ejere skal legitimeres. For personer og virksomheder, der skal udføre kundekendskabsprocedurer i medfør af hvidvaskloven, er bl.a. kendskab til deres kundes reelle ejere en forudsætning for etablering af kundeforholdet og efterfølgende opretholdelse af kundeforholdet.

Det har således været en forudsætning, at de omfattede virksomheder, fonde og foreninger medvirker til, at en kundekendskabsprocedure kan gennemføres ved at oplyse om deres ejerforhold. Hidtil har kravet i artikel 30, stk. 1, 2. pkt., i 4. hvidvaskdirektiv været en nødvendig forudsætning for, at kundekendskabsprocedurer kan gennemføres.

Det foreslås i § 38, stk. 1, at et gensidigt forsikringsselskab og en tværgående pensionskasse, der skal indhente, opbevare og registrere oplysninger om reelle ejere, jf. § 32, skal efter anmodning give personer og virksomheder, der i medfør af hvidvaskloven skal udføre kundekendskabsprocedurer, med oplysninger om det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses ejerforhold.

Oplysninger om ejerskabet omfatter de oplysninger om selskabets ejer- og kontrolstruktur, der er indhentet for at kunne identificere de reelle ejere.

Det foreslås i stk. 2, at modtager Finanstilsynet indberetninger i medfør af hvidvaskloven om uoverensstemmelser i forhold til de registrerede oplysninger om et gensidigt forsikringsselskabs eller en tværgående pensionskasses reelle ejere, foretager Finanstilsynet en undersøgelse af forholdet. Finanstilsynet kan over for det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse fastsætte en frist for forholdets berigtigelse.

Finanstilsynets håndtering af indberetninger er indrettet i overensstemmelse med artikel 61, stk. 2, i 4. hvidvaskdirektiv, herunder med passende beskyttelse af indberetter og det selskab, som indberetningen vedrører.

Finanstilsynets undersøgelse af forholdet indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at rette henvendelse til selskabets ledelse med henblik på at få afklaret baggrunden for uoverensstemmelsen. Finanstilsynet kan forlange de oplysninger, der efter Finanstilsynets skøn er nødvendige. Hvis der er tale om et gensidigt forsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der utilsigtet mangler at registrere reelle ejere, eller som utilsigtet har foretaget en fejlregistrering, må det

forventes, at det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse på baggrund af henvendelsen og eventuel vejledning fra Erhvervsstyrelsen foretager den fornødne registrering eller ændring heri i reel ejer-registeret.

Eftersom oplysninger om reelle ejere skal registreres hurtigst muligt for at sikre gennemsigtighed i ejerforholdene, vil en frist for berigtigelse blive fastsat i overensstemmelse hermed.

Formålet med at registrere oplysninger om reelle ejere er at sikre den gennemsigtighed i ejerforhold, der skal medvirke til at forhindre hvidvask, terrorfinansiering og skatteunddragelse. Efter artikel 1, nr. 15, litra b, i 5. hvidvaskdirektiv, der nyaffatter artikel 30, stk. 4, skal medlemsstaterne således sikre, at der træffes de fornødne foranstaltninger til at løse uoverensstemmelserne i tide, og at der i reel ejer-registeret i mellemtiden offentliggøres en meddelelse om den indberettede uoverensstemmelse, såfremt det er hensigtsmæssigt.

Det foreslås derfor i *stk. 3*, at Erhvervsstyrelsen, efter anmodning fra Finanstilsynet, sideløbende med undersøgelsen, jf. *stk. 2*, kan offentliggøre en meddelelse om indberetningen i Erhvervsstyrelsens it-system. Det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse skal have mulighed for at gøre indsigelse mod indberetningen, inden den offentliggøres, medmindre formålet med offentliggørelsen af meddelelsen om indberetning derved forspildes.

Når Finanstilsynet foretager en vurdering af, om der skal offentliggøres en meddelelse om uoverensstemmelser i forhold til oplysningerne om reelle ejere, skal det sikres, at offentliggørelsen er hensigtsmæssig, og at der er tale om et proportionalt middel, hvor dels hensynet til det gensidige forsikringsselskab eller den tværgående pensionskasse må tages i betragtning og dels hensynet til, at der for omverdenen skal være gennemsigtighed i det gensidige forsikringsselskabs eller den tværgående pensionskasses ejerforhold.

Bestemmelsen forudsættes administreret således, at en meddelelse vil blive offentliggjort sideløbende med, at Finanstilsynets undersøgelse pågår, hvorfor sagen på tidspunktet for offentliggørelse af meddelelsen typisk ikke vil være undersøgt til bunds endnu.

Finanstilsynet skal således i det konkrete tilfælde hurtigst muligt, efter indberetningen er modtaget foretage en vurdering af, om det er hensigtsmæssigt og proportionalt, at en meddelelse om uoverensstemmelsen offentliggøres. Vurderes en uoverensstemmelse at kunne blive bragt i orden, som følge af myndighedsvejledning, anses det som udgangspunkt ikke for at være hensigtsmæssigt og proportionalt at offentliggøre en meddelelse om uoverensstemmelse i reel ejer-oplysningerne. Er det derimod konstateret, at der er tale om tilsigtet afgivelse af urigtige oplysninger, der har til formål at sløre ejerskabet, dvs. registreringer, der hører til den ovenfor nævnte kategori 3, kan en sådan meddelelse om uoverensstemmelse i forhold til de registrerede oplysninger om reelle ejere offentliggøres i CVR.

Det er vigtigt, at indberetning af uoverensstemmelser i reel ejer-oplysninger ikke kan misbruges f.eks. til at genere det pågældende selskab med en offentlig meddelelse i reel ejer-registeret. For at undgå, at der offentliggøres en meddelelse baseret på urigtige oplysninger, hvilket kan være unødigt skadeligt for selskabet, skal selskabet efter det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, have mulighed for at udtale sig om indberetningen, før der sker offentliggørelse af en meddelelse om uoverensstemmelse i forhold til reel ejer-oplysningerne, hvis formålet med offentliggørelsen af meddelelse ikke dermed forspildes. Meddelelsen tjener det formål at gøre opmærksom på, at der er tvivl om forholdene omkring det reelle ejerskab. Som følge af, at reel ejer-oplysninger skal registreres hurtigst muligt, er det derfor forudsat, at undersøgelsen af uoverensstemmelsen tilsvarende skal iværksættes hurtigst muligt, og at der skal fastsættes en relativ kort frist for selskabet til at redegøre for ejerforholdene. I tilfælde, hvor der kan være frygt for, at formålet med meddelelsen forspildes, vil meddelelsen om uoverensstemmelsen imidlertid kunne offentliggøres uden at afvente selskabets bemærkninger.

Når der er afklaring omkring de registrerede oplysninger, vil der hurtigst muligt blive offentliggjort en ny meddelelse, hvori det oplyses, at undersøgelsen af det indberettede forhold er afsluttet samt resultatet af undersøgelsen. Resultatet af undersøgelsen kan føre til, at der er foretaget en berigtigelse af oplysningerne om reelle ejere, eller at der ikke er bemærkninger til de registrerede oplysninger om reelle ejere.

Den gældende § 11, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab« eller »pensionskasse« i deres navn.

Den foreslåede § 37, viderefører § 11, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 37, 1. pkt., at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab«, »captiveforsikringsselskab«, »captivegenforsikringsselskab« eller »pensionskasse« i deres navn.

Det foreslås i 2. pkt., at andre virksomheder ikke må anvende navne eller betegnelser for deres virksomhed, som er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsselskaber eller pensionskasser.

Det foreslåede stk. 1, 1. og 2. pkt., har til hensigt at skabe vished for kunder og modparter m.fl., at der er tale om virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab og er underlagt tilsyn

Formålet med bestemmelsen er at give offentligheden mulighed for at konstatere, hvilke selskaber der er forsikrings-selskaber og dermed er berettiget til at indgå forsikringsaftaler, reguleret af den finansielle lovgivning og under tilsyn af Finanstilsynet.

Et forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1, som et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med lovforslagets § 14.

Gensidige selskaber er forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstager. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser. Gensidige selskabers juridiske klassifikation er ikke klar. I selskabsretlig forstand befinder gensidige selskaber sig mellem foreningen og aktieselskabet. En lang række af reglerne i selskabsloven gælder for gensidige selskaber gennem henvisninger i den foreslåede lov om forsikringsvirksomhed til selskabsloven. Forhold der ikke er reguleret i den finansielle lovgivning eller gennem henvisninger til selskabsloven, omfattes af dansk rets almindelige uskrevne regler om andelsselskaber.

Captiveforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, nr. 32, som et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Et captivegenforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, nr. 17, som et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Ved pensionskasse skal alene forstås tværgående pensionskasser, idet pensionskasser omfattet af lov om tilsyn med firmapensionskasser er undtaget fra bestemmelsen.

Tværgående pensionskasser er defineret i lovforslagets § 245 som foreninger eller sammenslutninger,

- 1) Hvis medlemmer enten er uddannet inden for bestemte uddannelsesområder eller er ansat i virksomheder af en bestemt art, og som har til formål som led i ansættelsesvilkårene eller som led i en anden tilknytning til virksomhed at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmer, eller
- 2) Hvis medlemmer er selvstændige erhvervsdrivende inden for samme branche, og som har til formål at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmer.

Det bemærkes, at navnebestemmelsen i selskabslovens § 2 supplerer lovforslagets § 37.

En typisk overtrædelse af den foreslåede navnebestemmelse er almindelige virksomheder, der udbyder abonnementsordninger og garantiordninger med anvendelse af forsikringsbranchens sprogbrug. Som eksempel kan nævnes Finanstilsynets beretning fra 1992 s. 117:

»Et selskab, der ikke havde koncession til forsikringsvirksomhed, anvendte ved annoncering i dagspressen betegnelsen »varmeforsikring« i markedsføring af en abonnementsordning. I annonceteksten anvendtes også ord som »præmie« og »dække«.«

Tilsynet udtalte, at benyttelse af ord som »forsikring« over for offentligheden i almindelighed må relatere sig til et forsikringsselskab, et forsikringsprodukt »eller på anden måde benyttes i sand sammenhæng«, hvilket understregedes i den konkrete sag, hvor der markedsførtes en abonnementsordning.

Et andet eksempel på overtrædelse er virksomheder, der markedsfører sig således, at rene opsparingsprodukter for normale forbrugere kan fremstå som forsikringsmæssige risikoordninger, eller således, at forsikringsdelen er uklar. Som eksempel kan nævnes Finanstilsynets beretning 1993 s. 125:

»En bank annoncerede i brochurer med et forsikringsprodukt uden at det fremgik, hvorledes produktet var forsikringsmæssigt afdækket. Banken anførte, at kunder fra starten under salgssamtaler informeredes om, hvilket forsikringsselskab der stod bag, og at dette også fremgik af forsikringsbetingelser og policer. Tilsynet fandt, at det af § 11 fulgte, at banken måtte pålægges i salgsmateriale mv. at klargøre, at der ved brug af betegnelsen forsikringsprodukt ikke var tale om navnet på et forsikringsselskab, og at oplyse i hvilke(t) forsikringsselskab(er) forsikringsprodukterne afdækkedes, således at fremgik, at banken ikke var forsikringsgiver.«

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen, er en juridisk person. En overtrædelse kan f.eks. være, at et selskab anvender betegnelsen forsikringsselskab, uden at have tilladelse som forsikringsselskab. En overtrædelse kan ligeledes f.eks. være, at en juridisk person anvender navne eller betegnelser for deres virksomhed, der er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er forsikringsselskaber eller pensionskasser.

Overtrædelse er strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Hvis bestemmelsen overtrædes, skal det overvejes, om der ud over overtrædelse af bestemmelsen i lov om forsikringsvirksomhed og selskabsloven, tillige sker overtrædelse af markedsføringsloven og straffeloven.

Til § 38

Den gældende § 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab.

Den foreslåede § 38, viderefører § 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge forsikringsselskaber med eneret til at betegne sig som forsikringsselskaber, en pligt til at anvende pågældende retvisende betegnelser over for omverdenen.

Et forsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1, som et livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, herunder et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med lovens § 14.

Det foreslås i *stk. 2*, at gensidige forsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »gensidigt selskab« eller deraf dannede forkortelser eller på anden tydelig måde angive deres egenskab af gensidigt selskab.

Gensidige selskaber er forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstagere. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser. Gensidige selskabers juridiske klassifikation er ikke klar. I selskabsretlig forstand befinder gensidige selskaber sig mellem foreningen og aktieselskabet. En lang række af reglerne i selskabsloven gælder for gensidige selskaber gennem henvisninger i den foreslåede lov om forsikringsvirksomhed til selskabsloven. Forhold, der ikke er reguleret i den finansielle lovgivning eller gennem henvisninger til selskabsloven, omfattes af dansk rets almindelige uskrevne regler om andelsselskaber

Det foreslås i *stk. 3*, at captiveforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab« eller »captivegenforsikringsselskab«.

Captiveforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, nr. 32.

Et captivegenforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, nr. 17.

Det foreslås i *stk. 4*, at tværgående pensionskasser har pligt til i deres navn tydeligt at angive, at de er en pensionskasse.

Tværgående pensionskasser er defineret i lovforslagets § 247.

Den foreslås i *stk. 5*, at selskabslovens § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 347, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Selskabsloven § 2, stk. 2-4, samt §§ 3 og 349, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. bestemmelsens stk. 5.

De tilfælde, hvor navnet skal anvendes, skal forstås i overensstemmelse med selskabslovens § 2, stk. 2-4, §§ 3 og 349. Heraf følger, at forsikringsselskaber har pligt til at angive forsikringsselskabets navn på breve og andre forretningspapirer, herunder elektroniske meddelelser og på forsikringsselskabets hjemmeside.

Ved forretningspapirer forstås enhver form for materiale af forretningsmæssig karakter, hvorved forsikringsselskabet henvender sig til kunder eller i øvrigt markedsfører sig med. Der kan eksempelvis være tale om tilbud, ordrer og ordrebekræftelser, fakturaer, prislister, og lignende salgsmateriale. Der sondres ikke mellem, om der er tale om trykt eller elektronisk materiale.

Annoncer i dagblade og tidsskrifter er derimod ikke omfattet, medmindre de indeholder en bestillingsseddel for læserne. Derimod er rundskrivelser, der er mangfoldiggjort, omfattet af begrebet, hvis indholdet er af forretningsmæssig karakter.

Forsikringsselskaber har kun pligt til at angive navnet i det omfang, det følger af selskabsloven. Forsikringsselskaber har derfor ikke pligt til at anvende deres navn på facader o. lign.

Overtrædelse af den foreslåede § 38, stk. 1-4, foreslås straffelagt i henhold ved lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen, er et gensidigt forsikringsselskab, jf. den foreslåede stk. 2, et captiveforsikrings- eller captivegenforsikringsselskab, jf. den foreslåede stk. 3, eller en tværgående pensionskasse, jf. den foreslåede stk. 4. En overtrædelse kan f.eks. bestå i, at selskabet ikkeat benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab, gensidigt selskab, captiveforsikringsselskab, captivegenforsikringsselskab eller pensionskasse. Den straffbare handling består i, at et forsikringsselskab, gensidigt forsikringsselskab, captiveforsikringsselskab eller tværgående pensionskasse ikke opfylder deres pligt om at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab, gensidigt selskab, captiveforsikringsselskab, captivegenforsikringsselskab eller pensionskasse.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Hvis bestemmelsen overtrædes, skal det overvejes, om der udover overtrædelse af bestemmelsen i lov og forsikringsvirksomhed, og selskabsloven, tillige sker overtrædelse af markedsføringsloven og straffeloven.

Til § 39

Den gældende § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, hvilken virksomhedsform et forsikrings-selskab kan indrettes som, og at det skal have en bestyrelse og direktion. Den gældende bestemmelse fastslår, at et forsikringsselskab skal være et aktieselskab, et gensidigt selskab eller en tværgående pensionskasse, og ikke kan organiseres i andre selskabsformer. Bestemmelsen fastslår videre, at captivegenforsikringsselskaber, skal være aktieselskaber. Den gældende § 12, stk. 2, fastslår, at de forsikringsselskaber, skal have en tostrengt ledelsesstruktur i form af en bestyrelse og en direktion.

Den foreslåede § 39 viderefører § 12 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt materielle ændringer for forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser.

Den foreslåede § 39, stk. 1, 1. pkt., gennemfører Solvens II-direktivets artikel 17, stk. 1, jf. direktivets bilag III.

Bestemmelsens 1. pkt. fastlægger udtømmende, hvilke selskabsformer et forsikringsselskab kan antage. Ikke oplyste selskabsformer er dermed ikke tilladt.

Ved aktieselskab forstås et selskab, der er omfattet af definitionen i selskabslovens § 5, nr. 1, og som er registreret i Erhvervsstyrelsen. Af selskabslovens § 5, nr. 1, fremgår, at et aktieselskab er et kapitalselskab, herunder et partnerselskab, hvor kapitalejernes indskudskapital er fordelt på aktier, som kan udbydes til offentligheden. Kapitalejerne hæfter alene med deres indskud i selskabet.

Ved Gensidige selskaber forstås forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstagere. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser. Gensidige selskabers juridiske klassifikation er ikke klar. I selskabsretlig forstand befinder gensidige selskaber sig mellem foreningen og aktieselskabet. En lang række af reglerne i selskabsloven gælder for gensidige selskaber gennem henvisninger i lovforslaget til selskabsloven. Forhold, der ikke er reguleret i den finansielle lovgivning eller gennem henvisninger til selskabsloven, omfattes af dansk rets almindelige uskrevne regler om andelsselskaber.

Tværgående pensionskasser er defineret i lovforslagets § 247

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber.

Begrundelsen herfor er, at et captivegenforsikringsselskab skal være ejet af en virksomhed i den koncern, som selskabet indgår i, hvilket udelukker selskabsformerne gensidige selskaber og tværgående pensionskasser.

Et captivegenforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, nr. 17, som et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Ved aktieselskab forstås et selskab, der er omfattet af definitionen i selskabslovens § 5, nr. 1, og som er registreret i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at de forsikringsselskaber, der er nævnt i stk. 1, skal have en bestyrelse og en direktion.

Ved den foreslåede bestemmelse fastlægges, at forsikringsselskaber skal have en tostrengt ledelsesstruktur, og at ledelsesorganerne skal være hhv. bestyrelse og direktion. Dermed afskærer den foreslåede bestemmelse en ledelsesstruk-

tur, hvor bestyrelsen er erstattet med et tilsynsråd. Til varetagelse af bestemte opgaver i vedtægterne, herunder valg af bestyrelse, kan forsikringsselskaber dog i tillæg til bestyrelse og direktion etablere et repræsentantskab.

Selskabslovens § 111 giver danske aktie- og anpartsselskaber mulighed for at vælge frit mellem forskellige ledelsesstrukturer. Selskabsloven indeholder således mulighed for, at det ene ledelsesorgan alene er et tilsynsorgan, et såkaldt tilsynsråd, jf. selskabslovens § 111, stk. 1, nr. 2. Tilsynsrådet skal ansætte og føre tilsyn med direktionen. Selvom tilsynsrådet således udgør en del af kapitalselskabets ledelse, har det kun kontrolfunktioner, men ikke ledelsesbeføjelser, f.eks. kan medlemmerne ikke tegne og forpligte kapitalselskabet.

I kapitalselskaber med et tilsynsråd vil direktionen skulle varetage alle ledelsesopgaver – herunder de opgaver som bestyrelsen i andre organiserede kapitalselskaber varetager, f.eks. at træffe beslutninger af usædvanlig art eller af større betydning.

Tilsynsrådets funktion modsvarer det såkaldte repræsentantskab. Af samme grund viderefører selskabsloven ikke særskilte bestemmelser om repræsentantskab. Et kapitalselskab kan i sine vedtægter beslutte at oprette et sådant ekstra selskabsorgan uanset dets valg af ledelsesstruktur, dog vil det ikke kunne tillægges nogle af de beføjelser, der efter loven tilkommer de lovfæstede selskabsorganer.

Udgangspunktet i selskabslovens § 111, hvorefter danske aktieselskaber kan vælge mellem flere selskabsstrukturer og -organer, gælder ikke for forsikringsselskaber. Baggrunden herfor er, at forsikringsselskaber adskiller sig fra andre virksomheder ved, at bestyrelsen i kraft af reguleringen inddrages i det daglige arbejde.

Forsikringsselskaber har dog mulighed for at etablere et repræsentantskab i tillæg til bestyrelse og direktion, jf. lovforslagets § 103.

Til § 40

Det følger af den gældende § 13 i lov om finansiel virksomhed, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal indbetales fuldt ud, hvorfor immaterielle aktiver, som er vanskelige at værdiansætte, ikke kan anvendes til indbetaling af aktiekapital. Herudover følger det, at forsikringsselskaber med deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke kan finde sted og at forsikringsselskaber mod vederlag til eje eller pant ikke må erhverve egne aktier, hvis egenbeholdningen vil overstige 10 pct.

Den gældende § 13, stk. 6, fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for egne udstedte instrumenter, der kan indgå i kapitalgrundlaget, herunder regler om indløsning og erhvervelse af egne udstedte instrumenter for investeringsforvaltningsselskaber og for finansielle holdingvirksomheder, som ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Den gældende § 13, stk. 6, er anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 1358 af 22. november 2016 om opgørelse af basiskapital for gruppe 2-forsikringsselskaber og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber.

Den foreslåede § 40 viderefører § 13 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tiltænkt materielle ændringer for forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis et forsikringsselskab har valgt selskabsformen aktieselskab, så skal aktiekapitalen indbetales fuldt ud.

Det foreslås i *2. pkt.*, at immaterielle aktiver ikke kan anvendes til indbetaling af aktiekapital.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre gennemsigtighed, for så vidt angår forsikringsselskabers likviditet, herunder at der ikke hersker tvivl om kapitalens lødighed.

Ved aktieselskab forstås et selskab, der er omfattet af definitionen i selskabslovens § 5, nr. 1, og som er registreret i Erhvervsstyrelsen. Af selskabslovens § 5, nr. 1, fremgår, at et aktieselskab er et kapitalselskab, herunder et partnerselskab,

hvor kapitalejernes indskudskapital er fordelt på aktier, som kan udbydes til offentligheden. Kapitalejerne hæfter alene med deres indskud i selskabet.

Det følger af selskabslovens § 4, stk. 2, at aktieselskaber skal have en selskabskapital svarende til mindst 400.000 kr. Selskabskapital defineres i selskabslovens § 5, nr. 30, som det indskud kapitalejernes hæftelse er begrænset til.

I henhold til selskabslovens § 33 skal kun 25 pct. af selskabskapitalen være indbetalt for aktieselskaber med en aktiekapital på mere end 400.000 kr. Bestemmelsen og den foreslåede bestemmelse om fuld indbetaling er derfor en særregel for forsikringsselskaber, organiseret som aktieselskaber.

Immaterielle aktiver skal forstås i overensstemmelse med det regnskabsmæssige begreb, der omfatter aktiveret goodwill, aktiverede udviklingsomkostninger, computersoftware og lignende. Forbuddet mod at lade immaterielle aktiver indgå som en del af den indbetalte aktiekapital omfatter både stiftelse og senere aktiekapitalforhøjelser. Særligt i afviklingssituationer som f.eks. konkurs, hvor egenkapitalen, som bl.a. udgøres af aktiekapitalen, skal absorbere tab, er det uhensigtsmæssigt, at aktiekapitalen udgøres af immaterielle aktiver, da disse ofte på dette tidspunkt vil have en lavere eller slet ingen værdi.

Det foreslås i *stk. 2*, at i forsikringsselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke finde sted.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre, at aktionærer, der kun er i besiddelse af en beskeden kapital, kan dominere et forsikringsselskab. Bestemmelsen medfører, at udstedelse af stemmeløse aktier samt stemmedifferentiering ikke er en mulighed for forsikringsselskaber organiseret som aktieselskaber.

Gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser er ikke aktieselskaber, og er derfor ikke omfattet af bestemmelsen.

Forbuddet mod opdeling i forskellige aktieklasser gælder alene med hensyn til tildeling af stemmeret. Det er tilladt at foretage andre opdelinger f.eks. i forskellige risikoklasser, der fyldestgøres i rækkefølge ved selskabets opløsning. Det er også tilladt at have en inddeling i aktieklasser efter udbytte, indløselighed m.v.

Bestemmelsen hindrer ikke regler om stemmeretsbegrænsninger eller vedtægtsmæssige begrænsninger i den enkelte aktionærs mulighed for at erhverve aktier. Her finder selskabslovens almindelige regler anvendelse. Det er derfor ikke i strid med bestemmelsen at begrænse stemmeretten til et bestemt antal stemmer pr. aktionær eller at fastsætte, at en aktionær maksimalt må eje en vis procentdel af aktiekapitalen.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab ikke mod vederlag til eje eller pant må erhverve egne aktier, hvis den pålydende værdi af selskabets og dets datterselskabers samlede beholdning af aktier i selskabet som følge af erhvervelsen vil overstige 10 pct.

Det foreslås i *2. pkt.*, at i den tilladte beholdning af egne aktier medregnes aktier, der er erhvervet af tredjemand i eget navn, men for virksomhedens regning.

Formålet med bestemmelsen er at sikre finansiel stabilitet, herunder interesserne for indskydere og forsikringstagere.

Ved pålydende værdi forstås den værdi, som f.eks. en aktie lyder på, og som er uafhængig af fald eller stigninger i den faktiske handelsværdi.

En dattervirksomhed er defineret i lovforslagets § 9, nr. 7, som en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

Bestemmelsen svarer til § 48, stk. 1, i den nu ophævede aktieselskabslov, hvorefter et aktieselskab ikke mod vederlag til eje eller pant måtte erhverve egne aktier, hvis den pålydende værdi af selskabets, herunder eventuelle datterselskabers, aktiebeholdning, herved oversteg 10 pct. Bestemmelsen er ikke videreført i selskabsloven.

I selskabsloven er der indført mulighed for, at et kapitalselskab som udgangspunkt kan erhverve en ubegrænset andel af sine kapitalandele, hvilket således er en nyskabelse i forhold til den dagældende aktieselskabslov.

Selskabsloven opstiller forskellige krav, der skal være opfyldt, før et kapitalselskab kan erhverve egne kapitalandele. Blandt andet kan der kun erhverves kapitalandele, der er fuldt indbetalte, og der kan kun anvendes midler, som selskabet ville kunne anvende til udbetaling af ekstraordinært udbytte.

Forsikringsselskaber adskiller sig fra andre virksomheder derved, at det ikke alene er investorer, der er økonomisk forbundet med virksomheden, men ligeledes indskydere, forsikringstagere m.v. Ved at fastholde grænsen på 10 pct. er risikoen for, at en eksisterende aktionær, i forbindelse med en forsikringsvirksomheds opkøb af egne kapitalandele, kan opnå en kvalificeret andel – og dermed bestemmende indflydelse – mindsket. Fastholdelsen af grænsen på 10 pct. bidrager dermed til at sikre, at forsikringsselskaber fortsat er bredest muligt forankret i samfundet, og i denne forbindelse reduceres også mindretaksaktionærers risiko for at blive tvangsindløst.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for egne udstedte instrumenter, der kan indgå i kapitalgrundlaget, herunder regler om indløsning og erhvervelse af egne udstedte instrumenter for finansielle holdingvirksomheder, som ikke er omfattet af Rådets forordning EU nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Til § 41

Det følger af den gældende § 358 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet skal godkende en beslutning om, at nye aktier skal kunne indbetales ved en konvertering af gæld.

Det følger af selskabslovens § 161, stk. 1, at hvis nye kapitalandele kan indbetales ved konvertering af gæld, skal forhøjelsesbeslutningen indeholde bestemmelserne herom. Det følger af stk. 2, at det centrale ledelsesorgan skal redegøre for årsagen til og tidspunktet for gældsstiftelsen og for grundene til forslaget om konvertering. Stk. 3 fastlægger, at i aktieselskaber skal det centrale ledelsesorgans redegørelse og eventuelt yderligere udarbejdede dokumenter gøres tilgængelige for aktionærerne, jf. selskabslovens §§ 98 og 99, samt fremlægges på generalforsamlingen. Det følger af stk. 4, at stk. 2 i enighed kan fraviges af kapitalejerne. Endelig følger det af stk. 5, at kravet i stk. 3 i enighed kan fravælges af aktionærerne.

Den foreslåede § 41 viderefører § 358 i lov om finansiell virksomhed uden ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *§ 41*, at beslutning om, at nye aktier skal kunne indbetales ved konvertering af gæld i medfør af § 161 i selskabsloven, skal godkendes af Finanstilsynet.

En sådan ansøgning skal indsendes samtidig med ansøgning om Finanstilsynets godkendelse af selskabskapitalens forhøjelse ved apportindskud.

Til § 42

Den gældende § 110 i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at § 199 i selskabsloven ikke finder anvendelse på et forsikringsselskabs anskaffelse af egne aktier.

Den gældende § 199, stk. 1, i selskabsloven fastsætter, at hvis det er nødvendigt for at undgå betydelig og truende skade for et kapitalselskab, kan det centrale ledelsesorgan på kapitalselskabets vegne erhverve selskabets egne kapitalandele mod vederlag efter selskabslovens §§ 196-198 uden generalforsamlingens bemyndigelse.

Den gældende § 199, stk. 2, i selskabsloven fastsætter, at det centrale ledelsesorgan efter erhvervelse i medfør af stk. 1, skal underrette den førstkomende generalforsamling om en række nærmere oplysninger om den foretagne anskaffelse af egne aktier, herunder baggrunden for og formålet med de foretagne erhvervelser, antallet og værdien af de erhvervede kapitalandele, hvor stor en del af selskabskapitalen de erhvervede kapitalandele repræsenterer, og vederlaget for de erhvervede kapitalandele.

Den foreslåede § 42 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 110 med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 42, at § 199 i selskabsloven ikke finder anvendelse på et forsikringsselskabs anskaffelse af egne aktier.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et forsikringsselskab er nødt til at indhente generalforsamlingens bemyndigelse til enhver erhvervelse af egne aktier. Derved hindres »diskrete« erhvervelser af egne aktier. Anskaffelse af egne aktier i et forsikringsselskab kan heller ikke ske uden generalforsamlingens bemyndigelse, selvom dette sker for at undgå betydelig og truende skade for forsikringsselskabet.

Hensynet bag reglen er det særlige hensyn, som gælder for forsikringsbranchen til at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Endvidere sikrer den foreslåede bestemmelse, at anskaffelse af egne aktier i et forsikringsselskab vil komme til alle aktionærers kendskab, som en del af indkaldelse til generalforsamlingen, hvor en evt. anskaffelse af egne aktier ville skulle godkendes.

Til § 43

Den gældende § 290 i lov om finansiel virksomhed fastsætter reglerne om udbytteuddeling i gensidige forsikringsselskaber.

Den gældende § 180 i selskabslovens fastsætter regler om udlodning af ordinært udbytte. Efter selskabslovens § 180, stk. 1, træffer generalforsamlingen beslutning om fordeling af det beløb, der er til rådighed efter årsregnskabet, ved udlodning af udbytte. Generalforsamlingen må ikke beslutte udlodning af højere udbytte end foreslået eller tiltrådt af selskabets centrale ledelsesorgan. Efter selskabslovens § 180, stk. 2, kan der som udbytte kun anvendes frie reserver, hvorved forstås beløb, som i selskabets senest godkendte årsregnskab er opført som overført overskud, og reserver, som ikke er bundet i henhold til lov eller vedtægter, med fradrag af overført underskud.

Den foreslåede § 43 viderefører den gældende § 290 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at som udbytte til aktionærer, rente til garantier eller udbetaling til medlemmer i gensidige selskaber kun kan anvendes årets resultat (overskud) i henhold til den godkendte årsrapport for sidste regnskabsår, overført overskud fra tidligere år og andre reserver, der ikke er bundne i medfør af lov eller selskabets vedtægter, efter fradrag dels af udækket underskud, dels af beløb, der i medfør af lov eller selskabets vedtægter skal henlægges til en sikkerhedsfond eller til andre formål.

Den foreslåede bestemmelse svarer til selskabslovens § 180. Bestemmelsen er dog tilrettet i overensstemmelse med de forskelle, som følger af de særlige selskabsretlige regler, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed for gensidige forsikringsselskaber.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, i lighed med andre aktieselskaber får mulighed for at uddele ordinært udbytte.

Forudsætningen for, at der kan ske udbetaling af udbytte efter den foreslåede bestemmelses stk. 1 er, at alle krav til selskabets basiskapital er opfyldt.

Som udbytte kan benyttes årets resultat (overskud) i henhold til den godkendte årsrapport for sidste regnskabsår, overført overskud fra tidligere år og andre reserver, der ikke er bundne i medfør af lov eller selskabets vedtægter. Det er op til den enhver tid gældende lovgivning, hvilke reserver der er frie.

Udgangspunktet vil derfor være, i overensstemmelse med selskabsloven og årsregnskabsloven, at alle reserver vil kunne anvendes til udbetaling af udbytte. Dette gælder dog kun, hvis der er tale om frie reserver, altså hvor det ikke i lovgivningen er foreskrevet, at der er tale om en reserve, som dermed ikke kan anvendes til uddelinger – de såkaldte bundne reserver.

Udbetaling af rente til garantierne forudsætter, at dette er tilsikret ved en bestemmelse i vedtægterne, jf. lovforslagets § 242, stk. 1, nr. 3.

Ifølge lovforslagets § 29, skal et livsforsikringssselskabs tekniske grundlag anmeldes til Finanstilsynet senest samtidig med, at grundlaget m.v. tages i anvendelse. Denne anmeldelse skal indeholde en afgivelse af regler for beregning og fordeling af realiseret resultat til forsikringstagerne og andre berettigede efter forsikringsaftalerne, jf. lovforslagets § 29, stk. 1, nr. 3. Efter den foreslåede § 30, stk. 2, skal de anmeldte regler for beregning og fordeling af et realiseret resultat være præcise og klare og føre til en rimelig fordeling.

Betegnelsen overført overskud anvendes som en fællesbetegnelse for årets resultat og overført resultat fra tidligere år. Det er en forudsætning, at årets resultat med tillæg af overført overskud eller fradrag af overført underskud mindst svarer til det foreslåede udbytte.

Vedtægtsmæssige bundne reserver omfatter eksempelvis grundfonden i gensidige selskaber.

Gensidige selskaber er forsikringssselskaber, der ejes af dets forsikringstagerne. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringssselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser. Gensidige selskabers juridiske klassifikation er ikke klar. I selskabsretlig forstand befinder gensidige selskaber sig mellem foreningen og aktieselskabet. En lang række af reglerne i selskabsloven gælder for gensidige selskaber gennem henvisninger i den foreslåede lov om forsikringsvirksomhed til selskabsloven. Forhold, der ikke er reguleret i den finansielle lovgivning eller gennem henvisninger til selskabsloven, omfattes af dansk rets almindelige uskrevne regler om andelsselskaber.

Reglerne om anvendelse af årets resultat (overskud), den godkendte årsrapport og reglerne for regnskabsåret fremgår af lovforslagets kapitel 17 og bekendtgørelse nr. 937 af august 2015 om finansielle rapporter for forsikringssselskaber og tværgående pensionskasser.

Med det godkendte årsregnskab for sidste regnskabsår, menes der det regnskab, der indsendes til Finanstilsynet som godkendt af generalforsamlingen, jf. lovforslagets § 188, stk. 1.

Hvis der efter forsikringsvilkårene er tillagt forsikringstagerne en ret til bonus eller rabat på grundlag af de tegnede forsikrings skadesforløb eller lignende, skal disse forpligtelser udgiftsføres, inden årets overskud beregnes. Sådanne bonus er ikke relateret til den overskudsandel, som efter vedtægterne kan være tillagt medlemmerne, og som må sidestilles med det udbytte, der tilkommer aktionærer i et aktieselskab.

Selskabets status kan i tiden mellem regnskabsårets afslutning og datoen for udbyttets udbetaling være forringet i et sådant omfang, at udbytteudbetalingen ikke bør finde sted.

Det faktum, at årsrapporten udviser frie midler, der kan anvendes til udbetaling af udbytte, kan ikke tages til udtryk for, at en udbyttebetaling vil være forsvarlig. Det er bestyrelsen, der er ansvarlig for, at en udbyttebetaling er forsvarlig, og at der fortsat er dækning for selskabets bundne reserver, herunder selskabskapitalen, også på beslutningstidspunktet.

Bestyrelsen skal ikke alene tage hensyn til indtrufne begivenheder, men også til den forventede fremtidige udvikling. Hvis bestyrelsen således finder indikationer på, at selskabet f.eks. i det kommende år vil få et lavere salg end tidligere forventet, skal bestyrelsen tage hensyn til dette, når de vurderer udbyttets forsvarlighed.

Vedtægtsmæssigt bundne reserver er f.eks. grundfonden i gensidige selskaber.

Oprettelse af en sikkerhedsfond er ikke påbudt ved lov, som tilfældet var tidligere. Hvis der er oprettet sikkerhedsfonde i henhold til et forsikringssselskabs vedtægter, er sikkerhedsfonden reguleret af lovforslagets § 163.

Andre formål kan eksempelvis være opskrivningshenlæggelser vedrørende fast ejendom eller fonde, hvis formål er at betale til bonusudjævning.

Det foreslås i *stk. 2*, at som ekstraordinært udbytte kan anvendes de i det følgende oplistede midler.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at midler, der er omfattet af *stk. 1*, kan anvendes ekstraordinært udbytte.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at overskud i det indeværende regnskabsår frem til datoen for mellembalancen, jf. § 183, *stk. 2*, i selskabsloven, hvis beløbet ikke er uddelt, forbrugt eller bundet, kan anvendes ekstraordinært udbytte.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at Frie reserver, der er opstået eller blevet frigjort i det indeværende regnskabsår, kan ligeledes anvendes til ekstraordinært udbytte, kan anvendes ekstraordinært udbytte.

Ifølge den foreslåede bestemmelse får forsikringsselskaber mulighed for at anvende de i *stk. 2* nævnte midler som ekstraordinært udbytte.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, i lighed med andre aktieselskaber får mulighed for at uddele ekstraordinært udbytte.

Ekstraordinært udbytte kan ifølge bestemmelsen udgøres af beløb omfattet af *stk. 1*, hvis der ikke i det indeværende regnskabsår er disponeret over disse på en måde, hvorved midlerne er brugt eller bundet, eksempelvis ved uddeling af udbytte på den ordinære generalforsamling eller ved selskabets investering. Desuden kan selskabets optjente overskud fra starten af det indeværende regnskabsår og frem til datoen for den mellembalance, der ligger til grund for beslutningen, jf. selskabslovens § 183, *stk. 2*, uddeles som ekstraordinært udbytte.

Således kan reserver, som er bundet pr. statusdagen, men som efterfølgende i det indeværende regnskabsår er blevet til frie reserver, uddeles som ekstraordinært udbytte. Tilsvarende gælder selskabets øvrige frie reserver, som er opstået i indeværende regnskabsår.

Den foreslåede § 43, *stk. 2*, svarer til selskabslovens § 182, *stk. 3*.

Selskabsloven § 182, *stk. 3*, bestemmer, at som ekstraordinært udbytte efter *stk. 1* og *2* kan kun anvendes midler, der er omfattet af § 180, *stk. 2*, samt optjent overskud og frie reserver, der er opstået eller blevet frigjort efter den periode, der senest er aflagt årsrapport for, medmindre beløbet er udloddet, forbrugt eller bundet.

Selskabslovens § 183, *stk. 1*, fastsætter, at der i aktieselskaber altid skal vedlægges en balance ved beslutning om udlodning af ekstraordinært udbytte. Bestyrelsen vurderer, om det er forsvarligt at vedlægge balancen fra seneste årsrapport, eller om der skal udarbejdes en mellembalance, der viser, at der er tilstrækkelige midler til rådighed for uddelingen, jf. dog *stk. 2*.

Selskabslovens § 183, *stk. 2*, fastsætter, at uanset *stk. 1*, skal der i aktieselskaber, hvor beslutningen om udlodning af ekstraordinært udbytte træffes mere end 6 måneder efter balancedagen i selskabets seneste godkendte årsrapport, altid udarbejdes en mellembalance, der viser, at der er tilstrækkelige midler til rådighed for uddelingen.

Efter selskabslovens § 183, *stk. 1, 2. pkt.*, er det således som udgangspunkt op til selskabets centrale ledelsesorgan at vurdere, om der er behov for at udarbejde en egentlig mellembalance efter reglerne i årsregnskabsloven, eller om balancen fra den seneste årsrapport kan anvendes som mellembalance. Denne valgfrihed modificeres dog i selskabslovens § 183, *stk. 2*, som fastsætter, at ledelsen er påkrævet at udarbejde en mellembalance, hvis beslutning om udlodning af ekstraordinært udbytte træffes mere end 6 måneder efter balancedagen i selskabets seneste godkendte årsrapport.

Hvis der udarbejdes en mellembalance, skal den vise, at det foreslåede ekstraordinære udbytte kan rummes inden for de frie reserver.

Det skal bemærkes, at det ikke automatisk gør det forsvarligt for ledelsen at anvende balancen i årsrapporten som mellembalance i perioden fra årsrapportens godkendelse og indtil 6 måneder efter balancedagen i årsrapporten. Ledelsen vil også i denne periode som følge af dens forsvarlighedsforpligtelse være nødt til at vurdere, hvorvidt det er forsvarligt at anvende årsrapportens balance, eller om selskabets forhold nødvendiggør, at der udarbejdes en egentlig mellembalance eller lignende. Når ledelsen skal vurdere, hvad der i sådanne tilfælde vil være nødvendigt, vil ledelsen således skulle lægge afgørende vægt på selskabets økonomiske forhold, ligesom det vil have betydning, om det alene er en mindre del af selskabets utvivlsomt frie reserver, der påtænkes udloddet som ekstraordinært udbytte, eller om det eksempelvis er en meget væsentlig del heraf, og hvor der eventuelt kan være tvivl om, hvorvidt det ekstraordinære udbytte kan rummes inden for selskabets frie reserver på beslutningstidspunktet.

Mellembalancen ved udlodning af ekstraordinært udbytte kan eksempelvis være et halvårsregnskab eller et andet perioderegnskab udarbejdet særlig til brug for beslutningen om ekstraordinært udbytte, men regnskabsmaterialet kan være mindre omfattende end et perioderegnskab, f.eks. hvis perioden fra aflæggelse af seneste årsrapport frem til beslutningen træffes er kort. Mellembalancen skal være udarbejdet efter principperne i den lovgivning, som selskabet udarbejdet årsrapport efter, dvs. for de fleste selskaber årsregnskabsloven.

Til § 44

Den gældende § 291 i lov om finansiel virksomhed fastsætter visse økonomiske begrænsninger for, at et forsikrings-selskab kan udbetale udbytte, eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garanter eller beløb til medlemmer i gensidige selskaber.

Den foreslåede § 44 viderefører den gældende § 291 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 44, at så længe gruppe 1-forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 154, eller minimumskapitalkravet, jf. § 155, eller gruppe 2-forsikringsselskabet ikke opfylder basiskapitalkravet i § 156, kan der ikke udbetales udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garanter eller beløb til medlemmer i gensidige selskaber.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der kun kan udbetales udbytte, hvis et gruppe 1-forsikringsselskab opfylder både solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet. Endvidere skal gruppe 1-forsikringsselskaberne efter §§ 154 og 155 opføre et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Endvidere kan der ifølge bestemmelsen kun udbetales udbytte, hvis et gruppe 2-forsikringsselskab opfylder basiskapitalkravet i § 156, der indeholder solvensreglerne for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at udbyttebetaling sker på et forsvarligt grundlag, hvor forsikrings-selskabet faktisk har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at udbetale udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garanter eller beløb til medlemmer i gensidige selskaber.

Det følger af lovforslagets § 154, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. lovforslagets § 154, stk. 2, som bestemmer, at solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model.

Det følger af lovforslagets § 155, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Det følger af lovforslagets § 156, at gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici. § 156 fastsætter endvidere krav til hvad minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør.

Gensidige selskaber er forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstagere. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser.

Til § 45

Den gældende § 292 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de nærmere regler for udlodning til aktionærer, herunder mulighederne for uddeling af udbytte og ekstraordinært udbytte, når et forsikringsaktieselskab er under likvidation.

Den foreslåede § 45 viderefører den gældende § 292 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at i forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, kan uddeling af selskabets midler til aktionærerne ud over §§ 43 og 44 kun finde sted som udlodning i forbindelse med nedsættelse af aktiekapitalen eller selskabets opløsning, herunder ved likvidation.

Bestemmelsen indeholder de nærmere regler for udlodning til aktionærer, herunder mulighederne for uddeling af udbytte og ekstraordinært udbytte, når et forsikringsaktieselskab er under likvidation. Den foreslåede bestemmelses stk. 1 henviser ved formuleringen »i øvrigt« udelukkende til reglerne i forslaget §§ 43 og 44.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, i lighed med andre aktieselskaber får mulighed for at uddele udbytte eller ekstraordinært udbytte i forbindelse med selskabets nedsættelse af aktiekapitalen eller opløsning ved likvidation.

Som følge af den foreslåede bestemmelse kan der i forbindelse med et aktieselskabs likvidation ske uddeling af selskabets midler, når selskabet har tilstrækkelig overskudslikviditet til, at likvidator ikke finder det betænkeligt.

Den foreslåede § 45, stk. 1, svarer til selskabslovens § 179, stk. 1.

Selskabslovens § 179, stk. 1, indeholder selskabslovens regler om kapitalafgang. Bestemmelsen fastslår, at uddeling af selskabets midler til kapitalejerne kan kun finde sted

- 1) som udbytte på grundlag af det senest godkendte årsregnskab, jf. selskabslovens § 180,
- 2) som ekstraordinært udbytte, jf. selskabslovens §§ 182 og 183,
- 3) som udlodning i forbindelse med nedsættelse af selskabskapitalen, jf. selskabslovens §§ 185-193, eller
- 4) som udlodning i forbindelse med selskabets opløsning, jf. selskabslovens kapitel 14.

Ved midler skal forstås alle selskabets midler.

For så vidt angår udlodning i forbindelse med nedsættelsen af selskabskapitalen kan henvises til selskabslovens §§ 185 til 193, der regulerer kapitalnedsættelse, anmeldelse af kapitalnedsættelse, opfordring til kreditorerne i forbindelse med kapitalnedsættelse og gennemførelse af kapitalnedsættelsen.

En kapitalnedsættelse til udbetaling forudsætter efter selskabslovens § 189, stk. 1, at det centrale ledelsesorgan har stillet forslaget herom eller godkender forslaget, jf. § 188, stk. 1. Dette skal ses i sammenhæng med, at det centrale ledelsesorgan har den største viden om selskabets økonomiske forhold, hvilket også er baggrunden for, at det er det centrale ledelsesorgan, der er ansvarligt for, at en kapitalafgang fra et selskab er forsvarlig, jf. selskabslovens § 179, stk. 2, 1. pkt., og at der efter kapitalafgangen er dækning for selskabets bundne reserver, jf. selskabslovens § 179, stk. 2, 2. pkt. Foruden dette, gælder kravet om forsvarlighed ved udlodning af selskabets midler, og at der skal være dækning for de bundne reserver efter udlodning.

Reglerne om udlodning fra selskaber under likvidation blev ligesom reglerne om udlodning af ekstraordinært udbytte og reglerne om kapitalnedsættelser ændret i forbindelse med selskabsloven. Der er i selskabslovens to typer udlodninger fra selskaber under likvidation. De to former er udbetaling af udbytte og ekstraordinært udbytte under likvidationen, og udlodning af likvidationsprovenuet, herunder aconto udlodning heraf.

Om udlodning af udbytte og ekstraordinært udbytte fra et selskab, mens selskabet er under likvidation kan henvises til reglerne i selskabslovens § 222. Med hensyn til udlodning af likvidationsprovenuet kan henvises til selskabslovens § 223, herunder bestemmelsens stk. 2, vedrørende aconto udlodning.

De nærmere regler om ophør, likvidation, afvikling og rekonstruktion findes i lovforslagets kapitel 15.

Det foreslås i *stk. 2*, at i gensidige selskaber kan uddeling til medlemmer, foruden stk. 1, kun ske i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i vedtægterne.

Gensidige selskaber er forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstagere. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser. Der er af denne årsag et særligt beskyttelseshensyn i gensidige selskaber, som bestemmelsen har til formål at sikre, at der bliver taget højde for ved uddeling til medlemmer.

Det foreslås i *stk. 2*, at udbytte eller ekstraordinært udbytte til aktionærer, rente til garantier eller udbetaling til medlemmer i gensidige selskaber ikke må overstige, hvad der er forsvarligt under hensyn til selskabets og i moderselskaber koncernens økonomiske stilling.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at forsikringsselskaber ikke udbetaler udbytte ud over, hvad der er forsvarligt under hensyn til selskabets og i moderselskaber koncernens økonomiske stilling, og ikke handler i strid med hvad der er i forsikringstagerens bedste interesse. Forsvarlighed skal vurderes konkret. Det vil ikke være forsvarligt at udbetale udbytte, hvis det medfører, at selskabets fortsatte eksistens derved bringes i fare.

Den foreslåede bestemmelse svarer til selskabslovens § 179, stk. 2, med de forskelle som følger af de særlige selskabsretlige regler, der gælder ved udøvelse af forsikringsvirksomhed. Selskabslovens § 179, stk. 2, fastslår, at selskabets centrale ledelsesorgan er ansvarligt for, at uddeling ikke overstiger, hvad der er forsvarligt under hensyn til selskabets, og i moderselskabet og koncernens, økonomiske stilling, og ikke sker til skade for selskabet eller dets kreditorer, jf. selskabslovens § 115, nr. 5, og § 116, nr. 5. Det centrale ledelsesorgan er desuden ansvarlig for, at der efter uddelingen er dækning for selskabskapitalen og de reserver, der er bundne i henhold til lov eller vedtægt.

Den foreslåede bestemmelse vedrører alene uddeling af udbytte og ekstraordinært udbytte. Det gældende forbud mod uddeling af selskabets likvidationsprovenu vil således blive opretholdt.

Moderselskaber er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 6, som en virksomhed, som har en eller flere dattervirksomheder.

Til § 46

Det følger af den gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til, under forudsætning af at den accessoriske virksomhed er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab. Forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. Forsikringsselskaber må gennem dattervirksomheder drive anden finansiel virksomhed. Endvidere må forsikringsselskaber drive accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.

Den gældende bestemmelse i § 29 i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i § 46 alene med de redaktionelle ændringer, at den gældende § 29, stk. 4, nr. 1, videreføres i den foreslåede § 46, stk. 4, at § 29, stk. 4, nr. 2, videreføres i den foreslåede § 46, stk. 5, og at begrebet anden finansiel virksomhed i den gældende § 29, stk. 4, nr. 2, ændres til forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab i den foreslåede § 46, stk. 4.

Den gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed implementerer Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, der medfører, at hjemlandet skal kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmaessig virksomhed. Den foreslåede bestemmelse udvider således det virksomhedsområde, som forsikringsselskaber lovligt kan udøve efter lovforslagets § 19. Den foreslåede bestemmelses *stk. 1. 1. pkt.*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til.

Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægger Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling. Vurderingen foretages ud fra forsikringsselskabers generelle kerneområder, der fremgår af bilag 7, om skadesforsikringsvirksomhed, og bilag 8, om livsforsikringsvirksomhed. Finanstilsynet har i sin afgørelse af 31. oktober 2007 om et livsforsikringsselskab som accessorisk virksomhed kan yde investeringsservice til andet livsforsikringsselskab bemærket, at forsikringsvirksomhed har tre hovedelementer, der skal ses i nær sammenhæng: at indgå forsikringsaftaler, at forvalte de forudbetalte midler bedst muligt og udbetaling af ydelser, når forsikringsbegivenheder indtræder.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at forsikringsselskaber som udgangspunkt alene kan drive den type virksomhed, de har tilladelse til. Selskaberne har imidlertid gennem forsikringsvirksomheden erhvervet en ekspertise på direkte forbundne tilgrænsende områder, som det ud fra en samfundsmæssig betragtning er hensigtsmæssigt at stille til rådighed for selskabernes kunder og for andre. Som eksempler på sådan ekspertise kan nævnes statistikudarbejdelse, bygningssyn, risikovurderinger og viden om skadesforebyggelse og risikovurderinger.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forsikringsselskaber f.eks. kan tilbyde produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden. Som eksempler på produkter, som forsikringsselskaber efter forslaget kan tilbyde, kan nævnes salg af tyveri- og brandalarmeringsanlæg, skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringsskader, vagtvirksomhed, undervisning i skadesforebyggelse og skadebegrænsning samt finansiering af sådanne ydelser. Hvad angår udøvelse af skadeforebyggende virksomhed bemærkes, at det ikke vil være en forudsætning, at resultaterne af skadeforebyggelsen stilles til vederlagsfri rådighed for alle interesserede.

Forslaget indebærer endvidere, at forsikringsselskaber kan præstere totalløsninger. Totalløsninger ud over forsikring, skadeforebyggelse og skadebegrænsning kan indeholde elementer af finansiering, i det omfang det er i overensstemmelse med reglerne om prudent person-princippet, jf. lovforslagets § 175. Et eksempel på en sådan totalløsning kan være tegning af bygningsforsikring, regelmæssigt bygningssyn med henblik på skadeforebyggelse, samt salg og drift af vagt-, sikrings-, og alarmsystemer. Andre eksempler kan være, at forsikringsselskabet kan yde lån mod pant i fast ejendom og dermed præstere en samlet boligløsning, udbydelse af bilpakke bestående af forsikring samt servicekontrakt med det formål at opnå størst mulig trafikikkerhed og mindst mulig værdiforringelse af bilen, eller formidling af fast ejendom i erhvervsmæssig øjemed.

Anden finansiell virksomhed, der kræver tilladelse efter den finansielle regulering anses ikke for at kunne være accessorisk virksomhed for et forsikringsselskab. Dette følger også af den gældende praksis, f.eks. Finanstilsynets afgørelse af 31. oktober 2007, der vedrørte et livsforsikringsselskabs mulighed for at yde investeringsservice til et andet, uafhængigt livsforsikringsselskab. Finanstilsynet fastslog her, at det ikke kunne ske under reglerne om accessorisk virksomhed, og lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var tale om koncernforbundne selskaber, modsat Finanstilsynets afgørelse af 25. juni 2007, at omfanget af den påtænkte virksomhed samt risici forbundet hermed ansås for at være af betydning for livsforsikringsselskabets økonomiske stilling, samt at der i lov om finansiell virksomhed stilles forskellige krav til udøvelsen af investeringsvirksomhed i forhold til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, der tilgodeser forskellige aspekter ved de to typer af finansielle virksomheder, hvorfor livsforsikringsselskaber ikke uden tilladelse og uden at opfylde de i lov om finansiell virksomheds opstillede krav til sådan investeringsvirksomhed kan foretage investeringsservice for alle og enhver. Finanstilsynet lagde endvidere vægt på, at der i MIFID direktivet ikke er hjemmel til, at livsforsikringsselskaber generelt kan drive investeringsvirksomhed uden tilladelse og tilbyde investeringsservice for tredjemand, og at undtagelsesbestemmelsen i den dagældende bekendtgørelse nr. 938 af 16. juni 2004 alene tillod investeringsservices knyttet til livsforsikringsvirksomhedens egen investeringsportefølje som led i udøvelsen af livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, fastslår, at digitale løsninger og services kan anses som accessorisk virksomhed under forudsætning af, at de er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Det kan for forsikringsselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold. Et forsikringsselskabs løsninger, der giver forsikringsselskabets kunder et overblik over deres aftaler i det pågældende forsikringsselskab, anses som en del af kerneforretningen for forsikringsselskabet.

Som også anført under det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastlægges den nærmere afgrænsning af begrebet "accessorisk virksomhed", herunder også de forskellige former for digitale løsninger og services, via Finanstilsynets praksis under hensyntagen til bl.a. den samfundsmæssige udvikling.

Det foreslåede *stk. 2*, fastslår, at Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed, skal udøves i et andet selskab.

Formålet hermed er at sikre, at accessorisk virksomhed udøvet efter *stk. 1*, der efter omstændighederne kan være af væsentlig betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, udøves i et fra forsikringsselskabet adskilt selskab.

Finanstilsynets afgørelse vil være baseret på en konkret vurdering og vil afhænge af bl.a. den accessoriske virksomheds betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, samt den risiko, der er forbundet med den accessoriske virksomhed. I vurderingen af om den accessoriske virksomhed bør udskilles kan ligeledes indgå, om hensynet til gennem-

sigtighed tilsiger, at der bør aflægges to regnskaber, og hvorvidt der kan gennemføres et mere effektivt tilsyn, hvis den accessoriske virksomhed udskilles.

Den foreslåede stk. 2, omfatter kun den accessoriske virksomhed, og kan ikke bruges til at pålægge forsikringsselskaber at udskille aktiviteter, der er omfattet af deres tilladelse i henhold til lovforslagets § 14, stk. 1.

Manglende efterlevelse af påbud givet i medfør af det foreslåede stk. 2, foreslås straffelagt, jf. lovforslagets § 313. stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2, er det pågældende forsikringsselskab. Den straffbare handling består i ikke at efterkomme Finanstilsynets pålæg om, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab. Overtrædelse vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslåede *stk. 3*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsformidling og agentvirksomhed for forsikringsselskaber og andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, er en videreførelse af reglerne i den gældende § 29, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsselskaber kan drive forsikringsagenturvirksomhed for både selskaber i og uden for samme koncern og både for indenlandske og udenlandske selskaber, der er under tilsyn af Finanstilsynet. Forsikringsselskaber, som er hjemmehørende i et EU-land eller i et land, som har implementeret Solvens II-direktivet, og som har anmeldt sig som tjenesteydere i Danmark efter dette forslags § 49 sidestilles med selskaber under tilsyn af Finanstilsynet. Dette forudsætter dog, at forsikringsselskabet kan drive grænseoverskridende virksomhed efter dette forslags § 49.

De andre virksomheder under Finanstilsynets tilsyn, der kan drives agentvirksomhed for, omfatter de virksomheder, som Finanstilsynet efter lov fører tilsyn med. Finanstilsynet fører eksempelvis tilsyn med forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere efter § 22 i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskaber kan drive som forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab gennem en dattervirksomhed«.

Det foreslåede indebærer, at forsikringsselskaber kan drive forsikringsselskab, pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab gennem dattervirksomheder. Dattervirksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 7. Kravet til selskabsformen for dattervirksomheden bestemmes af lovkravene til den påtænkte anden finansielle virksomhed.

Bestemmelsen skal sikre konkurrencemæssig ligestilling med hensyn til at drive finansiel virksomhed.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke indebærer, at dattervirksomhederne skal være finansielle virksomheder efter den finansielle regulering, idet den anden finansielle virksomhed kan drives gennem udenlandske dattervirksomheder. Dog skal et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en dattervirksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, have Finanstilsynets tilladelse hertil, jf. lovforslagets § 62.

Det foreslås i *stk. 5*, at forsikringsselskaber kan drive accessorisk servicevirksomhed gennem en dattervirksomhed med begrænset hæftelse.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende § 29, stk. 4, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede indebærer, at forsikringsselskaber i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse til forsikringsselskabet kan drive accessorisk servicevirksomhed. Virksomheden kan således ikke drives som f.eks. et interessentskab eller på en anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld.

Kravet om at dattervirksomheden skal drives i et selskab med begrænset hæftelse skal ses i sammenhæng med, at forsikringsselskaber i henhold til Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a, skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Hvis virksomhed udover kerneforretningen, direkte forbundne forretninger til kerneforretningen, eller accessorisk virksomhed, kunne drives i en dattervirksomhed uden begrænset hæftelse, så ville forsikringsselskabet kunne hæfte for gæld og andre forpligtelser fra dattervirksomheden, hvilket begrænser beskyttelsen af forsikringsselskabets kerneforretning.

Kravet afspejler hensynet til direktivets formål om at beskytte forsikringsselskabets kerneforretning, således at der ikke drives virksomhed, der ikke er omfattet af kerneforretningen, direkte forbundne forretninger til kerneforretningen, eller accessorisk virksomhed, i selve forsikringsselskabet.

Definitionen af en accessorisk servicevirksomhed fremgår af artikel 1, nr. 53, i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvorefter accessorisk servicevirksomhed er et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet.

Med det foreslåede stk. 5 kan et forsikringsselskab i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse drive accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk servicevirksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II forordningen. Accessorisk servicevirksomhed kan eksempelvis bestå i at besidde og forvalte fast ejendom, at administrere databehandlingstjenester og drive sundheds- og plejeydelser.

Fast ejendom omfatter blandt andet grunde og bygninger, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel.

Infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg foreslås omfattet af definitionen af accessorisk servicevirksomhed, som en anden lignende aktivitet af accessorisk karakter, da disse infrastrukturaktiver har samme karakteristika som fast ejendom.

Ved infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, forstås besiddelse og forvaltning af de fysiske anlæg, der er nødvendige for, at samfundet kan fungere. Som fysiske anlæg kan eksempelvis nævnes veje, jernbaner, havne, broer, tunneller, dæmninger, kanaler, kabelnet, fibernet, telefonforbindelser, vandrør, elkabler, fjernvarme m.v. Infrastrukturinvesteringer i tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg er kendetegnet ved en lang tidshorisont, og såvel konstruktion som drift kan outsources.

Den foreslåede bestemmelses stk. 5, betyder derfor, at forsikringsselskaber også kan drive infrastruktur i form af tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg som accessorisk servicevirksomhed i en dattervirksomhed med begrænset hæftelse i tillæg til de øvrige aktiviteter nævnt i definitionen på accessorisk servicevirksomhed.

Forskellen på accessorisk virksomhed efter det foreslåede stk. 1. 1. pkt., og accessorisk servicevirksomhed efter det foreslåede stk. 5 er, at accessorisk virksomhed efter stk. 1 skal være direkte forbundet til forsikringsselskabers kerneområde, mens accessorisk servicevirksomhed efter stk. 5 skal være i tilknytning til forsikringsselskabers kerneområde. Det vil sige, at accessorisk virksomhed skal ligge tættere på forsikringsselskabets kerneforretningen end accessorisk servicevirksomhed. Kravet om, at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed medfører, at det lovlige område for både accessorisk virksomhed og accessorisk servicevirksomhed i tilknytning til forsikringsselskabet vil blive fortolket restriktivt.

En række livsforsikringsvirksomheder driver allerede i dag ovenstående typer af virksomhed. Kravet om, at dette skal ske via en dattervirksomhed med begrænset hæftelse gælder kun fremadrettet, hvorfor virksomhederne fortsat kan drive allerede eksisterende ejendomme m.v.

Det følger af den gældende § 29 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Det følger af § 29 a, stk. 1, 2. pkt., at Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.

Den gældende bestemmelse foreslås videreført i § 47.

Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervmæssig virksomhed. Den foreståede bestemmelse udvider således det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivet.

Det foreslåede 1. pkt. fastslår, at forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Adgangen til at medvirke ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder indebærer, at forsikringsselskaber kan medvirke mere aktivt i den nødvendige omstrukturering af erhvervslivet ved at indskyde risikovillig ejerkapital i erhvervsvirksomheder. Et forsikringsselskab kan således helt eller delvist overtage erhvervsvirksomheder med henblik på at gennemføre omstruktureringer, herunder eventuelt sammenlægning af virksomhederne.

Da formålet er gennemførelse af omstrukturering, skal den bestemmende indflydelse være midlertidig. Finanstilsynet påser, at den bestemmende indflydelse ikke fortsætter længere end rimeligt i overensstemmelse med kravet om midlertidighed.

Det foreslåede 2. pkt. fastslår, at forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet om, at der drives anden virksomhed.

Finanstilsynet påser, at kravet om midlertidighed overholdes. Hvis dette krav ikke overholdes, vil Finanstilsynet give påbud om, at virksomheden skal bringes til ophør.

Overtrædelse af det foreslåede § 47, 2. pkt., foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse er det pågældende forsikringsselskab. Den strafbare handling består i ikke at underrette Finanstilsynet om, at selskabet driver anden virksomhed i medfør af § 47, 1. pkt.

Til § 48

Den gældende § 29 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter rammerne for, hvornår forsikringsselskaber kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Den foreslåede bestemmelse i § 48 viderefører § 29 b i lov om finansiel virksomhed. Det foreslåede *stk. 1*, fastslår, at forsikringsselskaber uanset §§ 19, 46 og 47 i fællesskab med andre kan drive anden virksomhed, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Forsikringsselskaber vil således kunne drive anden virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-3, er opfyldt. Særlovgivning inden for særlige områder vil dog kunne begrænse mulighederne for drift af anden virksomhed.

Formålet med den foreslåede § 48 er blandt andet at sikre, at forsikringsselskaber uanset ejerskabsforhold kan tilpasse sig strukturudviklingen. Dette er en betingelse for, at sektoren kan være konkurrencedygtig også i fremtiden og en grundelse for, at lovgivningen ikke bør indeholde unødvendige ejerbarrierer.

Det er samtidig vigtigt, at forsikringsselskaberne har mulighed for at sikre sig størst muligt afkast af deres investeringer, herunder at selskaberne får mulighed for at sikre deres pensionskunder den bedst mulige forrentning af pensionsmidlerne. Et modgående hensyn mod en fuldstændig ophævelse af reglerne er, at forsikringsselskaber forvalter betroede midler.

Den foreslåede bestemmelse giver forsikringsselskaber mulighed for i fællesskab med andre at drive anden virksomhed, der går udover det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivets artikel 18, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt. Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger henholdsvis aktiviteter med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Betingelserne i nr. 1-3 bidrager til at sikre, at der fortsat i den danske regulering tages højde for hensynene i Solvens II-direktivets artikel 18, således at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål, og dermed udøvede virksomhed, til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne aktiviteter. Bestemmelsen skal derfor ses i sammenhæng med lovens øvrige bestemmelser om hvilken virksomhed, en forsikringsvirksomhed må udøve og drive. Forsikringsselskaber må derfor også drive aktiviteter omfattet af enten accessorisk virksomhed i henhold til den foreslåede § 46, stk. 1, eller aktiviteter omfattet af definitionen på accessorisk servicevirksomhed, jf. den foreslåede § 46, stk. 4, nr. 2, i fællesskab med andre i henhold til kravene i den bestemmelse.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke har direkte eller indirekte bestemmende indflydelse på virksomheden.

Kravet om, at virksomheden skal drives i fællesskab med andre, medfører, at det enkelte forsikringsselskab ikke direkte eller indirekte må have en bestemmende indflydelse på virksomheden. Hvorvidt dette krav er opfyldt, vil bero på en konkret vurdering, og der lægges ikke udelukkende vægt på ejerandelen. Der henvises i øvrigt til § 12 i dette lovforslag for en definition af bestemmende indflydelse.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltnings-selskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet.

Den fælles drift kan ikke ske sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern eller administrationsfællesskab med forsikringsselskabet. Dette indebærer, at finansielle virksomheder i samme koncern eller administrationsfællesskab betragtes som én virksomhed eller ét selskab ved vurderingen af, om der foreligger bestemmende indflydelse. To forsikringsselskaber, der indgår i samme administrationsfællesskab, kan således ikke eje hver en tredjedel af en virksomhed sammen med en virksomhed, der ikke indgår i koncernen eller administrationsfællesskabet. Der er derimod ikke noget til hinder for, at et forsikringsselskab sammen med en ikke-finansiell virksomhed, der er søsterselskab til forsikringsselskabet, og en finansiell virksomhed, der ikke indgår i koncernen, ejer virksomheden. Tilsvarende hindrer lovforslaget ikke, at anden virksomhed kan drives i fællesskab med forsikringsselskabets holdingvirksomhed.

Et administrationsfællesskab er et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner. Disse administrationsfællesskaber kan være organiseret i en af følgende strukturer:

- De fællesadministrerede forsikringsselskaber administreres i et af selskaberne etableret interessentskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er et forsikringsselskab eller en finansiell virksomhed efter lov om finansiell virksomhed.

- Et fællesskab, hvori et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber, uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber.

I et administrationsfællesskab overlades typisk hele det enkelte forsikringsselskabs administration, herunder kundeadministration, til det administrerende selskab.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, indebærer betingelse om, at virksomheden udøves i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet.

Kravet om, at virksomheden skal drives i et andet selskab med begrænset hæftelse end forsikringsselskabet, skal forstås således, at virksomheden således ikke kan drives som et interessentskab eller på anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med lovforslagets § 19, stk. 1, eller § 48, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhængelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhængelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Bestemmelsen skal sikre, at et forsikringsselskab, der sammen med andre virksomheder driver anden virksomhed, ikke lider økonomiske tab som følge af ændringer i koncern- eller ejerforhold.

Det vil i sådanne situationer være rimeligt, at der gives en frist til afvikling. Fristen vil bero på en konkret vurdering, som bl.a. vil tage højde for forsikringsselskabernes mulighed for at afhænde den anden virksomhed. Bestemmelsen omfatter alle situationer, hvor ændringer i koncern- eller ejerforhold medfører, at lovforslagets § 19, stk. 1, overtrædes.

Til § 49

Efter den gældende § 30 i lov om finansiel virksomhed kan udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område, begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 4 og 6-9.

Den foreslåede bestemmelse i § 49 viderefører de gældende regler i § 30, stk. 1, 4, 8 og 11, i lov om finansiel virksomhed med en række mindre materielle og redaktionelle ændringer. De foreslåede ændringer har til formål at sikre en mere hensigtsmæssig implementering af Solvens II-direktivet. Det foreslås f.eks., at de oplysninger, som Finanstilsynet skal indhente fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, udvides til at omfatte oplysninger om den mulighed som forsikringsselskaber, der udbyder retshjælpsforsikringer, benytter for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Solvens II-direktivet.

Endelig er der foretaget redaktionelle ændringer, idet reglerne om filialetablering for andre finansielle virksomheder ikke foreslås videreført i dette lovforslag. De gældende regler i § 30, stk. 2, 3, 5-7, foreslås derfor ikke videreført i dette lovforslag. De redaktionelle ændringer består også i, at de gældende regler i § 30, stk. 1, 4, 8 og 11, i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i tre særskilte bestemmelser. Der henvises derfor også til bemærkningerne til forslagens §§ 49 og 50.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 145 og 146 i Solvens II-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, sammen med lovforslagets §§ 50 og 51, de procedurer, efter hvilke et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan påbegynde virksomhed her i landet gennem en filial.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial senest to måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet og modtaget oplysningerne, jf. stk. 2, § 50, stk. 1, og § 51, stk. 1.

Det foreslås i *2. pkt.*, at filialen kan udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1 og 2, hvis disse er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Det foreslås i *3. pkt.*, at selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på filialen.

Den virksomhed, som et udenlandsk forsikringsselskab kan påbegynde, omfatter de aktiviteter, der opført som bilag 1 og 2 til lovforslaget. Det er dog en betingelse, at det udenlandske forsikringsselskab har tilladelse til at udøve de ønskede aktiviteter i hjemlandet. Aktiviteter, som ikke er opført i bilag 1 og 2, er ikke omfattet af den gensidige anerkendelse. For aktiviteter, der ikke er omtalt i bilag 1 og 2, gælder de almindelige regler om ikke-diskrimination i artikel 49 TEUF. Dette betyder, at hvis en given aktivitet er tilladt i hjemlandet og omfattet af det udenlandske forsikringsselskabs tilladelse, kan filialen også udøve denne i Danmark efter de regler, der gælder for danske forsikringsselskaber.

Filialen kan etableres uden en egentlig godkendelse fra Finanstilsynet, men filialen kan først etableres og dermed påbegynde sin virksomhed, når forsikringsselskabet har modtaget meddelelse fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, eller to måneder efter at tilsynsmyndighederne i hjemlandet har informeret Finanstilsynet om etableringen. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede § 49, stk. 1.

Bestemmelsens krav om, at selskabslovens regler (§§ 345-350) om filialer af udenlandske aktieselskaber finder anvendelse på filialen indebærer bl.a., at filialen skal registreres i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal indhente en række oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal Finanstilsynet indhente oplysning om forsikringsselskabets navn og adresse i hjemlandet.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal Finanstilsynet indhente oplysning om filialens adresse her i landet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til generalagenten.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal Finanstilsynet indhente oplysning om navnet på filialens generalagent, jf. § 57.

Ifølge samarbejdsprotokollens afsnit 3.1.1.1., litra e, bør tilsynsmyndighederne i hjemlandet, hvis muligt, også medsende en e-mailadresse for generalagenten.

Generalagenten er den person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjepart og til at repræsentere forsikringsselskabet over for myndighederne her i landet og domstolene. Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 57.

Reglerne om egnethed og hæderlighed finder også anvendelse på generalagenter, og Finanstilsynet skal derfor i overensstemmelse med forslagens § 105, stk. 1, jf. § 57 sikre sig, at generalagenten overholder kravene heri. Hvis Finanstilsynet modtager en erklæring fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet om, at den pågældende generalagent er egnet og hæderlig i overensstemmelse med kravene i artikel 42 i Solvens II-direktivet, skal Finanstilsynet lægge denne vurdering til grund. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 105, stk. 4.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal Finanstilsynet indhente oplysning om de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som filialen har til hensigt at dække her i landet.

Ved forsikringsklasser forstås skadesforsikrings- og livsforsikringsklasserne, som fremgår af bilag I og II til Solvens II-direktivet, som også er implementeret i lovforslagets bilag 1 og 2. Grupper af klasser skal forstås i overensstemmelse med bilag IV til Solvens II-direktivet.

Efter det foreslåede *nr. 5* skal Finanstilsynet indhente en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Udenlandske forsikringsselskaber, herunder filialer, må kun udøve den virksomhed, som de har tilladelse til i hjemlandet.

Efter det foreslåede *nr. 6* skal Finanstilsynet indhente en driftsplan, der indeholder en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter.

Driftsplanen bør indeholde 1) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække her i landet, 2) grundprincipperne for genforsikring og retrocession, 3) en åbningsbalance som den efter afholdelse af omkostninger til oprettelse af filialen forventes at blive, herunder oplysning om de ressourcer eller det selskab, som filialen indgår aftale med, til brug for virksomhed omfattet af forsikringsklasse 18, 4) organisationsstruktur og 5) de forventede regnskabsmæssige resultater i form af resultatopgørelser og balancer i en tidsperiode på 3 år.

Det forudsættes, at en angivelse af forsikringsklasserne fremgår af driftsplanen.

Efter det foreslåede *nr. 7* skal Finanstilsynet indhente et solvenscertifikat fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Solvenscertifikatet er et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129 i Solvens II-direktivet. Der henvises til bemærkningerne til forslagens § 9, stk. 1, nr. 26.

Efter det foreslåede *nr. 8* skal Finanstilsynet indhente dokumentation for, at selskabet er tilsluttet Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet er et direkte tegnende skadeforsikringsselskab og skal dække risici nævnt i bilag 1.

Genforsikring er ikke omfattet, og bestemmelsen omfatter således kun direkte tegnende skadeforsikringsselskaber.

Kravet er en konsekvens af, at der i lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber stilles krav om, at filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadeforsikringsselskaber med hjemsted i et andet EU/EØS-land skal være medlemmer af og yde bidrag til Garantifonden for skadeforsikringsselskaber.

Forinden en filial af et sådant skadeforsikringsselskab kan begynde at udøve virksomhed her i landet, skal Finanstilsynet således have dokumentation for, at skadeforsikringsselskabet har meldt sig ind i Garantifonden for skadeforsikringsselskaber. Et skadeforsikringsselskab betragtes først som værende medlem af Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, når det har indbetalt engangsbidraget nævnt i § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber. Dokumentation for, at skadeforsikringsselskabet er blevet medlem af Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, kan fremlægges for eksempel i form af en kvittering på, at selskabet har indbetalt engangsbidraget til Garantifonden for skadeforsikringsselskaber eller en erklæring fra Garantifonden for skadeforsikringsselskaber om, at engangsbidraget er indbetalt.

Efter det foreslåede *nr. 9* skal Finanstilsynet indhente oplysning om den mulighed, som forsikringsselskabet benyttet for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), i det omfang forsikringsselskabet udbyder retshjælpsforsikringer, jf. bilag 1, nr. 18.

Efter Solvens II-direktivets artikel 200, stk. 1, 1. afsnit, skal forsikringsselskaber eller den pågældende medlemsstat vælge den metode, hvorefter krav opstået i forbindelse med retshjælpsforsikringer skal behandles.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 2, er, at forsikringsselskabet sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udfører en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse i selskabet eller i et andet forsikringsselskab, som har finansiel, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til selskabet, og som udøver forsikringsvirksomhed inden for en eller flere andre forsikringsklasser omfattet af bilag 1.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 3, er, at forsikringsselskabet overlader behandlingen af retshjælpsforsikringskrav til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Er dette selskab tilknyttet et andet forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed inden for en eller flere forsikringsklasser omfattet af bilag 1, må de medarbejdere i det selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandlingen af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den samme eller en lignende aktivitet i det andet forsikringsselskab. Anvendes denne metode skal det i juridisk henseende selvstændige selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 4, er, at forsikringsaftalen foreskriver, at den forsikrede kan overdrage forsvaret af dennes interesser til en advokat efter eget valg, når den forsikrede har et krav i henhold til aftalen.

Til § 50

Efter den gældende § 30, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet indhente en erklæring fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikrings, såfremt filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar. For de pågældende filialers forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115

Den foreslåede bestemmelse i § 50 viderefører den gældende § 30, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed med et par materielle ændringer. Det foreslås således, at Finanstilsynet tilsynsmyndigheder skal indhente navn og adresse på den skadesbehandlingsrepræsentant, der er udpeget i Danmark i overensstemmelse med lovforslagets § 53 fra hjemlandet. Herudover foreslås det indført, at Finanstilsynet efter at have modtaget oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet har en frist på to måneder til at meddele nærmere danske vilkår, der gælder for udøvelsen af forsikringsvirksomhed her i landet i overensstemmelse med artikel 146, stk. 3.

Det foreslås desuden at indføre en selvstændig oplysningsforpligtelse for Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet skal informere Erhvervsstyrelsen om etableringen af filialen, således at filialen selskabsretligt kan registreres i CVR-registeret. Finanstilsynet foreslås også pålagt en oplysningsforpligtelse over for Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, i tilfælde af at filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar.

Bestemmelsen gennemfører artikel 145, stk. 3, artikel 146, stk. 3, 1. afsnit, og artikel 150, stk. 1, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal Finanstilsynet fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve en erklæring om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring.

Det foreslås i *2. pkt.*, at for de pågældende filialers forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115.

Dette omfatter bl.a. reglerne om forsikringspligt, forsikringsselskabets hæftelse og regres og om sagernes behandling.

Det foreslås i *3. pkt.*, at Finanstilsynet tillige fra hjemlandets tilsynsmyndigheder skal indhente navn og adresse på den skadesbehandlingsrepræsentant, der er udpeget i Danmark, jf. § 54. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet senest to måneder efter at have modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 5, stk. 2 og § 50, stk. 1, skal underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder om de særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet. Finanstilsynet informerer samtidig Erhvervsstyrelsen og, hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring om etableringen af filialen.

Finanstilsynet har en frist på to måneder til at tilrettelægge sin del af tilsynet med filialen og til at meddele de særlige danske vilkår for udøvelse af forsikringsvirksomhed begrundet i samfundsmæssige interesser.

Ved særlige danske vilkår forstås regler, der kun gælder for forsikringsvirksomhed udøvet her i landet, og som er begrundet i samfundsmæssige interesser. Dette omfatter f.eks. kravet om tilslutning til Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, reglerne om minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring, forbuddet mod tegning af »englemagerforsikringer«, jf. forslaget § 75, stk. 1 og 2, reglerne om lovpligtige hundeanvarsforsikringer m.v. Opremsningen er ikke udtømmende.

Til § 51

Det følger af den gældende § 30, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 4 og 6-9.

Det følger ligeledes af den gældende § 30, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring af de i stk. 4, nr. 1-5, og stk. 5-9, nævnte forhold senest 1 måned før ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden skal dog ikke meddele Finanstilsynet ændringer i virksomhedernes kapitalgrundlag og solvensnøgletal.

Den foreslåede bestemmelse i § 51 viderefører de gældende regler i § 30, stk. 1 og 10, i lov om finansiel virksomhed med en række mindre materielle og redaktionelle ændringer. Det præciseres, at filialen må påbegynde sin virksomhed inden udløbet af fristen på to måneder, hvis Finanstilsynet inden for fristen meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder om de særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet.

Herudover foreslås det at ændre forsikringsselskabets informationspligt over for Finanstilsynet, således at den gældende § 30, stk. 10, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed der foreskriver, at Finanstilsynet skal modtage meddelelse om ændringer snarest, hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet senest en måned, før ændringen foretages, ikke videreføres. Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet skal underrettes om enhver ændring af de forhold, der er nævnt i § 49, stk. 2, senest en måned før gennemførelsen af ændringen. Ændringen har til formål at ensrette ordlyden af bestemmelsen med Solvens II-direktivets artikel 145, stk. 4.

Bestemmelsen gennemfører artikel 145, stk. 4, og artikel 146, stk. 3, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at filialen må påbegynde sin virksomhed, når forsikringsselskabet har modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 49, stk. 2, fra sin tilsynsmyndighed i hjemlandet, eller senest to måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget de oplysninger, der er nævnt i § 49, stk. 2, og § 50, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer, at filialen må påbegynde sin virksomhed, når forsikringsselskabet har modtaget Finanstilsynet meddelelse om de særlige danske vilkår, eller når der er gået to måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget en notifikation fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at forsikringsselskabet skriftligt skal underrette Finanstilsynet om enhver ændring af de forhold, der er nævnt i § 49, stk. 2 senest en måned før gennemførelse af ændringen.

Det foreslås i *2. pkt.*, at forsikringsselskabet dog ikke skal meddele Finanstilsynet ændringer i forsikringsselskabets kapitalgrundlag og solvensnøgletal.

Fristen på en måned har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan tilrettelægge sit tilsyn, inden ændringen foretages.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 2, 1. pkt., foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2, 1. pkt., er et forsikringsselskab, som har etableret en filial i Danmark. Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet om enhver ændring af de forhold, der er nævnt i stk. 2, senest en måned før ændringen gennemføres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, hvis filialen skifter adresse, og at forsikringsselskabet ikke meddeler Finanstilsynet om adresseændringen senest en måned før filialen skifter adresse.

Til § 52

Det følger af den gældende § 31 i lov om finansiel virksomhed, at en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Den foreslåede bestemmelse i § 52 viderefører de gældende regler i § 31, stk. 1 og 5, i lov om finansiel virksomhed med en række mindre materielle og redaktionelle ændringer. De foreslåede ændringer har formål at sikre en mere hensigtsmæssig implementering af Solvens II-direktivets artikel 148, stk. 1 og 2. Det foreslås f.eks., at de oplysninger, som Finanstilsynet skal indhente fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, udvides til at omfatte oplysninger om den mulighed som forsikringsselskaber, der udbyder retshjælpsforsikringer, benytter for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Solvens II-direktivet. Finanstilsynet skal ligeledes indhente oplysninger om forsikringsselskabets navn og adresse.

Der foreslås herudover en række redaktionelle ændringer, idet de gældende regler i § 31, stk. 6 og 7, videreføres i en særskilt bestemmelse. Der henvises derfor også til forslaget § 53. Reglerne i de gældende § 31, stk. 7-9, foreslås videreført i en selvstændig bestemmelse, jf. forslaget § 54, da reglerne også finder anvendelse på filialer. Der henvises derfor

til bemærkningerne hertil. Den gældende § 31, stk. 10, videreføres ikke, da Finanstilsynet vil få oplysning om enhver ændring fra tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med reglerne i Solvens II-direktivets artikel 148.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter de procedurer, efter hvilke et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan påbegynde virksomhed her i landet i form af tjenesteydelser.

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 148 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et udenlandsk forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 2 og § 53, stk. 1, og modtaget oplysningerne.

Det foreslås i *2. pkt.*, at det udenlandske forsikringsselskab kan udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1 og 2, hvis disse er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Den virksomhed, som et udenlandsk forsikringsselskab kan påbegynde, omfatter de aktiviteter, der opført som bilag 1 og 2 til lovforslaget. Det er dog en betingelse, at det udenlandske forsikringsselskab har tilladelse til at udøve de ønskede aktiviteter i hjemlandet. Aktiviteter, som ikke er opført i bilag 1 og 2, er ikke omfattet af den gensidige anerkendelse. For aktiviteter, der ikke er omtalt i bilag 1 og 2, gælder de almindelige regler om ikke-diskrimination i artikel 49 TEUF. Dette betyder, at hvis en given aktivitet er tilladt i hjemlandet og omfattet af det udenlandske forsikringsselskabs tilladelse, kan forsikringsselskabet også udøve denne i Danmark efter de regler, der gælder for danske forsikringsselskaber.

Udøvelse af tjenesteydelser kræver ikke Finanstilsynets godkendelse, og det udenlandske forsikringsselskab kan påbegynde virksomheden, når tilsynsmyndighederne i hjemlandet har informeret forsikringsselskabet om, at en meddelelse i overensstemmelse med stk. 1 og 2 er fremsendt til Finanstilsynet, jf. artikel 148, stk. 4, i Solvens II-direktivet.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal Finanstilsynet indhente en række oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal Finanstilsynet indhente oplysning om forsikringsselskabets navn og adresse i hjemlandet.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal Finanstilsynet indhente oplysning om de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække her i landet.

Ved forsikringsklasser forstås skadesforsikrings- og livsforsikringsklasserne, som fremgår af bilag I og II til Solvens II-direktivet, som også er implementeret i lovforslagets bilag 1 og 2. Grupper af klasser skal forstås i overensstemmelse med bilag IV til Solvens II-direktivet.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal Finanstilsynet indhente en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Udenlandske forsikringsselskaber må kun udøve den virksomhed, som de har tilladelse til i hjemlandet, jf. lovforslagets § 52, stk. 1, 2. pkt.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal Finanstilsynet indhente et solvenscertifikat fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Solvenscertifikatet er et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129 i Solvens II-direktivet. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 9, stk. 1, nr. 26.

Efter det foreslåede *nr. 5* skal Finanstilsynet indhente dokumentation for, at selskabet er tilsluttet Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet er et direkte tegnende skadeforsikringsselskab og skal dække risici nævnt i bilag 1. Genforsikring er ikke omfattet, og bestemmelsen omfatter således kun direkte tegnende skadeforsikringsselskaber.

Kravet er en konsekvens af, at der i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber stilles krav om, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet EU/EØS-land skal være medlemmer af og yde bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Forinden et skadesforsikringsselskab kan begynde at udøve virksomhed her i landet, skal Finanstilsynet således have dokumentation for, at skadesforsikringsselskabet har meldt sig ind i Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Et skadesforsikringsselskab betragtes først som værende medlem af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når det har indbetalt engangsbidraget nævnt i § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Dokumentation for, at skadesforsikringsselskabet er blevet medlem af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, kan fremlægges for eksempel i form af en kvittering på, at selskabet har indbetalt engangsbidraget til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber eller en erklæring fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber om, at engangsbidraget er indbetalt.

Efter det foreslåede *nr. 6* skal Finanstilsynet indhente oplysning om den mulighed som forsikringsselskabet benytter for behandling af krav i overensstemmelse med artikel 200 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), i det omfang forsikringsselskabet udbyder retshjælpsforsikringer, jf. bilag 1, nr. 18.

Efter Solvens II-direktivets artikel 200, stk. 1, 1. afsnit, skal forsikringsselskaber eller den pågældende medlemsstat vælge den metode, hvorefter krav opstået i forbindelse med retshjælpsforsikringer skal behandles.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 2, er, at forsikringsselskabet sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse i selskabet eller i et andet forsikringsselskab, som har finansiel, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til selskabet, og som udøver forsikringsvirksomhed inden for en eller flere andre forsikringsklasser omfattet af bilag 1 i lov om finansiel virksomhed.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 3, er, at forsikringsselskabet overlader behandlingen af retshjælpsforsikringskrav til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Er dette selskab tilknyttet et andet forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed inden for en eller flere forsikringsklasser omfattet af bilag 1 i lov om finansiel virksomhed, må de medarbejdere i det selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandlingen af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den samme eller en lignende aktivitet i det andet forsikringsselskab. Anvendes denne metode skal det i juridisk henseende selvstændige selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel.

Metoden ifølge artikel 200, stk. 4, er, at forsikringsaftalen foreskriver, at den forsikrede kan overdrage forsvaret af dennes interesser til en advokat efter eget valg, når den forsikrede har et krav i henhold til aftalen.

Til § 53

Det følger af den gældende § 31, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt forsikringsselskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal Finanstilsynet fra forsikringsselskabet kræve oplyst navn og adresse på den i § 31, stk. 7 nævnte repræsentant samt en erklæring om, at forsikringsselskabet er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115.

Den foreslåede bestemmelse i § 53 viderefører den gældende § 31, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås at indsætte et krav om, at Finanstilsynet efter at have modtaget oplysninger fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet har en frist på to måneder til at meddele nærmere danske vilkår, der gælder for udøvelsen af forsikringsvirksomhed her i landet.

Det foreslås også at indføre en selvstændig oplysningsforpligtelse for Finanstilsynet over for Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring, i tilfælde af at forsikringsselskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar.

Den gældende regel i § 31, stk. 10, videreføres ikke, da det følger af artikel 149 i Solvens II-direktivet, at enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148. Dette indebærer, at tilsynsmyndighederne i hjemlandet er forpligtet til at fremsende ændringer

i oplysningerne til Finanstilsynet. Det foreslås derfor ikke at videreføre en selvstændig oplysningspligt over for Finanstilsynet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 148, stk. 2, og artikel 150, stk. 1, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis forsikringsselskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal Finanstilsynet fra hjemlandets tilsynsmyndigheder kræve en erklæring om, at forsikringsselskabet er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at for de pågældende forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 104-107 og 109-114, dvs. reglerne om forsikringspligt, forsikringsselskabets hæftelse og regres og om sagernes behandling.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at Finanstilsynet tillige fra hjemlandets tilsynsmyndigheder skal kræve oplyst navn og adresse på den skadesbehandlings-repræsentant, der er udpeget i Danmark, jf. lovforslagets § 54.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet senest to måneder efter at have modtaget de oplysninger, der er nævnt i stk. 2 og 3, underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder om de særlige danske vilkår, som er begrundet i samfundsmæssige interesser, der gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Finanstilsynet informerer samtidig Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring om notifikationen i medfør af stk. 1 og 2, hvis forsikringsselskabet skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar.

Ved særlige danske vilkår forstås regler, der kun gælder for forsikringsvirksomhed udøvet her i landet, og som er begrundet i samfundsmæssige interesser. Dette omfatter f.eks. kravet om tilslutning til Garantifonden for skadeforsikringsselskaber, reglerne om minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring, forbuddet mod tegning af »englemagerforsikringer«, jf. lovforslagets § 75, stk. 1 og 2, reglerne om lovpligtige hundeanvarsforsikringer m.v. Opremsningen er ikke udtømmende.

Til § 54

Efter de gældende regler i § 31, stk. 6, 1. pkt., og § 31, stk. 7-9, i lov om finansiel virksomhed, skal udenlandske forsikringsselskaber, der driver grænseoverskridende virksomhed her i landet, og som dækker risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, udpege en repræsentant, som er bosat eller etableret her i landet, og som har beføjelser til at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav og til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte personer, der kan gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav. Reglerne i § 31, stk. 6-9, gælder også for filialer, jf. § 35, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 54 viderefører reglerne i § 31, stk. 6, 1. pkt., og stk. 7-9, i lov om finansiel virksomhed i en særskilt bestemmelse. Den foreslåede ændring har til formål at skabe større klarhed om anvendelsesområdet for reglerne, idet de finder anvendelse for både filialer og for udenlandske forsikringsselskaber, der driver grænseoverskridende virksomhed. Den foreslåede bestemmelse benytter begrebet »skadesbehandlingsrepræsentant« i stedet for at »repræsentant« for at sikre, at der ikke sker forveksling med den i § 57, stk. 6, nævnte repræsentant.

Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Bestemmelsen implementerer artikel 152 i Solvens II-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger reglerne om den skadesbehandlingsrepræsentant, som forsikringsselskaberne skal udpege, og som skal have beføjelse til at repræsentere forsikringsselskabet udadtil her i landet i relation til behandling af krav, der kan opstå under forsikringsklasse 10.

Det foreslås i *stk. 1, 1.pkt.*, at udenlandske forsikringsselskaber, der driver virksomhed her i landet efter § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, og som dækker risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal udnævne en skadesbehandlingsrepræsentant, som er bosat eller etableret her i landet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at skadesbehandlingsrepræsentanten skal have beføjelse til at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav og til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte personer, der kan gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav.

Der er ikke bopælskrav for en generalagent, men det er sædvanligt, at der er identitet mellem generalagenten og skadesbehandlingsrepræsentanten, jf. også forslaget § 56, stk. 2.

Finanstilsynet kan ikke pålægge den udpegede skadesbehandlingsrepræsentant at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikringsselskab, der har udpeget den pågældende.

Overtrædelse af det foreslåede § 54, stk. 1, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2. Ansvarssubjektet er et udenlandsk forsikringsselskab, der dækker risici under forsikringsklasse 10. Den strafbare handling består i ikke at udpege en skadesbehandlingsrepræsentant, som er bosat eller etableret her i landet. Den strafbare handling består også i at udpege en skadesbehandlingsrepræsentant, der ikke har beføjelse til at indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav og til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte personer, der kan gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et udenlandsk forsikringsselskab, der dækker risici under forsikringsklasse 10, ikke udpeger en skadesbehandlingsrepræsentant. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2*, at skadesbehandlingsrepræsentanten endvidere skal have beføjelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for myndighederne og under søgsmål mod forsikringsselskabet i forbindelse med de krav, der er nævnt i stk. 1.

Overtrædelse af det foreslåede § 54, stk. 2, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2. Ansvarssubjektet er det udenlandske forsikringsselskab, der dækker risici under forsikringsklasse 10. Den strafbare handling består i ikke at udpege en skadesbehandlingsrepræsentant, der har beføjelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for myndighederne og under søgsmål mod forsikringsselskabet i forbindelse med de krav, der er nævnt i stk. 1. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 3*, at udnævnelsen af skadesbehandlingsrepræsentanten ikke i sig selv betragtes som oprettelse af et etableret forretningssted, jf. § 56.

Et udenlandsk forsikringsselskab, der driver grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i overensstemmelse med forslaget §§ 52-53, og som dækker risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, er derfor ikke underlagt filialetableringsreglerne i forslaget §§ 49-51, blot fordi forsikringsselskabet har udpeget en skadesbehandlingsrepræsentant i overensstemmelse med den foreslåede § 54.

Bestemmelsen udelukker ikke, at en generalagent kan fungere som skadesbehandlingsrepræsentant i overensstemmelse med lovforslagets § 57, stk. 2.

Til § 55

Det følger af den gældende § 32 i lov om finansiel virksomhed, at et udenlandsk forsikringsselskab kan benytte samme navn, som forsikringsselskabet benytter i hjemlandet. Er der risiko for forveksling med et andet her i landet anvendt navn, kan Erhvervsstyrelsen kræve en forklarende tilføjelse.

Denne bestemmelse foreslås videreført i § 55.

Det foreslås i § 55 kan et udenlandsk forsikringsselskab benytte det samme navn, som forsikringsselskabet benytter i hjemlandet og at i tilfælde, hvor der er risiko for forveksling med et andet her i landet anvendt navn, kan Erhvervsstyrelsen kræve en forklarende tilføjelse.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at et forsikringsselskab kan anvende samme navn, som forsikringsselskabet benytter i sit hjemland, men at Erhvervsstyrelsen kan kræve en forklarende tilføjelse, hvis der er risiko for forveksling med et andet her i landet anvendt navn.

Bestemmelsen omfatter både forsikringsselskaber, der er hjemmehørende inden for og uden for Den Europæiske Union, og er en undtagelse fra navneeneretten i lovforslagets §§ 37 og 38.

Bestemmelsen pålægger ikke Erhvervsstyrelsen en pligt til at påse, at et navn ikke kan forveksles med et navn, som ikke er registreret i Erhvervsstyrelsen.

Filialer af udenlandske forsikringsselskaber skal uanset bestemmelsen i lovforslagets § 55 overholde reglerne i selskabslovens kapitel 19, herunder § 347, stk. 1, 2. pkt., der foreskriver, at en filial i sit navn og eventuelle binavne skal optage det udenlandske hovedselskabs navn med tilføjelse af ordet »filial« og med tydelig angivelse af det udenlandske selskabs nationalitet.

Til § 56

Det følger af den gældende § 34 i lov om finansiel virksomhed, at ved et forsikringsselskabs etablerede forretningssted forstås 1) det hjemsted, der fremgår af vedtægten, 2) en filial, 3) et kontor, der ledes af et udenlandsk forsikringsselskabs eget personale eller 4) en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på et udenlandsk forsikringsselskabs vegne i lighed med en filial. Såfremt et udenlandsk forsikringsselskab her i landet er omfattet af stk. 1, nr. 3 eller 4, betragtes kontoret eller personen ligeledes som forsikringsselskabets herværende filial og skal opfylde de betingelser, der er fastsat i § 30 eller i medfør af § 1, stk. 3.

Denne bestemmelse foreslås videreført i § 56.

Bestemmelsen implementerer artikel 13, nr. 11 og 12, artikel 145, stk. 1, 2. afsnit, og artikel 152, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen fastsætter, hvornår et udenlandsk forsikringsselskab har en så fast tilstedeværelse her i landet, at en egentlig filialetablering er nødvendig.

Det foreslås i *stk. 1*, at ved et forsikringsselskabs etablerede forretningssted forstås 1) det hjemsted, der fremgår af vedtægten, 2) en filial, 3) et kontor, der ledes af et udenlandsk forsikringsselskabs eget personale, eller 4) en uafhængig person, som har fast bemyndigelse til at handle på et udenlandsk forsikringsselskabs vegne i lighed med en filial.

Det vedtægtsmæssige hjemsted skal svare til det sted, hvor hovedsædet er placeret. Filial dækker over forretningsafdeling eller generalagentur.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis et udenlandsk forsikringsselskab her i landet er omfattet af stk. 1, nr. 3 eller 4, betragtes kontoret eller personen som forsikringsselskabets herværende filial og skal opfylde de i §§ 49-51 eller de i medfør af § 3, stk. 1, fastsatte betingelser. Bestemmelsen indebærer, at reglerne om filialetablering i så fald finder anvendelse, og procedurerne i §§ 49-51 eller de i medfør af § 3, stk. 1, fastsatte betingelser skal derfor iagttages.

Til § 57

Efter den gældende § 35 i lov om finansiel virksomhed skal forsikringsselskaber udpege en generalagent til at lede filialen, der ikke kan tegnes uden generalagentens medvirken. Generalagenten skal have beføjelse til at forpligte virksomheden over for tredjemand samt til at repræsentere forsikringsselskabet i øvrigt, herunder over for Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen samt under søgsmål mod virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 viderefører den gældende § 35 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle og sproglige ændringer. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Bestemmelsen implementerer artikel 145, stk. 2, litra c, i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om den generalagent, som et udenlandsk forsikringsselskab skal udpege til at lede filialen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at udenlandske forsikringsselskaber, der har etableret en filial her i landet, skal udpege en generalagent til at lede filialen, der ikke kan tegnes uden generalagentens medvirken.

Det foreslås i *2. pkt.*, at generalagenten skal have beføjelse til at forpligte virksomheden over for tredjemand og til at repræsentere forsikringsselskabet i øvrigt, herunder over for Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen og under søgsmål mod forsikringsselskabet.

Det foreslås i *3. pkt.*, at generalagenten skal opfylde kravene i § 105.

Stævninger over for forsikringsselskabet kan lovligt forkyndes over for generalagenten.

Reglerne om egnethed og hæderlighed gælder for generalagenter, jf. forslaget § 105, stk. 4, og generalagenten, der udpeges, vil derfor også skulle opfylde kravene hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at generalagenten tillige kan fungere som den skadesbehandlingsrepræsentant, der er nævnt i § 54.

Det foreslåede stk. 2 indebærer, at skadeforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, kan udpege generalagenten for filialen som den skadesbehandlingsrepræsentant, der kræves i medfør af § 54.

Det foreslåede stk. 2 er ikke til hinder for, at forsikringsselskabet både har en generalagent, der kan forpligte og repræsentere forsikringsselskabet i alle forhold, og en skadesbehandlingsrepræsentant, der kan forpligte og repræsentere forsikringsselskabet over for myndighederne og under søgsmål mod forsikringsselskabet i forbindelse med de krav, der er nævnt i § 54, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at et forsikringsselskab kun må have én generalagent her i landet.

Det foreslåede stk. 3 er en konsekvens af, at forsikringsselskaber kun kan etablere én filial her i landet.

Det foreslås i *stk. 4*, at generalagenten kan meddele prokura til en eller flere underagenter.

Det foreslåede stk. 4 indebærer, at der kan oprettes kontorsteder eller filialer (underfilialer) her i landet.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at generalagenter skal være myndige personer og enten have indfødsret i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *§ 5, stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet kan, hvor forholdene kræver det, meddele dispensation fra kravet om indfødsret.

Sådanne forhold kan være, at den pågældende ved bopæl eller på anden måde har en sådan tilknytning til eksempelvis et EU-land, at det – efter omstændighederne – er at sidestille med indfødsretten.

Det foreslås i *stk. 6*, at et her i landet hjemmehørende aktieselskab, anpartsselskab eller interessentskab kan være generalagent, hvis generalagenten som sin repræsentant udpeger en person, der opfylder de betingelser, der er nævnt i *stk. 5*, og som kræves for at være generalagent.

Til § 58

Det følger af den gældende § 35 a i lov om finansiel virksomhed, at ved overdragelse af hele eller dele af en forsikringsbestand tegnet her i landet af et udenlandsk forsikringsselskab i overensstemmelse med §§ 30 og 31 skal Finanstilsynet i samarbejde med hjemlandsmyndigheden offentliggøre en meddelelse om overdragelsen i Statstidende og et landsdækkende dagblad. Overdragelsen kan ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Den gældende § 35 a i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i § 58.

Den gældende regel i § 35 a bliver herefter til *stk. 3*. Det foreslås at indsætte adgang til at fravige kravet om offentliggørelse i landsdækkende dagblad, i tilfælde hvor forsikringstagerne bliver orienteret direkte ad anden vej.

Bestemmelsen implementerer artikel 39, *stk. 1, 2. afsnit*, og *stk. 4-6*, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ved overdragelse af hele eller dele af en forsikringsbestand tegnet her i landet af et udenlandsk forsikringsselskab i overensstemmelse med §§ 49 eller 52 giver Finanstilsynet samtykke til overdragelsen, medmindre det ikke vurderes for forsvarligt.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynets samtykke skal meddeles det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder, der træffer afgørelse om overdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at er det overtagende forsikringsselskab hjemmehørende her i landet, fremsender Finanstilsynet til det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndighed en erklæring om, at forsikringsselskabet, overdragelsen taget i betragtning, overholder kravene i §§ 154 og 155

Det foreslåede *stk. 1 1-3. pkt.*, har til formål at synliggøre Finanstilsynets pligt til at tage stilling til overdragelser, der indeholder danske risici, og at sikre en korrekt implementering af artikel 39, *stk. 4 og 5*.

Er det overtagende forsikringsselskab et her i landet hjemmehørende forsikringsselskab, fremsender Finanstilsynet en erklæring om, at forsikringsselskabet, overdragelsen taget i betragtning, overholder kravene i §§ 154 og 155, til det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder.

Efter artikel 39, *stk. 1*, i Solvens II-direktivet skal medlemsstaterne tillade på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har hovedsæde på deres område, overdrager hele eller en del af deres portefølje, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller aftaler indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet. Artikel 39 foreskriver en proces, hvorefter det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder skal indhente samtykke fra tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, hvor aftalerne blev indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder skal ligeledes indhente samtykke og et solvenscertifikat fra det modtagende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder, der godtgør, at det overdragende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har det fornødne anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 100, *stk. 1*, i Solvens II-direktivet.

Finanstilsynet giver samtykke, hvis Finanstilsynet vurderer, at overdragelsen er forsvarlig over for de danske forsikringstagere. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde afvise at give samtykke til overdragelsen, hvis Finanstilsynet vurderer, at de danske forsikringstagere bliver stillet ringere som følge af overdragelsen.

Til brug for Finanstilsynets vurdering er det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med samarbejdsprotokollen forpligtet til at videresende en række oplysninger. Disse oplysninger fremgår af samarbejdsprotokollens afsnit 4.2.1.4., litra a-c.

Det foreslås i *stk. 2*, at overdragelsen ikke kan påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen. Bestemmelsen indebærer, at en overdragelse uanset § 27 i lov om forsikringsaftaler ikke kan påberåbes af forsikringstagerne som grundlag for at ophæve forsikringsaftalen. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at forsikringstageren opsiges aftalen i overensstemmelse med den pågældende forsikringsaftales regler herom.

Det foreslås i *stk. 3*, at ved en overdragelse skal Finanstilsynet i samarbejde med hjemlandsmyndigheden offentliggøre en meddelelse om overdragelsen i Statstidende og et landsdækkende dagsblad, men at sidstnævnte kan undlades, hvis de danske forsikringstagerne på anden måde allerede er orienteret om overdragelsen, eksempelvis ved skrivelse fra det overdragende eller modtagende selskab. Finanstilsynet kan anmode om kopi af den orientering, der er sendt til forsikringstagerne. Et landsdækkende dagsblad kan eksempelvis være Jyllands-Posten, Børsen el.lign.

Offentliggørelse af meddelelsen skal ske, når den endelige tilladelse til overdragelsen er givet af det overdragende forsikringsselskabs tilsynsmyndigheder. Da formålet med offentliggørelsen er at gøre forsikringstagerne opmærksomme på overdragelsen, bør offentliggørelse ske i umiddelbar tilknytning til tilladelsen. Hvorvidt der tillige skal ske offentliggørelse af beslutningen om overdragelse, afhænger af reglerne i det overdragende forsikringsselskabs hjemland.

Til § 59

Det følger af den gældende § 36 i lov om finansiel virksomhed, at udenlandske forsikringsselskaber omfattet af reglerne i §§ 30 og 31, der her i landet dækker de risici, der er nævnt i bilag 7, af Finanstilsynet kan pålægges at deltage i ordninger, der garanterer opfyldelse af erstatningskrav fra de sikrede eller skadelidte tredjemænd, i det omfang sådanne ordninger gælder tilsvarende for danske forsikringsselskaber.

Den gældende § 36 i lov om finansiel virksomhed bestemmelse foreslås videreført.

Bestemmelsen implementerer artikel 189 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i § 59, at udenlandske forsikringsselskaber omfattet af reglerne i §§ 49-51 og 52-53, der her i landet dækker de risici, der er nævnt i bilag 1, af Finanstilsynet kan pålægges at deltage i ordninger, der garanterer opfyldelse af erstatningskrav fra de sikrede eller skadelidte tredjemænd, i det omfang sådanne ordninger gælder tilsvarende for danske forsikringsselskaber.

Hvis der etableres sådanne ordninger, skal disse også gælde for danske forsikringsselskaber, da der ellers vil være tale om diskrimination.

Som eksempel på en ordning kan nævnes den lovpligtige ansvarsforsikring for hunde, hvor en pool-ordning sikrer, at en sagesløs skadelidt altid kan få erstatning for en skade forårsaget af en hund, uanset om hunden er identificeret eller ej.

Der kan også nævnes den lovpligtige deltagelse i Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i medfør af § 3, stk. 1, nr. 2-3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Der henvises til bemærkningerne til forslagens § 47, stk. 2, nr. 8, og § 50, stk. 2, nr. 5.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 59 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet er det udenlandske forsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i forslagens §§ 49-51 og 52-53. Den strafbare handling består i ikke at efterkomme et pålæg fra Finanstilsynet om at deltage i en ordning, der garanterer opfyldelse af erstatningskrav fra de sikrede eller skadelidte tredjemænd.

Til § 60

Det følger af den gældende § 37 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for tjenesteydelser, der udøves af forsikringsselskaber fra lande uden for Den Europæiske Unionen, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Denne bestemmelse foreslås videreført i § 60 med visse sproglige ændringer.

Det foreslås i § 60, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for tjenesteydelser, der udøves af forsikringsselskaber fra lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor et forsikringsselskab hjemmehørende i et land, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, vil udøve grænseoverskridende virksomhed ind i Danmark. Eksempelvis grænseoverskridende virksomhed fra Japan ind i Danmark.

Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 986 af 11. september 2014 om tilladelse til at drive tjenesteydelsesvirksomhed i Danmark for forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse på Færøerne. Det forventes, at bekendtgørelsen videreføres.

Til § 61

Den gældende § 38 i lov om finansiel virksomhed fastlægger reglerne for danske finansielle virksomheders filialetablering i andre lande.

Den foreslåede bestemmelse i § 61 nyaffatter den gældende § 38 i lov om finansiel virksomhed. Der foreslås en række redaktionelle og mindre materielle ændringer. De foreslåede ændringer har til formål at sikre en mere hensigtsmæssig implementering af Solvens II-direktivet. Det foreslås f.eks. indsat, at forsikringsselskabet skal fremsende dokumentation for, at filialens generalagent opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Det foreslås endvidere, at forsikringsselskabet skal angive den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpskrav.

Den gældende § 38 a i lov om finansiel virksomhed foreslås inkorporeret i den foreslåede bestemmelse.

Den gældende § 38, stk. 8, foreslås videreført i en selvstændig bestemmelse. Der henvises til bemærkningerne til § 62.

De redaktionelle ændringer består i, at de oplysninger, som forsikringsselskabet skal fremsende til Finanstilsynet, samles i ét stk. 1, nr. 1-7.

Bestemmelsen implementerer artikel 145 og 146 i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen fastlægger proceduren for danske forsikringsselskabers etablering af filialer i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal meddele dette til Finanstilsynet.

Meddelelsen til Finanstilsynet skal ledsages af en række oplysninger og dokumenter, der fremgår af stk. 1, nr. 1-7.

Bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet indsigt i forsikringsselskabernes aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med forsikringsselskabet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Finanstilsynet kan anmode om flere oplysninger i medfør af lovforslagets § 269, stk. 1.

Hvis et forsikringsselskab ønsker at etablere en filial i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal forsikringsselskabet opfylde det pågældende lands lovgivning.

Hvis forsikringsselskabet ikke fremsender de i stk. 1, nr. 1-7, nævnte oplysninger, i det omfang de er relevante for det pågældende forsikringsselskabs påtænkte virksomhed i værtslandet, og eventuelle oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige for filialetableringen og Finanstilsynets tilsyn hermed, kan Finanstilsynet undlade at fremsende en meddelelse i overensstemmelse med stk. 2, indtil forsikringsselskabet har fremsendt oplysningerne. Fristen på tre måneder, jf. stk. 2,

løber først fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet har givet ovennævnte oplysninger, og indtil kan forsikringsselskabet ikke etablere filialen og dermed påbegynde virksomheden. Der henvises til bemærkningerne til bestemmelsens stk. 2.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal forsikringsselskabet oplyse, i hvilket land filialen ønskes etableret.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal forsikringsselskabet oplyse filialens adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til generalagenten.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal forsikringsselskabet oplyse navnet på filialens generalagent, der har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjepart og til at repræsentere forsikringsselskabet over for værtslandets myndigheder og domstole.

Forsikringsselskabet bør så vidt muligt også medsende en e-mailadresse for generalagenten, som Finanstilsynet kan videregive til værtslandets tilsynsmyndigheder.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal forsikringsselskabet medsende dokumentation for, at filialens generalagent opfylder kravene i medfør af § 105, stk. 1, jf. § 105, stk. 5.

Reglerne om egnethed og hæderlighed finder også anvendelse på generalagenter, og Finanstilsynet skal derfor i overensstemmelse med forslaget § 105, stk. 1, jf. § 57 sikre sig, at generalagenten overholder kravene heri. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 105, stk. 1 og 4.

Efter det foreslåede *nr. 5* skal forsikringsselskabet medsende en driftsplan, der indeholder en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter.

Driftsplanen bør indeholde 1) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet, 2) grundprincipperne for genforsikring og retrocession, 3) en åbningsbalance som den efter afholdelse af omkostninger til oprettelse af filialen forventes at blive, herunder oplysning om de ressourcer eller det selskab, som filialen indgår aftale med, til brug for virksomhed omfattet af forsikringsklasse 18, 4) organisationsstruktur og 5) de forventede regnskabsmæssige resultater i form af resultatopgørelser og balancer i en tidsperiode på tre år.

Det forudsættes, at en angivelse af forsikringsklasserne fremgår af driftsplanen.

Efter det foreslåede *nr. 6* skal forsikringsselskabet angive den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpsforsikringskrav i medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 1259 af 27. november 2017 om retshjælpsforsikring for gruppe 1-forsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet vil udbyde retshjælpsforsikringer i det pågældende værtsland, jf. bilag 1, nr. 17.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1, nr. 1-6, er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er et forsikringsselskab. En overtrædelse vil kunne bestå i, at et forsikringsselskab, der påtænker at etablere en filial inden Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med, og som i den forbindelse undlader at meddele Finanstilsynet de oplysninger om filialen, der fremgår af nr. 1-6. Det er eksempelvis oplysninger om filialens adresse i værtslandet, dokumentation for, at filialens generalagent opfylder kravene i lovforslagets § 105 og hvilken metode, forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpsforsikringskrav m.v. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Efter det foreslåede *nr. 7* skal forsikringsselskabet, hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at forsikringsselskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet samt angive navn og adresse på den i værtslandet bosatte skadesbehandlingsrepræsentant, jf. § 21, stk. 2.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1, nr. 7, er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er det danske forsikringsselskab, der påtænker at etablere en filial inden Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med, og som i den forbindelse undlader at fremlægge en erklæring til Finanstilsynet om, at forsikringsselskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet og undlader at angive navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, der er bosat i værtslandet, jf. lovforslagets § 21, stk. 2, hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet skal videregende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, et solvenscertifikat og en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 3 måneder efter modtagelsen af oplysningerne, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om, at oplysningerne er videregendt til tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Fristen på 3 måneder løber først fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet har givet alle de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-7, i det omfang de er relevante for det pågældende forsikringsselskabs påtænkte virksomhed i værtslandet, og de eventuelle oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige for filialetableringen og Finanstilsynets tilsyn hermed.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan undlade at fremsende oplysningerne efter stk. 1 og 2, hvis der henset til etableringen af filialen er grund til at betvivle forsikringsselskabets ledelsessystem, finansielle situation eller generalagentens egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1, jf. § 105, stk. 4.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet ikke skal videregende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155.

Forsikringsselskaber har i udgangspunktet ret til filialetablering i lande inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, men Finanstilsynet kan i særlige tilfælde nægte filialetablering, jf. det foreslåede stk. 3.

Blandt kravene til ledelsessystemet kan nævnes, at forsikringsselskabets organisation skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarlig styring af aktiviteterne i udlandet. Endvidere vil forsikringsselskabets solvensmæssige og indtjeningsmæssige situation indgå i overvejelserne.

Generalagenten skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1, jf. § 105, stk. 5, og Finanstilsynet skal derfor undlade at fremsende oplysningerne efter stk. 1 og 2, hvis generalagenten ikke lever op til kravene.

Hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155, skal Finanstilsynet give afslag, og forsikringsselskabet kan herefter ikke etablere filialen i det pågældende værtsland.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis Finanstilsynet modtager oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder om de særlige vilkår, der er begrundet i samfundsmæssige interesser, og som gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed i værtslandet, skal Finanstilsynet videregive disse oplysninger til forsikringsselskabet.

Det foreslås i *stk. 5*, at filialen må påbegynde sin virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget oplysninger i medfør af stk. 4, eller senest to måneder efter, at værtslandets tilsynsmyndigheder har modtaget oplysninger efter stk. 2, jf. dog stk. 3.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 5 foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 5 er det danske forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at etablere en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område og påbegynde virksomheden inden Finanstilsynet modtaget oplysninger i medfør af stk. 4, eller inden to måneder efter at værtslandets tilsynsmyndigheder har modtaget oplysninger efter stk. 2. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen er, at et dansk forsikringsselskab etablerer en filial i udlandet forinden Finanstilsynet har modtaget oplysninger i medfør af stk. 4. Et andet eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen er, at et dansk forsikringsselskab etablerer en filial, selvom Finanstilsynet har nægtet filialetablering i medfør af stk. 3.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 6*, at forsikringsselskabet skal meddele Finanstilsynet enhver ændring af de forhold, der er nævnt i *stk. 1*. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen senest en måned, før ændringen foretages.

Finanstilsynet har herefter pligt til at meddele ændringerne til værtslandets tilsynsmyndigheder.

Overtrædelse af det foreslåede *stk. 6* foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 312, *stk. 1*. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 6* er det danske forsikringsselskab. Den strafbare handling kan bestå i ikke at meddele Finanstilsynet om enhver ændring af de forhold, der er nævnt i *stk. 1*, senest en måned før ændringen foretages. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at en filial af et dansk forsikringsselskab skifter adresse uden at meddele dette til Finanstilsynet. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Til § 62

Det følger af den gældende § 38, *stk. 8*, at et forsikringsselskab skal have tilladelse af Finanstilsynet til at etablere en filial i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Hvis der er grund til at betvivle, at selskabets administrative struktur og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, kan Finanstilsynet afslå en ansøgning om tilladelse.

Denne bestemmelse foreslås i § 62 videreført med sproglige ændringer. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Bestemmelsen fastlægger proceduren for danske forsikringsselskabers etablering af filialer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 62, *1. pkt.*, at et forsikringsselskab skal have tilladelse af Finanstilsynet til at etablere en filial i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

I § 62, *2. pkt.*, foreslås det, at hvis der er grund til at betvivle, at selskabets ledelsessystem og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, kan Finanstilsynet afslå en ansøgning om tilladelse.

Baggrunden for bestemmelsen er, at Finanstilsynet efter den foreslåede § 61, *stk. 3*, kan forhindre filialetablering i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet bør derfor også have mulighed for at forhindre filialetablering i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

En ansøgning om tilladelse skal indgives til Finanstilsynet inden filialen etableres. Ansøgningen skal indeholde oplysninger til brug for Finanstilsynets vurdering af, om forsikringsselskabets ledelsessystem og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering. Oplysningerne vil eksempelvis omfatte information om driftsplan, ledelse og struktur af filialen m.v. Nægtelse af tilladelse vil som udgangspunkt skulle forelægges Finanstilsynets bestyrelse, jf. forslaget § 266, jf. § 345, *stk. 7, nr. 4*, i lov om finansiel virksomhed.

Overtrædelse af den foreslåede § 61 foreslås strafbelagt, jf. § 312, *stk. 2*.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er det danske forsikringsselskab. Den strafbare handling kan bestå i at etablere en filial i et land uden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, uden tilladelse fra Finanstilsynet. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 63

Den gældende § 39 i lov om finansiel virksomhed fastlægger reglerne for danske finansielle virksomheders grænseoverskridende virksomhed i andre lande.

Den foreslåede bestemmelse i § 63 nyaffatter den gældende § 39 i lov om finansiel virksomhed. Der foreslås en række redaktionelle og materielle ændringer. De foreslåede ændringer har til formål at sikre en mere hensigtsmæssig implementering af Solvens II-direktivet. Det foreslås f.eks., at forsikringsselskabet skal angive den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpskrav. Det foreslås endvidere at tilføje en regel om, at hvis Finanstilsynet modtager oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder om de særlige vilkår, der er er begrundet i samfundsmaessige interesser, og som gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed i værtslandet, skal Finanstilsynet videregive disse oplysninger til forsikringsselskabet.

Det foreslås ligeledes at omformulere den gældende § 39, stk. 2, sidste pkt., om Finanstilsynets mulighed for at nægte forsikringsselskabet at udøve tjenesteydelser i udlandet, således at Finanstilsynets vurdering beror på en forsvarlighedsvurdering. Det foreslås, at Finanstilsynets adgang til at nægte forsikringsselskabet at udøve tjenesteydelser i udlandet afgrænses til særlige tilfælde, hvor forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation medfører, at udøvelse af tjenesteydelser i udlandet vil være uforsvarlig.

De redaktionelle ændringer består i, at de oplysninger, som forsikringsselskabet skal fremsende til Finanstilsynet, samles i ét stk. 1, nr. 1-4.

Bestemmelsen fastlægger proceduren for danske forsikringsselskabers notifikation af grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen implementerer artikel 147-149 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal meddele dette til Finanstilsynet.

Meddelelsen til Finanstilsynet skal ledsages af en række oplysninger og dokumenter, der fremgår af stk. 1, nr. 1-4.

Bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet indsigt i forsikringsselskabernes aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med forsikringsselskabet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at Finanstilsynet kan anmode om flere oplysninger i medfør af lovforslagets § 269, stk. 1.

Hvis forsikringsselskabet ikke fremsender de i stk. 1, nr. 1-4, nævnte oplysninger, i det omfang de er relevante for det pågældende forsikringsselskabs påtænkte virksomhed i værtslandet, og eventuelle oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige, kan Finanstilsynet undlade at fremsende en meddelelse i overensstemmelse med stk. 2, indtil forsikringsselskabet har fremsendt oplysningerne. Fristen på en måned, jf. stk. 2, løber først fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet har givet ovennævnte oplysninger. Der henvises til bemærkningerne til bestemmelsens stk. 2.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal forsikringsselskabet oplyse i hvilket land forsikringsvirksomheden ønskes påbegyndt.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal forsikringsselskabet oplyse den eller de forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelle accessoriske risici, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal forsikringsselskabet angive den metode, som forsikringsselskabet anvender ved behandlingen af retshjælpsforsikringskrav i medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 1259 af 27. november 2017 om retshjælpsforsikring for gruppe 1-forsikringsselskaber, i det omfang forsikringsselskabet vil udbyde retshjælpsforsikringer i det pågældende værtsland, jf. bilag 1, nr. 17.

Forsikringsaftalen foreskriver, at den forsikrede kan overdrage forsvaret af dennes interesser til en advokat efter eget valg, når den forsikrede har et krav i henhold til aftalen.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal forsikringsselskabet, hvis filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 1, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at forsikringsselskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet samt angive navn og adresse på den i værtslandet bosatte skadesbehandlingsrepræsentant, jf. § 21, stk. 2.

Overtrædelse af den foreslåede § 63, stk. 1, foreslås straffebelagt i lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at undlade at meddele Finanstilsynet om forsikringsselskabets udøvelse af grænseoverskridende forsikringsvirksomhed i form af tjenesteydelser eller undlade at meddele en eller flere af de oplysninger, der følger af nr. 1-4. Overtrædelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet skal videregende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, et solvenscertifikat og en erklæring om, at de planlagte aktiviteter omfattet af forsikringsselskabets tilladelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af oplysningerne, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet samtidig underretter forsikringsselskabet om, at oplysningerne er videregendt til tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Fristen på 1 måned løber først fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet har givet alle de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-7, i det omfang de er relevante for det pågældende forsikringsselskabs påtænkte virksomhed i værtslandet, og de eventuelle oplysninger, som Finanstilsynet finder nødvendige.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan undlade at videregende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis Finanstilsynet vurderer, at det ikke vil være forsvareligt.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet ikke skal videregende de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2, hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155. Finanstilsynet skal underrette forsikringsselskabet, hvis Finanstilsynet ikke fremsender de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 og 2.

Forsikringsselskaber har i udgangspunktet ret til at drive grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i lande inden for Den Europæiske Union og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, men Finanstilsynet kan i særlige tilfælde nægte dette, hvis Finanstilsynet vurderer, at der henset til den grænseoverskridende virksomhed er grund til at betvivle forsikringsselskabets ledelsessystem, finansielle situation m.v. Blandt kravene til ledelsessystemet kan nævnes, at forsikringsselskabets organisation skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarelig styring af aktiviteterne i udlandet. Endvidere vil forsikringsselskabets solvensmæssige og indtjeningsmæssige situation indgå i overvejelserne.

Hvis forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 154 eller minimumskapitalkravet efter § 155, skal Finanstilsynet give afslag, og forsikringsselskabet kan herefter ikke drive grænseoverskridende virksomhed i det pågældende værtsland.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis Finanstilsynet modtager oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder om de særlige vilkår, der er begrundet i samfundsmæssige interesser, og som gælder for udøvelse af forsikringsvirksomhed i værtslandet, skal Finanstilsynet videregive disse oplysninger til forsikringsselskabet.

Det foreslås i *stk. 5*, at forsikringsselskabet må påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet i medfør af stk. 2, 2. pkt.

Forsikringsselskabet behøver derfor ikke at afvente, at Finanstilsynet modtager oplysninger fra værtslandets tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med stk. 4.

Det foreslås i *stk. 6*, at forsikringsselskabet skal meddele Finanstilsynet ændringer i de forhold, der er nævnt i *stk. 1*, senest samtidig med, at ændringerne foretages. Finanstilsynet skal herefter meddele værtslandets tilsynsmyndigheder om ændringerne senest en måned efter modtagelsen af meddelelse om ændringerne.

Forsikringsselskabet skal selv meddele ændringerne til værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis en sådan pligt fremgår af det pågældende lands lovgivning.

Til § 64

Det følger af den gældende § 40, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed der ønsker at etablere en dattervirksomhed (der er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed) i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, skal have Finanstilsynets tilladelse hertil. Hvis der er grund til at betvivle, at virksomhedens administrative struktur og finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, giver Finanstilsynet ikke tilladelse. Efter den gældende § 40, stk. 2, skal en finansiel virksomhed give Finanstilsynet meddelelse om etablering af dattervirksomheder i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, der ikke er omfattet af *stk. 1*.

Denne bestemmelse foreslås videreført i § 64 med enkelte sproglige og redaktionelle ændringer. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab skal have Finanstilsynets tilladelse til at etablere en dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvis der er grund til at betvivle, at forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, giver Finanstilsynet ikke tilladelse.

Bestemmelsen skal sammenholdes med den foreslåede bestemmelse i § 94, hvorefter Finanstilsynet skal underrettes om erhvervelse af kvalificerede andele i udenlandske finansielle virksomheder.

Kravet efter det foreslåede *stk. 1* gælder ikke kun ved stiftelse, men også når en allerede etableret virksomhed bliver en dattervirksomhed.

Bestemmelsen skal sikre, at Danmark overholder IAIS' (International Association of Insurance Supervisors) Insurance Core Principles, som Danmark har tiltrådt, hvorefter det skal være muligt at nægte tilladelse til etablering af datterselskab i udlandet.

Kriterierne for at nægte tilladelse er de samme som efter forslaget § 61, stk. 3, bortset fra kravet om generalagentens egnethed og hæderlighed. Ansøgning om tilladelse skal indgives inden dattervirksomheden etableres, dvs. inden virksomheden bliver en dattervirksomhed eller inden den stiftes. Ansøgningen skal indeholde oplysninger til brug for Finanstilsynets vurdering af, om virksomhedens ledelsessystem eller finansielle situation er forsvarlig som grundlag for den påtænkte etablering, herunder oplysninger om, hvor etablering skal ske, oplysninger om den virksomhed, der skal udøves, og oplysninger om den forsikringsselskabets investering i forbindelse med etableringen.

Overtrædelse af den foreslåede *stk. 1* foreslås straffebelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at forsikringsselskabet etablerer en dattervirksomhed, der er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, uden Finanstilsynets tilladelse. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2*, at et forsikringsselskab skal give Finanstilsynet meddelelse om etablering af dattervirksomheder, der ikke er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Der skal ikke ske forudgående orientering, men orienteringen skal ske i umiddelbar forlængelse af etableringen. Kravet efter det foreslåede stk. 2 gælder ikke kun ved stiftelse, men også når en allerede etableret virksomhed bliver en datter-virksomhed.

Overtrædelse af den foreslåede stk. 2 foreslås straffelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab. Den straffbare handling består i at undlade at meddele Finanstilsynet om etablering af dattervirksomheder, der ikke er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller en forsikringsvirksomhed, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Til § 65

Det følger af den gældende § 41 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Denne bestemmelse foreslås videreført i § 65.

Det foreslås i § 65, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte regler om danske forsikringsselskabers virksomhed i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, f.eks. Island og lande i Asien, Mellemøsten m.v. Bemyndigelsen vil kunne benyttes til at fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabernes indledende notifikation til Finanstilsynet, Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskabets virksomhed i udlandet, forsikringsselskabets pligter over for værtslandet tilsynsmyndigheder m.v.

På forsikringsområdet er der som udgangspunkt ikke adgang til grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Et dansk forsikringsselskab kan således kun udøve grænseoverskridende virksomhed i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, som filial.

Finanstilsynet har endnu ikke udnyttet bemyndigelsen.

Til § 66

Det følger af den gældende § 42 i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet i henhold til virksomhed efter § 38, stk. 1, og § 39, stk. 1.

Finanstilsynet har udnyttet hjemlen til at udstede bekendtgørelse nr. 818 af 3. juli 2015 om overdragelse af gruppe 1-forsikringsselskabers forsikringsbestande. Bekendtgørelsen implementerer dele af artikel 39 i Solvens II-direktivet.

Den gældende § 42 i lov om finansiell virksomhed bestemmelse foreslås videreført i § 66.

Bestemmelsen implementerer dele af artikel 39 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i § 66 at Finanstilsynet kan fastsætte regler om overdragelse af forsikringsbestande tegnet i henhold til virksomhed efter § 61, stk. 1, eller § 63, stk. 1.

Til § 67

Den gældende § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

§ 56 i lov om finansiel virksomhed fastslår endvidere, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der af et livs- eller skadeforsikringsselskab skal afgives skriftligt til kunder, inden forsikringsaftale indgås og under det løbende kundeforhold.

Den foreslåede § 67 viderefører den gældende § 43, stk. 1, 2, 3 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser om god skik på det finansielle område. God skik reglerne har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet, og reglerne vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

God skik er en dynamisk norm, der fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet. Efter bestemmelsen skal der foretages en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden, således at den svarer til den gældende samfundsopfattelse af sund og rimelig erhvervsudøvelse. Hvorvidt et forhold er i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis skal fortolkes i lyset af hensynet til at sikre velfungerende markeder, herunder hensynet til forbrugerne, de erhvervsdrivende og almene samfundsinteresser, som de udvikles over tid. Hensynene er principielt sideordnede, og Finanstilsynet skal derfor foretage en konkret afvejning af hensynene på baggrund af de konkrete omstændigheder i de konkrete sager forelagt for Finanstilsynet.

Normen regulerer forsikringsselskabernes adfærd over for såvel potentielle som eksisterende kunder. Dette er ensbetydende med, at kravet til redelig forretningsskik og god praksis både omfatter forsikringsselskabernes adfærd i forbindelse med markedsføring, aftaleindgåelse og det løbende aftaleforhold.

Bestemmelsen gør det samtidigt muligt at foretage en offentligretlig vurdering af, om de indgåede aftaler og vilkår er i overensstemmelse med kravet om redelig forretningsskik og god praksis.

Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle klager, som Finanstilsynet modtager, men kan på basis af en klage eller af egen drift behandle spørgsmål om god skik.

Når Finanstilsynet træffer en afgørelse om, at en finansiel virksomhed har overtrådt reglerne om god skik på virksomhedsområdet, vil Finanstilsynet pålægge virksomheden at berigtige forholdet. Dette indebærer, at virksomheden tilkendegiver over for Finanstilsynet snarest muligt at ændre den kritisable handlemåde, og at virksomheden indretter fremtidig praksis i overensstemmelse med Finanstilsynets afgørelse, jf. lovforslagets § 275. Undladelse heraf er sanktioneret med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsselskaber. God skik-bekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 1143 af 15. november 2019, vil således ikke omfatte en regulering af forsikringsholdingvirksomheder. Bestemmelsen svarer til den gældende § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen skal benyttes til løbende at fastsætte regler som medvirker til en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden, som svarer til den gældende samfundsopfattelse af sund og rimelig erhvervsudøvelse.

Hjemlen er bl.a. udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører samt bekendtgørelse nr. 1219 af 20. november 2019 om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager.

Flere af reglerne i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører (god skik-bekendtgørelsen) stammer fra implementeringen af artikel 17-24 og 27-30 i forsikringsdistributionsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution). I bekendtgørelsen er der endvidere videreført nationale god skik-regler bl.a. om indgåelse og fornyelse af forsikringsaftaler samt regler om oplysningsforpligtelser i det løbende aftaleforhold.

I bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører er der ud over den generelle god skik bestemmelse i § 4, stk. 1, bl.a. fastsat regler om formkrav, oplysningskrav, udlevering af standardiseret oplysningsskema (IPID) ved distribution af skadesforsikringer, krav og behovsanalyse, rådgivning, interessekonflikter, skærpede krav for forsikringsbaserede investeringsprodukter samt kombinations- og pakkesalg.

God skik-bekendtgørelsen indeholder desuden i § 4, stk. 2, og i kapitel 4 og 5, en række regler fra direktivet om urimelig handelspraksis (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004). Reglerne er identiske med de regler, der findes i markedsføringsloven, og vedrører bl.a. vildledende handlinger (§ 6), vildledende udeladelser (§ 7), aggressiv handelspraksis (§ 8) og væsentlig forvridning af den økonomiske adfærd (§ 9). Reglerne er medtaget i bekendtgørelsen, da det er Finanstilsynet, der fører tilsyn med disse regler på det finansielle område.

Endvidere indeholder god skik-bekendtgørelsen i § 12 regler om oplysning om garantiordning, i §§ 18-19 regler om indgåelse og fornyelse af forsikringsaftaler, i § 23 regler om kombinations- og pakkesalg, og i §§ 24-25 regler om oplysninger i det løbende aftaleforhold.

I bekendtgørelse nr. 1219 af 20. november 2019 om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af sager er der bl.a. fastsat krav om udarbejdelse af en forretningsgang for håndtering af klager, udpegning af en klageansvarlig, samt at oplysningerne om den klageansvarlige, herunder hvordan man retter henvendelse, skal være let tilgængelige på virksomhedens hjemmeside. Bekendtgørelsens regler stammer bl.a. fra retningslinjer for forsikringsselskabers klagebehandling, som er udstedt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedsordninger – EIOPA (EIOPA-BoS-13/16).

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Endvidere vil erhvervsministeren kunne fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der af et livs- eller skadeforsikringsselskab skal afgives skriftligt til kunder, inden forsikringsaftale indgås og under det løbende kundeforhold. Denne adgang til at fastsætte regler er i dag direkte reguleret i § 56 i lov om finansiell virksomhed, hvor det dog er Finanstilsynet, som er bemyndiget til at udstede reglerne. Det foreslås, at man ikke viderefører en tilsvarende særlig hjemmel, da denne mulighed allerede foreligger via den generelle god skik hjemmelsbestemmelse.

Finanstilsynet har i dag udnyttet hjemlen i § 56 i lov om finansiell virksomhed til at udstede bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 som ændret ved bekendtgørelse nr. 1284 af 27. november 2017, om information om livsforsikringsaftaler. Bekendtgørelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 185.

Bekendtgørelsen finder anvendelse på danske livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, som driver virksomhed her i landet samt på filialer af livsforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, som driver virksomhed her i landet. Det følger af bekendtgørelsen, at forsikringsselskabet er forpligtet til at give forsikringstageren en række oplysninger i forbindelse med indgåelse af en livsforsikringsaftale, ligesom forsikringsselskabet er forpligtet til at give en række oplysninger i det løbende aftaleforhold. Endvidere stiller bekendtgørelsen krav om, at oplysninger til forsikringstageren er klart og præcist formuleret, og at disse skal være på dansk. Bekendtgørelsen giver mulighed for, at Finanstilsynet kan dispensere fra bestemmelserne i bekendtgørelsen i tilfælde af mindre forsikringsaftaler.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 56 i lov om finansiell virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren fastsætter regler om omkostnings- og prisoplysninger for forsikringsprodukter. Bestemmelsen svarer med enkelte sproglige ændringer til § 43, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed.

Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2014 om information om gebyrer og andre omkostninger for forsikringsselskaber. I bekendtgørelsen er der fastsat regler om oplysning om gebyrer på forsikringsselskabets hjemmeside og om angivelse af den samlede pris, hvis forsikringsselskabet oplyser om prisen på en forsikring i markedsføringsmateriale.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 43, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren fastsætter regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte.

Forsikringsselskaber kan som en del af deres sagsbehandling undersøge sager (såkaldt efterforskning), hvis de vurderer, at der er en begrundet mistanke om forsikringssvindel eller uberettiget udbetaling af forsikringsdækning. Det kan f.eks. være, hvis der i forbindelse med skadesanmeldelsen eller sagens behandling opstår mistanke om forsikringssvindel, eller hvis der opstår mistanke om, at en tidligere udbetalt forsikringsdækning er uberettiget.

Forsikringsselskaber kan som en del af disse undersøgelser, der i dette lovforslag betegnes visse undersøgelser, bl.a. benytte skjulte personobservationer af en skadelidt, f.eks. for at dokumentere skadelidtes fysiske formåen. Dokumentationen kan forsikringsselskabet bruge til at vurdere, om skadelidtes fysiske formåen er bedre end det, som skadelidte selv har oplyst. Hvis det er tilfældet, kan selskabet vælge at anmelde den skadelidte til politiet for forsikringssvindel, hvis selskabet vurderer, at skadelidte bevidst har opgivet falske oplysninger eller udeladt vigtige oplysninger, eller selskabet kan træffe afgørelse om, at den skadelidte ikke skal eller ikke længere skal modtage udbetaling af en erstatning.

Forsikringsselskaber skal, som alle andre virksomheder, holde sig inden for de generelle retlige rammer, når de udfører disse undersøgelser, herunder personobservation. De eksisterende regler består af behandlingsbestemmelserne i databeskyttelsesreguleringen, straffelovens kapitel 27 om beskyttelse af privatlivets fred samt regler i tv-overvågningsloven. Derudover følger det af reglerne om god skik, at forsikringsselskaberne også har en retlig pligt til at handle redeligt og loyalt over for kunderne.

Efter den gældende § 43 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, skal forsikringsselskaber drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Efter den gældende § 4 i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører, jf. bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021, skal forsikringsdistributører handle redeligt og loyalt over for deres kunder. Reglerne om god skik er begrundet i hensynene til forbrugerne, konkurrenterne og andre erhvervsdrivende samt almene samfundsinteresser. Reglerne skal sikre, at kunder i finansielle virksomheder kan have tillid til markedet og de finansielle virksomheder, og bidrager således til et velfungerende finansielt marked. Der er tale om en retlig standard, som skal fortolkes i overensstemmelse med de til enhver tid gældende samfundsnormer.

God skik tilsiger dermed bl.a., at en personobservation af skadelidte først må indledes, når der er en begrundet mistanke om, at den skadelidte ikke er berettiget til hel eller delvis forsikringsdækning, og når andre mindre indgribende undersøgelsesmetoder er anvendt eller ikke antages at kunne belyse sagen, idet skjulte observationer er af meget indgribende karakter for den enkelte person. Ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 15 har kunden ret til indsigt i de personoplysninger, som forsikringsselskabet behandler om kunden (egenaces). Selskaberne skal vejlede kunderne om muligheden for egenaces for at handle i overensstemmelse med reglerne om god skik. God skik tilsiger endvidere, at forsikringsselskabet ikke kan stoppe udbetalingerne uden at have varslet kunderne herom, så kunden i den forbindelse har mulighed for at gøre indsigelser og kræve al dokumentation fremlagt. Det vil desuden være i strid med god skik, hvis et forsikringsselskab bevidst truer med et uretmæssigt krav for at få kunden til at acceptere forsikringsselskabets afgørelse. Et krav om tilbagebetaling kræver, at forsikringsselskabet har dokumentation for, at kunden uberettiget har modtaget forsikringsydelser i den periode, som kravet stammer fra.

Ifølge den almindelige obligationsretlige (uskrevne) grundsætning om *condictio indebiti* kan den, der ved en fejl har betalt en ydelse, som den pågældende ikke var forpligtet til at betale, efter omstændighederne kræve ydelsen tilbagebetalt. Hvorvidt et beløb, der fejlagtigt er blevet betalt, kan kræves tilbagebetalt, beror på en vurdering af, om modtageren af ydelsen har været i ond tro om modtagelsen af pengene, f.eks. ved at have afgivet urigtige oplysninger for at få beløbet udbetalt. God skik tilsiger endvidere, at når et selskab varsler, at det vil standse en udbetaling, skal det også

vejlede kunden om muligheden for indsigt i egne oplysninger, reglerne om *condictio indebiti* samt muligheden for at klage til ankenævn eller indbringe sagen for domstolene.

Bestemmelsen har til formål at øge beskyttelsen af de skadelidte ved at tydeliggøre de pligter og rettigheder, der gælder, når forsikringsselskaber benytter visse undersøgelser i forbindelse med deres sagsbehandling af skadeanmeldelser og forsikringssager. Samtidig får Finanstilsynet mulighed for at føre tilsyn med forsikringsselskaberne, når de foretager visse undersøgelser efter de nye regler.

Ved et forsikringsselskab forstås både skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber, som også kaldes pensionsselskaber. Ved visse undersøgelser skal forstås undersøgelser hvor der indsamles oplysninger uden den skadelidtes viden. Det kan f.eks. være såkaldte "skrivebordsundersøgelser", hvor selskabet indsamler oplysninger fra frit tilgængelige kilder, herunder internettet og de sociale medier, samt undersøgelser bestående af personobservation. Ved skadelidte forstås både en kunde i et forsikringsselskab, der har lidt en skade, som umiddelbart er dækningsberettiget, og en person, der har lidt en skade, som umiddelbart skal dækkes af en tredjeparts forsikringsselskab. Sidstnævnte situation opstår f.eks., hvis en person bliver påkørt af et motorkøretøj og påføres tab eller personskade. Her vil skadevolders forsikringsselskab, hvor skadevolder har tegnet den lovpligtige ansvarsforsikring for sit motorkøretøj, skulle udbetale erstatningen for tabet og/eller skaden til skadelidte.

Erhvervsministeren har ved bekendtgørelse nr. 1377 af 22. juni 2021 om undersøgelser foretaget af forsikringsselskaber fastsat nærmere regler for danske forsikringsselskaber og udenlandske forsikringsselskaber, som driver virksomhed her i landet, herunder gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed. Bekendtgørelsen fastsætter de god skik-regler, forsikringsselskaber skal efterleve, når de foretager visse undersøgelser, herunder regler om forsikringsselskabernes procedurer og oplysningsforpligtelser. Bekendtgørelsen fastsætter sammen med de generelle regler i straffeloven, databeskyttelsesreguleringen, tv-overvågningsloven og de generelle god skik-regler rammerne for forsikringsselskaber, når de foretager visse undersøgelser (såkaldt efterforskning).

Bekendtgørelsen fastslår blandt andet, at forsikringsselskaber loyalt skal afveje og behandle indsamlede oplysninger, ligesom oplysningerne inden for rimelig tid skal forelægges for skadelidte efter afslutning af undersøgelsen. Endvidere skal forsikringsselskabet foretage en høring af skadelidte, inden der træffes endelig afgørelse om helt eller delvis afslag på forsikringsdækning, standsning eller nedsættelse af løbende udbetalinger eller krav om tilbagebetaling. I relation til personovervågning følger det af bekendtgørelsen, at et forsikringsselskab kun må benytte personovervågning, når andre mindre indgribende metoder er udtømt eller ikke kan antages at belyse sagen tilstrækkeligt, og der foreligger en velbegrunder og dokumenteret mistanke om, at den skadelidte ikke er berettiget til løbende udbetalinger eller hel eller delvis forsikringsdækning. Manglende efterlevelse af et påbud fra Finanstilsynet om berigtigelse af forhold i strid med bekendtgørelsen kan straffes med bøde.

Der vil kunne fastsættes nye krav i bekendtgørelsen, herunder krav til særlige beslutningsprocesser for forsikringsselskaberne, når de ønsker at foretage visse undersøgelser, herunder når selskabet på baggrund af undersøgelsen vil afvise forsikringsdækning helt eller delvist, standse en løbende udbetaling, nedsætte en løbende udbetaling eller fremsætte krav om tilbagebetaling. Der kan ligeledes fastsættes regler, som sikrer, at en skadelidte får indsigt i det indsamlede dokumentationsmateriale og mulighed for at kommentere på materialet. Herudover vil erhvervsministeren også kunne fastsætte en pligt for forsikringsselskaberne til at informere den skadelidte om mulighederne for at få prøvet selskabets afgørelse om afvisning af dækning ved Ankenævnet for Forsikring eller ved domstolene.

Det vil desuden være muligt at fastsætte særlige krav for brugen af personobservation, herunder særlige godkendelsesprocedurer, da en sådan undersøgelsesmetode kan opleves som særdeles indgribende. Forsikring & Pensions branchekodeks, "Kodeks for særlig undersøgelse af forsikringssager – 2020", vil kunne indgå som inspiration ved udarbejdelsen af reglerne.

Tilsynet på området vil indgå som en del af Finanstilsynets generelle og risikobaserede tilsyn på forbrugerområdet. At Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet er risikobaseret betyder, at Finanstilsynet løbende vurderer, hvilke problemstillinger Finanstilsynet bør tage op. Finanstilsynet har ikke og får heller ikke kompetence til at afgøre konkrete, individuelle klager over skadesbehandlingen. Finanstilsynet kan derfor heller ikke tage stilling til enkeltsager om efterforskning, herunder personobservation, men Finanstilsynet vil føre tilsyn med, at forsikringsselskaberne generelt overholder reglerne i bekendtgørelsen. Som en del af tilsynet vil Finanstilsynet have mulighed for at påbyde forsikringsselskaber at ændre eller ophøre med en bestemt adfærd, som ikke er i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelsen. Det vil endvidere være muligt at fastsætte, at grove og gentagne overtrædelser af visse regler i bekendtgørelsen skal være forbundet med bødestraf, jf. lovforslagets § 316, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som forsikringsselskaber bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

Det foreslåede er en uændret videreførelse af § 43, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. En tilsvarende hjemmel findes desuden i lov om forsikringsformidling. På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer.

Den foreslåede bestemmelse er et redskab for Finanstilsynet til at kunne præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag tidligere har været meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i stk. 1 og de generelle regler om god skik udstedt i medfør af stk. 2, herunder bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er imidlertid ikke begrænset til god skik-reglen i stk. 1 samt regler udstedt i medfør af stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om, hvordan forsikringsselskaber for eksempel skal agere, når kunder ønsker at flytte deres pensionsordninger til et nyt selskab.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden også forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i lov om markedsføring (markedsføringsloven) søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, i markedsføringsloven, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. Finanstilsynets fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed den foreslåede til stk. 1 eller regler udstedt i medfør af den foreslåede stk. 2.

Forhandlede retningslinjer bidrager til at skabe klarhed om, hvad der konkret udgør god skik på det pågældende område. De forhandlede retningslinjer bidrager således til at styrke retssikkerheden til gavn for både de finansielle virksomheder og forbrugerne.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvordan udarbejdelsen af de forhandlede retningslinjer skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende udstedelsen heraf. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandelnde parter om indholdet af retningslinjerne. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område i markedsføringsloven. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandelnde parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Hvis Finanstilsynet og branchen ikke når til enighed og der derfor ikke bliver udstedt retningslinjer, kan Finanstilsynet udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Hvis et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinjer, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde retningslinjer på det område.

Til § 68

Den gældende § 43 a i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Den foreslåede bestemmelse i § 68 er en videreførelse af den gældende § 43 a i lov om finansiel virksomhed.

§ 43 a i lov om finansiel virksomhed blev indsat ved lov nr. 1490 af 23. december 2014 på baggrund af en anbefaling fra Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter. Udvalget afgav i februar 2014 en rapport til den daværende erhvervs- og vækstminister, hvor det blev anbefalet at indsætte en bestemmelse, som fastslår, at handlinger i strid med reglerne om god skik for finansielle virksomheder vil kunne medføre, at en finansiel virksomhed pådrager sig et erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Det foreslås i § 68, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af forslagets § 67, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Den foreslåede bestemmelse berører ikke mulighederne for at anvende aftaleretlige sanktioner ved overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 67, stk. 2, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Hvorvidt en handling i strid med de nævnte regler medfører aftaleretlige konsekvenser, bør således vurderes efter almindelige aftaleretlige regler, herunder aftalelovens § 36 og § 38 c.

Bestemmelsen fastsætter ikke nærmere betingelser for, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af forslagets § 67, stk. 2, kan medføre erstatningsansvar men henviser til dansk rets almindelige regler herom. Det vil sige, at de almindelige erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt. Forsikringssselskabet skal således have optrådt uagtsomt (cul-pøst), kunden skal have lidt et økonomisk tab, der skal være årsagssammenhæng mellem den culpøse adfærd og det lidte tab, ligesom tabet skal være adækvat, og den skadelidte må ikke have udvist egen skyld.

Bestemmelsen vil have betydning for vurderingen af, om det fornødne ansvarsgrundlag er til stede, det vil sige om forsikringssselskabet har handlet culpøst. Dette kan være tilfældet i de situationer, hvor de nedenfor nævnte regler er overtrådt. Det vil altid bero på en konkret vurdering, om en given overtrædelse af god skik reglerne medfører erstatningsansvar. Reglerne i god skik-bekendtgørelsen vil påvirke denne vurdering. Bestemmelsen berører ikke de øvrige erstatningsretlige betingelser.

Det er alene god skik regler med private interesser som beskyttelsesformål, der antages at få betydning for vurderingen af ansvarsgrundlaget. Som et eksempel kan nævnes § 18, stk. 1, i bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører, hvorefter en forsikringsdistributør skal indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder på papir eller på andet varigt medium. En aftale skal indeholde en beskrivelse af parternes væsentlige rettigheder og pligter samt en beskrivelse af de finansielle ydelser, der er omfattet af aftalen. Er der i forbindelse med aftalens indgåelse ydet individuel rådgivning, skal væsentlige forudsætninger for rådgivningen nedfældes i aftalen eller fremgå af bilag til aftalen i enten papirformat eller på andet varigt medium. Som et andet eksempel kan nævnes reglerne om kundens krav og behov i §§ 20-22 i bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører. Ovenstående er eksempler på regler med private interesser som beskyttelsesformål og skal således ikke ses som en udtømmende liste.

Det vil bero på en konkret vurdering ved domstolene eller Ankenævnet for Forsikring om en overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 67, stk. 2, medfører erstatningsansvar.

Finanstilsynet fører tilsyn med de finansielle virksomheders efterlevelse af reglerne om god skik. Finanstilsynet har i den forbindelse mulighed for at udstede påbud eller udforme påtaler i forbindelse med overtrædelser af reglerne. I disse tilfælde foreligger der en afgørelse fra en offentlig tilsynsmyndighed, der fastslår en lovovertrædelse. En sådan afgørelse vil naturligt kunne støtte vurderingen af, om der ifaldes erstatningsansvar. Forsikringsankenævnet og domstolene er imidlertid ikke forpligtede til at afvente en afgørelse fra Finanstilsynet for at kunne træffe afgørelse i en sag, hvor der f.eks. er nedlagt påstand om erstatning for rådgivning i strid med den nævnte bekendtgørelse.

Til § 69

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) fastsætter den overordnede regulering af behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter forordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning, og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Lov om finansiel virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og –aktiviteter, lov om forsikringsformidling og lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder i dag en tilsvarende hjemmel til at behandle personnummer i databeskyttelsesforordningens forstand med henblik på entydig identifikation ved varetagelsen af administrative opgaver samt rådgivning af kunder.

Forsikringsvirksomheder kan også i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnummer. Forsikringsvirksomheder skal efter hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, indhente kunders personnummer og derved sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnummer følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved behandling forstås efter databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2, enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Den gældende bestemmelse i § 43 b i lov om finansiel virksomhed, fastslår at finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 69 viderefører § 43 b i lov om finansiel virksomhed med sproglige præciseringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 69, at forsikringsselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på nødvendig entydig identifikation i relation til eksisterende kundeforhold ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Som nævnt i afsnit 3.7.1 må en viderebehandling – for at være i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b, i databeskyttelsesforordningen – ikke ske på en måde, som er uforenelig med de ("udtrykkeligt angivne og legitime") formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet. Hvorvidt en viderebehandling af personnummeret med henblik på entydig identifikation i det øvrige kundeforhold vil være foreneligt med det formål, til hvilket personnummeret tidligere er indsamlet, f.eks. i medfør af hvidvaskreglerne, vil bero på en konkret vurdering.

I det omfang en viderebehandling er foreneligt med det formål, til hvilke personnummeret oprindeligt var indsamlet, vil den foreslåede bestemmelse bevirke, at de finansielle virksomheder, som allerede har indhentet personnummer for at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og rådgivning.

Bestemmelsen er anvendelig i forhold til de administrative opgaver forsikringsselskaberne varetager i relation til deres kunder, ligesom den vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Forsikringsselskabers administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Ved eksisterende kundeforhold forstås, at der skal være indgået et kundeforhold i form af en gensidig aftale mellem forsikringsselskabet og kunden. Den foreslåede bestemmelse kan således ikke anvendes som hjemmel for behandling af personnummer i forbindelse med tilbudsgivning, når der er tale om etablering af et nyt kundeforhold. I sådanne tilfælde er virksomheden afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis virksomheden skal kunne behandle personnumre, f.eks. ved forsikringsselskabers udarbejdelse af tilbud på en eller flere forsikringer.

Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at forsikringsselskaber uden samtykke anvender den kommende kundes personnummer til at gennemføre den elektroniske godkendelse af forsikringsselskabets bindende tilbud på tegning af en forsikring. Bestemmelsen er heller ikke til hinder for, at virksomheder kan anvende bestemmelsen som behandlingshjemmel i forbindelse med et tilbud om nye produkter i et eksisterende kundeforhold.

Videreførelsen af den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsselskaberne fortsat har adgang til at behandle personnumre i relation til eksisterende kundeforhold for forsikringstagere, sikrede og skadelidte. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring i forsikringsselskabet, dvs. har indgået forsikringsaftalen med forsikringsselskabet. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejdsmarkedspensionsordning eller en firmapensionsordning eller begunstigede på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en panthaver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Videreførelsen af den foreslåede bestemmelse medfører, at forsikringsselskaber fortsat vil have adgang til at behandle personnummeret på forsikringstagere, sikrede og skadelidte, hvis det er nødvendigt at foretage en entydig identifikation, ved udførelsen af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen.
- Koncernintern udveksling og administration, herunder koncernintern risikostyring.
- Udveksling af personnummer med andre tredjeparter, når det er nødvendigt for at opfylde forsikringsaftalen.
- Løbende kommunikation med kunden.
- Henvendelser om fornyelser eller ændringer af forsikringsaftale.
- Henvendelser om ændringer i forsikringstagerens forhold, som kan have betydning for forsikringspræmien, selvrisikoen på forsikringen, vilkårene for forsikringen og de sikkerhedsforskrifter, som forsikringstageren skal iagttage.
- Henvendelser til forsikringsselskabet som reaktion på ændring af forsikringspræmie, selvrisiko, forsikringsvilkår eller sikkerhedsforskrifter eller andre ændringer, f.eks. ændringer i betaling af forsikringspræmien eller andre lignende ændringer af de generelle forhold i kundeforholdet.
- Kommunikation mellem skadelidte og forsikringsselskabet i anledning af skader, hvor der ofte fremkommer oplysninger, som fører til ændring eller præcisering af forsikringsaftalen.
- Henvendelser med konkrete spørgsmål om forsikringens dækning.
- Regelmæssige opdateringer om oplysninger fra CPR med henblik på sikring af, at forsikringsselskabet har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem forsikringsselskabet og dets kunder.
- Udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., idet anvendelse af udbetaling til NemKonto kræver, at virksomheden har kundens personnummer.
- Anvendelse af personnummer som sikring af identiteten i forbindelse med den løbende kommunikation mellem forsikringsselskabet og den registrerede – herunder som led i, at den registrerede ønsker at gøre brug af den registreredes rettigheder under databeskyttelsesforordningen.
- Indhentelse af kundens skadeshistorik hos andre forsikringsselskaber i forbindelse med fastsættelse af vilkårene for kundens forsikring, og hvor personnummeret er med til at sikre entydig identifikation af kunden hos forsikringsselskabet.

Til § 70

Den gældende § 43, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab. Samme krav fremgår også af § 11, stk. 3, i lov om forsikringsformidling for så vidt angår forsikrings- og genforsikringsformidlere. Det fremgår desuden også af § 11, stk. 1,

i lov om forsikringsformidling, at en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler skal sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, har tilstrækkelige kompetencer.

Artikel 10 i forsikringsdistributionsdirektivet fastsætter krav om, at alle forsikrings- og genforsikringsdistributører, forsikrings- og genforsikringsformidlere samt ansatte i sådanne selskaber skal besidde passende viden og færdigheder. Det overlades til medlemslandene selv at udfylde rammerne for, hvordan kompetencerne kan vurderes og kontrolleres.

Det foreslås i § 70 at indsætte en ny særskilt bestemmelse om krav til kompetencekrav og godt omdømme i lov om forsikringsvirksomhed, som svarer til § 11, stk. 1 og 3, i lov om forsikringsformidling, og som gælder for forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Det foreslås i § 70, stk. 1, at et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab skal sikre, at alle virksomhedens ansatte, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, har tilstrækkelige kompetencer og et godt omdømme.

Det er et krav, at den enkelte medarbejder besidder og løbende vedligeholder tilstrækkelige kompetencer inden for det område, hvor den pågældende udøver forsikringsdistribution.

Den enkelte medarbejders kompetencer skal medvirke til at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til de arbejdsopgaver, som medarbejderen udfører. Kompetencekravet finder kun anvendelse på de ansatte i virksomheden, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution samt personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for forsikrings- og genforsikringsdistribution. Dette gælder uanset, om en ansat med ledelsesansvar kun sjældent har kundekontakt. Administrativt personale er ikke omfattet af kompetencekravet.

Det foreslås i stk. 2, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte hos et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab. Bestemmelsen svarer til den gældende § 43, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed.

Bemyndigelsen er allerede med den tilsvarende bemyndigelse i § 11, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, for forsikringsformidlere og genforsikringsformidlere udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1113 af 2. juni 2021 om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte i forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber og ansatte hos en forsikringsformidler og en genforsikringsformidler.

Hjemlerne udfylder rammerne til gennemførelse af artikel 10 i forsikringsdistributionsdirektivet.

Bekendtgørelsen om kompetencekrav gennemfører artikel 10, så det sikres, at alle ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber, besidder passende viden og færdigheder og kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.

Kompetencekravet vil ikke gælde for samtlige ansatte i virksomheden. Udgangspunktet er, at alle medarbejdere der udøver forsikringsdistribution vil være omfattet af kompetencekravene. Rent administrativt personale vil ikke være omfattet af kompetencekravet.

For så vidt angår ledelsespersoner og personer i direktionen, vil det afgørende være, om de har arbejdsopgaver, der medfører, at de er et led i forsikringsdistributionen. En leder, som medarbejderne sparrer fagligt med om løsningen af forsikringsdistributionsopgaver, vil være omfattet, hvorimod en ren personaleadministrativ leder uden ansvar for den faglige del af forsikringsdistributionen, ikke vil være omfattet af kompetencekravene. Medarbejdere, der alene agerer som assistenter for medarbejdere, der udøver forsikringsdistribution, vil som udgangspunkt heller ikke være omfattet af bestemmelserne. I den situation er det imidlertid afgørende, at det arbejde, assistenterne udfører alene er af praktisk karakter, og at det arbejde, der vedrører forsikringsdistribution, godkendes af en medarbejder, der opfylder kompetencekravene. Vurderingen af, om en medarbejder skal opfylde kompetencekravene, vil afhænge af en konkret vurdering, hvor det er den pågældendes arbejdsopgaver, der er afgørende for vurderingen. Den pågældendes titel er derimod uden betydning.

De enkelte kompetencekrav er tilpasset den jobfunktion, som den pågældende medarbejder udfører. Der er ikke krav om et konkret uddannelsesforløb, men det afgørende er, om den pågældende har tilstrækkelige kompetencer til at bestride den ønskede stilling. Det er således uden betydning, hvorledes kompetencerne er opnået, så længe den pågældende har den nødvendige teoretiske viden og praktiske kunnen. Vurderingen, af om den pågældende opfylder kompetencekravene,

foregår ved gennemførelse af en test. Det enkelte forsikringsselskab er ansvarlig for at sikre, at deres medarbejdere har bestået de relevante tests i forhold til deres jobfunktion.

I bekendtgørelsen er endvidere fastsat regler om, på hvilken måde de omfattede personer vedligeholder tilstrækkelige kompetencer.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 43, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Til § 71

Det følger af den gældende § 56 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om de oplysninger, der af et livs- eller skadesforsikringsselskab skal afgives skriftligt til kunder, inden forsikringsaftale indgås og under det løbende kundeforhold.

Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1259 af 27. november 2017 om retshjælpsforsikringer for gruppe 1-forsikringsselskaber. Bekendtgørelsen indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Solvens II, herunder krav til forsikringsaftalen, behandlingen af retshjælpsforsikringskrav og frit advokatvalg.

Hjemlen er endvidere udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om information om livsforsikringsselskaber, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1284 af 27. november 2017 om ændring af bekendtgørelse om information om livsforsikringsselskab.

Den foreslåede § 71 er en delvis videreførelse af § 56 i lov om finansiel virksomhed, idet anvendelsesområdet indsnævres til at gælde for gruppe 1-forsikringsselskabers tegning af retshjælpsforsikringer.

Det foreslås i § 71, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers tegning af retshjælpsforsikringer.

Bestemmelsen giver erhvervsministeren hjemmel til at udstede nærmere regler for, hvilke krav gruppe 1-forsikringsselskaber skal efterleve, når de udbyder retshjælpsforsikringer, herunder hvilke forhold der skal være reguleret i forsikringsaftalen.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 68 i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, jf. lovforslagets § 321.

Til § 72

Den gældende § 57 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at de forbrugere, der ønsker det, har mulighed for at vælge en forbrugerforsikring med et opsigelsesvarsel på 30 dage.

Den foreslåede § 72 er med en enkelt teknisk ændring en videreførelse af § 57 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab, der udbyder forsikringsaftaler til personer, der ved aftalens indgåelse hovedsagelig handler uden for deres erhverv (forbrugere), skal tilbyde, at de pågældende forsikringer kan tegnes med vilkår om, at forsikringen kan opsiges af forsikringstageren med et varsel på 30 dage til udgangen af en kalendermåned.

På den måde sikres det, at de forbrugere, der ønsker det, har mulighed for at vælge en forsikring med kort opsigelsesvarsel. Forsikringsselskaberne får samtidig mulighed for også at tilbyde andre forsikringer, herunder forsikringer med længere opsigelsesvarsler, således at forsikringstagerne får frihed til at vælge mellem flere forskellige forsikringer med

forskellige vilkår (f.eks. om opsigelsesfristens længde) og til forskellige priser (forsikringspræmien, eventuelle gebyrer ved opsigelse i forsikringstiden m.v.). Et forsikringsselskab kan naturligvis også tilbyde forsikringer med kortere opsigelsesvarsel end 30 dage.

Forsikringsaftaler, hvor forsikringstageren (forbrugeren) ved aftalens indgåelse hovedsagelig handler uden for sit erhverv defineres i § 2, stk. 4, i lov om forsikringsaftaler (forsikringsaftaleloven), som en forbrugerforsikring. Der er således tale om alle typer af forsikringer, som tegnes af privatpersoner, hvor det forsikrede primært er private effekter og privat ansvar. Det vil som oftest sige familieforsikringer, indboforsikringer, bilforsikringer, husforsikringer, ansvarsforsikringer, ulykkesforsikringer m.v., når disse forsikringer er tegnet af privatpersoner.

Bestemmelsen gælder kun, i det omfang et forsikringsselskab faktisk udbyder sådanne forbrugerforsikringer, og disse forsikringer skal i så fald (også) udbydes med et opsigelsesvarsel på højst 30 dage. Bestemmelsen pålægger derimod ikke herudover selskabet at udbyde bestemte forsikringer, og et selskab, der ikke udbyder en bestemt type forbrugerforsikring, f.eks. en ulykkesforsikring, får således ikke med bestemmelsen pligt hertil.

Det foreslås i *nr. 1*, at opsigelsesvarslet ikke gælder for livsforsikring og ejerskifteforsikring tegnet i henhold til lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom m.v.

Bestemmelsen omfatter ikke ejerskifteforsikringer tegnet i henhold til lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom mv., der i henhold til lovgivningen herom skal tegnes for mindst 5 år med betaling af hele præmien på én gang. Bestemmelsen omfatter heller ikke livsforsikringer, hvor der gælder særlige regler om bortfald af selskabets ansvar, og hvor forsikringstageren, efter at den første præmie er betalt, ikke er forpligtet til at holde forsikringen i kraft gennem betaling af de senere præmier. Ulykkesforsikringer m.v., der alene udgør en accessorisk del af et livsforsikringsprodukt, er således heller ikke omfattet.

Det foreslås i *nr. 2*, at opsigelsesvarslet ikke omfatter forsikring, som dækker en særligt opstået risiko, der kun strækker sig over et begrænset tidsrum, når forsikringsaftalen indgås for en aftalt periode af højst 1 måned (korttidsforsikring), medmindre forsikringen er en del af en anden type forsikring, f.eks. kortvarige rejseforsikringer.

Til § 73

Den gældende § 59 i lov om finansiell virksomhed fastslår, at forsikringsselskaber, der tegner bygningsbrandforsikringer skal overtage forsikring af enhver bygning, uanset stand m.v. dog med visse undtagelser.

Den foreslåede § 73 er en uændret videreførelse af § 59 i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen har været gældende siden bygningsbrandforsikring blev reguleret i lov om forsikringsvirksomhed, dvs. siden 1975, hvor bestemmelsen blev overført fra lov nr. 47 af 12. april 1889 om bygningsbrandforsikring.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der tegner bygningsbrandforsikring med de begrænsninger der følger af dets vedtægter eller dets tilladelse, skal overtage forsikring af enhver bygning, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen indeholder således en pligt for forsikringsselskaber med tilladelse til at forsikre fast ejendom mod brand til at forsikre alle bygninger, uanset stand m.v.

Den pågældende regel er begrundet i hensynet til panthaverne i ejendommen, typisk realkreditinstitutter men også andre panthavere, og sikrer, at en forsikringstager altid har adgang til at tegne en bygningsbrandforsikring. Realkreditinstitutter stiller sædvanligvis som betingelse for at belåne en fast ejendom, at den er brandforsikret. Det er således ikke blot ejerne af ejendommene, men også panthaverne, som reglen beskytter.

Forpligtelsen kan være begrænset af selskabets vedtægter eller af selskabets tilladelse. Begrænsningen kan være geografisk eller vedrøre visse typer af bygninger, f.eks. bygninger med stråtag, hvis det enten fremgår af selskabets vedtægter eller af selskabets tilladelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskabet dog kan afvise at forsikre følgende oplistede bygninger.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at bygninger, der ikke er forsvarligt indrettet mod brandfare er omfattet..

Den foreslåede stk. 2, nr. 1, omfatter bl.a. bygninger, der ikke er lovligt opført, dels bygninger indrettet i strid med andre brandpræventive bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at forladte bygninger er omfattet.

Det foreslåede stk. 2, nr. 2, er primært målrettet ødegårde og andre bygninger, der erfaringsmæssigt indebærer stor brandrisiko. Det er forudsat, at denne undtagelse kun anvendes, hvor der er tale om en væsentlig forøget risiko for den pågældende bygning, således at selskabet ikke kan afvise at forsikre enhver bygning, der står ubenyttet hen.

Sager om uenighed mellem forsikringstager og et forsikringsselskab om selskabets mulighed for at afvise forsikringer i henhold til stk. 2, vil kunne indbringes for Ankenævnet for Forsikring.

Til § 74

Det følger af den gældende § 60 i lov om finansiel virksomhed, at en bygningsbrandforsikring ikke kan opsiges af selskabet trods manglende betaling af præmie, og at kunden ikke kan opsiges forsikringen uden samtykke fra samtlige tinglyste rettighedshavere, bortset fra tilfælde hvor skift af selskab ikke medfører forringelse af disses retsstilling.

Det følger af § 60, stk. 4, at Finanstilsynet kan fastsætte minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring.

Hjemlen er i dag udnyttet i bekendtgørelse nr. 856 af 21. oktober 2002 om minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring.

I bekendtgørelsen er der bl.a. fastsat regler om, at en bygningsbrandforsikring som minimum skal indeholde dækning af skader forårsaget af brand, eksplosion, nedstyrtning af luftfartøj m.v.

Den foreslåede § 74 er en uændret videreførelse af § 60 i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen hænger sammen med forsikringsselskabernes pligt til at forsikre ejendomme mod bygningsbrand, jf. dette lovforslags § 74. Formålet med bestemmelsen er at sikre husejere og panthavere, typisk realkreditinstitutter, mod at lide store tab, som en totalskade som følge af en brand kan påføre en enkelt families økonomi.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab ikke kan bringe en bygningsbrandforsikring til ophør på grund af manglende betaling af præmie.

Bestemmelsen i stk. 1, er en fravigelse af den sædvanlige regel i forsikringsaftalelovens § 13, jf. lovbekendtgørelse nr. 1237 af 2015, om et forsikringsselskabs ret til at opsiges en forsikring på grund af manglende betaling af præmie. Det er endvidere en udvidelse af den særlige regel i forsikringsaftalelovens § 87, stk. 1, om betydningen af undladt præmiebetaling ved bygningsbrandforsikring. Bestemmelsen er som forsikringsaftalelovens § 87, stk. 1, begrundet i hensynet til panthaveren, men gælder i modsætning til denne lovs regel også i forhold til ejeren af ejendommen.

Hvis et selskab alligevel opsiges aftalen, er opsigelsen ugyldig, og ejendommen er fortsat dækket af forsikringen.

Bestemmelsen skal i øvrigt ses i sammenhæng med stk. 3, som giver forsikringsselskabet udpantningsret til gengæld for den manglende opsigelsesadgang.

Det foreslås i *stk. 2*, at en kunde kun kan bringe forsikringen til ophør med samtykke af de berettigede ifølge samtlige adkomster og hæftelser, der er tinglyst på ejendommen, medmindre ejendommen uden forringelse af disses retsstilling forsikres i et andet selskab, som har tilladelse til at drive bygningsbrandforsikring.

Bestemmelsen, som begrænser kundens ret til at opsiges forsikringen, er også begrundet i hensynet til panthaverne, samt andre indehavere af tinglyste rettigheder over ejendommen.

Ved skifte til et andet forsikringsselskab skal det afgivende selskab påse, at det modtagende selskab kan tegne bygningsbrandforsikringen uden forringelse af de tinglyste rettighedshaveres retsstilling.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at forsikringsselskabet har udpantningsret for præmier med påløbne renter og andre omkostninger.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet har endvidere panteret for ydelserne i den forsikrede ejendom efter ejendomsskat til stat og kommune i 1 år fra forfaldstid.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i *stk. 1* om selskabets manglende opsigelsesadgang. Som følge af selskabets udpantningsret for præmier, påløbne renter m.v. samt panteret for ydelserne i den forsikrede ejendom i 1 år fra forfaldsdag, er der for et selskab, der har tegnet bygningsbrandforsikring, i praksis ikke nogen risiko forbundet med, at selskabet ikke kan opsiges forsikringen på grund af den manglende præmiebetaling.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet fastsætter minimumsbetingelser for forsikringsselskabers tegning af bygningsbrandforsikring.

Hjemlen vil ligesom den gældende § 60, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed kunne benyttes til at fastsætte regler om bl.a., at en bygningsbrandforsikring som minimum skal indeholde dækning af skader forårsaget af brand, eksplosion, nedstyrtning af luftfartøj m.v.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 60, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Til § 75

Den gældende § 55 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at der ikke gyldigt kan tegnes livsforsikringer på tredjemands liv uden deres samtykke eller på børn under 8 år.

Den foreslåede § 75 er med en enkelt materiel ændring samt redaktionelle ændringer en videreførelse af den gældende § 55 i lov om finansiel virksomhed, og fastsætter, at der som udgangspunkt ikke kan tegnes livsforsikring på andres liv, på personer her i landet, når man ikke har forsikredes samtykke, eller når der er tale om børn under 8 år.

En tilsvarende bestemmelse fremgik endvidere af den tidligere lov om forsikringsvirksomhed. Reglen blev således indført i 1922 ved en ændring til den første livsforsikringslov fra 1904, da det var og fortsat er den almindelige opfattelse, at en uhindret adgang til at opnå økonomiske fordele ved tredjemands død gennem tegning af livsforsikring, må antages at indeholde en risiko for kriminel adfærd. Formålet med reglen er at modvirke denne risiko, herunder risikoen for spekulation i mindreårige børns død.

Det foreslås i *stk. 1*, at følgende forsikringsaftaler ikke gyldigt kan indgås af eller på personer bosiddende her i landet:

1)

livsforsikring, hvor et forsikringsselskab ved den forsikredes død forpligter sig til at udbetale beløb større end summen af de indbetalte præmier inklusiv renter, hvis forsikringstageren og den forsikrede ikke er samme person, og den forsikrede ikke har givet sit samtykke til tegningen af forsikringsaftalen, og 2) livsforsikring, hvorved et forsikringsselskab forpligter sig til at udbetale et beløb større end summen af de indbetalte præmier inklusiv renter, eller et beløb større end et grundbeløb på 70.000 kr. (2010-niveau), der reguleres efter personskattelovens § 20, i tilfælde dødsfald, der indtræder før den forsikredes fyldte 8. leveår.

Formålet med forbuddet er at forhindre muligheden for at tegne livsforsikringer på en anden persons liv, hvis man skulle have til hensigt senere at tage livet af den pågældende. Retsvirkningen af en aftale i strid med forbuddet er ugyldighed med dertil følgende annullering af aftalen.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, vedrører livsforsikringer tegnet af en forsikringstager forskellig fra den forsikrede person, dvs. den person forsikringen vedrører. Kun med samtykke fra den forsikrede kan en forsikringstager forskellig fra den forsikrede person gyldigt tegne en livsforsikring på den forsikrede persons liv, medmindre beløbet ikke er større end de indbetalte præmier med renter. Det vil være forsikringsselskabet, der har bevisbyrden for, at samtykket er afgivet i en form, så forsikringsselskabet ikke kan være i tvivl om samtykkets gyldighed.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, vedrører livsforsikringer tegnet på børn, der dør inden barnet er fyldt 8 år. Bestemmelsen medfører, at der ikke lovligt kan tegnes livsforsikring på et barn, der som følge af dødsfald før barnets fyldte 8. leveår bevirker udbetaling af et beløb større end de indbetalte præmier med renter eller et grundbeløb på 70.000 kr. (2010-niveau).

Det foreslås derfor, at forbuddet i *stk. 1* – i modsætning til gældende ret – alene begrænses til livsforsikringer med et grundbeløb på over 70.000 kr. (2010-niveau), hvilket således medfører, at der lovligt kan tegnes sådanne livsforsikringer for børn under 8 år uden at søge Finanstilsynet om dispensation herom.

Finanstilsynet har de seneste år i forbindelse med dispensationsansøgninger efter § 55, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed, generelt accepteret, at livsforsikringsselskaberne kan udbyde livsforsikringer til børn under 8 år med en dækningssum på op til 50.000 kr. Dispensationerne er givet ud fra den overordnede betragtning, at det kan være relevant for forældre at tegne en forsikring, som dækker begravelsesomkostninger m.v. i tilfælde af barnets død, se nærmere om gennemgang af praksis for dispensationsanmodninger nedenfor i bemærkningerne til den foreslåede *stk. 2*.

Forældrene eller evt. værger har dog mulighed for at tegne en livsforsikring for et barn, hvis den aftalte forsikringssum først kommer til udbetaling, hvis barnet afgår ved døden efter barnets fyldte 8. år.

Bestemmelsen handler alene om tegning af livsforsikringsaftaler, og der kan således godt tegnes eksempelvis ulykkesforsikringer på børn.

Det foreslås endvidere, at beløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter § 20 i lov om indkomstskat for personer m.v. (personskatteloven).

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i skattelovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejderes og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmarkedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2020 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 850 af 20. august 2019 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og satstilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2020. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2019 til 2020 på 2,3 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2019 udgør 111,8 pct. og for 2020 udgør 114,3 pct. Efter regulering af grundbeløbet med 114,3 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter § 20 i personskatteloven for 2020 på 114,3, svarer grundbeløbet på 70.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb på 78.300 kr. i 2020.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter personskattelovens § 20.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan dispensere fra bestemmelserne i *stk. 1, nr. 1 og 2*. Bestemmelsen er en uændret videreførelse af § 55, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed.

Dispensationsreglen tager især sigte på livsforsikringer på børn, da det må antages at være vanskeligt at kunne påvise en situation, hvor der vil kunne opnås dispensation fra Finanstilsynet til at tegne en livsforsikring, som forsikringstageren ikke har kunnet opnå forsikredes personlige samtykke til.

Bestemmelsen er tidligere anvendt i forbindelse med generationsskiftesager, hvor eksempelvis mindreårige børn arver dele af familievirksomheder. Hvis barnet herefter dør, inden det fylder 8 år, kan det udløse meget store arveafgifter kort tid efter betaling af arveafgift i forbindelse med, at barnet selv arvede. Sådanne store afgifter kan en virksomhed have svært ved at fremskaffe likviditet til.

Bestemmelsen kan således bruges til at give dispensation i konkrete sager. Særligt i nyere tid har bestemmelsen også været brugt til at give dispensation i mere generelle sager ud fra nogle overordnede betragtninger.

Finanstilsynet har i forbindelse med dispensationsansøgninger generelt accepteret, at selskaberne udbyder livsforsikringer til børn under 8 år med en dækningssum på op til 50.000 kr., hvorfor der også er foreslået en ændring af stk. 1 i forhold til gældende ret, så der fremover kan tegnes livsforsikringer på børn under 8 år, på op til et grundbeløb på 70.000 kr. (2010-niveau), svarende til 78.300 kr. i 2020-niveau, uden at søge Finanstilsynet om dispensation herom.

Følgende eksempler fra Finanstilsynets praksis er eksempler på sidstnævnte sager, som er en blanding af nyere og ældre praksis på området:

I Finanstilsynets afgørelse af 12. september 2002 ønskede faren til en stærkt handicappet pige på 6 år at tegne en livsforsikring på datterens liv hos sit forsikringsselskab. Selskabet søgte herefter om dispensation til at måtte tegne en livsforsikring, jf. § 255, stk. 2, i den dagældende lov om forsikringsvirksomhed. Den pågældende familie modtog på grund af datterens handicap en række offentlige tilskud – blandt andet havde familien bygget et hus med særlig indretning efter servicelovens § 102, hvilket der blev givet tilskud til med ca. 10.000 kr. om måneden. Hvis datteren døde, bortfaldt disse tilskud, hvilket ville medføre, at familien ikke kunne blive boende i huset. Finanstilsynet lagde i sin afgørelse vægt på, at i det foreliggende tilfælde ville pigens død betyde, at familien, herunder de to søskende, ikke vil kunne blive boende i huset og måske heller ikke kunne beholde bil m.v. Da dette måtte anses som en konkret, rimelig begrundelse for at fravige hovedreglen i den dagældende lov om forsikringsvirksomhed § 255, stk. 1, nr. 2, blev ansøgning om dispensation derfor imødekommet.

Finanstilsynet har i en afgørelse om dispensation vedr. forsikringer på børn af 16. oktober 2014 givet et selskab dispensation til at kunne udbyde en livsforsikring til børn under 8 år med en dækningssum på 50.000 kr. det første år og med mulighed for indeksregulering de følgende år. Finanstilsynet lagde i den forbindelse vægt på, at det kan være relevant for forældre at tegne en forsikring, som dækker begravelsesomkostninger m.v. i tilfælde af barnets død.

Endvidere har Finanstilsynet i en afgørelse af 27. juni 2016 givet et selskab dispensation til at kunne tilbyde dødsfaldsdækning i tilknytning til gruppelivsforsikringer til børn under 8 år. Selskabet begrundede ønsket i, at man havde oplevet sager, hvor forældre til et kritisk sygt barn ikke nåede at søge om udbetaling af forsikringssummen ved kritisk sygdom inden barnets død, og da forsikringsdækningen ophører ved barnets død, fik de berørte forældre ikke udbetalt forsikringssummen. Finanstilsynet gav dispensation til at selskabet kunne udbyde den ansøgte dødsfaldsdækning til børn under 8 år med en dækningssum på maksimalt 122.647 kr. i 2016 med mulighed for indeksregulering de følgende år. Finanstilsynet lagde i den forbindelse vægt på, at det kan være relevant for forældre, at kunne tegne en forsikring, der dækker de økonomiske omkostninger der er forbundet med et barns død og eventuelle forudgående sygdomsforløb. Endvidere anførte Finanstilsynet i sin begrundelse, at dødsfaldsdækningen udgør et begrænset beløb, at dækningen udgør et supplement til kritisk sygdomsforsikring, som i visse tilfælde ikke når at komme til udbetaling, og at der ikke er mulighed for at tegne dækningen individuelt, men at den alene indgår i obligatoriske gruppelivsforsikringer.

Det vil desuden kunne være relevant at benytte dispensationsadgangen i forhold til forsikringer mod børns død, når forsikringstager f.eks. er bosat i udlandet, og hvor forsikringen også skal være med til at dække hjemtransporten af den afdøde.

Den gældende § 58 i lov om finansiel virksomhed fastslår, hvordan et forsikringsselskab kan få mortificeret en livsforsikringspolice.

Den foreslåede § 76 er en videreførelse af § 58 i lov om finansiel virksomhed og giver mulighed for mortifikation af en livsforsikringspolice uden forudgående dom. Ved mortifikation forstås, at et dokument ikke længere er gyldigt.

Der er tale om en civilretlig regel, som er begrundet i, at livsforsikringspolicer er – eller i hvert fald tidligere var – omsættelige dokumenter. Det er således en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at livsforsikringspolice er negotiabel i medfør af reglerne om negotiable dokumenter i §§ 113 og 114 i lov om forsikringsaftaler, der stort set svarer til kapitel 2 i gældsloven.

I dag udstedes der generelt ikke længere fysiske livsforsikringspolicer. Der indgås i stedet livsforsikringsaftaler, hvor selskabet har noteret den begunstigede. Det kan dog ikke udelukkes, at der stadig eksisterer fysiske livsforsikringspolicer, hvorfor bestemmelsen foreslås videreført uændret.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis en livsforsikringspolice er bortkommet, kan vedkommende forsikringsselskab på begæring af den, som har godtgjort sin adkomst til policen med 6 måneders varsel indkalde ihændeberen til at melde sig.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at indkaldelsen, der sker ved bekendtgørelse i Statstidende i det første nummer i et kvartal, skal indeholde en tilstrækkelig betegnelse af policen, herunder navnet på den, i hvis livsforsikring er tegnet.

Hvis der er disponeret over policen, f.eks. fordi den sidste retmæssige ihændeberer ved aftale har disponeret over den, kan man ikke begære policen mortificeret. Selve begæringen skal fremsættes over for livsforsikringsselskabet af den, som har godtgjort sin adkomst, herunder policens ejer og eksempelvis en pantaver. Varslet på de 6 måneder regnes fra annoncering i Statstidende.

I praksis anses betingelsen i 2. pkt. om tilstrækkelig betegnelse af policen for opfyldt, når der er anført navn på den forsikrede, navnet på selskabet og policenummeret.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at i tilfælde af, at ingen melder sig før fristens udløb, er policen ugyldig, og selskabet udfærdiger en ny police til den, der har begæret indkaldelsen foretaget.

I 2. *pkt.* foreslås det, at denne skal betale omkostningerne ved indkaldelsen.

At policen er ugyldig betyder, at den ikke længere har retsvirkning over for selskabet. Omkostningerne betales af den, som har begæret indkaldelsen, og dækker typisk over betaling for indrykning i Statstidende og eventuelt ekspeditionsgebyr til selskabet.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis nogen melder sig efter bekendtgørelsen, og kan en mindelig ordning ikke opnås, kan en ny police ikke udstedes, forinden de anmeldte krav indbyrdes berettigelse er afgjort ved dom.

Forsikringsselskabet vil således ikke kunne udbetale til nogen af parterne, før der er faldet dom i sagen.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelserne i stk. 1-3 ikke medfører indskrænkninger i adgangen til at søge en livsforsikringspolice mortificeret ved dom i medfør af lov om mortifikation af værdipapirer.

Bestemmelsen præciserer, at den foreslåede § 76 ikke medfører indskrænkninger for den person, der mener at have adkomst til livsforsikringspolice, i at søge policen mortificeret ved dom i medfør af de almindelige regler herom, som findes i lov om mortifikation af værdipapirer.

Den gældende § 60 a i lov om finansiel virksomhed fastslår, at kunder i livsforsikringsselskaber skal have overført den økonomiske værdi af sit nuværende produkt, hvis kunden accepterer et tilbud om omvalg.

Den foreslåede § 77 viderefører § 60 a i lov om finansiel virksomhed ved at fastslå, at kunder i livsforsikringsselskaber skal have overført den økonomiske værdi af sit nuværende produkt, hvis kunden accepterer et tilbud om omvalg.

Bestemmelsen blev indsat i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 403 af 28. april 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., straffeloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., retsplejeloven og forskellige andre love. Inden da fandtes der ikke en eksplicit forpligtelse for selskaberne til at tilbyde forsikringstagerne kompensation ved omvalg af pensionsaftale, men der var udviklet en praksis på bl.a. livsforsikringsområdet, hvorefter forsikringstagerne i forbindelse med omvalg blev tilbudt en omvalgsbonus, der kompenserede forsikringstageren for at afstå fra sin garanti.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis et livsforsikringsselskab på eget initiativ tilbyder alle eller en gruppe af forsikringstager at ændre deres pensionsaftale til at omfatte et produkt med lavere eller ingen garantier, skal en forsikringstager, der accepterer et sådant tilbud have overført den økonomiske værdi af sit nuværende produkt til det nye produkt.

Den økonomiske værdi af et gennemsnitrenteprodukt med garantier overstiger således typisk opsparingens størrelse, når markedsrenten er mindre end den grundlagsrente, der svarer til pensionsgarantien.

Ændringerne vil typisk bestå i, at selskabet tilbyder forsikringstager med gennemsnitrenteprodukter med garantier, herunder betingede garantier, at overgå til et produkt med lavere eller ingen garantier eller til et markedsrenteprodukt. Et omvalg omfattet af bestemmelsen kan også bestå i, at selskabet tilbyder kunder at overføre en eksisterende kapitalpension med garantier til en aldersopsparing i kombination med, at aldersopsparingen tilbydes på et produkt uden garanti eller med et lavere garantiniveau.

Hvis ændringen af pensionsaftalen ikke indebærer en reduktion af garanti, er skiftet ikke omfattet af bestemmelsen.

Bestemmelsen finder kun anvendelse på ændringer, der vedrører pensionsopsparingen, og ikke hvis ændringen af pensionsordningen alene indebærer ændringer af de forsikringsdækninger, der indgår i pensionsordningen. Eksempelvis vil en ændring af ægtefælledækningen eller bortfald af en børnepension ikke blive berørt af bestemmelsen.

Bestemmelsen er forbeholdt de situationer, hvor et forsikringsselskab finder det fordelagtigt at få ændret de pensionsaftaler, som selskabet har indgået med deres forsikringstager, og derfor vælger at tilbyde alle eller grupper af forsikringstager i selskabet et omvalg.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på de situationer, hvor et livsforsikringsselskab vælger at tilbyde alle eller grupper af deres kunder at vælge om til et andet produkt i selskabet. Det ville således være et indgreb i de eksisterende aftaler, hvis bestemmelsen også skulle finde anvendelse på de situationer, hvor det er kunden, der selv vælger at forlade et produkt med garantier. Pensionsaftalerne indeholder typisk regler for genkøb, hvorefter kunden alene har ret til de midler, der er tilskrevet kundens depot.

Bestemmelsen regulerer de vilkår, som et livsforsikringsselskabs tilbud om en ny aftale skal indeholde men griber ikke ind i eksisterende aftaler mellem selskabet og dets kunder.

Bestemmelsen finder anvendelse på alle situationer, hvor det er livsforsikringsselskabet, der tager initiativ til og aktivt tilbyder pensionstagerne et omvalg, hvor man giver afkald på sin nuværende garanti til fordel for et andet produkt uden eller med lavere garanti i selskabet. Det indebærer, at livsforsikringsselskaber, der løbende tilbyder omvalg – f.eks. en gang om måneden – vil være forpligtet til at følge bestemmelsen. Det samme vil gælde selskaber, der på deres hjemmeside oplyser om muligheden for omvalg uden at give et specifikt tilbud men som tilbyder omvalg til alle de pensionstager, der måtte henvende sig. Og i de tilfælde hvor et selskab som led i en modernisering af deres produktsortiment, tilbyder eksisterende kunder at flytte til et nyt produkt med andre dækninger og uden en garanti.

Bestemmelsen finder også anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab fremadrettet indgår aftaler med garantier, som rummer mulighed for efterfølgende at vælge om til et produkt uden garantier. Det vil dog ikke være tilfældet, hvis kundens nuværende aftale rummer mulighed for at kunne skifte fra eksempelvis gennemsnitrente med garantier til markedsrente, og kunden udnytter denne mulighed.

Det afgørende kriterium er, at omvalget er foranlediget af en aktiv handling fra forsikringsselskabets side med udgangspunkt i afgivne garantier og ordningens fremtidige afkast.

Det indebærer samtidig at tilfælde, hvor det er pensionstageren og/eller dennes arbejdsgiver, som af egen drift henvender sig til forsikringsselskabet med ønske om at skifte produkt, falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Når en forsikringstager nytegner et gennemsnitsrenteprodukt, foreligger der ikke nogen aftale imellem virksomheden og forsikringstageren om de ufordelte midler. De ufordelte midler er de midler, der ikke er reguleret ind på depoterne. Gennemsnitsrenteproduktet indebærer, at forsikringstageren lige fra starten får tilskrevet samme depotrente som de øvrige forsikringstagere, og forsikringstageren har dermed lige fra starten samme gavn af de ufordelte midler til udjævning af afkastet som de øvrige forsikringstagere, selvom forsikringstageren ikke har nået at bidrage til opbygningen af de ufordelte midler. Til gengæld medtager forsikringstageren, der forlader et livforsikringsselskab for eksempel i forbindelse med jobskifte, alene sit depot og den gamle aftales ydelsesgaranti bortfalder derved.

I tilfælde, hvor forsikringstagerens arbejdsgiver vælger at flytte firmaordning til et andet selskab vil det være op til livforsikringsselskabet og forsikringstageren at aftale, hvad der overføres. Er der tale om en overførsel til et andet livsforsikringsselskab, vil det typisk ske på de vilkår, der fremgår af jobskifteaftalen. Jobskifteaftalen er en frivillig aftale, som brancheorganisationen Forsikring & Pension har udformet, og som indeholder regler for, hvornår og hvordan en pensionsordning kan flyttes ved jobskifte.

Ifølge jobskifteaftalen kan værdien af den pågældende ordning opgøres som værdien af den retrospektive hensættelse, eller på baggrund af en gennemsnitligt fastlagt opgørelse af værdien af den retrospektive hensættelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for beregningen af den økonomiske værdi af forsikringstagerens produkt.

Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1291 af 27. november 2017 om opgørelse af den økonomiske værdi af en forsikringstagers produkt ved omvalg.

I bekendtgørelsen er det fastlagt, at den økonomiske værdi af forsikringstagerens nuværende produkt som udgangspunkt skal udgøre den retrospektive hensættelse som opgjort i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber tillagt en eventuel regnskabsmæssig individuel beregnet akkumuleret værdiregulering begge dele justeret med et eventuelt kursværn og tillagt den kontributionsmæssige andel af det kollektive bonuspotentiale.

Den individuelt beregnede akkumulerede værdiregulering foretages ud fra de aktuelle markedsforhold for rente, omkostninger og risiko, jf. bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Hvis et livsforsikringsselskab har tegnet forsikringerne på kønsneutralt (unisex) grundlag og anvender et kønsopdelt hensættelsesgrundlag, så skal den individuelt beregnede akkumulerede værdiregulering, som indgår ved opgørelsen af produktets økonomiske værdi for den enkelte, dog altid afspejle en unisex fordeling af den samlede akkumulerede værdiregulering regnet efter det anmeldte tekniske grundlag.

Ved opgørelsen af forsikringstagerens kontributionsmæssige andel af det kollektive bonuspotentiale, skal livforsikringsselskabet tage højde for, om den akkumulerede værdiregulering hørende til forsikringen er finansieret ved midler fra det kollektive bonuspotentiale. Såfremt selskabet vurderer, at det kollektive bonuspotentiale, som allerede er anvendt til forsikringstagerens individuelt beregnede akkumulerede værdiregulering, er større end forsikringstagerens beregnede kontributionsmæssige andel af de ufordelte midler, skal selskabet på den baggrund fastsætte, at forsikringstageren ikke får yderligere del i det kollektive bonuspotentiale.

Til forskel fra jobskifteaftalen skal der således tages udgangspunkt i den retrospektive hensættelse justeret med et eventuelt kursværn, når den økonomiske værdi af produktet skal opgøres. Forsikringstageren skal tillige have tillagt en eventuel akkumuleret værdiregulering hørende til forsikringen justeret med et eventuelt kursværn og sin kontributionsmæssige andel af det kollektive bonuspotentiale. Alternativt kan der tages udgangspunkt i en værdi baseret på en gennemsnitlig beregning. Såfremt livsforsikringsselskabet ønsker at anvende en værdi baseret på en gennemsnitlig beregning, skal livsselskabet forinden den tages i anvendelse indsende en redegørelse til Finanstilsynet, som dokumentation for at der ikke sker en omfordeling mellem forsikringstagerne.

Visse af bestemmelserne på bekendtgørelsesniveau vil i medfør af lovforslagets § 316, kunne straffes med bøde, ligesom det er tilfældet efter de gældende bekendtgørelser herom.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 60 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Til § 78

Den gældende § 60 b i lov om finansiel virksomhed fastslår, at et livsforsikringsselskab i visse tilfælde ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning med alderspension knyttet til et ansættelsesforhold må stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end 3 år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder.

Den foreslåede § 78 viderefører § 60 b i lov om finansiel virksomhed, således at et livsforsikringsselskab ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning må stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end 3 år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder.

Den foreslåede § 78 gennemfører artikel 4, jf. artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet). Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre direktivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets 4, stk. 2, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

I praksis eksisterer optjeningsperioder ikke i danske pensionsordninger, idet retten til pension erhverves allerede ved indbetaling af den første krone. Karensperioder kan findes i nogle pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karenperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, før der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Bestemmelsen sikrer, at en lønmodtager, der flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land, i en dansk arbejdsmarkeds-pensionsordning, ikke bliver mødt med krav om, at vedkommende skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller at der stilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Endvidere sikrer bestemmelsen, at eventuelt indbetalte bidrag skal tilbagebetales til lønmodtageren, når ansættelsesforholdet ophører, hvis den fratrædende lønmodtager endnu ikke har optjent pensionsrettigheder. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i portabilitetsdirektivet.

Bestemmelsen regulerer alene rettigheder for de lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det danske ansættelsesforhold. Lønmodtagere i Danmark, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, vil som følge af portabilitetsdirektivet have samme rettigheder i forbindelse med det nye ansættelsesforhold i det andet EU/EØS-land, hvor der er tilknyttet en pensionsordning til ansættelsen. Rettighederne for lønmodtagere i Danmark vil her følge af reguleringen i det andet EU/EØS-land. Bestemmelsen vedrører alene danske pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et livsforsikringsselskab ikke i forbindelse med, at en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold må stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Det foreslås i *2. pkt.*, at dette alene gælder når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt.

En lønmodtager, der opfylder disse betingelser, betegnes som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen i § 79, stk. 1, er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra et andet EU/EØS-land til Danmark.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Det danske pensionssystem kan inddeles i tre søjler. Søjle 1 dækker offentlige pensioner, ATP og lovbaserede ordninger, som er skattefinansieret. Disse ordninger sigter mod, at alle skal have et forsørgelsesgrundlag som pensionist, selv hvis man ikke har sikret sig en pension. Søjle 2 rummer de såkaldte arbejdsmarkedspensionsordninger, hvorved forstås pensionsordninger, der er indgået i tilknytning til et ansættelsesforhold, og dækker dermed både de tværgående pensionsordninger og firmapensioner. Søjle 3 omfatter private pensionsopsparinger, der er individuel og dermed frivillig for den enkelte. Dette kan være opsparing i skattebegünstigede pensionsordninger, hvor midlerne er bundet. Det kan også være opsparing uden for pensionssektoren i form af bl.a. værdipapirer og friværdis i bolig mv.

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet et ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordningerne i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Det betyder for eksempel, at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med sin egen ansættelse. Dette gælder, uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Denne afgrænsning er særlig relevant i de tilfælde, hvor danske livsforsikringsselskaber og arbejdsgivere skal tage stilling til, om fratrædende lønmodtagere, som påbegynder et nyt arbejde i Danmark og dermed flytter fra et andet EU-land eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med, har ret til at blive optaget i den danske pensionsordning, uden at der opstilles barrierer for deres indtrædelse. Således vil en fratrædende lønmodtager alene kunne kræve sine rettigheder efter bestemmelsen, hvis lønmodtageren var i en ansættelse, hvor pensionsordningen var tilknyttet ansættelsesforholdet, men ikke hvis lønmodtageren frivilligt indbetalte pensionsydelse via arbejdsgiveren. Det formodes, at dette forhold ikke vil få den store betydning i praksis, idet danske pensionsordninger generelt ikke opererer med såkaldte optjeningsperioder eller en minimumsalder, hvor en lønmodtager kan miste retten til pensionsydelser, fordi den pågældende fratræder sin stilling før en given alder.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande, kan fortsætte optjeningen af deres pensionsrettigheder, som kan føre til en tilstrækkelig pension senere i livet.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i portabilitetsdirektivet må en såkaldt rettighedsbetinget optjeningsperiode og en karenperiode hverken hver for sig eller tilsammen overstige tre år, og en eventuel minimumsalder må ikke overstige 21 år. Det fremgår endvidere af artikel 4, at hvis der ved ansættelsens ophør ikke er optjent pensionsrettigheder, skal de bidrag, som den fratrædende lønmodtager har indbetalt, eller som er indbetalt på dennes vegne, tilbagebetales til lønmodtageren. Ved en karenperiode forstås i henhold til portabilitetsdirektivets definition i artikel 3, litra d, den beskæftigelsesperiode, som skal forløbe, inden en lønmodtager kan blive medlem af en pensionsordning.

Definitionen af en rettighedsbetinget optjeningsperiode fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e, og er en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, som udløser ret til de akkumulerede pensionsrettigheder. Definitioner af begreberne karen- og optjeningsperiode eksisterer ikke i dansk ret. Portabilitetsdirektivets artikel 4 er implementeret uden indførelsen af disse betegnelser, og der benyttes i stedet "ubetinget medlemskab" som en samlet betegnelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til Danmark fra et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning til Danmark fra et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning og dermed flytning af bopæl. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være nemt at konstatere, om en lønmodtager er flyttet til Danmark eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero

på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i det EU/EØS-land, som den pågældende er flyttet fra, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 2*, at det er en betingelse, at lønmodtageren i forbindelse med flytningen fra et EU/EØS-land til Danmark fratræder et ansættelsesforhold, der berettiger lønmodtageren til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i dennes tilknyttede pensionsordning.

Hvis en lønmodtager ikke er i et ansættelsesforhold, som berettiger lønmodtageren til alderspension, når den pågældende accepterer et nyt job i Danmark, finder *stk. 1* ikke anvendelse. Bevisbyrden for, hvorvidt en lønmodtager opfylder kravene til at være omfattet af reglerne, påhviler lønmodtageren selv, idet livsforsikringsselskaberne ikke har mulighed for at indhente de pågældende oplysninger.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 3*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så er lønmodtageren ikke omfattet af rettighederne efter § 78, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Bestemmelsen i *stk. 1* skal som nævnt sikre, at en lønmodtager, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det nye danske ansættelsesforhold, ikke må udsættes for krav om, at den pågældende lønmodtager skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Ved betinget medlemskab forstås både rettighedsbetingede optjeningsperioder og karenperioder. Ved karenperiode forstås den beskæftigelsesperiode, der går, inden en lønmodtager bliver berettiget til medlemskab af en pensionsordning. Det vil sige, at der ikke sker indbetalinger til ordningen, da lønmodtageren slet ikke har ret til at være medlem, jf. også definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra d. Ved rettighedsbetinget optjeningsperiode forstås en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, før der udløses ret til pension. Det vil sige, at lønmodtageren i en periode indbetaler til en pensionsordning og dermed er medlem af ordningen, men at der går en vis periode, før lønmodtageren bliver berettiget til at modtage pension fra ordningen. Se definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e.

En karenperiode og en rettighedsbetinget optjeningsperiode må ikke hver for sig eller tilsammen udgøre mere end tre år. Karenperioder kendes i danske pensionsordninger, men er typisk ikke af længere varighed end mellem to til ni måneder. Rettighedsbetingede optjeningsperioder kendes ikke i danske ordninger, da en pensionsmodtager i danske ordninger altid er berettiget til pension fra den første optjente krone.

Et livsforsikringsselskab må i medfør af det foreslåede *stk. 1* heller ikke stille krav om, at den pågældende lønmodtager skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dermed må der ikke opstilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år ved fratræden for at få ret til en optjent pension.

I praksis opnår lønmodtagere i Danmark rettigheder fra første indbetalte krone, og dermed kan lønmodtageren ikke miste ret til optjent pension på baggrund af indbetalinger uanset, hvilken alder lønmodtageren har, når denne forlader arbejdspladsen. Retten til ikke at miste pensionsrettigheder på grund af alder på fratrædelsestidspunktet vil således ikke medføre nogen ændring af praksis i forhold til de danske pensionsordninger.

Bestemmelsen medfører ikke en ret til at få en pensionsordning for alle, som er over 21 år, og dermed heller ikke en pligt for arbejdsgivere eller livsforsikringsselskaber til at tilbyde pensionsordninger til alle, som er over 21 år. Der er således heller ikke tale om, at der indføres et alderskrav for medlemskab af pensionsordninger. Dermed kan der godt være ansættelsesforhold, som har pensionsordning, hvor det kun er ansatte over 25 år, som indbetaler til pension, f.eks. fordi det på arbejdspladsen er besluttet, at ansatte under 25 år ikke er omfattet af pensionsordningen.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at et livsforsikringsselskab skal tilbagebetale de bidrag vedrørende alderspension, som en lønmodtager omfattet af *stk. 1* har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, hvis lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordnin-

gen. Det foreslås i 2. pkt., at bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal livsforsikringssselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Bestemmelsen i stk. 2 skal sikre, at optjent pension i pensionsordninger ikke fortabes, selvom lønmodtagerens ansættelsesforhold ophører, inden lønmodtageren har afsluttet en eventuel minimumsperiode for medlemskab af ordningen, eller inden lønmodtageren har opnået en vis minimumsalder.

Bidrag, som skal tilbagebetales, omfatter alene de bidrag, som er indbetalt til selve pensionsopsparingen. Hvis der indgår forsikringsdækninger i pensionsordningen, skal der ikke tilbagebetales bidrag, som er indbetalt til brug for dækning af forsikringspræmierne. Hvis en pensionsordning ikke indeholder andet end forsikringsdækninger, er den ikke omfattet af reglerne i §§ 78-79.

Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb. Det vil sige, at værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringssselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringssselskabets særlige bonusansættelser og kan fratrækkes et gebyr. Grundlaget for beregning af værdien skal være betryggende og rimelig over for den enkelte forsikringstager.

Som beskrevet ovenfor i relation til stk. 1, indeholder de danske pensionsordninger hverken rettighedsbetinget optjeningsperioder eller optjeningsalder, hvorfor stk. 2 umiddelbart ikke vil have nogen praktisk betydning i relation til eksisterende danske pensionsordninger. I tilfælde af at der i fremtiden indføres sådanne begrænsninger i pensionsordninger, sikrer stk. 2 dog, at en fratrædende lønmodtager har ret til at få tilbagebetalt bidragene.

Stk. 2 omfatter samme personkreds af lønmodtagere som stk. 1, dvs. såkaldte fratrædende lønmodtagere.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse på pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i portabilitetsdirektivet.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at § 78, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i portabilitetsdirektivet. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 78 således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Til § 79

Den gældende § 60 c i lov om finansiel virksomhed fastslår, at en fratrædende lønmodtager i visse tilfælde skal have ret til at have en hvilende pensionsordning.

Den foreslåede § 79 viderefører således den gældende § 60 c i lov om finansiel virksomhed, hvorefter en fratrædende lønmodtager i visse tilfælde skal have ret til en hvilende pensionsordning. En hvilende pensionsordning kaldes også en fripolice.

§ 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed sikrer, at forsikringstagere i danske livsforsikringssselskaber enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen, eller til at vælge mellem en hvilende pensionsordning eller genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettiget til pension. Genkøb af en pensionsordning kan enten ske som frivilligt genkøb, eller som tvangsgenkøb hvis der er tale om mindre beløb. For lønmodtagere, herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, er det muligt for et livsforsikringssselskaberne at udbetale beløb som tvangsgenkøb, typisk mindre beløb, eller frivilligt genkøb, når dette er anmeldt til Finanstilsynet i forbindelse med det tekniske grundlag, jf. § 20, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed. Muligheden for henholdsvis tvangsgenkøb og

frivilligt genkøb vil typisk fremgå af betingelserne i pensionsaftalerne. Bestemmelsen pålægger ikke livsforsikringsselskaberne at give forsikringstageren adgang til genkøb og fastsætter heller ikke en øvre beløbsmæssig grænse eller tærskelværdi herfor. Ved udbetaling af tvangsgenkøb sker der udbetaling af typisk mindre beløb til forsikringstageren uden konkret samtykke, og ved frivilligt genkøb beror udbetalingen på en konkret aftale mellem livsforsikringsselskabet og forsikringstageren. I praksis henvender mange livsforsikringsselskaber sig stadig til kunden, selvom beløbet er under en af det enkelte livsforsikringsselskab anmeldt tvangsgenkøbsgrænse, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger. Hvis livsforsikringsselskabet ikke modtager svar fra kunden, vil selskabet ofte herefter vælge at udbetale beløb under tvangsgenkøbsgrænsen.

Den foreslåede bestemmelse omhandler fratrædende lønmodtageres ret til en hvilende pensionsordning, hvilket også kaldes en fripolice, og skal medvirke til at sikre, at fratrædende lønmodtagere kan lade deres pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent, når lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land. Kun hvis beløbet ikke overstiger en nærmere fastsat tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), og lønmodtageren giver samtykke til udbetalingen, kan livsforsikringsselskabet udbetale den optjente pension. Formålet med at fastsætte en tærskelværdi er at undgå, at hvilende pensionsordninger med lav værdi med tiden bliver reduceret væsentligt i takt med den løbende betaling af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen finder anvendelse på den pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, som en lønmodtager i Danmark efterlader her i landet, når lønmodtageren flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land på et tidspunkt, hvor vedkommende ikke er berettiget til pension. Denne rettighed gælder, uanset om lønmodtageren tager ansættelse i et andet EU/EØS-land eller ej. Bestemmelsen finder dermed anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder et ansættelsesforhold, hvor der er tilknyttet en pensionsordning, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til ansættelsesforholdet, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt, jf. dog *stk. 2*.

En lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, betegnes som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra Danmark og til et andet EU/EØS-land.

Formålet med bestemmelsen er, at lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land m.v., har ret til at lade den optjente pension i Danmark blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent, og dermed få en hvilende ordning.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold.

Bestemmelsen finder anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land. Bestemmelsen vedrører dermed den pensionsordning, som er tilknyttet det fratrædende ansættelsesforhold. Det betyder f.eks., at hvis en lønmodtager flytter til et andet EU/EØS-land, men på tidspunktet for flytning ikke er et aktivt medlem af en pensionsordning, men tidligere har været det, f.eks. fordi vedkommende har skiftet fra et job med en alderspensionsordning til et job uden alderspensionsordning, vil lønmodtageren ikke være omfattet af bestemmelsen. Således vil en lønmodtagers alderspensionsordning fra et tidligere ansættelsesforhold heller ikke være omfattet af retten til at lade den blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent.

Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

I praksis vil denne sondring dog ikke have den store betydning, idet det i praksis er udgangspunktet, at hvis en lønmodtager stopper med indbetalingerne til en pensionsordning, så har lønmodtageren ret til at få en hvilende ordning (også kaldet fripolice), uanset om betalingerne er kommet via en obligatorisk eller frivillig pensionsordning hos arbejdsgiveren.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 2, stk. 1, i portabilitetsdirektivet. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Med hvilende ordning forstås en pensionsordning, hvor der ikke længere indbetales til, og sådanne ordninger betegnes også som en fripolice.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at det er en betingelse, at lønmodtageren flytter til et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med.

Det er derfor en betingelse, at lønmodtageren flytter fra Danmark til et andet land i den Europæiske Union eller et land, som unionen har indgået aftale med.

I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning fra Danmark til et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det er således ikke nok, at en lønmodtager skifter til en arbejdsplads i et andet EU/EØS-land. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt at konstatere, om en lønmodtager flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet til et andet EU/EØS-land, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i Danmark, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at det er en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så har lønmodtageren ikke ret til en hvilende ordning efter § 79, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Det kan dog altid aftales mellem livsforsikringsselskabet og lønmodtageren, at den fratrædende lønmodtager i stedet får overført værdien af sine optjente pensionsrettigheder til en anden pensionsordning med alderspension, som er tilknyttet et ansættelsesforhold.

Hvis ordningen giver mulighed for frivilligt genkøb, kan dette også aftales mellem parterne uanset tærskelværdien i *stk. 2*.

Det vil være naturligt, at livsforsikringsselskabet i forbindelse med, at de kontakter en kunde, når bidragene ophører, gør kunden opmærksom på, at hvis kunden i nær tilknytning til sit arbejdsophør er flyttet eller flytter til et andet EU/EØS-land, skal kunden henvende sig til livsforsikringsselskabet, da der gælder særlige regler i denne situation. Dermed kan kunden blive oplyst om retten til at bevare sine optjente pensionsrettigheder i den ordning, som de er optjent i, jf. *stk. 1*, eller livsforsikringsselskabet kan spørge, om kunden ønsker værdien udbetalt, hvorefter kunden skal afgive et samtykke, der skal være informeret, jf. *stk. 2*.

Reglen forhindrer ikke, at et livsforsikringsselskab som led i en overdragelse eller fusion overfører ordningen til et andet livsforsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 2*, at livsforsikringsselskabet uanset *stk. 1* kan vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder til lønmodtageren, hvis betingelserne i *nr. 1 og 2* er opfyldt.

Forslaget vil indebære en ændring af praksis, idet livsforsikringsselskabet skal have lønmodtagerens informerede samtykke til udbetalingen, og idet der fastsættes en lovfæstet tærskelværdi for, hvor stort beløbet maksimalt må være. Muligheden for tvangsudbetaling forbliver dog stadig den samme, for så vidt angår alle andre lønmodtagere end de fratrædende lønmodtagere, som er omfattet af § 79, stk. 1, og pensionsordningerne kan dermed fortsat indeholde bestemmelser om tvangsgenkøb uden forsikringstagerens samtykke for lønmodtagere, der ikke flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at fastsætte tærskelværdien for småbeløb, som kan udbetales, til et grundbeløb på 20.000 kr. i 2010-niveau. Der er således tale om et mindre pensionsopsparingsbeløb, som risikerer helt at forsvinde på grund af administrative omkostninger til ordningen, hvis beløbet blev stående som en hvilende ordning.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringsselskabets særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb.

Det foreslås endvidere, at grundbeløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter personskattelovens § 20.

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i lovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejderes og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmarkedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2019 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 1058 af 15. august 2018 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og satstilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2019. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2018 til 2019 på 2,2 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2018 udgør 109,4, for 2019 udgør 111,8. Efter regulering af grundbeløbet med 11,8 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter § 20 i personskatteloven for 2019 på 111,8, svarer grundbeløbet på 20.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb i 2019 på 22.400 kr.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter personskattelovens § 20.

Kravet om, at lønmodtageren skal afgive et informeret samtykke, jf. den foreslåede bestemmelse i § 79, stk. 2, nr. 2, stammer fra portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 3. Direktivet beskriver dog ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet informeret samtykke. Der må som udgangspunkt forstås et samtykke givet på baggrund af fyldestgørende information fra livsforsikringsselskabet. Der kan heraf også udledes, at informationen om samtykket skal fremgå i en sproglig lettilgængelig og forståelig form, som gør lønmodtageren i stand til at forstå, hvilke muligheder lønmodtageren har, og hvad konsekvensen er ved at give samtykke til at få beløbet udbetalt frem for at lade det blive stående i pensionsordningen som en fripolice, jf. stk. 1.

Eksempelvis kan der være knyttet garantier til ordningen, som vil bortfalde i forbindelse med udbetalingen, eller der kan være knyttet visse medlemsfordele til at have en ordning i et bestemt livsforsikringsselskab, f.eks. leje af feriehus eller lignende. I sådanne tilfælde skal livsforsikringsselskaberne i medfør af § 8 i god skik-bekendtgørelsen oplyse lønmodtageren om, at evt. garantier eller rettigheder bortfalder, hvis lønmodtageren vælger af få den optjente pension udbetalt frem for at lade den blive stående.

Det påhviler livsforsikringsselskabet at indhente det informerede samtykke fra lønmodtageren. Da det i dag er muligt for livsforsikringsselskaberne at tvangsudbetale mindre beløb, betyder de nye foreslåede regler om informeret samtykke, at det i de tilfælde, hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land, ikke længere er muligt at tvangsudbetale beløbet uden at tage kontakt til lønmodtageren. Det er således en mindre gruppe af kunder, som livsforsikringsselskaberne ikke længere vil kunne tvangsudbetale til. Som nævnt ovenfor henvender mange livsforsikringsselskaber sig i praksis stadig til

kunden, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførelsesmuligheder til andre pensionsordninger.

Medmindre lønmodtageren har informeret livsforsikringsselskabet om, at den pågældende er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., må livsforsikringsselskabet kunne antage, at en lønmodtager, som har adresse i Danmark, og som ikke reagerer på anmodning fra livsforsikringsselskabet om at oplyse, om den pågældende lønmodtager er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., ikke er en fratrædende lønmodtager, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, hvorfor der kan ske tvangsudbetaling efter forsikringsaftalens regler herom.

Både den gældende mulighed for at kunne tvangsudbetale og forslaget til den nye regel om muligheden for udbetaling af mindre beløb med et informeret samtykke er båret af hensynet til at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af ordninger med lav værdi, og dermed et hensyn også til lønmodtageren, som kan risikere at miste hele beløbet i den optjente ordning som følge af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen giver ikke lønmodtageren en ret til at få udbetalt et beløb, uanset om det er over eller under grundbeløbet.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens *stk. 1* og *2* alene finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i portabilitetsdirektivet.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 79, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i portabilitetsdirektivet. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 79 således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Bestemmelsen gennemfører artikel 5, stk. 1, 3 og 4, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 4, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Til § 80

Den gældende § 60 d i lov om finansiell virksomhed fastsætter, hvilke oplysninger et livsforsikringsselskab efter anmodning fra en lønmodtager skal give.

Den foreslåede § 80 viderefører den gældende § 60 d i lov om finansiell virksomhed, og fastlægger således hvilke oplysninger et livsforsikringsselskab efter anmodning fra en lønmodtager skal give.

Et livsforsikringsselskab skal årligt oplyse forsikringstageren om tilbagekøbsværdien af en livsforsikringsaftale, hvis forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om information om livsforsikringsaftaler (informationsbekendtgørelsen om livsforsikringsaftaler). Den gældende informationsbekendtgørelse om livsforsikringsaftaler indeholder dog ikke tilsvarende oplysningskrav om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Det følger af § 4 i bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører (god skik-bekendtgørelsen), at en forsikringsdistributør, herunder et livsforsikringsselskab, skal handle redeligt og loyalt over for sinde kunder. I denne generelle god skik norm ligger blandt andet, at livsforsikringsselskabet skal yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom. Derudover skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin

beslutning, og rådgivningen skal derfor være relevant, retvisende og fyldestgørende, herunder orientere om de risici, der er relevante for kunden. Ved rådgivning forstås en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler.

I praksis vil et livsforsikringsselskab dermed efter de gældende regler i god skik-bekendtgørelsen således være forpligtet til at yde rådgivning, hvis forsikringstageren anmoder herom. Det fremgår ikke af god skik-bekendtgørelsen, hvilke oplysninger forsikringstageren som minimum har krav på at modtage.

Den foreslåede bestemmelse indeholder minimumskrav om oplysninger til forsikringstageren. Livsforsikringsselskaberne vil dog stadig være forpligtede til efter en konkret afvejning af forsikringstagerens behov og interesser at give yderligere oplysninger i henhold til § 4 i god skik-bekendtgørelsen.

Bestemmelsen sikrer, at aktive medlemmer og hvilende medlemmer, efter anmodning bliver oplyst om deres pensionsrettigheder. Oplysningerne er relevante i eksempelvis tilfælde, hvor medlemmet gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed. Er der knyttet efterladte ydelser til en ordning, skal de efterladte pensionsmodtagere også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiggende denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, skal oplyse om de forhold, der er oplyst i bestemmelsens følgende numre.

En lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiggende denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen er et aktivt medlem i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra c.

Ligesom § 78 og § 79 gælder bestemmelsen kun pensionsordninger med alderspension, som er tilknyttet ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder, uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 2, stk. 1, i portabilitetsdirektivet. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et aktivt medlem skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.

Det er dermed rettighederne, som fremgår af artikel 5 i portabilitetsdirektivet og forslagets § 78, som lønmodtageren er berettiget til at blive oplyst om. Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 78 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at livsforsikringsselskabet på anmodning skal oplyse værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag.

Livsforsikringsselskabet vil for så vidt angår dette krav, kunne henvise kunden til den information, som livsforsikringsselskabet allerede har afgivet i henhold til § 5, stk. 1, nr. 3, i informationsbekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om tilbagekøbsværdien, hvis forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, eller værdien af den pågældende forsikring samt generelle angivelser vedrørende beregningen af fripoliceværdi og tilbagekøbsværdi.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 3*, at livsforsikringsselskabet på anmodning skal oplyse om betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder. Dette kan f.eks. være information om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt, forudsat at medlemmet samtykker.

Det er ikke et krav, at medlemmet skal være en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., for at have ret til at anmode om informationerne efter stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at de oplysninger, der gives, jf. stk. 1, også skal omfatte en skriftlig erklæring om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed, hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbetrag.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension, skal give en række oplysninger til medlemmet.

Det foreslås i stk. 3, *nr. 1*, at livsforsikringsselskabet skal give oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Det foreslås i stk. 3, *nr. 2*, at livsforsikringsselskabet skal give oplysninger om betingelserne for selskabets behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Et medlem omfattet af den foreslåede bestemmelse betegnes som et hvilende medlem i artikel 3, litra h, i portabilitetsdirektivet.

Ligesom § 78 og § 79 gælder bestemmelsen kun for de pensionsordninger, som var tilknyttet ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. artikel 2, stk. 1, i portabilitetsdirektivet. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

I forhold til betingelserne for behandling af de hvilende pensionsrettigheder kan det f.eks. være relevant at informere om, at ordningen i fremtiden kan være blevet så lille, at den vil blive udbetalt.

Det er ikke et krav, at det hvilende medlem skal være eller have været en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *stk. 4*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var tilknyttet det afdøde medlems ansættelsesforhold, skal oplyse om de i *stk. 3* nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Ligesom § 78 og § 79 gælder bestemmelsen kun pensionsordninger, som var tilknyttet den afdøde lønmodtagers ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparring. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning Europa-Parlamentets og Rådets (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, *stk. 1*. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor den oprindelige forsikringstager afgår ved døden før pensionsalderen indtræder, og efterlader sig begunstigede (efterladte pensionsmodtagere). Oftest vil der være tale om begunstigede i form af ægtefælle eller samlever og/eller børn.

Det er en betingelse, at udbetalingen af ydelsen til den eller de efterladte er udskudt. Bestemmelsen vedrører dermed såkaldte opsatte efterladte ydelser, herunder børnepension, enkepension og samleverpension. At ydelsen er opsat betyder, at den udskydes, således at den udbetales på et senere tidspunkt, f.eks. når den afdøde ægtefælle ville have opnået pensionsalderen.

I praksis får efterladte pensionsmodtagere i Danmark i dag udbetalt efterladte ydelser umiddelbart efter dødsfaldet er indtruffet, dvs. at pensionsordningerne straks påbegynder udbetaling. Ydelserne til de efterladte bliver typisk ikke udskudt og vil derfor også kun sjældent være opsatte eller hvilende. Livsforsikringsselskaberne vil således i praksis kun yderst sjældent blive forpligtede til at yde information i henhold til den foreslåede *stk. 4*, som netop henviser til informationerne i forhold til hvilende medlemmer og hvilende ordninger, jf. den foreslåede *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 5*, at oplysningerne i *stk. 1-4* skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist, og at forsikringsselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

Bestemmelsen skal sikre, at medlemmerne har mulighed for at sætte sig ind i de oplysninger, som de modtager. Pensionsforhold opfattes af mange kunder som svært tilgængeligt stof, og det er derfor vigtigt, at sprogbrugen i forbindelse med afgivelse af informationer er klart, så det sætter modtageren i stand til at forstå det pågældende budskab.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

At livsforsikringsselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året er af hensyn til de administrative byrder, som livsforsikringsselskaberne vil kunne opleve, hvis et medlem bliver ved med at anmode om opdaterede informationer. Dermed udnyttes den valgmulighed, som portabilitetsdirektivet foreskriver i artikel 6, stk. 4, om, at medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

Den foreslåede § 79 gennemfører artikel 6 i portabilitetsdirektivet om oplysninger vedrørende pensionsrettigheder til aktive medlemmer, hvilende medlemmer og efterladte.

Til § 81

Den gældende § 60 e i lov om finansiel virksomhed fastslår, hvilke pensionsordninger og produkter, §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på.

Den foreslåede § 81 viderefører den gældende § 60 e, og afgrænser således negativt hvilke nærmere pensionsordninger og produkter, §§ 78-80 ikke finder anvendelse på.

Det foreslås i *stk. 1*, at §§ 78-80 ikke finder anvendelse på visse nærmere beskrevne pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at §§ 78-80 ikke finder anvendelse på pensionsordninger, som fra den 21. maj 2018 ikke længere optager medlemmer. Ordninger, som er lukket for medlemsadgang, vil dermed ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at §§ 78-80 ikke finder anvendelse på pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 227-235, så længe administrationen varer. Ordninger, der er taget under administration af en administrator, som er udpeget af Finanstilsynet, vil dermed heller ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger. Et livsforsikringsselskab kan tages under administration, når livsforsikringsselskabet ikke længere kan fortsætte sin virksomhed. Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse herom, og der etableres et administrationsbo, som er en selvstændig juridisk person, der er forskellig fra livsforsikringsselskabet.

Når der enten er sket overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere forsikringsselskaber, jf. § 232, eller sket stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab, jf. § 233, vil ordningerne i de pågældende livsforsikringsselskaber igen være omfattet af bestemmelserne i §§ 78-80.

Yderligere fastsættes det i *stk. 1, nr. 3*, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension. En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af arbejdsgiveren, er således ikke omfattet af §§ 78-80.

Det foreslås i *stk. 2*, at §§ 78 og 79 alene finder anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre begunstigede end lønmodtageren selv. Er der eksempelvis knyttet invalide- eller efterladte ydelser, herunder børnepension, enkepension eller samleverpension, til pensionsordningen, finder bestemmelserne således ikke anvendelse på de pågældende ydelser.

Bestemmelsen implementerer artikel 2, stk. 2 og 3, i portabilitetsdirektivet.

Til § 82

Finansielle virksomheders videregivelse af fortrolige oplysninger er i dag reguleret i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed samt reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Reglerne i kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed er i et vist omfang særregler til databeskyttelsesloven, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 3.

Den gældende § 117 i lov om finansiel virksomhed indeholder hovedreglen om, at personer knyttet til en finansiel virksomhed eller dennes holdingvirksomhed, herunder et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, ikke

uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med. Bestemmelsen beskytter fortrolige oplysninger om virksomheden selv og om virksomhedens kunder, hvorved forstås både private og juridiske personer. Baggrunden for den strenge tavsheds- og hemmeligholdelsespligt er, at kunder i finansielle virksomheder ofte betror virksomhederne adskillige oplysninger af privat og personlig karakter. Oplysninger som ofte ikke udleveres til andre, herunder heller ikke til andre typer af virksomheder. Kunder i finansielle virksomheder har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Den foreslåede bestemmelse er med mindre tilpasninger en videreførelse af § 117 i lov om finansiel virksomhed.

Det forstås i *stk. 1*, at bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de har fået kendskab til under udøvelsen af deres hverv.

Bestemmelsen fastslår, at et forsikringsselskab ikke må videregive fortrolige oplysninger, som det gennem virksomhedsudøvelsen får kendskab til. Det omfatter både oplysninger om virksomhedens kunder, hvorved forstås både fysiske og juridiske personer. Videregivelse og beskyttelse af oplysninger om virksomheden selv følger af lov om forretningshemmeligheder, selskabsloven samt hvad der måtte følge af klausuler i ansættelseskontrakter m.v. Bestemmelsen sætter således de nærmere rammer for forsikringsselskabers og forsikringsholdingselskabers muligheder for at udnytte og videregive fortrolige oplysninger. Ved angivelse af forsikringsselskab i nærværende bemærkninger skal endvidere forstås forsikringsholdingsselskab. Endvidere bemærkes det, at en række forsikringsselskaber er organiseret i forsikringsadministrationsfællesskaber. Bestemmelsen omfatter på den baggrund også det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte fortrolige oplysninger om forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder samt forsikringsselskabets kunder. Baggrunden for den strenge tavsheds- og hemmeligholdelsespligt er navnlig, at kunder ofte betror forsikringsselskaber oplysninger af privat og personlig karakter. Kunderne har derfor en berettiget forventning om, at deres oplysninger ikke flyder frit eller deles med tredjemand.

Bestemmelsen omfatter selskabets øverste ledelse samt ansatte, herunder direktionen. Endvidere omfatter bestemmelsen revisorer, granskningsmænd, likvidatorer og suppleanter for disse. Det er som udgangspunkt afgørende, at den pågældende person har et ansættelsesforhold med forsikringsselskabet eller er medlem af bestyrelsen. Personer der ikke har en ansættelsesretlig relation til forsikringsselskabet f.eks. konsulenter, vil kun have adgang til fortrolige oplysninger i det omfang, det er berettiget at videregive oplysninger til denne. De vil i så fald være bundet af den tavshedspligt, der følger af *stk. 2*.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at samme person kan være ansat i flere forsikringsselskaber. Der skal dog foreligge et sædvanligt ansættelsesforhold med en egentlig opgavevaretagelse. Det forhold, at en person er ansat i flere virksomheder betyder ikke en ændring i hvilke oplysninger, der kan udveksles mellem virksomhederne. En person kan derfor ikke benytte oplysninger fra den ene virksomhed i arbejdet for den anden virksomhed, medmindre oplysningerne i overensstemmelse med reglen om videregivelse kan udveksles mellem virksomhederne.

Begrebet »fortrolige oplysninger« skal forstås bredt og omfatter alle oplysninger, som ikke er offentlig tilgængelige, herunder oplysninger om, hvem der er kunder i et forsikringsselskab m.v. Hvis oplysningerne er offentlig tilgængelige, kan de ikke anses for fortrolige og er dermed ikke omfattet af bestemmelsen. Spørgsmålet om, hvorvidt offentlig tilgængelige oplysninger kan videregives skal afgøres efter andre regler, herunder reglen i § 67 om redelig forretningsskik og god praksis.

Der foreligger videregivelse af oplysninger, når oplysningerne overlades til andre. Det vil således være videregivelse, når oplysningerne forlader den juridiske enhed i form af forsikringsselskabet. Det er ikke en forudsætning for, at der foreligger videregivelse, at disse læses af modtageren. Det vil endvidere betragtes som videregivelse, hvis en medarbejder i forsikringsselskabet sender dokumenter med fortrolige oplysninger til sin private e-mail.

Bestemmelsen beskytter også mod uberettiget udnyttelse af oplysninger. Det indebærer, at der er restriktion med hensyn til, hvad oplysningerne må anvendes til indenfor virksomheden. Ved »virksomhed« skal forstås den juridiske enhed, som virksomheden udgør. Det vil bl.a. i koncerner betyde, at en oplysning, som et moderselskab er i besiddelse af, bliver videregivet, hvis oplysningen overlades til et datterselskab. Det betyder også, at oplysningen udnyttes, hvis moderselska-

bet anvender en oplysning, som moderselskabet er i besiddelse af, til et andet formål end det formål, som oplysningen er indhentet til. Videregivelse sker således ved at overlade oplysningen til andre udenfor den juridiske enhed og udnyttelse sker ved at benytte oplysningen indenfor den juridiske enhed.

Oplysninger kan kun udnyttes inden for samme virksomhed, hvis dette er berettiget.

Det følger af bestemmelsen, at videregivelse eller udnyttelse kun kan ske, hvis det er berettiget. Ved vurdering af, hvorvidt en videregivelse eller udnyttelse er berettiget, skal der foretages en konkret afvejning af forsikringsselskabets interesse i at kunne udnytte eller videregive oplysninger over for kundens berettigede forventning om, at oplysningerne hemmeligholdes. F.eks. kan konkrete kundeoplysninger kun udnyttes andre steder i virksomheden, hvis der er en ledelsesmæssig eller forretningsmæssig grund hertil.

En udnyttelse eller videregivelse vil altid være berettiget, hvis der foreligger et samtykke fra kunden.

Der stilles ikke formkrav til indhentelsen af et samtykke. Finanstilsynet har tidligere stillet krav om, at et samtykke er specifikt og informeret, således at det fremgår, hvilke oplysninger der videregives til hvem og til hvilket formål. Der foretages således en konkret vurdering af et samtykke ud fra almindelige aftaleretlige principper. Fortolkningsregler og principper i aftaleretten vil således også kunne inddrages i vurderingen, herunder den såkaldte koncipistregel, som betyder, at en uklar aftale fortolkes imod affatteren. Koncipistreglen vil på den måde kunne medvirke til, at eventuelle uklarheder om samtykkets rækkevidde eller gyldighed i øvrigt vil fortolkes til fordel for kunden.

En kunde i et forsikringsselskab som ønsker at skifte til et andet forsikringsselskab skal give samtykke til, at kundens nuværende selskab kan videregive de fornødne oplysninger om kunden til det nye (modtagende) selskab. I forsikrings-sammenhæng er det i praksis ofte udgangspunktet, at det modtagende selskab indhenter kundens samtykke til videregivelse af kundens oplysninger fra det afgivende selskab. Det modtagende selskab indestår dermed overfor det afgivende selskab for, at kunden har givet et gyldigt samtykke. Det er dog stadig det afgivende forsikringsselskab, der har bevisbyrden for, at der er indhentet et gyldigt samtykke til videregivelsen. Denne pligt følger af, at det er virksomheden, der må løfte bevisbyrden for, at videregivelsen ikke har været uberettiget.

En videregivelse vil endvidere være berettiget, hvis videregivelsen sker på baggrund af en retlig forpligtelse. Et forsikringsselskab vil således berettiget kunne videregive oplysninger, hvis det følger af et krav i lovgivningen om at videregive de pågældende oplysninger. Det kan eksempelvis være videregivelse af fortrolige oplysninger til Finanstilsynet i henhold til denne lov. Det bemærkes i den forbindelse, at videregivelse efter de finansielle regler omfatter både videregivelse og overladelse af oplysninger. Endvidere kan kravet om videregivelse følge af andre særregler, f.eks. skattekontrollovens § 61. Tilsvarende må gælde, hvis pligten til at give oplysningerne ikke følger direkte af lovgivningen, men hvor varetagelse af opgaver pålagt i medfør af lovgivningen forudsætter videregivelse af de pågældende oplysninger.

Videregivelse af fortrolige oplysninger vil endvidere være berettiget, hvis det sker som led i et frasal af et forretnings-område, fusion eller sammenlægning. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis en forsikringskoncern sælger en række selskaber i koncernen til et andet selskab. I den forbindelse vil det være berettiget f.eks. i en overgangsperiode at videregive oplysninger ved at dele kundeoplysninger i en fælles database.

Videregivelse af fortrolige oplysninger kan endvidere ske til brug for politimæssig efterforskning af en sag. Relevante oplysninger til brug for politimæssig efterforskning kan ske, hvis hensynet til at opklare strafferetlige forhold vejer særligt tungt. Det forudsættes i den forbindelse, at der alene videregives oplysninger af relevans for en sag, som politiet undersøger eller kan undersøge. Dette betyder bl.a., at politiet som led i almindelig politimæssig efterforskning kan få adgang til oplysning om, hvorvidt en bestemt person er kunde i et forsikringsselskab eller ej.

Det foreslås i *stk. 2*, at den, som modtager oplysninger efter *stk. 1*, er omfattet af tavshedspligten i *stk. 1*. Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af oplysningerne ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning. Modtageren vil herefter alene kunne videregive oplysningerne, hvis videregivelsen er berettiget i henhold til *stk. 1*.

Den omstændighed, at tavshedspligten følger oplysningerne ved videregivelse, indebærer ikke, at berettiget videregivelse kan ske i videre omfang end ellers. Det er således uden betydning for, om videregivelsen kan anses for berettiget, at modtageren af oplysningerne underlægges tavshedspligt.

Der vil være enkelte situationer, hvor det ikke vil være meningsfuldt, at tavshedspligten opretholdes. Hvis oplysninger f.eks. videregives i en retssal under hovedforhandlingen af en sag, pålægges tilhørere i retssalen ikke tavshedspligt på grund af denne bestemmelse.

Det påhviler forsikringsselskabet som led i en forsvarlig drift af virksomheden at sikre sig, at den, der modtager fortrolige oplysninger, er bevidst om den tavshedspligt, der følger med. F.eks. kan dette ske ved, at der i en aftale om outsourcing gøres opmærksom på den nævnte tavshedspligt for modtageren.

Overtrædelse af den foreslåede § 82, stk. 1, foreslås straffebelagt med bøde eller fængsel indtil fire måneder efter den foreslåede § 312, stk. 2, nr. 1, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er den pågældende virksomhed, herunder bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet, revisorer og granskningsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt øvrige ansatte, der uberettiget videregiver eller udnytter de fortrolige oplysninger.

Den strafbare handling består i uberettiget at videregive eller udnytte de fortrolige oplysninger. Der foreligger en videregivelse, så snart en oplysning kommunikerer mundtligt til en person udenfor virksomheden, eller når oplysningen forlader forsikringsselskabet enten fysisk, eksempelvis i et brev eller andet skriftligt materiale, eller digitalt.

Når fortrolige oplysninger sendes fra virksomhedens interne systemer til en mailadresse uden for systemet, vil virksomheden ikke længere være i stand til at kontrollere, hvad der sker med de fortrolige oplysninger, ligesom virksomheden ikke vil være i stand til at beskytte oplysningerne mod uberettiget brug. Oplysningerne kan eksempelvis downloades på eksterne computere, videresendes til uvedkommende eller lignende uden, at virksomheden har mulighed for at kontrollere dette. Dermed vil det lettere kunne komme i uvedkommende personers besiddelse via hacking eller lignende.

Der foreligger en uberettiget videregivelse i de tilfælde, hvor oplysninger forlader forsikringsselskabet, uden at der er en saglig begrundelse herfor og uden, at det sker for at varetage hensyn, der vejer tungere end hensynet til at bevare fortroligheden. Det er i den relation uden betydning, om en videregivelse af fortrolige oplysninger sker til en ekstern e-mailkonto, der tilhører en ansat eller anden person i virksomheden eller til en person udenfor virksomheden.

Det er afgørende for tilliden til den finansielle sektor, at virksomhederne behandler fortrolige oplysninger med omtanke, hvilket er baggrunden for, at overtrædelse af oplysningsforpligtelsen skal være straffebelagt.

Til § 83

Den gældende § 118 i lov om finansiell virksomhed indeholder en modifikation til den gældende videregivelsesregel i § 117 i lov om finansiell virksomhed. Efter § 118 kan en finansiell virksomhed videregive sædvanlige kundeoplysninger til brug for varetagelse af administrative opgaver.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 118 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver.

Bestemmelsen vedrører sædvanlige kundeoplysninger for såvel fysiske som juridiske personer.

Efter bestemmelsen kan sædvanlige kundeoplysninger videregives til såvel koncernforbundne som ikke koncernforbundne virksomheder. Selskabskonstruktionen er således ikke afgørende for, om sædvanlige kundeoplysninger kan videregives til brug for administrative opgaver.

Administrative opgaver skal forstås bredt. Som eksempler på administrative opgaver kan nævnes fælles udfærdigelse og udsendelse af kontomeddelelser eller forsikringsoversigter. Begrebet kan afgrænses negativt, idet sædvanlige kundeoplysninger for så vidt angår fysiske personer ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning. Oplysningerne må derfor ikke være tilgængelige for kundeekspederende medarbejdere, der ikke varetager administrative opgaver, bort-

set fra medarbejderne i det selskab, hvorfra oplysningerne hidrører. I den virksomhed, der skal løse den administrative opgave, er det således alene de medarbejdere, som skal varetage den pågældende opgave, der må have adgang til oplysningerne. Med samtykke fra kunden vil alle medarbejdere i de fælles administrerede selskaber kunne få adgang til oplysningerne.

Der er i medfør af den gældende § 118, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed udstedt bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007 om sædvanlige kundeoplysninger i finansielle virksomheder, hvor det fremgår, hvad der forstås ved »sædvanlige kundeoplysninger« i blandt andet forsikringsselskaber. Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den gældende § 118, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Det foreslås i *stk. 2*, at der til brug for varetagelse af administrative opgaver kan videregives oplysninger til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4, samt til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Bestemmelsen er ikke som stk. 1 begrænset til kun at vedrøre sædvanlige kundeoplysninger. Bestemmelsen vedrører således videregivelse af alle typer af fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om både juridiske og fysiske personer, til brug for varetagelse af administrative opgaver, til en særligt afgrænset selskabskreds.

Et forsikringsadministrationsfællesskab skal i denne sammenhæng forstås som et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner. Disse administrationsfællesskaber kan være organiseret i en af følgende strukturer:

- De fællesadministrerede forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, administreres i et af selskaberne etableret interessentskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er en finansiell virksomhed.
- Et fællesskab, hvori et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber, herunder pensionskasser, uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber/pensionskasser, eller
- Et fællesskab, hvor den overvejende del af de administrerede forsikringsselskaber er koncernforbundne.

I et administrationsfællesskab overlades typisk hele det enkelte forsikringsselskabs eller den enkelte pensionskasses administration, herunder kundeadministration, til det administrerende selskab.

Det er kun de fortrolige oplysninger, som er nødvendige for administrationens varetagelse, der må videregives efter stk. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at oplysninger til brug for rådgivning om personforsikringer samt livsforsikrings- og pensionsordninger af forsikringsselskaber kan videregives til forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet er koncernforbundet med, det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsselskab og til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at dog kan helbredsmæssige oplysninger og andre følsomme alene videregives, såfremt den, der videregives oplysninger om, har givet sit samtykke hertil.

Følsomme oplysninger er oplysninger omfattet af artikel 9 i databeskyttelsesforordningen.

Bestemmelsen er ikke som stk. 1 begrænset til kun at vedrøre sædvanlige kundeoplysninger. Bestemmelsen vedrører således videregivelse af fortrolige oplysninger til brug for rådgivning om både juridiske og fysiske personer, dog ikke helbredsmæssige oplysninger og andre følsomme oplysninger, til en særlig afgrænset selskabskreds.

Efter denne bestemmelse vil det således være muligt at videregive oplysninger om kundeforhold til brug for rådgivningen af kunderne, således at forsikringsselskabets rådgivningsforpligtelse helt kan overlades til et administrationsfællesskab. Bestemmelsen afspejler endvidere det forhold, at en forsikrings- eller pensionsordning ofte er spredt ud på flere selvstændige selskaber. En arbejdsmarkedspensionsordning kan f.eks. både indeholde alderspension i et livsforsikrings-selskab og en forsikring mod kritisk sygdom i et skadesforsikringsselskab.

Forsikringsselskaber, som er koncernforbundne, og det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab kan således udveksle oplysninger om kunderne, når det sker til brug for selskabets rådgivning af kunden om dennes livsforsikrings- og pensionsordninger samt de personforsikringer, der indgår i disse ordninger. En helhedsorienteret rådgivning er relevant på forsikrings- og pensionsområdet, fordi mange kunder på grund af ordningernes kompleksitet har svært ved at varetage egne interesser, og fordi mange kunder sjældent er i kontakt med deres forsikringsselskab.

Det skal bemærkes, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab« eller »pensionskasse« i deres navn, jf. lovforslagets § 36. Ved pensionskasse forstås alene tværgående pensionskasser, idet pensionskasser omfattet af lov om tilsyn med firmapensionskasser er undtaget fra bestemmelsen. Tværgående pensionskasser er defineret i den foreslåede § 247. Når bestemmelsen nævner forsikringsselskaber skal der således også forstås tværgående pensionskasser.

Der kan være tilfælde, hvor det er relevant for kunden at ændre i sin pensionsordning. Hvis kunden ikke selv er opmærksom på et sådant behov, har kunden en væsentlig interesse i, at selskabet på eget initiativ kan rådgive kunden herom. Som eksempel kan nævnes, at det indbetalte pensionsbidrag falder, på grund af at den pågældende går ned i tid. Kunden vil ikke på tidspunktet for ændringen have overblik over, hvad bidragsændringen eksempelvis får af betydning for behovet for indbetalinger til en supplerende pensionsordning. For at kunne rådgive kunden i disse situationer kan der være behov for, at der kan videregives oplysninger mellem de selskaber, hvor kundens ordninger er tegnet. Udvekslingen af oplysningerne vil gøre det muligt for forsikringsselskaber ved rådgivningen af kunden at tage højde for kundens samlede aftaler, selvom disse aftaler er indgået i et andet selskab.

Bestemmelsen omfatter kun videregivelse til brug for rådgivning om personforsikringer samt livsforsikrings- og pensionsordninger. Ved begrebet personforsikring forstås blandt andet ulykkesforsikringer og syge- og sundhedsforsikringer, dog kun hvis disse personforsikringer indgår i pensionsordningen. Bestemmelsen omfatter endvidere både individuelt privattegnede personforsikringer og livsforsikrings- og pensionsordninger, overenskomstbaserede pensionsordninger samt firmaaftalte ordninger. Bestemmelsen er ikke begrænset til videregivelse af oplysninger om personforsikringer og livsforsikrings- og pensionsordninger, der udspringer af den samme pensionsordning. Disse ordninger kan både oprettes i forsikringsselskaber, pensionskasser eller i pengeinstitutter. Såfremt der til den oprettede ordning i forsikringsselskabet er knyttet en kapital- eller rateopsparing i en bank i koncernen, kan der ikke efter den foreslåede bestemmelse videregives oplysninger herom fra banken til forsikringsselskabet/administrationsselskabet.

Bestemmelsen giver kun mulighed for at videregive kundeoplysninger mellem de selskaber, der er opregnet i bestemmelsen. Der er derfor ikke mulighed for at videregive oplysninger til pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmægler-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber, investeringsrådgivere eller firmapensionskasser, samt forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet ikke er koncernforbundet med.

Som nævnt er et forsikringsadministrationsfællesskab et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner, og de kan være organiseret på følgende måder:

1. De fællesadministrerede forsikringsselskaber administreres i et af selskaberne etableret interessentselskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er et administrationsselskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er en finansiell virksomhed
2. Et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber, eller
3. Et fællesskab, hvor den overvejende del af de administrerende selskaber er koncernforbundne.

Forsikringsselskaberne må ikke anvende de videregivne oplysninger til andre formål end rådgivning om personforsikring og livsforsikrings- og pensionsordninger. Selskaberne har derfor ikke mulighed for at forsøge at sælge andre forsikringer, som f.eks. bilforsikringer, i tilknytning til rådgivningen. Det er et generelt princip for reglerne om videregivelse, at de videregivne oplysninger kun må bruges til det formål, hvortil oplysningerne er videregivet. Oplysninger, der videregives til brug for rådgivning, må derfor ikke anvendes til andre formål. Tilsvarende må oplysninger videregivet til brug for rådgivning ikke bruges til markedsføringsformål.

I overensstemmelse med de sædvanlige betingelser for videregivelse må oplysningerne imidlertid kun videregives, hvis de er relevante for at kunne yde rådgivning. Et forsikringsselskab må derfor ikke videregive oplysninger om en kundes autoskader, da denne oplysning ikke er relevant til brug for at rådgive kunden om pensionsforhold. Bestemmelsen hjemler

kun videregivelse af oplysninger til brug for rådgivning. Rådgivning skal forstås i overensstemmelse med § 2, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører. Af denne bestemmelse følger det, at der ved rådgivning forstås en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler. Rådgivning skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal derfor være relevant, retvisende og fyldestgørende, og forsikringsselskabet skal orientere kunden om de risici, der er relevante for kunden.

Rådgivning omfatter således henvendelser og kommunikation, hvor formålet ikke er afsætning af bestemte produkter. Der kan med den nye bestemmelse ligeledes videregives oplysninger til forsikringsmæglere til brug for rådgivning.

De oplysninger, der kan videregives, er alle oplysninger med undtagelse af helbredsmæssige oplysninger og andre oplysninger omfattet af artikel 9 i databeskyttelsesforordningen, herunder oplysninger om race, seksuel overbevisning, religion m.m. Der vil ikke med lovforslaget være mulighed for at videregive oplysninger omfattet af artikel 9, medmindre kundens samtykke foreligger.

Det foreslås i *stk. 4*, at den, som modtager oplysninger efter stk. 1-3, pålægges tavshedspligt.

Når en finansiel virksomhed eller finansiel holdingvirksomhed overlader varetagelsen af administrative opgaver til andre, er den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed ansvarlig for, at dette sker forsvarligt. Dette forudsætter blandt andet, at forretningsgangene i den virksomhed, som varetager de administrative opgaver, er betryggende. Ledelsen i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed skal sikre sig, at dette er tilfældet. Den finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed skal i den forbindelse sikre sig, at modtageren af fortrolige oplysninger er bekendt med den tavshedspligt, som følger oplysningerne.

Tavshedspligten i medfør af det foreslåede stk. 4 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder i henhold til lovforslagets § 82, stk. 1, jf. § 312, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger der er sædvanlige kundeoplysninger i henhold til stk. 1.

Bestemmelsen bemyndiger således Finanstilsynet til at udstede en bekendtgørelse, som udtømmende opregner hvilke oplysninger, der udgør sædvanlige kundeoplysninger. Finanstilsynet har i medfør af den gældende § 118, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed udstedt bekendtgørelse om sædvanlige kundeoplysninger i finansielle virksomheder, jf. bekendtgørelse nr. 816 af 27. juni 2007, hvor der er en udtømmende opregning af, hvilke oplysninger der er omfattet af begrebet.

Det foreslås, at bekendtgørelser udstedt i medfør af den gældende § 118, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, forbliver i kraft, indtil de ophæves, jf. lovforslagets § 321.

Til § 84

Den gældende bestemmelse § 120 i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at en finansiel virksomhed kan videregive oplysninger til den finansielle virksomheds modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen. Dette gælder alene i de tilfælde, hvor modervirksomheden er en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Bestemmelsen omfatter som udgangspunkt ikke oplysninger om rent private forhold, idet der i særlige tilfælde, hvor oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse, kan ske videregivelse af oplysninger om private forhold, jf. stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 84 viderefører § 120 i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at oplysninger kan videregives til forsikringsselskabets modervirksomhed til brug for risikostyring af virksomheder i koncernen, hvis modervirksomheden er en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Dette gælder dog ikke oplysninger om rent private forhold.

Risikostyring er et central element i at drive forsikringsvirksomhed. Forsikringsselskaber har i sin risikohåndtering behov for at kunne dele oplysninger på tværs af koncernen med henblik på at kunne vurdere og håndtere de foreliggende og potentielle risici.

Bestemmelsen bevirker, at forsikringsselskaber kan videregive fortrolige oplysninger om sine kunder til sin modervirksomhed til brug for koncernens risikostyring.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysninger om rent private forhold ikke kan videregives til brug for koncernens risikostyring bortset fra de særlige tilfælde, hvor oplysningerne om en privatkunde vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Bestemmelsen medfører, at også oplysninger om rent private forhold kan videregives indenfor koncernen til brug for risikostyring. Det forudsætter imidlertid, at forsikringsselskabet kan godtgøre, at de pågældende forpligtelser har eller vil kunne få en betydelig størrelse, hvorfor de vil være relevante ud fra et risikosynspunkt.

Hvis oplysninger skal videregives til en udenlandsk modervirksomhed skal virksomheden være underlagt en tavshedspligt, som kan sidestilles med tavshedspligten i § 84, stk. 1.

Overtrædelse af lovforslagets § 84, stk. 1, 2. pkt. og stk. 2, foreslås strafbelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab. En overtrædelse af bestemmelse er f.eks., hvis et forsikringsselskab videregiver fortrolige oplysninger til forsikringsselskabets modervirksomhed om rent private forhold eller videregiver forsikringsselskabets oplysninger om kunder der er fysiske personer, til brug for risikostyring uden at forholdene om kunderne vedrører forpligtelser, der har eller vil kunne få en betydelig størrelse.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder med mindre andet er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 85

Den gældende § 121 i lov om finansiel virksomhed regulerer videregivelse af oplysninger til brug for markedsføring og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 121 i lov om finansiel virksomhed.

I *stk. 1* fastsættes hovedreglen om, at oplysninger ikke må videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre den fysiske person har givet samtykke til videregivelsen. Et samtykke skal indhentes i overensstemmelse med reglerne i henholdsvis markedsføringsloven og databeskyttelsesreglerne.

For så vidt angår videregivelse til brug for markedsføring svarer stk. 1 til bestemmelsen i § 13, stk. 1, i databeskyttelsesloven og skal således fortolkes i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Oplysninger om en fysisk person må efter stk. 1 ikke videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden har givet samtykke hertil. Da den foreslåede § 85, stk. 2, opregner betingelserne for videregivelse af oplysninger om kundeforhold til brug for rådgivning, er der indsat en henvisning til § 85, stk. 3, for at tydeliggøre, at der ikke kræves samtykke til videregivelse til rådgivning, når forholdet er omfattet af § 85, stk. 3.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1 er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, der videregiver oplysninger om en privatkunde til brug for markedsføring eller rådgivning uden kundens samtykke. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Videregivelse af forhold omfattet af stk. 3 straffes ikke.

Det foreslås i *stk. 2*, at til koncernvirksomheder samt virksomheder, hvor forsikringsselskabet ejer en virksomhed, der udøver virksomhed, som forsikringsselskabet må drive gennem en dattervirksomhed, eller en virksomhed, der er accessorisk til forsikringsselskabet, kan videregivelse efter *stk. 1* ske uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse.

Kravet om samtykke kan kun fraviges, hvis følgende betingelser er opfyldt:

For det første skal der være tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier. Som eksempler på generelle kundeoplysninger kan nævnes oplysninger om kundens navn, adresse, køn og alder. Desuden er oplysninger om f.eks., at kunden er husejer, bilejer, computerejer eller lignende, generelle kundeoplysninger. Derimod vil det efter bestemmelsen ikke være muligt uden samtykke at videregive oplysninger, som afslører rent private forhold hos kunden. Tilsvarende vil det ikke være muligt at videregive mere detaljerede kundeoplysninger, f.eks. af personlig eller økonomisk karakter.

For det andet skal der foretages en interesseafvejning: Videregivelsen skal være nødvendig for, at den koncernvirksomhed, som de fortrolige oplysninger videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til kunden må ikke overstige denne interesse.

Med dette krav sikres det, at videregivelse af generelle kundeoplysninger til brug for markedsføring eller rådgivning ikke kan ske, hvis en interesseafvejning undtagelsesvis måtte tale herimod. Som eksempel herpå kan nævnes den situation, at en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed har orienteret sine kunder om, at den ikke vil videregive oplysninger om kunderne til andre virksomheder til brug for markedsføring eller rådgivning. Hvis virksomheden på trods heraf alligevel beslutter sig for at videregive oplysningerne til brug for markedsføring eller rådgivning, vil hensynet til kunderne kunne tale imod, at en sådan videregivelse kan ske uden kundens samtykke.

Bestemmelsen supplerer de generelle regler i databeskyttelsesloven og -forordningen, der gælder for finansielle virksomheder, ligesom for andre erhvervsvirksomheder. I henhold til databeskyttelsesloven vil det derfor yderligere være en betingelse for videregivelse af oplysninger, at princippet om formålsbestemthed ikke er til hinder herfor. Dette princip fastslår, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål. Oplysninger må herefter ikke – medmindre den registrerede giver sit samtykke hertil – undergives en behandling, der er uforenelig med disse formål.

Samspillet med databeskyttelsesreglerne indebærer ligeledes, at selvom der er tale om generelle kundeoplysninger – og virksomheden således efter det foreslåede i visse tilfælde kan videregive oplysningerne uden kundens udtrykkelige samtykke – må videregivelse kun ske, hvis forbrugeren ikke har gjort indsigelse imod det, jf. artikel 21 i databeskyttelsesforordningen.

Desuden kan det nævnes, at databeskyttelsesreglerne om anden behandling end videregivelse, f.eks. anvendelse af oplysninger, også finder anvendelse for forsikringsselskaber og forsikringsholdingselskaber.

Justitsministeren kan ifølge databeskyttelseslovens § 13, stk. 8, fastsætte yderligere begrænsninger i adgangen til at videregive eller anvende bestemte typer af oplysninger til brug for markedsføring i henhold til databeskyttelseslovens § 13, stk. 2.

Bestemmelsen i *stk. 2* vedrører en undtagelse fra forbuddet mod, at oplysninger om en kunde, der er en fysisk person, videregives til brug for markedsføring eller rådgivning, medmindre kunden samtykker. Der er tale om to betingelser, der skal være opfyldt, for at undtagelsen gælder.

Den virksomhed, som oplysningerne videregives til, skal enten være en koncernvirksomhed, eller en virksomhed, som ejes af flere finansielle virksomheder eller flere investeringsforeninger, specialforeninger, hedgeforeninger, professionelle foreninger eller godkendte fåmandsforeninger i forening, og som udøver en virksomhed (aktivitet), som den finansielle virksomhed kan udøve i en dattervirksomhed eller en virksomhed (aktivitet), der er accessorisk.

Oplysninger kan videregives uden samtykke, hvis der er tale om generelle kundeoplysninger, der danner grundlag for inddeling i kundekategorier, og hvis videregivelsen er nødvendig for, at den virksomhed, som oplysningerne videregives til, kan forfølge en berettiget interesse, og hensynet til privatkunden ikke overstiger denne interesse.

Det foreslås i *stk. 3*, at sædvanlige oplysninger om forhold vedrørende om erhvervskundeforhold kan videregives til brug for markedsføring og rådgivning til en finansiell virksomhed, der er underlagt en tavshedspligt svarende til tavshedspligten i § 80, stk. 1. Bestemmelsen har sammenhæng med den foreslåede § 83, stk. 5, hvor der er udstedt en bekendtgørelse om, hvad der forstås ved »sædvanlige kundeoplysninger«. Omfanget af hvilke oplysninger der kan videregives efter nærværende bestemmelse følger således af bekendtgørelse om sædvanlige kundeoplysninger i finansielle virksomheder.

Til § 86

Det følger af den gældende § 122 i lov om finansiell virksomhed, at den finansielle virksomhed skal fastsætte retningslinjer for, i hvilket omfang der rent faktisk videregives oplysninger fra den finansielle virksomhed. Retningslinjerne skal være offentlig tilgængelige.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 122 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i § 86, at et forsikringsselskab skal fastsætte retningslinjer for, i hvilket omfang der rent faktisk videregives oplysninger. Retningslinjer skal være offentlig tilgængelige.

Bestemmelsen medfører, at et forsikringsselskab i offentlige retningslinjer skal fastlægge det omfang, selskabet udnytter lovens muligheder for videregivelse. Formålet med reglen er at give kunderne mulighed for at fravælge et selskab, der videregiver flere oplysninger, end kunden ønsker.

Retningslinjerne skal angive hvilke typer af kundeoplysninger, der videregives til hvilke typer af virksomheder. Der kræves ikke en detaljeret opremsning af alle oplysninger, men retningslinjerne skal give kunderne et tilstrækkeligt præcist indtryk af, hvilke oplysninger der videregives.

Det er ikke et krav, at retningslinjerne bliver udleveret til alle kunder, men de skal være tilgængelige for alle kunder, herunder potentielle kunder.

Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis retningslinjerne fremgår af en brochure, der kan udleveres til interesserede kunder.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse er strafbelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er et forsikringsselskab. En overtrædelse af den foreslåede § 86, 1, pkt., vil kunne være at undlade at udarbejde retningslinjer for, i hvilket omfang oplysninger videregives fra virksomheden. En overtrædelse af den foreslåede § 86, 2. pkt., vil være at virksomheden undlader at gøre retningslinjerne dem offentlig tilgængelige. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 87

Den gældende § 61 i lov om finansiell virksomhed indeholder regler om adgangen til at eje og kontrollere betydelige kapitalandele i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiell virksomhed § 61 med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 57, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 9, stk. 3, i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Det foreslås i *2. pkt.*, at det samme gælder ved forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed, som er defineret i forslaget § 9, stk. 1, nr. 7.

En kvalificeret andel er defineret i forslaget § 9, stk. 3. Heraf fremgår, at der ved kvalificeret andel skal forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

Besiddelsen kan enten ske ved direkte ejerskab, indirekte ejerskab eller pantsætning. Erhvervelse af mindre end 10 pct., hvorved der åbnes mulighed for udøvelse af en betydelig indflydelse, vil tillige være omfattet af bestemmelsen. Sådanne tilfælde kan blandt andet foreligge i situationer, hvor aktionærer via aftaler, vedtægtsmæssige rettigheder eller lignende kan udøve en betydelig indflydelse på den finansielle virksomhed.

En kvalificeret andel kan således også opnås, selvom grænsen på 10 pct. ikke overskrides. Det er tilstrækkeligt, at der kan udøves en betydelig indflydelse på ledelsen af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Hvorvidt dette er tilfældet beror på en konkret vurdering. Afgørende er, om der ved erhvervelsen opnås kontrol. Dette kan for eksempel være tilfældet i virksomheder med en meget spredt ejerkreds.

Det fremgår endvidere af det foreslåede stk. 1, at også en indirekte erhvervelse skal godkendes. En indirekte erhvervelse kan forekomme ved en erhvervelse af en andel, der giver en kontrollerende indflydelse i en juridisk person, der i forvejen ejer en kvalificeret andel i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Hvis den indirekte erhvervelse omfatter virksomheder i flere medlemsstater, skal myndighederne i hver af disse medlemsstater underrettes. Omfanget af den enkelte underretning (notifikation) kan afhænge af det enkelte selskabs placering i kæden af selskaber. Indgår selskaber, der ikke er under tilsyn i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i kæden, skal vurderingen være mere detaljeret, end hvis alle selskaber i kæden er under et sådant tilsyn. Ved gentagne erhvervelser/forøgelser af kvalificerede andele inden for kortere tid, kan Finanstilsynet beslutte at lægge oplysninger fremkommet ved den tidligere vurdering til grund for vurderingen af forøgelsen. En forudsætning herfor er, at der ikke er sket ændringer i den påtænkte erhververs forhold af betydning for vurderingen.

Det er ikke en betingelse, at der erhverves en samlet kvalificeret andel, for at der skal ske forudgående godkendelse. En mindre andel, der bringer erhververens samlede kapitalandel i et selskab over grænsen for kvalificerede andele eller en af de øvrige grænser, skal således også godkendes af Finanstilsynet.

Det fastslås i bestemmelsen, at reglerne også finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der handler i forståelse med hinanden. Enhver aftale, udtrykkelig eller stiltiende, mundtlig eller skriftlig, om at samarbejde om en eventuel erhvervelse, betragtes som at handle i forståelse med hinanden. Afgørende er således, om der er truffet beslutning om at handle samlet. Aktionæroverenskomster mv., hvoraf det fremgår, at parterne vil udøve deres stemmerettigheder samlet, kan indgå som et moment i vurderingen, men er ikke afgørende. I tilfælde, hvor flere fysiske eller juridiske personer handler samlet, skal vurderingen af den enkelte erhverver, jf. det foreslåede § 87, stk. 1, ske i forhold til den samlede erhvervelse.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse, at der skal ske godkendelse ved erhvervelse af en kvalificeret andel, samt ved forøgelse af andelen der medfører, at denne vil overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed, jf. § 9, stk. 1, nr. 7. Ved dattervirksomhed forstås en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed.

I medfør af det foreslåede § 87, stk. 2, vil Finanstilsynet få hjemmel til at fastsætte nærmere regler for, hvad der skal medregnes, og hvordan det opgøres.

Den der påtænker at erhverve en kvalificeret andel, skal på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen. Først når Finanstilsynets godkendelse foreligger, er den pågældende berettiget til at erhverve andelen. Hvis en erhverver har undladt at ansøge om forhåndsgodkendelse af en påtænkt erhvervelse, kan Finanstilsynet ophæve den

stemmeret, som er tilknyttet andelene, jf. forslaget § 92. Kapitalandelene tildeles igen fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet kan godkende erhvervelsen.

Det er et krav, at erhvervelsen godkendes forudgående af Finanstilsynet. Ligeledes skal eksisterende aktionærer indsende ansøgning til Finanstilsynet, hvis der i forbindelse med kapitaludvidelser eller kapitalnedsættelser er sandsynlighed for, at de nævnte tærskler overskrides. Overskrides de nævnte tærskler, uden at erhververen er vidende herom, skal erhververen, når denne bliver vidende om overskridelsen, underrette Finanstilsynet hurtigst muligt. Hvis erhververen ønsker at afhænde andele, således at erhververen igen kommer under den overskredne tærskel, skal erhververen give meddelelse om dette, hvorefter Finanstilsynet fastsætter en frist for afhændelse af disse andele.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er en fysisk eller juridisk person. Den strafbare handling ved overtrædelse af stk. 1 består f.eks. i:

- Direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel jf. det foreslåede § 9, stk. 3, som overstiger grænserne, uden på forhånd at ansøge Finanstilsynet herom, eller
- forøge den kvalificerede andel uden på forhånd at ansøge Finanstilsynet herom, eller
- medfører at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed, uden på forhånd at ansøge Finanstilsynet herom.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder med mindre andet er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 88

Den gældende § 61, stk. 2-5, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om Finanstilsynets vurderingsperiode.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 61, stk. 2-5, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 58, stk. 1-6.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet bekræfter skriftligt og senest efter to arbejdsdage modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1. Det foreslås i *2. pkt.*, at tilsvarende gælder ved modtagelse af materiale efter stk. 3.

Finanstilsynet skal bekræfte modtagelsen af ansøgningen. På samme måde skal Finanstilsynet bekræfte modtagelsen af eventuelle supplerende oplysninger efter stk. 3. Bekræftelsen skal ske skriftligt og senest efter to arbejdsdage regnet fra modtagelsen af ansøgningen. Finanstilsynets bekræftelse er alene en bekræftelse af, at Finanstilsynet har modtaget de dokumenter, der fremgår af de i medfør af § 88, stk. 2 fastsatte regler, henholdsvis supplerende oplysninger, jf. stk. 3, og ikke en bekræftelse af disses fuldstændighed. Finanstilsynet vil således anføre i bekræftelsen, hvis der mangler dokumenter, som burde have været medsendt. Selvom det bekræftes, at alle dokumenter er indsendt, kan disse godt være ufuldstændige, eller der kan være behov for uddybning i øvrigt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet har fra tidspunktet for den skriftlige bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1, og modtagelsen af alle de dokumenter, som kræves vedlagt ansøgningen, en vurderingsperiode på 60 arbejdsdage til at foretage den i § 90 nævnte vurdering. Det foreslås i *2. pkt.*, at samtidig med bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1, underretter Finanstilsynet den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber.

I det foreslåede stk. 2 fastsættes den tidsmæssige ramme for Finanstilsynets vurdering af erhvervelsen af en kvalificeret andel. Det følger heraf, at Finanstilsynet har 60 arbejdsdage til at foretage vurderingen (vurderingsperioden). Fristen regnes fra datoen for den skriftlige bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1, og alle de dokumenter, som kræves vedlagt ansøgningen.

Finanstilsynet har udarbejdet en vejledning om godkendelse af erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede andele (vejledning nr. 81 af 20. september 2010). Vejledningen henviser til et ansøgningsskema på Finanstilsynets hjemmeside, hvoraf det fremgår, hvilke oplysninger der er nødvendige, og hvilke yderligere dokumenter der skal medsendes, jf. bemærkningerne til det foreslåede § 89.

Finanstilsynets bekræftelse skal indeholde en orientering om den dato, hvor Finanstilsynets vurderingsperiode udløber, jf. det foreslåede stk. 2. Hvor ansøgningen er ufuldstændig på grund af manglende dokumenter, og den påtænkte erhverver derfor anmodes om at fremsende de nævnte dokumenter, begynder fristen i stk. 3 først at løbe fra modtagelsen af dokumenterne. Det vil derfor ikke være muligt at oplyse fristens udløbsdato ved bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet, indtil den 50. arbejdsdag i vurderingsperioden, kan anmode om yderligere oplysninger, der er nødvendige for vurderingen.

Det foreslås i *2. pkt.*, at anmodningen skal ske skriftligt. I *3. pkt.* foreslås det, at første gang, en sådan anmodning fremsættes, afbrydes vurderingsperioden i perioden mellem tidspunktet for anmodningen og modtagelsen af svar herpå.

I *4. pkt.* foreslås det, at afbrydelsen kan dog ikke overstige 20 arbejdsdage, jf. dog stk. 4.

Hvis Finanstilsynet anmoder om supplerende oplysninger, afbrydes vurderingsperioden, indtil tilsynet modtager svar. Dette gælder dog kun første gang, der anmodes om supplerende oplysninger. Skulle det vise sig nødvendigt flere gange at anmode om supplerende oplysninger, afbrydes vurderingsperioden ikke ved de efterfølgende anmodninger. Afbrydelsen kan ikke overstige tyve arbejdsdage.

Modtager Finanstilsynet ikke de supplerende oplysninger, træffes afgørelsen på det foreliggende grundlag. Afhængig af de manglende oplysningers karakter vil dette oftest betyde et afslag på grund af manglende oplysninger.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan forlænge afbrydelsen af vurderingsperioden som nævnt i stk. 3 med op til ti arbejdsdage.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at forlængelsen kan ske, når den påtænkte erhverver er en fysisk eller juridisk person, der er placeret eller er omfattet af lovgivning i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

I *nr. 2* foreslås det, at det samme gælder, hvor der er tale om en fysisk eller juridisk person, som ikke er meddelt tilladelse til at udøve den i forslagets § 14 nævnte virksomhed eller den i §§ 7-10 i lov om finansiell virksomhed nævnte virksomhed eller den i § 3, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder nævnte virksomhed eller den i § 13 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter nævnte virksomhed i Danmark, et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det drejer sig om forsikringsselskaber (skades-, livs- og captivegenforsikringsselskaber), jf. forslagets § 14, pengeinstitutter, jf. lov om finansiell virksomhed § 7, realkreditinstitutter, jf. lov om finansiell virksomhed § 8, investeringsforvaltningsselskaber, jf. lov om finansiell virksomhed § 10, regulerede markeder, jf. lov om kapitalmarkeder § 3, nr. 2, og fondsmæglerselskaber, jf. § 13 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter. Opremsningen omfatter både virksomheder med tilladelse i Danmark samt virksomheder med tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til § 90

Den gældende § 61, stk. 6-8, indeholder regler om, at Finanstilsynets afslag straks skal meddeles den påtænkte erhverver, og at afslaget skal begrundes. Hvis Finanstilsynet ikke meddeler skriftligt afslag på ansøgningen, i løbet af vurderingsperioden, anses erhvervelsen for at være godkendt. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at Finanstilsynet kan fastsætte en frist for gennemførelse af erhvervelsen.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiell virksomhed § 61, stk. 6-8, med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 58, stk. 4-6.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis Finanstilsynet afslår en ansøgning om godkendelse af en påtænkt erhvervelse, skal dette skriftligt begrundes og meddeles den påtænkte erhverver straks efter beslutningen herom.

I *2. pkt.* foreslås det, at meddelelsen skal ske inden for vurderingsperioden.

Det foreslås i *3. pkt.*, at den påtænkte erhverver kan anmode Finanstilsynet om at offentliggøre begrundelsen for afslaget.

Det er i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper, at en part straks skal orienteres om afgørelsen rettet mod vedkommende. Meddelelsen skal dog fortsat ske inden for den samlede vurderingsperiode. Beslutningen anses for truffet, når Finanstilsynet har taget endeligt stilling til spørgsmålet. Er sagen af en karakter, der gør, at den skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, er der først truffet endelig beslutning, når bestyrelsen har truffet afgørelse.

Den påtænkte erhverver kan anmode Finanstilsynet om at offentliggøre begrundelsen for afslaget. Finanstilsynet vil herefter være forpligtet til at offentliggøre begrundelsen, dog inden for rammerne af lovgivningen i øvrigt. Det betyder, at Finanstilsynet ikke med en sådan anmodning kan offentliggøre fortrolige oplysninger om forsikringssselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, ligesom oplysninger modtaget fra tilsynsmyndigheder i andre lande kun kan offentliggøres med samtykke fra de pågældende myndigheder.

Er der tale om en afgørelse, der er truffet af Finanstilsynets bestyrelse, hvor den påtænkte erhverver er en juridisk person, skal der ske offentliggørelse af afgørelsen efter reglerne i § 291 i forslaget til lov om forsikringsvirksomhed og § 354 a i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis Finanstilsynet ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt giver afslag på ansøgningen om den påtænkte erhvervelse, anses erhvervelsen for at være godkendt.

Den påtænkte erhverver har dermed en sikkerhed for, at Finanstilsynets afgørelse af en sag ikke tager længere tid end den fastsatte vurderingsperiode.

Vurderingsperioden begynder først ved afsendelse af bekræftelsen efter § 88, stk. 1. Har ansøgeren ikke modtaget en bekræftelse fra Finanstilsynet, kan ansøgeren derfor ikke anse erhvervelsen som godkendt.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet ved godkendelse af en erhvervelse eller forøgelse efter § 87, stk. 1, kan fastsætte en frist for gennemførelsen af denne.

I *2. pkt.* foreslås det, at Finanstilsynet kan forlænge en sådan frist.

Den påtænkte erhverver vil dermed få en frist, inden for hvilken vedkommende skal erhverve den påtænkte kapitalandel. Overskrides denne periode, kan Finanstilsynet enten forlænge fristen på anmodning eller kræve, at der foretages en ny ansøgning og dermed en ny vurdering i Finanstilsynet. Finanstilsynet kan ikke herudover fastsætte betingelser for erhvervelsen. Finanstilsynet kan således ikke opstille betingelser om for eksempel ledelsens sammensætning eller nationalitet.

Til § 91

Den gældende § 61 a i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynet, i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning modtaget efter § 61, stk. 1, skal sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes.

Den foreslåede § 90 viderefører den gældende § 61 a i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 59, stk. 1-3.

Bestemmelsen vedrører de kriterier, der kan inddrages ved vurderingen af en påtænkt erhvervelse.

Det foreslås i *stk. 1, 1.pkt.*, at Finanstilsynet i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning modtaget efter § 87, stk. 1, skal sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Det foreslås i *2. pkt.*, at vurderingen skal endvidere ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i forhold til kriterierne nævnt i stk. 1, nr. 1-5.

Med stk. 1 præciseres det, hvad der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om en påtænkt erhvervelse af en kvalificeret andel kan godkendes. Vurderingen skal sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori der påtænkes erhvervet en kvalificeret andel.

Ved forsvarlig og fornuftig forvaltning forstås forvaltning på det økonomiske område. Hvis den pågældende ejer eksempelvis i forbindelse med ejerskab eller deltagelse i ledelsen af andre virksomheder har vist sig uegnet til at drive virksomhed på en økonomisk forsvarlig måde, f.eks. hvis den pågældende er dømt for økonomisk kriminalitet, kan stemmeretten ophæves.

I artikel 59 i Solvens II-direktivet anvendes udtrykket »sund og forsigtig«, mens udtrykket »fornuftig og forsvarlig« anvendes i de gældende danske regler. Baggrunden for denne forskel er en redegørelse om »Indgrebsmulighederne for betydende kapitalejere i finansielle virksomheder«, som professor, dr.jur. Erik Werlauff, på foranledning af Finanstilsynet har udarbejdet. Redegørelsen er optrykt i beretning om Finanstilsynets virksomhed i 1998. Ordlyden i de gældende danske regler foreslås videreført, idet denne vurderes at være i overensstemmelse med direktivet.

Det fremgår endvidere, at vurderingen skal foretages under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden. Det vil sige, at hvis den påtænkte erhverver ved erhvervelsen af den kvalificerede andel, eller ved forøgelsen til en af de højere procentgrænser, vil få en kontrollerende indflydelse på en virksomhed, skal vurderingen foretages under hensyntagen hertil. Herudover skal vurderingen af de enkelte kriterier også ses i forhold til den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet.

Der skal inddrages fem kriterier ved vurderingen.

I *stk. 1, nr. 1*, foreslås som det første kriterium, at den påtænkte erhververs omdømme skal inddrages i vurderingen.

Det foreslåede § 90, stk. 1, nr. 1, indebærer en fastlæggelse af, om der hersker tvivl om den påtænkte erhververs integritet og faglige kompetence, og om denne tvivl er velbegrundet. En sådan tvivl kan for eksempel opstå som følge af tidligere erhvervsmæssig adfærd. Vurderingen af omdømmet er særlig relevant, hvis den påtænkte erhverver er en ikke-reguleret virksomhed, mens vurderingen er mindre indgående, hvis erhververen er meddelt tilladelse og underlagt tilsyn inden for Den Europæiske Union. En eventuel tiltale eller verserende retssag mod den påtænkte erhverver kan indgå som et moment i vurderingen af den påtænkte erhververs omdømme, men er ikke i sig selv nødvendigvis nok til at begrunde et afslag på ansøgningen. Vurderingen vil i høj grad svare til den vurdering, som foretages, når det undersøges, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør i et forsikringsselskab opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i medfør af forslagens § 128, jf. § 105.

I *stk. 1, nr. 2*, foreslås som det andet kriterium, at omdømmet og erfaringen hos den eller de personer, der efter erhvervelsen vil lede forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, skal inddrages i vurderingen.

Kriteriet er relevant, når den påtænkte erhvervelse er af en størrelse, hvor erhververen vil opnå kontrollerende indflydelse og kan udskifte ledelsen, og hvor erhververen rent faktisk har intention om at gøre dette. Det er et krav i § 105, at direktører og bestyrelsesmedlemmer skal vurderes egnede og hæderlige for at varetage et sådant hverv. Med det pågældende kriterium vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om den foreslåede ledelse opfylder betingelserne om egnethed og hæderlighed. Hvis dette ikke er tilfældet, kan Finanstilsynet afslå ansøgningen om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Kriteriet indebærer, at hvis den påtænkte erhverver efter erhvervelsen har intentioner om at ændre ledelsen, skal ansøgningen indeholde materiale til at foretage en egnetheds- og hæderlighedsvurdering af de påtænkte ledelsesmedlemmer. Det betyder, at en eventuel fremtidig ledelse af virksomheden skal leve op til kravene i § 105 allerede på

tidspunktet for godkendelse af erhvervelsen. Formålet er at sikre, at der er sund og fornuftig ledelse af virksomheden efter en overtagelse.

I *stk. 1, nr. 3*, foreslås som det tredje kriterium, at den påtænkte erhververs økonomiske forhold inddrages i vurderingen, især i forhold til arten af de forretninger, der drives eller påtænkes drevet i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, hvori erhvervelsen påtænkes.

Det tredje kriterium vedrører den påtænkte erhververs økonomiske forhold, især i lyset af den type forretninger, der forfølges eller påtænkes drevet i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, hvori erhvervelsen påtænkes. Kriteriet indeholder en vurdering af, om den påtænkte erhverver er økonomisk solid nok til at kunne erhverve den påtænkte andel uden at true forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens fortsatte eksistens ved erhvervelsen eller inden for en overskuelig fremtid.

I *stk. 1, nr. 4*, foreslås som det fjerde kriterium, at det skal vurderes, om virksomheden fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen, navnlig om den koncern, som virksomheden eventuelt kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem de kompetente myndigheder.

Dette er særligt relevant, hvor den påtænkte erhverver er under tilsyn i et land uden for den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. I det tilfælde skal der lægges vægt på, om der fortsat kan føres et effektivt tilsyn både med den del af koncernen, der er beliggende i henholdsvis uden for Den Europæiske Union. I kravet om, at virksomheden fortsat skal kunne overholde tilsynskravene, ligger også, at virksomheden fortsat kan overholde de økonomiske krav, der stilles til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, uanset den påtænkte erhververs formål med erhvervelsen.

Hvor det tredje kriterium således hovedsageligt går på erhververens forhold og økonomiske evne til at erhverve andelen, går det fjerde kriterium på forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens forhold og evne til fortsat at overholde tilsynskravene.

I *stk. 1, nr. 5*, som det femte kriterium, at det i vurderingen skal indgå, om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 3 og 4 i hvidvaskloven, vil ske.

I vurderingen skal det således indgå, om der ved den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme vil finde sted, eller risikoen herfor øges. Er den påtænkte erhverver tidligere dømt for eller verserer der sager om sådanne forhold, vil dette ofte også kunne henføres under kriteriet om den påtænkte erhververs omdømme, jf. nr. 1. Kriteriet er tiltænkt som en opsamling i de tilfælde, hvor der, uanset at den påtænkte erhverver ikke er dømt for eller har verserende sager om sådanne forhold, alligevel er en grund til at formode - omstændighederne taget i betragtning - at erhvervelsen kan indebære sådanne aktiviteter.

Den vurdering, som Finanstilsynet foretager af en påtænkt erhvervelse, skal foretages på baggrund af alle de nævnte kriterier.

I *stk. 2* foreslås det, at Finanstilsynet kan afslå en ansøgning om godkendelse af en påtænkt erhvervelse, hvis der er rimelig grund til at antage, at den påtænkte erhverver vil modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden på baggrund af kriterierne nævnt i stk. 1 eller at de oplysninger, som den påtænkte erhverver har afgivet ikke er fyldestgørende efter Finanstilsynets vurdering.

Finanstilsynet må give afslag på en ansøgning, når der på baggrund af kriterierne er rimelig grund til at antage, at den påtænkte erhverver vil modvirke en forsvarlig og fornuftig forvaltning af virksomheden, jf. stk. 1. Derudover kan Finanstilsynet afslå ansøgningen, hvis de afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

Finanstilsynet kan efter bestemmelsen kun godkende, at en aktionær erhverver andele eller forøger disse, hvis den pågældende aktionær ikke kan forventes at modvirke en forsvarlig og fornuftig forvaltning af forsikringsvirksomheden eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Adgangen til at godkende den nævnte aktionær kan f.eks. benyttes til at afvise aktionærer, som har medvirket til en uforvarlig og ufornuftig forvaltning af andre finansielle virksomheder. Se om baggrunden for bestemmelsen Erik Werlauff, der på foranledning af Finanstilsynet udarbejdede en redegørelse om »Indgrebsmulighederne for betydende kapitalejere i finansielle virksomheder«. Redegørelsen er optrykt i beretning om Finanstilsynets virksomhed i 1998.

Finanstilsynet har til brug for vurderingen af de enkelte kriterier brug for en række dokumenter og oplysninger. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverv og den påtænkte erhvervelse. Finanstilsynet må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for den tilsynsmæssige vurdering. Finanstilsynet har udarbejdet en vejledning om godkendelse af erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede andele. Vejledningen henviser til et ansøgningsskema på Finanstilsynets hjemmeside, hvoraf det fremgår, hvilke oplysninger der er nødvendige, og hvilke yderligere dokumenter der skal medsendes.

I *stk. 3* foreslås det, at i Finanstilsynets vurdering efter *stk. 1* må hensynet til markedets økonomiske behov ikke indgå.

Bestemmelsen i *stk. 3* har til formål, at Finanstilsynet ikke vurderer erhvervelsen ud fra markedets økonomiske behov. Der kan således ikke i vurderingen inddrages overordnede økonomiske betragtninger og betragtninger om, hvad der er bedst for markedet.

Til § 91

Det følger af den gældende § 61 b i lov om finansiel virksomhed, at en besidder af en kvalificeret andel skal underrette Finanstilsynet skriftligt, hvis vedkommende påtænker at afhænde andelen. På samme måde skal der ske underretning, hvis vedkommende påtænker at reducere sin andel.

Det foreslåede § 91 viderefører § 61 b i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 57, *stk. 2*.

Det foreslås i § 91, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel, jf. § 9, *stk. 3*, eller formindske en kvalificeret andel i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed således, at afhændelsen bevirker, at grænsen på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne ikke længere er nået, eller bevirker, at virksomheden eller holdingvirksomheden ophører med at være vedkommendes datterselskab, skal forinden skriftligt underrette Finanstilsynet herom med angivelse af størrelsen af den påtænkte fremtidige kapitalandel.

Enhver aftale, udtrykkelig eller stiltiende, mundtlig eller skriftlig, om at samarbejde om en eventuel afhændelse, betragtes som at handle i forståelse med hinanden. Afgørende er, om der er truffet beslutning om at handle samlet. Vurderingen af, om der er truffet beslutning om at handle i forståelse med hinanden, foretages på tidspunktet for underretningen af Finanstilsynet.

Ved kvalificeret andel, som beskrevet i § 9, *stk. 3*, forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Der kan være tale om en kvalificeret andel, selv om grænsen på 10 pct. ikke er overskredet. Det er tilstrækkeligt, at der har kunnet udøves en betydelig indflydelse på ledelsen. Hvorvidt dette er tilfældet beror på en konkret vurdering. Afgørende er, om der ved erhvervelsen opnåedes kontrol. Det kan for eksempel være tilfældet i virksomheder med en meget spredt ejerkreds.

Der skal ske en forudgående underretning til Finanstilsynet med oplysning om størrelsen af den kapitalandel, der besiddes efter afhændelsen. Det er ikke et krav, at Finanstilsynet godkender afhændelsen. Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at følge større ændringer i besiddelsen af kvalificerede andele i forbindelse med salg.

Det foreslås med lovforslagets § 312, *stk. 2*, nr. 1 at strafbelægge overtrædelse af § 91. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 1* er en fysisk eller juridisk person, som ejer en kvalificeret andel i et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab.

Den straffbare handling ved overtrædelse af stk. 1 består i at afhænde en kvalificeret andel, jf. § 9, stk. 3, eller formindske en kvalificeret andel i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed således, at afhændelsen bevirker, at grænsen på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne ikke længere er nået, eller bevirker, at virksomheden eller holdingvirksomheden ophører med at være vedkommendes datterselskab.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 92

Den gældende § 61 c i lov om finansiel virksomhed, fastsætter at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 61, stk. 1, og § 61 b, skal meddele dette til Finanstilsynet. Bestemmelsen fastsætter også, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed senest ved udgangen af februar måned skal meddele Finanstilsynet om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, og om størrelsen af disse andele.

Den foreslåede § 92 viderefører den gældende § 61 c i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 61.

Det foreslås i *stk. 1*, at når et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 87, stk. 1, og § 91, skal virksomheden eller holdingvirksomheden straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

Bestemmelsen skal dels sikre, at Finanstilsynet får indblik i, hvem der ejer kvalificerede andele i finansielle virksomheder, dels give Finanstilsynet kendskab til tilfælde, hvor der sker erhvervelser i strid med § 87, dvs. erhvervelser som Finanstilsynet ikke har godkendt på forhånd.

Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed. Der kan være tale om en kvalificeret andel, selv om grænsen på 10 pct. ikke er overskredet. Det er tilstrækkeligt, at der har kunnet udøves en betydelig indflydelse på ledelsen. Hvorvidt dette er tilfældet beror, på en konkret vurdering. Afgørende er, om der ved erhvervelsen opnåedes kontrol. Det kan for eksempel være tilfældet i virksomheder med en meget spredt ejerkreds.

Straks skal forstås som "uden ugrundet ophold". Det må antages, at kravet godt kan opfyldes ved afsendelse af et brev, så snart virksomheden får kendskab til erhvervelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder senest i februar måned skal give Finanstilsynet meddelelse om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, og om størrelsen af disse andele.

Ifølge stk. 2, skal forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder inden udgangen af februar måned meddele navnene på de kapitalejere, som pr. 31. december det foregående år ejede en kvalificeret andel i den pågældende virksomhed eller holdingvirksomhed samt størrelsen af disse kapitalandele. Indberetningen giver Finanstilsynet mulighed for at konstatere, om ansøgningspligten i henhold til § 87, stk. 1 og meddelelsespligten i henhold til § 92, stk. 1 er overholdt. Hvis der ikke er sket ændringer i forhold til det foregående års indberetning, er det tilstrækkeligt at give meddelelse herom.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1, at strafbelægge overtrædelse af § 92.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab. Den straffbare handling ved overtrædelse af stk. 1 består i at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 87, stk. 1, og § 92, undlader at meddele dette til Finanstilsynet.

synet. Bestemmelsen fastsætter også, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed senest ved udgangen af februar måned skal meddele Finanstilsynet om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, og om størrelsen af disse andele. Undladelse af denne årlige meddelelse er ligeledes strafbelagt. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 93

Den gældende § 62 i lov om finansiel virksomhed fastlægger reglerne for Finanstilsynets sanktionsmuligheder i tilfælde af, at en ejer af kvalificeret andel i bl.a. en finansiel virksomhed, herunder et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, ikke opfylder kriterierne for at kunne godkendes som ejer af en kvalificeret andel samt Finanstilsynets mulighed for at ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandelen, eller påbyde kapitalejeren at følge bestemte retningslinjer.

Den foreslåede § 93 viderefører lov om finansiel virksomhed § 62 med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 62.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer, hvis kapitalejere, der er i besiddelse af en af de i § 87, stk. 1, omhandlede andele i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, ikke opfylder kravene i § 90, stk. 1.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at ophæve stemmeretten for kapitalandele, hvis ejere modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, eller for at påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer.

Et påbud om bestemte retningslinjer tilsigter på ny at etablere en forsigtig og sund udvikling. Ved forsvarlig og fornuftig forvaltning forstås forvaltning på det økonomiske område. Hvis den pågældende ejer eksempelvis i forbindelse med ejerskab eller deltagelse i ledelsen af andre virksomheder har vist sig uegnet til at drive virksomhed på en økonomisk forsvarlig måde, f.eks. hvis den pågældende er dømt for økonomisk kriminalitet, kan stemmeretten ophæves.

Det vil bero på en konkret vurdering, om bestemmelsen skal anvendes. Det er næppe udelukket at bringe bestemmelsen i anvendelse, hvis kapitalejere i et enkelt meget væsentligt anliggende modvirker en forsvarlig drift af virksomheden. Det kan for eksempel være, hvis en ejer blokerer en fusion, der kan sikre, at virksomheden kan føres videre på et forsvarligt grundlag, eller blokerer for nødvendige vedtægtsændringer, der er en forudsætning for en nødvendig kapitalforhøjelse således, at virksomheden kan fortsætte sin drift.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er knyttet til kapitalandele ejet af fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen i § 87, stk. 1, til forudgående ansøgning om godkendelse. Det foreslås i 2. pkt., at kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet kan godkende erhvervelsen.

Hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender den pågældende investering, tildeles kapitalandelen igen sin stemmeret. Beslutninger, der efter selskabsloven gyldigt er truffet i perioden, hvor kapitalandelene er frataget deres stemmeret, har fuld gyldighed også efter stemmerettens retablering.

Det foreslås i *stk. 3*, at har en fysisk eller juridisk person erhvervet kapitalandele som omhandlet i § 87, stk. 1, uanset at Finanstilsynet har afslået at godkende denne erhvervelse af kapitalandele, skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten tilknyttet disse kapitalandele.

Bestemmelsen i stk. 3 pålægger Finanstilsynet pligt til at ophæve stemmeretten, hvis en fysisk eller juridisk person har erhvervet kvalificerede ejerandele, selvom Finanstilsynet har afslået at godkende den kvalificerede andel.

Ophævelse af stemmeretten udelukker ikke, at der samtidig anvendes andre muligheder for at bringe den ulovlige tilstand til ophør, dvs. påbud, sanktioner og tvangsmidler.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal efterleves i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 93, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet endvidere skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret. i medfør af *stk. 2, 2. pkt.*

Når Finanstilsynet efter *stk. 2*, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 87, *stk. 1*, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, så vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af *stk. 3, 1. pkt.* Med *stk. 4, 2. pkt.*, får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af *stk. 1-3*, kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der kan træffes beslutninger i selskabet, uanset at Finanstilsynet har ophævet stemmeretten på en betydelig del af selskabskapitalen. Hvis det f.eks. fremgår af vedtægterne, at der kræves et kvalificeret flertal, vil kapitalandele uden stemmeret i realiteten blokerer for beslutninger. Har de ikke stemmeret, men skulle de stadig tælles med, ville de i praksis stemme mod alle forslag.

Andre rettigheder, der tilkommer en kapitalejer, f.eks. indløsningsret og retten til udbyttebetaling, bortfalder ikke ved Finanstilsynets ophævelse af stemmerettighederne.

Den gældende § 63 i lov om finansiel virksomhed, indeholder en regel om, at Finanstilsynet skal underrettes om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders direkte eller indirekte erhvervelse og forøgelse af kvalificerede andele i udenlandske forsikringsselskaber og udenlandske finansielle virksomheder, eller hvis den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed.

Den foreslåede § 94 viderefører § 63 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet på forhånd skal underrettes om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i et udenlandsk forsikringsvirksomhed eller en udenlandsk finansiell virksomhed samt sådanne forøgelser af den kvalificerede andel, som medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. og 50 pct. af stemmerettighederne henholdsvis selskabskapitalen, eller at den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed.

Det foreslås i *2. pkt.*, at underretningen skal indeholde oplysning om, i hvilket land virksomheden er etableret.

Bestemmelsen fastslår, at Finanstilsynet skal underrettes om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders erhvervelse og forøgelse af kvalificerede andele i udenlandske forsikringsselskaber og udenlandske finansielle virksomheder, der driver pengeinstitutvirksomhed, fondsmæglervirksomhed, investeringsforvaltningsvirksomhed eller realkreditinstitutvirksomhed. Enhver form for erhvervelse, herunder etablering af en dattervirksomhed, er omfattet af bestemmelsen.

Besiddelse af kvalificerede andele i udenlandske virksomheder, som de nævnte, er forbundet med samme risici som besiddelse af kvalificerede andele i danske virksomheder, derfor fastslås det, at der er pligt for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder til at underrette Finanstilsynet ved erhvervelse og forøgelse af kvalificerede andele i de nævnte udenlandske virksomheder.

En kvalificeret andel er defineret i forslagens § 9, stk. 3.

Med »udenlandske forsikringsselskaber« menes de virksomheder, der efter de danske regler ville være omfattet af definitionen af forsikringsselskaber i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1, og dermed være underlagt et krav om tilladelse eller godkendelse fra Finanstilsynet.

Enhver form for erhvervelse, herunder etablering af en dattervirksomhed, er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, som har en andel på mindst 10 pct. af en et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk finansiell virksomhed, og som påtænker at mindske denne andel, således at den falder under en af de i stk. 1 fastsatte grænser, skal underrette Finanstilsynet herom og angive størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

Finanstilsynet skal tilsvarende underrettes, når andele afhændes eller bringes ned under de i stk. 1 foreslåede nævnte grænser.

Det foreslåede stk. 2 skal, ligesom bestemmelsen i stk. 1, gøre det muligt for Finanstilsynet at følge med i, hvilke andele forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder har i udenlandske virksomheder, og dermed hvilke risici de påtager sig i udlandet.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1-4*, at når det udenlandske forsikringsselskab eller den udenlandske finansielle virksomhed bliver en dattervirksomhed, skal meddelelsen til Finanstilsynet indeholde følgende oplysninger om dattervirksomheden: I hvilket land dattervirksomheden ønskes etableret, en beskrivelse af dattervirksomhedens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og planlagte aktiviteter, dattervirksomhedens adresse og navnene på dattervirksomhedens ledelse.

Det foreslåede stk. 3 fastsætter krav om, hvilke oplysninger, der skal meddeles Finanstilsynet, når der erhverves så mange kapitalandele, at der etableres en dattervirksomhed. Kravene svarer til de krav om oplysninger, der stilles efter § 38, stk. 1, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, ved etablering af en filial i udlandet. Det skal bemærkes, at der efter

forslagets § 64 stilles krav om Finanstilsynets godkendelse ved en etablering af en dattervirksomhed i de pågældende lande, når den pågældende dattervirksomhed er et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et forsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at ved ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4, skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden give meddelelse til Finanstilsynet herom, inden ændringen foretages.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvis forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden ikke på forhånd er bekendt med ændringen, skal meddelelse til Finanstilsynet gives straks efter, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har modtaget underretning om ændringen.

Det foreslåede stk. 4 fastslår, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden ved ændring af forhold, som der er givet meddelelse om i medfør stk. 3, skal give meddelelse herom til Finanstilsynet, inden ændringen foretages, jf. § 94, stk. 1.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1, at strafbelægge overtrædelse af § 94, stk. 1, stk. 2 og stk. 4, således at overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Den strafbare handling efter 1. pkt. er at undlade at underrette Finanstilsynet forud for erhvervelsen af en kvalificeret andel i et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk finansiell virksomhed eller om sådanne forøgelse af den kvalificerede andel, som medfører, at denne udgør eller overstiger en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. og 50 pct. Den strafbare handling efter 2. pkt. er at undlade at oplyse om i hvilket land den udenlandske virksomhed, der erhverves en kvalificeret andel i eller hvori den kvalificerede andels forøges, er etableret.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Den strafbare handling er, at virksomheden undlader at underrette Finanstilsynet, om at den påtænker at mindske sin andel, således at den falder under grænserne på 10 pct., 20 pct., 33 pct. og 50 pct., eller at underretningen ikke angiver størrelsen af den påtænkte fremtidige andel.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 4 er forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Den strafbare handling efter 1. pkt. er at undlade at meddele Finanstilsynet om ændring af forhold som virksomheden tidligere har givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4, inden ændringen foretages. Den strafbare handling efter 2. pkt. er ikke straks at underrette om ændringer af forhold som virksomheden tidligere har givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4, når virksomheden ikke på forhånd har været bekendt med ændringerne. "Straks" skal forstås som uden ugrundet ophold.

Til § 95

Den gældende § 70 i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler om bestyrelsens overordnede og strategiske funktion.

Den foreslåede § 95 viderefører lov om finansiell virksomhed § 70 med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede § 95, indeholder i stk. 1, stk. 4, og stk. 5, enslydende forslag til dem, der er foreslået ved lovforslag om ændring af lov om finansiell virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes fremsat i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Forslagene vil derfor videreføre gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelserne bliver gennemført ved ovenfor nævnte lovforslag.

Bestemmelsen indeholder krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion med henblik på at sikre, at forsikringsselskaber drives betryggende. Dette omfatter løbende stillingtagen til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker m.v. Samtidig indeholder den krav til bestyrelsens fastlæggelse af retningslinjer til direktionen og til direktionens rapportering til bestyrelsen om virksomhedens risici. Endelig indeholder bestemmelsen krav til bestyrelsens opfølgning på, om risikoprofil og politikker følges i virksomheden og til, at bestyrelsen træffer de fornødne forholdsregler, hvis risikoprofil og politikker ikke længere er forsvarlige for den finansielle virksomhed.

Stk. 1 og 2 indebærer, at bestyrelsens skriftlige retningslinjer til direktionen skal omfatte alle væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici. Dette er i overensstemmelse med Finanstilsynets praksis og sikrer, at kun uvæsentlige aktiviteter kan udelades af bestyrelsens stillingtagen. Medmindre der er tale om aktiviteter, som bestyrelsen efter lovgivningen ikke må – eller af andre årsager ikke kan – uddelegere til direktionen, afgør bestyrelsen dog selv, om en aktivitet skal uddelegeres fuldt ud eller kun delvist til direktionen.

Kravene i henhold til bestemmelsen indebærer ikke krav om en bestemt procedure for bestyrelsens stillingtagen til de forhold bestemmelsen omhandler, men indebærer krav om, at bestyrelsen løbende sikrer sig, at der er overensstemmelse mellem, hvad forsikringsselskabet vil og kan gøre.

Bestemmelsen finder anvendelse for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. I forsikringsholdingvirksomheder skal bestyrelsen bidrage til at sikre, at risici kan identificeres og styres, at lovgivningen kan overholdes på tværs af koncernens selskaber, og at der kan tages stilling til, hvordan selve holdingselskabet, herunder et forsikringsholdingselskab, kan leve op til de gældende regler for holdingvirksomheden.

Uanset at aktiviteterne i en forsikringsholdingvirksomhed ofte er mere afgrænsede end i et forsikringsselskab, er det vigtigt, at den overordnede og strategiske ledelse af virksomheden sker med udgangspunkt i den forretningsmodel, som forsikringsholdingvirksomhedens bestyrelse har valgt og de hertil hørende risici. En forsikringsholdingvirksomhed har som kapitalejer i et forsikringsselskab betydelige muligheder for at påvirke aktiviteter og risici i forsikringsselskabet. Endvidere kan en forsikringsholdingvirksomhed i vidt omfang få behov for at understøtte datterselskaber økonomisk, særligt når det indgår i datterselskabernes kapitalberedskaber, at moderselskabet skal kunne bidrage med supplerende finansiering. Derfor er det tillige væsentligt, at holdingselskabets bestyrelse løbende sikrer sig, at virksomheden har det fornødne kapitalgrundlag i forhold til virksomhedens aktiviteter.

Ligeledes er det relevant at sikre, at bestyrelsen løbende forholder sig til, om dens medlemmer har den fornødne viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af holdingvirksomheden. Det er i den forbindelse vigtigt, at bestyrelsen afdækker og håndterer de risici, der følger af samspillet mellem datterselskabernes forretningsområder og disse forretningsområders indflydelse på driften af holdingvirksomheden. Hertil kommer, at en forsikringsholdingvirksomhed som kapitalejer vil have betydelig indflydelse på, hvem der kan vælges til bestyrelsen i forsikringsselskabet. Det er derfor vigtigt, at en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse har de fornødne kompetencer til at vurdere forsikringsselskabets forhold, så ledelsen i forsikringsselskabet har de påkrævede kompetencer.

Endelig er det vigtigt at sikre, at der sker en forsvarlig rapportering i forhold til alle de relevante ledelsesniveauer om de risici, som forsikringsholdingvirksomheden udsættes for, hvad enten dette sker som led i virksomhedens aktiviteter som kapitalejer et forsikringsselskab eller i forhold til andre sideløbende aktiviteter.

Bestemmelsens regler viderefører den tilsvarende regel i lov om finansiell virksomhed, og den foreslåede bestemmelse skal derfor fortolkes i overensstemmelse med de dertilhørende kommentarer til lov om finansiell virksomhed § 70, jf. folketingstidende 2009-10, L 175, side 52-54.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal med henblik på at sikre, at virksomheden drives betryggende udføre følgende oplyste opgaver.

Efter *stk. 1, nr. 1*, skal bestyrelsen for et forsikringsselskab fastlægge, hvilke forretningsmæssige aktiviteter virksomheden vil beskæftige sig med inden for virksomhedens formålsparagraf. Bestyrelsen i et forsikringsselskab vil f.eks. skulle tage stilling til, hvilke forsikringsklasser og -produkter selskabet skal udbyde.

Bestyrelsen skal desuden efter *stk. 1, nr. 2*, identificere og kvantificere de væsentlige risici, som virksomheden påtager sig dels ved sine forretningsmæssige aktiviteter dels ved sin indretning. Bestyrelsen skal herunder træffe beslutning om virksomhedens risikoprofil, der er den overordnede ramme for, hvilke og hvor store risici virksomheden ønsker at påtage

sig. I et forsikringsselskab skal bestyrelsen f.eks. fastlægge, hvilke og hvor store forsikrings- og markedsrisici selskabet vil påtage sig.

Ud fra den fastlagte risikoprofil skal bestyrelsen efter *stk. 1, nr. 3*, fastlægge politikker for virksomhedens væsentlige aktiviteter og tilknyttede risici under hensyntagen til samspillet mellem disse. Med politikker menes principper for, hvordan virksomheden skal drives, for at risikoprofilen kan overholdes.

I et forsikringsselskab vil det f.eks. være de overordnede principper for selskabets forsikringsmæssige risici og opfølgning på, hvordan bl.a. forsikringsudbetalingerne udvikler sig og om de indlagte forudsætninger holder.

Endelig skal bestyrelsen efter *stk. 1, nr. 4*, fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan virksomheden vil sikre mangfoldighed i bestyrelsen, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en bred vifte af kvalifikationer og kompetencer til bestyrelsen. En mangfoldighedspolitik bør angive, hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til bestyrelsen. Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står den enkelte bestyrelse frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for den pågældende virksomhed til at fremme mangfoldigheden i bestyrelsen.

Med det foreslåede krav om, at bestyrelsen skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes bestyrelsen til aktivt at fremme den for virksomheden relevante og nødvendige mangfoldighed i bestyrelsen.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. dette forslags § 257, vil Finanstilsynet vurdere, om politikken i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EIOPA og ICP i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant.

Bestyrelsens opfyldelse af forpligtelserne i nr. 1-4 skal ske med henblik på at sikre, at den pågældende virksomhed drives betryggende. Herved fastlægges ikke en egentlig selvstændig pligt, men det understreges, at virksomhedens fastlagte risikoprofil, politikker og skriftlige retningslinjer til direktionen er centrale for, at virksomheden drives på en betryggende måde. Fastlæggelsen heraf er således bestyrelsens måde at angive, hvordan virksomheden skal drives, så det sker med den nødvendige hensyntagen til virksomhedens risikoprofil og forretningsmodel.

Det indebærer, at en tilsidesættelse af visse af de politikker og skriftlige retningslinjer, som forsikringsselskabets bestyrelse skal fastsætte efter § 95 og ledelsesbekendtgørelsen, kan tillægges større vægt ved ansvarsbedømmelsen i erstatningssager i forbindelse med tab, som den pågældende virksomhed har lidt som følge af tilsidesættelse af virksomhedens politikker eller retningslinjer. Tilsidesættelse af en forskrift i interne retningslinjer vil kunne være relevant for ansvarsbedømmelsen, når formålet med den skriftlige retningslinje helt eller delvis er at regulere, hvad der udgør forsvarlig adfærd i den givne situation.. Sådanne interne retningslinjer, hvis hovedformål er at sikre, at finansielle virksomheder drives på en forsvarlig måde, bl.a. med henblik på at imødegå overdreven risikotagning, som kan lede til betydelige tab for virksomhederne, samt sikre, at virksomhederne drives ærligt, redeligt og professionelt og i sine kunders bedste interesse, vil eksempelvis kunne være virksomhedens politik for forsikringsmæssige risici, politik for markeds-, modparts- og kreditrisici, politik for operationelle risici, politik for risikostyring, hvidvaskpolitik, it-sikkerhedspolitik, politik for vurdering af egen risiko og solvens samt politikker for distribution af tjenesteydelser og produkter til kunderne og for interessekonfliktpolitikker. Ansvarsbedømmelsen i erstatningssager vedrørende tilsidesættelse af politikker eller skriftlige retningslinjer vil i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Med bestemmelsen tilsigtes ikke en ændring af, hvilken betydning tilsidesættelse af interne retningslinjer, der alene har en ordensmæssig karakter, tillægges ved ansvarsbedømmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at på grundlag af den fastlagte risikoprofil og de fastlagte politikker skal bestyrelsen for virksomheden give direktionen skriftlige retningslinjer, der som minimum skal indeholde følgende oplistede elementer.

Bestemmelsen fastsætter, at bestyrelsen skal udarbejde skriftlige retningslinjer til direktionen. Dette skal ske på grundlag af bestyrelsens overvejelser og beslutninger om forretningsmæssige aktiviteter, risikoprofil og politikker.

Det foreslås i stk. 2, *nr. 1*, at de skriftlige retningslinjer skal indeholde kontrollerbare rammer for, hvilke og hvor store risici direktionen må påføre virksomheden.

Det foreslås i stk. 2, *nr. 2*, at de skriftlige retningslinjer skal tage stilling til, efter hvilke principper risici skal opgøres.

Det foreslås i stk. 2, *nr. 3*, at de skriftlige retningslinjer skal indeholderegler om hvilke typer af dispositioner der kræver bestyrelsens stillingtagen, og hvilke dispositioner direktionen kan foretage som led i sin stilling.

Dette skal sikre, at væsentlige dispositioner, der efter forsikringsselskabets forhold er af usædvanlig art eller af stor betydning, vurderes eksplicit af bestyrelsen i forhold til forsikringsselskabets risikoprofil og politikker.

Det foreslås i stk. 2, *nr. 4*, at de skriftlige retningslinjer skal indeholde regler for, hvordan og i hvilket omfang direktionen skal rapportere til bestyrelsen om virksomhedens risici, herunder om udnyttelsen af rammerne i retningslinjerne for direktionen og om overholdelsen af de grænser, der er fastsat i lovgivningen vedrørende de risici, som virksomheden må påtage sig.

. Rapporteringen skal omfatte både alle retningslinjernes rammer og alle de grænser, der er fastsat i lovgivningen. Reglen indebærer desuden, at direktionen skal rapportere til bestyrelsen, hvis der er vilkår i virksomheden eller på de finansielle markeder, der indebærer, at de af bestyrelsen fastlagte risikoprofil og politikker ikke længere kan overholdes, også selvom direktionen følger retningslinjerne.

Rapporteringen skal sikre, at bestyrelsen til stadighed har kendskab til forsikringsselskabets aktuelle risici, herunder om virksomheden overholder lovgivningens krav til, hvor store risici, virksomheden må påtage sig. Dette skal dels gøre det muligt for bestyrelsen at gribe ind i tide overfor uønskede risici, dels være en del af beslutningsgrundlaget, når bestyrelsen skal revurdere risikoprofilen.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestyrelsen for virksomheden løbende skal tage stilling til, om virksomhedens risikoprofil og politikker samt retningslinjerne for direktionen er forsvarlige i forhold til virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter, organisation og ressourcer, herunder kapital og likviditet, samt de markedsforhold, som virksomhedens aktiviteter drives under.

Som følge af den foreslåede bestemmelse skal bestyrelsen løbende tage stilling til, om risikoprofilen samt de af bestyrelsen vedtagne politikker og retningslinjer på passende måde er implementeret i virksomhedens drift. Bestyrelsen skal desuden tage stilling til, om den valgte risikoprofil er forsvarlig set i lyset af blandt andet de organisatoriske forhold, de forhåndenværende ressourcer, herunder særligt kapital og likviditet, de forretningsmæssige aktiviteter art og kompleksitet samt markedsforholdene.

Bestyrelsens vurdering vil i stort omfang være fremadrettet. Eksempelvis skal bestyrelsen sikre sig, at der er tilstrækkelige medarbejderressourcer og systemmæssige ressourcer til at håndtere såvel vækst i forretningsomfanget som nye risici, der kan opstå.

Bestyrelsen skal ligeledes løbende vurdere, om de fastlagte politikker er egnede til at sikre, at virksomhedens risici til stadighed kan holdes inden for den ønskede risikoprofil.

Hvor ofte, der skal foretages revurdering af risikoprofil og politikker, afhænger af den konkrete situation. Normalt vil revurderingen skulle ske mindst en gang om året, men i perioder med større ændringer i virksomhedens forhold og/eller markedsforholdene vil revurderingen skulle foretages hyppigere.

En revurdering behøver ikke nødvendigvis at føre til ændringer, men hvis bestyrelsen skønner, at risikoprofil og politikker ikke er betryggende, skal bestyrelsen foretage en fornyet fastlæggelse heraf samt om nødvendigt revurdere virksomhedens forretningsmæssige aktiviteter og retningslinjerne til direktionen.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestyrelsen for virksomheden løbende skal vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen, herunder om direktionen har fraveget disse, og om fravigelsen i givet fald har været forsvarlig. Bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Efter *stk. 4* skal bestyrelsen vurdere, om direktionen overholder de retningslinjer, som bestyrelsen har givet direktionen, idet dette er en væsentlig forudsætning for, at virksomheden drives forsvarligt. Hvis direktionen ikke overholder retningslinjerne, skal bestyrelsen træffe de nødvendige forholdsregler, som i praksis vil afhænge af karakteren af den manglende overholdelse. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med bemærkningerne til *stk. 1*, hvor det bl.a. understreges, at direktionens tilsidesættelse af virksomhedens centrale interne retningslinjer tillægges større vægt i sager om ansvarsbeholdelse.

Det foreslås i *stk. 5*, at såfremt bestyrelsen beslutter konkret at fravige eller acceptere en fravigelse af den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker eller retningslinjerne for direktionen, skal dette indføres i bestyrelsens forhandlingsprotokol sammen med en redegørelse for grundelsen for beslutningen.

Den foreslåede bestemmelse tydeliggør bestyrelsens pligter med hensyn til fravigelse af virksomhedens risikoprofil, politikker eller retningslinjerne for direktionen. Kravene til redegørelsen for grundelsen for beslutningen vil svare til kravene der følger af § 98 i lovforslaget. Det indebærer bl.a., at det skal være muligt at genfinde forudsætningerne for de drøftelser, der har fundet sted i bestyrelsen. Den foreslåede bestemmelse vil omfatte tilfælde, hvor fravigelsen af virksomhedens risikoprofil, politikker eller retningslinjerne for direktionen er sket efter beslutning fra bestyrelsen, eller hvor bestyrelsen har accepteret, at direktionen har fraveget disse. Bestemmelsen vil derimod ikke omfatte tilfælde, hvor direktionen uden bestyrelsens vidende har fraveget risikoprofilen, politikker eller retningslinjerne for direktionen, og hvor bestyrelsen først efterfølgende bliver opmærksom herpå. Sådanne tilfælde vil i stedet være omfattet af den bestemmelse i § 95, *stk. 4*, om bestyrelsens løbende vurdering af direktionens varetagelse af sine opgaver, hvorefter bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis direktionen ikke varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed i medfør af *stk. 1-4*.

Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1169 af 31. oktober 2017 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. Bekendtgørelsen forventes videreført.

Det foreslås i lovforslagets § 312, *stk. 1*, nr. 1, at overtrædelse af § 95, *stk. 1-4*, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 1-4* er hvert enkelt medlem af bestyrelsen i det pågældende forsikringsselskab eller forsikringsholdingvirksomhed. Den strafbare handling består i at undlade at efterkomme et eller flere af kravene i *stk. 1-4*.

Til § 96

Den gældende § 65 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at bestyrelsen skal have en forretningsorden.

Den foreslåede § 97 viderefører den gældende § 65 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Den gældende bemyndigelse i lov om finansiel virksomhed § 65, *stk. 2*, er i dag anvendt til udstedelse af bekendtgørelse nr. 1169 af 31. oktober 2017 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen). Af ledelsesbekendtgørelsens bilag 5 fremgår reglerne for tilrettelæggelse af arbejdet i bestyrelsen i et forsikringsselskab.

Det foreslås i § 96, *stk. 1*, at bestyrelsen ved en forretningsorden skal træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af sit hverv.

I den foreslåede *stk. 1* stilles således krav om, at bestyrelsen skal udarbejde en forretningsorden for bestyrelsens arbejde. Forretningsordenen skal overholde en række minimumskrav. Forretningsordenen skal definere indholdet af bestyrelsens hverv mv. Forsikringsselskaber er på grund af deres samfundsøkonomiske betydning underlagt omfattende regulering og beskæftiger sig i øvrigt ofte med mange og komplekse forretningsområder. Bestyrelsen i et forsikringsselskab

har derfor mange forpligtelser, der følger af virksomhedens særlige karakter. Bestyrelsens procedurer for sådanne forpligtelser bør fremgå af bestyrelsens forretningsorden.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om forretningsordenens indhold.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er bestyrelsen. Den strafbare handling består i undladelse af ved en forretningsorden at træffe nærmere bestemmelser om udførelsen af bestyrelsens hverv. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 97

Den gældende § 74 i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler om bestyrelsens møder, og supplerer reglerne om afholdelse af bestyrelsesmøder m.v. i selskabslovens kapitel 7 om kapitalselskabers ledelse. Bestemmelsen fastsætter bl.a. at bestyrelsesformanden skal sørge for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes, at ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har visse rettigheder, og at eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har pligt til at deltage i bestyrelsens behandling af de pågældende sager, såfremt det ønskes af blot ét bestyrelsesmedlem. Endelig fastsætter de gældende regler at der skal føres protokol over bestyrelsens møder. Endvidere stiller den gældende § 109 i lov om finansiell virksomhed krav om, at reglerne i § 74 finder tilsvarende anvendelse for et forsikrings-selskabs repræsentantskab.

Den foreslåede § 97 viderefører den gældende § 74, stk. 1 og 2, og § 109 i lov om finansiell virksomhed med en ny struktur. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsesformanden skal sørge for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes.

Den foreslåede stk. 1 svarer til § 123 i selskabsloven.

Selskabslovens § 123 bestemmer, at formanden for bestyrelsen eller tilsynsrådet i et aktieselskab skal sikre, at det øverste ledelsesorgan holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes. Et medlem af ledelsen eller selskabets generalforsamlingsvalgte revisor, jf. selskabslovens § 144, kan forlange, at det øverste ledelsesorgan indkaldes. En direktør har, selv om den pågældende ikke er medlem af bestyrelsen eller tilsynsrådet, ret til at være til stede og udtale sig ved bestyrelsens eller tilsynsrådets møder, medmindre bestyrelsen eller tilsynsrådet i de enkelte tilfælde træffer anden bestemmelse.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 97, stk. 1, er bestyrelsesformanden. Det betyder, at hvis bestyrelsesformanden ikke overholder sin forpligtelse for, at bestyrelsen holder møde, når dette er nødvendigt, og skal påse, at samtlige medlemmer indkaldes eller overholder nogle af bestemmelsens formelle krav, vil bestyrelsesformanden kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2*, at ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab kan forlange, at bestyrelsen indkaldes.

Det foreslåede stk. 2 fastsætter en forpligtelse for at formanden for bestyrelsen til at være ansvarlig for, at der afholdes bestyrelsesmøder m.v. når det findes nødvendigt. Det er som udgangspunkt op til formanden at bestemme indkaldelses-

måden og indkaldelsesvarslet, i det omfang dette ikke er bestemt i bestyrelsens forretningsorden. Hvis der i bestyrelsens forretningsorden eller i forsikringsselskabets vedtægter er fastsat et indkaldelsesvarsel, skal dette overholdes.

Det foreslås i *stk. 3*, at en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har ret til at deltage i og udtale sig ved bestyrelsesmøder, medmindre bestyrelsen i den enkelte sag træffer anden bestemmelse.

Det foreslåede stk. 3 fastsætter, at ethvert medlem af bestyrelsen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar kan forlange, at bestyrelsen indkaldes. Der er tale om en ret til at forlange, at formanden indkalder bestyrelsen. Selve indkaldelsen skal ske efter de sædvanlige procedurer. Er der ikke fastsat sædvanlige procedurer bestemmer formanden indkaldelsesmåden og varslet. Hvis der i bestyrelsens forretningsorden eller i forsikringsselskabets vedtægter er fastsat et indkaldelsesvarsel, skal dette overholdes.

Det foreslås i *stk. 4*, at eksterne revisorer og den interne revisionschef har altid ret til at deltage i bestyrelsesmøder under behandling af sager, der har betydning for revisionen eller for aflæggelse af årsrapporten.

Retten til indkaldelse af og deltagelse i bestyrelsesmøder indebærer dels, at den omfattede personkreds sikres information på samme niveau som bestyrelsesmedlemmer, dels at den eksterne revisor og den interne revisionschef har mulighed for at orientere bestyrelsen om væsentlige regnskabsmæssige forhold af betydning for forsikringsselskabet. Som konsekvens heraf må den omfattede personkreds tilsendes dagsorden med bilag på lige fod med bestyrelsesmedlemmerne. Det anses som tilstrækkeligt, at bilagene alene sendes til den eksterne revisor på den eksterne revisors anmodning.

Alle de omfattede personer har ret til at være til stede uafhængigt af, om der er andre fra den omfattede persongruppe til stede.

Der er ikke efter lovens bestemmelser krav om et vist antal årlige møder i bestyrelsen. Det er derimod foreskrevet, at møderne i det øverste ledelsesorgan skal afholdes, når der er behov herfor. Det er ikke muligt nærmere at opregne, hvornår det er nødvendigt. Det er som udgangspunkt formanden, der har initiativpligten. Det er dog oplagt at indkalde til møde, hvis der er særlige økonomiske eller strategiske forhold, der kræver en drøftelse, eller hvis der er særlige forhold i direktionen, der skaber behov for et møde. Desuden vil der være behov for at drøfte de faste opgaver i forbindelse med selskabets »årshjul«.

Der er ikke noget til hinder for, at det øverste ledelsesorgan træffer beslutning om, at andre end de i den foreslåede bestemmelse nævnte personer deltager ad hoc i et ledelsesmøde eller under behandling af et bestemt dagsordenspunkt, hvis det øverste ledelsesorgan finder, at en sådan deltagelse vil have værdi for ledelsesorganets opgavevaretagelse. Der bør dog være tilslutning til en sådan deltagelse fra det samlede ledelsesorgans medlemmer.

Det foreslås i *stk. 5*, at eksterne revisorer, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar har pligt til at deltage i bestyrelsens behandling af de pågældende sager, hvis det ønskes af blot ét bestyrelsesmedlem.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at den eksterne revisor, den interne revisionschef og den ansvarshavende aktuar er til stede ved bestyrelsens behandling af sager, der er relevante for denne personkreds, hvis blot et enkelt bestyrelsesmedlem ønsker det. Den omhandlede personkreds har en særlig faglig indsigt og viden omkring selskabet, som medlemmerne af bestyrelsen sjældent besidder, hvorfor deres tilstedeværelse på et bestyrelsesmøde kan være nødvendig for, at bestyrelsen kan træffe en beslutning på et oplyst grundlag.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 97 finder tilsvarende anvendelse på et forsikringsselskabs repræsentantskab.

Som følge af den foreslåede stk. 6, finder § 97 tilsvarende anvendelse på forsikringsselskabets repræsentantskab, som derfor skal tilrettelægge repræsentantskabets arbejde efter reglerne i § 97, på samme måde som det er pålagt et forsikringsselskabs bestyrelse.

Et forsikringsselskab har efter lovforslagets § 103 mulighed for, at etablere et repræsentantskab til varetagelse af bestemte opgaver, som er angivet i vedtægterne, herunder valg af bestyrelse. Repræsentantskabets medlemmer er med hensyn til varetagelsen af deres hverv undergivet samme ansvar som bestyrelsen.

Til § 98

Den gældende § 74, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at der skal føres protokol over forhandlingerne i bestyrelsen, og et bestyrelsesmedlem, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen. Endvidere stiller den gældende § 109 i lov om finansiel virksomhed krav om, at reglerne i § 74 finder tilsvarende anvendelse for et forsikrings-selskabs repræsentantskab.

Den foreslåede § 98 viderefører den gældende § 74, stk. 3, samt § 109 i lov om finansiel virksomhed med en ny struktur. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at over forhandlingerne i bestyrelsen skal der føres protokol, der underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 2*, at et bestyrelsesmedlem, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, der ikke er enig i bestyrelsens beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen.

Den foreslåede stk. 1 og 2 svarer til selskabslovens § 128.

Dog har eksterne revisorer, interne revisionschefer og ansvarshavende aktuarer ikke i henhold til selskabsloven ret til at få foretaget protokoltilførsel. Selskabslovens § 128 bestemmer, at hvis det øverste ledelsesorgan består af flere medlemmer, føres der en protokol over forhandlingerne, der underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer. Endvidere bestemmer den, at et tilstedeværende ledelsesmedlem, der ikke er enig i en beslutning, har ret til at få sin mening indført i protokollen.

Der skal foreligge en forhandlingsprotokol og ikke kun en beslutningsprotokol, af hensyn til at kunne dokumentere forhandlingsforløbet og kunne placere et ansvar. Det bør endvidere omtales, hvilket materiale der har indgået i forhandlingerne i bestyrelsen. På baggrund af forhandlingsprotokollen skal det være muligt at genfinde forudsætningerne for de forhandlinger, der har fundet sted i bestyrelsen. Dette kan have betydning efterfølgende ved vurdering af, om medlemmerne af det øverste ledelsesorgan har handlet ansvarspådragende. Som udgangspunkt fritager det ikke et medlem for senere at ifalde ansvar, at vedkommende ikke har deltaget i et møde eller har underskrevet protokollen.

Der kan desuden være et behov for, at et medlem af direktionen, en direktør, en ekstern revisor, den interne revisionschef eller den ansvarshavende aktuar, som er uenig i bestyrelsens beslutning, har mulighed for at få sin mening indført i protokollen.

Protokollen kan føres elektronisk.

Medlemmer af bestyrelsen eller tilsynsrådet, som ikke har deltaget i et møde, bør efterfølgende orientere sig i protokollen.

Overtrædelse af stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 98, er bestyrelsesformanden. Det betyder, at hvis der ikke bliver ført en protokol over forhandlingerne i bestyrelsen, som underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer i bestyrelsen, vil bestyrelsesformanden kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 98 finder tilsvarende anvendelse på et forsikringsselskabs repræsentantskab.

Som følge af den foreslåede stk. 2, finder § 98 tilsvarende anvendelse på forsikringsselskabets repræsentantskab, som derfor skal tilrettelægge repræsentantskabets arbejde efter reglerne i § 98, på samme måde som det er pålagt et forsikringsselskabs bestyrelse.

Et forsikringsselskab har efter lovforslagets § 103 mulighed for, at etablere et repræsentantskab til varetagelse af bestemte opgaver, som er angivet i vedtægterne, herunder valg af bestyrelse. Repræsentantskabets medlemmer er med hensyn til varetagelsen af deres hverv undergivet samme ansvar som bestyrelsen.

Til § 99

§ 66 i lov om finansiel virksomhed fastsætter tegningsretten for bestyrelsen og direktionen.

Selskabslovens § 135, stk. 2, fastslår, at et kapitalselskab forpligtelses ved aftaler, som indgås på kapitalselskabets vegne af det samlede centrale ledelsesorgan eller af et medlem af bestyrelsen eller af en direktør.

Den foreslåede § 99 viderefører den gældende § 66 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 99, at den tegningsret, som efter selskabsloven tilkommer medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, kun kan udøves af mindst to i forening.

Denne tegningsret kan i vedtægterne yderligere begrænses således, at tegningsretten kun kan udøves af to eller flere bestemte personer i forening eller af flere end to i forening. Anden begrænsning i tegningsretten kan ikke fastsættes.

Kravet om, at der skal to til at tegne et forsikringsselskab, er en skærpelse i forhold til reglen om tegningsretten i § 135, stk. 2, i selskabsloven.

Baggrunden for, at der for forsikringsselskaber kræves mindst to til at tegne virksomheden, er, at forsikringsselskaber administrerer særligt betroede midler, hvorfor der er et særligt beskyttelsesbehov over for forsikringstagerne.

Overtrædelse af § 99 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er det enkelte ledelsesmedlem. Den strafbare handling består i at udøve tegningsretten på forsikringsselskabets vegne uden iagttagelse af kravet om, at denne udøves af mindst to i forening. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 100

Den gældende § 79 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal opstille måltal for andelen af underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejde politikker for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på selskabets øvrige ledelsesniveauer.

Den foreslåede § 100 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 79 a med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, som har finansielle instrumenter optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller som har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i to på hinanden følgende regnskabsår, skal bestyrelsen opstille måltal og udarbejde politikker efter nr. 1-3.

Bestemmelsen omfatter forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, tværgående pensionskasser, og arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller som har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i to på hinanden følgende regnskabsår.

Bestemmelsen finder også anvendelse på virksomheder, som er eller oprindeligt er stiftet som arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber eller er en tværgående pensionskasse, og hvor den samlede bestyrelse, bortset fra medarbejderrepræsentanter valgt blandt virksomhedens ansatte i henhold til § 140 i selskabsloven, består af et lige antal

personer, hvoraf præcist halvdelen er udpeget af arbejdsgivere, og den anden halvdel er udpeget af lønmodtagere, og hvor dette fremgår af vedtægter m.v. Tværgående pensionskasser og arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber defineres i henholdsvis §§ 247 og 250.

Efter den foreslåede bestemmelse skal der opstilles et måltal og udarbejdes en politik i relation til det underrepræsenterede køn, jf. det foreslåede nr. 1-3. I praksis anses et køn ikke længere for underrepræsenteret, når det udgør 40 pct. Det er i den forbindelse uden betydning hvilket køn, der udgør henholdsvis 40 pct. eller 60 pct. Et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed har således ikke pligt til at opstille måltal eller udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn, når den pågældende virksomhed har opnået en kønssammensætning, hvor intet af de to køn er repræsenteret med under 40 pct.

I medfør af det foreslåede stk. 1, nr. 1, skal bestyrelsen opstille måltal for andelen af medlemmer valgt af generalforsamlingen eller tilsvarende forsamling, der er virksomhedens øverste myndighed, af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen, medmindre der er en ligelig fordeling af kvinder og mænd blandt disse medlemmer i bestyrelsen.

Måltallet skal bestå af dels fastsættelse af en andel for det underrepræsenterede køn og dels angivelse af en tidshorison inden for hvilken, man tilstræber at opnå den pågældende andel. Heraf følger, at den fastsatte andel skal være større end den andel, det underrepræsenterede køn udgør på tidspunktet for fastsættelsen af måltallet.

Måltallet skal være ambitiøst og realistisk for den enkelte virksomhed. For måltal for det øverste ledelsesorgan bør tidshorisonen som udgangspunkt højst fastsættes til fire år, hvilket er den periode, det maksimalt tager at udskifte bestyrelsen. Det er således op til den enkelte virksomheds bestyrelse at vurdere, hvor højt måltallet for andelen af det underrepræsenterede køn skal være. For at få en reel udvikling i kønssammensætningen i den øverste ledelse i forsikringsselskaber i Danmark, forudsættes det, at måltallet for det øverste ledelsesorgan som nævnt skal være ambitiøst. Med henvisning til, at den foreslåede model giver frihed for bestyrelsen til at fastsætte det konkrete måltal for andelen af det underrepræsenterede køn, bør alle aspekter, der relaterer sig hertil, afklares, når bestyrelsen fastsætter sit måltal.

Måltallet skal kun omfatte de generalforsamlingsvalgte medlemmer af bestyrelsen. I forsikringsselskaber, hvor den øverste myndighed er et repræsentantskab, skal måltallet omfatte medlemmer af bestyrelsen, som er udpeget af repræsentantskabet. Det betyder, at de medlemmer, som vælges af medarbejderne på baggrund af en eventuel ordning om medarbejderrepræsentation, ikke skal indgå i det opstillede måltal.

Forpligtelsen til at opstille måltal for det underrepræsenterede køn i bestyrelsen gælder ikke, så længe virksomheden har en ligelig kønssammensætning i bestyrelsen og intet køn således er underrepræsenteret. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed vil være omfattet af krav om måltal i bestyrelsen, hvis kønssammensætningen ændrer sig, så et af kønnene bliver underrepræsenteret. Virksomheden skal i dette tilfælde hurtigst muligt sørge for at opstille måltal.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 100, stk. 1, nr. 1, straffes med bøde.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 100, stk. 1, nr. 1, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelsen består eksempelvis i, at bestyrelsen i forsikringsselskabet ikke har opstillet et måltal for at øge andelen af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen.

Det foreslåede stk. 1, nr. 2, fastsætter, at bestyrelsen skal opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer, medmindre der er en ligelig kønssammensætning på de øvrige ledelsesniveauer.

Der bliver med stk. 1, nr. 1 og 2, dermed krav om opstilling af to særskilte måltal for henholdsvis bestyrelsen og de øvrige ledelsesniveauer. Måltallet for de øvrige ledelsesniveauer skal udarbejdes efter samme principper, som er beskrevet i bemærkningerne til det foreslåede i stk. 1, nr. 1. Bestyrelsen i et forsikringsselskab kan undlade at opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn på de øvrige ledelsesniveauer, hvis der er en ligelig kønssammensætning i de øvrige ledelsesniveauer. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed vil være omfattet af krav om måltal på øvrige ledelsesniveauer, hvis kønssammensætningen ændrer sig, så et af kønnene bliver underrepræsenteret. Virksomheden skal i dette tilfælde hurtigst muligt sørge for at opstille måltal.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 100, stk. 1, nr. 2, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 100, stk. 1, nr. 2, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

somheden. Overtrædelsen består eksempelvis i, at bestyrelsen i et forsikringsselskab ikke har måltal for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på de øvrige ledelsesniveauer i virksomheden.

Det foreslåede stk. 1, *nr. 3*, fastsætter, at bestyrelsen skal udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer, medmindre der er en ligelig fordeling af kvinder og mænd på de øvrige ledelsesniveauer, jf. dog stk. 5.

En politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på de øvrige ledelsesniveauer kan indeholde en beskrivelse af virksomhedens indsats på området, eksempelvis at virksomheden kan indgå i et samarbejde med andre virksomheder, kan skabe rammer for den enkeltes karriereudvikling gennem netværk, kan oprette mentorordninger, eller ved at virksomheden i øvrigt kan gøres attraktiv for ledere af begge køn, eksempelvis ved at sikre en personalepolitik, som fremmer kvinders og mænds lige karrieremuligheder.

Det står den enkelte virksomhed frit for at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn, der findes bedst egnet for den pågældende virksomhed. Det er en betingelse, at virksomheden aktivt foretager sig noget i relation til at øge andelen af det underrepræsenterede køn i ledelsen. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed kan vælge de procedurer og metoder, de finder bedst egnede til at fremme en mere ligelig kønssammensætning i ledelsen af virksomheden.

Bestyrelsen kan undlade at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på de øvrige ledelsesniveauer, hvis der er en ligelig kønssammensætning på de øvrige ledelsesniveauer. Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed vil være omfattet af kravet om udarbejdelse af en politik, hvis kønssammensætningen ændrer sig, så et af kønnene bliver underrepræsenteret. Virksomheden skal i dette tilfælde hurtigst muligt sørge for at udarbejde en politik.

Har virksomheden i det seneste regnskabsår beskæftiget færre end 50 medarbejdere, kan bestyrelsen desuden undlade at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer, jf. den foreslåede bagatelgrænse i stk. 5.

Det foreslås i *stk. 2*, at for moderselskaber, der udarbejder koncernregnskab, skal beregningen i stk. 1 foretages på baggrund af koncernregnskabet.

Det foreslåede bestemmelse indebærer, at beregningen af de nævnte grænseværdier for, hvornår en virksomhed er omfattet af kravene om udarbejdelse af måltal og politikker, jf. stk. 1, skal foretages på baggrund af koncernregnskabet, hvis moderselskabet udarbejder koncernregnskab. Hvis koncernen overskrider grænseværdierne, omfattes moderselskabet af forpligtelserne til at udarbejde måltal og politikker.

Datterselskaber i en koncern skal efterleve reglerne i stk. 1 på virksomhedsniveau og skal således individuelt opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og på de øvrige ledelsesniveauer. Det forhold, at et datterselskabs moderselskab omfattes af stk. 1 ud fra beregningen af balancesummen på baggrund af koncernregnskabet, ændrer ikke på, at datterselskabet og moderselskabet skal opstille og udarbejde deres egne respektive måltal og politikker, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1-3.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at der ved øvrige ledelsesniveauer forstås to ledelsesniveauer under bestyrelsen. Det første ledelsesniveau under bestyrelsen omfatter direktionen og de personer, der organisatorisk er på samme ledelsesniveau som direktionen. Det andet ledelsesniveau omfatter personer med personaleansvar, som refererer direkte til det første ledelsesniveau under bestyrelsen.

Med denne definition skabes der klarhed over, hvordan forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øvrige ledelsesniveauer identificeres, og hvor mange af disse ledelsesniveauer, der skal opstilles måltal for og inkluderes i politikken, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 2 og 3. Det følger af lovforslagets § 39, at forsikringsselskaber, herunder tværgående pensionskasser skal have en bestyrelse og en direktion, jf. lovforslagets § 39, stk. 2. Både bestyrelsen og direktionen skal være anmeldt til registrering i Erhvervsstyrelsen. Det vil således være muligt at konstatere præcis, hvem der er medlem af et selskabs bestyrelse og direktion.

Bestyrelsen er ikke en del af de øvrige ledelsesniveauer.

Det er den hierarkiske referenceramme, der er afgørende for, om der er tale om et ledelsesniveau. Det første ledelsesniveau under bestyrelsen omfatter direktionen, dvs. de ledelsesmedlemmer, der er registreret hos Erhvervsstyrelsen, og de personer, der organisatorisk er på samme ledelsesniveau som direktionen. Det andet ledelsesniveau omfatter de personer på næste ledelsesniveau, der refererer direkte til første ledelsesniveau, dvs. personer med personaleansvar, som refererer enten direkte til direktionen eller de personer, der organisatorisk er på samme ledelsesniveau som direktionen.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestyrelsen skal opstille et nyt og højere måltal for andelen af det underrepræsenterede køn efter *stk. 1, nr. 1 og 2*, når forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har nået sit tidligere opstillede måltal, eller et nyt måltal, når tidshorizonten for den forventede opfyldelse er udløbet.

Bestemmelsen indebærer, at virksomhederne kontinuerligt og gradvist skal opdatere sine måltal, jf. *stk. 1, nr. 1 og 2*, indtil de har opnået en ligelig kønssammensætning i bestyrelsen og/eller øvrige ledelsesniveauer, hvor det underrepræsenterede køn udgør minimum 40 pct.

Det foreslåede *stk. 5* fastsætter, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der i det seneste regnskabsår har beskæftiget færre end 50 medarbejdere, kan undlade at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på deres øvrige ledelsesniveauer, jf. *stk. 1, nr. 3*.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en bagatelgrænse, hvorefter virksomheder, der i det seneste regnskabsår har beskæftiget færre end 50 medarbejdere kan undlade at udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på øvrige ledelsesniveauer. Baggrunden for bagatelgrænse skal ses i lyset af, at det alene giver mening af udarbejde politikker i virksomheder, der har et vist antal medarbejdere. Bagatelgrænsen angår kun kravet om at udarbejde en politik, jf. *stk. 1, nr. 3*, og forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder kan derfor ikke undtages fra kravet om at opstille måltal.

Det foreslåede *stk. 6* fastsætter, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed både omfattes af denne bestemmelse og bestemmelserne om kønsmæssig sammensætning i det øverste ledelsesorgan i selskabsloven, lov om erhvervsdrivende fonde eller i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, har *stk. 1-5* forrang.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder, som måtte omfattes af flere regelsæt om måltal og politikker for kønsmæssig sammensætning af ledelsen, skal overholde reglerne i lov om forsikringsvirksomhed, som har forrang.

Til § 101

Den gældende § 67 i lov om finansiell virksomhed fastsætter kravene til indkaldelse til generalforsamlinger.

Den foreslåede § 101 viderefører § 67, *stk. 1 og 2*, i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastslår, at indkaldelse til generalforsamling i et forsikringsselskab skal være offentligt tilgængelig og i overensstemmelse med vedtægternes bestemmelser.

Det foreslås i *2. pkt.*, at pressen skal have adgang til generalforsamlingerne.

Bestemmelsen skal sikre, at der er åbenhed om de beslutninger, der træffes på generalforsamlingen.

Kravet om, at indkaldelsen skal være offentligt tilgængelig, kan f.eks. opfyldes ved, at indkaldelsen annonceres i et dagblad, der udkommer, der hvor forsikringsselskabet har hjemsted. Det er imidlertid tilstrækkeligt, at indkaldelsen til generalforsamlingen fremgår af forsikringsselskabets hjemmeside eller udleveres på anmodning.

Kravet om, at indkaldelsen skal være offentligt tilgængelig, skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelses *2. pkt.* om, at pressen skal have adgang. Det er en forudsætning for, at pressen kan udnytte sin ret til adgang, at pressen har mulighed for at få oplyst tidspunkt og dagsorden for generalforsamlingen.

Indkaldelsen skal ske i overensstemmelse med selskabets vedtægter. I henhold til § 28 i selskabsloven skal vedtægterne indeholde regler om indkaldelse af generalforsamling. Det samme gælder for gensidige forsikringsselskaber, jf. dette forslags § 242 der fastsætter, at § 28 i selskabsloven finder anvendelse for disse selskaber.

For forsikringsselskaber, der er aktieselskaber, finder bestemmelserne om indkaldelse til generalforsamling i §§ 93-99 i selskabsloven desuden anvendelse.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2 at straffelægge overtrædelse af stk. 1.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er det centrale ledelsesorgan, jf. § 93, stk. 1, i selskabsloven. Det fremgår af § 93, stk. 1, at generalforsamlinger indkaldes og tilrettelægges af det centrale ledelsesorgan. Den strafbare handling består i at undlade at offentliggøre indkaldelsen til generalforsamling, at indkalde i uoverensstemmelse med vedtægternes bestemmelser samt i at nægte pressen adgang til generalforsamlingen. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2*, at stk. 1 ikke gælder for forsikringsselskaber, som er 100 pct. ejet af et forsikringsselskab, en finansiell virksomhed efter lov om finansiell virksomhed eller forsikringsselskaber og finansielle virksomheder i samme koncern.

Som eksempel kan nævnes, hvor en finansiell holdingvirksomhed ejer to finansielle virksomheder, der sammen ejer et forsikringsselskab 100 pct. Baggrunden herfor er, at der i sagens natur kun vil være én ejerinteresse repræsenteret på generalforsamlingen. Der kan derfor ikke forventes en debat af interesse for offentligheden. I lyset heraf vurderes det at være en uforholdsmæssigt stor byrde, hvis disse forsikringsselskaber skal overholde indkaldelsesvarslet og offentlighedskravet i stk. 1.

Til § 102

Den gældende § 68 i lov om finansiell virksomhed fastslår, at Finanstilsynet for finansielle virksomheder udøver de beføjelser, der er tillagt Erhvervsstyrelsen i henhold til § 93, stk. 2 og 3, i selskabsloven.

Den foreslåede § 102 viderefører § 68, i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *§ 102*, at Finanstilsynet udøver de beføjelser, der er tillagt Erhvervsstyrelsen efter selskabslovens § 93, stk. 2 og 3.

Disse beføjelser består i at kunne indkalde en generalforsamling i forsikringsselskaber uden bestyrelse eller i forsikringsselskaber, hvor bestyrelsen undlader at indkalde til generalforsamling. Forsikringsselskaber skal have en bestyrelse og en direktion, jf. lovforslagets § 39, stk. 2. De tilfælde hvor et forsikringsselskab ikke har en bestyrelse eller direktion vil f.eks. være i den situation, hvor bestyrelsen er afsat af Finanstilsynet.

Til § 103

Den gældende § 69 i lov om finansiell virksomhed giver mulighed for etablering af et repræsentantskab.

Den foreslåede § 103 viderefører § 69, i lov om finansiell virksomhed med sproglige ændringer. Den gældende regel i § 69, 3. pkt., foreslås ikke videreført, da bestemmelsen vedrører sparekasser.

Det foreslås i *§ 103*, der kan etablere et repræsentantskab til varetagelse af bestemte opgaver, som er angivet i vedtægerne, herunder valg af bestyrelse. Repræsentantskabets medlemmer er med hensyn til varetagelsen af deres hverv undergivet samme ansvar som.

Dette betyder, at repræsentantskabsmedlemmer kan pålægges erstatnings- og strafansvar på linje med bestyrelsesmedlemmer i det omfang, medlemmerne er ansvarlige for den ansvarspådragende handling.

Af typiske opgaver, der tillægges repræsentantskabet, kan udover at vælge bestyrelsens medlemmer og fastsætte vederlaget for disse, nævnes, at repræsentantskabet skal virke for forsikringsselskabets trivsel og bistå bestyrelse og direktion blandt andet ved at fremskaffe et bredere beslutningsgrundlag om oprettelse og nedlæggelse af filialer og kon-torsteder, samt at repræsentantskabet på generalforsamlingen kan forelægge vedtægtsændringer.

Til § 104

Den gældende § 79 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at regler om koncernrepræsentation i selskabsloven ikke finder anvendelse, hvis et forsikringsselskab midlertidigt driver en anden virksomhed.

Selskabslovens regler om koncernrepræsentation fremgår af selskabslovens § 141, som bestemmer, at § 140 i selskabsloven om selskabsrepræsentation finder tilsvarende anvendelse på medarbejderne i et dansk moderselskab, og dets datterselskaber, som er registrerede i Danmark, samt disses udenlandske filialer, der er beliggende i et EU/EØS-land. Ifølge selskabslovens § 140 har et selskabs medarbejdere ret til at vælge et antal medlemmer til selskabets øverste ledelsesorgan og suppleanter for disse svarende til halvdelen af de øvrige ledelsesmedlemmer i kapitalselskaber, der i de sidste tre år har beskæftiget gennemsnitligt mindst 35 medarbejdere.

Den foreslåede § 104 viderefører den gældende § 79 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 104, at reglerne om koncernrepræsentation i selskabsloven ikke gælder for medarbejdere i virksomheder, gennem hvilke et forsikringsselskab midlertidigt driver anden virksomhed i henhold til denne lov.

Selskabslovens regler om koncernrepræsentation giver bl.a. medarbejderne i et selskab ret til at vælge en række medlemmer og suppleanter til selskabets øverste ledelse under visse forudsætninger. Bestemmelsen skal ses i lyset af, at der er tale om midlertidig drift af anden virksomhed, og det derfor kan være uproportionelt, at give medarbejderne i et selskab, de rettigheder, som de har ret til i medfør af selskabslovens regler om koncernrepræsentation.

Den foreslåede bestemmelse er en undtagelse til selskabslovens regler om koncernrepræsentation.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med reglerne om forsikringsselskabers mulighed for midlertidigt at drive anden virksomhed i lovforslagets § 47. Ifølge lovforslagets § 47 kan forsikringsselskaber midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Det er uden betydning, hvor længe den midlertidige periode varer. Selvom besiddelsen i praksis varer længere end oprindeligt planlagt, medfører det ikke, at medarbejderne i den overtagne virksomhed opnår ret til koncernrepræsentation, så længe forholdet er omfattet af lovforslagets § 47.

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke i sig selv en hjemmel til at drive anden virksomhed.

Til § 105

Den gældende § 64 i lov om finansiel virksomhed vedrører egnetheds- og hæderlighedskravene til medlemmer af bestyrelsen eller direktionen samt generalagenter i finansielle virksomheder.

Den foreslåede § 105 viderefører § 64 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 42, 43, stk. 1-3, og stk. 4, 1. pkt., og artikel 257.

Den foreslåede § 105, indeholder i stk. 2-5 og 9, enslydende forslag til dem, der er foreslået ved lovforslag om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes fremsat i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Forslagene vil derfor videreføre gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser bliver gennemført ved ovenfor nævnte lovforslag.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger kravene til egnethed og hæderlighed for et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed samt for generalagenter.

Kravene har til formål at sikre en sund og sikker ledelse af forsikringsselskaber, således at tilliden til den finansielle sektor fremmes.

Ifølge den foreslåede bestemmelse skal medlemmer af et forsikringsselskabs bestyrelse og direktion samt generalagenter på tidspunktet for meddelelse af tilladelse eller på tidspunktet for indtræden i ledelsen for et eksisterende forsikringsselskab, opfylde visse krav til egnethed og hæderlighed.

Til opfyldelse af regelsættet skal de omfattede personer afgive en række oplysninger til Finanstilsynet. Oplysningerne indgår i Finanstilsynets bedømmelse af, om vedkommende er egnet og hæderlig i lovforslagets forstand.

Det foreslås i *stk. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab skal opfylde de i bestemmelsens oplistede betingelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen.

Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen i forsikringsselskabet og i hele den periode, hvori den pågældende person varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør for et forsikringsselskab, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende opfylder kravene.

Der opstilles ikke specifikke kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængigt af, om der er tale om en direktørpost eller et bestyrelseshverv samt hvilken type virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft relevant ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre omfattende krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene er skærpede, hvis der er tale om et stort og komplekst forsikringsselskab. Vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede nr. 1, skal foretages med udgangspunkt i hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at lede et mindre gruppe 2-forsikringsselskab, men at den pågældende ikke vil kunne opfylde kravet i forhold til en direktørpost i et stort gruppe 1-forsikringsselskab.

Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem skal have særlig indsigt i finansielle virksomheders forhold. I visse tilfælde kan særlig indsigt i en anden branche, i lokale forhold eller i overenskomstmæssige forhold, som er relevante for forsikringsselskabet, således være tilstrækkelig.

De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene i det foreslåede nr. 1.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab have tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen.

Kravene i nr. 2 skal til enhver tid være opfyldt. Det indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen og i hele den periode, hvori den pågældende person

varetager hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder som ledelsesmedlem, påser Finanstilsynet, om personen har et tilstrækkeligt godt omdømme, og om personen vil kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Finanstilsynet tager hensyn til, i hvilken type forsikringsselskab den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i et forsikringsselskab, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelse af hvervet eller stillingen. Kravet indebærer, at ledelsesmedlemmet skal udvise den fornødne uafhængighed set i forhold til den konkrete stilling eller det konkrete hverv i forsikringsselskabet. For bestyrelsesmedlemmer betyder det eksempelvis, at det enkelte bestyrelsesmedlem i tilstrækkelig grad skal kunne agere uafhængigt af den daglige ledelse i forsikringsselskabet og således i tilstrækkelig grad kunne udfordre og overvåge direktionens arbejde. Tilsvarende betyder det for direktionsmedlemmer, at det enkelte medlem i tilstrækkelig grad løbende skal kunne overvåge, udfordre og føre tilsyn med ledende medarbejderes arbejde.

Et ledelsesmedlem anses for at have et godt omdømme, hvis andet ikke er påvist, og hvis der ikke er nogen grund til at nære begrundet tvivl om vedkommendes gode omdømme. Finanstilsynet lægger alle relevante oplysninger til grund for vurderingen af, om ledelsesmedlemmet har et godt omdømme. Ledelsesmedlemmet anses ikke for at have et godt omdømme, hvis vedkommendes personlige eller forretningsmæssige adfærd giver anledning til begrundet tvivl om vedkommendes evner til at sikre en sund og sikker ledelse af virksomheden.

Ved denne vurdering lægger Finanstilsynet bl.a. vægt på alle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af ledelsesmedlemmets omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelserne, den tid der er gået siden overtrædelserne, personens opførsel siden en eventuel strafbar overtrædelse af loven og om der er tale om gentagelsestilfælde. Specielt i forhold til direktører vil det være vanskeligt at opretholde tilliden til vedkommende, hvis den virksomhed, som vedkommende leder, har modtaget gentagne påbud for samme overtrædelser af den finansielle lovgivning eller reglerne på hvidvaskområdet. Reglerne på hvidvaskområdet omfatter hvidvaskloven, de regler, der er udstedt i medfør heraf, og Europa-Parlamentets og Rådets forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Ved vurderingen af om et ledelsesmedlem lever op til kravene i det foreslåede nr. 2, skal der lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche. Medlemmer af bestyrelsen og direktionen i et forsikringsselskab skal derfor have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet.

I forbindelse med afvejningen af dette tillidshensyn skal der lægges vægt på ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering. Har ledelsesmedlemmet eksempelvis før sin indtræden i ledelsen for forsikringsselskabet været en del af ledelsen, compliance-ansvarlig eller udpeget som hvidvaskansvarlig i medfør af § 7, stk. 2, i hvidvaskloven i en virksomhed, der har overtrådt regler på hvidvaskområdet, skal denne overtrædelse og personens ansvar og adfærd i den forbindelse indgå i Finanstilsynets vurdering af personens hæderlighed i relation til forsikringsselskabet, som personen ønsker at indtræde i ledelsen for.

En person har været en del af ledelsen, hvis personen har været bestyrelsesmedlem eller direktør i virksomheden eller har været øverst ansvarlig for det forretningsområde, hvor den adfærd, der førte til overtrædelse af regler på hvidvaskområdet, fandt sted.

Ved Finanstilsynets afvejning af tillidshensynet skal der lægges vægt på karakteren og omfanget af overtrædelser af regler på hvidvaskområdet, og om der var tale om gentagne overtrædelser. Inddragelse af hensynet er som udgangspunkt ikke relevant ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem i et skadesforsikringsselskab lever op til hæderlighedskravet, da skadesforsikringsselskaber ikke er omfattet af regler på hvidvaskområdet.

Det foreslås i stk. 1, nr. 3, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelserne indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde.

Det betyder, at en person som udgangspunkt ikke kan være bestyrelsesmedlem eller direktør for et forsikringsselskab, hvis personen er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom personen som udgangspunkt må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis personen bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser, efter at personen er indtrådt i ledelsen for forsikringsselskabet. Sker det ikke, kan Finanstilsynet i medfør af dette lovforslags § 280, stk. 1 og 2, påbyde forsikringsselskabet at afsætte en direktør eller give et bestyrelsesmedlem et påbud om at nedlægge sit hverv.

I vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal føre til, at den pågældende ikke kan udnævnes henholdsvis skal udtræde af ledelsen, vil det indgå, om det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller om den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Herudover vil hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor indgå i vurderingen af, om en strafbar overtrædelse skal medføre, at den pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen. Hensynet til at opretholde tilliden til det finansielle system, herunder særligt ledelsesmedlemmets forståelse for den finansielle sektors særlige samfundsmæssige ansvar i relation til forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering, vil også indgå i vurderingen. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i nr. 2.

Det er ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side. Efter Finanstilsynets praksis har bestyrelsesmedlemmer og direktører pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller overtrædelse af markedsmisbrugsforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014 om markedsmisbrug med senere ændringer). Også andre overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor kan være omfattet af oplysningspligten. Det kan eksempelvis være overtrædelser af strafbelagte bestemmelser i hvidvask, skatte- og selskabslovgivningen. Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, om overtrædelserne skal føre til, at personen ikke anses for at leve op til kravet i det foreslåede nr. 3.

Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette kunne anses for en overtrædelse af anden relevant lovgivning, som vil kunne begrunde Finanstilsynets indgriben efter det foreslåede nr. 3.

Det strafbare forhold skal være fastslået ved endelig dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har vedtaget et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832.

Finanstilsynet har i medfør af dette forslags § 280, stk. 4, mulighed for at påbyde, at forsikringsselskab afsætter en direktør, når der er rejst tiltale for overtrædelse i en straffesag, og indtil sagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke længere opfylder kravene i det foreslåede nr. 3.

Det foreslås i stk. 1, nr. 4, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering.

Et ledelsesmedlem kan således ikke varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller er under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i rekonstruktionsbehandlingen eller de respektive insolvensbehandlinger vedkommende befinder sig.

Det foreslås i stk. 1, nr. 5, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab ikke må have påført eller påføre forsikringsselskabet tab eller risiko for tab på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på.

Finanstilsynet kan nægte en person at indtræde i ledelsen af et forsikringsselskab eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, dersom den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført forsikringsselskabet tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af et forsikringsselskab, har væsentlig indflydelse på denne, og virksomheden har påført forsikringsselskabet tab eller risiko for tab. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden. Der vil være tale om en konkret vurdering.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis engagement har påført et forsikringsselskab tab eller bragt selskabet i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af dette selskab, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Der skal være tale om engagementer, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som forsikringsselskabet har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for forsikringsselskabet, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende vurderes ikke at være egnede og hæderlige.

Bestemmelsen omfatter f.eks. situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører forsikringsselskabet tab eller udsætter selskabet for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen til, at engagementet blev nødlidende.

Hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor vil fortsat skulle indgå i vurderingen af, om ledelsesmedlemmets økonomiske situation skal medføre, at den pågældende ledelsesmedlem ikke kan varetage hvervet eller stillingen. Manglende tillid til et ledelsesmedlem, eksempelvis som følge af at det er offentligt kendt, at personen har uorden i privatøkonomien, vil kunne have en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og tilliden til denne.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 6*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Et ledelsesmedlem kan således ikke varetage hvervet eller stillingen som bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om den pågældende har udvist en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde, vil der blive lagt vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Ved afvejning af dette tillidshensyn skal ledelsesmedlemmets adfærd i forhold til efterlevelse af regler på hvidvaskområdet indgå. Der henvises til de specielle bemærkninger til det foreslåede nr. 2.

Bestemmelsen foreslås bl.a. anvendt i den situation, hvor ledelsesmedlemmets private økonomi er i en sådan uorden, at selve det forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af et forsikringsselskab. Som eksempler på økonomisk uorden kan nævnes, at vedkommende har restancer, er indberettet som dårlig betaler eller lignende. Endvidere kan viden om, at den pågældende i gentagne tilfælde har været en del af ledelsen i virksomheder, der er gået konkurs, begrunde, at Finanstilsynet vurderer, at en person ikke opfylder kravet.

Der skal dog foretages en individuel vurdering, hvor Finanstilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre professionelle bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer har været årsag til problemer i de virksomheder, som den pågældende tidligere har deltaget i ledelsen af. Uforsvarlig adfærd kan tillige være et ledelsesmedlems meget mangelfulde styring af virksomheden generelt, ledelsesmedlemmets manglende forankring og prioritering af efterlevelse af Finanstilsynets påbud eller manglende evne til at rette op på disse forhold eller gentagne overtrædelser af regler om inhabilitet eller passivitet. Også medvirken til beslutninger truffet af den samlede bestyrelse, som f.eks. medvirken til godkendelse af forsikringsprodukter i strid med lovens regler eller manglende kompetencer og forståelse for den finansielle lovgivning vil efter Finanstilsynets praksis efter en konkret vurdering kunne føre til, at et ledelsesmedlem ikke anses for at leve op til kravet i det foreslåede nr. 6.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af et forsikringsselskab sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for selskabet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis forsikringsselskabets ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet forsikringsselskabet, eller der er risiko for, at dette vil ske.

Svigt fra ledelsens side og heraf følgende økonomiske vanskeligheder i et forsikringsselskab har en afsmittende effekt på den finansielle sektors omdømme og derfor også på samfundets tillid til sektoren. Det gør sig gældende uanset størrelsen og typen af forsikringsselskabet. Det er derfor vigtigt, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet på grund af sin erfaring og kendskab til den konkrete virksomhed og markedsforholdene kan se, at der er behov herfor, jf. lovforslagets § 280, stk. 1 og 2.

Svigt fra ledelsens side kan også føre til omdømmetab, f.eks. i tilfælde hvor forsikringsselskabets grove overtrædelse af regler på hvidvaskområdet har ført til, at selskabet er blevet misbrugt til hvidvask af ulovlige midler eller skatteunddragelse. Har ledelsen ikke afsat tilstrækkelige ressourcer til hvidvaskforebyggelse, herunder ikke formået at forankre og prioritere hvidvaskområdet i ledelsen og den daglige drift i tilstrækkelig grad, skal Finanstilsynet kunne gribe ind og afsætte de ansvarlige ledelsesmedlemmer, jf. lovforslagets § 280, stk. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i et forsikringsselskab, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i stk. 1. Finanstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Det foreslåede stk. 2, 1. pkt., udmønter Finanstilsynets praksis, hvorefter Finanstilsynet påser, at personer omfattet af bestemmelsen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i § 105, stk. 1, i forbindelse med, at den pågældende tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør eller nøgleperson i et forsikringsselskab. Bestyrelsesmedlemmer, direktører og nøglepersoner kan, i forbindelse med deres tiltrædelse af et hverv eller en stilling, vælge at udfylde et oplysningsskema for bestyrelses-, direktionsmedlemmer eller nøglepersoner, som indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet modtager i den forbindelse de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om vedkommende opfylder kravene i § 105, stk. 1, i forhold til den konkrete stilling, og Finanstilsynet inddrager alle relevante oplysninger i Finanstilsynets vurdering af den pågældendes egnethed og hæderlighed. Når Finanstilsynet har modtaget relevante oplysninger, træffer Finanstilsynet afgørelse om det pågældende bestyrelsesmedlems, direktørs eller nøglepersons egnethed og hæderlighed. Afgørelsen meddeles herefter vedkommende. Samtidig orienteres det pågældende forsikringsselskab.

Det foreslåede stk. 2, 2. pkt., vedrører den situation, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke opfylder kravene til egnethed i § 105, stk. 1, nr. 1, fordi den pågældende vurderes ikke at have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Den vedrører også den situation, hvor vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis, jf. § 105, stk. 1, nr. 3. Det foreslåede stk. 2 vedrører desuden de øvrige situationer, hvor et bestyrelsesmedlem, en direktør eller en nøgleperson ikke opfylder kravene til hæderlighed i § 105, stk. 1, nr. 2 og nr. 4-6. Det drejer sig om f.eks. de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gældssanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i driften af, har påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis. Såfremt Finanstilsynet vurderer, at den pågældende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, træffer Finanstilsynet afgørelse om, at den pågældende ikke kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed.

Inden Finanstilsynet træffer afgørelse om, at den pågældende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af den finansielle virksomhed og af den, som afgørelsen retter sig mod. Sagen forelægges for Finanstilsynets bestyrelse til endelig afgørelse, da Finanstilsynets bestyrelse i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed træffer afgørelser i tilsynssager, der har videregående betydelige følger. Som part i Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både den berørte virksomhed og det bestyrelsesmedlem, den direktør eller den nøgleperson, som afgørelsen vedrører. Finanstilsynets afgørelser kan sædvanligvis påklages til Erhvervsankenævnet af forsikringsselskabet eller af den pågældende person, som afgørelsen retter sig imod. Herudover vil Finanstilsynets afgørelser efter stk. 2 kunne forlanges indbragt for domstolene af den virksomhed og af den person, som afgørelsen vedrører, jf. lovforslagets § 280, stk. 9. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 280, stk. 9, i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 3*, at vurderer Finanstilsynet, at personen ikke opfylder kravene i stk. 1, nr. 2-6, skal varigheden fremgå af afgørelsen.

Det foreslåede medfører, at en afgørelse om, at en person ikke opfylder hæderlighedskravene i § 105, stk. 1, nr. 2-6, skal indeholde afgørelsens varighed.

Virkningen af en angivelse af afgørelsens varighed vil være, at Finanstilsynet som udgangspunkt ikke efter udløbet af den tid varigheden er angivet til vil inddrage de forhold, der lå til grund for afgørelsen i forbindelse med, at den person afgørelsen vedrører eventuelt på ny måtte ansøge Finanstilsynet om en egnetheds- og hæderlighedsvurdering. Det betyder, at de forhold, der var afgørende for en vurdering af, at personen ikke opfyldte hæderlighedskravet, som udgangspunkt ikke længere forventes at have betydning for en ny vurdering. Det foreslåede ændrer ikke på, at såfremt den pågældende, efter udløbet af varigheden, vil tiltræde et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør eller nøgleperson på ny vil skulle ansøge Finanstilsynet om en egnetheds- og hæderlighedsvurdering. I denne nye vurdering vil de passede forhold, der tidligere førte til den negative afgørelse, blot ikke blive tillagt vægt.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvor længe afgørelsen skal have virkning. Varigheden kan ansættes som udgangspunkt fra et år til fem år, men kan i særligt alvorlige sager fastsættes til "indtil videre". Udmålingen af varigheden inden for rammerne af stk. 3 er overladt til Finanstilsynets skøn og vil bero på en konkret vurdering af de forhold, der gav anledning til afgørelsen.

I forbindelse med afgørelser vedrørende manglende opfyldelse af kravet i § 105, stk. 1, nr. 2, fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget, at Finanstilsynet skal lægge vægt på alle strafbare og administrative overtrædelser, inddragelse af tidligere tilladelser, licenser eller lignende, tidligere afskedigelser og baggrunden herfor. I vurderingen af den pågældendes omdømme tager Finanstilsynet hensyn til alvoren af overtrædelserne, den tid der er gået siden overtrædelserne, personens adfærd siden en eventuel strafbar overtrædelse af loven, og om der er tale om gentagelsestilfælde. Når Finanstilsynet således vurderer, om en person ikke har et tilstrækkeligt godt omdømme og kan udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen, skal Finanstilsynet eksplicit forholde sig til tidsaspektet og personens ageren siden en eventuel kritisabel adfærd. I vurderingen af fastsættelsen af varigheden efter det foreslåede stk. 3 vil Finanstilsynet foretage en samlet vurdering, der bl.a. tager hensyn til, hvor lang tid der er gået siden det pågældende forhold, personens adfærd siden det pågældende forhold, og om der er tale om gentagelsestilfælde. I situationer med gentagelsestilfælde vil der ikke blive sondret mellem, om den kritisable adfærd vedrører en anden type forhold end det første forhold eller de andre forhold. Gentagelsestilfælde vil være skærpende for fastsættelsen af afgørelsens varighed. Hvis et forhold er begået forud for en tidligere afgørelse om manglende opfyldelse af kravene i § 105, stk. 1, nr. 2-6, vil der som udgangspunkt skulle udmåles en samlet varighed svarende til, hvad der ville være blevet resultatet ved en samlet vurdering.

Et formål med at fastsætte varigheden er at øge transparensen og retssikkerheden for de personer, som afgørelsen vedrører. Der vil være forskel på varigheden af afgørelser meddelt på baggrund af mindre alvorlige forhold og mere grove forhold. Finanstilsynet vil derfor tage hensyn til karakteren af forholdet, herunder om det er et strafbart eller administrativt forhold, om det vedrører et tillidsbrud, og om der er tale om gentagelsestilfælde. De kumulative effekter af flere mindre overtrædelser i samme sag kan være skærpende i forbindelse med fastsættelsen af varigheden. Ligesom en tilpas grov overtrædelse i særligt alvorlige sager kan bevirke, at påbuddets varighed fastsættes til "indtil videre". Som udgangspunkt vil Finanstilsynet ikke inddrage forhold i en vurdering af en persons hæderlighed, der er mere end 10 år gamle. Finanstilsynet kan dog inddrage forhold, der ligger længere tilbage i tid, hvis forholdene er særligt alvorlige, eller hvis disse er en del af et sammenhængende sagsforløb, hvor dele er mindre end 10 år gamle, eller hvor der er tale om gentagelsestilfælde. Alvorlige forhold kan f.eks. være svindel, grov tilsidesættelse af god skik, forsætlig tilsidesættelse af hvidvasklovens krav eller egentlig medvirken til økonomisk kriminalitet. En tidligere afgørelse om manglende opfyldelse af § 105, stk. 1, nr. 2-6 har således gentagelsesvirkning for varigheden, uanset om det aktuelle forhold er af samme art eller ej. Det betyder omvendt også, at der skal være særlige forhold, der gør sig gældende, hvis Finanstilsynet skal kigge mere end 10 år tilbage ved vurderingen af en persons adfærd. Ud over hensynet til omfanget, karakteren og grovheden af de forhold, der begrunder afgørelsen, lægger Finanstilsynet også vægt på, hvorvidt der er grund til at antage, at den pågældende fortsat ikke vil kunne varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Det beror på en vurdering af de konkrete forhold, herunder om forholdet er så kritisabelt, at en længere varighed er påkrævet, eller hvor varigheden i særligt alvorlige sager bør være "indtil videre".

Begyndelsestidspunktet for varigheden af afgørelsen vil, som udgangspunkt være datoen for Finanstilsynets afgørelse. Varigheden af afgørelser og påbud vil bl.a. afhænge af grovheden af de passede forhold, om der er tale om gentagelsestilfælde, hvor lang en periode forholdene har stået eller stod på og hvor lang tid der er gået siden de pågældende forhold er ophørt. I vurdering af fastsættelsen af varigheden skal Finanstilsynet foretage en samlet vurdering. I de tilfælde, hvor Finanstilsynet imidlertid afviser en person med henvisning til, at vedkommende er under konkurs, rekonstruktion eller gældssanering, jf. § 105, stk. 1, nr. 4, vil det skulle fremgå af afgørelsen, at begyndelsestidspunktet regnes fra datoen for afslutningen af konkurs, rekonstruktion eller gældssanering. Udgangspunktet for en negativ hæderlighedsvurdering vil være, at et afslag har en varighed på fem år, medmindre særlige forhold taler for en kortere eller længere varighed.

Retningsgivende for fastsættelsen af en varighed på fem år er således, at der ikke er forhold, der taler for en kortere varighed, eller hvor karakteren og omfanget af forholdene tilsiger, at en længere varighed er påkrævet. Udover en konkret vurdering af grovheden af forholdene, vil Finanstilsynet også kunne inddrage kumulative effekter af flere overtrædelser, gentagelsestilfælde og den eventuelle skadevirkning af forholdet. Hvis det pågældende forhold er egnet til i betydeligt omfang at svække den samlede sektors omdømme og derved tilliden til sektoren, bør det skærpe varigheden. Herudover har tidsaspektet også betydning for fastsættelsen af varigheden, hvor forhold, der ligger tilbage i tid efter en konkret vurdering kan føre til en lempelse af varigheden. Det vil imidlertid omvendt kunne være en skærpende omstændighed, såfremt personen eller virksomheden har misligholdt sin forpligtelse til at meddele Finanstilsynets oplysninger om forhold nævnt i § 105, stk. 1, i forbindelse med dennes indtræden, jf. det foreslåede § 105, stk. 4.

Retningsgivende for afgørelser med en varighed, der sættes til mindre end fem år, er, at der kan være tale om en situation, hvor Finanstilsynet efter en samlet vurdering vurderer, at personen ikke er hæderlig, men hvor det samlede sagsforløb afdækker en række formildende omstændigheder om den pågældende eller hændelsesforløbet. Det vil imidlertid også kunne være tilfældet, hvor forholdet har en sådan beskaffenhed, at varigheden eksempelvis isoleret set vil kunne fastsættes til fem år, men hvor forholdet ligger en årrække tilbage. I sådanne tilfælde vil tidsaspektet, personens adfærd siden det pågældende forhold, og fraværet af gentagelsesvirkning kunne føre til en lempelse af varigheden.

Endelig kan der være tale om tilfælde, hvor Finanstilsynet kunne have truffet afgørelsen på et tidligere tidspunkt, men hvor den pågældende f.eks. fratrådte den finansielle virksomhed tidligere, men nu igen vil være omfattet af reglerne om egnethed og hæderlighed. I nogle tilfælde kan Finanstilsynet vurdere, at denne periode uden for sektoren kan betyde, at varigheden skal være mindre end fem år. Derudover kan der være tilfælde, hvor forholdet ligger så langt tilbage i tiden, at det ikke vil have indflydelse på vurderingen af vedkommendes hæderlighed.

Retningsgivende for fastsættelsen af varigheden på "indtil videre" er, at der skal være tale om grove forhold eller alvorlige gentagelsestilfælde, der som udgangspunkt ikke ligger mere end 10 år tilbage i tiden. Det er således alene i særligt alvorlige sager, at Finanstilsynet vil fastsætte varigheden til "indtil videre". Det kan eksempelvis være tale om særdeles grove forhold med overtrædelse af straffelovens berigelsesforbrydelser, åbenbare ledelsesmæssige svigt, der har medført betydelige økonomiske tab eller skadevirkning, grove misbrugssituationer, svigagtighed, grov tilsidesættelse af god skik, forsætlig tilsidesættelse af hvidvasklovens krav eller egentlig medvirken til økonomisk kriminalitet eller andre alvorlige tillidsbrud. Generelt kan siges, at det eller de udviste forhold skal have en sådan alvorlig karakter, at det må anses for åbenbart, at hverken Finanstilsynet eller samfundet kan have tillid til, at den pågældende inden for en overskuelig fremtid vil kunne varetage hvervet som bestyrelsesmedlem eller stillingen som direktør eller nøgleperson i et forsikringsselskab på en forsvarlig måde.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at en person ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, kan træffe afgørelse om, at personen kan bestride stillingen under nærmere fastsatte betingelser.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet kan opstille betingelser, således at et medlem af direktionen kan meddeles en betinget afgørelse, uanset at personen ikke umiddelbart lever op til egnethedskravene i stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet således kan finde, at den pågældende person ville opfylde egnethedskravene i stk. 1, nr. 1, hvis en eller flere betingelser bliver opfyldt.

Bestemmelsen finder anvendelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet enten vurderer, at den pågældende ikke helt har de tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til eller, hvor den betingede godkendelse ikke medfører, at man tiltræder stillingen med de samme, men hvor den pågældende er under oplæring. I begge tilfælde træffer Finanstilsynet kun betingede afgørelser, hvor det vurderes, at der kan opstilles veldefinerede, konkrete og målbare betingelser for, at den pågældende kan vurderes egnet til stillingen, f.eks. hvor den pågældende inden for et relativ afgrænset område ikke lever op til egnethedskravene i stk. 1, nr. 1.

Betingede afgørelser vil kunne bruges, hvis betingelserne kan defineres klart og entydigt og kan opfyldes på kort tid. Det kan f.eks. dreje sig om, at den pågældende skal gennemgå konkret uddannelse, eller at den pågældende igennem en periode skal varetage en rolle niveauet under den rolle, som den pågældende har ansøgt om, eller på tilsvarende niveau.

Det kan eksempelvis være tilfælde, hvor den pågældende eksempelvis har tilstrækkelig ledelseserfaring, men er ny i den konkrete rolle i forsikringsselskabet og derfor mangler kompetencer på et relevant forretnings- eller kontrolområde, f.eks. investeringsområdet, solvenskapitalkrav eller risikostyring m.v. Direktionsmedlemmet vil kunne opnå tilladelse på betingelse af, at personen gennemfører en specifik uddannelse eller træning inden for det relevante område.

Et andet eksempel kan være en kandidat til en stilling som medlem af direktionen, der ikke selv har den tilstrækkelige viden, faglige kompetence eller erfaring med et ansvarsområde, som personen skal have ansvar for, men hvor den påkrævede kompetence eller erfaring er tilstede hos andre personer i direktionen. I så fald kan ansøgeren godkendes med betingelse om, at en eller flere personer med disse kompetencer forbliver i direktionen og er til kandidatens rådighed i hele betingelsens løbetid. Der kan også være tilfælde, hvor den betingede godkendelse medfører, at personen ikke kan tiltræde den endelige stilling (slutstillingen) med det samme. Godkendelse til slutstillingen kan gives på betingelse af, at den pågældende er under oplæring i en periode. Ansøgeren opnår med denne form for betinget godkendelse en visshed for, hvornår vedkommende vil blive anset for egnet til den stilling, som er det endelige mål med henvendelsen til Finanstilsynet. Denne type betingede godkendelser vil derfor også være egnede i forbindelse med successionsplanlægning. Betingelsens løbetid kan i disse tilfælde også være længere end ved betingelser, hvor ansøgeren godkendes til at tiltræde stillingen med det samme.

De af Finanstilsynet fastsatte betingelser skal være proportionale og tage hensyn til, at forsikringsselskaberne varierer i størrelse, art og kompleksitet. Finanstilsynet vil således tage hensyn til den pågældendes rolle, opgaver og ansvarsområder i virksomheden, herunder virksomhedens størrelse og kompleksitet. De betingelser, der stilles til den pågældende, skal derfor afvejes op imod de opgaver og det ansvar, den pågældende er forpligtet til løfte i kraft af sine rolle i virksomheden. Fastsættelsen af betingelser til personer tilhørende eksempelvis direktionen må således afspejle de funktioner, som direktionen udøver i den konkrete virksomhed.

En betinget afgørelse vil derfor forudsætte, at der kan stilles relevante betingelser for opnåelse af den viden, faglige kompetence eller erfaring efter lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 1, som personen ikke vurderes fuldt ud at have, og hvis dette findes forsvarligt henset til virksomhedens størrelse, omfang og kompleksitet samt det arbejde og ansvar, der er forbundet med den konkrete stilling.

De af Finanstilsynet opstillede betingelser fastsættes derfor med udgangspunkt i stillingen i den konkrete virksomhed og knytter sig specifikt hertil. Når den pågældende opfylder betingelserne, vurderes personen at opfylde egnethedskravene i stk. 1, nr. 1, i forhold til den konkrete stilling i den konkrete virksomhed. Det er derfor ikke givet, at den pågældende vil opfylde egnethedskravet i stk. 1, nr. 1, i forhold til en anden stilling i en anden og måske større og mere kompleks virksomhed.

Betingede afgørelser vil være tidsbegrænsede, således at betingelserne skal opfyldes inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsperiode, som ikke bør være længere end højst 18 måneder. Forudsætningen for at opnå en betinget godkendelse vil være, at personen opfylder de fastsatte betingelser, eksempelvis gennemfører den nødvendige uddannelse, træning eller andre afhjælpende foranstaltninger, inden for den af Finanstilsynet fastsatte tidsperiode. Betingelserne vil derfor skulle fastsættes således, at Finanstilsynet har mulighed for at vurdere, om betingelserne er opfyldt inden for tidsperioden.

Finanstilsynet skal påse, at den pågældende opfylder betingelserne, når perioden udløber. Finanstilsynet vil ikke foretage en fornyet prøvelse af, hvorvidt den pågældende opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i lovforslagets § 105, stk. 1, men alene vurdere, hvorvidt de tidligere meddelte betingelser er opfyldt. Finanstilsynet skal modtage de oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om vedkommende opfylder betingelserne. Det foreslåede ændrer ikke på, at personen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at den pågældende direktør eller nøgleperson ikke opfylder de fastsatte betingelser vil konsekvensen være, at den pågældende ikke vurderes fuldt ud at leve op til egnethedskravet i lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 1. Finanstilsynet vil i særlige tilfælde kunne forlænge fristen for opfyldelse af betingelserne, hvor der vurderes at være rimelig udsigt til, at den pågældende inden for den nye frist vil kunne opfylde betingelserne. Forlængelse af fristen bør ikke overskride 6 måneder.

Betingede afgørelser vil også kunne anvendes for nøglepersoner, jf. lovforslagets § 128, stk. 3. Ansvar for en direktør eller nøgleperson med en betinget godkendelse er som udgangspunkt det samme som for en person i samme stilling med en ubetinget godkendelse. En person med en betinget egnethedsgodkendelse, der påtager sig en stilling, hvortil der knytter sig egnethedskrav, har en skærpet opmærksomhedspligt. Efter omstændighederne kan det derfor være ansvarspådragende for en person med en betinget godkendelse ikke at udvise en særlig agtpågivenhed. Den skærpede opmærksomhedspligt knytter sig til de områder betingelsen i godkendelsen vedrører og kan efter omstændighederne forde, at direktøren eller nøglepersonen indhenter intern eller ekstern rådgivning til brug for sit beslutningsgrundlag i sager på disse områder. En betinget godkendt direktør eller nøgleperson kan dermed ikke ubetinget påberåbe sig sin manglende erfaring

– dokumenteret i form af en betinget godkendelse – som eksempelvis undskyldningsgrund ved vurderingen af vedkommendes erstatningsansvar.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i et forsikringsselskab skal meddele Finanstilsynet om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med deres indtræden i forsikringsselskabets ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Oplysningerne skal meddeles Finanstilsynet snarest muligt.

Indtræder der efter tiltrædelsen forhold, som er af betydning for vurderingen af, om kravene til egnethed og hæderlighed i stk. 1, nr. 2-6, fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person tillige forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat kan anses for at være egnet og hæderlig. Et ledelsesmedlem har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at vedkommende har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende for overtrædelse af lovgivningen nævnt i stk. 1, nr. 3.

De oplysninger, som Finanstilsynet modtager, indgår herefter i bedømmelsen af, om vedkommende er egnet og hæderlig i medfør af det foreslåede stk. 1. Finanstilsynet tillægges efter lovforslagets § 280, stk. 1, beføjelse til at pålægge et forsikringsselskab at afsætte et medlem af direktionen, hvis den pågældende ikke efter det foreslåede § 105, stk. 1, nr. 2-6, eller § 106 kan bestride stillingen. Tilsvarende kan Finanstilsynet med lovforslagets § 280, stk. 2, påbyde et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab at nedlægge sit hverv, hvis den pågældende ikke efter § 105, stk. 1, nr. 2-6 eller § 106 kan bestride stillingen.

I de tilfælde, hvor et eller flere medlemmer af en bestyrelse eller direktion ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, er Finanstilsynets sanktionsmuligheder herudover at nægte forsikringsselskabet tilladelse efter lovforslagets § 19, stk. 1, nr. 1, eller at inddrage en eksisterende tilladelse til at drive virksomhed i henhold til lovforslagets § 199, stk. 1, nr. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, jf. dog lovforslagets § 280, stk. 8, hvorefter Finanstilsynets inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse på baggrund af manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed forudsætter manglende efterlevelse af påbud om henholdsvis afsættelse af en direktør eller et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv.

Overtrædelse af det foreslåede § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4 foreslås straffelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, er det pågældende ledelsesmedlem. Den strafbare handling består i ikke at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende strafansvar og insolvensbehandling i forbindelse med indtræden i forsikringsselskabets ledelse eller efterfølgende, hvis forholdene ændres. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem ikke meddeler Finanstilsynet oplysninger om idømt straf i forbindelse med det pågældende ledelsesmedlems indtræden i ledelsen. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at udpeges eller vælges et medlem af bestyrelsen til posten som formand for bestyrelsen i et forsikringsselskab, skal bestyrelsesmedlemmet endvidere meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold omfattet af stk. 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et bestyrelsesmedlem i et forsikringsselskab, der skal varetage hvervet som bestyrelsesformand for den samme virksomhed, er forpligtet til at meddele Finanstilsynet oplysninger om pågældendes viden, kompetencer og erfaring, der er afgørende for, at den pågældende kan varetage hvervet som bestyrelsesformand i virksomheden. Bestemmelsen er således først og fremmest en oplysningspligt, der skal supplere Finanstilsynets pligt til at oplyse sagen som led i sagsbehandling, jf. officialmaksimen. Ved "et medlem af bestyrelsen" skal forstås både menige medlemmer og eventuelle næstformænd.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at et menigt bestyrelsesmedlem eller en næstformand, der efter udpegning eller valg m.v. skal varetage hvervet som formand for bestyrelsen skal opfylde det egnethedskrav, der i henhold til § 105, stk. 1, nr. 1, stilles til en person, der skal varetage hvervet som bestyrelsesformand i virksomheden. Med udpegning eller valg skal forstås enhver form for beslutning, der fører til, at det pågældende bestyrelsesmedlem i en periode skal varetage bestyrelsesformandsposten i virksomheden. Dette gælder dog ikke næstformandens varetagelse af formandsposten på baggrund af sædvanligt forfald fra et eller enkeltstående bestyrelsesmøder. Det vil endvidere ikke gælde kortvarig konstitution eller varetagelse af formandsposten i tilfælde af, at bestyrelsesformanden må gå af inden for sin udpegningsperiode som bestyrelsesmedlem.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der vil skulle foretages en særskilt vurdering af, om det bestyrelsesmedlem, der skal varetage bestyrelsesformandsposten, har tilstrækkelige personlige kompetencer i form af den nødvendige robusthed og gennemslagskraft og den fornødne ledelsesmæssige tyngde til at lede arbejdet i bestyrelsen og sikre, at bestyrelsens tilsyns- og kontrolopgaver overfor direktionen løses på effektiv måde.

I vurderingen af kandidatens egnethed vil indgå den pågældendes evne til at lede arbejdet i bestyrelsen og sikre et konstruktivt samarbejde med direktionen, herunder give direktionen det nødvendige med- og modspil med hensyn til strategiske og styringsmæssige anliggender samtidig med, at bestyrelsens tilsyn og kontrol med direktionen fastholdes.

Bestyrelsesformanden skal bl.a. facilitere et åbent og tillidsfuldt samarbejde i bestyrelsen, hvor alle medlemmer får mulighed for og lyst til at deltage med henblik på, at bestyrelsen træffer beslutning om de anliggender, som det tilkommer bestyrelsen at afgøre, og at de beslutninger, der tages i bestyrelsen, træffes på et oplyst og kvalificeret grundlag. Bestyrelsesformanden skal sørge for, at arbejdet i bestyrelsen tilrettelægges således, at bestyrelsen fører et effektivt tilsyn og kontrol med direktionen. Formanden skal endvidere tage initiativ til at sikre, at sammensætningen af bestyrelsen repræsenterer de kompetencer, der er relevante for virksomheden. Bestyrelsesformanden skal kunne evaluere bestyrelsens og direktionens arbejde og være indstillet på at være virksomhedens ansigt udadtil i situationer, hvor dette er påkrævet eller i øvrigt relevant.

Ved vurderingen af en kandidat vil der først og fremmest skulle inddrages den pågældendes hidtidige erfaring fra bestyrelseshverv eller topledertilstillinger i private virksomheder, offentlige myndigheder eller private eller faglige organisationer. Der skal ved vurderingen bl.a. lægges vægt på, hvilke tidligere og nuværende poster eller hverv, den pågældende har varetaget eller varetager, den tidsmæssige udstrækning af posterne eller hvervene, deres art og kompleksitet samt karakteren af de virksomheder m.v., der er tale om, herunder om der heriblandt er virksomheder inden for den finansielle sektor. De nævnte forhold tillige med den pågældendes uddannelse, teoretiske og praktiske kendskab til virksomhedens kerneområder, herunder virksomhedens forretningsmodel, vil kunne danne grundlag for en formodning om, at vedkommende har de nødvendige personlige og ledelsesmæssige tyngde til at kunne påtage sig rollen som bestyrelsesformand i virksomheden.

Ved vurderingen af, om kandidaten besidder den nødvendige robusthed og gennemslagskraft vil eksempelvis kunne indgå, om den pågældende er egnet til og indstillet på at være den ledende kraft i bestyrelsen og at være den, der sætter dagsordenen og faciliterer et åbent og tillidsfuldt samarbejde i bestyrelsen. Kandidaten skal være ansvarsbevidst, overbevisende og i besiddelse af et godt overblik og en god dømmekraft og kunne træffe og gennemføre også vanskelige beslutninger, herunder overfor direktionen. Kandidaten skal have den nødvendige forhandlingserfaring og strategiske indsigt samt de nødvendige kommunikative evner. Egenskaber såsom ansvarsbevidsthed, godt overblik, god dømmekraft og evnen til at træffe og gennemføre beslutninger er vigtige, når bestyrelsesformanden skal være drivkraften og indgå i den nævnte relation til direktionen.

De ovenfor anførte egenskaber og karakteristika er ikke udtømmende.

Der vil kunne foretages en vurdering med udgangspunkt i bl.a. oplysningerne i kandidatens curriculum vitae (cv), herunder navnlig om pågældende har bestyrelses- eller ledelserfaring fra en finansiell virksomhed eller anden erhvervsvirksomhed eller organisation (eksempelvis faglig eller erhvervspolitisk) af tilsvarende kompleksitet, størrelse eller samfundsmæssig betydning. Har den pågældende ingen sådan erfaring, eller har den pågældende åbenbart haft ringe succes i sådanne stillinger, vil det kunne have formodningen imod sig, at vedkommende besidder tilstrækkelige faglige kompetencer og den nødvendige robusthed og gennemslagskraft til at lede arbejdet i bestyrelsen og give direktionen det fornødne faglige og ledelsesmæssige modspil.

Virksomhedens bestyrelse vil kunne gennemføre interviews som bidrag til en afklaring af de faktiske oplysninger, der relaterer sig til kandidatens egnethed. Det kunne eksempelvis være med henblik på mundtligt at drøfte forventninger til bestyrelsesformandsrollen, herunder med henblik på en vurdering af, hvorvidt kandidaten har de nødvendige personlige kompetencer og den nødvendige robusthed og gennemslagskraft til at lede arbejdet i en bestyrelse i den konkrete type af finansiell virksomhed. Oplysninger om kandidatens eksamensbeviser, certificeringer, uddannelsesbeviser m.v. angår først og fremmest viden og kompetencer og i mindre grad, hvorvidt den pågældende besidder den fornødne robusthed og gennemslagskraft som person. Den pågældendes uddannelsesprofil eller uddannelsesniveau vil således aldrig kunne stå alene, dels fordi det i sig selv ikke opfylder kravet om erfaring og kompetencer, og dels fordi vurderingen også vil skulle vedrøre den pågældendes personlige robusthed og gennemslagskraft. De nævnte forhold vil dog kunne indgå med nogen vægt i den samlede vurdering.

Oplysninger om kandidatens praktiske erfaring gennem tidligere stillinger vil også indgå i vurderingen, herunder den pågældendes roller og opgaver og de krævede kvalifikationer, eksempelvis typen af den tidligere stilling og ansvarsområder, ansættelsesforholdets varighed, typen og kompleksiteten af den eller de virksomheder, hvor vedkommende var ansat, herunder vedkommendes beslutningsbeføjelser og ansvar og antal underordnede kan indgå. Anbefalinger fra tidligere ansættelse kan skabe en formodning om den pågældendes professionelle adfærd.

Der stilles i praksis mindre omfattende krav til en bestyrelsesformand i et mindre og ikke-kompleks gruppe 2-forsikrings-selskab, end hvis der er tale om en stor og kompleks gruppe 1-forsikringsselskab. Vurderingen af, om en person opfylder såvel de faglige krav som krav af mere personlig karakter, skal foretages med udgangspunkt i hvervet som bestyrelses-formand i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af sin uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at være bestyrelses-formand i et mindre forsikringsselskab eller et forsikringsselskab med en ikke-kompleks forretningsmodel, men at den pågældende ikke vil kunne opfylde kravet til rollen som bestyrelsesformand i et mere kompleks eller stort landsdækkende forsikringsselskab. Det bemærkes, at sker udpegningen eller valget til bestyrelsesformand ikke som led i et skifte fra menigt bestyrelsesmedlem eller næstformand, vil vurderingen skulle foretages i forbindelse med den pågældendes direkte indtræden i bestyrelsesformandsposten efter lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at virksomhedens vurdering af en bestyrelsesformands personlige kompetencer omfattet af stk. 1, nr. 1, skal foreligge i skriftlig form.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er navnlig at sikre, at virksomheden aktivt tager stilling til, om pågældende, som virksomheden overvejer at indstille som bestyrelsesformand, har tilstrækkelige personlige egenskaber til at varetage dette hverv.

Ved "personlige kompetencer" skal forstås navnlig, om pågældende besidder den robusthed og gennemslagskraft, der er påkrævet til at lede arbejdet i bestyrelsen og give direktionen det fornødne faglige og ledelsesmæssige modspil. Der sigtes herved til de mere personlige kompetencer og egenskaber, som indgår i bemærkningerne til den foreslåede be-stemmelse i lovforslagets § 105, stk. 2, 2. pkt. Forslaget vil indebære, at virksomheden har pligt til skriftligt at dokumentere sin vurdering af ovennævnte egenskaber. Forslaget skal ses i lyset af, at vurderingen af de personlige kompetencer ofte vil være baseret på mere skønsmæssige og friere overvejelser end de øvrige krav efter stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at forsikringsselskabet er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1.

Bestemmelsen fastsætter, at forsikringsselskabet er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1. Heri ligger en forplig-telse til at påse, at ledelsesmedlemmet opfylder kravene i stk. 1 ved medlemmets indtræden i bestyrelse og direktionen. Endvidere skal forsikringsselskabet påse overholdelsen løbende, så længe det pågældende ledelsesmedlem varetager hver-vet eller stillingen.

Vurderingen af om et medlem af bestyrelsen og direktionen opfylder kravene i stk. 1 vil i praksis skulle foretages af bestyrelsen i forbindelse med det pågældende medlems indtræden eller i forbindelse med forsikringsselskabets ansøgning om tilladelse. Det medlem af bestyrelsen eller direktionen, som vurderingen drejer sig om, må ikke være til stede under sagens behandling, og det skal protokolleres, at vedkommende ikke er til stede. Finanstilsynet kan bede forsikringsselska-bet om bestyrelsens vurdering både i forbindelse med forsikringsselskabets ansøgning om tilladelse i henhold til § 14, eller ved medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion samt alle senere vurderinger med henblik på at påse overhol-delsen af bestemmelsen, jf. lovforslagets § 259.

Efter medlemmets indtræden i bestyrelse eller direktion skal forsikringsselskabet løbende overvåge egnetheden og hæderligheden af ledelsesmedlemmet og vurdere, om en egentlig ny vurdering af ledelsesmedlemmet er nødvendig. Be-styrelsen skal vurdere de enkelte ledelsesmedlemmers ageren og resultater. Bestyrelsen skal tage højde for alle nye rele-vante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om ledelsesmedlemmets egnethed og hæderlighed.

Bestyrelsen bør som minimum foretage en revurdering af et ledelsesmedlems egnethed og hæderlighed, hvis der er en særlig anledning hertil. Det vil eksempelvis være relevant i tilfælde, hvor forsikringsselskabet har konstateret manglende overholdelse af reguleringen i en del af virksomheden, som det pågældende ledelsesmedlem har ansvaret for.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 105, stk. 3, inddrage relevante retningslinjer fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), idet omfang sådanne foreligger.

Hvis forsikringsselskabet bliver bekendt med, at forholdene nævnt i stk. 1 er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal den finansielle virksomhed hurtigst muligt meddele Finanstilsynet dette, jf. lovforslagets § 139.

Den foreslåede ændring fratager ikke et bestyrelsesmedlem eller et medlem af direktionen vedkommendes eget ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed eller vedkommendes pligt til at informere Finanstilsynet om relevante forhold. Et medlem af direktionen eller bestyrelsen skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager stillingen eller hvervet i forsikringsselskabet.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af § 105, stk. 3, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 105, stk. 3, er forsikringsselskabet. Et forsikringsselskab vil eksempelvis kunne straffes med bøde, hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen ikke opfylder betingelser i § 105, stk. 1, og virksomhedens bestyrelse burde have konstateret dette enten ved medlemmets indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering skyldes en manglende vurdering af medlemmernes egnethed og hæderlighed, som burde have været foretaget med henblik på overholdelsen af § 105, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 7*, at for medlemmer af bestyrelsens og direktionen i en forsikringsvirksomhed finder stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen implementerer artikel 257 i Solvens II-direktivet, der foreskriver, at alle personer, der i praksis driver forsikringsholdingselskabet, skal opfylde de krav til egnethed og hæderlighed, der kræves for at udøve deres hverv. Artikel 42 finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en forsikringsholdingvirksomhed skal efterleve kravene om egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 1-4 og 6 og omfattes af reglerne i det foreslåede stk. 2-6, herunder muligheden for betinget godkendelse, oplysningspligten mv.. Forslaget medfører endvidere, at en forsikringsholdingvirksomhed på tilsvarende måde som et forsikringsselskab er forpligtet til at påse overholdelsen af stk. 1, jf. det foreslåede stk. 6. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 105, stk. 6.

Som følge af forslaget skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsholdingvirksomhed således have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Vedkommende skal have tilstrækkelig godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Den pågældende må endvidere ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, ligesom vedkommende ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Slutteligt må den pågældende ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde. Der henvises desuden til bemærkningerne til det foreslåede stk. 1, nr. 1-4 og 6, ovenfor.

I forbindelse med et ledelsesmedlems indtræden i bestyrelsen eller direktionen i en forsikringsholdingvirksomhed, skal den pågældende virksomhed meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i det foreslåede stk. 1, nr. 1-4 og 6, ligesom forsikringsholdingvirksomheden og det pågældende bestyrelses- eller direktionsmedlem skal give Finanstilsynet meddelelse, hvis forholdene efterfølgende skulle ændre sig, jf. det foreslåede § 105, stk. 5.

Det følger af lovforslagets § 280, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab at afsætte en direktør eller påbyde et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter det foreslåede stk. 1 vurderes ikke at kunne bestride stillingen eller hvervet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at Finanstilsynet kan påbyde en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en direktør eller påbyde et bestyrelsesmedlem i en forsikringsholdingvirksomhed at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter det foreslåede stk. 1 ikke kan bestride stillingen eller hvervet. Der henvises til bemærkningerne til forslagens § 280.

Det foreslås i *stk. 8*, at for generalagenter, jf. 57, finder stk. 1 og 2 tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen indebærer, at reglerne om egnethed og hæderlighed tillige finder anvendelse for generalagenter. Bestemmelsen omfatter både danske og udenlandske generalagenter. Der henvises til bemærkningerne til stk. 1-6.

Det foreslås i *stk. 9*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetence- og erfaringskrav i henhold til stk. 1 for medlemmer af direktionen i forsikringsselskaber.

Den nærmere udmøntning af bemyndigelsen forventes at indeholde regler om sagsbehandlingsprocesser samt kompetence- og erfaringskrav til direktionen i et forsikringsselskab. Udgangspunktet for processen i vurderingen af en ansøgers egnethed, vil være et helhedsorienteret og samlet billede af ansøgerens erfaringer og kompetencer set i forhold til den konkrete stilling, som personen skal bestride.

Bekendtgørelsen forventes at fastsætte rammer for den helhedsorienterede vurderingsproces, hvor der tages højde for, at der efter EU-reglerne til flere stillinger vil være krav om tilstrækkelig praktisk og faglig erfaring fra en ledelsesfunktion over en tilstrækkelig lang periode. En ansøgers erfaringer fra tilsvarende eller beslægtet stilling i en tilsvarende eller relevant beslægtet finansiel virksomhed vil derfor være faktorer, der tillægges betydelig vægt i afgørelserne i den helhedsorienterede ansøgningsproces.

Bemyndigelsen giver desuden mulighed for at fastsætte krav og konkrete tærskelniveauer om viden, kompetence og erfaring til brug for sagsbehandling efter en "formodningstilgang".

Formodningstilgangen indebærer, at hvis en ansøger lever op til en række foruddefinerede tærskelniveauer til kompetence og erfaring, vil vedkommende formodes at være egnede. Modellen opstiller dermed en mulighed for forenklet sagsbehandling for ansøgere med åbenbart tilstrækkelige relevante kompetencer og åbenbart tilstrækkelig erfaring fra sektoren.

Formålet med formodningstilgangen er dermed også at sikre transparens om kriterier, der anses for både relevante og tilstrækkelige for direktører i forsikringsselskaber.

Kravet om tilstrækkelige kompetencer og erfaring skal være proportionale set i forhold til virksomhedernes varierende størrelse, art og kompleksitet.

Proportionalitetsafvejningen vil skulle foretages konkret for det enkelte virksomhed med udgangspunkt i tærskelniveauerne. Proportionalitet er således centralt i vurderingen af en persons egnethed til en stilling som medlem af direktionen. Der vil således skulle tages hensyn til, at virksomheder varierer i størrelse, art og kompleksitet.

Proportionalitet i forbindelse med kravet om tilstrækkelige erfaring kan ses enten i forhold til, hvor mange års erfaring en person skal have fra et givent område eller i forhold til hvilke roller, erfaringen er opnået i. Regler og vejledning på området vil forventeligt blive udmøntet med udgangspunkt i de roller, erfaringen er opnået i fremfor i forhold til antallet af års erfaring.

For forsikringsselskaber vil proportionalitet i praksis f.eks. betyde, at hvis formodningstilgangen forudsætter et bestemt antal års relevant erfaring fra risikostyringsområdet for det medlem af direktionen, der har ansvaret for risikostyringsområdet i et gruppe 1-forsikringsselskab, vil det forudsætte nogenlunde samme antal års erfaring for et medlem af direktionen i et mindre forsikringsselskab med ansvar for risikostyringsområdet. Til gengæld kan den relevante erfaring været opnået i et mindre forsikringsselskab eller beslægtet finansiel virksomhed, end hvad tilfældet ville være, hvis personen skulle godkendes til en stilling i et gruppe 1- forsikringsselskab.

Til § 106

Det følger af den gældende § 64 a i lov om finansiel virksomhed, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en finansiel virksomhed skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem i den pågældende virksomhed. Ledelsesmedlemmet skal løbende vurdere, om den pågældende har afsat tilstrækkelig tid ved at inddrage virksomhedens størrelse, organisation og kompleksitet. Vurderingen skal inddrage virksomhedens størrelse, organisation og kompleksitet.

Den foreslåede bestemmelse i § 106 viderefører § 64 a i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 106, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab skal afsætte tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem i den pågældende virksomhed. Ledelsesmedlemmet skal løbende vurdere, om den pågældende har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af sit hverv. Vurderingen skal inddrage virksomhedens størrelse, organisation og kompleksitet.

Bestemmelsen har til formål at sikre en forsvarlig og effektiv ledelse og virksomhedsstyring.

Vurderingen af, hvad der må anses for at udgøre tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør, skal foretages med udgangspunkt i hvervet eller stillingen i den konkrete virksomhed og med udgangspunkt i den pågældende person, som bestrider hvervet eller stillingen. Det tidsforbrug, som er nødvendigt til varetagelse af én stilling i et forsikringsselskab kan være et andet end det, der kræves til varetagelse af en lignende stilling i et andet forsikringsselskab, ligesom tidsforbruget forbundet med en stilling kan variere afhængigt af, hvem der bestrider stillingen, herunder hvilke kvalifikationer og erfaringer m.v. den pågældende har.

Ved tilstrækkelig tid til varetagelse af et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør forstås derfor den tid, som den pågældende forventeligt må skulle anvende til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling på forsvarlig vis.

I forbindelse med vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab har afsat tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som bestyrelsesmedlem eller sin stilling som direktør, bør vedkommendes øvrige erhvervsmæssige forpligtelser inddrages, herunder antallet og omfanget af den pågældendes øvrige direktør- og bestyrelsesposter.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i forsikringsselskaber skal løbende vurdere, om den pågældende har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af sit hverv. Et medlem af bestyrelsen og direktion skal således med regelmæssige mellemrum vurdere, hvilket tidsforbrug, der er påkrævet, for at vedkomme kan varetage det pågældende hverv på forsvarlig vis, og dermed om vedkomme har afsat den fornødne tid.

Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelse af bestemmelsen. I forbindelse med vurderingen af om et medlem af direktionen eller bestyrelsen har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af stillingen eller hvervet, tager Finanstilsynet hensyn til i hvilken type af forsikringsselskab, den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EIOPA, i det omfang sådanne retningslinjer foreligger.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse foreslås straffelagt, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen, er den pågældende ledelsesmedlem. Den strafbare handling består i ikke at afsætte tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem i den pågældende virksomhed eller at undlade løbende at vurdere, om den pågældende har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af sit hverv. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at et ledelsesmedlem påtager sig et bierhverv uden at foretage en vurdering af om den pågældende person fortsat har afsat tilstrækkelig tid til varetagelse af sit hverv som direktør eller bestyrelsesmedlem.

Til § 107

Det følger af den gældende § 64 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsen i en finansiel virksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici.

Det følger af artikel 258 sk. 1, litra c, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), at et forsikrings- og genforsikringsselskab skal sikre, at dens bestyrelsesmedlemmer tilsammen har det krævede niveau af kvalifikationer, kompetencer, færdigheder og erfaring på de relevante områder af

virksomheden til at effektivt at kunne lede og overvåge selskabet på en professionel måde. Bestemmelsen finder alene anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab.

Bestemmelsen i § 64 e i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i forslaget § 108 med redaktionelle ændringer. Forslagets stk. 2 er ny og indebærer materielle ændringer i gældende ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestyrelsen for et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Bestyrelsens sammensætning skal afspejle en tilstrækkelig bred erfaring.

Kravene til bestyrelsen i forsikringsselskaber er bl.a. fastlagt i bekendtgørelsen nr. 1723 af 15. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. udstedt med hjemmel i lov om finansiel virksomhed. Det er bestyrelsens hovedopgave at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for virksomheden og dens aktiviteter, jf. princippet i § 115 i selskabsloven. Det indebærer, at bestyrelsen skal beslutte virksomhedens forretningsmodel, herunder vurdere virksomhedens risikoprofil og kapitalgrundlag, jf. forslaget § 95. På baggrund heraf skal bestyrelsen vedtage relevante politikker på de væsentlige områder samt fastsætte skriftlige retningslinjer for direktionens arbejde, jf. lovforslagets § 95.

Det foreslåede bestemmelse understreger, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af virksomheden og håndtering af dens risici.

Bestemmelsen indebærer i praksis, at bestyrelsen eksempelvis skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene.

Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer for eksempel, at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene.

Ud over den fornødne grundviden kan der være særlige forhold, der kræver en særsilt viden. Bestyrelsens vurdering af dens kollektive egnethed bør tage udgangspunkt i virksomhedens forretningsmodel og virksomhedens risikoprofil, som er afgørende for hvilken viden, faglige kompetence og erfaring, som skal være tilstede i bestyrelsen.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i virksomhedens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer.

Forslaget understreger endvidere vigtigheden af, at bestyrelsen er repræsenteret af medlemmer med erfaring inden for forskellige områder. Erfaring fra forskellige brancher kan bidrage til, at bestyrelsen samlet har fokus på og viden om de forskellige risici, virksomheden kan være udsat for, og ikke kun har fokus på risici på et mindre antal områder. Det er imidlertid særligt vigtigt, at der er medlemmer i bestyrelsen med indgående kendskab til virksomhedens største risikoområder.

Finanstilsynet har udarbejdet to vejledninger af 4. juli 2012 til evaluering af bestyrelsens viden og erfaring i livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser og til evaluering af bestyrelsens viden og erfaring i skadesforsikringsselskaber. Vejledningerne forventes tilpasset i overensstemmelse med lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse skal fortolkes i overensstemmelse med kravet i artikel 258, stk. 1, litra c, i Solvens II-forordningen.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelser, jf. § 260, vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i et forsikringsselskab har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici, inddrage relevante retningslinjer på området, bl.a. fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), i det omfang sådanne retningslinjer foreligger. EIOPA har defineret en række områder, som bestyrelsen tilsammen bør have relevante kvalifikationer, erfaring og viden indenfor i vejledningen, Retningslinjer for ledelsessystem, EIOPA-BoS-14/253 DA (2015). Det følger bl.a. heraf, at bestyrelsen bør have relevante kvalifikationer, erfaring og viden om forsikrings- og finansmarkeder, forretningsstrategi og forretningsmodel, ledelsessystem, finansielle og aktuariemæssige analyser, lovramme og lovkrav.

Det foreslås i *stk. 2*, at i et forsikringsselskab af en vis størrelse skal mindst et medlem af bestyrelsen have ledelseserfaring fra en anden relevant finansiell virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse indsættes som et nyt krav, men fremgår allerede i dag af af Finanstilsynets vejledninger af 4. juli 2012 til evaluering af bestyrelsens viden og erfaring i livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser og til evaluering af bestyrelsens viden og erfaring i skadesforsikringsselskaber. Den foreslåede bestemmelse kodificerer derfor Finanstilsynets praksis.

Det er alene forsikringsselskaber af en vis størrelse, som omfattes af kravet. Ved livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser af en vis størrelse forstås en virksomhed med en balancesum på over 30. mia. kr. Ved et skadesforsikringsselskab af en vis størrelse forstås en virksomhed med en balancesum på over 4. mia. kr.

Praktisk ledelseserfaring fra en anden relevant finansiell virksomhed er hensigtsmæssigt for at kunne forholde sig til de forhold og rammer, der er præmisserne for drift af en finansiell virksomhed af den nævnte størrelse. Det skal ses i sammenhæng med den væsentlige samfundsmæssige betydning, som disse forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser har, og det forhold at virksomhederne som udgangspunkt vil have større og mere komplekse aktiviteter. Erfaring fra en anden finansiell virksomhed kan være opnået fra andre poster end som direktør. Erfaring som eksempelvis vicedirektør eller forsikringsdirektør vil således også ud fra en konkret vurdering kunne være tilstrækkelig.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af § 107 kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 107 er forsikringsselskabet og bestyrelsesmedlemmerne. Forsikringsselskabet og medlemmerne af bestyrelsen vil kunne straffes med bøde, hvis bestyrelsen ikke sikrer, at den samlede bestyrelse er tilstrækkeligt egnet til at kunne forstå virksomheden aktiviteter og de hermed forbundne risici. Forsikringsselskabet og medlemmerne af bestyrelsen vil eksempelvis kunne straffes med bøde, hvis ingen medlemmer af bestyrelsen i virksomheden har kendskab til den finansielle virksomheds væsentligste forretningsområder, og den samlede bestyrelse derfor ikke har kendskab til disse områder. Et større forsikringsselskab samt medlemmerne af bestyrelsen vil kunne straffes med bøde, hvis bestyrelsen ikke har mindst ét medlem med ledelseserfaring fra anden relevant finansiell virksomhed.

Til § 108

Det følger af § 71, stk. 1, nr. 9, i lov om finansiell virksomhed, at en finansiell virksomhed, som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Bestemmelsen i § 71, stk. 1, nr. 9, foreslås videreført som en særskilt bestemmelse i lovforslagets § 108, med enkelte redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen materielle ændringer.

Det foreslås i § 108, at et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, skal have personalemæssige og økonomiske ressourcer, der er nødvendige for at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Formålet med bestemmelsen er at understøtte bestyrelsens arbejde med at sikre, at bestyrelsens medlemmer samlet set har en tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter, herunder de største risici, jf. lovforslagets § 95, stk. 1, nr. 4, samt at direktionen har den fornødne viden og erfaring til at varetage sit hverv med den daglige ledelse. Hvis bestyrelsen finder, at ændringer i virksomhedens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer eller direktionens kompetencer, skal virksomheden sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil. Og hvis bestyrelsen i øvrigt finder, at den har brug for at supplere de tilstedeværende kompetencer i bestyrelsen og/eller direktionen, og at dette ville kunne opnås ved efteruddannelseskurser, skal virksomheden sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil.

Afsættelse af personalemæssige ressourcer kan bl.a. være relevant i situationer, hvor nye medlemmer af bestyrelsen og direktionen tiltræder og gennemgår introduktionsforløb eller andre interne kurser.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en virksomhed lever op til kravene tage hensyn til, hvilken type af virksomhed, vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med

en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EIOPA og ICP i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af § 108 kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 108 er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden og bestyrelsesmedlemmerne. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden og medlemmerne af bestyrelsen vil kunne straffes med bøde, hvis virksomheden eller bestyrelsen ikke sikrer, at der afsættes tilstrækkelige personalemæssige og økonomiske ressourcer til at sikre tilstrækkelige muligheder for introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen.

Til § 109

Den gældende § 64 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav om, at et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen skal gennemføre et grundkursus i de kompetencer, som er påkrævede for at kunne varetage de forpligtelser, som følger af hvervet. Finanstilsynet har i medfør af bestemmelsen hjemmel til at undtage et bestyrelsesmedlem fra kravet, hvis bestyrelsesmedlemmets viden, faglige kompetencer eller erfaring må anses for tilstrækkelig. Finanstilsynet kan endvidere i særlige tilfælde meddele dispensation fra tidsfristen på de 12 måneder. Desuden har Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler om indholdet af grundkurset.

Den foreslåede bestemmelse i § 109 viderefører § 64 b i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Det foreslås herudover at indsætte et nyt stk. 3, som giver Finanstilsynet mulighed for at undtage et bestyrelsesmedlem fra kravet i stk. 1, hvis bestyrelsesmedlemmet ikke har de fornødne sproglige færdigheder til at gennemføre et af de kurser, som udbydes af de godkendte grundkursusudbydere.

Bestemmelsen i lov om finansiel virksomhed blev indført som følge af, at Rangvid-udvalget i sin rapport, "Den Finansielle Krise i Danmark - årsager, konsekvenser og læring" af 18. september 2013, anbefalede, at der burde indføres en pligt til, at nye bestyrelsesmedlemmer skal gennemføre et kursusforløb, der giver en introduktion til de væsentligste pligter og funktioner, der skal varetages som bestyrelsesmedlem i et finansielt institut. Udvalget anbefalede, at der blev fastsat nærmere krav til sådanne grundkurser for bestyrelsesmedlemmer i finansielle virksomheder, og at kursusudbydere skulle godkendes af Finanstilsynet for at kunne udbyde et sådant kursus.

Krav til kursusudbydere, grundkursets læringsmål- og kompetenceområder er nærmere fastsat i bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber (bekendtgørelsen).

Bekendtgørelsen er udarbejdet på baggrund af, Rapport om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber – april 2016, fra fagudvalget vedrørende grundkursus for bestyrelsesmedlemmer.

Kravet om gennemførelse af et grundkurssus ændrer ikke på de individuelle og kollektive egnethedskrav til henholdsvis medlemmerne af bestyrelsen og den samlede bestyrelse, ligesom virksomhederne som hidtil er forpligtet til at sikre, at bestyrelsesmedlemmer har adgang til eventuelle introduktionskurser ved indtræden i bestyrelsen og løbende efteruddannelseskurser, jf. lovforslagets § 108.

Efter det foreslåede *stk. 1* skal et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemføre et grundkursus i de kompetencer, som er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i den type af forsikringsselskab, som den pågældende er indtrådt i.

Bestemmelsen indebærer, at nye medlemmer af bestyrelsen i forsikringsselskaber skal gennemføre et grundkursus. Bestyrelsesmedlemmet skal gennemføre undervisningen hos en udbyder, hvis kursusforløb er godkendt af Finanstilsynet. Godkendte kursusudbydere offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside.

Formålet med kravet om, at et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab skal gennemføre grundkurset, er, at bestyrelsesmedlemmet skal opnå en basal faglig viden indenfor relevante kompetenceområder. Grundkurset skal desuden gøre bestyrelsesmedlemmet bevidst om sit ansvar som medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab og føre til, at det samlede generelle kompetenceniveau i selskabernes bestyrelser højnes.

Da grundkursets formål bl.a. er at introducere medlemmer af bestyrelsen i forsikringsselskaber til relevante kompetenceområder og de pligter og funktioner, som medlemmet skal varetage i forbindelse med bestyrelsesarbejdet, er det en betingelse, at medlemmet gennemfører grundkurset hurtigst muligt og senest 12 måneder efter sin indtræden i bestyrelsen i forsikringsselskabet. Krav om gennemførelse af grundkurset gælder for såvel generalforsamlingsvalgte som medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer og suppleanter. For suppleanter gælder forpligtelsen til at gennemføre et grundkursus først, når vedkommende aktivt deltager i bestyrelsesarbejdet.

Det er ikke et krav, at bestyrelsesmedlemmet skal bestå en prøve, men alene at medlemmet gennemfører det kompetencegivende grundkursus. Kursusudbyderen skal udstede et kursusbevis til bestyrelsesmedlemmet efter gennemførelsen af grundkurset, jf. bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 § 9.

Med lovforslagets § 280, stk. 2, kan Finanstilsynet påbyde et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende på grund af manglende gennemførelse af grundkurset ikke kan bestride hvervet.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan Finanstilsynet undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet om at gennemføre et grundkurset, hvis medlemmets viden, faglige kompetence og erfaring må anses for tilstrækkelig.

Bestemmelsen indebærer, at et bestyrelsesmedlem, der allerede ved indtræden i bestyrelsen lever op til læringsmålene for samtlige de kompetenceområder, der indgår i et grundkursus, kan undtages fra at gennemføre kurset.

Dette kan for eksempel være tilfældet, hvor det nye bestyrelsesmedlem må anses for at have oparbejdet den fornødne viden, faglige kompetence og erfaring som bestyrelsesmedlem eller direktør i et forsikringsselskab eller en finansiell virksomhed omfattet af lov om finansiell virksomhed.

Bestyrelsesmedlemmer, der samtidig med bestyrelsesarbejdet varetager nøglefunktioner i et forsikringsselskab eller en finansiell virksomhed og herigennem har oparbejdet den fornødne viden, faglige kompetence og erfaring, vil også kunne undtages fra kravet om et grundkursus. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis medlemmet har fungeret som risikansvarlig, chef for aktuariet eller lignende i et forsikringsselskab eller en finansiell virksomhed. Finanstilsynets muligheder for at undtage efter *stk. 2* skal hver gang ske på baggrund af en individuel vurdering.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i *stk. 1*, hvis medlemmets sproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter *stk. 1* og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med fagudvalgets anbefalinger, som fremgår af rapporten om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber (2016). I denne anbefaler fagudvalget, at der ikke stilles krav til, at godkendte kursusudbydere helt eller delvist skal udbyde undervisningen på engelsk. Der stilles i reglerne om udbud af det lovpligtige grundkursus ikke krav om, at dette også skal udbydes på engelsk. Fagudvalget anbefalede på den baggrund, at udenlandske bestyrelsesmedlemmer, der ikke har tilstrækkelige danskundskaber til at kunne gennemføre grundkurset på dansk, som konsekvens bør meddeles dispensation fra gennemførelse af grundkurset. Fagudvalget fandt, at udenlandske bestyrelsesmedlemmer ofte vil være valgt ind i bestyrelsen på baggrund af særlig viden om eller erfaring med finansielle virksomheder, og de pågældendes behov for undervisning vil snarere være en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og de danske aktører samt områder, som er særlige for danske virksomheder.

Der henvises til afsnit 5.2. og 6.2. i rapport om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber (2016).

Den foreslåede bestemmelse er en lovfæstelse af Finanstilsynets allerede etablerede praksis på området, hvorefter Finanstilsynet kan undtage udenlandske bestyrelsesmedlemmer, som ikke har tilstrækkelige sproglige færdigheder til at gennemføre og få udbytte af et af de udbudte kurser efter stk. 1, hvis medlemmet i stedet gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet. Bestyrelsesmedlemmet skal gennemføre undervisningen hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen, således at det pågældende medlem er i stand til at varetage de pligter og funktioner, som påkræves af medlemmer i bestyrelsen for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab.

De indholdsmæssige rammer for undervisningen vil som udgangspunkt kunne godkendes, hvis undervisningen introducerer det pågældende bestyrelsesmedlem til den danske selskabsretlige struktur og de danske aktører samt områder, som er særlige for den danske finansielle lovgivning. Derudover kan undervisningen introducere bestyrelsesmedlemmet til kompetenceområder, der indgår i et grundkursus, hvor bestyrelsesmedlemmet vurderes ikke at leve op til læringsmålene. Undervisningen kan gennemføres internt hos den virksomhed, som det pågældende bestyrelsesmedlem indtræder i, eller hos eksterne parter. Finanstilsynet vurderer de indholdsmæssige rammer for undervisningen i forbindelse med virksomhedens ansøgning om dispensation fra kravet om gennemførelse af et grundkursus. Den foreslåede bestemmelse er ikke til hinder for, at et forsikringsselskab vælger at inkludere yderligere emner eller forhold i undervisningen, som specifikt er relevante for den pågældendes virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke berøre dispensationsadgang i stk. 2. Et bestyrelsesmedlem, som har tilstrækkelig viden, faglige kompetence og erfaring, kan undtages fra kravet om gennemførelse af et grundkursus, hvis vedkommende opfylder læringsmålene for kompetenceområderne i bekendtgørelsen.

Virksomheden og bestyrelsesmedlemmet skal kunne dokumentere, at bestyrelsesmedlemmet har gennemført undervisningen.

Efter det foreslåede *stk. 4* kan Finanstilsynet i særlige tilfælde tillade, at et medlem af bestyrelsen gennemfører et grundkursus eller anden godkendt undervisning, jf. stk. 1 og stk. 3, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse giver Finanstilsynet mulighed for i særlige tilfælde at dispensere fra 12-måneders fristen i stk. 1 og stk. 3.

Bestyrelsesmedlemmets rettidige gennemførelse af et grundkursus forudsætter, at der i tilstrækkeligt omfang er godkendte og relevante grundkurser til rådighed, og at de udbudte grundkurser er tilrettelagt på en sådan måde, at det tidsmæssigt er muligt at gennemføre grundkurset inden for den fastsatte frist på 12 måneder. Er disse forudsætninger ikke til stede, skal Finanstilsynet have mulighed for at give tilladelse til at gennemføre grundkurset senere end 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen. Dispensationsadgangen vil kunne anvendes i tilfælde af utilstrækkeligt kursusudbud, eller hvis det grundkursus, som bestyrelsesmedlemmet har tilmeldt sig, løber henover fristens udløb.

Herudover vil den dispensationsadgangen eksempelvis kunne anvendes i tilfælde af længerevarende sygdomsperioder og barsel. Bestyrelsesmedlemmet forventes at anmode om dispensation snarest muligt efter, at det bliver medlemmet bekendt, at det ikke vil være muligt at gennemføre grundkurset eller anden godkendt undervisning inden for 12-måneders fristen og senest inden udløbet af denne frist, jf. stk. 1 og 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indholdet af et grundkursus som nævnt i stk. 1.

Det foreslåede stk. 5 bemyndiger således Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om grundkurset, herunder grundkursets indhold og hvilke kompetenceområder, som må anses for nødvendige at have kendskab til for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i forsikringsselskaber.

Hjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, der indeholder bestemmelser om indholdet og tilrettelæggelsen af grundkurset.

Grundkurset skal være godkendt af Finanstilsynet som et grundkursus i medfør af den foreslåede bestemmelse, jf. § 8 i bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. En kursusudbyder vil kunne tilrettelægge undervisningsforløbet, så grundkurset

er rettet mod bestyrelsesmedlemmer fra én virksomhedstype, f.eks. livsforsikringsselskaber, eller fra forskellige virksomhedstyper, når blot der på grundkurset undervises i de kompetenceområder, som de enkelte bestyrelsesmedlemmer skal gennemføre, jf. §§ 2 og 3 i bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. Det er forventningen, at bekendtgørelsen vil blive videreført.

Grundkursets formål er at introducere medlemmer i bestyrelsen i et forsikringsselskab til de pligter og funktioner, der skal varetages som bestyrelsesmedlem, og at alle medlemmer af bestyrelsen opnår en basal faglig viden inden for hvert enkelt kompetenceområde. Grundkurset skal tillige sikre, at alle medlemmer i bestyrelsen er bevidste om deres ansvar inden for de fastsatte kompetenceområder, og at det samlede generelle kompetenceniveau i bestyrelsen højnes.

Bemyndigelsesbestemmelsen er tillige anvendt til at fastsætte nærmere regler for godkendelse af rammer og indhold af grundkurser rettet mod medlemmer af bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder i bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, der indeholder bestemmelser om indholdet og tilrettelæggelsen af grundkurset.

Til § 110

Den gældende § 73 i lov om finansiell virksomhed fastsætter visse begrænsninger for et forsikringsselskabs bestyrelse eller repræsentantskab, herunder begrænsninger for direktørers, interne revisionschefer og vicerevisionschefer mulighed for at være en del af bestyrelsen.

Den foreslåede § 110 viderefører den gældende § 73 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tiltænkt materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet i et forsikringsselskab ikke samtidig må være direktør i det pågældende forsikringsselskab.

Det foreslås i *2. pkt.*, at bestyrelsen dog i en direktørs forfald midlertidigt kan udpege et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet som direktør.

Det foreslås i *3. pkt.*, at den pågældende kan i så fald ikke udøve stemmeret i de nævnte organer.

Bestemmelsen er en skærpelse af reglen i selskabslovens § 110, stk. 1, nr. 1, sidste pkt., hvorefter det alene er fastsat, at en direktør ikke må vælges til bestyrelsesformand.

Bestemmelsen viderefører den gældende regel i § 73 i lov om finansiell virksomhed, og svarer til hvad der gælder for øvrige finansielle virksomheder, undtagen sparekasser, jf. § 73, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed samt for firmapensionskasser i lov om firmapensionskasser.

Hvis der midlertidigt skal beskikkes et af bestyrelsens medlemmer eller et medlem af repræsentantskabet som direktør, skal der være tale om en situation, hvor direktøren midlertidigt ikke kan varetage sine opgaver som direktør. Det kan eksempelvis være i situationer, hvor direktøren er ramt af sygdom.

For at kunne gøre brug af den foreslåede bestemmelse, skal der være tale om en akut situation, og forsikringsselskabet skal tage skridt til at få situationen afklaret. Hvis en direktør eksempelvis opsiger sin stilling, vil selskabet midlertidigt kunne indsætte et af bestyrelsens medlemmer eller et medlem af repræsentantskabet som direktør, men er samtidig tvunget til at tage skridt mod at ansætte en ny permanent direktør. Hvis en direktør eksempelvis er sygemeldt, og der er indsat en midlertidig direktør som følge af den foreslåede bestemmelse, er selskabet også pålagt at tage skridt mod at ansætte en ny permanent direktør, hvis det bliver fastlagt, at det ikke vil være muligt for den sygemeldte direktør at vende tilbage til sin stilling.

Den midlertidige direktør kan ikke udøve stemmeret i bestyrelsen eller repræsentantskabet, så længe personen er udpeget som direktør.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 1, 1. pkt., foreslås straffet med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 110, stk. 1, er et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet. Det betyder, at hvis et bestyrelsesmedlem eller et medlem af repræsentantskabet i et forsikringsselskab fast påtager sig hvervet som direktør i det pågældende forsikringsselskab, vil bestyrelsesmedlemmet eller et medlem af repræsentantskabet kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvervet som intern revisionschef og vicerevisionschef kan ikke forenes med hvervet som bestyrelsesmedlem.

Den interne revisionschef er den øverst ansvarlige for virksomhedens interne revision. Den interne revisionschef ansættes af og refererer til forsikringsselskabets bestyrelse. Bestyrelsen skal godkende funktionsbeskrivelsen for intern revision. Funktionsbeskrivelsen indeholder bestemmelser om den interne revisions bemanding og budget.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at hindre, at den interne revisionschef og vicerevisionschef som følge af en rolle som både medlem af bestyrelsen og den interne revision, får en utilsigtet dobbeltrolle i forsikringsselskabet, hvor de som bestyrelsesmedlem skal være ansvarlige for udnævnelsen og fastsættelsen af retningslinjer for den interne revision, som de er en del af. Da den interne revisionschef refererer direkte til bestyrelsen, er det desuden afgørende, at bestyrelsen kan forholde sig kritisk til den interne revisionschef. Det er også bestyrelsens ansvar at afskedige den interne revisionschef og vicerevisionschef, hvorfor det ville være en betydelig interessekonflikt, hvis den interne revisionschef eller vicerevisionschef var en del af bestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse gælder kun for bestyrelsesmedlemmer. Den hindrer således ikke, at et medlem af repræsentantskabet kan være intern revisionschef eller vicerevisionschef i selskabet.

Den foreslåede bestemmelse hindrer ikke den interne revisionschefts adgang til at indkalde til og deltage i bestyrelsesmøder i sin egenskab af intern revisionschef.

Det følger ikke den samme undtagelsesregel for interne revisionschefer og vicerevisionschefer, som der gør for direktører i medfør af stk. 1, 2. pkt. Et bestyrelsesmedlem kan derfor ikke midlertidigt kan udpeges som intern revisionschef eller vicerevisionschef.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 2 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 110, stk. 2 er den intern revisionschef og vicerevisionschef i et forsikringsselskab. Det betyder, at hvis den interne revisionschef og vicerevisionschef i et forsikringsselskab tillige har påtaget sig hvervet som bestyrelsesmedlem i et pågældende forsikringsselskab, vil den interne revisionschef og vicerevisionschef kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 111

Den gældende § 76 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en direktør ikke uden bestyrelsens godkendelse må indgå aftale mellem den finansielle virksomhed og sig selv eller aftale mellem den finansielle virksomhed og tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod den finansielle virksomheds.

Den foreslåede § 111 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 76 med en ny ordlyd. Den nye formulering af bestemmelsen medfører ikke en materiel ændring.

Det foreslås i § 111, at en direktør ikke må indgå aftaler, hvori direktøren har en personlig interesse, uden bestyrelsens godkendelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at forhindre et forsikringsselskabs direktørs muligheder for at indgå aftaler med forsikringsselskabet i strid med forsikringsselskabets interesser.

Bestemmelsen medfører, at bestyrelsen i forsikringsselskabet skal tage stilling til aftalens væsentligste indhold i enhver aftale, hvor direktøren potentielt kan have en personlig interesse. Bestyrelsen skal tage stilling til enhver aftale, hvor direktøren kan have eller har en personlig interesse, også selvom aftalen umiddelbart ikke er i strid med virksomhedens interesse. Der må dog være en bagatelgrænse. Bestyrelsens godkendelse skal være udtrykkelig og indføres i bestyrelsens forhandlingsprotokol.

Ændringen af bestemmelsens ordlyd medfører ikke materielle ændringer. Bestemmelsen forhindrer således stadig, at en direktør ikke uden bestyrelsens godkendelse, må indgå aftale mellem forsikringsselskabet og sig selv eller aftale mellem forsikringsselskabet og tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabet. Bestemmelsens nye ordlyd er gennemført for at skabe mere klarhed over retsstillingen, og præcisere at bestemmelsens formål er at forhindre, at direktøren indgår aftaler, hvor han har en personlig interesse. Dette gælder således fortsat alle aftaler, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabets.

Der er fastsat nærmere regler om bestyrelsens forhandlingsprotokol i lovforslagets § 98, stk. 1, der bestemmer, at der over forhandlingerne i bestyrelsen skal føres protokol, der underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer. Forhandlingsprotokollen har til formål at kunne dokumentere forhandlingsforløbet og kunne placere et ansvar.

Bestemmelsen indeholder en implicit bagatelgrænse. Bestemmelsen vedrører derfor alene større dispositioner i forhold til direktørens økonomiske forhold. Almindelige dispositioner som eksempelvis veksling af valuta og ind- og udbetaling på indlånskonti er ikke omfattet.

Bestemmelsen er en skærpelse af § 117, stk. 1, i selskabsloven, hvorefter direktionen varetager den daglige ledelse af forsikringsselskabet, og vil kunne indgå aftaler på vegne af forsikringsselskabet, så længe aftalen ligger inden for den daglige drift. Efter § 117, stk. 1, i selskabsloven ville det altså være muligt for selskabet at indgå en aftale med en direktør uden bestyrelsens godkendelse, så længe aftalen ikke er usædvanlig for selskabet. Efter den foreslåede bestemmelse kræver det godkendelse af bestyrelsen, hvis aftalen er væsentlig for direktøren. Det er altså ikke tilstrækkeligt, at aftalen er sædvanlig for selskabet.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 111 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 111 er direktøren i et forsikringsselskab. Det betyder, at en direktør i et forsikringsselskab, som uden bestyrelsens godkendelse indgår en aftale mellem forsikringsselskabet og sig selv eller aftale mellem forsikringsselskabet og tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig personlig økonomisk interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabets interesse, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 112

Den gældende § 77, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser hvilke aktiviteter, som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser kan foretage sig.

Den foreslåede § 112 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 77, stk. 1 og 2, med redaktionelle ændringer.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at hindre konflikter mellem forsikringsselskabets interesser og egeninteressen hos en person, der er omfattet af spekulationsforbuddet.

Forbuddet mod spekulation målrettes til den personkreds, hvor risikoen for sammenblanding af forsikringsselskabets interesser med egne interesser er til stede, og hvor et forbud derfor er relevant.

Den foreslåede bestemmelse supplerer reglerne om forbud mod handel på grundlag af insider-viden og forbuddet mod kursmanipulation i lov om værdipapirhandel.

Det foreslås i *stk. 1*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, må ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, foretage de følgende oplyste dispositioner.

Den omfattede personkreds er de personer, for hvilke der er størst risiko for sammenblanding af egne og forsikringsselskabets interesser. For personer, der ikke er ansat af bestyrelsen, skal der foretages en konkret vurdering af, om der for den pågældende er en væsentlig risiko for sammenblanding af den pågældendes egne og forsikringsselskabets interesser. Forbuddet relateres således i højere grad til de risici, som reglerne skal imødegå, end til bestemte ledelsesfunktioner. Bestemmelsen sikrer, at formålet med bestemmelsen opretholdes for de centrale personer i forsikringsselskabet.

Ved »personer ansat af bestyrelsen« forstås alene personer ansat af bestyrelsen i henhold til loven eller virksomhedens vedtægter. Reglerne omfatter således ikke personer, der ifølge kutyme eller lignende ansættes af bestyrelsen.

Ved vurderingen af, om der er tale om »en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser«, er det bestyrelsens ansvar, at tage stilling til, for hvilke ansatte, der er en væsentlig konflikt mellem den ansatte og forsikringsselskabets interesser, og om denne konflikt kan anses for at være væsentlig konflikt, jf. lovforslagets § 113.

Ved afgørelsen af om en disposition er foretaget »for egen regning«, er det afgørende, om et eventuelt tab af den gennemførte disposition vil påvirke den pågældendes økonomi.

Ved »gennem selskaber, de kontrollerer« forstås alle selskaber, som en person har en bestemmende indflydelse i.

Spekulationsforbuddet vedrører såkaldte gearede investeringer i værdipapirer, erhvervelse, udstedelse og handel med afledte finansielle instrumenter, salg af aktier inden for 6 måneder efter erhvervelsen og investering i valuta. Det er ved disse dispositioner, at der er langt den største risiko forbundet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må optage lån eller trække på allerede bevilgede kreditter til køb af finansielle instrumenter, når de købte finansielle instrumenter stilles til sikkerhed for lånet eller kreditten.

Forbuddet mod gearede investeringer omfatter alene tilfælde, hvor de pågældende værdipapirer ligger til sikkerhed for lånet.

Finansielle instrumenter skal forstås i overensstemmelse med § 4 i lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 2014 af 1. november 2021.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må erhverve, udstede eller handle med afledte finansielle instrumenter, medmindre formålet er risikoafdækning.

Ved risikoafdækning forstås transaktioner, der mindsker risikoen ved udsving i værdien på de værdipapirer m.v., som personkredsen lovligt kan erhverve.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må erhverve kapitalandele, bortset fra andele i danske UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 143, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v., med henblik på salg af disse tidligere end 6 måneder efter erhvervelsen.

Bestemmelsen omfatter værdipapirer og ikke kun kapitalandele. Bestemmelsen betyder således, at der ikke gælder en minimumsholdetid for andre værdipapirer end kapitalandele.

Ved kapitalandele forstås alle former for andele i andre virksomheders egenkapital.

Ved salg af kapitalandele i trangssituationer inden for 6 måneder efter erhvervelsen, anses kapitalandelene ikke for erhvervet med henblik på salg inden for 6 måneder efter erhvervelsen, jf. stk. 1, nr. 3.

Ved trangssituationer forstås akut likviditetsbehov eller tab som følge af kursfald i forhold til kursen på anskaffelsestidspunktet. Kapitalandele, der er modtaget ved arv, gave, skifte af fællesbo, erstatning, godtgørelse o. lign. anses ligeledes ikke for erhvervet med henblik på salg inden for 6 måneder efter erhvervelsen, jf. stk. 1, nr. 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må erhverve positioner i fremmed valuta, bortset fra euro, når positionstagningen sker med henblik på andet end betaling for køb af finansielle instrumenter, varer eller tjenesteydelser eller køb eller drift af fast ejendom eller til brug for rejser.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det er muligt at foretage alle normale dispositioner i udenlandsk valuta. Forbuddet retter sig mod de transaktioner, der har spekulativ karakter. Det tillades dog den omfattede personkreds at erhverve euro uden begrænsninger henset til fastkurspolitikken mellem danske kroner og euro. Undtagelsen vedrørende euro betyder, at der, når der er tale om positioner i euro, også kan tages positioner af spekulativ karakter. Dog skal begrænsningerne i stk. 1, nr. 1-3 og stk. 2 iagttages.

Overtrædelse af lovforslagets § 112, stk. 1, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 112, stk. 1, er personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, som udpeget af forsikringsselskabets bestyrelse, jf. lovforslagets § 113. Det betyder, at hvis den nævnte personkreds foretager en af de i nr. 1 til 4 nævnte typer virksomhed, vil de kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Straffebestemmelsen i § 312, stk. 1, finder først anvendelse fra det tidspunkt, hvor den pågældende har modtaget information fra bestyrelsen om, at de er omfattet af stk. 1 eller 2, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at personkredsen i stk. 1 ikke må erhverve kapitalandele i selskaber, der udøver virksomhed som nævnt i stk. 1, nr. 1-4.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at dette gælder dog ikke køb af aktier i pengeinstitutter, forsikringsselskaber, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber samt andele i danske UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 143, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger et forbud mod at erhverve aktier eller ejerandele i selskaber, der udøver spekulationsforretninger. Undtaget herfra er aktier i pengeinstitutter, forsikringsselskaber, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber samt andele i investeringsforeninger og specialforeninger m.v.

Bestemmelsen har til hensigt at hindre, at forbuddene i stk. 1 omgås, ved at de omfattede, i stedet for selv at foretage transaktionen, foretager de samme transaktioner ved at investere i et selskab, der foretager spekulative transaktioner i strid med bestemmelsen.

Overtrædelse af § 112, stk. 2, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 112, stk. 2, er personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, som udpeget af forsikringsselskabets bestyrelse, jf. § 112. Det betyder, at hvis den i stk. 1 nævnte personkreds erhverver kapitalandele i selskaber, der udøver virksomhed som nævnt i stk. 1, nr. 1-4 vil de kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Straffebestemmelsen i § 312, stk. 1, finder først anvendelse fra det tidspunkt, hvor den pågældende har modtaget information fra bestyrelsen om, at de er omfattet af stk. 1 eller stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 3*, at forbuddet i stk. 1, nr. 2, ikke omfatter finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning.

Bestemmelsen indebærer, at forbuddet i stk. 1, nr. 2, ikke omfatter finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning. Var finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning omfattet, ville personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den forsikringsselskabets interesser ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, erhverve, udstede eller handle med afledte finansielle instrumenter, medmindre formålet er risikoafdækning.

Den foreslåede bestemmelse giver den omfattede personkreds mulighed for som en del af deres aflønning at modtage finansielle instrumenter, der relaterer sig til aktier i det forsikringsselskab, de er ansat i, eller virksomheder, der er koncernforbundet hermed. Differenceafregning i forbindelse med udnyttelsen af køb af medarbejderaktier og heraf afledte finansielle instrumenter vil ikke være i strid med spekulationsforbuddet.

Koncernforbundne selskaber er defineret i lovens foreslåede § 9, stk. 1, nr. 8, som en modervirksomhed og dens dattervirksomhed, jf. § 10.

Det foreslås i *stk. 4*, at forbuddet i stk. 1, nr. 1, omfatter ikke lån til køb af medarbejderaktier samt de i stk. 3 nævnte instrumenter.

Bestemmelsen indebærer, at forbuddet i stk. 1, nr. 1, hvorefter personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den forsikringsselskabets interesser ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må optage lån eller trække på allerede bevilgede kreditter til køb af finansielle instrumenter, når de købte finansielle instrumenter stilles til sikkerhed for lånet eller kreditten, ikke omfatter lån til køb af medarbejderaktier samt de i stk. 3 nævnte instrumenter.

De i stk. 3 nævnte instrumenter er finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning.

Det foreslås i *stk. 5*, at forbuddet i stk. 1, nr. 3, ikke omfatter aktier, der er erhvervet ved udnyttelse af de i stk. 3 nævnte instrumenter.

Bestemmelsen indebærer, at forbuddet i stk. 1, nr. 3, hvorefter personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den forsikringsselskabets interesser ikke for egen regning eller gennem selskaber, de kontrollerer, må erhverve kapitalandele, bortset fra andele i danske UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 143, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v., med henblik på salg af disse tidligere end 6 måneder efter erhvervelsen, ikke aktier, der er erhvervet ved udnyttelse af de i stk. 3 nævnte instrumenter.

De i stk. 3 nævnte instrumenter er finansielle instrumenter, der er afledt af aktier i forsikringsselskabet eller en virksomhed, der er koncernforbundet hermed, og som den pågældende modtager som led i sin aflønning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at aktier erhvervet ved udnyttelse af finansielle instrumenter, der er erhvervet som led i aflønningen, kan erhverves med henblik på salg inden 6 måneder efter erhvervelsen.

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser, hvilke aktiviteter som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan foretage sig.

Den foreslåede § 113 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 77, stk. 3, med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i 1. pkt., at bestyrelsen skal tage stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor skal være omfattet af forbuddet i § 112, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i 2. pkt., at bestyrelsen skal sikre, at de pågældende er vidende herom.

Bestemmelsen fastslår, at det er bestyrelsens opgave at tage stilling til, for hvilke personer, der er en væsentlig risiko for sammenblanding af egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor er omfattet af bestemmelsen i henhold til stk. 1. Typisk vil denne kreds være indskrænket til højtplacerede, ledende medarbejdere med direkte forretningsmæssigt ansvar.

Bestyrelsen skal sikre, at de personer, der skal være omfattet af forbuddet, er vidende om at de omfattet og at overtrædelse af forbuddet er strafbelagt. Den pågældende omfattes først af straffebestemmelsen fra det tidspunkt, hvor den pågældende informeres herom.

I forhold til om der er tale om »en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser«, er det forsikringsselskabets eget ansvar at foretage en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af, om der konflikt mellem den ansatte og forsikringsselskabets interesser, og om denne kan anses for at udgøre en væsentlig konflikt.

Bestyrelsen kan vælge at fastsætte personkredsen baseret på funktioner i stedet for baseret på navne.

Overtrædelse af den foreslåede § 113, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Den pågældende omfattes dog først af straffebestemmelsen fra det tidspunkt, hvor den pågældende informeres om, at denne er omfattet af forbuddet.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 113, er det enkelte medlem i et forsikringsselskabs bestyrelse. Det betyder, at hvis bestyrelsen ikke har taget stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor er omfattet af forbuddet samt oplyst disse personer herom, vil bestyrelsen kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det er en skærpende omstændighed, hvis den manglende overholdelse har ført til omfattende handel i strid med § 113 medarbejdere, der burde have været omfattet af forbuddet. Det samme er gældende, hvis handel i mindre grad har ført til væsentlige interessekonflikter.

Til § 114

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser, hvilke aktiviteter, som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan foretage sig.

Den gældende § 77, stk. 4, fastsætter, at bestyrelsen skal for personer omfattet af stk. 1 udarbejde retningslinjer for kontrol med overholdelse af forbuddene i bestemmelsens § 77, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., herunder om indberetning af formuedispositioner.

Den foreslåede § 114 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 77, stk. 4, med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 114, at bestyrelsen skal udarbejde retningslinjer for kontrol med overholdelse af forbuddet i § 118, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., herunder om indberetning af formuedispositioner.

Bestemmelsen har til formål at præcisere, at det er bestyrelsen, der har ansvaret for at udarbejde retningslinjer for kontrol med overholdelse af forbuddene i § 118, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., om, at ansatte ikke må foretage spekulation.

Retningslinjerne skal indeholde bestemmelser om indberetning af formuedispositioner, der kan bestå i indsendelse af konto- og depotudskrifter for en given periode. Retningslinjerne kan bestemme, at indberetningerne skal ske en eller flere gange om året, herunder på stikprøvevis basis, fra alle eller visse af de omfattede personer, så det via indberetningerne kan kontrolleres, om forbuddene i § 118, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., er overholdt.

Den eksterne revision skal efter § 115 en gang årligt gennemgå forsikringsselskabets retningslinjer og kontrolprocedurer. I retningslinjerne kan det ligeledes eksempelvis bestemmes, at der kan fastlægges minimumsbeløb for de dispositioner, der kontrolleres.

Retningslinjerne skal fastsættes ud fra en konkret vurdering af risikoen for overtrædelse af spekulationsforbuddet og muligheden for at afdække sådanne lovovertrædelser. Forsikringsselskabets bestyrelse kan derfor beslutte, at den indsendte dokumentation i det konkrete tilfælde ikke skal omfatte visse dokumenter, hvis det findes forsvarligt, ligesom der kan anmodes om indsendelse af yderligere dokumentation, hvis dette er hensigtsmæssigt.

Det er endvidere bestyrelsens ansvar at fastlægge de kontrolhandlinger, forsikringsselskabet skal udføre vedrørende de modtagne indberetninger af formuedispositioner, således at disse under hensyn til forsikringsselskabets konkrete forhold sikrer, at der over en årrække føres kontrol med samtlige personer omfattet af regelsættet.

Kontrollen af indberetningerne kan eksempelvis forestås af bestyrelsen selv eller af et andet revisionsfirma end forsikringsselskabets generalforsamlingsvalgte revisionsfirma eller af en advokat.

Det følger af den foreslåede § 259, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet ikke påser overholdelsen af den foreslåede § 112, stk. 1 og 2.

Overtrædelse af § 114, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 114, er det enkelte medlem i et forsikringsselskabs bestyrelse. Det betyder, at hvis bestyrelsen ikke har udarbejdet retningslinjer for kontrol med overholdelse af forbuddet i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. for personer omfattet af stk. 1, vil bestyrelsen kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Manglende overholdelse kan også bestå i, at den besluttede kontrol ikke er egnet til forhindre overtrædelse, herunder sanktioner der ikke i tilstrækkeligt grad er egnet til at forhindre overtrædelser.

Til § 115

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser, hvilke aktiviteter, som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan foretage sig.

Den gældende § 77, stk. 5, fastsætter, at den eksterne revision skal én gang om året gennemgå den finansielle virksomheds retningslinjer efter stk. 4 og i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten oplyse, om retningslinjerne vurderes at være betryggende og have fungeret hensigtsmæssigt, og om virksomhedens kontrolprocedurer har givet anledning til bemærkninger. Føres der ikke en revisionsprotokol, skal oplysningerne nævnt i 1. pkt. fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

Den foreslåede § 115 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 77, stk. 5. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at den eksterne revision skal én gang om året gennemgå forsikringsselskabets retningslinjer efter stk. 4 og i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten oplyse, om retningslinjerne vurderes at være betryggende og have fungeret hensigtsmæssigt, og om virksomhedens kontrolprocedurer har givet anledning til bemærkninger.

Det foreslås i *2. pkt.*, at føres der ikke en revisionsprotokol, skal oplysningerne nævnt i 1. pkt. fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

Det følger af 1. pkt. at den eksterne revision efter almindelige revisionsmæssige principper årligt skal gennemgå retningslinjerne udarbejdet efter § 114, og i revisionsprotokollen oplyse, om de er betryggende og er blevet fulgt. Endvidere skal revisionen oplyse om, hvorvidt virksomhedens kontrolprocedurer har givet anledning til bemærkninger.

Hvis virksomhedens kontrolprocedurer har givet anledning til bemærkninger, eller hvis den eksterne revision har formodning om, at forbuddene i § 118, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., er overtrådt, skal revisionen efter almindelige revisionsmæssige principper undersøge sin formodning nærmere. Bestyrelsen skal orienteres herom ved bemærkning i revisionsprotokollatet. Bestyrelsen har ligeledes pligt til at forholde sig til en bemærkning i revisionsprotokollatet om en formodet overtrædelse og kan herunder benytte den spørgeadgang, som § 116 giver mulighed for.

Det foreslåede 2. pkt. indebærer, at de oplysninger, som er omfattet af bestemmelsen, skal fremgå af anden tilsvarende dokumentation, hvis virksomheden ikke fører en revisionsprotokol.

Med anden tilsvarende dokumentation forstås den dokumentation, som den eksterne revisor udarbejder og afgiver til en virksomheds ledelse i forbindelse med dennes revision af virksomhedens årsrapport og i forbindelse med den lovpligtige kommunikation af oplysninger og erklæringer.

Den krævede oplysning og de krævede erklæringer fra virksomhedens eksterne revisor skal fortsat være indeholdt i revisionsprotokollen, hvis der føres en revisionsprotokol.

Reglen ændrer ikke på kravene til revisors revision af virksomhedernes årsrapport, herunder de oplysninger og erklæringer, som revisor skal afgive i den forbindelse. Den foreslåede 2. pkt. vedrører alene det forhold, at disse oplysninger og erklæringer skal afgives i anden tilsvarende dokumentation i de tilfælde, hvor en virksomhed ikke fører en revisionsprotokol.

Virksomheder, der ikke er virksomheder af interesse for offentligheden, må ifølge revisorloven selv beslutte, om der skal føres en revisionsprotokol for virksomheden, eller om den eksterne revisors kommunikation af oplysninger og erklæringer til virksomhedens ledelse skal gives på anden vis. De internationale revisionsstandarder pålægger fortsat revisor at kommunikere en række oplysninger til den reviderede virksomheds ledelse.

Overtrædelse af § 115, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 115, er forsikringsselskabets eksterne revision. Det betyder, at hvis den eksterne revision ikke har opfyldt kravet om, én gang om året gennemgå forsikringsselskabets retningslinjer efter § 114 og i revisionsprotokollatet, eller anden tilsvarende dokumentation, hvis der ikke føres revisionsprotokol, vedrørende årsrapporten oplyse, om retningslinjerne vurderes at være betryggende og have fungeret hensigtsmæssigt, vil den eksterne revision kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 116

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser, hvilke aktiviteter, som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan foretage sig.

Den gældende § 77, stk. 6, fastsætter, at et kontoførende institut har på anmodning fra bestyrelsen i den finansielle virksomhed pligt til at give den finansielle virksomheds eksterne revision adgang til oplysninger om konti og depoter samt til at udlevere udskrifter derfra for personer omfattet af stk. 1.

Den foreslåede § 116 viderefører den gældende lov om finansiell virksomhed § 77, stk. 6, med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 116, at et kontoførende institut på anmodning fra bestyrelsen i forsikringsselskabet har pligt til at give forsikringsselskabets eksterne revision adgang til oplysninger om konti og depoter samt til at udlevere udskrifter derfra for personer omfattet af § 112, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse kan bestyrelsen rette forespørgsel om den pågældende undersøgte persons konti og depoter i fremmede institutter som et led i den eksterne revisions undersøgelse af, om der er sket en overtrædelse af forbuddene i stk. 1 og 2. For at sikre, at den eksterne revision får udleveret de anmodede oplysninger, har de spurgte institutter pligt til at udlevere de ønskede oplysninger. Hvis bestyrelsen ikke efter den eksterne revisions ønske fremsætter en begæring til det kontoførende institut, må revisionen anføre i revisionsprotokollatet, at den ikke har haft adgang til oplysningerne, medmindre bestyrelsen på anden måde fremskaffer oplysninger, som medfører, at revisionen finder kontrolproceduren tilfredsstillende. Ved denne fordeling af pligterne for henholdsvis bestyrelsen og den eksterne revision sikres det, at den eksterne revisor kan overholde revisorlovens regler om uafhængighed.

Et kontoførende institut er en virksomhed eller myndighed, som har indgået tilslutningsaftale med en værdipapircentral (CSD), jf. § 190 i kapitalmarkedsloven.

Udenlandske kontoførende institutter er ikke omfattet af reglerne, da de ikke er omfattet af denne lov.

Kravet om, at et kontoførende institut skal udlevere oplysninger om en kundes konti og depoter m.v. til den eksterne revision for den virksomhed, hvori den pågældende kunde er ansat, er en specifik og nøje afgrænset fravigelse af den omfattende tavshedspligt, som forsikringsselskaber og andre finansielle virksomheder er underlagt. Udlevering af sådanne oplysninger kan derfor kun ske, når det er berettiget, og det er derfor afgrænset til den eksterne revisor for forsikringsselskabet, at modtage disse oplysninger. Det betyder, at bestyrelsen ikke kan indhente oplysningerne til sig selv eller andre end den eksterne revisor, medmindre der er givet udtrykkeligt samtykke, da der ikke er lovhjemmel hertil.

Overtrædelse af § 116, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovfor-
slagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 116, er et kontoførende institut. Det betyder, at hvis et kontoførende institut ikke på anmodning fra bestyrelsen i et forsikringsselskab giver forsikringsselskabets eksterne revision adgang til oplysninger om konti og depoter samt til at udlevere udskrifter derfra for personer omfattet af stk. 1, vil de kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 117

De gældende § 77 i lov om finansiell virksomhed fastsætter et spekulationsforbud, der begrænser, hvilke aktiviteter, som personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab og ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, kan foretage sig.

Den gældende § 77, stk. 10, fastsætter, at interne revisions- og vicerevisionschefer må uanset stk. 1-9 ikke have økonomiske interesser i den virksomhed eller koncern, som de er ansat i.

Den foreslåede § 117 viderefører den gældende lov om finansiell virksomhed § 77, stk. 10, med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 117, at interne revisions- og vicerevisionschefer må uanset § 112-116 ikke have økonomiske interesser i det forsikringsselskab eller den koncern, som de er ansat i.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at modvirke den specielle interessekonflikt, der kan opstå, hvis en intern revisions- eller vicerevisionschef har økonomiske interesser i den virksomhed, de er ansat i. Det er ikke hensigtsmæssigt, hvis revisions- og vicerevisionschefer kan have sådanne økonomiske interesser, da det vil kunne påvirke den interne revisions- og vicerevisionschefs habilitet og uafhængighed i forhold til den daglige ledelse.

Ved økonomiske interesser forstås f.eks. kapitalandele, efterstillet kapital m.v. og finansielle instrumenter afledt heraf.

Overtrædelse af § 117, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 117, er interne revisions- og vicerevisionschefer. Det betyder eksempelvis, at en intern revisions- eller vicerevisionschef ikke må have økonomiske interesser i det forsikrings-selskab eller den koncern, som de er ansat i. Hvis de har det, vil de kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 118

Den gældende § 78 i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler for et forsikringsselskabs eksponeringer og modtagelse af sikkerhedsstillelse fra dets direktion- og bestyrelsesmedlemmer samt regler for erstatningsansvaret forbundet hermed.

Den foreslåede § 118 viderefører den gældende § 78, stk. 1-5 og stk. 7, i lov om finansiell virksomhed. Bestemmelsen medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede § 118, indeholder de foreslag til § 78 i lov om finansiell virksomhed, der er foreslået ved lovforslag om ændring af lov om finansiell virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes fremsat i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Forslagene vil derfor videreføre gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelserne bliver gennemført ved ovenfor nævnte lovforslag.

Den foreslåede bestemmelse skal bidrage til at sikre, at bestyrelsesmedlemmer og direktører ikke udnytter deres særlige stilling i forsikringsselskabet til at opnå fordele, som de ellers ikke ville kunne opnå, for dem selv eller for deres nærtbeslægtede. Samtidig har den foreslåede bestemmelse til formål at mindske muligheden for, at der opstår interessekonflikter i forsikringsselskabet.

Den foreslåede bestemmelse supplerer reglerne i selskabslovens § 127 om utilbørlige dispositioner samt aftaler indgået med enekapitalejer, og reglerne i selskabslovens § 131 om inhabilitet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et forsikringsselskab ikke uden bestyrelsens godkendelse og indførsel heraf i bestyrelsens forhandlingsprotokol må bevilge eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i forsikringsselskabet eller virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmer og direktører er direkte eller indirekte besiddere af en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør.

Eksponering er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 14, som summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder.

Ved kvalificeret andel forstås der ifølge lovens § 9, stk. 3, direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den forsikringsvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at medvirke til at begrænse interessekonflikter, så bestyrelsesmedlemmer eller direktører ikke påfører forsikringsselskaber risici, som virksomheden ellers ikke ville have taget. Bestemmelsen stiller på baggrund heraf skærpede krav til forsikringsselskabers bevilling af eksponeringer m.v. med medlemmerne af bestyrelsen og direktionen, så der stilles krav om bestyrelsens godkendelse.

Bestemmelsen indebærer, at bestyrelsen skal godkende konkrete eksponeringer og sikkerhedsstillelser. Der kan således ikke efter bestemmelsen gives generelle godkendelser, der ikke knytter sig til en eller flere konkrete eksponeringer eller sikkerhedsstillelser.

Bestyrelsens beslutning skal fremgå af bestyrelsens forhandlingsprotokol.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et forsikringsselskab ikke uden bestyrelsens godkendelse og indførsel heraf i bestyrelsens forhandlingsprotokol må indgå aftale med en direktør, når aftalen omfatter større dispositioner i forhold til direktørens økonomiske forhold, eller med en tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at medvirke til at begrænse interessekonflikter, så direktører ikke påfører den finansielle virksomhed risici, som virksomheden ellers ikke ville have taget. Bestemmelsen stiller på baggrund heraf skærpede krav til aftaler, som en direktør i et forsikringsselskab på virksomheden vegne indgår med sig selv, hvorfor der gælder krav om bestyrelsens godkendelse.

For at der efter bestemmelsen stilles krav om bestyrelsens godkendelse, skal der være tale om indgåelse af aftaler. Det er i den forbindelse en forudsætning, at der er tale om dispositioner, som kræver udøvelse af et skøn, som direktøren potentielt kan påvirke, f.eks. en kreditvurdering, værdiansættelse, prisfastsættelse eller fastsættelsen af forsikringsvilkår. Omvendt vil en aftale, hvor prisen er standardiseret eller baseret på en fast personalepris, der gælder for hele virksomheden, ikke være en disposition, der er omfattet af bestemmelsen og dermed kravet om bestyrelsens godkendelse.. Det er eksempelvis tilfældet, hvor en direktør i et forsikringsselskab tegner en forsikring i selskabet med samme vilkår, som selskabets øvrige ansatte kan tegne, f.eks. hvis direktøren tegner en ansvarsforsikring på sin bil, hvor der alene knyttes sædvanlige vilkår. Begrebet aftale vil også omfatte aftaler, hvor der sker sikkerhedsstillelse, eller hvor der opstår eller vil kunne opstå en eksponering, f.eks. ved aftale om et kreditkort knyttet til en kassekredit på 50.000 kr.

Med større dispositioner forstås dispositioner, der i forhold til den konkrete direktørs økonomi vil være store dispositioner. Det vil således bero på en konkret vurdering af direktørens økonomiske forhold og den konkrete aftale, om dispositionen er omfattet af den foreslåede bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse omfatter også aftaler mellem forsikringsselskabet og tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabets.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at medvirke til at begrænse interessekonflikter, så direktører ikke påfører risici, som en virksomhed ellers ikke ville have taget. Bestemmelsen stiller på baggrund heraf skærpede krav til aftaler, som en direktør i et forsikringsselskab indgår med tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod virksomhedens. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kravet om godkendelse fra bestyrelsen også gælder aftaler mellem forsikringsselskabet og tredjemand, hvori direktøren har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod forsikringsselskabets.

Til forskel fra det foreslåede stk. 1, nr. 1, er også tredjemænd, hvori direktøren har en ejerandel, der ikke nødvendigvis udgør en kvalificeret ejerandel på minimum 10 pct. i henhold til definitionen i lovforslaget, omfattet. Dette skal dog holdes op mod, at der fortsat skal foreligge en interesse af en sådan størrelse, at den kan være stridende mod forsikringsselskabets, og at der dermed kan foreligge en interessekonflikt mellem direktørens og den finansielle virksomheds interesser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Et forsikringsselskab må ikke uden bestyrelsens godkendelse og indførsel heraf i bestyrelsens forhandlingsprotokol bevilge eksponering mod eller indgå aftaler med personer, der er knyttet til direktører ved ægteskab, samliv i mindst 2 år eller slægtskab i ret op- eller nedstigende linje eller som søskende, og med virksomheder, for hvilke sådanne personer er direktører eller ejer en kvalificeret andel i.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at eksponering mod og aftaler med nærtbeslægtede til direktionen er omfattet af kravet om bestyrelsens samtykke til og overvågning af eksponeringer. Der stilles ikke et tilsvarende krav for eksponeringer med nærtbeslægtede til bestyrelsesmedlemmer.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 118, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 118, stk. 1, er forsikringsselskabet. Det vil eksempelvis være strafbart, hvis et forsikringsselskab bevilger eksponering mod eller modtager sikkerhedsstillelse omfattet af bestemmelsen fra en direktør uden bestyrelsens godkendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at medlemmer af bestyrelsen skal erstatte tab, som forsikringsselskabet lider som følge af bevillinger, sikkerhedsstillelser eller aftaler omfattet af stk. 1, der er godkendt af bestyrelsen, medmindre bestyrelsen godtgør, at tabet ikke kunne være afværget gennem den agtpågivenhed og omhu, som ledelsen af virksomheden tilsiger.

Den foreslåede bestemmelse til formål at vende bevisbyrden i sager om erstatningsansvar vedrørende tab lidt på eksponeringer, sikkerhedsstillelser og aftaler omfattet af stk. 1. Tab efter bestemmelsen skal forstås som det økonomiske tab, som forsikringsselskabet har lidt ved at bevilge en eksponering mod, modtage sikkerhedsstillelse fra eller indgå en aftale med en direktør, et bestyrelsesmedlem m.fl. omfattet af det foreslåede stk. 1, set i forhold til, hvis dispositionen ikke var blevet gennemført. Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at det vil være det enkelte bestyrelsesmedlem, der i forbindelse med eksponeringer og sikkerhedsstillelser omfattet af stk. 1, nr. 1, skal godtgøre, at der ikke er handlet ansvarspådragende i forbindelse med bevillingen eller udvidelsen af eksponeringer mod eller sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i forsikringsselskabet eller virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmer eller direktører er direkte eller indirekte besiddere af en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør. Det samme vil være tilfældet med hensyn til aftaler efter stk. 1, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelser ændrer ikke på, at flere medlemmer af bestyrelsen vil kunne hæfte solidarisk, hvis mere end ét medlem har handlet ansvarspådragende. Den foreslåede omvendte bevisbyrde omfatter både bestyrelsens bevilling af eksponeringen, dvs. den oprindelige godkendelse af aftalen mellem virksomheden og direktøren, og en eventuel senere udvidelse af en tidligere godkendt eksponering. Ved udvidelse af en eksponering menes, at forsikringsselskabet udvider sin forpligtelse overfor eller eksponering mod det pågældende ledelsesmedlem. Det vil f.eks. kunne være tilfældet ved udvidelsen af en tidligere bevilliget kredit, accept af, at ledelsesmedlemmet udtræder som kautionist eller accept af mindre sikkerhed, end oprindelig aftalt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke dispositioner, der ikke er godkendt af bestyrelsen, herunder aftaler, som et direktionsmedlem på virksomhedens vegne har indgået med sig selv, uden at bestyrelsen var bekendt hermed. Reglen om omvendt bevisbyrde omfatter heller ikke den situation, hvor bestyrelsen træffer beslutning om en eksponering, sikkerhedsstillelse eller aftale uden at have kendskab til, og uden at burde have kendskab til, omstændigheder, der medfører, at eksponeringen, sikkerhedsstillelsen eller aftalen omfattes af det foreslåede stk. 1. Et eksempel herpå kan være en aftale mellem forsikringsselskabet og tredjemand, som en af direktørens søskende har en væsentlig interesse i, der strider mod den forsikringsselskabets jf. forslaget til stk. 6, men hvorom oplysning ikke er tilgået bestyrelsen.

Bestemmelsen omfatter heller ikke overvågning af og eventuel opfølgning på eksponeringer, sikkerhedsstillelser eller aftaler omfattet af stk. 1. Med den agtpågivenhed og omhu, som ledelsen af forsikringsselskabet tilsiger, skal forstås handlinger, der efter en almindelig culpanorm vil indebære, at den pågældende ikke kan gøres erstatningsansvarlig. Det er med den foreslåede ændring ikke formålet, at selve ansvarsbedømmelsen af handlinger eller undladelse foretaget af bestyrelsesmedlemmer i forsikringsselskaber ændres. Ansvar vil således fortsat skulle vurderes efter culpareglen, men den foreslåede ændring indebærer, at der fremover vil gælde en omvendt bevisbyrde med hensyn til ansvarsgrundlaget.

Den foreslåede ændring indebærer ikke, at bevisbyrden for, at de øvrige erstatningsbetingelser er opfyldt, vendes. Det vil således fortsat være sagsøgeren, der skal godtgøre, at der er lidt et tab, og at der foreligger den nødvendige kausalitet og adækvans. Den foreslåede ændring skal bidrage til at sikre, at forsvarligheden af aftaler omfattet af de foreslåede bestemmelser i stk. 1, i højere grad vil kunne efterprøves, hvis det efterfølgende viser sig, at bevillingen eller udvidelsen af en eksponering eller anden konkret aftale har været tabsgivende for forsikringsselskabet.

Det foreslås i *stk. 3*, at en direktør, der uden bestyrelsens godkendelse bevilger eksponeringer, modtager sikkerhedsstillelser eller indgår aftaler omfattet af stk. 1, indestår for det tab, som forsikringsselskabet derved måtte blive påført, medmindre direktøren hæfter efter selskabslovens § 215, stk. 2, jf. § 210.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er for det første at beskytte forsikringsselskabet mod de iboende interessekonflikter i aftaler mellem direktionen og forsikringsselskabet. Formålet er endvidere at beskytte forsikringsselskaber mod at lide tab på aftaler, som en direktør på virksomhedens vegne indgår med tredjemand, hvori en direktør besidder en kvalificeret ejerandel eller i øvrigt har en væsentlig interesse, der kan være stridende mod virksomhedens.

Hæftelsesreglen i bestemmelsen omfatter ikke den situation, hvor direktøren ikke har kendskab til eller burde have kendskab til omstændigheder, der medfører, at forholdet er omfattet af stk. 1. Tab efter bestemmelsen skal forstås som det økonomiske tab, som forsikringsselskabet har lidt ved at bevilge en eksponering mod, modtage sikkerhedsstillelse fra eller indgå en aftale med en direktør m.fl. omfattet af den foreslåede stk. 1, set i forhold til, hvis dispositionen ikke var blevet gennemført. Har bestyrelsen godkendt eksponeringen, sikkerhedsstillelsen eller aftalen efter stk. 1, vil den foreslåede bestemmelse ikke finde anvendelse, idet bestyrelsen forventes at have påset forsvarligheden af aftalen, herunder sikret at den mulige interessekonflikt mellem direktør og selskab ikke har påvirket forsvarlighedsvurderingen. Tab på eksponeringer, sikkerhedsstillelse eller aftalen som bestyrelsen har godkendt efter stk. 1, vil i stedet være omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 2, hvorefter bevisbyrden for ansvarsvurderingen foreslås vendt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter en direktørs bevilling uden bestyrelsens godkendelse af eksponeringer og modtagelse af sikkerhedsstillelse efter stk. 1, nr. 1, samt indgåelse af aftaler efter stk. 1, nr. 2. Efter den foreslåede bestemmelse vil direktøren skulle indestå for sådanne bevillinger, modtagelser eller aftaler.

Indeståelsen indebærer en hæftelse på objektivi grundlag og er derfor ikke afhængig af, om aftalen i sig selv er forsvarlig. Hæftelsen indtræder som følge af, at den indførte sikkerhedsmekanisme – forelæggelse for bestyrelsen – ikke er overholdt. Omfanget af hæftelsen vil være begrænset til værdien af aftalen mellem forsikringsselskabet eller eksponering. Hermed forstås f.eks. hovedstolen, renter og stiftelsesomkostninger på en kredit. Den foreslåede bestemmelse svarer med hensyn til hæftelsesgrundlaget til den gældende bestemmelse i § 215, stk. 2, i selskabsloven og er en særregel med hensyn til hæftelse for tab på aftaler omfattet af den foreslåede bestemmelser i stk. 1. Det foreslås på den baggrund også, at den foreslåede hæftelsesregel efter omstændighederne finder anvendelse, medmindre der indtræder hæftelse efter selskabslovens § 215, stk. 2, jf. § 210. Det foreslåede indebærer, at direktører i forsikringsselskaber der er kapitalselskab, fortsat vil være omfattet af hæftelsesreglen i selskabslovens § 215, stk. 2. Den foreslåede bestemmelse har i praksis ikke betydning for aftaler som forsikringsselskabet indgår med en af direktørerne selv, da direktøren allerede vil hæfte for sådanne aftaler i kraft af at være aftalepart.

Det foreslås i *stk. 4*, at er en bevilling eller sikkerhedsstillelse omfattet af *stk. 1, nr. 1*, uden bestyrelsens godkendelse indgået med et bestyrelsesmedlem i forsikringsselskabet eller en virksomhed, hvori bestyrelsesmedlemmet direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, er bestyrelsesmedlem eller direktør, indestår bestyrelsesmedlemmet for det tab, som forsikringsselskabet derved måtte blive påført, medmindre bestyrelsesmedlemmet hæfter efter selskabslovens § 215, *stk. 2*, jf. § 210.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er for det første at beskytte forsikringsselskaber mod de iboende interessekonflikter i aftaler mellem bestyrelsesmedlemmer og forsikringsselskabet. Formålet er endvidere at beskytte forsikringsselskaber mod at lide tab på aftaler, som bestyrelsesmedlemmer – uden om den samlede bestyrelse – på virksomhedens vegne indgår med tredjemand, hvori et bestyrelsesmedlem har en væsentlig interesse. Hæftelsesreglen i bestemmelsen omfatter ikke den situation, hvor bestyrelsesmedlemmet ikke har kendskab til eller burde have kendskab til omstændigheder, der medfører, at forholdet er omfattet af *stk. 1, nr. 1*.

Tab efter bestemmelsen skal forstås som det økonomiske tab, som forsikringsselskabet har lidt ved at bevilge en eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra en direktør m.fl. omfattet af det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, set i forhold til, hvis dispositionen ikke var blevet gennemført. Har bestyrelsen godkendt eksponeringen eller sikkerhedsstillingen efter *stk. 1, nr. 1*, vil den foreslåede bestemmelse ikke finde anvendelse, idet bestyrelsen forventes at have påset forsvarligheden af eksponeringen eller sikkerhedsstillingen, herunder sikret at den mulige interessekonflikt mellem bestyrelsesmedlemmet og selskabet ikke har påvirket forsvarlighedsvurderingen.

Tab på eksponeringer eller sikkerhedsstillelse, som bestyrelsen har godkendt efter *stk. 1, nr. 1*, vil i stedet være omfattet af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, hvorefter bevisbyrden for ansvarsvurderingen foreslås vendt.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4*, omfatter alene eksponeringer eller sikkerhedsstillelser efter den foreslåede *stk. 1, nr. 1*, og ikke aftaler, som direktøren indgår efter den foreslåede *stk. 1, nr. 2*. Den foreslåede bestemmelse finder således anvendelse på aftaler om eksponeringer og sikkerhedsstilles, hvor den mulige uvedkommende interesse vedrører et bestyrelsesmedlem, og ikke den direktør, som er med til at indgå aftalen på forsikringsselskabets vegne.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* om direktørers indeståelse for tab på bevilling af eksponeringer eller modtagelse af sikkerhedsstillelser omfattet af *stk. 1, nr. 1*, som forsikringsselskabet måtte blive påført, hvis der ikke foreligger godkendelse fra bestyrelsen.

Bestemmelsen er således en modifikation til den foreslåede hæftelsesregel og har til formål at friholde direktøren for hæftelse i denne forbindelse og sikre, at hæftelsen pålægges det bestyrelsesmedlem, der har interessen i den omfattede aftale. Med den foreslåede bestemmelse vil et bestyrelsesmedlem skulle indestå for aftaler, der indgås mellem forsikringsselskabet og en virksomhed, hvor bestyrelsesmedlemmet direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, er bestyrelsesmedlem eller direktør, uden at bestyrelsen har godkendt aftalen. Indeståelsen indebærer en hæftelse på objektivt grundlag og er derfor ikke afhængig af, om aftalen i sig selv er forsvarlig. Hæftelsen indtræder som følge af, at den indførte sikkerhedsmekanisme – forelæggelse for bestyrelsen – ikke er overholdt. Omfanget af hæftelsen vil være begrænset til værdien af eksponeringen. Hermed forstås f.eks. hovedstolen på en kredit eller værdien af sikkerhedsstillingen.

Den foreslåede bestemmelse svarer med hensyn til hæftelsesgrundlaget til den gældende bestemmelse i § 215, *stk. 2*, i selskabsloven og er en særregel med hensyn til hæftelse for tab på aftaler omfattet af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*. Det foreslås på den baggrund også, at den foreslåede *stk. 4*, efter omstændighederne finder anvendelse, medmindre der indtræder hæftelse efter selskabslovens § 215, *stk. 2*, jf. §§ 206 eller 210. Det foreslåede indebærer, at bestyrelses-

medlemmer i forsikringsselskabet, der er kapitalselskaber, fortsat vil være omfattet af hæftelsesreglen i selskabslovens § 215, stk. 2

Det foreslås i stk. 5, at eksponeringer og aftaler efter stk. 1 skal bevilges eller indgås i henhold til forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår, medmindre eksponeringen indgås over for et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem på personalevilkår.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at eksponeringer og aftaler omfattet af henholdsvis stk. 1 og 2 skal bevilges ud fra forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår.

Ved sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår må forstås sådanne vilkår, som sædvanligvis gælder mellem uafhængige parter og følger de sædvanlige vilkår, som findes på markedet. Fastlæggelsen af, hvilke aftaler, der er omfattet af den foreslåede bestemmelses krav, må blandt andet bero på karakteren af den virksomhed, der udøves i det enkelte forsikringsselskab og den konkrete forhold imellem parterne. Det er op til det enkelte forsikringsselskab at foretage en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. I almindelighed vil eksponeringer ydet på forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser også være ydet på markedsbaserede vilkår. Der kan imidlertid være situationer, hvor det klart fremgår af omstændighederne, at dette ikke er tilfældet.

Bestemmelsen omfatter ikke eksponeringer overfor medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer der indgås på personalevilkår.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 118, stk. 5, er strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 118, stk. 5, er forsikringsselskabet. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab bevilger eksponering, som ikke er i overensstemmelse med forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår, kan forsikringsselskabet straffes med bøde.

Til § 119

Den gældende § 78, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at et forsikringsselskabs eksterne revisor skal afgive en erklæring vedrørende årsrapporten i revisionsprotokollen eller tilsvarende dokumentation.

Den foreslåede § 119 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 78, stk. 2, 2. og 3. pkt., i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i 1. pkt., at forsikringsselskabets eksterne revisor i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten skal afgive erklæring om, hvorvidt kravene i § 118, stk. 5, er opfyldt.

Det foreslås i 2. pkt., at føres der ikke en revisionsprotokol, skal den eksterne revisors erklæring fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

Det foreslåede om revisorerklæringer giver forsikringsselskabets eksterne revisor pligt til at vurdere, om eksponeringer mod de i § 118, stk. 1, nævnte juridiske og fysiske personer, er givet i henhold til forsikringsselskabets sædvanlige markedsbetingelser og vilkår. I almindelighed vil eksponeringer ydet på forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser

også være ydet på markedsbaserede vilkår. Der kan imidlertid være situationer, hvor det klart fremgår af omstændighederne, at dette ikke er tilfældet. I så fald skal der af forsikringsselskabets eksterne revisor i revisionsprotokollatet gøres anmærkning herom. Vurderingen skal foretages senest i forbindelse med udarbejdelse af revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten.

Det er tilstrækkeligt, at revisor afgiver en samlet erklæring om, at eksponeringerne er ydet i henhold til forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår.

Derudover er det bestemt, at der i forsikringsselskabets årsrapport skal give samlede oplysninger om forsikringsselskabets eksponeringer med henholdsvis bestyrelsen, direktionen og nærtbeslægtede.

Reglerne om revisionsprotokol fremgår af revisionslovens § 20, der foreskriver, at virksomheder af interesse for offentligheden skal udforme et revisionsprotokollat og forelægge dette for den reviderede virksomheds bestyrelse eller tilsynsorgan. Virksomheder af interesse for offentligheden er reguleret i artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til revision af virksomheder af interesse for offentligheden.

Hvis revisor fører en revisionsprotokol, skal revisionsprotokollen underskrives af samtlige medlemmer af bestyrelsen eller tilsynsrådet. Ikke tilstedeværende medlemmer underskriver protokollen efterfølgende.

Med anden tilsvarende dokumentation forstås den dokumentation, som den eksterne revisor udarbejder og afgiver til en virksomheds ledelse i forbindelse med dennes revision af virksomhedens årsrapport og i forbindelse med den lovpligtige kommunikation af oplysninger og erklæringer.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 119, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 119, er både forsikringsselskabet i medfør af 1. pkt. og den eksterne revision i henhold til 2. pkt. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab bevilger eksponering, som ikke er i overensstemmelse med forsikringsselskabets sædvanlige forretningsbetingelser og på markedsbaserede vilkår, kan forsikringsselskabet straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Endvidere vil den eksterne revisor kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis den eksterne revisor ikke afgiver erklæring i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten, eller tilsvarende dokumentation hvis der ikke føres revisionsprotokol om, hvorvidt kravene i 1. pkt. er opfyldt.

Til § 120

Den gældende § 78, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at et forsikringsselskab eller virksomheder inden for samme koncern ikke må bevilge eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra en ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef. Dette gælder ikke lån ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice.

Den foreslåede § 120, viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 78, stk. 5, i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i 1. pkt., at et forsikringsselskab eller virksomheder inden for samme koncern ikke må bevilge eksponering mod eller modtage sikkerhedsstillelse fra en ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef.

Det foreslås i 2. pkt., at dette gælder ikke lån ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice.

Som følge af den foreslåede bestemmelse må hverken ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef i forsikringsselskaber have eksponeringer med det forsikringsselskab, hvor de udøver deres hverv eller virksomheder inden

for den samme koncern. Bestemmelsen omfatter alle former for eksponering og sikkerhedsstillelse. Forbuddet gælder kun de revisorer, der reviderer det pågældende forsikringsselskab, og ikke andre revisorer i samme revisionsfirma.

Forbuddet mod revisors eksponering gælder også i forhold til andre virksomheder inden for koncernen. Forbuddet gælder dog ikke lån, ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice. Disse såkaldte policelån er undtaget, da der reelt er tale om lån med sikkerhed i egne penge, og for ikke at afskære revisorer muligheden for denne form for låntagning.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 120, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 120, er et forsikringsselskab eller en anden virksomhed inden for samme koncern. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en virksomhed inden for samme koncern bevilger eksponering mod eller modtager sikkerhedsstillelse fra en ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef, kan forsikringsselskabet eller den koncernbundne virksomhed straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 121

Den gældende § 78, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at et forsikringsselskabs direktion og bestyrelse er ansvarlig for at overvåge forsvarligheden og forløbet af de givne eksponeringer.

Den foreslåede § 121, viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 78, stk. 3, i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 121, at direktionen og bestyrelsen skal overvåge forsvarligheden og forløbet af eksponeringer og aftaler, der er givet efter § 118 og 120.

Bestemmelse indebærer, at forsikringsselskabets eksponering med bestyrelsesmedlemmer og direktører løbende skal overvåges af bestyrelsen og direktionen, samt at forsvarligheden af de foretagne eksponeringer skal vurderes.

Med den løbende overvågning, som skal foretages menes der, at bestyrelsen og direktion med regelmæssige mellemrum skal vurdere, om de bevilligede eksponeringer mod eller den modtagne sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i forsikringsselskabet eller virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmer og direktører i forsikringsselskabet direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel eller er bestyrelsesmedlem eller direktør, stadig er forsvarlig. Ved vurderingen af de i § 118, stk. 1 nævnte eksponeringer og aftaler, skal der tages højde for det forløb, der har været siden aftalen mellem forsikringsselskabet og bestyrelsesmedlemmet, direktøren, eller virksomheden, hvor et bestyrelsesmedlem eller direktør, direkte eller indirekte er besidder af en kvalificeret andel, er bestyrelsesmedlem eller direktør, blev indgået.

Som del af den løbende overvågning er den omhandlede personkreds forpligtet til at indsende oplysninger, hvis de af bestyrelsen og direktionen anses for at være nødvendige for at vurderingen kan foretages.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 121, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 121, er det enkelte direktions- og bestyrelsesmedlem i et forsikringsselskab. Det betyder, at hvis et forsikringsselskabs direktion og bestyrelse ikke overvåger forsvarligheden og forløbet af de i stk. 1 nævnte eksponeringer, kan hvert enkelt medlem af forsikringsselskabets direktion eller bestyrelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til § 122

Den gældende § 80, stk. 1 og 7, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i en finansiel virksomhed kan ikke uden bestyrelsens tilladelse eje eller drive selvstæn-

dig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed, og at samtlige tilladelser skal fremgå af bestyrelsens forhandlingsprotokol, jf. dog § 199, stk. 10 og 11.

Den gældende § 199, stk. 10 og 11, begrænser dette udgangspunkt for så vidt angår interne revisions- og vicerevisionschefer, ved at fastsætte, at bestyrelsen ikke kan tillade, at de udfører revisionsopgaver i virksomheder uden for koncernen, eller påtager sig hverv, der bevirker, at de kommer i strid med habilitetsbestemmelser, svarende til dem, der i medfør af revisorlovene og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden finder anvendelse for eksterne revisorer for virksomheder af interesse for offentligheden.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiell virksomhed § 80, stk. 1 og 7, i en ny selvstændig bestemmelse. Bestemmelsen medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, hvilke personer, der skal have en tilladelse for at varetage andre hverv ved siden af sit hverv i et forsikringsselskab og flere dertilhørende dispensationsmuligheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab kan ikke uden bestyrelsens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end forsikringsselskabet, jf. dog § 193, stk. 11 og 12.

Tilladelse fra bestyrelsen skal gives i hvert enkelt konkrete tilfælde på baggrund af en vurdering af, om der kan være tale om en interessekonflikt i forhold til det konkrete hverv. Det er ikke muligt at give en generel tilladelse til at eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed.

Erhvervsvirksomhed skal forstås som enhver virksomhed, som har til formål at oppebære en indtjening af et økonomisk overskud. Erhvervsvirksomhed skal fortolkes meget bredt i overensstemmelse med Finanstilsynets hidtidig praksis. Besiddelse af ikke-kvalificeret kapitalandele i kommanditselskaber, andelselskaber, aktieselskaber m.v. er som udgangspunkt ikke nok til at statuere, at besidderen derigennem udøver erhvervsvirksomhed. Der vil som udgangspunkt skulle være tale om en så stor en kapitalandel, at man har en egentlig indflydelse på driften af virksomheden. Der er en formodning for, at man har indflydelse på en virksomhed, såfremt man besidder en kvalificeret ejerandel i et selskab. Ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden, jf. lovforslagets § 9, stk. 3.

Lovforslagets § 193, stk. 11 og 12, omhandler den interne revision og fastsætter, at bestyrelsen ikke kan tillade at ledelsen i intern revision påtager sig hverv, som indebærer, at vedkommende kommer i strid med de gældende habilitetsbestemmelser.

Bestyrelsens mulighed for at tillade drift af anden erhvervsvirksomhed her begrænset af lovforslagets § 193, stk. 10 og 11. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Overtrædelser af den foreslåede § 122, stk. 1, kan straffes efter § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for bestemmelsen er alle personer, der ifølge lov eller vedtægtsbestemmelse er ansat af bestyrelsen i et forsikringsselskab. Den ansatte omfattes dog først af straffebestemmelsen fra det tidspunkt, hvor den pågældende informeres af bestyrelsen om, at denne er omfattet af forbuddet. Det er bestyrelsen skal sikre, at den ansatte er vidende om, at den pågældende er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtlige tilladelser givet af bestyrelsen i medfør af stk. 1 skal fremgå af bestyrelsens forhandlingsprotokol.

Bestyrelsen skal efter lovforslagets § 98 føre protokol over forhandlingerne i bestyrelsen. Protokollen skal underskrives af samtlige tilstedeværende medlemmer.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at alle bestyrelsens beslutninger om hvilke hverv, personer ansat af bestyrelsen kan påtage sig, skal indføres i bestyrelsens forhandlingsprotokol. Den foreslåede bestemmelse er en tydeliggørelse af bestyrelsens pligt til at indføre beslutninger i forhandlingsprotokollen.

Det følger af lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 122, stk. 2, er det enkelte medlem af bestyrelsen. Det betyder, at hvis bestyrelsen i et forsikringsselskab ikke har noteret tilladelser efter det foreslåede stk. 1 i bestyrelsens forhandlingsprotokol, kan bestyrelsen straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 123

Den gældende § 80, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at ansatte i en finansiel virksomhed, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den finansielle virksomheds interesser, ikke uden direktionens tilladelse kan eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end den finansielle virksomhed. Endvidere skal bestyrelsen tage stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og den finansielle virksomheds interesser, og som derfor skal have direktionens tilladelse.

Den foreslåede § 123 viderefører lov om finansiel virksomhed § 80, stk. 2 og 3, i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, at ansatte, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser skal have direktionens tilladelse til at eje eller drive selvstændig virksomhed eller anden erhvervsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at andre ansatte i et forsikringsselskab, for hvilke der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, ikke uden direktionens tilladelse kan eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end forsikringsselskabet.

Den omfattede personkreds fastlægges ikke på baggrund af den ansattes titel, men omfatter personer, der er ansat af bestyrelsen, samt personer for hvilke, der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser.

På baggrund af over-/underordningsforholdet findes det naturligt, at det er direktionen og ikke bestyrelsen, der tager stilling til, hvorvidt personer, der ikke er ansat direkte af bestyrelsen, kan påtage sig andre hverv.

Bestyrelsen skal på forhånd afgøre, hvilke stillinger i virksomheden, der har en sådan kompetence tilknyttet, at der kan komme væsentlige interessekonflikter, hvis de pågældende medarbejdere har andre hverv ved siden af jobbet i forsikringsselskabet, jf. den foreslåede stk. 2. Disse stillinger vil som regel være ledende stillinger, hvor medarbejderen har direkte ansvar for forsikringsselskabets drift, og hvor de er i stand til at misbruge deres adgang til at handle på vegne af virksomheden for at forfølge egne kommercielle interesser. Det er imidlertid hver enkelt virksomheds bestyrelse, som konkret må afgøre spørgsmålet, hvorfor personkredsen kan være forskellig fra virksomhed til virksomhed. Netop fordi det er en personlig vurdering, som bestyrelsen skal lave på forhånd, kan bestyrelsen fastsætte den omfattede personkreds ved at opremse stillingsbetegnelser i virksomheden i stedet for at lave en »navneliste«.

Der gives med den foreslåede bestemmelse mulighed for, at den omfattede personkreds kan påtage sig hverv både som bestyrelsesmedlem og direktør i andre erhvervsvirksomheder. Ansatte i forsikringsselskaber kan være direktører for ejendomsselskaber, investeringsselskaber og koncernforbundne virksomheder, der udøver accessorisk virksomhed til forsikringsselskabet og administrationsselskaber, der er oprettet af flere forsikringsselskaber med henblik på fælles administration. Ansatte kan udpeges til at drive andre erhvervsvirksomheder, som forsikringsselskabet ejer, som er omfattet af lovforslagets § 47, jf. § 124, stk. 3. Herudover kan ansatte i forsikringsselskaber være direktører i den forsikringsselskabets moderselskab, jf. lovforslagets § 48.

Erhvervsvirksomhed skal forstås som enhver virksomhed, som har til formål at oppebære en indtjening af et økonomisk overskud. Erhvervsvirksomhed skal fortolkes meget bredt i overensstemmelse med Finanstilsynets hidtidig praksis. Besiddelse af kvalificerede kapitalandele i kommanditselskaber, andelsselskaber, aktieselskaber m.v. er som udgangspunkt ikke nok til at statuere, at besidderen derigennem udøver erhvervsvirksomhed. Der vil som udgangspunkt skulle være tale om en så stor en kapitalandel, at man har en egentlig indflydelse på driften af virksomheden.

Overtrædelser af den foreslåede § 123 stk. 1, 1. pkt., kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter § 312, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet er andre ansatte i et forsikringsselskab, end dem omfattet af § 122, stk. 1. Den strafbare handling kan bestå i, at den ansatte uden direktionens tilladelse eje eller drive selvstændig erhvervsvirksomhed eller som bestyrelsesmedlem, funktionær eller på anden måde deltage i ledelsen eller driften af anden erhvervsvirksomhed end forsikringsselskabet. Den pågældende omfattes dog først af straffebestemmelsen fra det tidspunkt, hvor den pågældende informeres om, at denne er omfattet af forbuddet.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at bestyrelsen skal orienteres om tilladelser givet af direktionen.

Bestemmelsen fastlægger, at det er direktionens ansvar at orientere bestyrelsen om tilladelser givet efter 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at bestyrelsen skal tage stilling til, for hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem egne og forsikringsselskabets interesser, og som derfor skal have direktionens tilladelse, jf. stk. 1.

Det er efter den foreslåede bestemmelse bestyrelsens opgave at tage stilling til, for hvilke personer der er en væsentlig risiko for sammenblanding af egne og forsikringsselskabets interesser. Typisk vil denne kreds være indskrænket til højtplacerede, ledende medarbejdere med direkte forretningsmæssigt ansvar.

Den foreslåede bestemmelse fastslår endvidere, at bestyrelsen skal sikre, at de personer der skal være omfattet af forbuddet, er vidende herom, herunder at overtrædelse af forbuddet er strafbelagt.

Bestyrelsen kan vælge at fastsætte personkredsen baseret på funktioner i stedet for baseret på navne.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at bestyrelsen skal sikre, at de pågældende er vidende herom.

Overtrædelser af den foreslåede bestemmelse stk. 2 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning efter § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet er medlemmerne af en bestyrelse i et forsikringsselskab. En overtrædelse af stk. 2 kan f.eks. være, at bestyrelsen ikke tager stilling til, hvilke ansatte der er en væsentlig risiko for konflikter mellem den ansattes og forsikringsselskabets interesser. En overtrædelse kan ligeledes f.eks. være, at bestyrelsen identificerer en ansat, for hvilken der er væsentlig risiko for konflikter mellem den ansattes og forsikringsselskabets interesser, men ikke sikrer sig, at den ansatte er vidende herom.

Til § 124

Den gældende lov om finansiel virksomhed § 80, stk. 4, 5, 6 og 9, fastslår, at tilladelse efter § 80, stk. 1 og 2, kun kan gives, hvis forsikringsselskabet ikke har eller påtager sig eksponeringer mod den virksomhed, som der gives tilladelse til at drive, eller virksomheder der indgår i den pågældende virksomheds koncern. Finanstilsynet kan dog dispensere fra dette.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 80, stk. 4, 5, 6 og 9.

Det foreslås i *stk. 1*, at den i §§ 122, stk. 1, og 123, stk. 1, nævnte virksomhed kun kan bestrides, såfremt forsikringsselskabet eller virksomheder, der indgår i koncern eller administrationsfællesskab med forsikringsselskabet, ikke har eller påtager sig eksponeringer mod de i §§ 122, stk. 1, og 123, stk. 1, nævnte erhvervsvirksomheder eller virksomheder, der indgår i koncern med disse virksomheder. Undtaget herfra er eksponeringer i form af kapitalandele, eksponeringer mod de i stk. 2 og 3 nævnte virksomheder samt eksponeringer mod erhvervsvirksomheder, der indgår i koncern med forsikringsselskabet.

Eksposering er defineret i lovens § 9, stk. 1, nr. 14, som summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder.

Kapitalandele er undtaget fra forbuddet, idet det særligt er i selskaber, hvor det pågældende forsikringsselskab har kapitalandele, at det vil være relevant at sidde i bestyrelsen eller deltage i den daglige ledelse.

Den foreslåede bestemmelse er indsat efter tidligere erfaringer viste et behov for, at der blev givet mulighed for, at direktører m.v. i forsikringsvirksomheder kan deltage i bestyrelsesarbejdet i forskellige virksomheder, som har tæt tilknytning til den finansielle sektor. Typisk skyldes behovet, at det for disse andre virksomheder er vigtigt med en ledelse, som har indsigt i og erfaring med den finansielle sektor. Den foreslåede bestemmelse har til formål at undgå, at der skal gives løbende dispensationer som følge af dispensationsmuligheden i stk. 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at det i stk. 1 anførte eksposeringsforbud finder ikke anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelserne for Danmarks Skibskredit A/S, Banker og Sparekassers Ungdomskontakt, LR Realkredit A/S, Bornholms Erhvervsfond, Grønlandsbanken A/S, regulerede markeder, clearingcentraler, værdipapircentraler, NASDAQ OMX Stockholm AB, NASDAQ OMX Helsinki Oy, IFU – Investeringsfonden for Udviklingslande, IØ – Investeringsfonden for Østlandene, Landbrugets FinansieringsBank A/S, Bankernes Kontantservice A/S, Fundcollect A/S, Fundconnect A/S og DLR Kredit A/S.

Bestemmelsen fastlægger en eksplicit undtagelse af det i stk. 4 nævnte eksposeringsforbud. Undtagelsen gør sig gældende for en række nærmere angivne virksomheder eller virksomhedstyper, der har tæt tilknytning til den finansielle sektor, hvor det er politisk fastlagt, at det er vigtigt med en ledelse, som har indsigt i og erfaring med den finansielle sektor. Bestemmelsen er fastlagt efter, at der tidligere har været givet en lang række dispensationer i tilfælde, hvor der som oftest ikke er nogen reel interessekonflikt mellem den finansielle virksomhed og den pågældende anden virksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at det i stk. 1 anførte eksposeringsforbud finder ikke anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelsen for en virksomhed, som midlertidigt drives af et forsikringsselskab i medfør af § 47 til sikring eller afvikling af forud påtagede eksposeringer.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en direktør, et bestyrelsesmedlem eller andre ledende medarbejdere, med tilladelse efter stk. 1 eller 2, kan deltage i ledelsen af den anden virksomhed, som forsikringsselskabet midlertidigt driver, selvom der er en eksposering mellem forsikringsselskabet og den anden midlertidigt drevne virksomhed.

Lovforslagets § 47 bestemmer, at forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksposeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.

Forbuddet i § 124 ville umuliggøre midlertidig drift af erhvervsvirksomhed efter § 47. Derfor foreslås det, at forbuddet efter § 124 ikke skal gælde, hvor der er tale om virksomhed omfattet af § 47. Der kan være tilfælde af denne type, hvor der kan bestå en interessekonflikt. I disse tilfælde vil det imidlertid ofte være så væsentligt, at ledelsen af forsikringsselskabet kan sidde i ledelsen af den midlertidigt drevne virksomhed, at dette hensyn går forud for hensynet til risikoen ved den potentielle interessekonflikt.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 1 i særlige tilfælde.

Dispensation kan alene gives i tilfælde, hvor det er åbenlyst, at der ikke kan opstå interessekonflikter. Eksempler herpå kan være en mindre handelsbeholdning af børsnoterede erhvervsobligationer eller et realkreditinstituts ubetydelige lån i det pågældende selskabs ejendom.

Til § 125

Den gældende § 80, stk. 8, i lov om finansiell virksomhed fastslår, at et forsikringsselskab mindst én gang årligt skal offentliggøre oplysninger om de hverv, som bestyrelsen har godkendt i henhold til stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 80, stk. 8, 1. pkt., i en ny selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i § 125, at forsikringsselskabet mindst én gang årligt skal offentliggøre oplysninger om de hverv, som bestyrelsen har godkendt i henhold til § 122.

Den foreslåede bestemmelse har til formål, at sikre åbenhed og gennemsigtighed for så vidt angår ledelsens andre hverv, samt at give forsikringstagerne og andre interessenter mulighed for indsigt i forsikringsselskabets virksomhed.

Oplysningerne skal offentliggøres således, at informationerne er let tilgængelige. Dette kan eksempelvis ske på forsikringsselskabets hjemmeside, i årsrapporten eller i en landsdækkende avis.

Overtrædelser af den foreslåede bestemmelse § 125 straffes efter § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet er forsikringsselskabet. Dette betyder, at hvis forsikringsselskabet ikke mindst en gang om året offentliggør oplysninger om de hverv, som bestyrelsen har godkendt i henhold til § 122, så kan selskabet straffes med bøde, jf. § 312, stk. 1.

Til § 126

§ 80, stk. 8, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at den eksterne revision skal afgive erklæring om et forsikringsselskabs eksponeringer i årsrapporten.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 80, stk. 8, 2. og 3. pkt.

Det foreslås i 1. pkt., at den eksterne revision i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten afgive erklæring om, hvorvidt forsikringsselskabet har eksponering med erhvervsvirksomheder omfattet af §§ 122 og 123.

For at påse overholdelsen af forbuddet mod at have eksponering med det pågældende selskab, jf. § 124, stk. 1, er det fastsat i den foreslåede 1. pkt., at den eksterne revision i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten skal afgive erklæring om, hvorvidt forsikringsselskabet har eksponering med erhvervsvirksomheder omfattet af §§ 122 og 123. Af erklæringen skal fremgå, hvorvidt eksponeringen er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 124, stk. 1.

Det foreslås i 2. pkt., at føres der ikke en revisionsprotokol, skal den eksterne revisions erklæring fremgå af anden tilsvarende dokumentation.

Med anden tilsvarende dokumentation forstås den dokumentation, som den eksterne revisor udarbejder og afgiver til en virksomheds ledelse i forbindelse med dennes revision af virksomhedens årsrapport og i forbindelse med den lovpligtige kommunikation af oplysninger og erklæringer.

Den krævede erklæring fra virksomhedens eksterne revisor skal fortsat være indeholdt i revisionsprotokollen, hvis der føres en revisionsprotokol.

Bestemmelsen ændrer ikke på kravene til revisors revision af virksomhedernes årsrapport, herunder de oplysninger og erklæringer, som revisor skal afgive i den forbindelse. Den foreslåede stk. 2. pkt. vedrører alene det forhold, at denne erklæring skal afgives i anden tilsvarende dokumentation i tilfælde, hvor en virksomhed ikke fører en revisionsprotokol.

Overtrædelser af den foreslåede bestemmelse kan straffes efter § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet er den eksterne bestyrelse til et forsikringsselskab. Hvis den eksterne revision ikke afgiver erklæring om et selskabs eksponeringer i revisionsprotokollatet eller tilsvarende dokumentation, så kan den eksterne revisor straffes efter § 312, stk. 1.

Til § 127

Den gældende § 17 i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., jf. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015, fastsætter, at gruppe 1-forsikringsselskaber som led i at sikre effektive former for virksomhedsstyring

skal oprette minimum fire nøglefunktioner, og at der for hver af disse skal udpeges en ansvarlig nøgleperson. Bestemmelsen fastslår endvidere, at pligten påhviler direktionen, og bestemmelsen opstiller rammer for direktionens organisering af funktionerne og hvem, der kan udpeges som nøglepersoner.

Denne bestemmelse foreslås videreført i en lettere justeret og kortere form, og med en ændret opbygning. Ændringerne foreslås for at øge læsevenligheden af bestemmelsen. Der er således ikke tiltænkt materielle ændringer af bestemmelsen.

Bestemmelsen gennemfører dele af artiklerne 41, 44, 46 og 47 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet).

Gruppe 1-forsikringsselskaber er forpligtede til at sikre effektive former for virksomhedsstyring og er i den forbindelse underlagt en række krav i relation til indretningen af virksomheden, herunder krav til indretningen af ledelsessystemet. Nøglefunktioner og nøglepersoner udgør en central del af virksomhedernes ledelsessystem. For at sikre et bedre overblik over de krav, som virksomhederne skal opfylde i forhold til indretningen af ledelsessystemet, foreslås det at flytte de nugældende bestemmelser og krav vedr. nøglepersoner og nøglefunktionerne fra bekendtgørelse nr. 1732 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. til selve loven i det foreslåede kapitel 11 om ledelsessystemet. De krav, der gælder i relation til hvordan virksomheden generelt skal sikre effektive former for virksomhedsstyring, herunder de krav, der gælder for risikostyringssystemet, følger primært af lovforslagets §§ 95 og 133 og af regler udstedt i medfør heraf, herunder særligt bekendtgørelse nr. 1723 af 16. november 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. og af Solvens II-forordningens krav. Der skelnes således mellem de krav, der relaterer sig til hvordan virksomheden sikrer effektive former for virksomhedsstyring og de krav, der stilles til indretningen af ledelsessystemet i relation til nøglefunktioner og nøglepersoner. I praksis er der tale om regler, der spiller tæt sammen.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab med henblik på at sikre et effektivt ledelsessystem, der kan understøtte en forsvarlig ledelse, af virksomheden, skal have en række nøglefunktioner.

Nogle risici kan imødegås primært med ledelseskrav snarere end med de kvantitative krav, der afspejles i f.eks. et forsikringsselskabs solvenskapitalkrav. Et effektivt ledelsessystem er derfor afgørende for en hensigtsmæssig ledelse af et gruppe 1-forsikringsselskab. Ledelsessystemet skal mindst omfatte en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en aktuarfunktion og en intern auditfunktion. En funktion er en administrativ kapacitet til at varetage særlige ledelsesopgaver. Identificeringen af en funktion med et givent ansvarsområde forhindrer som udgangspunkt ikke selskabet i frit at beslutte, hvordan en funktion skal organiseres i praksis. Ledelsessystemet, herunder de omhandlede funktioner, skal stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikringsselskabets virksomhed, og skal understøtte, at der sker en forsvarlig og sund drift af virksomheden.

De funktioner, der indgår i ledelsessystemet, anses for nøglefunktioner og er derfor vigtige og afgørende funktioner. Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige. Kun personer, der besidder rollen som nøgleperson med ansvar for en nøglefunktion, er omfattet af underretningspligten til Finanstilsynet, jf. i øvrigt bemærkningerne til § 105.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som led i at sikre en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse, skal have en risikostyringsfunktion.

Et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en risikostyringsfunktion med en struktur, der kan understøtte og fremme gennemførelsen af risikostyringssystemet. Det er funktionens overordnede ansvar at have det samlede overblik over virksomhedens risici og solvens, og bistå direktionen med at sikre risikostyringssystemets effektivitet.

Risikostyringsfunktionens ansvarsområde og opgaver følger bl.a. af artikel 260 og 269 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og af de regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 127, stk. 8, dvs. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring for forsikringsselskaber, m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som led i en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse, skal have en compliancefunktion.

Compliancefunktionen skal bl.a. rådgive direktion og bestyrelse om overholdelsen af de regler og standarder, som virksomheden er underlagt, og foretage vurderinger af potentielle konsekvenser af lovændringer for virksomheden samt identificere og vurdere compliancerisici i øvrigt.

Compliancefunktionens ansvarsområde og opgaver følger bl.a. af artikel 270 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), af § 129 og af de regler, der er fastsat i medfør af stk. 8, dvs. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at et gruppe 1-forsikringsselskab som led i en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse skal have en aktuarfunktion.

Aktuarfunktionen skal bl.a. koordinere beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og sikre, at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende. Aktuarfunktionens ansvarsområde og opgaver følger bl.a. af artikel 272 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), af § 130 og af reglerne udstedt i medfør af den foreslåede § 127, stk. 8 (bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.)

Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at et gruppe 1-forsikringsselskab som led i en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse skal have en intern auditfunktion.

Den interne auditfunktion skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsen og styringen er hensigtsmæssige og effektive. Den interne auditfunktion skal være objektiv og være uafhængig af forsikringsselskabets operationelle funktioner.

Intern audits ansvarsområde og opgaver følger bl.a. af artikel 217 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), af § 128 og af de regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 129, stk. 8.

Den foreslåede stk. 1, om at sikre, at der er etableret de pågældende nøglefunktioner kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelsen af det foreslåede stk. 1 er direktionen. Den strafbare handling består i undladelse af at indføre nøglefunktionerne.

Det foreslås i *stk. 2*, at direktionen for hver af nøglefunktionerne skal udarbejde en funktionsbeskrivelse, samt at direktionen generelt skal sikre, at der er en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder i overensstemmelse med bestyrelsens politikker med henblik på at forhindre unødigt sammenfald mellem funktionerne. Direktionen skal endvidere sikre, at der finder en effektiv informationsformidling og et effektivt samarbejde i virksomheden.

Bestemmelsen fastsætter, at direktionen har en forpligtelse til at sikre, at bl.a. nøglefunktionernes ansvar og opgaver er beskrevet i en funktionsbeskrivelse. Formålet med funktionsbeskrivelserne er at sikre, at opgaver og ansvarsområderne er fordelt, så det er tydeligt hvilke forpligtelser, der påhviler de enkelte nøglefunktioner. Funktionsbeskrivelserne skal endvidere understøtte, at der er taget stilling til fordeling af opgaver og samspillet mellem funktionerne indbyrdes, og mellem funktionerne og den øvrige del af virksomheden. Hvor der er opgaver med grænseflader mod andre dele af virksomheden skal sådanne forholde ligeledes inddrages. Virksomheden vil derfor ofte skulle afgrænse en nøglefunktions opgaver op imod den mere operationelle del af virksomheden. Det kan f.eks. være en afgrænsning mellem en juridisk afdelings opgaver og ansvarsområder og compliancefunktionens opgaver og ansvarsområder.

Det er derudover et krav, at direktionen sikrer, at de personer, der varetager en nøglefunktion kan varetage funktionens opgaver i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i medfør af denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Solvens II-forordningen. Direktionen skal i overensstemmelse med Solvens II-forordningen blandt andet sikre, at funktionerne er

indarbejdet på en måde, der sikrer, at hver enkel funktion er uden indflydelse, der kan påvirke funktionens evne til at varetage sine opgaver objektivt, retfærdigt og uafhængigt.

Herved forstås bl.a., at nøglefunktionerne skal have mulighed for at fungere effektivt og kunne udføre deres opgaver, dvs. at forsikringsselskabet skal sikre, at der ikke er opsat forhindringer eller begrænsninger i forhold til udførelsen af nøglefunktionernes opgaver. Dette gælder også i relation til nøglepersonernes rapporteringspligt til direktionen og muligheden for at rapportere direkte til bestyrelsen, når nøglepersonerne finder det nødvendigt.

I udgangspunktet er det op til det enkelte forsikringsselskab, hvorledes de pågældende nøglefunktioner skal organiseres i praksis under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets aktiviteter. Forsikringsselskabet er dog underlagt en forpligtelse til at sikre, at nøglefunktionerne kan varetages i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i medfør af denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Solvens II-forordningen. Virksomheden er derfor forpligtet til at sikre, at ledelsessystemet er indrettet, så der bl.a. er sørget for at forhindre unødigt sammenfald mellem funktionerne, og at der er etableret et effektiv informationsformidling og at der i praksis sikres et effektivt samarbejde i virksomheden, herunder mellem nøglefunktionerne.

Det vil bero på en konkret vurdering, om organiseringen af nøglefunktionerne understøtter et hensigtsmæssigt og forsvarligt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed. Det vil ligeledes bero på en konkret vurdering, om en nøglefunktion varetages effektivt og i overensstemmelse med de krav, der gælder for funktionerne i medfør af denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Solvens II-forordningen. Bestemmelsen indebærer dermed ikke i sig selv en pligt for forsikringsselskabet til at iværksætte bestemte foranstaltninger, men bestemmelsen forudsætter, at forsikringsselskabet har iværksat tiltag, der sikrer et effektivt ledelsessystem, som kan sikre en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed. Det er i den forbindelse vigtigt, at forsikringsselskabet overvejer, hvordan nøglefunktionerne kan skabe mest mulig værdi og understøtte en sund og forsigtig ledelse af forsikringsselskabet. Det forudsættes herved, at nøglefunktionen ikke blot er en formel foranstaltning uden betydning, og at organiseringen og funktionerne kan fungere effektivt og understøtte en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse af forsikringsselskabet.

Da funktionerne har forskellige roller, kan der være forskel på de krav, der stilles til organiseringen af funktionerne. Der stilles f.eks. strengere krav til den interne auditfunktions uafhængighed end til risikostyringsfunktionens uafhængighed, idet den interne auditfunktions opgave som kontrolorgan forudsætter en stor grad af uafhængighed, jf. bemærkningerne til § 132.

Overtrædelse af den foreslåede stk. 2 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelsen af det foreslåede stk. 2, er direktionen. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at udarbejde funktionsbeskrivelser, i ikke at sikre en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder i overensstemmelse med bestyrelsens politikker, eller i ikke at sikre effektiv informationsformidlingssystem og et effektivt samarbejde i virksomheden.

Det foreslåede *stk. 3*, fastslår, at det er direktionen, der har ansvaret for at organisere nøglefunktionerne, så organiseringen afspejler arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter, og at direktionen skal sikre, at nøglefunktionerne udfører sine opgaver på betryggende vis.

Forsikringsselskabet kan som udgangspunkt frit beslutte, hvordan organiseringen skal være i praksis, medmindre andet er anført i medfør af reglerne i denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Solvens II-forordningen. Hvis et forsikringsselskab vælger at lade en person eller en organisatorisk enhed varetage mere end én nøglefunktion, eller direktionen vælger, at en nøglefunktions opgaver placeres i organisatoriske enheder udenfor nøglefunktionen, har direktionen en forpligtelse til at sikre, at opgaverne – både nøglefunktionens og enhedens eventuelle øvrige opgaver – kan varetages betryggende og sikre, at eventuelle interessekonflikter undgås eller håndteres betryggende

Når en enkeltperson eller en organisatorisk enhed varetager mere end én nøglefunktion er det altså et krav, at der er foretaget en vurdering af, om personens ansvar og opgaver muliggør udførelse af bl.a. funktionens opgaver som forudsat med reglerne, samt at potentielle interessekonflikter identificeres og enten undgås helt, eller håndteres betryggende. Virksomheden skal være i stand til at dokumentere, at overvejelser om interessekonflikter er inddraget og i nødvendigt omfang håndteret. Det vil være forskelligt fra virksomhed til virksomhed, hvordan opgaverne kan placeres, og om der kan siges at være sket en tilstrækkelig håndtering af eventuelle interessekonflikter. Mulighederne og en vurdering af, om forholdene kan anses for at være betryggende, vil derfor afhænge af den konkrete virksomheds forhold og skal baseres på en konkret vurdering.

Det er en mulighed, at en enkeltperson eller en organisatorisk enhed kan varetage mere end én nøglefunktion, hvor det er forsvarligt under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter. Det følger af præambel 32 til Solvens II-direktivet, at det i mindre komplekse virksomheder, bør være muligt, at én person eller organisatorisk enhed kan udføre mere end én funktion, med undtagelse af den interne auditfunktion. Personer fra den interne auditfunktion, eller den ansvarlige nøgleperson for den interne auditfunktion, skal dog være uafhængig af de øvrige nøglefunktioner.

Den interne auditfunktion og funktionens nøgleperson skal være objektiv og uafhængig af forsikringsselskabets operationelle funktioner. Muligheden for at varetage andre funktioner eller opgaver gælder derfor som udgangspunkt ikke for den interne auditfunktion. Forbuddet er et decideret uafhængighedskrav, og Finanstilsynet vil ikke kunne dispensere herfra. Forbuddet gælder alle de personer, der varetager intern auditfunktionen, dvs. alle personer i en organisatorisk enhed. Solvens II-forordningens artikel 271 fastsætter dog en helt særlig mulighed for, at de personer, der varetager den interne auditfunktion, i særlige situationer under henvisning til proportionalitet, også kan indtage andre nøglefunktioner, hvis de nærmere fastsatte betingelser er opfyldt.

Uanset hvilken organisering der er valgt, er direktionen og nøglepersonen for den pågældende funktion forpligtet til at sikre, at nøglefunktionen udfører opgaver henhørende under funktionen på betryggende vis. Det er et krav, at både direktionen og nøglepersonen løbende har fokus på, om der f.eks. opstår interessekonflikter som følge af enhedens udførelse af forskellige opgaver, og at der tages initiativ til at få løst eventuelle problemstillinger relateret til indretningen, hvor det er nødvendigt for at sikre at opgaverne kan udføres betryggende.

Bestemmelsen afspejler, at forsikringsselskabet som udgangspunkt frit kan beslutte, hvordan organiseringen skal være i praksis, medmindre andet er anført i medfør af reglerne i denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt Solvens II-forordningen. Bestemmelsen sikrer, at nøglepersonen forbliver ansvarlig for de opgaver, der henhører under funktionens ansvars- og opgaveområder, uanset hvilken organisering virksomheden har valgt. Hvis en del af funktionens opgaver er placeret udenfor funktionen, eller der f.eks. bliver gjort brug af outsourcing i forhold til en funktions opgaver, vil det fortsat være den ansvarlige for en nøglefunktion, der skal sikre, at funktionens opgaver udføres på betryggende vis.

Overtrædelse af den foreslåede stk. 3 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet er direktionen, og den straffbare handling består i ikke at indrette funktionerne på en hensigtsmæssig og betryggende måde. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis den eller de personer, der varetager en nøglefunktion, herunder risikostyringsfunktionen og aktuarfunktionen, tillige varetager den interne auditfunktion, dvs. varetager opgaver, der henhører under den interne auditfunktions ansvarsområde. Eller det kan være at placere risikostyringsfunktionen og compliancefunktionen i samme enhed i en kompleks virksomhed, hvis det medfører interessekonflikter, f.eks. fordi den reelle opgaveudførelse og en efterfølgende kontrol af denne opgaveudførelse placeres hos den samme person. Der vil være tale om en konkret vurdering af, om opgaverne kan udføres på betryggende vis, og dermed kan der være andre forhold end de angivne, der kan medføre at opgaverne ikke kan siges at blive udført på betryggende vis.

Det foreslås i *stk. 4*, at direktionen for hver af de mindst fire nøglefunktioner udpege en nøgleperson, der er ansvarlig for funktionen.

Bestemmelsen pålægger direktionen en pligt til at udpege en navngiven medarbejder, som har ansvaret for den pågældende funktion og som har til ansvar at sikre, at de forpligtelser, der påhviler funktionen, varetages i tilstrækkelig grad, herunder de rapporteringspligter, der påhviler funktionen i medfør af bestemmelserne i denne lov, regler udstedt i medfør heraf samt SII-forordningen.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en forankring af ansvaret for funktionens opgaver hos en udvalgt medarbejder. Det vil ultimativt være direktionens ansvar, at funktionerne udfører og varetager opgaver og ansvar i overensstemmelse med regler og interne politikker m.v. Men den udpegede nøgleperson har ligeledes et ansvar for at sikre, at funktionens opgaver og ansvar opfyldes i praksis.

Direktionen skal som minimum udpege en nøgleperson for hver af de fire funktioner, men en medarbejder kan under visse betingelser være nøgleperson for flere funktioner, jf. det foreslåede stk. 6. Der henvises til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse. Virksomheden kan derudover have valgt at identificere andre personer, herunder personer med ansvar for andre nøglefunktioner, som nøglepersoner.

Der sondres mellem personer, der varetager og løser opgaver i en nøglefunktion, og en nøgleperson, dvs. den person, der har ansvaret for en funktion. Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige, men det er kun nøglepersonerne, der skal fit & proper-vurderes af Finanstilsynet, jf. § 105. Virksomhederne skal derfor have processer der understøtter, at alle personer, der udfører nøglefunktioner opfylder de egnetheds og hæderlighedskrav, som det pågældende arbejdsområde og den pågældende stilling tilsiger.

I visse virksomheder bliver en nøglefunktion alene varetaget af én enkelt person. I sådanne tilfælde vil denne ene person typisk blive udpeget som nøgleperson.

Nøglepersonen skal være ansat i virksomheden og kan dermed ikke alene være tilknyttet som konsulent. En nøgleperson kan dog godt være ansat i flere forskellige forsikringsselskaber på samme tid. Virksomheden er dog forpligtet til at sikre, at der ikke kan opstå interessekonflikter herved samt at opstille passende foranstaltninger til at håndtere de interessekonflikter, der måtte kunne opstå. Derudover skal virksomheden sikre sig, at nøglepersonen har tilstrækkelig tid til at varetage rollen som nøgleperson.

Virksomheden kan, jf. lovforslagets § 135 outsource en eller flere nøglefunktioners opgaver helt eller delvist, men direktionen skal fortsat udpege en nøgleperson, der er den ansvarlige for nøglefunktionen. Ansvaret for en funktion kan dermed ikke outsources, og derfor kan rollen som nøgleperson ikke outsources.

Bestyrelsen i en virksomhed, der har oprettet en intern revision, kan beslutte at udpege den interne revisionschef som nøgleperson for den interne auditfunktion og lade den interne revision udføre den interne auditfunktions opgaver. I så fald gælder kravene til intern revision i bekendtgørelse nr. 1912 af 22. december 2015 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner, ligeledes for den interne auditfunktion. Dermed skal den interne revisionschef, der er udpeget til nøgleperson for intern auditfunktionen, rapportere til bestyrelsen og ikke til direktionen som foreskrevet i denne bestemmelses foreslåede stk. 6, og § 132, stk. 2.

Ligeledes kan bestyrelsen i en virksomhed, der har ansat en ansvarshavende aktuar, vælge at udpege denne som nøgleperson for aktuarfunktionen. I så fald rapporterer den ansvarshavende aktuar, der er udpeget til nøgleperson for aktuarfunktionen til bestyrelsen, og ikke til direktionen som foreskrevet i denne bestemmelses foreslåede stk. 6, og 131, stk. 2.

Den foreslåede stk. 4 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af det foreslåede stk. 4 er direktionen. De straffbare handlinger består i undladelse af at udpege en nøgleperson for hver nøglefunktion, samt ikke at identificere øvrige nøglepersoner i virksomheden.

Det foreslås i *stk. 5*, at nøglefunktionerne rapporterer til direktionen. De udpegede nøglepersoner er ansvarlige for nøglefunktionernes rapportering til direktionen. Rapporteringen skal omfatte både løbende rapportering om det udførte arbejde, herunder undersøgelsesresultater og lignende, og ved behov, hvilket f.eks. kan være i tilfælde af større problemer eller lignende. Nøglefunktionerne afleverer mindst en gang årligt en rapport til direktionen. Direktionen skal sikre, at nøglepersonerne i nødvendigt omfang kan rette henvendelse og rapportere direkte til bestyrelsen uafhængigt af direktionen, og at de kan give udtryk for betænkeligheder og advare bestyrelsen i de tilfælde, hvor de finder det nødvendigt, uden at dette berører det ansvar, som bestyrelsen har, jf. § 95.

Nøglefunktionerne skal i overensstemmelse med de krav, der følger af bl.a. Solvens II-forordningen, rapportere både løbende og ved behov til direktionen. Rapporteringen, som kan ske både på eget initiativ og efter anmodning fra direktionen, skal omhandle nøglefunktionens arbejde, herunder f.eks. undersøgelsesresultater og information om større problemer eller lignende. Direktionen skal derudover sikre, at nøglepersonerne i nødvendigt omfang kan rette henvendelse og rapportere direkte til bestyrelsen uafhængigt af direktionen, og at de kan give udtryk for betænkeligheder og advare bestyrelsen i de tilfælde, hvor de finder det nødvendigt, uden at dette berører det ansvar, som bestyrelsen har, jf. § 95.

Bestemmelsen indebærer, at nøglepersonerne både på eget initiativ og efter anmodning fra direktionen, skal rapportere om funktionens arbejde, herunder alle væsentlige undersøgelsesresultater og henstillinger inden for sit ansvarsområde, til direktionen. De nærmere krav til de rapporteringer, der skal finde sted, følger af denne lovs bestemmelser, af regler udstedt i medfør af loven samt Solvens II-forordningen.

Bestemmelsen indebærer, at de udpegede nøglepersoner er ansvarlige for nøglefunktionernes rapportering til direktion, og i visse tilfælde direkte til bestyrelsen. En nøgleperson er dermed underlagt en rapporteringspligt til forsikringsselskabets

direktion både løbende i medfør af de krav, der gælder herfor, og i relation til situationer med større eller mere akutte problemer. Rapporteringspligten gælder for nøglepersonen og ikke for de eventuelle øvrige personer, der varetager den pågældende nøglefunktion. Det er direktionen, der er forpligtet til at træffe eventuelle foranstaltninger, for at sikre, at der bliver taget hånd om forhold, der tilsiger en opfølgning eller håndtering.

Bestemmelsen har til formål at understøtte kravet om, at et forsikringsselskab skal have et effektivt informationsformidlingssystem som led i sin virksomhedsstyring. Der følger en række rapporteringsforpligtelser bl.a. af Solvens II-forordningen, som skal iagttages løbende af de ansvarlige nøglepersoner. Derudover er der krav om rapportering i tilfælde af mere akutte situationer og større problemer relateret til en funktions ansvarsområde, hvor der kan være et behov for, at nøglepersonen sikrer, at direktionen og bestyrelsen får information om forholdene. Nøglepersonerne har derfor ligeledes en forpligtelse til at sikre rapportering i sådanne mere akutte situationer. Hvornår der er tale om større problemer må vurderes ud fra en konkret vurdering. Formålet med reglerne er at sikre, at nøglepersonerne kan være med til at sikre, at direktionen og bestyrelsen er orienteret om situationer, hvor der er behov for, at ledelsen er opmærksom på en given problemstilling, og hvor der kan opstå behov for en stillingtagen fra ledelsen til en given problemstilling.

Forpligtelsen til at rapportere til ledelsen skal således understøtte en sund, hensigtsmæssig og effektiv ledelse af virksomheden, og sætte de personer, der reelt driver virksomheden, i stand til at inddrage alle relevante oplysninger, herunder oplysninger hidrørende fra nøglepersonerne, i de beslutninger, ledelsen løbende træffer, og ikke mindst sætte ledelsen i stand til at træffe hensigtsmæssige korrigerende foranstaltninger i situationer, hvor det er nødvendigt.

Hvis den pågældende nøgleperson i forvejen refererer til bestyrelsen, f.eks. hvis den intern revisionschef er udpeget som nøgleperson for den interne auditfunktion, eller den ansvarshavende aktuar er udpeget som nøgleperson for aktuarfunktion, eller hvor en direktør er udpeget som nøgleperson, så gælder rapporteringspligten over for bestyrelsen og ikke direktionen. Dog skal direktionen hvor relevant i den situation også orienteres.

Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen anvender flere steder begrebet "administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet". Disse begreber er indsat for at rumme de forskellige ledelsessystemer, som findes i EU's medlemsstater. Som eksempel kan nævnes artikel 268, stk. 1, hvoraf fremgår, at nøglefunktionerne er underlagt "administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ultimative ansvar og refererer dertil." I de danske regler er anvendt enten "bestyrelse" eller "direktion", og valget af ledelsesorgan er i forhold til en række bestemmelser i overensstemmelse med de regler, der hidtil har været gældende for danske forsikringsselskaber.

At det i Danmark som udgangspunkt ikke er bestyrelsen, der ansætter de pågældende nøglepersoner som ansvarlige for nøglefunktionerne og modtager den regelmæssige rapportering vedr. nøglefunktionerne, udelukker ikke bestyrelsen fra konkret at tillægge sig ansættelseskompetencen, forlange kopi af rapporteringen eller at forlange direkte rapportering.

Overtrædelse af de foreslåede stk. 5, 1.-4 pkt., kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 5, 1.-4. er nøglepersonerne. Den strafbare handling for nøglepersonerne ved stk. 5, 3. pkt., kan bestå i, at rapportering ikke omfatter løbende rapportering om det løbende det udførte arbejde. Den strafbare handling for nøglepersoner ved stk. 5. 4. pkt., består i, at der ikke rapporteres mindst en gang årligt til direktionen.

Overtrædelse af de foreslåede stk. 5, 5. pkt., er direktionen. Den strafbare handling for direktionen kan bestå i ikke at sikre, at de personer, der varetager en nøglefunktion, kan varetage deres opgaver effektivt og på en objektiv, fair og uafhængig måde. Et eksempel på sidstnævnte er, hvis direktionen afskærer de personer, der varetager nøglefunktionen, i at rapportere om alle væsentlige undersøgelsesresultater og henstillinger inden for deres ansvarsområde. Et andet eksempel er, hvis direktionen truer med ansættelsesretlige konsekvenser, hvis de personer, der varetager nøglefunktionen, ikke ser bort fra risici inden for deres ansvarsområde.

Den strafbare handling for nøglepersonen består i undladelse af at rapportere om alle væsentlige undersøgelsesresultater og henstillinger inden for den pågældende nøglefunktions ansvarsområde. Den strafbare handling for direktionen kan endvidere bestå i at undlade at træffe beslutning om, hvilke foranstaltninger, der skal træffes, som følge af nøglepersonens rapporteringer og henstillinger. Det samme er tilfældet for bestyrelsen, hvis den pågældende nøgleperson referer til bestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 6*, at direktionen kan vælge som nøgleperson at udpege en medarbejder, der også har ansvar for andre opgaver end funktionens, hvor det er forsvarligt under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virk-

somhedens risici og aktiviteter, og eventuelle interessekonflikter i forhold til varetagelsen af nøglepersonens opgaver, herunder at øvrige opgaver håndteres betryggende.

Forsikringsselskabet kan som udgangspunkt frit beslutte, hvordan organiseringen skal være i praksis, medmindre andet er anført i medfør af reglerne i denne lov, regler udstedet i medfør heraf samt Solvens II-forordningen.

Hvis en virksomhed vælger at udpege en medarbejder til både at være nøgleperson for en funktion samtidig med, at personen er ansvarlig for andre opgaver end funktionen eller ansvarlig for flere nøglefunktioner, har direktionen en forpligtelse til at sikre, at opgaverne varetages betryggende og at sikre, at eventuelle interessekonflikter undgås. Når en nøgleperson også har ansvar for opgaver udover én funktions opgaver, er det altså et krav, at der er foretaget en vurdering af, om personens ansvar og opgaver muliggør udførelse af funktionens opgaver som forudsat i reglerne, samt at potentielle interessekonflikter identificeres og enten undgås helt, eller håndteres betryggende.

En virksomhed der vælger at lade en person have ansvaret for både en funktion og et andet ansvarsområde eller for flere funktioner skal dermed være i stand til at dokumentere, at overvejelser om interessekonflikter er inddraget og i nødvendigt omfang håndteret. Det vil være forskelligt fra virksomhed til virksomhed, hvordan opgaverne kan placeres, og om der kan siges at være sket en tilstrækkelig håndtering af eventuelle interessekonflikter. Mulighederne og en vurdering af, om forholdene kan anses for at være betryggende, vil derfor afhænge af den konkrete virksomheds forhold, og skal baseres på en konkret vurdering. Det er endvidere et krav, at det sikres, at personen har tilstrækkelig tid til at varetage rollerne, og at personen i øvrigt er egnet til at være ansvarlig for de respektive områder, jf. reglerne om egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 105.

Den interne auditfunktion og funktionens nøgleperson skal være objektiv og uafhængig af forsikringsselskabets operationelle funktioner. Muligheden for at være ansvarlig for andre opgaver end funktionens gælder derfor som udgangspunkt ikke for den interne auditfunktion, der skal være uafhængig af de øvrige nøglefunktioner. Forbuddet er et decideret uafhængighedskrav, og Finanstilsynet vil ikke kunne dispensere herfra. Forbuddet gælder alle de personer, der varetager intern auditfunktionen, dvs. alle personer i en organisatorisk enhed. Solvens II-forordningens artikel 271 fastsætter dog en helt særlig mulighed for, at de personer, der varetager den interne auditfunktion, i særlige situationer under henvisning til proportionalitet også kan indtage andre nøglefunktioner, hvis de nærmere fastsatte betingelser er opfyldt.

I virksomheder, der har ansat en intern revisionschef kan virksomheden dog udpege denne som ansvarlig for den interne auditfunktion, da de opgaver, der varetages i de to respektive roller, begge fordrer uafhængighed fra virksomhedens operationelle opgaver m.v.

Ligeledes kan virksomheder, der har ansat en ansvarshavende aktuar, udpege denne til nøgleperson for aktuarfunktionen.

Både intern revisionschef og ansvarshavende aktuar refererer til bestyrelsen, jf. bl.a. lovforslagets § 140, stk. 2. Udpeges de til nøgleperson, vil de fortsat referere til bestyrelsen og ikke til direktionen, som foreskrevet i det foreslåede stk. 5.

Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er direktionen. Den strafbare handling består i ikke at sikre, at placeringen af nøglefunktionen er betryggende, herunder at eventuelle interessekonflikter i forhold til varetagelsen af funktionens opgaver og øvrige opgaver håndteres betryggende. Et eksempel herpå er, hvis direktionen placerer compliancefunktionens opgaver i en juridisk afdeling uden at sikre, at eventuelle interessekonflikter forbundet hermed er håndteret.

Det foreslås i *stk. 7*, at et medlem af direktionen i visse situationer kan udpeges som en af de i stk. 1 nævnte nøglepersoner, hvis udpegningen er forsvarlig under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens risici og aktiviteter. Hvis et medlem af direktionen skal udpeges som ansvarlig for en af de oplistede nøglefunktioner, skal dette besluttes af bestyrelsen.

I medfør af bestemmelsen vil det således i helt særlige situationer være muligt at lade et medlem af direktionen blive udpeget som ansvarlig for en eller flere af de oplistede nøglefunktioner. En sådan udpegning forudsætter dog, at dette kan retfærdiggøres ud fra en proportionalitetsbetragtning. Ved en vurdering af, hvilke krav, der er proportionale for den enkelte virksomhed, skal der tages afsæt i arten, omfanget og kompleksiteten af virksomheden. I meget små virksomheder med simple forretningsmodeller og ukomplicerede produkter, kan kravene således være mindre end kravene til store virksomheder, virksomheder med sammensatte forretningsmodeller eller virksomheder der udbyder komplekse produkter.

I mindre virksomheder med simple forretningsmodeller, simple risici og simple produkter, kan det i visse situationer anses for forsvarligt, at et medlem af direktionen også er ansvarlig for en eller flere nøglefunktioner, mens et medlem af direktionen som udgangspunkt ikke kan udpeges som ansvarlig for en eller flere nøglefunktioner i store virksomheder, med komplekse forretningsmodeller, risici eller produkter.

Hvorvidt det er muligt at lade et medlem af direktionen være ansvarlig for en eller flere nøglefunktion vil skulle afgøres konkret med afsæt i den pågældende virksomheds art, omfang og kompleksitet. En virksomhed der vælger at lade et medlem af direktionen være ansvarlig for en nøglefunktion skal være i stand til at dokumentere relevante overvejelser om hvorvidt opgaverne kan løses betryggende, og at spørgsmålet om interessekonflikter er inddraget og i nødvendigt omfang håndteret. Det vil være forskelligt fra virksomhed til virksomhed, hvordan opgaverne kan placeres, og om der kan siges at være sket en tilstrækkelig håndtering af opgaverne og af eventuelle interessekonflikter. Mulighederne og en vurdering af om forholdene kan anses for at være betryggende vil derfor afhænge af den konkrete virksomheds forhold, og skal base- res på en konkret vurdering.

Det er et krav, at en beslutning om at lade et medlem af direktionen være ansvarlig for en nøglefunktion træffes af virksomhedens bestyrelse som løbende er forpligtet til at vurdere om organiseringen understøtter en sund, hensigtsmæs- sig og forsvarlig ledelse af virksomheden. Det er endvidere et krav, at det sikres, at de omhandlede nøglepersoner har tilstrækkelig tid til at varetage rollerne og at personen i øvrigt er egnede til at være ansvarlig for nøglefunktionerne, jf. reglerne om fit & proper § 105.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 7 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af det foreslåede stk. 7, er det pågældende direktionsmedlem, der lader sig udpege som nøgleperson samt bestyrelsen, som vedtager udpegningen. Den strafbare handling består i at et direktionsmedlem udpeges til nøgleperson i en virksomhed, hvor det under hensyntagen til den pågældende virksomheds art, omfang og kompleksitet, ikke er forsvarligt at forene de to roller.

Det foreslås i *stk. 8*, at indføre en mulighed for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om nøglefunktionerne, herunder om nøglefunktionernes opgaver og ansvarsområder.

Den foreslåede bemyndigelse giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte nærmere regler i relation til nøglefunctio- ner, herunder indholdet af nøglefunktionernes opgaver m.v.

Finanstilsynet har aktuelt udnyttet bemyndigelsen i den gældende § 70, stk. 6, og § 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed til at udstede bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringselskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen).

Ledelsesbekendtgørelsen forventes videreført med de justeringer, der er nødvendige som følge af, at visse af bestem- melserne vedrørende nøglefunktionerne overføres til denne lov fra ledelsesbekendtgørelsen.

Til § 128

Det følger af den gældende § 64 d i lov om finansiel virksomhed, at et gruppe 1-forsikringselskab skal identificere selskabets nøglepersoner. Nøglepersonerne skal opfylde kravene i lov om finansiel virksomhed § 64, stk. 1. Selskabet skal give Finanstilsynet besked herom, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling, eller hvis en nøgleperson ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1. Nøglepersonerne skal endvidere give Finanstilsynet oplysningerne om forholdene i § 64, stk. 1, i forbindelse med deres indtræden og om forhold som nævnt i § 64, stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterføl- gende ændres.

Den foreslåede bestemmelse i § 128 viderefører lov om finansiel virksomhed § 64 d.

Bestemmelsen gennemfører artikel 42, stk. 1, i Solvens II-direktivet, som stiller krav om egnetheds- og hæderligheds- vurdering af et gruppe 1-forsikringselskabs nøglepersoner.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringselskab som led i sin virksomhedsstyring, jf. § 133, skal identificere selskabets nøglepersoner.

De personer, som vil skulle identificeres som nøglepersoner, vil som hidtil være de af gruppe 1-forsikringselskabets ansatte, der i det daglige udgør en del af den faktiske ledelse af gruppe 1-forsikringselskabet. Det vil bl.a. omfatte

direktionsmedlemmer, der de facto udgør en del af den daglige ledelse, men som ikke er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen. Det kan f.eks. være en ansat i et skadesforsikringsselskab med det overordnede ansvar for antagelse af forsikringer, herunder fastsættelse af præmier og særlige vilkår (direktør for underwriting). Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere de ansatte, der udgør den faktiske ledelse af selskabet. Hvilke ledende medarbejdere, som vil skulle anses for og identificeres som nøglepersoner, vil afhænge af selskabets organisation og forretningsmodel.

Desuden vil ansatte, der er ansvarlige for en nøglefunktion i gruppe 1-forsikringsselskabet, fortsat skulle identificeres som nøglepersoner. Som nøglefunktioner anses funktioner, der er afgørende for gruppe 1-forsikringsselskabets drift.

Det følger af Solvens II-direktivet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs organisation, ud over en bestyrelse og en direktion, skal omfatte en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en aktuarfunktion og en intern auditfunktion. Disse funktioner anses i henhold til direktivet altid for nøglefunktioner, der er afgørende for gruppe 1-forsikringsselskabets drift. De overordnede krav til funktionerne er beskrevet i artikel 44 og 46-48 i Solvens II-direktivet.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at indføre effektive risikostyringssystemer, jf. artikel 44 i Solvens II-direktivet. Risikostyringsfunktionens overordnede ansvar er at have det samlede overblik over selskabets risici og solvens.

Et gruppe 1-forsikringsselskab skal derudover have et effektivt internt kontrolsystem i form af bl.a. en compliancefunktion, der skal påse selskabets overholdelse af lovgivningen, herunder vurdere potentielle konsekvenser af lovændringer og identificere og vurdere compliance-risici, jf. artikel 46 i Solvens II-direktivet.

Endvidere er et gruppe 1-forsikringsselskab forpligtet til at have en effektiv intern auditfunktion, hvis hovedopgave er at vurdere, om de øvrige dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssige, jf. artikel 47 i Solvens II-direktivet.

Endelig skal et gruppe 1-forsikringsselskab have en effektiv aktuarfunktion, som har det overordnede ansvar for selskabets forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 48 i Solvens II-direktivet.

Derudover vil andre funktioner i et gruppe 1-forsikringsselskab kunne anses for nøglefunktioner, og den ansvarlige for en sådan funktion vil være at anse som en nøgleperson. Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere eventuelle andre nøglefunktioner og udpege den ansvarlige for funktionen som nøgleperson. Funktioner, som er afgørende for selskabets virksomhed og organisation, vil skulle anses som nøglefunktioner. Hvilke andre funktioner, som ud over selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og interne auditfunktion, vil skulle anses som nøglefunktioner, vil afhænge af gruppe 1-forsikringsselskabets forretningsmodel.

De opgaver, som de ansvarlige personer for risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og den interne auditfunktion skal varetage, er siden den oprindelige implementering ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, blevet uddybet i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. Desuden indeholder Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) nærmere krav til de fire nøglefunktioner og deres opgaver, jf. særligt artikel 268-272. Derudover har Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) udstedt retningslinjer for ledelsessystemet, der vedrører selskabernes organisering, herunder nøglefunktionerne.

Hvis den ansvarlige for risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen eller aktuarfunktionen har andre opgaver, end hvad der følger af den funktion, som vedkommende er ansvarlig for, skal gruppe 1-forsikringsselskabet sikre, at mulige interessekonflikter mellem opgaver knyttet til funktionen og øvrige opgaver håndteres betryggende. Et medlem af selskabets direktion vil efter en konkret vurdering på baggrund af bl.a. selskabets størrelse og kompleksitet kunne varetage én af de anførte stillinger, hvis organiseringen af funktionen tilsikrer, at der ikke opstår interessekonflikter, som medfører, at vedkommende ikke vil kunne varetage sin opgave på forsvarlig vis, eller der på anden måde foretages betryggende kompenserende foranstaltninger.

For så vidt angår den interne auditfunktion skal denne være objektiv og uafhængig af gruppe 1-forsikringsselskabets daglige ledelse og de funktioner og aktiviteter, som revideres. Kravene til den ansvarliges uafhængighed i den interne auditfunktion er reguleret i artikel 271, stk. 1 og 2, i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). De opgaver, som den interne auditfunktion skal varetage, kan udføres af den interne revision i de tilfælde, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har en sådan, og den interne revision har de rette

kompetencer og ressourcer til udførelsen af opgaverne i den interne auditfunktion. Intern revisions opgaver er i dag reguleret i bekendtgørelse nr. 1912 af 22. december 2015 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner med senere ændringer.

I relation til reglerne om udpegning af væsentlige risikotagere i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder medfører det forhold, at en ansat i et gruppe 1-forsikringsselskab er udpeget som væsentlig risikotager, ikke nødvendigvis, at den pågældende skal identificeres som nøgleperson i medfør af det foreslåede § 128, stk. 1. Vurderingen af, om en ansat skal udpeges som væsentlig risikotager og dermed er omfattet af aflønningsreglerne i den før omtalte bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, er en særskilt vurdering, som ikke er forbundet med kravet om, at nøglepersoner skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes.

Ved ændringer i gruppe 1-forsikringsselskabets forhold, herunder f.eks. organisationsændringer eller fratrædelser, skal selskabet vurdere, om dette giver anledning til ændringer i vurderingen af, hvem der skal identificeres som nøglepersoner.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 1 foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet er gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke identificerer dets nøglepersoner. Den strafbare handling består i ikke at identificere forsikringsselskabets nøglepersoner. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at forsikringsselskabet ikke identificerer nøglepersonen for compliancefunktionen.

Det foreslås i *stk. 2*, at et gruppe 1-forsikringsselskab uden unødigt ophold skal underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner i medfør af stk. 1, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en løbende forpligtelse for gruppe 1-forsikringsselskabet til at underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der til enhver tid er identificeret som nøglepersoner, herunder de stillinger, som de pågældende nøglepersoner varetager.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 42, stk. 2, i Solvens II-direktivet, som stiller krav om, at forsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om enhver ændring med hensyn til de personer, der reelt driver selskabet eller er ansvarlige for andre nøgleposter, og fremlægger alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om de nyudnævnte ledere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravet.

Underretning uden unødigt ophold til Finanstilsynet indebærer, at gruppe 1-forsikringsselskabet som udgangspunkt vil skulle underrette Finanstilsynet i umiddelbar forlængelse af, at gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget identificering af selskabets nøglepersoner. Underretninger til Finanstilsynet skal f.eks. ske ved en nøglepersons tiltrædelse af stillingen.

Underretningsforpligtelsen vil sikre, at Finanstilsynet til enhver tid er bekendt med, hvilke ansatte der i det daglige er en del af den faktiske ledelse af gruppe 1-forsikringsselskabet, og hvilke ansatte der er ansvarlige for en nøglefunktion i selskabet. Forpligtelsen vil endvidere kunne sikre, at Finanstilsynet er bekendt med enhver ændring i kredsen af de identificerede nøglepersoner. De oplysninger, der er omfattet af underretningsforpligtelsen, er nødvendige for, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med efterlevelsen af det foreslåede § 128, stk. 1 og 3.

Gruppe 1-forsikringsselskabers skal underrette Finanstilsynet, når en identificeret nøgleperson fratræder.

Hvis der tidsmæssigt er sammenfald mellem en nøglepersons fratrædelse og udpegning af en ny nøgleperson, er det tilstrækkeligt, at Finanstilsynet underrettes på det tidspunkt den nye nøglepersonen tiltræder stillingen.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 2 foreslås straffelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i ikke at underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager. Et eksempel på overtrædelse er, at et gruppe 1-forsikringsselskab ikke underretter Finanstilsynet om, hvilken ansat, der er identificeret som nøgleperson for risikostyringsfunktionen.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 105, stk. 1-5, tilsvarende finder anvendelse for ansatte i et gruppe 1-forsikringsselskab, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af stk. 1.

Det foreslåede stk. 3 er en videreførelse af gældende ret og indebærer, at reglerne om egnetheds- og hæderlighed i dette forslags § 105, stk. 1-5, finder anvendelse for ansatte i et gruppe 1-forsikringsselskab, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 42, stk. 1 og 2, i Solvens II-direktivet.

Det foreslåede indebærer, at alle nøglepersoner i et gruppe 1-forsikringsselskab, herunder personer der reelt driver selskabet, til enhver tid skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed, jf. lovforslagets § 105, stk. 1.

En nøgleperson skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage stillingen eller hvervet, jf. lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 1. Derudover skal en nøgleperson til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af stillingen. En nøgleperson må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer en risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sin stilling på betryggende måde. En nøgleperson må heller ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Endvidere må en nøgleperson ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som medlemmet ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, have eller påføre forsikringsselskabet tab eller risiko for tab. Endelig må en nøgleperson ikke have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at medlemmet ikke kan varetage stillingen på forsvarlig vis.

Finanstilsynet vil ved vurderingen af, om en nøgleperson opfylder kravene til egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 105, stk. 1, tage udgangspunkt i de krav, som stilles til de opgaver, som nøglepersonen skal udføre, og den funktion eller det område, som nøglepersonen skal være ansvarlig for, herunder krav fastsat i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med senere ændringer.

Derudover opstilles der ikke specifikke kriterier for, hvilke teoretiske og praktiske krav en nøgleperson skal opfylde. Dette vil altid afhænge af, hvilken stilling nøglepersonen skal varetage, og hvilken type gruppe 1-forsikringsselskab vedkommende er ansat i.

Det ligger i egnetheds- og hæderlighedskravene, at den pågældende nøgleperson skal kunne varetage sin stilling på en forsvarlig måde. Ved vurderingen af, om en nøgleperson på samme tid kan være ansvarlig for flere nøglefunktioner, skal gruppe 1-forsikringsselskabets art, størrelse, organisation og kompleksitet samt det tidsforbrug, som må antages at være forbundet med stillingen, inddrages. Derudover skal det sikres, at nøglepersonen, som den ansvarlige for en nøglefunktion, ikke er involveret i udførelsen af opgaver, som nøglepersonen som den ansvarlige for en anden nøglefunktion skal kontrollere.

Desuden indeholder artikel 273 i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) krav til gruppe 1-forsikringsselskabernes politikker og fyldestgørende procedurer om egnethed og hæderlighed samt til vurderingen heraf.

Når en person tiltræder stillingen som nøgleperson i et forsikringsselskab, påser Finanstilsynet, at personen opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene i lovforslagets § 105 stk. 1, jf. stk. 2, og træffer afgørelse om, hvorvidt personen kan bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed. Ved vurderingen af, om en nøgleperson lever op til kravene om hæderlighed skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor. Vurderer Finanstilsynet, at personen ikke opfylder kravene i stk. 1, nr. 2-6, skal varigheden fremgå af afgørelsen, jf. lovforslagets § 105, stk. 3.

Finanstilsynet kan i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at en person ikke har tilstrækkelige faglige forudsætninger eller erfaring i forhold til den stilling som medlem af direktionen, som den pågældende vurderes til, træffe afgørelse om, at personen kan bestride stillingen under nærmere fastsatte betingelser. For nærmere om Finanstilsynets adgang til at meddele betingede godkendelse henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 105, stk. 4.

En nøgleperson i et forsikringsselskab skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold nævnt i forslagets § 105, stk. 1 i forbindelse med dennes ansættelse i forsikringsselskabets og om forhold nævnt i stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterfølgende ændres, jf. lovforslagets § 105, stk. 5.

Det betyder, at hvis en nøgleperson eksempelvis bliver dømt for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, da har vedkommende pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. Nøglepersonen skal i den forbindelse selv vurdere, om den idømte straf giver anledning til, at der er risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sin stilling på betryggende vis fremadrettet. På baggrund af nøglepersonens underretning til Finanstilsynet foretager Finanstilsynet en vurdering af, om domfældelsen giver anledning til at antage, at den pågældende ikke længere vil kunne varetage sit hverv på betryggende vis.

Den foreslåede § 128, stk. 3, foreslås strafeblagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Ansvarssubjektet er en nøgleperson. En overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af den foreslåede § 128, stk. 1, undlader at oplyse Finanstilsynet om forhold omfattet af lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 3 og 4, kan den pågældende straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Finanstilsynet har desuden mulighed for at kunne påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson, hvis den pågældende ikke længere lever op til kravene om hæderlighed i dette forslags § 105, stk. 1, nr. 2-6, jf. lovforslagets § 280, stk. 5.

Påbud om afsættelse af en nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab f.eks. som følge af, at den pågældende nøgleperson har udvist en uansvarlig adfærd som beskrevet i lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 6, forudsætter, at der er tale om grove eller gentagne overtrædelser af den finansielle lovgivning, eller at nøglepersonens adfærd i sig selv medfører eller udgør en væsentlig risiko for, at gruppe 1-forsikringsselskabet lider eller kan lide tab. Eksempelvis vil den risikoansvarliges manglende rapportering til direktionen, og om nødvendigt bestyrelsen, i henhold til bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med senere ændringer kunne udgøre en uansvarlig adfærd, som i tilfælde af gentagne undladelser eller andre tilsvarende pligtforsømmelser vil kunne medføre et påbud om afsættelse af den risikoansvarlige. Ligeledes vil en nøglepersons gentagne undladelse eller manglende handling efter omstændighederne kunne begrunde et påbud fra Finanstilsynet om afsættelse af nøglepersonen.

Eftersom en nøgleperson indgår i et ansættelsesretligt forhold med gruppe 1-forsikringsselskabet, vil det være op til gruppe 1-forsikringsselskabet at træffe beslutning om, hvilke ansættelsesretlige konsekvenser et påbud om afsættelse af en nøgleperson vil skulle medføre. Det betyder, at det hører under gruppe 1-forsikringsselskabets kompetence at beslutte, om den pågældende nøgleperson skal afskediges som følge af påbuddet, eller om den pågældende kan varetage en anden stilling i selskabet.

Et påbud om at afsætte en nøgleperson vil kunne indgå i vurderingen af, om nøglepersonen kan varetage en anden stilling som nøgleperson i gruppe 1-forsikringsselskabet. Det skyldes, at Finanstilsynet vil skulle foretage en fornyet egnet-

heds- og hæderlighedsvurdering af personen i forbindelse med skiftet til den nye stilling, og påbuddet om afsættelse vil indgå i denne vurdering.

Hvis en nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og Finanstilsynet som følge heraf giver gruppe 1-forsikringsselskabet påbud om at afsætte den pågældende medarbejder, kan dette efter omstændighederne give anledning til en vurdering af, om de lovovertrædelser eller den adfærd, der førte til påbuddet, også medfører, at Finanstilsynet skal foretage en fornyet vurdering af, om gruppe 1-forsikringsselskabets direktørs adfærd giver grund til at antage, at direktøren ikke kan varetage sin stilling på forsvarlig måde, jf. lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 6. I givet fald skal det vurderes, om selskabet skal påbydes at afsætte direktionen eller dele heraf. Hvis den pågældende nøgleperson er ansat af gruppe 1-forsikringsselskabets bestyrelse, skal der tilsvarende ske en vurdering af, om påbuddet giver anledning til, at et eller flere medlemmer af bestyrelsen bør påbydes at nedlægge hvervet.

Et påbud om afsættelse af en nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab vil kunne forlanges indbragt for domstolene af gruppe 1-forsikringsselskabet og af den nøgleperson, som påbuddet vedrører, jf. lovforslagets § 281, stk. 7 og 8.

Det foreslås i *stk. 4*, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i lovforslagets § 105, stk. 1.

Bestemmelsen gennemfører artikel 42, stk. 2, 1. led, og artikel 42, stk. 3, i Solvens II-direktivet, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab har pligt til at underrette Finanstilsynet om enhver ændring i kredsen af nøglepersoner, herunder ændringer som følge af, at en nøgleperson ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Finanstilsynet vil således som udgangspunkt modtage underretning om ændring i kredsen af nøglepersoner identificeret i medfør af dette forslags § 128, stk. 1, når en ansat, der identificeres som ny nøgleperson, i den forbindelse anmoder Finanstilsynet om at blive egnetheds- og hæderlighedsvurderet i henhold til dette forslags § 105, stk. 1, jf. det foreslåede § 128, stk. 3. Der kan forekomme situationer, hvor eksempelvis en stilling, som hidtil har været varetaget af en nøgleperson, bortfalder eller ikke længere udgør en stilling, som medfører, at den ansatte, som fremover skal varetage stillingen, skal identificeres som nøgleperson i medfør af det foreslåede § 128, stk. 1. I de tilfælde indeholder den foreslåede bestemmelse, en selvstændig pligt for gruppe 1-forsikringsselskabet til løbende at underrette Finanstilsynet om ændringer i kredsen af nøglepersoner identificeret i medfør af § 128, stk. 1, herunder en pligt til at underrette Finanstilsynet, hvis en ansat, der er identificeret som nøgleperson, ikke længere lever op til kravene i dette forslags § 105, stk. 1.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 4 er strafbelagt med bøde, jf. lovforslagets § 321, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. En overtrædelse vil kunne bestå i, at ikke underrette Finanstilsynet om, at en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i § 105, stk. 1..

Det foreslås i *stk. 5*, at et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at påse, at nøglepersoner overholder § 105, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab løbende skal overvåge egnetheden og hæderligheden af nøglepersonerne og vurdere, om en egentlig ny vurdering af nøglepersonen er nødvendig. Virksomheden skal tage højde for alle nye, relevante oplysninger, herunder oplysninger der kan give anledning til tvivl om nøglepersonens egnethed og hæderlighed.

Finanstilsynet vil i sin vurdering af overholdelsen af § 128, stk. 5, inddrage relevante retningslinjer fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), idet omfang sådanne foreligger.

Hvis gruppe 1-forsikringsselskabet bliver bekendt med, at forholdene nævnt i § 105 er ændret, og dette er af væsentlig betydning for Finanstilsynets tilsyn med virksomheden, skal virksomheden hurtigst muligt meddele Finanstilsynet dette, jf. § 139.

Den foreslåede bestemmelse fratager ikke en nøgleperson vedkommendes eget ansvar for at opfylde kravene om egnethed og hæderlighed. En nøgleperson skal til enhver tid opfylde kravene om egnethed og hæderlighed, mens personen varetager stillingen.

Det fremgår af det foreslåede § 312, stk. 1 at overtrædelse af § 128, stk. 5, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 128, stk. 5, er gruppe 1-forsikringsselskabet. Gruppe 1-forsikringsselskabet vil kunne straffes med bøde, hvis en nøgleperson ikke opfylder betingelserne i § 106 og virksomhedens direktion burde have konstateret dette enten ved nøglepersonens indtræden eller efterfølgende, og den manglende konstatering skyldes en manglende vurdering af medlemmernes egnethed og hæderlighed, som burde have været foretaget med henblik på at påse overholdelsen af § 105, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at stk. 1-5 i lovforslagets § 128 finder tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 246, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, der foreskriver, at kravene i direktivets afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, om ledelsessystemer i forsikringsselskaber, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau. Afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, omfatter bl.a. artikel 42-43 om egnethed og hæderlighed og artikler om nøglefunktioner og nøglepersoner, herunder især artikel 44, stk. 4, med krav om en risikostyringsfunktion, artikel 46, stk. 1, med krav om en compliancefunktion, artikel 47, stk. 1, med krav om en intern auditfunktion og artikel 48, stk. 1, med krav om en aktuarfunktion. Disse artikler blev implementeret med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed og er videreført i dette lovforslag. Artikel 246 i Solvens II-direktivet indebærer herunder konkret, at kravene i artikel 42 om vurdering af egnethed og hæderlighed af selskabets nøglepersoner og underretning af tilsynsmyndigheden om bl.a. nøglepersonerne, ligeledes skal finde anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder skal overholde § 128 ligesom gruppe 1-forsikringsselskaber. De vil således som led i deres risikostyring skulle identificere deres nøglepersoner. Herudover vil forsikringsholdingvirksomheder uden unødigt ophold skulle underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner, herunder hvilke stillinger de pågældende varetager, jf. § 128, stk. 2. Nøglepersonerne vil efter § 128, stk. 3, skulle opfylde kravene i § 105 stk. 1 og 2, om egnethed og hæderlighed og meddele Finanstilsynet oplysninger herom ved deres indtræden i virksomheden og ved efterfølgende ændringer. Derudover vil forsikringsholdingvirksomheder skulle underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 4. Endelig er en forsikringsholdingvirksomhed underlagt forpligtelsen til at påse, at forsikringsholdingvirksomhedens nøglepersoner overholder kravene til egnetheds- og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1, der følger af § 128, stk. 5.

Lovforslagets § 280 fastsætter bl.a., at Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 128, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 105, jf. § 128 ikke kan bestride stillingen. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet ligeledes vil kunne påbyde en forsikringsholdingvirksomhed at afsætte en ansat som er identificeret som nøgleperson, hvis vedkommende ikke længere kan anses for at være fit & proper i henhold til § 105. På samme måde vil forsikringsholdingvirksomheder være omfattet af lovforslagets § 278, hvorefter Finanstilsynet kan afsætte en ansat, der er nøgleperson, i medfør af § 128 når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at nøglepersonen ikke opfylder kravene i § 105, jf. § 128.

Det foreslås ved lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at en forsikringsholdingvirksomhed, som overtræder stk. 1-5, kan straffes med bøde i samme omfang som gruppe 1-forsikringsselskaber. Der henvises til bemærkningerne til forslagens stk. 1-5.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetence- og erfaringskrav i henhold til § 105, stk. 1, for nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i stk. 7, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kompetence- og erfaringskrav for nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber. Den nærmere udmøntning af bemyndigelsen i stk. 7 forventes at indeholde regler om sagsbehandlingsprocesser samt kompetence- og erfaringskrav til nøglepersoner i et

gruppe 1-forsikringsselskab. Udgangspunktet for processen i vurderingen af en ansøgers egnethed, vil være et helhedsorienteret og samlet billede af ansøgerens erfaringer og kompetencer set i forhold til den konkrete stilling, som personen skal bestride.

Bekendtgørelsen forventes at fastsætte rammer for den helhedsorienterede vurderingsproces, hvor der tages højde for, at der efter EU-reglerne til flere stillinger vil være krav om tilstrækkelig praktisk og faglig erfaring fra en ledelsesfunktion over en tilstrækkelig lang periode. En ansøgers erfaringer fra tilsvarende eller beslægtet stilling i en tilsvarende eller relevant beslægtet finansiel virksomhed vil derfor være faktorer, der tillægges betydelig vægt i afgørelserne i den helhedsorienterede ansøgningsproces.

Bemyndigelsen vil give mulighed for at fastsætte krav og konkrete tærskelniveauer om viden, kompetence og erfaring til brug for sagsbehandling efter en såkaldt "formodningstilgang". Formodningstilgangen indebærer, at hvis en ansøger lever op til en række foruddefinerede tærskelniveauer til kompetence og erfaring, vil vedkommende formodes at være egnede. Modellen opstiller dermed en mulighed for forenklet sagsbehandling for ansøgere med åbenbart tilstrækkeligt relevante kompetencer og åbenbart tilstrækkelig erfaring fra sektoren. Formålet med formodningstilgangen er dermed også at sikre transparens om kriterier, der anses for både relevante og tilstrækkelige for specifikke stillinger i den finansielle sektor.

Kravet om tilstrækkelige kompetencer og erfaring skal være proportionale set i forhold til virksomhedernes varierende størrelse, art og kompleksitet. Proportionalitetsafvejningen vil skulle foretages konkret for den enkelte virksomhed med udgangspunkt i tærskelniveauerne. Proportionalitet er således centralt i vurderingen af en persons egnethed til en stilling som nøgleperson. Bekendtgørelsen forventes at fastsætte regler, der vil skulle tage hensyn til, at virksomhederne varierer i størrelse, art og kompleksitet.

Proportionalitet i forbindelse med kravet om tilstrækkelig erfaring kan ses enten i forhold til, hvor mange års erfaring en person skal have fra et givent område eller i forhold til hvilke roller, erfaringen er opnået i. Regler og vejledning på området vil forventeligt blive udmøntet med udgangspunkt i de roller, erfaringen er opnået i fremfor i forhold til antallet af års erfaring. Det kan i praksis f.eks. betyde, at hvis formodningstilgangen forudsætter 5 års relevant erfaring fra risikostyringsområdet for den risikoansvarlige i et større gruppe 1-forsikringsselskab, så vil det forudsætte nogenlunde samme antal års erfaring for den risikoansvarlige i et mindre gruppe 1-forsikringsselskab. Til gengæld kan den relevante erfaring været opnået i et mindre forsikringsselskab eller beslægtet finansiel virksomhed, end hvad tilfældet ville være, hvis personen skulle godkendes til en stilling i et større gruppe 1-forsikringsselskab.

Den nærmere udmøntning af bemyndigelsen til at fastsætte kompetence- og erfaringskrav forventes derfor at tage udgangspunkt i denne tilgang og vil i relevant omfang inddrage retningslinjer fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) for ledelsessystem, der vedrører selskabernes organisering, herunder nøglefunktionerne.

Til 129

Det følger af den gældende § 18, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen), at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en risikostyringsfunktion, som udover at opfylde kravene i Solvens II-forordningens art. 269, skal indrettes med en struktur, der kan lette gennemførelsen af selskabets risikostyringsystem.

Den foreslåede bestemmelse i § 129 viderefører § 18, stk. 2, i ledelsesbekendtgørelsen. Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at videreføre ledelsesbekendtgørelsens bestemmelse om risikostyringsfunktionen direkte i loven.

Bestemmelsen gennemfører og udfylder dele af artikel 44 i Solvens II-direktivet, og har til formål at fastlægge indholdet af den pligt, der er pålagt forsikringsselskaberne i forhold til at etablere en risikostyringsfunktion. Bestemmelsen berører ikke direkte de krav, der stilles til virksomhedens risikostyringsystem. Kravene relateret til virksomhedens risikostyrings-

system som sådan følger bl.a. af §§ 71 og 72 i lov om finansiel virksomhed, af de regler, der er udstedt i medfør heraf samt af Solvens II-forordningens krav relateret til risikostyringssystemet.

Det foreslås i § 129, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en risikostyringsfunktion, der er indrettet med en struktur, der kan understøtte og lette gennemførelsen af selskabets risikostyringssystem.

Risikostyringsfunktionen er en af de obligatoriske fire nøglefunktioner, og udgør en vigtig og afgørende funktion i forhold til bl.a. at understøtte et effektivt ledelsessystem og et løbende fokus i virksomheden på tilstrækkelig styring af de risici, som forsikringsselskabet er eksponeret overfor. Risikostyringsfunktionen er den administrative kapacitet, der har en særlig rolle i forhold til virksomhedens risikostyringsopgaver. Det er bl.a. funktionens overordnede ansvar at have det samlede overblik over virksomhedens risici og solvens, og at bistå direktionen med at sikre risikostyringssystemets effektivitet. Risikostyringsfunktionen indgår som en del af ledelsessystemet i samspil med compliancefunktionen, den interne auditfunktion og aktuarfunktionen.

For at sikre, at forsikringsselskabet indfører et effektivt risikostyringssystem, er der opstillet en række krav til både risikostyringsfunktionen og risikostyringssystemet. Selskabets risikostyringssystem skal være effektivt og velintegreret i forsikringsselskabets organisationsstruktur og i beslutningstagningsprocessen. Et effektivt risikostyringssystem omfatter de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, der er nødvendige for til stadighed at kunne identificere, måle, overvåge, styre og på såvel et individuelt som et aggregeret plan indberette de risici, som forsikringsselskabet har eller kan blive udsat for, og deres indbyrdes sammenhænge. De nærmere krav til risikostyringssystemet som sådan følger af de mere generelle regler for virksomhedsstyring i § 133 og af reglerne i ledelsesbekendtgørelsen. Denne bestemmelse vedrører dermed primært selve etableringen af en risikostyringsfunktion.

Risikostyringsfunktionen skal indrettes med en struktur, der kan lette og understøtte gennemførelsen af risikostyringssystemet som sådan. Risikostyringsfunktionens opgaver dækker bl.a. over at bistå ledelsen og andre funktioner med at sikre risikostyringssystemets effektivitet, at overvåge risikostyringssystemet og virksomhedens risikoprofil samt at identificere og vurdere nye risici. For at bistå direktionen med at sikre risikostyringssystemets effektivitet, skal risikostyringsfunktionen både regelmæssigt og på ad hoc basis yde bistand til direktionen.

Formålet med kravet om at etablere en risikostyringsfunktion er, at sikre at risikostyring bliver en integreret del af forsikringsselskabets organisation og indgår i beslutningsprocedurerne med henblik på at understøtte, at virksomhedens drift er forsvarlig i den forstand, at virksomheden sikrer en effektiv samt en hensigtsmæssig og sund styring af de risici, som er relevante i forhold til den pågældende virksomheds forretningsområde. Risikostyringsfunktionen er således med til at sikre, at selskabet løbende understøtter en tilstrækkelig styring af relevante risici. Det forudsætter et fokus på, at selskabet er i besiddelse af metoder og kompetencer til at identificere økonomiske og andre risici, og at forsikringsselskabet har etableret et set up, der kan tilskynde til at identificere, måle, styre, overvåge og rapportere om risici med henblik på at understøtte en god risikostyring af virksomhedens og kundernes risici.

Risikostyringsfunktionens opgaver omfatter bl.a. i medfør af Solvens II-forordningens art. 269 at bistå administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet samt andre funktioner med at sikre risikostyringssystemets effektivitet, at overvåge risikostyringssystemet og selskabets generelle risikoprofil som helhed samt at foretage detaljeret rapportering om risikoeksponeringer og rådgivning til administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om risikostyringssspørgsmål, herunder vedrørende strategiske anliggender såsom forretningsstrategi, fusioner og overtagelser samt større projekter og investeringer. Endelig skal risikostyringsfunktionen identificere og vurdere nye risici.

De nærmere krav til selskabets risikostyringssystem og til funktionens ansvar og roller følger bl.a. af Solvens II-forordningen og af bekendtgørelse om ledelse og styring forsikringsselskaber m.v., jf. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015.

Selskabets risikostyringsfunktion skal både på eget initiativ og på anmodning rapportere til direktionen, jf. lovforslagets § 128, stk. 5, om identificerede risici, der potentielt vurderes at være væsentlige, og om andre relevante risikoområder.

I gruppe 1-forsikringsselskaber, der benytter en godkendt partiel eller fuldstændig intern model, har risikostyringsfunktionen endvidere en række ekstra opgaver. Det gælder i relation til design og implementering af den interne model, afprøvning og validering af den interne model, dokumentering af den interne model og efterfølgende ændringer heraf, analyse af den interne models performance og udarbejdelse af kortfattede rapporter herom, samt underretning af direktionen og bestyrelsen om den interne models performance med forslag til eventuelle forbedringer samt løbende underretning af dette organ om bestræbelserne på at udbedre tidligere påviste svagheder.

Det følger af den gældende § 19, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen), at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv compliancefunktion, som udover at opfylde kravene i Solvens II-forordningens art. 270, skal understøtte, at virksomheden opdager og mindsker compliancerisici. Compliancefunktionen har herudover en rådgivende funktion over for direktionen og bestyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 130 viderefører § 19, stk. 2, i ledelsesbekendtgørelsen med enkelte redaktionelle og sproglige ændringer. Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at videreføre bekendtgørelsens bestemmelse, som fastsætter kravet om en compliancefunktion direkte i loven.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke de mere generelle krav, der stilles til de metoder og procedurer, som virksomheden er forpligtet til at have for at opdage og mindske risikoen for virksomhedens manglende overholdelse af den for virksomheden gældende lovgivning. Disse krav, og de nærmere krav til funktionens opgaver, følger af Solvens II-forordningens krav og af de regler, der fremgår af bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber.

Bestemmelsen gennemfører og udfylder dele af artikel 46 i Solvens II-direktivet, hvoraf fremgår, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal indføre et effektivt internt kontrolsystem, herunder en compliancefunktion.

Det foreslås i § 130, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal, som led i en hensigtsmæssig og forsvarlig ledelse, have en effektiv compliancefunktion. Compliancefunktionen skal bl.a. kontrollere og vurdere, om virksomhedens metoder og procedurer, er egnede til at opdage og mindske compliancerisici, dvs. risici ved manglende overholdelse af regler m.v., og om de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe eventuelle mangler, er effektive. Compliancefunktionen skal desuden rådgive direktionen og bestyrelsen om overholdelse af den finansielle lovgivning for virksomheden, vurdere konsekvenser for virksomheden af lovændringer samt identificere og vurdere risici for manglende overholdelse af den finansielle lovgivning, markedsstandarder eller interne regelsæt.

Compliancefunktionen er en af de obligatoriske fire nøglefunktioner, og udgør en vigtig og afgørende funktion i forhold til bl.a. at understøtte et effektivt ledelsessystem og et effektivt internt kontrolsystem. Formålet med at stille krav om en compliancefunktion er at understøtte virksomhedens eget løbende fokus på de compliancemæssige risici, der er forbundet med virksomhedens forretningsområde. Compliancefunktionen er en del af selskabets interne kontrolsystem, der som minimum skal omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur, passende rapporteringsrutiner på alle niveauer i selskabet og en compliancefunktion. De nærmere krav hertil følger af § 133 og de regler, der er udstedt i medfør heraf, dvs. ledelsesbekendtgørelsen.

Compliancefunktionen har til opgave at påse selskabets overholdelse af lovgivningen, herunder at vurdere potentielle konsekvenser af lovændringer, og identificere og vurdere compliancerisici for virksomheden i den forbindelse. Funktionen skal desuden kontrollere og vurdere, om selskabet har tilstrækkelige metoder og procedurer til at opdage og mindske risikoen for selskabets manglende overholdelse af den gældende lovgivning, markedsstandarder eller interne regelsæt (compliancerisici), og om de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe eventuelle mangler, er effektive. Endvidere skal funktionen rådgive direktionen og bestyrelsen om overholdelsen af den finansielle lovgivning.

Medarbejdere, der er involveret i compliancefunktionen, kan som udgangspunkt ikke deltage i leveringen af de tjenesteydelser eller udførelsen af de aktiviteter, som compliancefunktionen er forpligtet til at undersøge og kontrollere. Det skyldes, at compliancefunktionen er en del af virksomhedens kontrolsystem og at der vil opstå en interessekonflikt i forhold til de opgaver og de kontrollerer, som compliancefunktionen er forpligtet til at udføre, hvis compliancefunktionen både deltager i udførelsen af opgaven og en efterfølgende kontrol.

Når compliancefunktionen vurderer mulige konsekvenser for virksomheden af de i bestemmelsens 2. pkt., nævnte lovændringer, som ikke vedrører den finansielle lovgivning, skal compliancefunktionen sikre, at vurderingen foretages med den fornødne kompetence ved i nødvendigt omfang at inddrage medarbejdere fra andre organisatoriske enheder i virksomheden.

De nærmere krav til compliancefunktionen, herunder funktionens ansvar og opgaver følger af Solvens II-forordningen og af de regler, der er udstedt i medfør af bestemmelsen i § 127, stk. 8, dvs. de regler der i dag findes i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Det følger af den gældende § 20, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikrings-selskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen), at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv aktuarfunktion, som udover at opfylde kravene i Solvens II-forordningens art. 272, skal have det overordnede ansvar for selskabets forsikrings-mæssige hensættelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 131 viderefører § 20, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med enkelte redaktionelle og sproglige ændringer. Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at videreføre bekendt-gørelsens bestemmelse om aktuarfunktionen direkte i loven.

Bestemmelsen gennemfører og udfylder dele af artikel 48 i Solvens II-direktivet, og har til formål at fastlægge indholdet af den pligt, der er pålagt forsikringsselskaberne i forhold til at etablere en aktuarfunktion. Bestemmelsen fastsætter ikke de nærmere krav til funktionens opgaver, som primært følger af Solvens II-forordningens krav og af de regler, der er fastsat i medfør af § 133, stk. 2, dvs. i ledelsesbekendtgørelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv aktuarfunktion.

Aktuarfunktionen er en af de obligatoriske fire nøglefunktioner, og udgør en vigtig og afgørende funktion i forhold til bl.a. at understøtte et effektivt ledelsessystem og en løbende kvalitetssikring af de forudsætninger og antagelser, som virksomhedens drift er baseret på. Formålet med at stille krav om en aktuarfunktion er at sikre, at der i forhold til virksomhedens drift, herunder de aktuarmæssige forhold, sker en inddragelse af nødvendig aktuarfaglig ekspertise, der kan understøtte, at der er de bedste forudsætninger og kvalificerede udgangspunkter for ledelse og styring af virksomheden, herunder den løbende risikostyring og drift, men også for de beslutninger, der løbende skal træffes af f.eks. den øverste ledelse i virksomheden.

Aktuarfunktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab skal koordinere beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser, herunder sikre at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende. Derudover skal aktuarfunktionen vurdere, om de data, der benyttes til beregningen, er tilstrækkelige og af den påkrævede kvalitet, og sammenligne bedste skøn med de hidtidige erfaringer. Aktuarfunktionen skal derudover informere direktionen om, hvorvidt beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser er troværdig og fyldestgørende, føre tilsyn med beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i de særlige tilfælde, hvor data ikke er tilstrækkelige, og det derfor er nødvendigt at anvende approksimationer, og overordnet set sikre, at beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser opfylder de gældende krav. Aktuarfunktionen skal derudover afgive udtalelse om virksomhedens overordnede tegningspolitik, og om hvorvidt genforsikringsarrangementerne er fyldestgørende. Derudover skal aktuarfunktionen bidrage til en effektiv gennemførelse af et risikostyringssystem, herunder navnlig i forhold til de risikomodeller der ligger til grund for beregningen af virksomhedens kapitalkrav og til virksomhedens vurdering af egen risiko og solvens.

Af Solvens II-forordningens art. 272 fremgår blandt andet, at aktuarfunktionen i forhold til beregning af forsikrings-mæssige hensættelser bl.a. skal sikre anvendelse af metoder og procedurer til vurdering af hensættelsernes tilstrækkelighed og sikre, at beregningerne er i overensstemmelse med kravene i Solvens II-direktivets artikel 75-86, som er implementeret i danske ret ved bekendtgørelse nr. 1279 af 29. november 2017 om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Det fremgår endvidere, at aktuarfunktionen blandt andet skal udarbejde en skriftlig rapport mindst en gang om året, som skal forelægges direktionen. Aktuarfunktionen skal endvidere forklare enhver væsentlig konsekvens af ændringer i data, metoder eller antagelser imellem tidspunkter for værdiansættelse af de forsikringsmæssige hensættelser.

Aktuarfunktionens nærmere opgaver og ansvarsområder følger af bl.a. art. 272 i Solvens II-forordningen, og af bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise, at have relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder af relevans for aktuarfunktionen.

Det gælder generelt, at virksomheden skal sikre, at de personer, der varetager nøglefunktionernes opgaver skal være egnede til at udføre de pågældende opgaver. I forhold til aktuarfunktionen stilles der med bestemmelsen en række mere konkrete krav til, hvad der skal til, for at kunne varetage aktuarfunktionens opgaver.

Det foreslås i *stk. 2*, at aktuarfunktionen skal udtale sig om den del af forsikringspolitikken, der vedrører genforsikring og genforsikringsprogrammet for koncernen eller gruppen som helhed, når der er tale om en koncern eller en gruppe.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet gives mulighed for at dispensere fra kravet i *stk. 1* for forsikringsholdingvirksomheder, der er den øverste modervirksomhed i en koncern og for finansielle holdingvirksomheder omfattet af § 9, *stk. 1*, nr. 8, der er den øverste modervirksomhed i en koncern, hvor mindst en af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Bestemmelsen giver mulighed for, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om, at der skal være en aktuarfunktion, f.eks., hvis der udelukkende er én dattervirksomhed, der udbyder forsikring, og forsikringsholdingvirksomheden derfor ikke har forsikringsmæssige risici udover dem, der udspringer af datterselskabets forsikringsmæssige risici.

Til § 132

Det følger af den gældende § 21 i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. (ledelsesbekendtgørelsen), at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv intern auditfunktion, som udover at opfylde kravene i Solvens II-forordningens art. 271, skal vurdere, om virksomhedens interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsen og styringen er hensigtsmæssige og betryggende. Bestemmelsen opremsrer visse af de opgaver, som intern auditfunktionen skal varetage og fremhæver, at funktionen skal være objektiv og uafhængig. Bestemmelsen fastslår endvidere, at hvis virksomheden har oprettet intern revision, kan chefen for denne også udpeges som nøgleperson for den interne auditfunktion, og den interne revision kan udføre de opgaver, der ellers ville henhøre under intern auditfunktionen.

Den foreslåede bestemmelse i § 132 viderefører § 21 i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. med enkelte redaktionelle og sproglige ændringer. Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at videreføre bekendtgørelsens bestemmelse om intern auditfunktionen direkte i loven. Nogle virksomheder har valgt at lade den interne revision varetage den interne auditfunktion. Den foreslåede bestemmelse vedrører alene reguleringen af intern audit, da intern revision er reguleret særskilt andetsteds.

Bestemmelsen gennemfører og udfylder dele af artikel 47 i Solvens II-direktivet, og har til formål at fastlægge indholdet af den pligt til at have en effektiv aktuarfunktion, der er pålagt forsikringsselskaberne i medfør af den foreslåede § 127, *stk. 1* (gældende § 17, *stk. 1*, i ledelsesbekendtgørelsen).

Det foreslås i *1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal have en effektiv intern auditfunktion.

Det foreslås i *2. pkt.*, at den interne auditfunktion skal vurdere, om virksomhedens interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsen og styringen er hensigtsmæssige og effektive.

Det er virksomhedens bestyrelse, der har det overordnede ansvar for at indrette virksomheden forsvarligt, men det er direktionens ansvar at sikre, at virksomheden som minimum har de fire nøglefunktioner, jf. den foreslåede § 127, *stk. 1*, der viderefører den gældende § 17, *stk. 1*, i ledelsesbekendtgørelsens. Formålet med reglerne er at sikre, virksomheden har et effektivt ledelsessystem.

Indretningen af ledelsessystemet skal tage afsæt i virksomhedens art, omfang og kompleksitet. Proportionalitetsprincippet finder anvendelse ift. kravene, idet eksempelvis virksomhedens kompleksitet har betydning for, hvor meget der skal til for at opfylde kravet om, at ledelsessystemet kan siges at være effektivt.

Den interne auditfunktion er en af de obligatoriske fire nøglefunktioner, og udgør en vigtig og afgørende funktion i forhold til bl.a. at understøtte et hensigtsmæssigt og effektivt ledelsessystem, herunder et effektivt internt kontrolsystem. Formålet med at stille krav om en intern auditfunktion er at sikre, at der i virksomheden findes en uafhængig funktion, som kan understøtte ledelsens rolle i forhold til at sikre løbende vurdering af det interne governance-mæssige set up med fokus på ledelsessystemet i virksomheden, herunder det etablerede kontrolsystem.

Den interne auditfunktion er kendetegnet ved at skulle være objektiv og uafhængig af virksomhedens operationelle funktioner. Funktionen skal bidrage med en uafhængig og objektiv vurdering af det set up som findes i virksomheden. Funktionen skal arbejde ud fra en systematisk tilgang til evaluering og foretage undersøgelser, der kan understøtte et løbende fokus på hensigtsmæssigheden og tilstrækkeligheden af det valgte set up, og som led i sådanne løbende undersøgelser bidrage til at afdække og påpege svagheder ved det etablerede set up og understøtte, at der iværksættes forbedringer, hvor der vurderes at være behov herfor. Fokus for den interne auditfunktion skal omfatte det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet.

Den interne auditfunktion skal udarbejde og vedligeholde en auditplan, som fastlægger hvilket auditarbejde, der skal udføres i de kommende år (eller den kommende periode), dvs. en form for arbejdsplan. Planen skal fastsættes, så den tager højde for alle forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter og risici samt hele ledelsessystemet. Intern audit-

funktionen skal gøre brug af en metodisk analyse af risici og ved fastlæggelsen af prioriteter skal intern auditfunktionen anvende en risikobaseret tilgang. Da intern audit som udgangspunkt refererer til direktionen, skal indberetning af den auditplan, der skal laves, ske til direktionen, jf. lovforslagets § 127, stk. 5. I de tilfælde hvor intern audit refererer til bestyrelsen, sker indberetningen i stedet til bestyrelsen.

At den interne auditfunktion skal være effektiv indebærer, udover at funktionen og nøglepersonen skal opfylde de krav, som fremgår af bestemmelsen, at det skal sikres, at der sker en reel vurdering af det set up, som virksomheden har valgt i forhold til det interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsen og styringen af virksomheden, og at der løbende sættes fokus på om der valgte set up fungerer efter hensigten, dvs. om virksomhedens interne kontrolsystem og andre elementer af ledelsessystemet og styringen er hensigtsmæssige og effektive. Funktionen skal bl.a. udføre de opgaver, som fremgår af art. 271 i Solvens II-forordningen og bilag 9 i ledelsesbekendtgørelsen.

At funktionen skal være effektiv indebærer derudover, at direktionen skal sikre, at funktionen er objektiv og uafhængig af både operationelle funktioner i virksomheden og af bestyrelsen og direktionen, jf. det foreslåede 3. pkt. Se mere herom under bemærkningerne til disse.

Direktionen skal sikre, at medarbejdere i funktionen har de rette beføjelser, kompetencer og den rette organisering til at kunne udføre funktionens opgaver tilfredsstillende i forhold til virksomhedens kompleksitet og størrelse.

Den interne auditfunktions nærmere opgaver følger af bl.a. Solvens II-forordningen og af regler udstedt i medfør af § 133, stk. 2, dvs. ledelsesbekendtgørelsen.

Den interne auditfunktions arbejde skal dokumenteres med henblik på at skabe mulighed for en vurdering af funktionens effektivitet og for at muliggøre en gennemgang af den foretagne interne audit og dens resultater.

Det foreslås i 3. pkt., at den interne auditfunktion skal være objektiv og uafhængig af virksomhedens operationelle funktioner.

At funktionen skal være objektiv betyder, at nøglepersonen og eventuelle medarbejdere i funktionen skal kunne gennemføre audits uden forudindtagede holdninger og uden at være påvirket af virksomhedens interesser eller i øvrigt at blive sat i interessekonflikter under udførelsen af sine opgaver, som kan bringe funktionens uafhængighed og upartiskhed i fare.

Med uafhængighed forstås den organisatoriske indretning, som skal sikre en adskillelse af nøglefunktionerne, og derudover den operationelle uafhængighed, der skal sikre, at intern auditfunktionen ikke er en del af virksomhedens operationelle funktioner.

Som nævnt i bemærkningerne til det foreslåede stk. 1, 2. pkt., skal intern auditfunktionen blandt andet kontrollere, at virksomhedens kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet fungerer hensigtsmæssigt. I sin egenskab af kontrolinstans må intern auditfunktionen i sagens natur ikke være under indflydelse fra eller bliver involveret i interessekonflikter med den øvrige del af ledelsessystemet og indretningen og effektiviteten heraf, som funktionen netop skal foretage vurderinger af hensigtsmæssigheden af.

Det betyder, at personer, som varetager opgaverne i intern auditfunktionen ikke samtidig kan varetage opgaver i de andre nøglefunktioner eller øvrige driftsmæssige opgaver inden for den samme virksomhed, da det vil medføre at vedkommende kan komme til at skulle kontrollere sig selv.

Personer, der varetager opgaverne i selve funktionen, kan under visse særlige og kumulative, betingelser udpeges til andre nøgleposter, jf. art. 271, stk. 2, i Solvens II-forordningen. I praksis vil det imidlertid ofte være vanskeligt at kombinere intern auditfunktionens opgaver med andre funktioners eller driftsmæssige opgaver, da enhver involvering i virksomhedens operationelle funktioner vil kompromittere intern auditfunktionens objektivitet og uafhængighed, og indebære en interessekonflikt for dem, der varetager intern auditfunktionen.

Uafhængigheden skal sikres både i relationer internt i virksomheden, og i relation til eksterne parter. Det kan eksempelvis være i virksomheder, hvor en eller flere af funktionerne eller øvrige driftsmæssige opgaver er outsourcet, og nøglepersonen for intern auditfunktionen eller personer med tilknytning til funktionen på en og samme tid er ansat i virksomheden og i det selskab, der er outsourcingleverandør. Det kan også være i situationer, hvor nøglepersonen for intern auditfunktionen samtidig er ansat som nøgleperson for en eller flere af de øvrige nøglefunktioner i koncernrelaterede selskaber, eller i øvrigt udfører opgaver i de andre selskaber, som vil medføre at kravene vedr. uafhængighed, objektivitet og interessekonflikter ikke kan siges at være opfyldt.

I tilfælde af outsourcing af funktionens opgaver bør intern auditfunktionen som udgangspunkt være outsourcet til en anden leverandør end den, som eventuelt er leverandør til virksomhedens øvrige funktioners opgaver eller til driftsmæssige opgaver i øvrigt, så der undgås interessekonflikter. Virksomhedens eksterne revisor kan ikke påtage sig rollen som nøgleperson for intern auditfunktion.

På grund af den interne auditfunktionens særlige rolle, bør virksomheden løbende have fokus på at sikre, at interessekonflikter er identificeret, og at der er truffet tilstrækkelige foranstaltninger for at afbøde risikoen for såvel aktuelle som potentielle interessekonflikter.

Det er direktionen, der skal sikre intern auditfunktionens objektivitet og uafhængighed, men nøglepersonen har også selv en forpligtelse at gøre opmærksom på forhold, der kompromitterer eller kan komme til at kompromittere funktionens objektivitet og uafhængighed. Det følger af den foreslåede § 127, stk. 5, at direktionen skal sikre, at nøglepersonerne i nødvendigt omfang kan rette henvendelse og rapportere direkte til bestyrelsen uafhængigt af direktionen. Der henvises til de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Det foreslås i 4. pkt., at den interne auditfunktion ikke i sin audit, vurdering og rapportering af auditresultater må være under påvirkning fra direktionen eller bestyrelsen, som kan bringe funktionens uafhængighed og upartiskhed i fare.

For at sikre denne uafhængighed kan et medlem af direktionen eller bestyrelsen ikke udpeges til nøgleperson for intern auditfunktionen, og nøglepersonen for intern auditfunktionen kan ikke indgå i ledelsessystemet i øvrigt eller i den operationelle drift, da det ligeledes vil skabe en konflikt mellem virksomheden og funktionen og dennes uafhængige kontrol af det ledelsesmæssige set up og det interne kontrolsystem.

Til § 133

Den gældende § 71 i lov om finansiell virksomhed fastsætter de overordnede krav til indretningen af et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed.

Den foreslåede § 133 regler viderefører den gældende § 71 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Bestemmelsen indeholder de overordnede krav til selve indretningen af et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed. Bestemmelsen blev oprindeligt foreslået i rapporten om Finanstilsynets kontrol med de danske pengeinstitutter afgivet i august 1995 af det af erhvervsministeren i februar 1995 nedsatte ekspertpanel til undersøgelse og vurdering af Finanstilsynets tilsynsmetoder ved overvågning og gennemgang af danske pengeinstitutter (Koktvedgaard-rapporten).

Det foreslås i stk. 1, at et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder kravene i nr. 1-8.

De omhandlede former, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af virksomhedens aktiviteter. For forsikringsholdingvirksomheder vil intensiteten af kravene skulle afspejle aktiviteten i holdingvirksomheden. Hvis forsikringsholdingvirksomhedens eneste eller primære aktivitet er at besidde kapitalandele i et forsikringsselskab, vil kravene til holdingvirksomhedens indretning være tilsvarende mere simple.

Kravet om effektive former for virksomhedsstyring har den betydning, at de øvrige numre i bestemmelsen skal være opfyldt, for at virksomheden kan have en effektiv form for virksomhedsstyring. Kravet om effektive former for virksomhedsstyring udgør således det overordnede krav i bestemmelsen, mens de efterfølgende krav i nr. 1-8 udgør de enkelte krav til, hvad der indgår i opfyldelsen af kravet.

Det foreslås i nr. 1, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling.

Virksomheden skal dermed sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, således at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme.

Det foreslås i nr. 2, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have en god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

Det foreslås i *nr. 3*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder.

Nr. 3 giver Finanstilsynet en udtrykkelig hjemmel til at kræve, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal have skriftlige forretningsgange for alle de væsentlige aktivitetsområder. Det vil afhænge af den enkelte virksomhed, hvilke aktivitetsområder, der er væsentlige for virksomheden. Forretningsgangene skal dog altid omhandle de områder, som er beskrevet i bestyrelsens instruks til direktionen, jf. lovforslagets § 95, stk. 2.

Skriftlige forretningsgange kan medvirke til at sikre, at de af ledelsen vedtagne retningslinjer kommer til medarbejdernes kundskab og bidrager til at give medarbejderne et godt beslutningsgrundlag. Endelig bidrager skriftlige forretningsgange til at ensrette sagsbehandlingen i den enkelte virksomhed.

Kravet om skriftlighed indebærer, at det ikke er tilstrækkeligt, at virksomheden har en fast indarbejdet praksis, som der ikke er tvivl om bliver efterlevet, hvis denne ikke foreligger på skrift.

Det foreslås i *nr. 4*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, virksomheden er eller kan blive udsat for.

Det foreslås i *nr. 5*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have de ressourcer, der er nødvendige for at gennemføre de tjenesteydelser, som selskabet tilbyder. Selskabet skal ligeledes anvende ressourcerne hensigtsmæssigt.

Ved »anvende disse hensigtsmæssigt« forstår, at virksomhederne skal anvende sine ressourcer til gavn for kunderne. Virksomhederne kan således ikke tilbyde tjenesteydelser, som de ikke har mandskab og forretningsgange til at gennemføre på en for kunderne tilfredsstillende måde.

Det foreslås i *nr. 6*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have procedurer med henblik på adskillelse af funktioner i forbindelse med håndtering og forebyggelse af interessekonflikter.

Det foreslås i *nr. 7*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Det foreslås i *nr. 8*, at et forsikringsselskab som en del af sine effektive former for virksomhedsstyring, skal have betryggende kontrol- og sikringsforanstaltninger på it-området.

Kravet er nærmere præciseret i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. udstedt i medfør af stk. 2.

Formålet med bestemmelsen er at understøtte bestyrelsens arbejde med at sikre, at bestyrelsens medlemmer samlet set har en tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter, herunder de største risici, jf. lovforslagets § 96, stk. 4, samt at direktionen har den fornødne viden og erfaring til at varetage sit hverv med den daglige ledelse. Hvis bestyrelsen finder, at ændringer i virksomhedens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer eller direktionens kompetencer, skal virksomheden sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil. Og hvis bestyrelsen i øvrigt finder, at den har brug for at supplere de tilstedeværende kompetencer i bestyrelsen og/eller direktionen, og at dette ville kunne opnås ved efteruddannelseskurser, skal virksomheden sikre, at der afsættes de fornødne ressourcer hertil.

Sikring af tilstrækkelige personalemæssige ressourcer kan bl.a. være relevant i situationer, hvor nye medlemmer af bestyrelsen og direktionen tiltræder og gennemgår introduktionsforløb eller andre interne kurser.

Ved Finanstilsynets generelle tilsynvil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en virksomhed lever op til kravene tage hensyn til, hvilken type af virksomhed, vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EIOPA og ICP i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. *stk. 1*.

Hjemlen i den gældende § 71 i lov om finansiel virksomhed er udnyttet ved udstedelse af bekendtgørelse om ledelse og styring af ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., jf. bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015. Bekendtgørelsen indeholder en række nærmere krav til indretningen af et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed. Udgangspunktet er, at de virksomheder, der er omfattet af bekendtgørelsen, skal leve op til alle kravene i bekendtgørelsen, men at det afhænger af den enkelte virksomheds forhold, hvilke foranstaltninger der på grundlag af et proportionalitetsprincip skal til, for at kravet i bekendtgørelsen kan anses for opfyldt. Det er virksomhedens bestyrelse og direktion, der beslutter, hvilke foranstaltninger der er tilstrækkelige til, at virksomheden drives på betryggende vis, og at bestemmelserne overholdes. Virksomhedens ledelse skal ved vurderingen af hvilke foranstaltninger, der er nødvendige, tage udgangspunkt i virksomhedens forretningsmodel, herunder virksomhedens størrelse, kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter og strukturen af den koncern, som virksomheden er en del af. Bekendtgørelsen forventes videreført.

Fokus for kravene til forsikringsholdingvirksomheder er på styring af risici forbundet med den enkelte virksomheds aktivitet. Da forsikringsholdingvirksomheder ikke nødvendigvis har aktiviteter, der kan begrunde en så detaljeret regulering, som er gældende for forsikringsselskaber, finder bekendtgørelsens bestemmelser for gruppe 1-forsikringsselskaber tilsvarende anvendelse for forsikringsholdingvirksomheder, med de tilpasninger koncernforholdet nødvendiggør.

Det følger af lovforslagets § 312, *stk. 1*, at overtrædelse af § 133, *stk. 1* kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af *stk. 1* er det pågældende forsikringsselskab. Den strafbare handling består i ikke at efterkomme en af de i *stk. 1* og nævnte krav, og dermed sikre, at selskaber har de nødvendige effektive former for virksomhedsstyring. Et eksempel herpå er, hvis forsikringsselskabet ikke har en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling.

Til § 134

Den gældende § 71, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at forsikringsselskaber skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Det følger bl.a. af artikel 25, *stk. 1*, i direktivet om forsikringsdistribution, at produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art. I produktgodkendelsesprocessen skal der angives en afgrænset målgruppe for hvert produkt, som skal sikre, at alle relevante risici for denne målgruppe vurderes, at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

I artikel 25, *stk. 2*, i direktivet om forsikringsdistribution tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med henblik på yderligere at præcisere principperne i artikel 25. Kommissionen har i delegeret forordning 2017/2358 af 21. september 2017 fastsat supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 for så vidt angår krav til produkttilsyn og styring for forsikringsselskaber og forsikringsdistributører (POG-forordningen).

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 25 i direktivet om forsikringsdistribution.

Den foreslåede § 134 viderefører den gældende § 71, *stk. 2*, med en ny struktur og flere redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber, der udarbejder forsikringsprodukter, skal have effektive procedurer for godkendelse af nye produkter, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse.

Det fremgår bl.a. af artikel 3 i kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/2358 af 21. september 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2016/97 for så vidt angår krav til produkttilsyn og styring for forsikringsselskaber og forsikringsdistributører (POG-forordningen), hvem der kan anses for at være producent af et forsikringsprodukt, hvilket vil sige at have en beslutningstagende rolle i forbindelse med udformningen og udviklingen af et forsikringsprodukt til markedet, og derfor er omfattet af kravet i *stk. 1*. Derudover fastsætter POG-forordningens artikel 3 krav om den aftale, der skal fastlægges, hvis procenten er en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab.

Endvidere fastsætter artikel 4 i POG-forordningen de nærmere krav til selve produktgodkendelsesprocessen, herunder hvilke kriterier udformningen af forsikringsprodukter skal opfylde.

Artikel 5 fastsætter de nærmere krav til afgrænsningen af målgruppen, og artikel 6 fastsætter de nærmere krav til, hvordan produktet skal testes for at sikre, at det lever op til målgruppens behov, karakteristika og mål.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskaber regelmæssigt skal revidere de produkter, som selskabet udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kan påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, med henblik på som minimum at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Det fremgår bl.a. af artikel 7 i POG-forordningen, at forsikringsselskaberne løbende skal overvåge og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, de har markedsført, for at identificere hændelser, som materielt kunne påvirke de pågældende produkters vigtigste aspekter, risikodækning eller garantier. Endvidere skal forsikringsselskaberne fastsætte passende intervaller for regelmæssig revision af deres forsikringsprodukter, idet der tages hensyn til størrelsen, omfanget, aftalens løbetid og kompleksiteten af de pågældende forsikringsprodukter, deres respektive distributionskanaler og eventuelle relevante eksterne faktorer, såsom ændringer af gældende lovgivning, den teknologiske udvikling eller ændringer i markedssituationen. I tilfælde af at forsikringsselskaberne i forsikringsproduktets levetid konstaterer forhold i forbindelse med forsikringsproduktet, som kan få negative konsekvenser for kunden til produktet, skal forsikringsselskaberne træffe passende foranstaltninger for at afbøde situationen og forhindre yderligere forekomster af den skadelige hændelse, ligesom forsikringsselskaberne straks skal underrette de berørte forsikringsdistributører og kunder om de afhjælpende foranstaltninger, der er truffet.

Kravet om en løbende revision af udbudte eller markedsførte produkter gælder kun for produkter, som er udbudt efter den 1. oktober 2018, hvor POG-forordningen trådte i kraft. Dette gælder dog ikke, hvis produkterne er ændret væsentligt.

Dog skal det bemærkes, at der ved siden af de nye regler i POG-forordningen findes den generelle god skik-forpligtelse for forsikringsselskaberne til at handle redeligt og loyalt over for deres kunder eller medlemmer. Denne forpligtelse indebærer blandt meget andet også en overordnet pligt til at sikre, at de produkter og ydelser, selskaberne leverer, er tidsvarende og relevante for kunderne. Er det ikke tilfældet, bør selskaberne tilpasse produkterne eller oplyse kunderne om de ændrede forhold og deres betydning for produktet. Forpligtelsen efter god skik-reglerne til at sikre, at produkter udbudt før 1. oktober 2018 fortsat er relevante for kunderne, gælder således også, selvom de pågældende produkter ikke længere markedsføres.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskaber skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for forsikringsdistributørerne.

Det fremgår af POG-forordningens artikel 10, at forsikringsselskaber, der udarbejder forsikringsprodukter, skal stille alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder oplysninger om målgruppe, til rådighed for distributører.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskaber, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have effektive procedurer for indhentelse af relevante oplysninger om forsikringsprodukterne.

Det fremgår af POG-forordningens artikel 10, at forsikringsselskaber, der rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som de ikke selv har udarbejdet, skal have etableret produktistributionsordninger, der omfatter passende foranstaltninger og procedurer, med henblik på at indhente alle relevante oplysninger fra producenten om de forsikringsprodukter, de agter at udbyde til deres kunder, og med henblik på fuldt ud at forstå de pågældende forsikringsprodukter, idet der tages hensyn til graden af kompleksitet og de risici, der er forbundet med produkterne, samt arten, omfanget og kompleksiteten af forsikringsselskabets relevante virksomhed

Det foreslås i *stk. 5*, at *stk. 1-4* ikke finder anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

Der henvises til bemærkningerne til definitionen af store risici i lovforslagets § 9, nr. 38.

Overtrædelse af lovforslagets § 134, stk. 1, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 134, stk. 1, er et forsikringsselskab. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab ikke har effektive procedurer for godkendelse af nye produkter og tjenesteydelser, væsentlige ændringer i eksisterende produkter og tjenesteydelser samt distribution af disse, kan forsikringsselskabet straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 135

Det følger af den gældende § 72 b i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder, under visse nærmere fastsatte betingelser.

Det følger af den gældende § 72 c i lov om finansiel virksomhed, at § 72 b, stk. 2-4, og regler fastsat i medfør af § 72 a, stk. 3, og § 72 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed ikke gælder for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Den foreslåede § 135 viderefører den gældende § 72 b i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer og viderefører den gældende § 72 c i lov om finansiel virksomhed for så vidt angår de dele, der vedrører forsikringsselskaber (§ 72 b). Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at forsikringsselskaber, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos tjenesteyderen samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal forsikringsselskaber derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at forsikringsselskaberne har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville udføre en outsourcet proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør det overvejes om den proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der realistisk set ville eller kunne udføres af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, selv tidligere.

Hvis det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

En virksomhed bør til enhver tid opretholde tilstrækkelig substans og ikke blive "tomme skaller" eller "postboks-selskaber". Virksomheder kan eksempelvis ikke outsource ledelsesorganets effektive udøvelse af det ansvar, som påhviler medlemmerne af ledelsesorganet.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1-4*, at forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Det er en afgørende forudsætning for outsourcing, at forsikringsselskaberne sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelse i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav, der skal iagttages, fremgår for gruppe 1-forsikringsselskaber i Solvens II-forordningens artikel 274, mens de nærmere krav, der skal iagttages af gruppe 2-forsikringsselskaber vil fremgå af de regler, som erhvervsministeren bemyndiges til at udstede.

For gruppe 2-forsikringsselskaber er der ikke tale om en implementering af EU-retlige regler, men indførelse af nationale regler, der skal sikre ensartede forretningsbetingelser for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber i Danmark. Dette følger af erhvervsministeriets forslag om, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal følge samme regler som gruppe 1-

for-sikringsselskaber. Formålet er at regulere forsikringsselskaberne ud fra princippet om, at ensartet virksomhed bør efterleve de samme regler, så de danske forbrugere sikres en ensartet beskyttelse.

Det er i udgangspunktet op til forsikringsselskaberne at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for forsikringsselskabet. Ved vurderingen bør forsikringsselskaberne bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at forsikringsselskabet ikke ville kunne tilbyde forsikringstagerne sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, fastsættelse af forsikringsbetingelser og tarifiering, diskretionær porteføljepleje, skadesbehandling, it-drift og -sikkerhed, regnskabs-/solvensopgørelser, databehandling og -opbevaring og outsourcing af nøglefunktioner.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke relaterer sig til forsikringsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 2 kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er forsikringsselskabet. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab ikke sikrer, at en outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter foregår på en måde, der ikke medfører en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet eller en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, ikke forringer tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikringsselskabet overholder sine forpligtelser eller ikke er til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service, kan straffes med bøde.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at forsikringsselskaber i god tid skal underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i 1. pkt., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Den foreslåede § 135, stk. 3, er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om virksomhedens outsourcing, bør virksomheden som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af virksomhedens forretnings- og tilladelsespligtige aktiviteter.

Hvad der forstås ved i god tid vil bero på den konkrete situation. Ved vurderingen af underretnings-tidspunktet skal indgå Finanstilsynets mulighed for at gøre indsigelser mod eller fremkomme med bemærkninger til den påtænkte outsourcing. Perioden skal således være tilstrækkelig lang til at sikre, at en sådan indsigelsesadgang ikke gøres illusorisk. En manglende indsigelse fra Finanstilsynet vil imidlertid ikke være udtryk for en godkendelse af den påtænkte outsourcing, og at Finanstilsynet ikke ved en efterfølgende vurdering af en påbegyndt outsourcing ikke vil kunne reagere over for forhold, der ikke lever op til reglerne.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelses stk. 3 kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet er forsikringsselskabet. Det betyder, at et forsikringsselskab, der ikke underretter Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter i god tid, kan straffes med bøde. Et forsikringsselskab vil også kunne straffes med bøde, hvis det ikke underretter Finanstilsynet om væsentlige forandringer af outsourcete kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal forsikringsselskabet således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder ikke mindst i forhold til virksomhedens mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at foretage videreoutsourcing til en underleverandør.

Det følger af Solvens II-direktivet artikel 49, nr. 1, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Solvens II-direktivet, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- og genforsikringsaktivitet.

Den foreslåede stk. 4 er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler fastsat i medfør af stk. 6.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de krav, der følger af den foreslåede bestemmelse, eller de efter stk. 6 fastsatte krav. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give outsourcingvirksomheden mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre outsourcingvirksomheden gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, hvis virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal fastsættes efter forholdets karakter.

Hvis der er tale om en principiel afgørelse eller en afgørelse, der har videregående, betydelige følger for forsikringsselskabet, skal sagen i henhold til § 345, stk. 7, nr. 4 i lov om finansiel virksomhed, behandles af Finanstilsynets bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Med forslaget videreføres erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om outsourcing. Erhvervsministerens bemyndigelse er givet med henblik på at kunne iagttage Solvens II-forordningens artikel 274 for gruppe 1-forsikringsselskaber og udstede sammenlignelige regler for gruppe 2-forsikringsselskaber, der vil fremgå af de regler som erhvervsministeren bemyndiges til at udstede.

Den foreslåede bemyndigelse forventes at benyttes til at udstede regler for for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af den gældende § 72 b, i lov om finansiel virksomhed, samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen kan også benyttes til at fastsætte regler for gruppe 1-forsikringsselskaber, men forventes ikke udnyttet til at fastsætte regler for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Det følger af den gældende lov om MitID og NemLog-in, at MitID-løsningen defineres som den danske nationale elektroniske identifikationsordning. MitID-løsningen kan også betegnes som en eID-ordning eller eID-løsning. Med løsningen

kan der foretages elektronisk identifikation. Løsningen fungerer derved som en autentifikationstjeneste af privatpersoners digitale identiteter. MitID-løsningen er den nationale identitetsgarant for privatpersoner.

Ved overgangen fra NemID til MitID sker der en række ændringer i den fællesoffentlige digitale infrastruktur. En central ændring medfører, at MitID-løsningen fremadrettet alene vil udgøre en autentifikationsløsning, hvor NemID-løsningen også indeholder digital signatur. Dette medfører, at hvor der tidligere var lighed mellem NemID og digital signatur, vil der fremadrettet skulle anvendes serviceområdet Digital Signatur i NemLog-in til den offentlige digitale underskrift baseret på autentifikation med MitID.

Det følger af den gældende lov om MitID og NemLog-in, at autentifikation defineres som en proces, som genkender og verificerer en digital identitet gennem anvendelse af et elektronisk identifikationsmiddel.

Med NemID-løsningen kunne en tjenesteudbyder henvende sig til leverandøren af NemID-løsningen og blive tilsluttet løsningen. MitID-løsningen vil fungere anderledes på dette punkt, idet en tjenesteudbyder i stedet skal anvende en broker, der fungerer som bindeled mellem tjenesteudbyderen og MitID-løsningen, hvor autentifikationen sker. I NSIS-standarden, som lægges til grund for den offentlige digitale infrastruktur, defineres en identitetsbroker som formidler af en autentificeret digital identitet til tredjeparter på baggrund af en autentifikation verificeret af brokern selv eller eventuelt af en anden tredjepart. MitID-løsningen vil således være baseret på et brokerkoncept, som indebærer, at tjenesteudbydere i stedet for at tilgå MitID-løsningen direkte, tilgår løsningen gennem en broker. MitID brokere skal være certificerede i henhold til foruddefinerede krav for at kunne tilslutte sig MitID. Der stilles dog kun krav om NSIS-anmeldelse for brokere, der ønsker at indgå i den offentlige digitale infrastruktur.

Autentifikationen, som genkender og verificerer en digital identitet, sker i MitID-løsningen. Den digitale signatur vil derimod skulle udvikles af den individuelle broker eller kan tilkøbes som en service fra den offentlige broker i NemLog-in eller fra andre brokere i markedet.

Det foreslås i *stk. 7*, at *stk. 2-4* og regler fastsat i medfør af *stk. 6* ikke gælder for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Bestemmelsen viderefører de dele af den gældende § 72 c i lov om finansiel virksomhed, der er relevante for forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer.

Det foreslåede indebærer, at reglerne om forsikringsselskabers outsourcing i *stk. 2-4* samt reglerne i de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af *stk. 6* ikke skal finde anvendelse for forsikringsselskaber, når de anvender MitID-løsningen til at foretage autentifikation af en bruger.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med den gældende § 3, *stk. 2*, i lov om MitID og NemLog-in, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen stiller MitID til rådighed for privatpersoner og erhvervsbrugere, hvis disse opfylder betingelserne for udstedelse af MitID fastsat i medfør af § 4, *stk. 2*, i lov om MitID og NemLog-in. Der vil således i medfør af samme lovs § 4, *stk. 2*, blive fastsat regler om udstedelse af MitID, som bl.a. forsikringsselskaber vil skulle overholde ved anvendelsen af MitID.

For at undgå en uhensigtsmæssig forskelsbehandling af virksomheders brug af MitID, herunder at finansielle virksomheder vil skulle opfylde både de aftaler, der indgås for at overholde den kommende lov om MitID og NemLog-in, og reglerne om outsourcing, herunder reglerne i outsourcingbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 723 af 28. maj 2020, for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, foreslås det, at lovforslagets § 135, *stk. 2-4*, og regler udstedt i medfør § 135, *stk. 6*, som viderefører § 72 b, *stk. 6*, i lov om finansiel virksomhed, dvs. outsourcingbekendtgørelsen, ikke skal finde anvendelse.

Forsikringsselskaber vil således kunne anvende MitID-løsningen til autentifikationen af deres kunder, altså til at genkende og verificere en kundes digitale identitet. Forsikringsselskaber vil dog stadig have behov for at udvikle en løsning til digitale signaturer og log-in løsninger til eksempelvis netbank. Et forsikringsselskab vil skulle anvende en broker, som kan formidle en autentificeret digital identitet på baggrund af autentifikationen

Forholdet mellem den forsikringsselskabet og brokern vil stadig være omfattet af regler i outsourcingbekendtgørelsen, såfremt betingelser herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil imidlertid kunne opstå usikkerhed om, hvorvidt forholdet mellem en finansiel virksomhed, en broker og MitID-løsningen vil kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing. Uanset om aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen kan anses for outsourcing eller videreoutsourcing, er det ikke hensigten, at forsikringsselskabers brug af MitID-løsningen til autentifikation af en bruger skal omfattes af outsourcingreglerne. Det foreslåede har derfor til formål at skabe entydig klarhed om, at anvendelse af MitID til autentifikation af brugere ikke vil skulle være omfattet af reglerne om outsourcing udstedt i medfør af de nævnte bestemmelser.

Der er herved ikke taget stilling til, hvorvidt aktiviteterne, der udføres af MitID-løsningen, ville kunne anses for outsourcing eller videreoutsourcing fra et forsikringsselskab.

Til § 136

Den gældende § 75 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at et forsikringsselskab skal have en whistleblowerordning, hvor ansatte kan foretage anonyme indberetninger om lovovertrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, dens ansatte eller medlemmer af bestyrelsen.

Den foreslåede § 136 viderefører den gældende § 75 a i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i forsikringsselskabet. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Forsikringsselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan forsikringsselskabet har fulgt op på indberetningerne. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslås i *1. pkt.*, at et forsikringsselskab skal have en whistleblowerordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af forsikringsselskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen.

Kravet om, at der skal være en særlig kanal, skal forstås således, at kanalen skal være godkendt af Datatilsynet og være oprettet med det formål, at ansatte som minimum skal kunne indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til ordningen.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer, f.eks. direkte til den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Dette vil eksempelvis kunne være den complianceansvarlige. Bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. stiller særlige krav til indretning af compliancefunktionen, herunder krav om uafhængighed af de afdelinger, som compliancefunktionen skal føre kontrol med. Udover compliancefunktionen vil andre funktioner, der er uafhængig af den daglige ledelse, herunder uafhængig af den ansattes foresatte, kunne varetage funktionen som ansvarlig for den uafhængige kanal.

At der kan indberettes overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering betyder, at der kan indberettes om alvorlige såvel som mindre alvorlige forseelser, og der ligeledes kan indberettes om overtrædelser, som ikke er af afgørende betydning for koncernen eller virksomheden som helhed. Det kan f.eks. være tilfælde, som alene kan medføre et påbud eller en påtale fra Finanstilsynet. Der vil tillige kunne indberettes i tilfælde af mistanke om overtrædelse af den finansielle regulering.

Den finansielle regulering omfatter den til enhver tid gældende regulering, der hører under Erhvervsministeriets ressortområde, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Dette inkluderer også EU-regulering på det finansielle område, heriblandt forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering, som har direkte virkning for forsikringsselskaber.

Interne whistleblowerordninger skal desuden leve op til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, såfremt den pågældende virksomhed omfattes heraf, jf. det foreslåede 4. pkt. Det indebærer bl.a., at de interne whistleblowerordninger også skal tage imod indberetninger om "alvorlige lovovertrædelser eller øvrige alvorlige forhold", jf. § 1, stk. 1, nr. 2, i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Et forsikringsselskab skal følge databeskyttelsesforordningen, databeskyttelsesloven og Datatilsynets retningslinjer og praksis på området for etablering af whistleblowerordninger. På tilsvarende måde hører tilladelse til behandling af personoplysninger i forbindelse med en virksomheds whistleblowerordning samt tilsyn hermed fortsat under Datatilsynets kompetence.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, skal kunne gøre dette fuldstændigt anonymt, f.eks. via en løsning på virksomhedens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne. Anonyme henvendelser til en whistleblowerordning kan svække mulighederne for at bevise, at der er sket forskelsbehandling som følge af indberetningen, da kravet om anonymitet medfører, at selskabet i tilfælde af anonyme indberetninger ikke ved, hvem der har indgivet indberetningen. Det er imidlertid vigtigt at sikre, at de ansatte, der anvender ordningen kan være fuldstændig anonyme, idet det kan være svært for en ansat at beslutte at indberette en overtrædelse til selskabet, hvis det ikke kan ske anonymt. En ansat kan eksempelvis være bange for at miste sit arbejde, imens andre ansatte kan føle, at de har handlet illoyalt over for en kollega eller over for virksomheden.

En overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af selskabet, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen, omfatter enhver overtrædelse eller potentiel overtrædelse af selskabets forpligtelser, også selvom denne ikke kan henføres til en enkelt person, men eksempelvis skyldes en grundlæggende systemfejl i selskabet. Der vil tillige kunne blive indberettet om overtrædelser, der skyldes undladelser. Hvis et selskab har valgt at outsource en del af de forpligtelser, der påhviler det enkelte selskab til en ekstern virksomhed, vil de ansatte i forsikringsselskabet også kunne indberette til forsikringsselskabets whistleblowerordning om manglende efterlevelse af forpligtelserne, som sker hos den eksterne virksomhed. Ansatte hos den eksterne virksomhed vil kunne indberette overtrædelser til Finanstilsynet.

Et forsikringsselskab kan outsource en whistleblowerordning til en ekstern leverandør. Et selskab kan imidlertid ikke fraskrive sig sine forpligtelser efter lovgivningen, og selskaber, der benytter sig af outsourcing, er således fortsat ansvarlig for, at ordningerne lever op til lovgivningens krav. En virksomhed, som varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af et forsikringsselskab, skal være opmærksomme på anden særlovgivning, der kan være til hinder herfor. En virksomhed, der varetager, administrerer eller på anden måde håndterer en ordning på vegne af et forsikringsselskab, skal endvidere også være opmærksom på eventuelle lovbestemte oplysningsforpligtelser efter f.eks. hvidvaskloven, etc., som forsikringsselskaberne kan være underlagt, idet bestemmelsen ikke har til hensigt at ændre herpå.

Ansattes, herunder direktionens, indberetning til whistleblowerordningen vil ikke være i strid med lovforslagets § 82 eller § 132 i selskabsloven om videregivelse af fortrolige oplysninger. Dette gælder tillige i tilfælde, hvor ordningen er outsourcet til en ekstern leverandør.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at forsikringsselskabet skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan forsikringsselskabet har fulgt op på indberetningerne.

Bestemmelsen sikrer kontrol med overholdelse af den finansielle regulering, samt at selskaberne omfattet heraf får fulgt op på indberetninger om overtrædelser og potentielle overtrædelser af den finansielle lovgivning og dokumenteret dette på fyldestgørende vis.

Bestemmelsen indebærer, at et forsikringsselskab skal kunne dokumentere, hvordan forsikringsselskabet løbende har fulgt op på indberetninger til forsikringsselskabets whistleblowerordning. Dette kan f.eks. være efter anmodning fra Finanstilsynet som led i Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, jf. lovforslagets § 269 og 270.

Bestemmelsen indeholder et skriftligt dokumentationskrav, som indebærer, at forsikringsselskabet skriftligt skal sikre, at selskabet løbende får fulgt op på indberetninger til whistleblowerordning, så forsikringsselskabet kan dokumentere over for Finanstilsynet, at selskabet på betryggende vis har fulgt op på alle indberetninger til whistleblowerordningen.

Hvilke oplysninger, forsikringsselskabet skal opbevare for at opfylde dokumentationskravet, er op til det enkelte forsikringsselskab at vurdere. Det kan f.eks. være relevant mailkorrespondance, interne undersøgelsesrapporter eller andet materiale, der dokumenterer, at forsikringsselskabet på betryggende vis har fulgt op på indberetningerne.

Som dataansvarlig vil forsikringsselskabet til enhver tid skulle efterleve principperne for behandling af personoplysninger, jf. artikel 5 i databeskyttelsesforordningen. Det betyder bl.a., at når personoplysninger ikke længere er nødvendige for at efterleve dokumentationskravet, vil forsikringsselskabet som udgangspunkt skulle slette eller anonymisere personoplysningerne.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. Lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1937 af 23. oktober 2019 om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet).

Det foreslåede præciserer, at lov om beskyttelse af whistleblowere, jf. lov nr. 1436 af 29. juni 2021, finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder Rådets og Europa-Parlamentets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19). Lov om beskyttelse af whistleblowere finder således allerede supplerende anvendelse på virksomheder omfattet af forsikringsdistributionsdirektivet.

Det foreslåede præciserer, at reglerne i lov om forsikringsvirksomhed har forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren vil få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Indberetninger til whistleblowerordninger i forsikringsselskaber skal derfor kunne foretages anonymt i medfør af det foreslåede i § 136, stk. 1, 2. pkt. Det er på trods af, at der ikke stilles krav om, at indberetninger til interne whistleblowerordninger skal kunne foretages anonymt i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere. Det betyder bl.a., at kravene om bekræftelse, opfølgning og feedback, jf. § 12, stk. 2, nr. 1-3, i lov om beskyttelse af whistleblowere, ikke gælder i de tilfælde, hvor indberetningen er indgivet anonymt, og hvor det som følge af udformningen af whistleblowerordningen ikke vil være muligt at sende en sådan bekræftelse, følge op eller give feedback til whistlebloweren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den anonyme indberetning indgives til en fysisk postkasse.

Bestemmelsen ændrer ikke på det skriftlige dokumentationskrav, der gælder for opfølgninger på indberetninger, og som bidrager til at sikre en effektiv tilsynsførelse, jf. lovforslagets § 136, stk. 1, 3. pkt.

Lov om beskyttelse af whistleblowere forpligter som udgangspunkt alene arbejdsgivere med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning, jf. § 9, stk. 1, i lov om beskyttelse af whistleblowere. En undtagelse til dette udgangspunkt gælder for de arbejdsgivere, der er omfattet af anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er nævnt i whistleblowerdirektivets bilag del II, herunder forsikringsdistributionsdirektivet, jf. § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslåede præciserer, at whistleblowerordninger i forsikringsselskaber ud over at leve op til kravene i den foreslåede §§ 136-138 tillige skal opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om forsikringsvirksomhed. Whistleblowerordninger i forsikringsselskaber med færre end 50 ansatte skal således tillige opfylde minimumskravene i lov om beskyttelse af whistleblowere, i det omfang kravene giver de ansatte en bedre beskyttelse end lov om forsikringsvirksomhed.

Et forsikringsselskab er forpligtet til at stille ordningen til rådighed for virksomhedens ansatte både i henhold til lov om forsikringsvirksomhed og lov om beskyttelse af whistleblowere.

Ansatte skal forstås i overensstemmelse med det EU-retlige arbejdstagerbegreb. EU-Domstolen har i en række sager udtalt, at arbejdstagerbegrebet i TEUF artikel 45 er et EU-retligt begreb, der ikke må fortolkes indskrænkende, og at det væsentligste kendetegn ved et arbejdsforhold er, at en person i en vis periode præsterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger. Det er dog en forudsætning, at den pågældende person for at kunne kvalificeres som arbejdstager skal udøve en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. EU-Domstolen har slået fast, at vurderingen af, om der er tale om en reel og faktisk beskæftigelse, skal foretages på baggrund af en konkret samlet bedømmelse af det omhandlede arbejdsforhold. I den samlede bedømmelse skal der tages hensyn til en række forhold, herunder både arbejdstid, vederlag, arbejdsforholdets varighed og andre vilkår i arbejdsforholdet, som f.eks. ret til betalt ferie, ret til løn under sygdom, samt om ansættelsesaftalen er omfattet af en kollektiv overenskomst.

Finanstilsynet har ikke kompetence til at føre tilsyn med reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere. I de situationer, hvor et krav eksempelvis både følger af lovforslagets §§ 136-138 og reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowere, vil Finanstilsynet have kompetence til at føre tilsyn med overholdelsen af lovforslagets §§ 136-138.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, 1. pkt., at overtrædelse af lovforslagets § 136, stk. 1, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 136, stk. 1, er forsikringsselskabet. Det betyder eksempelvis, at et forsikringsselskabs manglende etablering af en intern ordning eller manglende opfyldelse af dokumentationskravet vil kunne straffes med bøde, jf. lovforslagets § 287, stk. 1.

Forsikringsselskabet vil f.eks. kunne straffes med bøde i de tilfælde, hvor forsikringsselskabet undlader at følge op på henvendelser til forsikringsselskabets whistleblowerordning eller undlader at dokumentere opfølgningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at et forsikringsselskab kan opfylde kravet om en whistleblowerordning i stk. 1 via kollektiv overenskomst.

I praksis betyder dette, at arbejdsmarkedets parter efter aftale med virksomhederne har mulighed for at etablere en ordning i f.eks. et fagforbund, hvortil ansatte i forsikringsselskabet kan indberette overtrædelser. En whistleblowerordning, der baserer sig på en aftale mellem de forhandlingsberettigede parter, skal leve op til kravene i stk. 1 som beskrevet ovenfor.

Adgangen til at interne ordninger kan etableres via kollektiv overenskomst berøres ikke af det foreslåede stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 alene finder anvendelse, når forsikringsselskabet beskæftiger flere end fem ansatte. Ordningen nævnt i stk. 1 og 2 skal være etableret, senest 3 måneder efter forsikringsselskabet har ansat den sjette ansatte.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger en bagatelgrænse, hvorefter et forsikringsselskab, som beskæftiger fem ansatte eller færre, ikke er omfattet af kravet om etablering af en whistleblowerordning. Når et forsikringsselskab beskæftiger flere end fem ansatte, skal forsikringsselskabet senest tre måneder efter ansættelsen af den sjette ansatte have etableret en whistleblowerordning.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet i stk. 1 i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på 5 ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

Finanstilsynet kan imidlertid ikke undtage fra kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere. Forsikringsselskaber med 50 eller flere ansatte vil derfor skulle have en whistleblowerordning i henhold til lov om beskyttelse af whistleblowere og leve op til kravene i denne lov, uanset at Finanstilsynet måtte undtage virksomheden fra kravet i stk. 1.

Til § 137

Den gældende § 75 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at et forsikringsselskab ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger som følge af, at de har gjort brug af en whistleblowerordning.

Den foreslåede § 138 viderefører den gældende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 75 b med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer. Et forsikringsselskab omfattet af lov om beskyttelse af whistleblowere skal desuden efterleve forbuddet mod repressalier i overensstemmelse med reglerne beskrevet i kapitel 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere. Der henvises i den forbindelse til det foreslåede i § 136, stk. 1, 4. pkt.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab ikke må udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet forsikringssels-

skabets overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i selskabet.

Indberetning til whistleblowerordninger etableret via kollektiv overenskomst efter dette forslags § 136, stk. 2, er også omfattet af bestemmelsen.

Indberetning omfatter bl.a. enhver anmeldelse eller meddelelse til Finanstilsynet eller til et selskabs interne whistleblowerordning omhandlende et forsikringsselskabs, herunder en ansat eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan foruden afskedigelse, f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for den foreslåede bestemmelses anvendelse, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til forsikringsselskabets interne whistleblowerordning, og det er en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet en overtrædelse til Finanstilsynet eller til forsikringsselskabets interne whistleblowerordning. At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som besluttet efter, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet et forsikringsselskabs overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynets eksterne whistleblowerordning eller et forsikringsselskabs interne whistleblowerordning.

Beskyttelsen i det foreslåede stk. 1 omfatter både alle ansatte såvel som alle tidligere ansatte, som udsættes for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at personen har indberettet selskabets overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering. Der kan f.eks. være tale om personer, som har foretaget en indberetning til Finanstilsynets eller forsikringsselskabets whistleblowerordning, mens de var ansat i selskabet, eller som efter ansættelsesforholdets ophør i selskabet har foretaget en indberetning til Finanstilsynet. Begrebet ansatte skal forstås i overensstemmelse med det EU-retlige arbejdstagerbegreb, jf. bemærkningerne til det foreslåede under § 136, stk. 1, 4. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en ansat eller en tidligere ansat, der til trods for forbuddet i den foreslåede § 137, stk. 1, mener at have været udsat for repressalier m.v. som følge af en indberetning af et forsikringsselskabs overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til forsikringsselskabets interne whistleblowerordning, kan anlægge et civilretligt søgsmål mod forsikringsselskabet ved de almindelige domstole, som på baggrund af sagens omstændigheder vil kunne tilkende den ansatte eller den tidligere ansatte en godtgørelse. Sager om manglende efterlevelse af det foreslåede § 137, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed kan for det overenskomstdækkede områdes vedkommende også behandles i det fagretlige system.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 137, stk. 1, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 137, stk. 1, 1. pkt., er forsikringsselskabet. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at et forsikringsselskab udsætter en ansat eller tidligere ansat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansat eller den tidligere ansat har indberettet en af virksomheden begået overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en intern ordning i virksomheden.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.

Den foreslåede bestemmelse er en tydeliggørelse af forbuddet mod ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger og indebærer, at et forsikringsselskab ikke må begrænse den ansattes eller tidligere ansattes variable løndelev på grundlag af, at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet forsikringsselskabets overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en intern ordning i et forsikringsselskab.

Ved variable løndelev forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel som fastsat i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 41.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et forsikringsselskab ikke ved fastsættelse, tildeling eller udbetaling af variabel løn til sine ansatte eller tidligere ansatte må begrænse den variable løndel på grundlag af, at personen har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i forsikringsselskabet.

Bestemmelsen vil eksempelvis indebære, at et forsikringsselskab ikke må betinge en variabel løndel af, at en ansat ikke har foretaget indberetninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en virksomheds ordning. Bestemmelsen indebærer eksempelvis også, at et forsikringsselskab ikke kan undlade at udbetale en variabel løndel til en tidligere ansat på grundlag af, at personen har foretaget en indberetning om en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse begået af forsikringsselskabet eller dens ledelse til Finanstilsynet eller til forsikringsselskabets ordning.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 137, stk. 1, 2. pkt., kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 137, stk. 1, 2. pkt. er forsikringsselskabet. Det betyder, at et forsikringsselskab vil kunne straffes med bøde i de tilfælde, hvor forsikringsselskabet begrænser en ansats variable løndel på grundlag af, at personen har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i selskabet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at ansatte eller tidligere ansatte, hvis rettigheder er krænket ved overtrædelse af stk. 1, kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. (ligebehandlingsloven).

Det foreslås i *2. pkt.*, at godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes eller den tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Godtgørelsen skal ikke fastsættes efter almindelige erstatningsretlige regler, da den ikke skal modsvare et tab for lønmodtageren. Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen, men denne fastsættes af domstolene eller i det fagretlige system. Der tages hensyn til den ansattes ansættelsestid og den enkelte sags omstændigheder. Godtgørelsen skal dække den ikke-økonomiske skade, den ansatte har lidt, jf. princippet i § 26 i lov om erstatningsansvar.

En eventuel godtgørelse tilkendt efter denne bestemmelse er ikke til hinder for, at den ansatte eller den tidligere ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt.

I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen skal domstolene tage udgangspunkt i praksis efter § 16, stk. 3, i ligebehandlingsloven. Efter denne praksis vil der som udgangspunkt blive udmålt en godtgørelse svarende til 9 måneders løn.

Det er ikke afgørende for, om en person kan få tilkendt en godtgørelse i henhold til bestemmelsen, om den pågældende person fortsat er ansat på det tidspunkt, hvor vedkommende bliver udsat for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger.

Den ansatte eller den tidligere ansatte kan ikke få ret til godtgørelse i medfør af flere forskellige regelsæt for samme hændelse. Det samme gør sig gældende, hvis den ansatte eller den tidligere ansatte er berettiget til en godtgørelse i henhold til overenskomster og andre arbejdsretlige aftaler.

En ansat eller en tidligere ansat, der mener at have været udsat for repressalier med videre som følge af en indberetning om overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til et forsikringsselskabs interne whistleblowerordning, skal gøre krav på godtgørelse gældende over for forsikringsselskabet ved de almindelige domstole, som på baggrund af sagens omstændigheder vil kunne tilkende den ansatte eller tidligere ansatte en godtgørelse. Twister efter bestemmelsen kan for det overenskomstdækkede områdes vedkommende også behandles i det fagretlige system.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 og 2 ikke ved aftale kan fraviges til ugunst for den ansatte eller den tidligere ansatte.

Bestemmelsen er ikke til hinder for aftaler, der stiller den ansatte eller tidligere ansatte bedre, end den ansatte eller tidligere ansatte er stillet efter lovens bestemmelser. Det er ikke muligt at indgå et udenretligt forlig til fuld og endelig afgørelse, hvis dette stiller den ansatte eller tidligere ansatte ringere end bestemmelserne tilsiger.

Til § 138

Den gældende § 75 c i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om indgåelse af en aftale om en tavshedsklausul mellem en ansat eller tidligere ansat og en finansiel virksomhed, og fastsætter at den ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser af den finansielle lovgivning uanset sådanne aftaler.

Den foreslåede § 138 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 75 c med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke en materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at supplere beskyttelsen af whistleblowere i lovforslagets §§ 136 og 138.

Det foreslås i *stk. 1*, at indgår en ansat eller en tidligere ansat og et forsikringsselskab en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen gælder alle former for aftaler, hvilket vil sige, at bestemmelsen ikke er afgrænset til kun at gælde den ansattes eller tidligere ansattes ansættelseskontrakt. Der gælder ligeledes heller ikke krav til, hvordan en sådan aftale måtte være indgået. Bestemmelsen finder derfor anvendelse både for mundtlige og skriftlige aftaler. At "indberette" omfatter også den situation, hvor politiet har rettet henvendelse til en medarbejder og anmodet om afgivelse af sådanne oplysninger.

Med "offentlige myndigheder" skal forstås, at en indberetning af oplysninger om en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering ikke er begrænset til Finanstilsynet, Datatilsynet eller National enhed for Særlig Kriminalitet. Indberetningen kan derfor også foretages til f.eks. Skatteforvaltningen eller politiet.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 138, stk. 1, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede bestemmelse er forsikringsselskabet. Overtrædelser består eksempelvis i, at forsikringsselskabet indgår en aftale med en ansat, der forhindrer den ansatte i at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at, uanset stk. 1 er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selv om et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og forsikringsselskabet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at den ansatte eller tidligere ansatte på tilsvarende vis som i stk. 1 har mulighed for at indberette til forsikringsselskabets egen ordning. Bestemmelsen har til sigte at eliminere tvivlen om, at ansatte og tidligere ansatte altid kan gå til offentlige myndigheder med oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering, uanset hvad der måtte være indgået af aftaler med den finansielle virksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 136.

Med den foreslåede 2. pkt. udstrækkes bestemmelsen til også at omfatte indberetninger til forsikringsselskabets lovpligtige whistleblowerordning. Bestemmelsen indebærer således, at ansatte og tidligere ansatte heller ikke er afskåret fra at indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser til den whistleblowerordning, som forsikringsselskabet har etableret, selvom det fremgår af en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og forsikringsselskabet, at dette vil være et brud på et tavshedsplæg.

Til § 139

Den gældende § 75 i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at forsikringsselskaber samt medlemmer af bestyrelsen, direktører og ansvarshavende aktuarer i et forsikringsselskab straks meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift.

Den foreslåede § 139 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 75 med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret om forhold, der kan have afgørende betydning for et forsikringsselskab fortsatte drift. Bestemmelse sigter mod tilfælde, hvor der er udsigt til, at et forsikringsselskab er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, og oplysningen skal kunne give Finanstilsynet mulighed for at skride ind og foretage handlinger til at forhindre at selskabets situation forbedres og forsikringstagernes rettigheder beskyttes.

Efter lovforslagets § 260, skal Finanstilsynet tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til forsikringsselskaberne. For at kunne sikre et hurtigt og effektivt tilsyn er Finanstilsynet afhængig af den information, som Finanstilsynet modtager fra forsikringsselskaberne. Bestemmelsen medvirker til at sikre, at Finanstilsynet orienteres, inden forsikringsselskabets situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift.

Den foreslåede stk. 1 gennemfører Solvens II-direktivets artikel 136.

Indberetningen skal foretages, hvor der er udsigt til, at forsikringsselskabet er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, uanset at forsikringsselskabet på indberetningstidspunktet opfylder kapitalkravet. Bestemmelsen sikrer, at tilsynet orienteres, inden forsikringsselskabets situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om tilsynet skal inddrage tilladelsen.

Indberetningen skal foretages umiddelbart efter selskabet bliver bekendt med det forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabet.

Som eksempler på forhold, der kan gøre det nødvendigt at foretage indberetning, kan nævnes tab på et af forsikringsselskabets største engagementer, bortfald af et betydeligt forretningsområde, likviditetsmæssige problemer eller et budget, der viser et betydeligt underskud og som vil bringe forsikringsselskabet i nærheden af solvensgrænsen.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 139, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 139, stk. 1, er forsikringsselskabet. Det betyder, at forsikringsselskabet kan blive dømt for overtrædelse af bestemmelsen, hvis de undlader straks at opfylde deres oplysningsforpligtelse til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysningspligten i stk. 1 også gælder det enkelte medlem af bestyrelsen, en direktør og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab.

Den foreslåede stk. 2 implementerer Solvens II-direktivets artikel 136.

Den foreslåede stk. 2 indeholder en indberetningspligt for medlemmer af bestyrelsen, direktøren og den ansvarshavende aktuar i et selskab, om at de straks meddeler Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift.

Indberetningen skal foretages, hvor der er udsigt til, at forsikringsselskabet er ved at komme i økonomiske vanskeligheder, uanset at forsikringsselskabet på indberetningstidspunktet opfylder kapitalkravet. Bestemmelsen sikrer, at tilsynet

orienteres, inden forsikringsselskabets situation bliver så alvorlig, at der skal tages stilling til, om tilsynet skal inddrage selskabets tilladelse.

Indberetningen skal foretages umiddelbart efter det enkelte medlem af bestyrelsen, direktøren eller den ansvarshavende aktuar bliver bekendt med det forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabet.

Pligten til at give meddelelse til Finanstilsynet påhviler såvel forsikringsselskabet som det enkelte medlem af forsikringsselskabets bestyrelse, direktører og ansvarshavende aktuarer. Revisionen er omfattet af en tilsvarende oplysningspligt, jf. lovforslagets § 140, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Indberetningspligten påhviler den enkelte indberetningspligtige medarbejder. Indberetningspligten kan således ikke opfyldes alene ved indberetning til selskabets bestyrelse, hvis det er et forhold, der er af afgørende betydning for selskabets fortsatte drift.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 straffes efter reglerne i den foreslåede § 312, stk. 2.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 139, stk. 2, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 139, stk. 2, er det enkelte medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse, direktøren, og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab. Det betyder, at hvert enkelt af de nævnte ansatte kan blive dømt, hvis de undlader straks at opfylde deres oplysningsforpligtelse til Finanstilsynet.

Det følger endvidere af lovforslagets § 314, at med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab, eller en forsikringsholdingvirksomhed, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Denne bestemmelse kan finde anvendelse ved overtrædelse af lovforslagets § 139.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1-4*, fastsætter, at et medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar skal straks meddele til Finanstilsynet, hvis den pågældende formoder at forsikringsselskabet ikke opfylder et af følgende krav:

- 1) Kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 156, stk. 2 og 3.
- 2) Kapitalkravene eller solvensbehovet efter § 156, stk. 4.
- 3) Solvenskapitalkravet efter § 155.
- 4) Minimumskapitalkravet efter § 154.

Den foreslåede stk. 3 implementerer reglerne i Solvens II-direktivets artikel 138, stk. 1, og artikel 139, stk. 1.

Den foreslåede stk. 3 fastlægger en indberetningspligt for et medlem af forsikringsselskabets bestyrelse eller direktion, den eksterne revision og den ansvarshavende aktuar i de situationer, hvor den nævnte personkreds må formode, at forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet eller solvensbehovet.

I et gruppe 1-forsikringsselskab skal de omfattede personer straks underrette Finanstilsynet, hvis de formoder, at selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter lovforslagets § 155 eller minimumskapitalkravet efter lovforslagets § 156.

I et gruppe 2-forsikringsselskab skal de omfattede personer straks underrette Finanstilsynet, hvis de formoder, at selskabet ikke opfylder solvensbehovet efter lovforslagets § 157, stk. 4, eller kravet til minimumsbasiskapitalen efter lovforslagets § 156, stk. 2 og 3.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 139, stk. 3, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 139, stk. 3, er det enkelte medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision og den ansvarshavende aktuar i et forsikringsselskab. Det betyder,

at hvert enkelt af de nævnte ansatte kan blive dømt, hvis de undlader straks at opfylde deres oplysningsforpligtelse til Finanstilsynet.

Det følger endvidere af lovforslagets § 314, at med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab, eller en forsikringsholdingvirksomhed, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Denne bestemmelse kan finde anvendelse ved overtrædelse af lovforslagets § 139.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 1-3, finder tilsvarende anvendelse for forsikringsselskaber, som er modervirksomhed til et forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomheder eller en finansiell virksomhed omfattet af lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelses *stk. 4* implementerer reglerne i Solvens II-direktivets artikel 136.

Den foreslåede *stk. 4* medfører en pligt for disse virksomheder og virksomhedernes medlemmer af bestyrelsen, direktører og ansvarshavende aktuarer til at videregive alle de i bestemmelsen anførte oplysninger om forhold i et datterselskab, som er et forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, til Finanstilsynet, som modervirksomheden måtte blive opmærksom på.

Ud over pligten til at oplyse Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for forsikringsselskabets fortsatte drift, gælder pligten til at foretage indberetning tilsvarende, hvis det formodes, at forsikringsselskabet, som er modervirksomhed til et forsikringsselskab en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed omfattet af dette lovforslag eller lov om forsikringsvirksomhed virksomhed ikke opfylder solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet eller solvensbehovet.

Indberetningspligten omfatter kun forhold i datterselskaber, der er forsikringsselskaber eller finansielle virksomheder efter lov om finansiell virksomhed. Forhold i dattervirksomheder, som ikke er forsikringsselskaber eller finansielle virksomheder skal ikke indberettes.

Det fremgår af lovforslagets § 312, *stk. 2*, at overtrædelse af § 139, *stk. 4*, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 139, *stk. 4*, er forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, er det enkelte medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion, den eksterne revision og den ansvarshavende aktuar i selskabet. Det betyder, at moderselskabet og hvert enkelt af de nævnte ansatte kan blive dømt, hvis de undlader straks at opfylde deres oplysningsforpligtelse til Finanstilsynet.

Det følger endvidere af lovforslagets § 313, at med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab, eller en forsikringsholdingvirksomhed, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Denne bestemmelse kan finde anvendelse ved overtrædelse af lovforslagets § 139.

Til § 140

Det følger af den gældende § 108 i lov om finansiell virksomhed, at direktionen i forsikringsselskaber skal drage omsorg for, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, og at bestyrelsen i forsikringsselskaber, der driver livsforsikringsvirksomhed, skal ansætte en ansvarshavende aktuar, der skal varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser. Stillingen som aktuar kan ikke forenes med stillingen som medlem af direktionen eller bestyrelsen i forsikringsselskabet.

Den foreslåede bestemmelse i § 140 viderefører den gældende § 108 i lov om finansiell virksomhed med en enkelt materiel ændring og en række sproglige ændringer.

Den gældende § 108, stk. 3, om bestyrelsens og den ansvarshavende aktuars redegørelser til Finanstilsynet ved afskedigelse eller fratrædelse af den ansvarshavende aktuar foreslås ikke videreført i dette lovforslag. Baggrunden herfor er, at Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte regler i det foreslåede stk. 5 vil blive benyttet til at udstede en bekendtgørelse om den ansvarshavende aktuar, der som i dag vil indeholde krav om en sådan redegørelse i forbindelse med fratrædelse. Der findes derfor ikke behov for en enslydende bestemmelse i den foreslåede bestemmelse i § 140. Der er i øvrigt ikke tiltænkt materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at direktionen skal drage omsorg for, at et forsikringsselskab råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

Bestemmelsen stiller krav til, at forsikringsselskabet har tilstrækkelige med viden, erfaring og til at kunne beregne virksomhedens forsikringsmæssige hensættelser. Bestemmelsen finder anvendelse på både livs- og skadesforsikringsselskaber.

I livsforsikringsselskaber forpligtes bestyrelsen tillige til at ansætte en ansvarshavende aktuar, jf. stk. 2, hvorimod dette krav ikke gælder for skadesforsikringsselskaber. I skadesforsikringsselskaber vil det derfor bero på en konkret vurdering, hvilken sagkundskab der er nødvendig. Der skal med udgangspunkt i selskabets forretningsomgang og karakter foretages en vurdering af, om der er ansat den nødvendige forsikringstekniske ekspertise, eller om selskabets direktion eller andre selv besidder tilstrækkelig ekspertise til at opfylde kravet. I større skadesforsikringsselskaber vil kravet i stk. 1 i udgangspunktet ikke være opfyldt, medmindre der er etableret et skadesaktuariat.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 1 foreslås strafbelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er direktionen i det pågældende forsikringsselskab. Den strafbare handling består i ikke at sikre, at forsikringsselskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at en direktør, som ikke selv besidder tilstrækkelig forsikringsteknisk ekspertise, undlader at ansætte medarbejdere, der har tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at bestyrelsen i forsikringsselskaber med tilladelse til livsforsikringsvirksomhed skal ansætte en ansvarshavende aktuar, der skal varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at stillingen som aktuar kan ikke forenes med stillingen som medlem af direktionen eller bestyrelsen i forsikringsselskabet.

Benævnelsen »ansvarshavende aktuar« relaterer sig til den aktuar, som bestyrelsen har ansat, og som skal opfylde de betingelser, Finanstilsynet fastsætter. At bestyrelsen skal ansætte den ansvarshavende aktuar indebærer, at den ansvarshavende aktuar refererer til bestyrelsen (og ikke direktionen), og at kun bestyrelsen har kompetence til at ansætte og afskedige den ansvarshavende aktuar.

Den ansvarshavende aktuar kan ansættes på deltid, og samme person kan være ansvarshavende aktuar i flere selskaber, under forudsætning af at vedkommende har tilstrækkelig tid til at kunne varetage den eller de pågældende stillinger forsvarligt.

Rollen som ansvarshavende aktuar kan efter bestyrelsens konkrete vurdering kombineres med rollen som nøgleperson for aktuarfunktionen. Dette forudsætter, at bestyrelsen har taget behørigt stilling til interessekonflikter og håndteringen heraf.

Bestemmelsen omfatter både tegning af direkte og indirekte livsforsikringsvirksomhed. Genforsikringsselskaber, der genforsikrer livsforsikringsvirksomhed, skal derfor tillige ansætte en ansvarshavende aktuar.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 2 foreslås strafbelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 2 er bestyrelsen i forsikringsselskabet. Den strafbare handling består i undladelse af at ansætte en ansvarshavende aktuar. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at bestyrelsen, i tilfælde af afskedigelse af den hidtidige ansvarshavende aktuar, undlader at ansætte en ny ansvarshavende aktuar.

Det foreslås i *stk. 3*, at den ansvarshavende aktuar skal påse, at forsikringsselskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Aktuaren skal i denne forbindelse gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materi-

ale og påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29, til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der gælder i § 30, stk. 1-6.

Det »aktuarmæssige indhold« omfatter alle vilkår, som har relation til selskabets beregningsgrundlag, samt forhold som efter lovforslagets § 29 er omfattet af selskabets anmeldelsespligt. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets §§ 29 og 30.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 3 foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 3 er den pågældende ansvarshavende aktuar. Den strafbare handling består i ikke at påse, at forsikrings-selskabet overholder sit tekniske grundlag m.v. Den strafbare handling består også i ikke at gennemgå det aktuarmæssige indhold i forsikringsselskabets aktiviteter og materiale. Den strafbare handling består endelig i ikke at påse, at det tekniske grundlag m.v., jf. § 29 til enhver tid er i overensstemmelse med de krav, der gælder i § 30, stk. 1-5. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at den ansvarshavende aktuar undlader at påse, at forsikringsselskabet ikke overholder dets tekniske grundlag, fx ved ikke at følge dets regler om overskudsdeling. Et andet eksempel herpå er, at den ansvarshavende aktuar undlader at påse, at præmierne for nytegnede forsikringer skal være tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, således at der ikke vil være behov for systematisk og permanent tilførsel af andre midler, jf. § 30, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at den ansvarshavende aktuar omgående skal indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finanstilsynet omgående får kendskab til enhver tilsidesættelse af forsikrings-selskabernes tekniske grundlag, således at Finanstilsynet tidligt kan vurdere, om det skal gå ind i sagen. Bestemmelsen skal ligeledes ses i sammenhæng med forslaget § 30, stk. 7, hvorefter Finanstilsynet har pligt til at påbyde et livsforsikringsselskab at foretage de fornødne ændringer, såfremt livsforsikringsselskabet ikke opfylder kravene i § 30, stk. 1-4 eller i regler udstedt i medfør af denne lov.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at aktuaren kan henvende sig til Finanstilsynet uden at underrette selskabets direktion herom, men bestemmelsen indebærer ikke, at aktuaren kan tilsidesætte sin loyale oplysningsforpligtelse over for forsikringsselskabets ledelse.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 4, 1. pkt., foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 4, 1. pkt., er den ansvarshavende aktuar. Den strafbare handling består i ikke omgående at indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at den ansvarshavende først indberetter en tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet en uge efter, at den ansvarshavende aktuar har opdaget tilsidesættelsen.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at den ansvarshavende aktuar har ret til af direktionen at forlange alle oplysninger, som er nødvendige for udførelsen af hvervet. Den ansvarshavende aktuar har således mulighed for at få information i samme omfang som selskabets bestyrelse. Aktuaren har således også ret til at få forelagt materiale til brug for bestyrelsesmøder. Direktionen i et forsikringsselskab, som har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed, kan ikke lovligt nægte at besvare spørgsmål fra aktuaren, hvis spørgsmålet efter aktuarens skøn er af betydning for en vurdering af selskabets økonomiske stilling m.v.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 4, 2. pkt., foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 4, 2. pkt., er de medlemmer af direktionen, der efter anmodning fra den ansvarshavende aktuar undlader at udlevere alle oplysninger, som er nødvendige for, at den ansvarshavende aktuar kan udføre sit hverv. Den strafbare handling består i at undlade at udlevere alle oplysninger til den ansvarshavende aktuar, som er nødvendige for, at den ansvarshavende aktuar kan udføre sit hverv. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at en administrerede direktør i et forsikringsselskab nægter at udlevere oplysninger om præmieniveauet for nytegnede forsikringer.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at Finanstilsynet kan kræve alle de oplysninger af aktuaren, som er nødvendige til bedømmelsen af forsikringsselskabets økonomiske stilling.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 4, 3. pkt., foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 312. Ansvarssubjektet for overtrædelse af det foreslåede stk. 4, 3. pkt., er den ansvarshavende aktuar. Den strafbare handling består i ikke at udlevere alle de oplysninger, som Finanstilsynet vurderer er nødvendige til bedømmelsen af forsikringsselskabets økono-

miske stilling. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er, at den ansvarshavende aktuar nægter at udlevere oplysninger om beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere bestemmelser om de forhold, der er nævnt i *stk. 2-4*, herunder om de krav, en person skal opfylde for at kunne blive ansat som ansvarshavende aktuar.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne benyttes til at fastsætte nærmere bestemmelser om de forhold, der er nævnt i *stk. 2-4*. Dette vil bl.a. omfatte regler om uddannelses- og erfaringskrav for den ansvarshavende aktuar, rapporteringskrav til Finanstilsynet ved afskedigelse eller fratrædelse af den ansvarshavende aktuar og den ansvarshavende aktuars rapportering til bestyrelsen. Der vil også kunne fastsættes nærmere regler om den ansvarshavende aktuars pligt til at påse, at det tekniske grundlag m.v. overholder kravene i lovforslagets §§ 29 og 30.

Bemyndigelsen viderefører den gældende § 108, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1305 af 28. november 2017 om ansvarshavende aktuar.

Til § 141

Den gældende § 80 c, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en finansiel virksomhed, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan virksomheden lever op til en række af lovens krav om ledelse på virksomhedens hjemmeside.

Det følger desuden af den gældende § 28 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, at et forsikringsselskab skal offentliggøre oplysninger om, hvordan virksomheden lever op til en række af bekendtgørelsens og/eller Solvens II-forordningens bestemmelser. Disse oplysninger skal ligeledes offentliggøres på den pågældende virksomheds hjemmeside, på et sted hvor det naturligt hører hjemme. Overtrædelse af bestemmelsens *stk. 1* og *2* straffes med bøde, jf. aflønningsbekendtgørelsens § 29, *stk. 1*.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal desuden iagttage offentliggørelsespligten i Solvens II-forordningen artikel 294, *stk. 1*, litra c.

Den foreslåede § 141 viderefører den gældende § 80 c, i lov om finansiel virksomhed samt dele af aflønningsbekendtgørelsens § 28. Aflønningsbekendtgørelsen forventes tilpasset i overensstemmelse med lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravene i § 96, *stk. 1*, nr. 4, §§ 108-109, 143-145, 147 og 152 i det omfang de pågældende krav finder anvendelse på forsikringsselskabet.

Det enkelte forsikringsselskab skal således offentliggøre, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravet i lovforslagets § 95, *stk. 1*, nr. 4, om fastlæggelse af en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, kravet i lovforslagets § 108, om afsættelse af de nødvendige ressourcer til introduktions- og efteruddannelseskurser til medlemmer af bestyrelsen og direktionen, kravet i lovforslagets § 107 om bestyrelsens kollektive egnethed, kravene i lovforslagets §§ 142-144 om lønpolitik og aflønning, kravet i lovforslagets § 146 om variabel løn samt kravet i lovforslagets § 151 om nedsættelse af et aflønningsudvalg.

Den enkelte virksomhed skal offentliggøre oplysninger om, hvordan virksomheden lever op til de nævnte krav i det omfang, de finder anvendelse på virksomheden.

Overtrædelser af det foreslåede *stk. 1* straffes med bøde efter forslagets § 312, *stk. 1*, nr. 1. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af den foreslåede § 141, *stk. 1*, er forsikringsselskabet. Den straffbare handling består i, at et forsikringsselskab, der har en hjemmeside, undlader at offentliggøre oplysninger om selskabets efterlevelse af de nævnte bestemmelser i forslagets *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 2*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan virksomheden lever op til kravene i artikel 258, *stk. 1*, litra l, og artikel 275, *stk. 1*, litra a og b, og *stk. 2*, litra b, litra d-f og litra h, i Solvens II-forordningen.

Overtrædelser af det foreslåede stk. 2 straffes med bøde efter forslaget § 312, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af den foreslåede § 141, stk. 2, er forsikringsselskabet. Den strafbare handling består i, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der har en hjemmeside, undlader at offentliggøre oplysninger om selskabets efterlevelse af de ovenfor nævnte artikler i Solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at offentliggørelse efter stk. 1 skal ske på forsikringsselskabets hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme.

Offentliggørelsen skal således ske på den hjemmeside, som forsikringsselskabet normalt anvender som kommunikationsmiddel i forhold til sine interessenter. Det er således ikke et krav, at forsikringsselskabet skal eje hjemmesiden. Det er eksempelvis i overensstemmelse med bestemmelsen, hvis forsikringsselskabet offentliggør oplysningerne på en koncernhjemmeside, der tilhører en anden juridisk enhed end forsikringsselskabet selv.

Til § 142

Den gældende § 6 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, fastlægger, at et gruppe 1-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik i overensstemmelse med artikel 258 og 275 i Solvens II-forordningen. Overtrædelser af bestemmelsen straffes med bøde, jf. § 29 stk. 1, i aflønningsbekendtgørelsen. Herudover straffes overtrædelser af artikel 258, stk. 1, litra l, og artikel 275, stk. 2, litra a, b, d, e og h, i Solvens II-forordningen med bøde, jf. § 29, stk. 2, i aflønningsbekendtgørelsen.

Bestemmelsen i aflønningsbekendtgørelsens § 6 foreslås videreført i lovforslagets § 142, stk. 1, med enkelte redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik i overensstemmelse med artikel 258, stk. 1, litra l, og 275 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 142, stk. 1, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at et gruppe 1-forsikringsselskab helt undlader at udarbejde en skriftlig lønpolitik, eller har en lønpolitik som åbenlyst er i strid med aflønningsreglerne, herunder artikel 275 i solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den bestemmelse om kønsneutral lønpolitik, der forventes indsat i § 12 a i aflønningsbekendtgørelsen, med den ændring til bekendtgørelsen, der er forventes udstedt i oktober 2022. § 12 a forventes således at være gældende ret på tidspunktet for lovforslagets ikrafttrædelse..

.

Ved en kønsneutral lønpolitik forstås, en lønpolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset den ansattes køn, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 42.

Virksomhedens bestyrelse skal således vedtage og opretholde en lønpolitik, der sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn, og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn. Virksomhedens kønsneutrale lønpolitik skal finde anvendelse for alle virksomhedens ansatte, inklusive virksomhedens væsentlige risikotagere.

Lønpolitikken og alle tilknyttede ansættelsesvilkår, der har indflydelse på lønnen pr. måleenhed eller tidsrate, bør være kønsneutral. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til løn, herunder tildelings- og udbetalingsbetingelser, rekrutteringspolitikker, karriereudviklings- og successionsplaner, adgang til uddannelse og muligheden for at søge om interne stillinger.

Enhver form for kønsdiskrimination eller andre former for forskelsbehandling kan ikke tolereres. Dette omfatter eksempelvis forskelsbehandling som følge af forældreorlov.

Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af virksomhederne. Ifølge artikel 157 i TEUF inkluderer lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi den almindelige grundløn, mindsteløn eller løn og ethvert andet vederlag, hvad enten det er i kontanter eller naturalier, som medarbejdere modtager direkte eller indirekte for vedkommendes ansættelse af arbejdsgiveren. TEUF opfordrer til yderligere foranstaltninger for at sikre lige muligheder og ligebehandling af alle køn i spørgsmål om beskæftigelse og erhverv.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 142, stk. 2, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser består eksempelvis i, at virksomhedens lønpolitik ikke er kønsneutral eller ikke sikrer lige muligheder for alle køn.

Til § 143

Den gældende § 8 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, fastlægger, at et gruppe 2-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik. Overtrædelser af bestemmelsen straffes med bøde, jf. aflønningsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Bestemmelsen i aflønningsbekendtgørelsens § 8 foreslås videreført i lovforslagets § 143, stk. 1, med enkelte redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 2-forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal vedtage en skriftlig lønpolitik, der fremmer en sund og effektiv risikostyring.

En lønpolitik udgør en ramme for virksomhedens aflønning af sine ansatte. Lønpolitikken skal være tilpasset virksomhedens forhold og understøtte virksomhedens risikostyring.

Lønpolitikken skal indføres, gennemføres og opretholdes i overensstemmelse med gruppe 2-forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens forretnings- og risikostyringsstrategi, risikoprofil, mål og risikostyringspraksis samt deres langsigtede interesser og resultater som helhed, ligesom den skal omfatte tiltag til at forhindre interessekonflikter. En lønpolitik bør derfor beskrive, hvilke overordnede mål virksomheden ønsker at opnå med sin aflønningsstruktur.

En lønpolitik skal finde anvendelse på gruppe 2-forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden som helhed og indeholde specifikke ordninger, som tager højde for opgaver og resultater for medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på gruppe 2-forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens risikoprofil.

Gruppe 2-forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens bestyrelse fastlægger de generelle principper for lønpolitikken, som skal omfatte alle ansatte i virksomheden, navnlig aflønning af direktionen, andre væsentlige risikotagere og andre personer, der handler på virksomhedens vegne. En lønpolitik bør endvidere fastlægge rammerne for personer, som handler på virksomhedens vegne, eksempelvis tilknyttede agenter, således at betaling af disse personer ikke tilskynder til uforholdsmæssig risikotagning eller uhensigtsmæssigt salg af produkter. Hvor relevant bør en lønpolitik endvidere tage højde for personsammenfald mellem virksomhedens hovedaktionærer samt ansatte og adressere potentielle interessekonflikter i denne henseende. En lønpolitik skal ligeledes sikre, at der ikke opstår væsentlige interessekonflikter for ansatte i kontrolfunktioner.

Gruppe 2-forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomheden skal sikre, at der er en klar, gennemsigtig og effektiv ledelse med hensyn til aflønning, herunder tilsyn med lønpolitikken.

Lønpolitikken skal formidles til alle ansatte i gruppe 2-forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden.

En lønpolitik skal tage afsæt i virksomhedens størrelse, organisation samt omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter. Eksempelvis bør en lønpolitik for et børsnoteret gruppe 1-forsikringsselskab være mere omfattende og detal-

jeret end en lønpolitik for et mindre gruppe 2-forsikringsselskab. Ved vurderingen af virksomhedens størrelse kan der bl.a. lægges vægt på værdien af virksomhedens aktiver og passiver, værdien af virksomhedens risikovægtede aktiver, summen af store engagementer, kapitalgrundlaget samt antallet af ansatte. Ved vurdering af virksomhedens organisation kan der bl.a. lægges vægt på virksomhedens organisering af passende risikostyringsfunktioner. Ved vurdering af arten samt omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter kan der bl.a. lægges vægt på kompleksiteten og karakteren af virksomhedens forretningsmodel, forsikringsprodukter, distributionskanaler og kontrakter samt underliggende aktiver og passiver.

En lønpolitik skal være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsmodel og risikoprofil, værdier, langsigtede interesser, organisatoriske struktur samt iagttagelse af forbruger- og investorbeskyttelseshensyn, herunder tage hensyn til de langsigtede virkninger af trufne investeringsbeslutninger. En lønpolitik må ikke tilskynde til overdreven risikotagning, men skal derimod fremme ansvarlig forretningsadfærd og tilskynde til risikobevisthed og forsigtig risikotagning.

En lønpolitik skal indeholde de overordnede mål for virksomhedens, forretningsenhedernes og ansattes resultater og de overordnede metoder for måling af resultaterne samt de overordnede resultatkriterier. Virksomhedens lønpolitik bør skelne mellem de forskellige forretningsenheder, ledelsesfunktioner samt kontrolfunktioner for så vidt angår variabel aflønning og de overordnede resultatkriterier.

En lønpolitik skal sikre, at der ved beslutninger om tildeling af variabel løn tages højde for de risici, som er forbundet med de resultatkrav, der kan udløse en variabel løn. Resultatkravene skal afspejle både de ansattes, forretningsenhedernes og virksomhedens samlede resultater.

En lønpolitik skal afspejle, om der er forskel på muligheden for at optjene variabel løn mellem de forskellige forretningsenheder, herunder hvilke risici der er forbundet hermed i de forskellige forretningsenheder, samt hvordan dette afspejles i muligheden for variabel løn. Det skal således være muligt at udlede af virksomhedens lønpolitik, om og hvordan virksomheden anvender variabel løn, herunder hvilke overordnede kriterier der gælder for, at en ansat kan få tildelt variabel løn. Virksomheden kan have fastsat kriterier som eksempelvis omkostningsudviklingen i virksomheden, kundetilfredshed og virksomhedens resultat før skat.

En virksomhed skal have en lønpolitik uanset, om virksomheden alene anvender tildeler fast løn og således ikke anvender variabel aflønning. Anvender virksomheden alene variabel løn i ekstraordinære tilfælde, eksempelvis i tilfælde af at ansatte har ydet en ekstraordinær indsats, skal det fremgå af lønpolitikken, at virksomheden anvender variabel løn, herunder hvilke former for variabel løn virksomheden anvender i sådanne tilfælde samt kriterierne for tildeling af løndelen.

Det foreslås i stk. 1, at et forsikringsselskab, der har en hjemmeside, skal offentliggøre oplysninger om, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravene i § 95, stk. 1, nr. 4, § 107-108, i det omfang de pågældende krav finder anvendelse på forsikringsselskabet. Et forsikringsselskab skal desuden offentliggøre oplysninger om, hvordan forsikringsselskabet lever op til kravene i §§ 142-144, § 146 og § 151, i det omfang de pågældende krav finder anvendelse på forsikringsselskabet.

Da der gælder særlige begrænsninger for brugen af variabel løn til bestyrelse, direktion og andre væsentlige risikotagere, er det naturligt, at en lønpolitik særligt fokuserer på aflønningen af denne personkreds, uanset at den gælder for alle ansatte. Virksomhedens lønpolitik bør angive, hvilke former for variabel løn, eksempelvis resultatkontrakter, nyansættelsesgodtgørelser, fastholdelsesbonusser m.v., der kan tildeles, herunder tage stilling til de begrænsninger for brugen af variabel løn, som følger af lovforslagets § 146.

En lønpolitik skal eksempelvis fastlægge loftet for variabel løn for bestyrelsen, direktionen samt virksomhedens andre væsentlige risikotagere, hvis virksomheden anvender variabel løn. Loftets størrelse kan variere for bestyrelsen, direktionen og andre væsentlige risikotagere, så længe disse er fastsat inden for rammerne af lovforslagets § 146, stk. 1, nr. 1-3. Bestyrelsen kan med generalforsamlingens godkendelse eksempelvis fastsætte et loft, som er lavere end det, der følger af lovforslagets § 146, stk. 1, nr. 1-3.

Såfremt virksomheden tildeler variabel løn til bestyrelsen, direktionen eller andre væsentlige risikotagere, skal lønpolitikken sikre en passende balance mellem den faste og den variable løndel. Den passende balance kan variere afhængigt af modtagerens funktion og virksomhedens forhold i øvrigt. Anvender virksomheden instrumenter som variabel løn, bør en lønpolitik oplyse, hvilke former for instrumenter en virksomhed kan tildele, eksempelvis aktier, aktielignende instrumenter m.m. Såfremt en virksomhed anvender eller gerne vil have mulighed for at anvende nyansættelsesgodtgørelser, som pr. definition er variabel løn, bør den maksimale størrelse heraf fremgå af lønpolitikken.

Såfremt et gruppe 2-forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som er et aktieselskab, kræver, at bestyrelse, direktion og andre væsentlige risikotagere skal være i besiddelse af et af virksomheden nærmere fastsat antal kapitalandele i form af eksempelvis aktier, for herved at tilpasse bestyrelsen og de ansattes incitamenter med virksomhedens langsigtede interesser, bør dette fremgå af lønpolitikken. Krav til antal og beløb bør også specificeret i politikken.

Hvis det er relevant, bør lønpolitikken endvidere indeholde virksomhedens krav til udskydelse af variable løndelev samt begrundelse for, hvordan udskydelsesperioden er tilpasset til virksomhedens risikoprofil. Lønpolitikken bør ligeledes, hvis relevant, indeholde en beskrivelse af, hvordan virksomheden forholder sig til kravene om forudgående og efterfølgende risikojustering af tildeling og udbetaling af variabel løn. I praksis medfører en effektiv lønpolitik, at variable løndelev kan nedjusteres som følge af forudgående eller efterfølgende risikojusteringer. Eksempelvis kan det fremgå af en lønpolitik, at variable løndelev nedjusteres på udbetalingstidspunktet som følge af, at virksomhedens økonomiske situation er væsentligt forringet siden tildelingstidspunktet. En lønpolitik bør således anføre, hvordan variable løndelev kan justeres i forhold til ændringer i resultater for de enkelte ansatte, afdelingerne samt virksomheden. Endvidere kan det eksempelvis fremgå af lønpolitikken, at variable løndelev kan nedjusteres eller kræves tilbagebetalt som følge af, at modtageren har været i ond tro.

En lønpolitik skal bidrage til opnåelse og opretholdelse af et sundt kapitalgrundlag og tage højde for eventuelle restriktioner for udlodninger. En lønpolitik bør således tage højde for, at udbetaling af variabel løn ikke svækker virksomhedens mulighed for at styrke sit kapitalgrundlag.

En lønpolitik bør angive fremgangsmåden for udpegning af væsentlig risikotagere.

Har virksomheden nedsat et aflønningsudvalg, jf. lovforslagets § 151, bør dette fremgå af lønpolitikken.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, kan overtrædelser af § 143, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er gruppe 2-forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, som ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at et gruppe 2-forsikringsselskab undlader at udarbejde en skriftlig lønpolitik eller har en lønpolitik, der åbenlyst er i strid med aflønningsreglerne, f.eks. at lønpolitikken fastsætter et loft for variabel løn, som overstiger lofterne i § 146, stk. 1, nr. 1-3, eller f.eks. fastsætter et loft for tildeling af aktieoptioner til bestyrelsen og direktionen, som overstiger begrænsningen i § 146, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomhedens lønpolitik skal være kønsneutral.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den bestemmelse om kønsneutral lønpolitik, der forventes indsat i § 12 a i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, med den ændring til bekendtgørelsen, der er forventes udstedt i oktober 2022. § 12 a forventes således at være gældende ret på tidspunktet for lovforslagets ikrafttrædelse.

Ved en kønsneutral lønpolitik forstås, en lønpolitik baseret på lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi uanset den ansattes køn, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 42.

Virksomhedens bestyrelse skal således vedtage og opretholde en lønpolitik, der sikrer, at ansatte modtager lige løn for arbejde af samme art eller arbejde af samme værdi uanset vedkommendes køn, og sikrer implementering af virksomhedsværdier, der fremmer ligebehandling af alle køn. Udover at sikre lige løn for samme arbejde skal lønpolitikken ligeledes sikre lige muligheder for ansatte, uanset vedkommendes køn, da dette er en forudsætning for kønsneutral løn. Virksomhedens kønsneutrale lønpolitik skal finde anvendelse for alle virksomhedens ansatte, inklusive virksomhedens væsentlige risikotagere.

Lønpolitikken og alle tilknyttede ansættelsesvilkår, der har indflydelse på lønnen pr. måleenhed eller tidsrate, bør være kønsneutral. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til løn, herunder tildelings- og udbetalingsbetingelser, rekrutteringspolitikker, karriereudviklings- og successionsplaner, adgang til uddannelse og muligheden for at søge om interne stillinger. Enhver form for kønsdiskrimination eller andre former for forskelsbehandling kan ikke tolereres. Dette omfatter eksempelvis forskelsbehandling som følge af forældreorlov.

Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip skal anvendes på en konsekvent måde af virksomhederne. Ifølge artikel 157 i TEUF inkluderer lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi den almin-

delige grundløn, mindsteløn eller løn og ethvert andet vederlag, hvad enten det er i kontanter eller naturalier, som medarbejdere modtager direkte eller indirekte for vedkommendes ansættelse af arbejdsgiveren. TEUF opfordrer til yderligere foranstaltninger for at sikre lige muligheder og ligebehandling af alle køn i spørgsmål om beskæftigelse og erhverv.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1 kan overtrædelser af § 143, stk. 2, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er et gruppe 2-forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab. Overtrædelser består eksempelvis i, at virksomhedens lønpolitik ikke er kønsneutral eller ikke sikrer lige muligheder for alle køn.

Til § 144

Den gældende § 14 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, fastsætter regler om godkendelse af lønpolitikken, om at bestyrelsesformanden skal redegøre for virksomhedens aflønning af bestyrelse og direktion samt om offentliggørelsen af oplysninger om aflønningen af ledelsen i virksomheden. Overtrædelser af bestemmelsen straffes med bøde, jf. aflønningsbekendtgørelsens § 29.

Den gældende artikel 275 litra d, i Solvens-II forordningen fastlægger, at forsikringsselskabets bestyrelse, som fastlægger de generelle principper for lønpolitikken for ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er ansvarlig for at overvåge gennemførelsen deraf.

Den foreslåede bestemmelse viderefører aflønningsbekendtgørelsens § 14 samt de kommende krav om vederlagsrapporter og offentliggørelse af lønpolitikker mv., der indføres i § 14 med den ændringen til bekendtgørelsen, som forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023, jf. § 1, nr. 2, i bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser. Ændringen til § 14 forventes således at være gældende ret på tidspunktet for lovforslagets ikrafttrædelse. Bestemmelsen gennemfører Ansvarsudvalgets anbefalinger til transparens på aflønningsområdet i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ skal godkende virksomhedens lønpolitik, jf. §§ 142-143, herunder retningslinjer for tildeling af variabel løn og retningslinjer for fratrædelsesgodtgørelser, ved enhver væsentlig ændring og mindst hvert fjerde år.

Kravet om godkendelse af lønpolitikken (»say on pay«) implementerer den politiske aftale af 31. august 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance om forsvalig lønpolitik i den finansielle sektor, hvori det er besluttet, at der skal være en forsvarlig aflønningspolitik i den finansielle sektor, som også sikrer kapitalejernes indflydelse på virksomhedens lønpolitik. Forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens lønpolitik skal således godkendes af det øverste organ, hvilket typisk er generalforsamlingen, uanset om virksomheden benytter variabel aflønning eller ej, idet en beslutning om ikke at benytte variabel aflønning ligeledes udgør en lønpolitik, som kapitalejerne skal tage stilling til.

Lønpolitikken skal godkendes som et separat punkt på dagsordenen. En lønpolitik kan således eksempelvis ikke godkendes som en del af formandens beretning.

Hvis det øverste organ ikke godkender lønpolitikken, skal bestyrelsen udarbejde en ny lønpolitik, der tager højde for det øverste organs bemærkninger, og som igen skal forelægges til godkendelse for det øverste organ.

Det følger af det foreslåede, at forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ skal godkende virksomhedens lønpolitik ved enhver væsentlig ændring og mindst hver fjerde år.

En væsentlig ændring, som vil forudsætte en ny godkendelse, kan f.eks. være en justering af rammerne for fordelingen mellem fast og variabel løn eller introduktion af nye komponenter i lønpolitikken. Helt formelle ændringer i lønpolitikken, herunder tilpasning af formalia og lign., anses ikke for at udgøre en væsentlig ændring.

Enhver ændring af lønforholdene for medlemmer af direktionen og bestyrelsen anses for at udgøre en væsentlig ændring.

Forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ skal som minimum godkende virksomhedens lønpolitik hvert fjerde år, også hvis der ikke foretages ændringer.

Som hidtil vil de ændrede dele af lønpolitikken først kunne benyttes for aftaler om variabel løn for direktionen og bestyrelsen, når den reviderede lønpolitik er godkendt af forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ. Det vil være i modstrid med det nævnte »say on-pay princip«, hvis ændrede dele af lønpolitikken kan benyttes for direktionen og bestyrelsen, før virksomhedens øverste organ har taget stilling til den reviderede lønpolitik.

For væsentlige risikotagere kan ændrede dele af en revideret lønpolitik som hidtil benyttes, når den reviderede lønpolitik er godkendt af bestyrelsen. Den reviderede lønpolitik godkendes så af virksomhedens øverste organ ved førstkomende lejlighed. Lønpolitikken skal altid fremme god og effektiv risikostyring, jf. de foreslåede §§ 142-143.

Lønpolitikken skal ikke berøre ansættelsesforhold, der er omfattet af kollektive overenskomster, medmindre der er tale om bonusordninger m.v. for overenskomstsatte, som ikke er fastsat i overenskomsten, hvilket betyder, at virksomhedens øverste organ ikke vil skulle godkende lønforhold, der reguleres af det overenskomstdækkede område.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens lønpolitik hurtigst muligt efter godkendelsen skal offentliggøres på virksomhedens hjemmeside.

Lønpolitikken skal offentliggøres på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt, hvilket vil sige, at lønpolitikken skal offentliggøres umiddelbart efter godkendelsen uden unødigt ophold.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at lønpolitikken skal forblive offentligt tilgængelig på hjemmesiden, så længe den er gældende. Bestemmelsen er ny i forhold til gældende ret.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at virksomheden ikke må fjerne en allerede offentliggjort lønpolitik fra sin hjemmeside, så længe den er gældende.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, kan overtrædelser af § 144, stk. 1, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at forsikringsselskabet undlader at offentliggøre sin lønpolitik, eller at forsikringsselskabet undlader at forelægge en ny lønpolitik, der medfører væsentlige ændringer i aflønningen i den pågældende virksomhed, for det øverste organ.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at formanden for bestyrelsen i sin beretning for forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ skal redegøre for aflønningen af virksomhedens bestyrelse og direktion.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en pligt for formanden for bestyrelsen i virksomheden til at redegøre for aflønningen af virksomhedens bestyrelse og direktion. Redegørelsen skal indgå som et led i formandens beretning for virksomhedens øverste organ.

Formålet med kravet er, at generalforsamlingen i virksomheden skal forholde sig til bestyrelsens og direktionens aflønning.

Redegørelsen skal indeholde oplysninger om den faste løn samt de overordnede retningslinjer for incitamentsaflønning (omfattende enhver variabel aflønning), herunder betingelserne for at optjene og få tildelt bonus, tantieme og/eller aktiekursrelaterede incitamentsordninger m.v., samt for pensions- og fratrædelsesordninger og andre fordele. Oplysninger om forholdet mellem henholdsvis den faste løn, incitamentsaflønningen og de øvrige elementer i aflønningen skal ligeledes fremgå.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at redegørelsen skal indeholde oplysninger om aflønningen i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i det indeværende samt det kommende regnskabsår.

Bestemmelsen indeholder alene en pligt til at redegøre for aflønningen for direktionen samlet og for bestyrelsen samlet. Det vil være op til virksomheden at beslutte, om den vil oplyse om aflønningen på enkeltperson-niveau.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at formanden for bestyrelsen skal forklare og begrunde lønpolitikens indhold og dens efterlevelse i sin beretning for virksomhedens øverste organ.

Formandens beretning skal navnlig adressere de overordnede komponenter i virksomhedens lønpolitik og uddybe hensigten hermed. Derudover skal bestyrelsesformanden forklare lønpolitikken efterlevelse, herunder tilfælde hvor lønpolitikken eventuelt ikke efterleves.

Hvis det øverste organ skal godkende forslag til revideret lønpolitik, jf. lovforslagets § 144, stk. 1, kan formanden for bestyrelsen begrænse forklaringen af og begrundelsen for lønpolitikken indhold og dens efterlevelse til ændringerne af lønpolitikken og formålet med disse ændringer.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 144, stk. 2, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser består eksempelvis i, at formanden for bestyrelsen i sin beretning for virksomhedens øverste organ undlader at redegøre for virksomhedens aflønning af direktion og bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ skal godkende aflønningen af virksomhedens bestyrelse for det igangværende regnskabsår.

Det foreslåede indebærer, at virksomhedens øverste organ skal godkende aflønningen af virksomhedens bestyrelse for det igangværende regnskabsår særskilt.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 144, stk. 3, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Den strafbare handling kan eksempelvis bestå i, at virksomhedens øverste organ undlader at godkende aflønningen af bestyrelsen for det igangværende regnskabsår.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestyrelsen i et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed årligt skal udarbejde og offentliggøre en vederlagsrapport.

Det foreslåede indebærer, at bestyrelsen skal udarbejde en klar og forståelig vederlagsrapport, som giver et overblik over den samlede aflønning af ledelsesmedlemmerne i virksomheden i medfør af lønpolitikken, jf. stk. 1. Den samlede aflønning skal forstås som summen af fast og variabel løn, herunder eventuelle godtgørelser og lignende, som hvert medlem af bestyrelsen eller direktionen har optjent.

Alle goder uanset form betragtes i relation til vederlagsrapporten som aflønning, der således også gælder typer af goder, der ikke er nævnt direkte i virksomhedens lønpolitik.

Udover de oplysnings- og offentliggørelseskrav, der stilles i det foreslåede stk. 5-6, stilles der ikke formkrav til, hvordan virksomheden udformer vederlagsrapporten.

Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked, der er beliggende i eller aktivt i et EU-/EØS-land, anses for at opfylde betingelserne i denne bestemmelse, hvis virksomheden efterlever kravene til virksomhedens vederlagsrapport i selskabslovens § 139 b.

Det foreslås i *stk. 5*, at vederlagsrapporten skal indeholde oplysninger nævnt i stk. 5, nr. 1 og 2.

Oplysningerne har til formål at bibringe aktionærerne, investorerne og øvrige interessenter et bedre grundlag for at vurdere, om der er forbindelse mellem løn og resultater for hvert enkelt ledelsesmedlem. Herudover skal oplysningerne forbedre aktionærernes, potentielle investorers og øvrige interessenters mulighed for at udøve aktivt ejerskab i forhold til virksomhedens lønpolitik.

I medfør af § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af det foreslåede § 144, stk. 5, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Den strafbare handling kan eksempelvis bestå i, at virksomhedens vederlagsrapport helt eller delvist ikke indeholder oplysningerne nævnt i stk. 5, nr. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 1*, at vederlagsrapporten skal indeholde oplysninger om det samlede vederlag, som hvert medlem af bestyrelsen og direktionen har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år, herunder oplysninger om fastholdelses- og fratrædelsesordningers væsentligste indhold.

Vederlagsrapporten skal give et samlet overblik over den aflønning, som de enkelte ledelsesmedlemmer, herunder nye og tidligere, har optjent fra virksomheden og andre virksomheder inden for samme koncern i de seneste tre år. Vederlagsrapporten skal angive de pågældende ledelsesmedlemmer med navn og skal således oplyse vederlaget fordelt på individniveau.

Ved optjente beløb forstås både faste og variable lønde, som er udbetalt, såvel som lønde, der endnu ikke er kommet til udbetaling.

Der skal ikke kun rapporteres om ledelsesmedlemmer, der har fungeret i et helt regnskabsår eller samtlige af de tre seneste år, men om alle eksisterende, nye og tidligere ledelsesmedlemmer, der har optjent vederlag som er udbetalt eller endnu ikke er kommet til udbetaling i den pågældende treårige periode. For tidligere ledelsesmedlemmer oplyses også eksempelvis om eventuelle fratrædelsesgodtgørelser, der er blevet udbetalt i perioden efter fratrædelsen.

Vederlagsrapporten må ikke indeholde de særlige kategorier af personoplysninger, som er omhandlet i artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen).

Det foreslås i *stk. 5, nr. 2*, at vederlagsrapporten skal indeholde en redegørelse for sammenhængen mellem ledelsens aflønning og virksomhedens strategi og relevante mål herfor.

Det foreslåede indebærer, at virksomheden i vederlagsrapporten skal beskrive sammenhængen mellem den faktiske aflønning af ledelsen, virksomheden lønpolitik og de bagvedliggende mål, som aflønningspolitikken understøtter.

Et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked, der er beliggende i eller aktivt i et EU-/EØS-land, anses for at opfylde betingelserne i denne bestemmelse, hvis virksomheden efterlever kravene til virksomhedens vederlagsrapport i selskabslovens § 139 b.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at hurtigst muligt efter generalforsamlingens afholdelse skal vederlagsrapporten offentliggøres på forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens hjemmeside

Hurtigst muligt er ensbetydende med, at vederlagsrapporten skal offentliggøres umiddelbart efter generalforsamlingens afholdelse uden unødigt ophold.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at vederlagsrapporten skal forblive offentligt tilgængelig på hjemmesiden i en periode på 10 år. Ti-årsfristen regnes fra offentliggørelse af vederlagsrapporten, der sker efter generalforsamlingens afholdelse.

Offentliggørelse af vederlagsrapporten er nødvendig for, at aktionærer, potentielle investorer og øvrige interessenter bedre kan vurdere, hvordan virksomheden gennemfører sin lønpolitik i praksis, herunder aflønningen af de enkelte ledelsesmedlemmer, og i hvilken udstrækning denne aflønning er afpasset virksomhedens strategi og mål.

Det foreslås i *stk. 6, 3. pkt.*, at vederlagsrapporten kan være tilgængelig i en længere periode, forudsat at den ikke længere indeholder personoplysninger.

Det foreslåede indebærer, at forsikringsselskabets og forsikringsholdingvirksomhedens øverste organ kan vælge at lade vederlagsrapporten være tilgængelig i en længere periode end 10 år, forudsat at vederlagsrapporten ikke indeholder personoplysninger.

Det vil i praksis betyde, at der skal laves en version af vederlagsrapporten, hvor det ikke længere fremgår, hvilke ledelsesmedlemmer – nuværende eller tidligere – der har modtaget hvilke vederlag. Dette vil som minimum betyde, at navnene på alle ledelsesmedlemmer skal fjernes fra rapporten.

Overtrædelser af det foreslåede stk. 6 vil kunne straffes med bøde efter § 312, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Den strafbare handling kan eksempelvis bestå i, at en forsikringsselskabet undlader at offentliggøre vederlagsrapporten, eller at virksomhedens vederlagsrapport er offentliggjort i kortere tid end 10 år.

Den gældende § 10 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 17 af 4. januar 2019, fastlægger regler om aflønning i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution. Bestemmelsen implementerer artikel 17, stk. 3 og artikel 1, stk. 4, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution. Overtrædelser af bestemmelsens stk. 1 og stk. 2 straffes med bøde, jf. aflønningsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

Bestemmelsen i aflønningsbekendtgørelsens § 10 foreslås videreført i lovforslagets § 145 med enkelte redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse implementerer fortsat artikel 17, stk. 3 og artikel 1, stk. 4, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen materielle ændringer

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber skal sikre, at virksomhedens aflønningsstrukturer i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution ikke strider mod virksomhedens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik reglerne i § 67, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 67, stk. 2. Det samme gør sig gældende for aflønning, jf. § 9, stk. 1, nr. 39, som virksomheden modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 17, stk. 3, 1. pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet

Forsikringsselskaber, som udøver forsikringsdistribution, er i medfør kapitel 8 i bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører forpligtet til at udføre en krav- og behovsanalyse af deres kunder, så kunderne kun får tilbudt produkter, der er i overensstemmelse med deres krav og behov. Uanset at forsikringsselskabet er underlagt disse regler, kan der i praksis opstå situationer, hvor forsikringsselskabets aflønningsstrukturer fører til en interessekonflikt mellem på den ene side forsikringsselskabet selv eller den ansattes interesse i at modtage størst mulig aflønning og på den anden side hensynet til kundens bedste interesse. Bestemmelsen sikrer således en klar sammenhæng mellem regler, der sikrer varetagelsen af kundens interesse, og forsikringsselskabets aflønningsstrukturer.

Ved kunder forstås enhver fysisk eller juridisk person, som forsikringsselskabet distribuerer forsikringer til.

Ved aflønning forstås i denne sammenhæng alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Der henvises til de specielle bemærkninger til definitionen af aflønning i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 41.

Det foreslåede § 145, stk. 1, indeholder ikke et generelt forbud mod bestemte aflønningsstrukturer, da det vil bero på en konkret vurdering af bl.a. forsikringsselskabets organisation og forsikringsproduktudbud, om aflønningsstrukturen må vurderes at stride mod forsikringsselskabets forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse. Anvendelsesområdet i stk. 1 adskiller sig på den baggrund fra det foreslåede stk. 2, som indeholder forbud mod aflønningsordninger og salgsmål, som tilskynder virksomheden eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, i det omfang forsikringsselskabet udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

En aflønningsstruktur, der eksempelvis tilskynder forsikringsselskabet eller dennes ansatte til at overforsikre kunder ved at anbefale et forsikringsprodukt med en dækning, som kunden allerede har via en anden forsikring, vil være i strid med § 145, stk. 1. En aflønningsstruktur, der eksempelvis tilskynder til anbefaling af en arbejdsløshedsforsikring til personer, der inden for kort tid skal på pension, vil ligeledes kunne være i strid med bestemmelsen.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af det foreslåede § 145, stk. 1, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelser af bestemmelsen, er et gruppe 1- eller 2-forsikringsselskab. En overtrædelse af den foreslåede § 145, stk. 1, kan f.eks. være, at et forsikringsselskab har aflønningsstrukturer i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution, der strider mod kundernes bedste interesser.

Det foreslås i *stk. 2*, at gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber ikke må indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder virksomheden eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når virksomheden udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 17, stk. 3, 2. pkt., i forsikringsdistributionsdirektivet.

Formålet med forbuddet er at mindske risikoen for interessekonflikter. På trods af at forsikringsselskaber, som udøver forsikringsdistribution, skal efterleve bekendtgørelse nr. 1779 af 6. september 2021 om god skik for forsikringsdistributører,

kan aflønningsordninger med variabel løn, herunder eksempelvis variabel løn knyttet til opnåelse af salgsmål for et bestemt forsikringsprodukt, føre til en interessekonflikt mellem på den ene side forsikringsselskabets eller den ansattes interesse i at modtage størst mulig aflønning og på den anden side hensynet til kundens bedste interesse. Forbuddet mod aflønningsordninger og salgsmål, som tilskynder forsikringsselskabet eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når virksomheden udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre, skal sikre, at kunden alene rådgives på baggrund af sit forsikringsbehov.

Ved aflønning forstås i denne sammenhæng alle former for fast og variabel løn, provisioner, honorarer, betalinger og fordele, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Der henvises til de specielle bemærkninger til definitionen af aflønning i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 41.

Enhver ordning, som fører til tilbud eller tildeling af et beløb eller en fordel, og som gives med henblik på udøvelse af forsikringsdistributionsvirksomhed, skal således anses for en aflønningsordning.

Ved anbefaling forstås både kundekontakt, der fører til afgivelse af tilbud uden rådgivning, og rådgivning, som fører til en personlig anbefaling.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse forudsætter, at forsikringsselskabet har mulighed for at tilbyde kunden et andet produkt end det produkt, som anbefales til kunden. I det omfang, at forsikringsselskabet alene udbyder et bestemt forsikringsprodukt, vil der som udgangspunkt ikke opstå en interessekonflikt for virksomheden eller dennes ansatte, med mindre aflønningsstrukturen fører til, at virksomheden eller dennes ansatte anbefaler et forsikringsprodukt, som kunden slet ikke har behov for. En sådan aflønningsstruktur vil som udgangspunkt være omfattet af stk. 1, jf. bemærkningerne hertil ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke et generelt forbud mod brug af variabel løn eller salgsmål, da det vil bero på en konkret vurdering af bl.a. forsikringsselskabets organisation og forsikringsproduktudbud, om aflønningsordningen eller salgsmålet tilskynder forsikringsselskabet eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsselskabet udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

En aflønningsordning, som indebærer, at en ansat tildeles variabel løn baseret på opnåelse af et salgsmål, som angiver en salgsmængde for et bestemt forsikringsprodukt, vil som udgangspunkt være i strid med stk. 2 i det omfang, at forsikringsselskabet udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre. Bestemmelsen forhindrer ikke forsikringsselskabet i at indføre aflønningsordninger, der øger indtjening hos virksomheden og de ansatte, så længe aflønningsordningen ikke tilskynder forsikringsselskabet eller dennes ansatte til at anbefale bestemte forsikringsprodukter til kunder mod kundens bedste interesse.

I medfør af forslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 145, stk. 2, straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelser af bestemmelsen er et gruppe 1- eller 2-forsikringsselskab. En overtrædelse af den foreslåede § 145, stk. 2, kan f.eks. være, at et forsikringsselskab indfører aflønningsordninger eller salgsmål, der tilskynder virksomheden og dennes ansatte til at anbefale et bestemt produkt til en kunde, når virksomheden udbyder andre produkter, der passer kunden bedre.

Det foreslås i *stk. 3*, at et forsikringsselskab, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, i lov om forsikringsformidling, der udelukkende distribuerer forsikringer, som er undtaget fra lov om forsikringsformidling, jf. § 1, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, skal sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på, at denne overholder stk. 1 og 2.

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 1, stk. 4, litra b, i forsikringsdistributionsdirektivet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at distribution af forsikringer gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra lov om forsikringsformidling, stadig sker under hensyn til kundens interesse. En forsikringsselskab, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, der er undtaget fra lovens anvendelsesområde, skal derfor sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler overholder reglerne om aflønningsstrukturer, aflønningsordninger og salgsmål, jf. stk. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse på forhold omfattet af kollektiv overenskomst, som iagttager principperne i stk. 1 og 2.

Forslaget medfører, at forhold, der er omfattet af kollektiv overenskomst, ikke er omfattet af det foreslåede stk. 1-3. Aflønningsformer, der går ud over de rammer, der er fastsat i henhold til overenskomsten, vil således være omfattet af stk. 1-3. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis et forsikringsselskab vælger at tilbyde ansatte variabel løn, uden at forsikringsselskabet er forpligtet til det ifølge overenskomsten.

EU-reguleringen bag de danske aflønningsregler er blevet til under forudsætning af en respekt for forskelle i de nationale arbejdsretlige forhold. Det fremgår af betragtning 9 i Kommissionens henstilling om aflønning i den finansielle sektor af 29. april 2009 IP/09/674, at henstillingen ikke har til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger.

Undtagelsen berører ikke arbejdsmarkedets parter generelle forpligtelse til at efterleve gældende lovgivning. Uanset det foreslåede stk. 4 forventes arbejdsmarkedets parter derfor at iagttage principperne i stk. 1 og 2 ved forhandling af landsdækkende kollektive overenskomster på området. Arbejdsmarkedets parter forventes desuden at holde sig orienteret om indgåelse og indhold af lokale kollektive overenskomster indgået under de landdækkende kollektive overenskomster i forhold til overholdelse af de nævnte principper.

Det foreslåede stk. 1-3 finder herudover alene anvendelse på aftaler om aflønning mellem et forsikringsselskab og en ansat, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornys fra den 1. oktober 2018, hvor reglerne trådte i kraft, jf. §§ 1-2 i bekendtgørelse nr. 477 af 30. april 2018, om ændring af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

Til § 146

Den gældende § 18 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, indeholder regler om begrænsninger af brugen af variable løndelev for medlemmer af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Overtrædelse af bestemmelsen straffes med bøde, jf. § 29, stk. 1, i aflønningsbekendtgørelsen.

Solvens II-forordningens artikel 275, stk. 2 opstiller desuden en række krav til udskydelsen samt fastsættelsen og komponenterne af variable løndelev, som tildeles, bestyrelsen, direktionen og andre ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab, som datterselskab. Overtrædelse af artikel 275, stk. 2, litra a, b, d, e og h, i Solvens II-forordningen straffes med bøde, jf. § 29, stk. 2, i aflønningsbekendtgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse viderefører reglerne om variabel aflønning i aflønningsbekendtgørelsens § 18 samt ændringen af minimumskravet til udskydelse af variabel aflønning i § 18, stk. 1, nr. 5, der indføres med den ændringen til bekendtgørelsen som forventes udstedt i oktober 2022 med ikrafttræden 1. januar 2023, jf. § 1, nr. 3, i bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelse om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser. Ændringen til § 18, stk. 1, nr. 5, i aflønningsbekendtgørelsen forventes således at være gældende ret på tidspunktet for lovforslagets ikrafttrædelse.

Det foreslåede § 147 indeholder regler om begrænsninger for brugen af variable løndelev for medlemmer af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil. Bestemmelserne tager udgangspunkt i, at det er forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens pligt at sikre, at virksomheden overholder de krav, loven stiller. Der er tale om en offentligretlig regulering af virksomhedernes pligter, som imidlertid vil have indflydelse på virksomhedens mulighed for at indgå aftaler om variabel løn med virksomhedens medlemmer af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder ved aflønning af bestyrelsen og direktionen skal sikre, at de variable løndelev til et medlem af bestyrelsen eller direktionen på tidspunktet for beregningen af den variable løndel højst må udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension.

Virksomheden kan vælge, at den variable løndel skal variere i forhold til bestyrelsen og direktionen. Den variable løndel kan dog ikke overstige den i forslaget fastsatte procentsats.

Loftet på 50 pct. for et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal opgøres på beregningstidspunktet, dvs. ved tildeling af en variabel løndel og inden udskydelse af en del af den variable løndel. Overholdelsen af grænsen for variabel løn skal ses i forhold til det indkomstår, hvor den variable løn optjenes.

Der skal være en passende balance mellem variable og faste lønde, således at den faste løndel er så tilstrækkelig høj, at det er muligt at føre en fleksibel bonuspolitik, og for at sikre, at ledelsens privatøkonomi ikke skal være afhængig af, at de opnår deres bonus.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at de variable lønde til virksomhedens andre ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (væsentlige risikotagere), på beregningstidspunktet højst må udgøre 100 pct. af den faste grundløn, inklusive pension.

Loftet gælder for hver enkelt person.

Loftet på 100 pct. for virksomhedens væsentlige risikotagere skal opgøres på beregningstidspunktet, dvs. ved tildeling af en variabel løndel og inden udskydelse af en del af den variable løndel. Overholdelsen af grænsen for variabel løn skal ses i forhold til det indkomstår, hvor den variable løn optjenes. Dette svarer til fremgangsmåden ved opgørelse af loftet på 50 pct. for bestyrelse og direktion, jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1.

Der skal være en passende balance mellem variable og faste lønde, således at den faste løndel er så tilstrækkelig høj, at det er muligt at føre en fleksibel bonuspolitik, og for at sikre, at den ansattes privatøkonomi ikke skal være afhængig af, at de opnår deres bonus.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at virksomhedens øverste organ kan beslutte, at de variable lønde til virksomhedens andre ansatte, hvis aktiviteter har en væsentlig indflydelse på virksomhedens risiko-profil eller på de aktiviteter, som virksomheden forvalter (væsentlige risikotagere), kan udgøre op til 200 pct. af den faste grundløn inklusive pension, hvis betingelserne i litra a-e er opfyldte. Kravene i de foreslåede litra a-e er kumulative, dvs. de skal alle være opfyldte.

Beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft kan enten vedrøre alle virksomhedens væsentlige risikotagere eller vedrøre en del af disse ansatte, eksempelvis væsentlige risikotagere i en bestemt afdeling. Det øverste organ kan således beslutte, at der skal gælde forskellige maksimale lofter for forskellige grupper af virksomhedens væsentlige risikotagere.

Loftet på 200 pct. for virksomhedens væsentlige risikotagere skal opgøres på beregningstidspunktet, dvs. ved tildeling af en variabel løndel og inden udskydelse af en del af den variable løndel. Overholdelsen af grænsen for variabel løn skal ses i forhold til det indkomstår, hvor den variable løn optjenes. Dette svarer til fremgangsmåden ved opgørelse af loftet på 50 og 100 pct., jf. det foreslåede stk. 1, nr. 1 og 2.

Der skal være en passende balance mellem variable og faste lønde, således at den faste løndel er så tilstrækkelig høj, at det er muligt at føre en fleksibel bonuspolitik, og for at sikre, at den ansattes privatøkonomi ikke skal være afhængig af, at de opnår deres bonus.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, litra a*, at virksomheden senest ved indkaldelse til det øverste organs forsamling skal orientere det øverste organ om, at der ønskes stillingtagen til benyttelse af et højere maksimalt loft.

Virksomhedens øverste organ kan f.eks. være generalforsamlingen eller repræsentantskabet.

Virksomheden kan benytte de kommunikationsmidler, som virksomheden normalt benytter ved indkaldelse til generalforsamling m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, litra b*, at det øverste organ skal træffe beslutning om benyttelse af et højere maksimalt loft på baggrund af en detaljeret anbefaling fra virksomheden, der begrundes indstillingen herom, herunder antallet af berørte ansatte, disses arbejdsområder, det nye foreslåede maksimale loft og den forventede indvirkning på virksomhedens mulighed for at bevare et sundt kapitalgrundlag. Kapitalejerne skal modtage anbefalingen senest samtidig med indkaldelsen til det øverste organs forsamling.

Det vil være bestyrelsen, der på virksomhedens vegne fremsætter forslaget på generalforsamlingen, og det vil derfor også være bestyrelsen, der er ansvarlig for udarbejdelsen af den detaljerede anbefaling til kapitalejerne.

Den detaljerede anbefaling skal gøre kapitalejerne i stand til at træffe beslutningen om et højere maksimalt loft på et oplyst grundlag, hvor bestyrelsen begrundet sin indstilling til det øverste organ. Væsentlige oplysninger, som eksempelvis hvor mange ansatte, der vil blive berørt af et højere loft samt deres arbejdsområder, skal fremgå af anbefalingen, herunder så kapitalejerne kan ulede, om det foreslåede højere loft vil gælde for alle virksomhedens væsentlige risikotagere eller kun for nogle kategorier af disse, eksempelvis kun de væsentlige risikotagere i nogle afdelinger i virksomheden.

Desuden skal en vurdering af indvirkningen på virksomhedens kapitalgrundlag indgå i anbefalingen, så kapitalejerne har mulighed for at inddrage en eventuel indvirkning på værdien af deres ejerandele i beslutningen.

Kapitalejerne skal modtage anbefalingen senest samtidig med indkaldelsen til det øverste organs forsamling. Virksomheden kan benytte de kommunikationsmidler, som virksomheden normalt benytter ved indkaldelse til generalforsamling m.v.

Hvis virksomheden ikke senest ved indkaldelsen til det øverste organs forsamling har orienteret det øverste organ om, at der ønskes stillingtagen til benyttelse af et højere maksimalt loft, kan beslutningen på det øverste organs forsamling efter omstændighederne være ugyldig. Det samme gælder, hvis virksomhedens bestyrelse ikke senest ved indkaldelsen til det øverste organs forsamling har sendt det øverste organ en detaljeret anbefaling om benyttelse af et højere maksimalt loft.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, litra c*, at virksomheden senest samtidig med fremsendelse af anbefalingen til kapitalejerne, jf. det foreslåede litra b, skal informere Finanstilsynet om anbefalingen til kapitalejerne, herunder det foreslåede højere maksimale loft og begrundelsen for indstillingen. Virksomheden skal på anmodning fra Finanstilsynet godtgøre, at det foreslåede højere maksimale loft ikke er i strid med virksomhedens forpligtelser efter denne lov eller Solvens II-forordningen, herunder særlig kapitalgrundlagskravene.

Finanstilsynet vil i sådanne tilfælde lægge vægt på bestyrelsens drøftelse af forholdene, ligesom Finanstilsynet vil lægge vægt på virksomhedens kapitalforhold, herunder virksomhedens kapitalgrundlagskrav, solvens og likviditet. Hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko for, at virksomheden som følge af et højere maksimalt loft og en senere udbetaling af en sådan variabel løn ikke vil overholde kapitalgrundlagskravene eller solvenskravet, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden ikke at hæve loftet eller ikke at udbetale den variable løn på udbetalingstidspunktet i overensstemmelse med det foreslåede stk. 1, nr. 6.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, litra d, 1. pkt.*, at beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft skal tiltrædes af virksomhedens øverste organ med mindst 66 pct. af de afgivne stemmer, forudsat at mindst 50 pct. af de stemmeberettigede kapitalandele er repræsenteret på forsamlingen. Hvis mindre end 50 pct. af de stemmeberettigede kapitalandele er repræsenteret på forsamlingen, skal beslutningen tiltrædes af mindst 75 pct. af de afgivne stemmer.

Majoritetskravet er skærpet i forhold til almindelige beslutninger på generalforsamlingen, som typisk kan tages ved simpelt flertal, jf. eksempelvis § 105 i selskabsloven. Hensynet bag det skærpede majoritetskrav er at sikre, at beslutningen tages med opbakning fra en større andel af kapitalejerne, således at sandsynligheden for at en enkelt eller få storaktionærer på egen hånd kan træffe beslutningen, mindskes.

I overensstemmelse med § 85 i selskabsloven regnes virksomhedens egne kapitalandele m.v. ikke med ved opgørelse af den repræsenterede kapital, ligesom der ikke kan afgives stemmer på disse kapitalandele.

Eventuelle stemmeretsbegrænsninger og stemmelofter skal respekteres efter bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, 2. pkt.*, at en ansat, som er kapital ejer i virksomheden, ikke må deltage i afstemningen herom på det øverste organs forsamling, hvis den ansatte har en væsentlig interesse i beslutningen, der kan være stridende mod virksomhedens interesse.

Bestemmelsen følger princippet i § 86 i selskabsloven vedrørende kapitalejeres inhabilitet. Bestemmelsen skal sikre, at kapitalejere ikke er med til at tage beslutninger, som de selv har en væsentlig interesse i.

Bestemmelsen er en undtagelse til den generelle regel om, at kapitalejere som udgangspunkt frit kan udøve deres indflydelse på virksomhedens generalforsamlinger med henblik på at fremme egne interesser. I visse sammenhænge kan interessekonflikten dog være så åbenbar og væsentlig, at kapitalejeren anses for inhabil.

En kapitalejer vil kunne være omfattet af inhabilitetsbestemmelsen, hvis beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft vedrører vedkommende selv, dvs. hvis vedkommende er udpeget som en af virksomhedens væsentlige risikotagere, og et eventuelt højere loft eksempelvis vil gælde for alle disse.

Hvis generalforsamlingen kun skal tage stilling til, om der kan benyttes et højere maksimalt loft for visse ansatte, eksempelvis ansatte i en specifik afdeling, og den pågældende arbejder i en anden afdeling, vil beslutningen ikke vedrøre den ansatte.

Der kan dog forekomme andre situationer, hvor den ansatte er inhabil, uden at beslutningen vedrører vedkommende selv. Hvis beslutningen om forhøjelse af loftet for variabel løn eksempelvis vedrører et nærtstående familiemedlem til en kapitalejer, må kapitalejeren anses for at være inhabil i forhold hertil.

Hvis beslutningen vedrører en ansat, som også er kapitalejer, må bestyrelsen foretage en vurdering af, om den ansatte har en så åbenbar og væsentlig interesse i beslutningen, at det kan være i strid med virksomhedens interesse. Bestyrelsen må således foretages en konkret vurdering af, om beslutningen vedrører generelle medarbejderrelaterede spørgsmål vedrørende en større gruppe af ansatte, som ikke vil føre til inhabilitet, eller om beslutningen særligt angår den enkelte ansatte- eller kapitalejer eller en mindre gruppe af ansatte eller kapitalejere, som kan føre til inhabilitet. Det vil være afgørende, om beslutningen om benyttelse af et højere maksimalt loft er af så åbenbar og væsentlig betydning for den pågældende, at det må betragtes som tvivlsomt, om den pågældende vil kunne agere uden at lade sig påvirke af sin særlige egeninteresse. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis den pågældende er den eneste væsentlige risikotager i virksomheden, eller hvis den pågældende er den eneste, der vil blive omfattet af et højere maksimalt loft. Bestyrelsens vurdering skal fremgå af bestyrelsens anbefaling til det øverste organ.

Hvis bestyrelsen vurderer, at en beslutning særligt angår den enkelte ansatte eller kapitalejer, eller en mindre gruppe af ansatte eller kapitalejere, som kan føre til inhabilitet, er det bestyrelsens ansvar at sikre, at dirigenten, inden generalforsamlingen finder sted, får instruktion om, hvilke enkelte ansatte eller kapitalejere, der efter bestyrelsens opfattelse vil være afskåret fra at deltage i afstemningen om forhøjelse af loft for variabel løn. Dette ændrer ikke på, at det ifølge selskabslovgivningens regler er den enkelte kapitalejer, der selv har ansvaret for at vurdere, om vedkommende er inhabil.

En overtrædelse af det foreslåede nr. 3, litra d, kan efter omstændighederne medføre, at det øverste organs beslutning om et højere maksimalt loft må anses som ugyldig.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3, litra e*, at virksomheden senest otte dage efter det øverste organs forsamling skal informere Finanstilsynet om det øverste organs beslutning, herunder om størrelsen på et eventuelt besluttet højere maksimalt loft.

Virksomheden skal informere Finanstilsynet, både hvis det øverste organ beslutter at benytte et højere maksimalt loft for enten alle eller en del af virksomhedens væsentlige risikotagere, og hvis det øverste organ beslutter ikke at følge indstillingen ved ikke at vedtage forslaget med den krævede majoritet, jf. det foreslåede litra d ovenfor.

Det følger af det foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af det foreslåede § 146, stk. 1, nr. 3, kan straffes med bøde. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed tildeler sin bestyrelse og direktion over 50% af dennes faste løn eller honorar i variabel aflønning, eller undlader at informere Finanstilsynet om virksomhedens vedtagelse af et højere maksimalt loft for variabel aflønning til væsentlige risikotagere. En overtrædelse af de foreslåede nr. 3, litra c-e, kan i øvrigt efter omstændighederne medføre, at det øverste organs beslutning om et højere maksimalt loft må anses som ugyldig.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at mindst 50 pct. af en variabel løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, på tidspunktet for beregningen af den variable løn, skal bestå af en balance af finansielle instrumenter. Balancen af de finansielle instrumenter kan udgøres af aktier, tilsvarende ejerandele afhængig af virksomhedens juridiske struktur, aktiebaserede instrumenter, efterstillet gæld i virksomheden eller andre instrumenter, som i en passende grad afspejler virksomhedens kreditværdighed som en virksomhed, hvis

aktivitet formodes at fortsætte. Instrumenterne kan udstedes i virksomheden eller dennes modervirksomhed, der ejer virksomheden fuldt ud.

Mindst 50 pct. af den variable løn vil skulle bestå af en balance af de nævnte typer af instrumenter. Ved vurderingen af om der foreligger en balance mellem de nævnte typer af instrumenter, må der tages hensyn til, hvilke typer af instrumenter det er muligt at benytte ud fra virksomhedens juridiske struktur og størrelse, samt hvad der afspejler virksomhedens kreditværdighed, ligesom der må tages hensyn til, at det kan være hensigtsmæssigt at benytte flere forskellige typer af instrumenter for på bedste vis at sikre en langsigtet interesse, herunder set ud fra en proportionalitetsbetragtning i forhold til bl.a. størrelsen af den variable løndel. Efter Finanstilsynets praksis kan en balance af instrumenter bestå af et enkelt finansielt produkt, hvis virksomheden kan give en passende begrundelse herfor.

Kravet om, at mindst 50 pct. af den variable løn skal bestå af finansielle instrumenter, skal ses i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel (beregningstidspunktet), jf. bemærkningerne til det foreslåede stk. 1, nr. 5, hvor der angives et eksempel på samspillet mellem reglerne i det foreslåede stk. 1, nr. 4 og nr. 5. Ved beregningstidspunktet forstås det tidspunkt, hvor opgørelsen af den variable løn foretages i henhold til kriterier, der ligger til grund for beregningen af den variable løns størrelse i henhold til aftalen mellem virksomheden og den pågældende modtager (direktør, væsentlig risikotager m.v.).

Ved fordelingen af den beregnede variable løndel på henholdsvis kontanter og finansielle instrumenter skal værdiansættelsen af de pågældende instrumenter ske efter anerkendte værdiansættelsesprincipper, som eksempelvis Black-Scholes modellen. Det foreslåede stk. 1, nr. 4, skal ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 3, hvorefter virksomheden skal sikre sig, at finansielle instrumenter, der overdrages til personer omfattet af stk. 1 som en del af den variable løn i medfør af det foreslåede stk. 1, nr. 4, ikke må afhændes af disse personer i en passende periode. Forslaget er udtryk for, at man vil sikre, at bestyrelsen og direktionen samt virksomhedens andre væsentlige risikotagere har samme økonomiske incitamenter som en langsigtet investor. Modtager direktøren i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed en variabel løn, hvoraf halvdelen består af eksempelvis aktier, må det antages, at direktørens interesse i, at aktiekursen i virksomheden stiger, øges. Tilsvarende må det antages, at interessen heri udstrækkes over en længere periode, hvis det ikke er muligt for direktøren at afhænde aktierne i en af virksomheden fastsat passende periode. I det tilfælde, hvor aflønningen sker i aktier, har direktøren ligeledes i samme periode en interesse i, at aktien ikke falder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at virksomhedens udbetaling af mindst 40 pct., eller ved større beløb mindst 60 pct., af en variabel løndel skal ske over en periode på mindst fire år med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet, dog for bestyrelsen og direktionen mindst fem år.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at virksomheden skal sikre, at udbetaling af mindst 40 pct. af den variable løn skal udskydes over en periode på mindst 4 år med påbegyndelse 1 år efter beregningstidspunktet. For bestyrelsen og direktionen skal perioden dog mindst være 5 år, med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af udskydelsesperioden. Ved større variable løndelev foreslås det, at mindst 60 pct. af den variable løn skal udskydes på samme måde.

Der er som udgangspunkt tale om større variable løndelev, hvis den samlede variable løn før skat overstiger 750.000 kr. om året. For variable løndelev, der ikke overstiger 750.000 kr. om året, må virksomheden foretage en vurdering af, om de variable løndelev konkret må anses for "større beløb". Ved vurderingen kan der lægges vægt på sammenhængen med den pågældendes løn og risikoprofil i øvrigt.

Bestemmelsen i det foreslåede stk. 1, nr. 5, skal forstås således, at udbetalingen af den udskudte del af den variable løn først kan påbegyndes et år efter, at den variable løn er beregnet (beregningstidspunktet). Det betyder, at den del af den beregnede variable løn, der ikke udskydes, kan udbetales i umiddelbar forlængelse af beregningen. Ved "beregningstidspunktet" forstås det tidspunkt, hvor opgørelsen af den variable løn, der sker i henhold til de kriterier, der ligger til grund for beregningen af den variable løns størrelse i henhold til aftalen mellem virksomheden og den pågældende modtager (direktør, væsentlig risikotager m.v.), foretages.

Endvidere forudsættes det i bestemmelsen, at den udskudte del af den variable løn udbetales i intervaller med et års mellemrum, da der skal være et passende tidsrum imellem udbetalingerne til at vurdere, om forudsætningerne har ændret sig, således at den udskudte del af den variable løn ikke skal udbetales helt eller delvist.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en variabel løn, der baserer sig på kortsigtede resultater, eksempelvis resultater opnået på baggrund af en investering i indtjeningsåret, bliver justeret for de risici, der viser sig ved den pågældende investering i årene efter. Da tidshorisonten for virksomhedens realisering af fortjenester og tab som følge af forskellige typer af aktiviteter varierer, skal der være en tilsvarende mulighed for udskydelse af udbetalingen af en del af den relaterede variable løn til den pågældende medarbejder, der har været involveret i aktiviteterne. Ved at udskyde udbetalingen af som minimum mellem 40 og 60 pct. af den beregnede variable løndel, sikres det, at virksomheden får mulighed for at justere for de langsigtede virkninger, som en given investering medfører.

Da bestemmelsens formål er at begrænse muligheden for at opnå en variabel løn på baggrund af en kortsigtet indsats eller investering, der på længere sigt viser sig at være tabsgivende for virksomheden, skal bestemmelsen endvidere ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 4. Virksomheden skal i henhold til det foreslåede stk. 4 sikre, at udbetaling af den udskudte del af den variable løn til medlemmer af bestyrelsen, direktionen og virksomhedens andre væsentlige risikotagere er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løn, fortsat er opfyldt, herunder at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Den periode, der ligger til grund for beregningen, må gerne strække sig over mere end et år, jf. bemærkningerne til det foreslåede stk. 4.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5. 2. pkt.*, at udbetalingen skal ske med en ligelig fordeling over årene eller med en voksende andel i slutningen af perioden.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at den del af den variable løn, der skal udskydes, skal udskydes med en ligelig fordeling, eller med en voksende andel i slutningen af perioden, over mindst fire år for virksomhedens væsentlige risikotagere og for bestyrelsen og direktionen over mindst fem år. Det er muligt for virksomheden at aftale en længere periode med den pågældende modtager, hvis virksomheden eksempelvis vurderer, at de risici, der er knyttet til denne modtagers aktiviteter, har en længere tidshorisont end fire år. Det er dog ikke muligt at aftale en kortere periode end fire år. For bestyrelsen og direktionen kan der ikke aftales en kortere periode end fem år. Bestemmelsen skal endvidere forstås således, at det er muligt for virksomheden at aftale med modtageren, at der udskydes mere end en fjerdedel om året, således at der eksempelvis i det sidste år udbetales tre fjerdedele. Det er således alene et mindstekrav, at fordelingen skal være ligelig over årene.

Bestemmelsen om udskydelse gælder også for den del af den variable løn, der består af finansielle instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, jf. forslaget til stk. 1, nr. 4.

I det følgende gennemgås et eksempel på samspillet mellem forslaget til stk. 1, nr. 4 og 5. Eksemplet tager udgangspunkt i, at der i forlængelse af år 0, dvs. beregningsåret, udbetales en fast grundløn inklusive pension på 2 mio. kr. til en direktør i et forsikringselskab. Direktørens variable løndel udgør samme år 750 t.kr. efter aftale mellem direktøren og virksomheden.

Som følge af lovforslagets § 146, stk. 1, nr. 1, må den variable løndel i dette eksempel maksimalt udgøre 1 mio. kr. Den beregnede variable løn på 750 t.kr. overholder derfor grænsen.

Ifølge lovforslagets § 146, stk. 1, nr. 4, skal mindst 50 pct. af den variable løndel – dvs. 375 t.kr. – bestå af eksempelvis aktier. Det følger endvidere af § 146, stk. 3, at når disse aktier er overdraget til direktøren, må direktøren ikke afhænde disse i en passende periode, der fastsættes af virksomheden.

Der tages i eksemplet udgangspunkt i, at der for direktøren er tale om en større variabel løndel, hvorfor 60 pct. af den variable løndel skal udskydes over en periode på mindst fem år med en ligelig fordeling over årene, jf. forslaget til § 146, stk. 1, nr. 5. Der skal således udskydes mindst 450 t.kr., som fordeles ligeligt over en periode på mindst fem år – dvs. 90 t.kr. pr år. Den del af den beregnede variable løn (300 t.kr.), der ikke skal udskydes i medfør af stk. 1, nr. 5, kan udbetales i forlængelse af beregningen.

Kravet om at mindst halvdelen af den variable løn skal bestå af finansielle instrumenter, der afspejler virksomhedens kreditværdighed, gælder både den del af den beregnede variable løn, der udskydes og den del, der udbetales i forlængelse af beregningen. Virksomheden kan altså ikke nøjes med at udskyde den kontante del af den variable løn. Den variable løndel, der udskydes, skal således bestå af en balance af kontanter og finansielle instrumenter på beregningstidspunktet.

Lovforslagets krav kan opfyldes ved udbetaling af den variable løn med følgende fordeling:

Skema 1							
Løndel, der udbetales	År 0 (beregningsåret)	År 1	År 2	År 3	År 4	År 5	I alt
Kontant	150 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	375 t.kr.
Aktier	150 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	375 t.kr.
I alt	300 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	750 t.kr.

Skema 1 viser, at der i forlængelse af det år, hvor den variable løn beregnes (beregningsåret), udbetales 150 t.kr. kontant og overdrages aktier til en værdi af 150 t.kr. til direktøren, svarende til 40 pct. af den samlede variable løn på 750 t.kr.

Opgørelse af antallet af aktier, der skal udskydes, skal tage udgangspunkt i værdien af aktierne på beregningstidspunktet (i eksemplet ved beregningen for år 0). Det indebærer, at der på dette tidspunkt skal foretages en beregning af, hvor mange aktier i virksomheden direktøren ville få overdraget for et beløb svarende til 375 t.kr. i dette år. I eksemplet må virksomheden i beregningsåret maksimalt overdrage aktier til direktøren svarende til 150 t.kr. således, at overdragelsen sammenlagt med den kontante udbetaling på 150 t.kr. udgør 40 pct. af den samlede variable løn på 750 t.kr. Den resterende del af aktierne, hvis værdi udgør 225 t.kr., overdrages herefter ligeligt med 45 t.kr. over de fem følgende år, og det er direktøren, som bærer risikoen for, at disses aktiers værdi ændres i udskydelsesperioden.

Både den del af aktierne, som overdrages til direktøren i forlængelse af beregningsåret og den del af aktierne, der først overdrages til direktøren i år 1-5, skal underlægges en passende tilbageholdelsesperiode, hvor disse ikke kan afhændes af direktøren, jf. lovforslagets § 146, stk. 3. Det er virksomheden, der vurderer, hvad der skal forstås ved en passende periode i overensstemmelse med lovforslagets § 146, stk. 3.

Da der i eksemplet er tale om en direktør, vil alene 12,5 pct. af den faste grundløn, inklusive pension, kunne bestå af aktieoptioner eller tilsvarende instrumenter, jf. lovforslagets § 146, stk. 2. Det betyder, at værdien af aktieoptionerne i eksemplet maksimalt kan udgøre 250 t.kr. svarende til en 1/3 af direktørens variable løn og 12,5 pct. af den faste grundløn, inklusiv pension. Som ved aktier skal der ved aktieoptioner, der skal udskydes, tages udgangspunkt i værdien på beregningstidspunktet (efter opgørelsen af beregningen i år 0). Der skal på dette tidspunkt foretages en beregning af, hvor mange aktieoptioner i virksomheden direktøren ville få overdraget for et beløb maksimalt svarende til 250 t.kr. Virksomheden i eksemplet vælger dog at aktieoptionerne alene skal udgøre halvdelen af de tildelte aktiers værdi, og overdrager således aktieoptioner svarende til en værdi af 75 t.kr. i forlængelse af beregningsåret. Værdiansættelsen af aktieoptionerne skal ske efter anerkendte værdiansættelsesprincipper, så som Black-Scholes modellen. Den resterende del af aktieoptionerne, hvis værdi udgør 112,5 t.kr., overdrages herefter ligeligt med 22,5 t.kr. over de fem følgende år, og det er direktøren, som bærer risikoen for, at disses aktieoptioners værdi ændres i udskydelsesperioden.

Lovforslagets krav kan opfyldes ved udbetaling af den variable løn med følgende fordeling:

Skema 2							
Løndel	År 0 (beregningsåret)	År 1	År 2	År 3	År 4	År 5	I alt
Kontant	150 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	45 t.kr.	375 t.kr.
Aktier m.v.	75 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	187,5 t.kr.
Aktieoptioner	75 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	22,5 t.kr.	187,5 t.kr.
I alt	300 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	90 t.kr.	750 t.kr.

I forhold til den efterfølgende tilbageholdelsesperiode gælder den tilsvarende bestemmelse i lovforslagets § 146, stk. 3, hvorefter virksomheden skal fastsætte en passende periode, hvori direktøren ikke kan udnytte eller afhænde de aktieoptioner, der er overdraget til direktøren. Eksempelvis vil de aktieoptioner, direktøren modtager efter udløbet af år 1, ikke kunne udnyttes eller afhændes før tilbageholdelsesperioden, som er fastsat af virksomheden, er udløbet.

Kravet om udskydelse af en del af den variable løn i stk. 1, nr. 5, betyder, at den faktiske variable løn, som direktøren får rådighed over et givent indkomstår, både består af den del af den variable løn, som er udbetalt i året samt den del af den udskudte variable løn fra tidligere indkomstår, som udbetales i det pågældende år. Det vil sige, at den samlede udbetalte

variable løn, der relaterer sig til et givent indkomstår, kan overstige 50 pct. af den faste løn inklusive pension i dette indkomstår, uden at dette vil være i strid med 50-procents grænsen i § 146, stk. 1, nr. 1.

Kravet om udskydelse i det foreslåede stk. 1, nr. 5, rejser nogle spørgsmål i forhold til, hvornår modtageren skal beskattes. Det skatteretlige udgangspunkt er, at en indtægt beskattes, når modtageren har erhvervet endelig ret til indtægten (retserhvervestidspunktet). Forslaget om udskydelse af en del af den variable løn skal ses i sammenhæng med kravet i det foreslåede stk. 4 om, at virksomheden i aftalen med modtageren skal sikre sig, at udbetalingen af den udskudte del af den variable løn er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løn, fortsat er opfyldt ved udbetalingen af den udskudte del samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Det er således et krav ifølge det foreslåede stk. 4, at virksomheden knytter betingelser til aftalen om den udskudte variable løn, der har en sådan karakter, at der hersker reel usikkerhed om, hvorvidt aftalen bliver gennemført – eksempelvis opfyldelsen af økonomiske mål. En aftale med modtageren, der indeholder en sådan reel usikkerhed omkring aftalens gennemførelse, og hvor betingelserne for udbetalingen af den udskudte del ikke er betingelser, som modtageren selv har kontrol over, vil udskyde den skattemæssige retserhvervelse, indtil betingelserne er opfyldt. Modtageren vil i sådanne tilfælde ikke skulle beskattes af den udskudte del af den variable løn, før den er endeligt retserhvervet. Det beror på en konkret vurdering i forhold til den enkelte lønaftale, om betingelserne er af en sådan karakter, at der foreligger en reel usikkerhed om, hvorvidt disse opfyldes.

I forhold til beregning af feriegodtgørelse af den udskudte variable løndel, fremgår det af ferieloven, at dette alene sker i forhold til indkomstskattepligtige beløb.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal desuden opfylde kravene i Solvens II-forordningens artikel 275, stk. 2, litra c, om udskydelse af variable løndelev. Gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal følge aflønningsbekendtgørelsens tilsvarende krav. Aflønningsbekendtgørelsen forventes tilrettet i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at forsikringsselskaber og forsikringholdingvirksomheder skal sikre, at virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løndel ikke overholder solvenskapitalkravet i kapitel 12, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor.

Det følger af forslaget sammenholdt med den foreslåede generelle hjemmel i lovens § 259 til at udstede påbud m.v. ved overtrædelser af loven, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at benytte det foreslåede stk. 1, nr. 6, hvis solvenskapitalkravet ikke er opfyldt, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en virksomhed med en lav solvens står overfor at skulle udbetale større summer i variabel løn. Finanstilsynet vil i disse tilfælde kunne påbyde virksomheden at reducere sin udbetaling af den variable løn, eksempelvis til en nærmere angivet procentdel af virksomhedens indtjening. Bestemmelsen er, i modsætning til det foreslåede stk. 1, nr. 7, ikke til hinder for, at de personer, der på baggrund af bestemmelsen har fået reduceret deres variable løn helt eller delvist, får udbetalt den resterende del af den variable løn på et senere tidspunkt, hvis der ikke længere er nærliggende risiko for, at virksomheden ikke overholder solvenskravet eller kapitalkravet herved.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at virksomheden skal sikre, at virksomheden ikke udbetaler variabel løn til bestyrelsen eller direktionen, såfremt Finanstilsynet i medfør af § 221 kræver, at virksomheden udarbejder en plan for genoprettelse af virksomhedens økonomiske stilling.

Forslaget betyder, at virksomheden skal aftale med bestyrelsen og direktionen, at disses ret til variabel løn bortfalder, hvis Finanstilsynet, i den periode, hvor aftalen løber, stiller krav efter lovforslagets § 223. Retten til den variable løn vil således ikke genopstå, hvis virksomheden opfylder minimumsbasiskapitalen indenfor den frist, Finanstilsynet har fastsat.

Det følger af det foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 146, stk. 1, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 146 stk. 1, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Virksomheden vil kunne straffes med bøde, hvis den ikke overholder forpligtelserne i nr. 1-7. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis virksomheden ikke sikrer, at udbetalingsbegrænsningerne for variabel løn overholdes. Virksomheden kan således straffes med bøde, hvis en direktørs variable løndel overstiger 50 pct. af vedkommendes faste løn inklusive pension, eller hvis ikke minimum 50 pct. af direktørens variable løndel er givet i instrumenter på tidspunktet for beregningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at aktieoptioner eller lignende instrumenter for bestyrelsen og direktionen i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden højst må udgøre 12,5 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension på tidspunktet for beregningen heraf.

Grænsen på 12,5 pct. skal ses i forhold til aktieoptionernes værdi på tidspunktet for beregningen af den variable løn (beregningstidspunktet). Den faktiske værdi af aktieoptionerne på udnyttelsestidspunktet kan være væsentligt større eller væsentligt mindre. Bestemmelsen betyder, at i de tilfælde, hvor virksomheden alene ønsker at tildele variabel løn i form af aktieoptioner, kan bestyrelsen og direktionen alene modtage op til 12,5 pct. i variabel løn. Den foreslåede begrænsning af brugen af aktieoptioner til bestyrelsen og direktionen udelukker ikke virksomheden fra, udover at tildele aktieoptioner, samtidig at tildele anden form for variabel løn til disse personer, når blot 50-procentsgrænsen i *stk. 1, nr. 1*, overholdes.

Ved lignende instrumenter i det foreslåede *stk. 2* skal forstås instrumenter, der i lighed med aktieoptioner kan have en struktur, der kan medføre overdreven risikotagning.

Det følger af lovforslagets § 312, *stk. 1, nr. 1*, at overtrædelse af § 146, *stk. 2*, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 146, *stk. 2*, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Virksomheden vil kunne straffes med bøde, hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen modtager aktieoptioner eller lignende instrumenter, der udgør mere en 12,5 pct. af henholdsvis honoraret eller den faste løn inklusive pension på tidspunktet for beregningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden skal sikre sig, at aktier og instrumenter m.v., der overdrages til bestyrelsen, direktionen eller andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil som en del af den variable løn efter det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, ikke må afhændes af disse personer i en passende periode.

Bestemmelsen understøtter forslagets *stk. 1, nr. 4*, om, at mindst halvdelen af den variable løn skal udbetales i aktier og andre instrumenter med det formål at sikre, at bestyrelsen, direktionen og virksomhedens andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (væsentlige risikotagere), har samme økonomiske incitamenter som en langsigtet investor.

Forpligtelsen til ikke at afhænde aktierne i en passende periode, som er nærmere fastsat af virksomheden, skal reguleres i aftalen mellem modtageren og virksomheden.

Virksomheden skal i forhold til det enkelte bestyrelsesmedlem, direktionsmedlem, ansatte eller grupper af ansatte vurdere, hvad der må anses for en passende periode. Det hensyn, der skal varetages ved en sådan passende tilbageholdelsesperiode, er, at virksomhedens mere langsigtede interesser på denne måde tilgodeses. Se bemærkningerne til det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, hvor der gennemgås et eksempel på samspillet mellem kravene i de foreslåede *stk. 1, nr. 4* og *5*.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal desuden opfylde kravene i Solvens II-forordningens artikel 275, *stk. 2, litra g*, om risikoafdækning. Gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal følge aflønningsbekendtgørelsens tilsvarende krav. Aflønningsbekendtgørelsen forventes tilrettet i overensstemmelse hermed.

Det følger af det foreslåede § 312, *stk. 1, nr. 1*, at overtrædelse af § 146 *stk. 3*, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 5, *stk. 3*, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at virksomheden ikke har sikret, at den del af den variable løn, som er givet i instrumenter, har været tilbageholdt i en passende periode.

Det foreslås i *stk. 4*, at en virksomhed skal sikre, at udbetaling af den efter *stk. 1, nr. 5*, udskudte variable løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalings-tidspunktet, betinget af at den pågældende ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet passende krav til hæderlighed, samt betinget af at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at virksomhedens udbetaling af den efter stk. 1, nr. 5, udskudte variabel løndel betinges af opfyldelsen af tre kriterier.

For det første skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden sikre, at udbetaling er betinget af de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet. Det indebærer, at den udskudte del af den variable løn alene udbetales eller overdrages, hvis dette er holdbart set i forhold til virksomhedens økonomiske situation som helhed, samt hvis det kan begrundes i de resultater, som forretningsafdelingen og den modtagende medarbejder har leveret. Den variable løn skal, under hensyn til aftale- og ansættelsesretlige principper, kunne reduceres væsentligt, hvis virksomheden leverer et væsentligt underskud

For det andet skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden sikre, at udbetalingen betinges af, at den pågældende ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet passende krav til hæderlighed. Det indebærer, at det indgår som en betingelse i vurderingen af, om den udskudte variable løndel skal udbetales, om den pågældende har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet krav til egnethed og hæderlighed.

Betingelsen har den betydning, at selv i en situation, hvor virksomheden har haft et bonusudløsende resultat, og både den pågældende og dennes afdeling har opfyldt sine øvrige resultatlønsforpligtelser (performet), kan den pågældende miste retten til op til 100 pct. af den udskudte variable løndel, hvis betingelsen ikke er opfyldt.

I forhold til at den pågældende ikke må have deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden set i forhold til størrelsen af virksomhedens kapitalgrundlag, kan dette eksempelvis være tab som følge af retssager med baggrund i den pågældendes adfærd. Det kan også være tab, virksomheden har lidt som følge af eksempelvis uansvarlige investeringer eller mangelfuld rådgivning af kunder eller lignende.

Derudover skal det indgå i vurderingen, om vedkommende har efterlevet kravene til egnethed og hæderlighed.

For medlemmer af bestyrelsen og direktionen gælder der ved indtræden i hvervet eller stillingen krav om godkendelse efter reglerne om egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 106, ligesom der må foretages en fornyet vurdering, hvis forholdene efterfølgende ændres. Både for personer, der er omfattet af en egnetheds- og hæderlighedskravene, og for andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, vil vurderingen i høj grad svare til den vurdering, som foretages efter lovforslagets § 106, uden at der dog er tale om en egentlig egnetheds- og hæderlighedsvurdering.

Det må vurderes, om den pågældende har udvist eller udviser en adfærd, hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke har varetaget eller vil varetage stillingen på en forsvarlig måde. Se nærmere om egnetheds- og hæderlighedskravene i bemærkninger til lovforslagets § 105.

I det omfang virksomhedens væsentlige risikotagere udfører opgaver, der er fastlagt i den finansielle regulering, vil varetagelsen af opgaverne tillige indgå i en vurdering af de pågældendes adfærd. Vurderingen skal foretages på udbetalings- tidspunktet efter udskydelsesperiodens udløb.

For det tredje, skal forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden sikre, at udbetalingen betinges af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel (backtesting). Reduktion eller bortfald af den variable løndel skal ske, hvis blot en af betingelserne om udløsning af tab eller manglende opfyldelse af kravene til egnethed og hæderlighed, eller en af de allerede gældende betingelser vedrørende opfyldelsen af kriterier, der har dannet grundlag for beregning af den variable løndel, eller vedrørende virksomhedens økonomiske situation, er opfyldt.

Som nævnt i bemærkninger til det foreslåede stk. 1, nr. 5, er det skatteretlige udgangspunkt, at en indtægt beskattes, når modtageren har erhvervet endelig ret til indtægten (retserhvervelsestidspunktet). Forslaget til stk. 4 skal derfor ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 1, nr. 5.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal desuden opfylde kravene i Solvens II-forordningens artikel 275, stk. 2, litra e. Gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal følge aflønningsbekendtgørelsens tilsvarende krav. Aflønningsbekendtgørelsen forventes tilrettet i overensstemmelse hermed

Det følger af det foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 146, stk. 4, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 146, stk. 4, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Den strafbare handling består eksempelvis i, at virksomheden ikke i forbindelse med udbetalingen af den udskudte variable løn del foretager en vurdering af, om de kriterier, der dannede grundlag for beregningen af den variable løn, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet. Virksomheden vil således eksempelvis kunne straffes med bøde, hvis virksomheden ikke har reduceret den udskudte variable løn del i forbindelse med udbetalingen heraf, hvis virksomhedens økonomiske situation er væsentligt forringet på udbetalingstidspunktet set i forhold til beregningstidspunktet.

Det foreslås i *stk. 5*, at et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed skal sikre, at bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og som modtager variabel løn, skal tilbagebetale den variable løn helt eller delvis, hvis den variable løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro (clawback).

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at hel eller delvis tilbagebetaling af allerede udbetalt variabel løn skal ske i de tilfælde, hvor den variable løn er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og modtageren er i ond tro herom.

Krav om tilbagebetaling skal stilles under hensyn til almindelige aftale- og ansættelsesretlige principper, herunder retsgrundsætningen om *condictio indebiti*. Det betyder, at det er en afgørende forudsætning for, om virksomheden kan kræve tilbagebetaling af allerede udbetalt variabel løn, at modtageren har været i ond tro – eksempelvis i det tilfælde, hvor modtageren af den variable løn bevidst har været med til at afgive fejlagtige oplysninger om resultater, der ligger til grund for beregningen af modtagerens variable løn.

Gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal desuden opfylde kravene i Solvens II-forordningens artikel 275, stk. 2, litra e. Gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, skal følge aflønningsbekendtgørelsens tilsvarende krav. Aflønningsbekendtgørelsen forventes tilrettet i overensstemmelse hermed.

Det følger af det foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 146, stk. 5, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 146, stk. 5, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Virksomheden kan eksempelvis straffes med bøde, hvis en direktør har fået udbetalt variabel løn på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og direktøren har været i ond tro herom, og virksomheden ikke har krævet en sådan variabel løn tilbagebetalt.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden skal sikre, at hvis bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, tildeles en pensionsydelse, som udgør variabel løn, jf. § 9, stk. 1, nr. 41, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne pensionsydelse i form af instrumenter som nævnt i stk. 1, nr. 4, i fem år.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse i tilfælde, hvor et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en ansat, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, modtager pension efter en ydelsesbaseret ordning, og hvor denne pension helt eller delvist kan sidestilles med variabel løn. Der er således ikke tale om pensionsbidragsordninger.

Det følger af bestemmelsen, at virksomheden skal sikre, at hvis medlemmer af bestyrelsen eller direktionen eller virksomhedens andre væsentlige risikotagere tildeles en pensionsydelse, som helt eller delvist kan sidestilles med variabel løn, skal virksomheden, hvis modtageren forlader virksomheden inden pensionstidspunktet, beholde denne del af pensionsydelsen i fem år i form af instrumenter som nævnt i forslaget til stk. 1, nr. 4 (instrumentkravet).

Formålet med denne udskudte betaling er den samme som i forslaget til stk. 1, nr. 5, om udskydelse af en del af den variable løn (udskydelseskravet).

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at stk. 4 og 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 1. pkt. nævnte tilfælde.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at kravene om backtesting og clawback i forslagens stk. 4 og 5 finder anvendelse for en pensionsydelse, som helt eller delvist kan sidestilles med variabel løn, og som tilbageholdes af virksomheden i form

af instrumenter i fem år, i de tilfælde hvor modtageren har forladt virksomheden inden pensionstidspunktet. Det medfører, at virksomheden skal sikre, at kriterierne, der dannede grundlag for beregningen af den variable pensionsydelse, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet.

Udbetalingen af pensionsydelsen vil endvidere være betinget af, at modtageren har efterlevet kravene til hæderlighed, ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, og at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til beregningstidspunktet af pensionsydelsen. Virksomheden skal i øvrigt sikre sig, at modtageren af en variabel pensionsydelse skal tilbagebetale denne helt eller delvist, hvis pensionsydelsen er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro herom.

Det foreslås i *stk. 6, 3. pkt.*, at hvis modtageren er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen, skal virksomheden udbetale den variable del af pensionsydelsen til modtageren i form af de i stk. 1, nr. 4, nævnte instrumenter uden mulighed for afhændelse eller udnyttelse i en periode på 5 år.

Bestemmelsen varetager samme hensyn som den foreslåede bestemmelses stk. 3, og der henvises derfor hertil.

Det foreslås i *stk. 6, 4. pkt.*, at stk. 5 finder tilsvarende anvendelse på de i 3. pkt. nævnte tilfælde.

Efter det foreslåede vil kravet om clawback i det foreslåede stk. 5 finde anvendelse på en variabel pensionsydelse som tilbageholdes i form af instrumenter i fem år, hvor modtageren er medlem af bestyrelsen eller ansat i virksomheden ved pensionsalderen. Det medfører, at virksomheden skal sikre, at modtageren af en variabel pensionsydelse skal tilbagebetale denne helt eller delvist, hvis pensionsydelsen er udbetalt på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro herom.

Det følger af den foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 146, stk. 6, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 146, stk. 6, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Virksomheden kan eksempelvis straffes med bøde, hvis virksomheden ikke sikrer sig, at en skønsmæssig pensionsydelse tilbageholdes i form af finansielle instrumenter i 5 år i de tilfælde, hvor en direktør forlader virksomheden inden pensionstidspunktet. Virksomheden vil endvidere kunne straffes med bøde, hvis virksomheden ikke sikrer, at udbetalingen af en skønsmæssig pensionsydelse bliver reduceret, hvis de kriterier, der dannede grundlag for beregningen af den skønsmæssige pensionsydelse, ikke længere er opfyldt på udbetalingstidspunktet. Dette kan bl.a. skyldes, at modtageren ikke har efterlevet kravene om egnethed og hæderlighed i lovforslagets § 105.

Det foreslås i *stk. 7*, at for personer i ansættelsesforhold, der er omfattet af en kollektiv overenskomst, finder stk. 1-6 kun anvendelse på aftaler om variable lønde, hvis aftalerne om variabel løn ikke er fastsat i overenskomsten.

De foreslåede regler om aflønning har ikke til hensigt at berøre de rettigheder, som arbejdsmarkedets parter har i forbindelse med overenskomstforhandlinger. Aflønningsreglerne berører heller ikke de rettigheder, der følger af national aftale- og ansættelsesret, ligesom det ikke berører arbejdsmarkedets ret til at indgå og håndhæve kollektive overenskomster i overensstemmelse med nationale love og sædvaner.

Til § 147

Den foreslåede § 147 er enslydende med foreslaget til § 77 j i lov om finansiell virksomhed, som foreslået indsat ved forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der fremsættes i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Bestemmelsen viderefører gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Den foreslåede bestemmelse vil være en videreførelse af gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser om fratrædelsesgodtgørelser bliver gennemført ved det ovenfor nævnte lovforslag.

Den gældende finansielle regulering fastsætter ikke et absolut loft for størrelsen af fratrædelsesordninger. I den politiske aftale om forsvarlig aflønning fra 2010 mellem den daværende regering (Venstre og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Liberal Alliance om forsalgig lønpolitik i den finansielle sektor, opfordrede man imidlertid de finansielle virksomheder til at følge de gældende anbefalinger fra

Komitéen for god Selskabsledelse. Anbefalingerne indeholder i dag begrænsninger med hensyn til størrelsen af den samlede værdi af vederlag i forbindelse med opsigelsen inklusive fratrædelsesgodtgørelser. De finansielle virksomheder opfordres dermed til at overholde grænserne for størrelsen af vederlag i forbindelse med opsigelsen efter et "følg eller forklar"-princip. Dette betyder, at hvis virksomheden ikke opfylder de nævnte begrænsninger, bør virksomheden i førstkommande årsrapport forklare, hvilke hensyn der ligger til grund for, at grænsen ikke er overholdt.

En fratrædelsesgodtgørelse anses efter gældende regler for variabel løn. Løn i opsigelsesperioden karakteriseres som fast løn. En fratrædelsesgodtgørelse er således som udgangspunkt omfattet af begrænsningerne for brug af variabel løn i § 18 i aflønningsbekendtgørelsen. Den nævnte bestemmelse fastsætter bl.a. et forholdsmæssigt loft over størrelsen på en variabel løndel til medlemmer af direktionen set i forhold til vedkommendes faste løndel.

I praksis vil langt de fleste fratrædelsesgodtgørelser imidlertid være undtaget fra begrænsningerne for brug af variabel løn i medfør af § 21 i aflønningsbekendtgørelsen. Det følger heraf bl.a., at en fratrædelsesgodtgørelse, der ikke er resultatafhængig, som aftales på ansættelsestidspunktet, og som ikke udgør en værdi større end to års samlet løn kan undtages fra aflønningsreglerne. Hvis en fratrædelsesgodtgørelse aftales på tidspunktet for fratrædelsen, kan den del af fratrædelsesgodtgørelsen, som ikke udgør en værdi større end et års samlet løn, undtages fra aflønningsreglerne. Dette medfører, at langt de fleste fratrædelsesgodtgørelser fastsættes til en størrelsesorden mellem et til to års samlet løn.

I dag er de finansielle virksomheder forpligtet til årligt at offentliggøre samlede kvantitative oplysninger om aflønning opdelt efter medlemmer af bestyrelsen, direktionen og virksomhedens væsentlige risikotagere. Dette omfatter bl.a. oplysninger om fratrædelsesgodtgørelser, der er udbetalt i løbet af regnskabsåret samt antallet af modtagere heraf. Derudover skal den finansielle virksomhed offentliggøre størrelsen af de tildelte fratrædelsesgodtgørelser i løbet af regnskabsåret samt antallet af modtagere heraf samt det højeste beløb, der er tildelt en enkelt person. Dette følger af § 26, stk. 1, nr. 8, litra e og f, i aflønningsbekendtgørelsen. Ud over den største fratrædelsesgodtgørelse, der er tildelt en enkelt person, skal offentliggørelsen ske kumuleret for den enkelte persongruppe. Offentliggørelsen skal ske i umiddelbar forlængelse af årsregnskabets afslutning på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme. Endelig skal virksomheden offentliggøre det samlede optjente vederlag for hvert enkelt medlem af ledelsen i årsrapporten, jf. § 14, stk. 3, i aflønningsbekendtgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 147 fastsætter nærmere offentliggørelseskrav til aftaler om fratrædelsesordninger for medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Bestemmelsens anvendelsesområde er begrænset til medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Medlemmer af direktionen omfatter de personer, der er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen.

Fratrædelsesordninger anvendes som samlebegreb for alle vederlagsdele, som en person opnår ret til i kraft af sin opsigelse, herunder fratrædelsesgodtgørelse, løn i en aftalt opsigelsesperiode, forsikrings- og pensionsordninger, pensionsindbetalinger efter fratrædelse m.v. Udenfor begrebet falder bl.a. bonusser, som personen har optjent som led i sin ansættelse, der kommer til udbetaling på fratrædelsestidspunktet, så længe denne bonus ikke er betinget af personens opsigelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed indgår en aftale om en fratrædelsesordning med et medlem af direktionen, og værdien af ordningen overstiger et beløb svarende til vedkommendes samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension, skal virksomheden offentliggøre størrelsen af det samlede vederlag, herunder størrelsen af de enkelte vederlagsdele, samt en begrundelse for vederlagsdelenes størrelse.

Det foreslåede offentliggørelseskrav vedrører aftaler om fratrædelsesordninger, der overstiger en værdi svarende til modtagerens samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension.

Værdien af en fratrædelsesordning skal i den foreslåede bestemmelse ses i forhold til modtagerens samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension. Ved opgørelsen heraf indgår både direktørens faste og variable løndele i de seneste to regnskabsår fra fratrædelsestidspunktet. Variabel løn, der er tildelt i aktier, og variabel løn under udskydelse indgår også i opgørelsen, og størrelsen heraf opgøres som værdien på beregningstidspunktet.

Er en aftale om fratrædelsesordning indgået på et tidligere tidspunkt end på fratrædelsestidspunktet, hvor modtagerens samlede vederlag i de seneste to regnskabsår fra fratrædelsestidspunktet ikke kan opgøres, skal fratrædelsesordningens

værdi ses i forhold til, hvad modtagerens samlede vederlag på fratrædelsestidspunktet må formodes at være set ud fra modtagerens løn på aftaletidspunktet.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter ikke et maksimalt loft for fratrædelsesordningernes størrelse, men supplerer de gældende krav til offentliggørelse på området.

Det foreslåede offentliggørelseskrav omfatter enhver aftale om fratrædelsesordninger med medlemmer af direktionen, der overstiger en værdi svarende til to års samlet vederlag inklusive pension for modtageren. For enhver aftale om fratrædelsesordning af den nævnte størrelse til et medlem af direktionen er virksomheden således forpligtet til at offentliggøre størrelsen af det samlede aftalte vederlag, størrelsen af de enkelte vederlagsdele samt begrundelse for vederlagsdelenes størrelse.

Det følger af den foreslåede § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af § 147, stk. 1, kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 147, stk. 1, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at en virksomhed i forbindelse med indgåelsen af en fratrædelsesordning omfattet af bestemmelsen undlader at offentliggøre størrelsen af det samlede aftalte vederlag, størrelsen af de enkelte vederlagsdele samt begrundelse for vederlagsdelenes størrelse.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at offentliggørelsen af oplysninger om en direktørs fratrædelsesordning skal ske på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort og skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter aftalens indgåelse.

Efter forslaget er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden forpligtet til at offentliggøre oplysninger om en direktørs fratrædelsesordning, hvis vederlaget overstiger en værdi svarende til vedkommendes samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension.

Det følger af forslaget, at offentliggørelsen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter aftalens indgåelse. Det betyder, at virksomheden umiddelbart efter aftaleindgåelse med et direktionsmedlem om en fratrædelsesordning skal offentliggøre oplysninger om vederlagets størrelse, de enkelte vederlagsdeles størrelse og begrundelsen for vederlagsdelenes størrelse, hvis det aftalte vederlag overstiger værdien af modtagerens samlede vederlag i de seneste to regnskabsår inklusive pension.

Det er uden betydning, om aftalen er indgået på ansættelsestidspunktet, på tidspunktet for fratrædelsen eller på et andet tidspunkt.

Offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at oplysningerne om et medlem af direktionens fratrædelsesordning skal være tilgængelige, så længe aftalen er gældende.

Det vil sige, at oplysningerne om vederlagets størrelse, de enkelte vederlagsdeles størrelse og begrundelsen for vederlagsdelenes størrelse skal være tilgængelige på virksomhedens hjemmeside på samme sted, som virksomhedens lønpolitik er offentliggjort, så længe aftalen om fratrædelsesordningen er gældende, herunder i hele udbetalingsperioden og i hele perioden indtil et eventuelt krav om tilbagebetaling er endeligt afklaret.

Sker der ændringer i et medlem af direktionens fratrædelsesordning i ansættelsesperioden eller på tidspunktet for fratrædelsen, skal virksomheden fjerne oplysningerne om direktørens tidligere fratrædelsesordning. Oplysningerne erstattes af oplysninger om direktørens nye fratrædelsesordning.

Det bemærkes, at det følger af forslaget til § 150, at bestemmelserne i den foreslåede § 148 ikke kan fraviges ved aftale.

Det følger endvidere af forslaget til § 312, stk. 1, nr. 1, at en overtrædelse af det foreslåede § 147, stk. 2 kan straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 147, stk. 2, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser af bestemmelsen kan eksempelvis bestå i, at en virksomhed ikke overholder

offentliggørelsesfristerne i forbindelse med fratrædelsesordningens indgåelse eller trækker offentliggørelsen tilbage, imens fratrædelsesordningen stadig er gældende.

Til § 148

Den foreslåede § 149 er enslydende med forslaget til § 77 k i lov om finansiel virksomhed, som foreslået indsat ved forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der fremsættes i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Bestemmelsen viderefører gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Den foreslåede bestemmelse vil være en videreførelse af gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser om fratrædelsesgodtgørelser bliver gennemført ved det ovenfor nævnte lovforslag.

Det foreslås i § 148, at løn i en aftalt opsigelsesperiode til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke modsvares af en sædvanlig arbejdsforpligtelse, skal udbetales månedvis over fritstillingsperioden.

Bestemmelsens anvendelsesområde er begrænset til medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Medlemmer af direktionen omfatter de personer, der er registrerede som direktører i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslåede indebærer, at løn i en direktørs opsigelsesperiode skal udbetales månedvis over fritstillingsperioden, for så vidt angår den del af lønnen, som ikke modsvares af en sædvanlig arbejdsforpligtelse.

Bestemmelsens anvendelsesområde er afgrænset til de tilfælde, hvor direktøren er fritstillet i opsigelsesperioden. Det betyder, at en direktør, der befinder sig i en opsagt stilling, men som er forpligtet til at fortsætte sit sædvanlige arbejde indtil opsigelsesperiodens udløb, ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse. For en direktør, der er fratrådt sin stilling og alene fritstillet i en del af opsigelsesperioden, skal den del af lønnen i opsigelsesperioden, der vedrører fritstillingsperioden, opfylde det foreslåede krav til udbetalingen.

Har en virksomhed og en direktør i virksomheden f.eks. aftalt en opsigelsesperiode på et år, og medfører aftalen, at direktøren skal fortsætte sit sædvanlige arbejde i tre måneder efter opsigelsen og fritstilles i resten af perioden, vil de ni måneders løn i opsigelsesperioden, der ikke modsvares af en arbejdsforpligtelse, være omfattet af bestemmelsen.

Det er en betingelse for, at lønnen kan anses for at modsvares af en sædvanlig arbejdsforpligtelse, at den fratrådte direktør fortsætter i sit sædvanlige virke i virksomheden. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den fratrådte direktør virker som konsulent på deltid eller lignende for virksomheden i opsigelsesperioden.

Efter den foreslåede bestemmelse skal udbetalingen af løn i fritstillingsperioden ske månedvis over perioden. Det vil sige, at udbetalingen i fritstillingsperioden skal ske med de sædvanlige månedsvise betalinger, som den fratrådte direktør har modtaget under sin ansættelse. Udbetalingen skal således være ligeligt fordelt og fortsætte over hele fritstillingsperioden.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at løn i en aftalt opsigelsesperiode ikke kapitaliseres og udbetales i forbindelse med fritstillingen af direktøren. Komplexiteten af navnlig forsikringsselskabers virksomhed vil ofte medføre, at omfanget af eventuelt kritisable forhold først konstateres efter direktørens fratrædelse. Der kan derfor forløbe en vis tid fra fritstillingen, før det kan konstateres, om grundlaget for udbetalingen har været og fortsat er til stede. Hvis løn i opsigelsesperioden allerede er udbetalt i forbindelse med fritstillingen af direktøren, reduceres muligheden for senere at kunne kræve pengene retur, hvis det viser sig at blive relevant.

Den foreslåede løbende udbetaling giver virksomhedens bestyrelse mulighed for løbende at reagere, hvis den pågældende direktør har udvist en adfærd, der kan udgøre en væsentlig misligholdelse af ansættelsesforholdet, inden hele

beløbet er udbetalt. Hvis bestyrelsen efter direktørens fritstilling bliver bekendt med, at den pågældende under sin ansættelse har udvist en adfærd, der er udtryk for en væsentlig misligholdelse af ansættelsesforholdet, har virksomheden således mulighed for at iværksætte ansættelsesretlige tiltag over for den pågældende, imens udbetalingen fortsat er udskudt.

Ophæves aftalen som følge af alvorlige ledelsesmæssige svigt eller væsentlig misligholdelse af ansættelsesforholdet fra den fratrådte direktørs side, vil også krav på andre eventuelle vederlag i forbindelse med fratrædelsen bortfalde. Se nærmere herom i bemærkningerne til lovforslagets § 149, stk. 4.

Det bemærkes, at det følger af forslaget til § 150, at § 148 ikke kan fraviges ved aftale.

Til § 149

Den foreslåede § 149 er enslydende med forslaget til § 77 i lov om finansiel virksomhed, som foreslået indsat ved forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der fremsættes i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Bestemmelsen viderefører gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Den foreslåede bestemmelse vil være en videreførelse af gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser om fratrædelsesgodtgørelser bliver gennemført ved det ovenfor nævnte lovforslag.

De gældende aflønningsregler begrænser brug af variabel løn, således at der med hensyn til variabel løn til medlemmer af bestyrelsen, direktionen og væsentlige risikotagere er fastsat en forholdsmæssig grænse set i relation til modtagerens faste løn. For medlemmer af direktion og bestyrelse må en variabel løn således alene udgøre 50 pct. af vedkommendes faste løn inklusive pension. Aflønningsreglerne fastsætter endvidere krav om, at mindst 50 pct. af en variabel løn til den nævnte persongruppe skal bestå af finansielle instrumenter, og mindst 40 pct. af den variable løndel skal udbetales i årlige rater over en årrække. Hertil kommer, at finansielle instrumenter, der overdrages, ikke må afhændes eller afdækkes i en passende periode herefter.

Ved de årlige udbetalinger af den udskudte variable løn skal den finansielle virksomhed sikre, at kriterierne for tildelingen af den variable løn fortsat er opfyldt. Er dette ikke tilfældet, skal den finansielle virksomhed reducere den udskudte variable løn eller helt lade den resterende del bortfalde. En finansiell virksomhed skal i øvrigt kræve tilbagebetaling af en allerede udbetalt variabel løn, hvis udbetalingen er sket på grundlag af oplysninger om resultater, som kan dokumenteres at være fejlagtige, og hvis modtageren er i ond tro.

Efter de gældende regler i aflønningsbekendtgørelsen er en fratrædelsesgodtgørelse som udgangspunkt omfattet af de nævnte begrænsninger for brug af variabel løn. I praksis vil langt de fleste fratrædelsesgodtgørelser imidlertid være undtaget regelsættet om variabel løn i medfør af aflønningsbekendtgørelsen. Det følger bl.a. heraf, at en fratrædelsesgodtgørelse, der ikke er resultatafhængig, som aftales på ansættelsestidspunktet og som ikke udgør en værdi større end to års samlet løn kan undtages fra aflønningsreglerne. Hvis en fratrædelsesgodtgørelse aftales på tidspunktet for fratrædelsen, kan den del af fratrædelsesgodtgørelsen, som ikke udgør en værdi større end et års samlet løn, undtages fra aflønningsreglerne.

Ingen fratrædelsesgodtgørelse må belønne forseelser eller manglende resultater. Dette gælder uanset om undtagelsesbetingelserne i bekendtgørelsens § 21 er opfyldt. Det følger endvidere af artikel 275, stk. 2, litra f, i Solvens II, at en fratrædelsesgodtgørelse skal baseres på medarbejderens resultater i hele ansættelsesperioden og være udformet på en måde, hvor det sikres, at fejl ikke belønnes.

Den foreslåede bestemmelse i § 149 fastsætter nærmere krav til fratrædelsesgodtgørelser til medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed samt til udbetalingen heraf.

Bestemmelsens anvendelsesområde er begrænset til medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Medlemmer af direktionen omfatter de personer, der er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen.

Omfattet af bestemmelsen er fratrædelsesgodtgørelser, der er nærmere defineret i den foreslåede § 9, stk. 1 nr. 43, som enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke udgør hverken løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden, rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler eller følger af præceptiv lovgivning.

Det foreslås i *stk. 1*, at en fratrædelsesgodtgørelse til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal afspejle de resultater, der er opnået ved varetagelse af stillingen, og ikke må belønne for-
elser eller manglende resultater.

Fratrædelsesgodtgørelser er reguleret i artikel 275, stk. 2, litra f, i Solvens II, hvorefter en fratrædelsesgodtgørelse skal baseres på medarbejderens resultater i hele ansættelsesperioden og være udformet på en måde, hvor det sikres, at fejl ikke belønnes. Den foreslåede bestemmelse har ikke til hensigt at gå videre end den delegerede forordning (Solvens II-forordningen).

Bestyrelsen bør i forbindelse med aftaleindgåelsen om en fratrædelsesordning sikre, at de resultater, direktøren har opnået eller ikke har opnået over en periode inden vedkommendes fratrædelse, afspejles i ordningen. Ved vurderingen af manglende resultater bør der tages hensyn til både virksomhedens og direktørens forhold.

Det følger af det foreslåede, at fratrædelsesgodtgørelser ikke må tildeles, hvis der er tale om indlysende manglende resultater, og disse kan lægges til grund for omgående opsigelse af kontrakten eller afskedigelse af direktøren.

Skyldes direktørens afskedigelse eksempelvis, at direktøren under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt i medfør af stk. 4, må virksomheden ikke tildele fratrædelsesgodtgørelsen til direktøren. I et sådant tilfælde vil direktørens fratrædelsesgodtgørelse bortfalde, inden udbetalingen heraf påbegyndes.

Manglende resultater kan skyldes mange andre forhold end direktørens svigt. Kun forhold bag de manglende resultater, der kan tilregnes direktøren, skal tillægges vægt i vurderingen af, om en aftale om fratrædelsesgodtgørelse skal bortfalde på baggrund af manglende resultater. Forhold af en karakter, der kunne føre til en bortvisning af direktøren, vil som udgangspunkt medføre, at en fratrædelsesgodtgørelse ikke må tildeles.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter ikke at ændre ved den praksis, der eksisterer i dag, hvorefter fratrædelsesgodtgørelser typisk aftales som et bestemt antal månedslønninger. Med forslaget stk. 1 gøres det imidlertid klart, at udbetaling af en fratrædelsesgodtgørelse ikke kan ske, hvis direktøren har udvist en adfærd, der udgør et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, ligesom en påbegyndt udbetaling skal indstilles, og allerede udbetalt godtgørelse skal kræves tilbage, hvis en sådan adfærd konstateres på et senere tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens udbetaling af en fratrædelsesgodtgørelse til et medlem af direktionen i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden skal ske i månedsvise rater svarende til størrelsen af modtagerens gennemsnitlige månedsløn inklusive pension i det seneste regnskabsår.

Det foreslåede indebærer, at fratrædelsesgodtgørelser skal udbetales i månedsvise intervaller, der maksimalt må udgøre en værdi svarende til modtagerens gennemsnitlige månedsløn inklusive pension i det seneste regnskabsår. Ved opgørelsen heraf indgår både direktørens faste og variable løndele i det seneste regnskabsår fra fratrædelsestidspunktet. Variabel løn, der er tildelt i aktier, og variabel løn under udskydelse indgår også i opgørelsen, og størrelsen heraf opgøres som værdien på beregningstidspunktet.

Udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen skal ske med de sædvanlige månedsvise betalinger, som direktøren har modtaget under sin ansættelse. Udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen skal således udskydes og ske med en ligelig fordeling svarende til direktørens gennemsnitlige månedsløn inklusive pension, indtil hele godtgørelsen er udbetalt.

Det er hensigten med kravet om månedsvise udbetalinger at sikre, at der er et passende tidsrum imellem udbetalingerne til at vurdere, om forudsætningerne for tildelingen har ændret sig.

Udskydelsesperiodens længde afhænger af, hvor stor fratrædelsesgodtgørelse, der er aftalt. Hvis en direktør f.eks. har indgået aftale om en fratrædelsesgodtgørelse svarende til det seneste års samlede løn inklusive pension, vil sidste rate af fratrædelsesgodtgørelsen kunne udbetales året efter vedkommendes løn i opsigelsesperioden er udbetalt, jf. det foreslåede stk. 3.

De månedsvise udbetalinger må maksimalt udgøre et beløb svarende til modtagerens gennemsnitlige månedsløn inklusive pension i det seneste regnskabsår. Den foreslåede bestemmelse begrænser således ikke virksomheden i at udbetale mindre månedlige beløb og således forlænge udbetalingsperioden.

Kompleksiteten af navnlig forsikringsselskabers virksomhed vil ofte medføre, at bestyrelsen først bliver bekendt med omfanget af eventuelt kritisable forhold efter direktørens fratrædelse. Der kan derfor forløbe en vis tid fra fratrædelsen, før bestyrelsen bliver bekendt med, at en fratrådt direktør under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Særligt væsentligheden af en misligholdelse kan være vanskelig at konstatere på fratrædelsestidspunktet. De foreslåede krav til udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelser i stk. 2 har til hensigt at sikre, at virksomhedens bestyrelse har tilstrækkelig tid til at afdække, om der er behov for at indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen.

Det foreslåede stk. 2 skal således ses i sammenhæng med kravet i forslaget til stk. 4, hvorefter bestyrelsen skal indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen, hvis bestyrelsen bliver bekendt med, at den fratrådte direktør under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Hvis virksomheden sigtes for strafbare forhold, der kan tilregnes direktøren, eller hvis bestyrelsen bliver bekendt med, at den fratrådte direktør er sigtet for strafbare forhold, som er begået i forbindelse med vedkommendes ansættelse, skal bestyrelsen tilbageholde udbetalingen af godtgørelsen.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at udbetalingen af en fratrædelsesgodtgørelse tidligst kan begynde, efter en eventuel løn i opsigelsesperioden er udbetalt fuldt ud.

Det følger af det foreslåede, at fratrædelsesgodtgørelsens udbetaling er afhængig af udbetalingen eventuel løn i opsigelsesperioden. Udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen er imidlertid ikke afhængig af udbetalingen af eventuel variabel løn, der måtte være under udskydelse i henhold til § 18, stk. 1, nr. 5, i aflønningsbekendtgørelsen.

De foreslåede krav til udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelser i stk. 3 har på samme vis som det foreslåede stk. 2 til hensigt at sikre, at virksomhedens bestyrelse har tilstrækkelig tid til at afdække, om der er behov for at indstille udbetalingen af godtgørelsen.

Det foreslåede stk. 3 skal således ses i sammenhæng med kravet i forslaget til stk. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at den ansvarshavende aktuar omgående skal indberette enhver tilsidesættelse af de forhold, der er nævnt i stk. 3, til Finanstilsynet. Den ansvarshavende aktuar har ret til af direktionen at forlange alle oplysninger, som er nødvendige for udøvelsen af hvervet. Finanstilsynet kan kræve de oplysninger af den ansvarshavende aktuar, som er nødvendige til bedømmelse af forsikringsselskabets økonomiske stilling.

Det foreslåede stk. 4 skal ses i sammenhæng med udbetalingsbegrænsningerne i det foreslåede stk. 2 og 3, jf. bemærkningerne ovenfor.

Anvendelsesområdet for den foreslåede bestemmelse er således begrænset til den udskudte del af fratrædelsesgodtgørelsen. Den del af en fratrædelsesgodtgørelse, der allerede er udbetalt på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med, at den fratrådte direktør har udvist en adfærd, som må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt under sin ansættelse i virksomheden, skal bestyrelsen bestræbe sig på at kræve tilbagebetalt efter det foreslåede stk. 5, som beskrevet nedenfor.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at bestyrelsen er forpligtet til at vurdere, om en fratrådt direktør har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt og indstille udbetalingen og dermed lade en eventuel udskudt fratrædelsesgodtgørelse bortfalde, hvis dette er tilfældet. Det vil afhænge af karakteren af den konkret udviste adfærd, om bestyrelsen skal indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen.

Der vil eksempelvis kunne foreligge et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, hvis direktørens adfærd eller mangelfulde ledelse af virksomheden konkret vurderes i betydelig grad at have medvirket til, at Finanstilsynet påbyder virksomheden at iværksætte sin genoprettelsesplan, eller hvis direktørens adfærd eller mangelfulde ledelse af virksomheden i betydelig grad har medvirket til, at virksomheden kommer i alvorlige økonomiske vanskeligheder.

Bestyrelsen skal således indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen, hvis virksomheden kommer i alvorlige økonomiske vanskeligheder, og disse i høj grad kan tilregnes direktørens kritisable adfærd eller mangelfulde ledelse. Den kritisable adfærd kan eksempelvis bestå i, at direktøren har handlet i strid med sine beføjelser eller de af bestyrelsen fastsatte rammer og har påført virksomheden store risici som en følge heraf. Det kan også være tilfældet, hvor direktøren har udvist passivitet eller illoyal adfærd, der i betragteligt omfang har bidraget til virksomhedens problemer, eller hvor problemerne skyldes, at direktøren åbenlyst har tilsidesat hensynet til en fornuftig risikostyring.

Det er afgørende for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at virksomhedens økonomiske problemer kan tilregnes direktørens adfærd eller passivitet, og at denne adfærd eller passivitet i den givne situation må anses for at udgøre et ledelsesmæssigt svigt. Vurderer bestyrelsen, at virksomhedens økonomiske problemer hovedsageligt udspringer af forhold, som ikke kan tilregnes direktørens adfærd eller passivitet, er der efter bestemmelsen ikke krav om indstilling af udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen.

Det bemærkes, at bestemmelsen også vil kunne anvendes, selvom virksomhedens økonomiske problemer først konstateres, efter den pågældende direktør er fratrådt virksomheden.

Der kan også være tale om alvorlige ledelsesmæssigt svigt, uden at Finanstilsynet har fundet anledning til at påtale virksomhedens økonomiske situation, som i de ovenfor nævnte tilfælde. Det kan bl.a. ud fra en konkret vurdering anses som et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, hvis den fratrådte direktør under sin ansættelse har deltaget i eller været ansvarlig for handlinger eller undladelser, der har resulteret i betydelige tab eller skade for virksomheden, som med rimelighed burde have været undgået. Eksempelvis vil betydelig omdømmemæssig skade, som skyldes direktørens adfærd, kunne udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Det vil bl.a. være tilfældet, hvis direktørens kritisable adfærd har medført, at tilliden til virksomheden forværres markant. Hvis virksomheden har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, kan mistillid til virksomheden eksempelvis give sig udslag i betydeligt fald i virksomhedens aktiekurs, men vil ikke være begrænset hertil.

Det er en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at tab eller skade, som virksomheden er blevet påført, kan tilregnes direktørens kritisable adfærd. Det vil eksempelvis være tilfældet, hvis direktøren har deltaget i eller ved sin adfærd har muliggjort finansiell kriminalitet eller har udvist en illoyal adfærd, der har resulteret i en betydelig mistillid til og skade på virksomhedens omdømme.

Manglende opfyldelse af direktørens ledelsesmæssige forpligtelser efter den finansielle- og selskabsretlige regulering vil som udgangspunkt blive anset for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis den fratrådte direktør ikke har fulgt eller gennemført de politikker og retningslinjer, der er fastsat af bestyrelsen efter dette lovforslags § 95, eller hvis direktøren ikke har formået at bidrage til en effektiv virksomhedsstyring efter dette lovforslags § 133.

Også væsentlig tilsidesættelse af den finansielle- og erhvervsretlige regulering i øvrigt anses som udgangspunkt for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, hvis tilsidesættelsen kan tilregnes direktøren. Modtager virksomheden eksempelvis gentagne påtaler eller påbud fra Finanstilsynet for overtrædelser af god skik-reglerne, hvidvaskreglerne el.lign. under direktørens ledelse, vil dette anses for at udgøre et ledelsesmæssigt svigt. Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at Finanstilsynets tilsynsmæssige reaktioner vedrører forhold, som kan tilregnes direktøren, eller at direktøren har haft en mangelfuld opfølgning på de tilsynsmæssige reaktioner. Kan det påvises, at direktøren generelt sidder Finanstilsynets reaktioner overhørig, vil dette tillige udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt.

Der vil også foreligge et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, hvis direktørens handlinger eller undladelser under ansættelsen medfører, at den fratrådte direktør eller virksomheden dømmes for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning. Er direktøren eller virksomheden dømt for en sådan overtrædelse skal udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen indstilles.

Det er afgørende for udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen, at overtrædelsen er begået i forbindelse med direktørens varetagelse af sine pligter i virksomheden. Er direktøren dømt for strafbare forhold begået i direktørens privatsfære, er bestyrelsen derfor ikke efter de foreslåede regler forpligtet til at indstille udbetalingen af vedkommendes fratrædelsesgodtgørelse.

Hvis virksomheden bliver dømt for overtrædelser af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, er overtrædelsen kun relevant for indstillingen af fratrædelsesgodtgørelse, hvis overtrædelsen enten er begået af

direktøren, eller hvis overtrædelsen har kunnet passere, fordi direktøren ikke i tilstrækkeligt omfang har udført sine pligter på området. Eksempelvis, hvis det påvises, at direktøren ved sin passivitet muliggjorde overtrædelserne.

Ofte går der lang tid fra det tidspunkt, hvor virksomheden og/eller direktøren sigtes, og der placeres et strafansvar. Fratrædelsesgodtgørelsen kan være helt udbetalt inden et strafansvar er placeret, hvilket reducerer muligheden for senere at kunne kræve pengene retur, hvis det viser sig at blive relevant.

Derfor foreslås det i stk. 4, 2. pkt., at bestyrelsen skal tilbageholde udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen allerede på det tidspunkt, hvor virksomheden bliver sigtet for et strafbart forhold, der kan tilregnes direktøren, eller på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med, at direktøren er sigtet for et sådant strafbart forhold, som er begået under vedkommendes ansættelse i virksomheden. Se nærmere herom nedenfor under bemærkningerne til det foreslåede 2. pkt.

Det er ikke afgørende for bestemmelsens anvendelse, at den fratrådte direktør eller virksomheden efterfølgende findes skyldig i strafbare forhold. Det kan forekomme, at domstolene ikke finder tilstrækkeligt grundlag for at dømme vedkommende eller virksomheden efter tiltalen, men hvor forholdet alligevel udgør et sådant alvorligt ledelsesmæssigt svigt, at udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen skal indstilles. Det kan endvidere forekomme, at de forhold og den adfærd, der har ført til straffesagen, i sig selv har påført virksomheden en så betydelig omdømmemæssig skade, at bestyrelsen skal indstille udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen til den fratrådte direktør. Dette vil være tilfældet, hvis de passerede forhold henhører under direktørens ansvarsområde og udgør et alvorligt ledelsesmæssigt svigt.

Eksemplerne er ikke udtømmende. Der kan foreligge andre tilfælde, hvor en direktørs adfærd må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, der danner grundlag for at indstille udbetalingen af den pågældendes fratrædelsesgodtgørelse.

Udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen skal indstilles på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med, at den fratrådte direktør under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et ledelsesmæssigt svigt. Bestyrelsen vil oftest være nærmest til at konstatere, om en sådan adfærd er udvist, men det kan også forekomme, at bestyrelsen bliver bekendt hermed på anden måde eksempelvis via reaktioner fra Finanstilsynet, henvendelse fra politiet i forbindelse med efterforskningen af en konkret sag eller via anden kommunikation fra myndighederne.

Indstilling af udbetalingen af en fratrædelsesgodtgørelse efter det foreslåede 1. pkt. indebærer et bortfald af direktørens krav på den ikke-udbetalte del af fratrædelsesgodtgørelsen. Efter bestyrelsens indstilling af udbetalingen, skal bestyrelsen kræve tilbagebetaling af den del af fratrædelsesgodtgørelsen, der eventuelt allerede er udbetalt helt eller delvist, jf. det foreslåede stk. 5.

Skulle bestyrelsen inden for de almindelige forældelsesfrister få nye oplysninger, der giver anledning til at omgøre beslutningen om at indstille udbetalingen, eller underkendes bestyrelsens indstilling af udbetalingen eksempelvis ved domstolene, vil direktøren kunne kræve resten af fratrædelsesgodtgørelsen udbetalt.

Bestemmelsen har til formål at udgøre et supplement til bestyrelsens almindelige kontraktbaserede indgrebsmuligheder og misligholdelsesbeføjelser, og begrænser således ikke bestyrelsens mulighed for at gribe ind over for udbetalingen af en direktørs fratrædelsesgodtgørelse som følge af misligholdelse af ansættelsesforholdet i øvrigt.

Det følger af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at bestyrelsen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal tilbageholde udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelsen til et medlem af direktionen, hvis virksomheden sigtes for strafbare forhold, der kan tilregnes direktøren, eller hvis bestyrelsen bliver bekendt med, at den fratrådte direktør er sigtet for strafbare forhold, som er begået i forbindelse med vedkommendes ansættelse i virksomheden.

Tilbageholdelse af fratrædelsesgodtgørelsen i forbindelse med sigtelser af virksomheden eller direktøren for overtrædelse af straffe- og særlovgivningen skal kun ske, hvor det strafbare forhold i sigtelsen vedrører direktørens aktive handlinger eller forsømmelse af direktørens pligter i virksomheden.

Bestyrelsen skal eksempelvis tilbageholde udbetalingen af en direktørs fratrædelsesgodtgørelse, hvis virksomheden eller direktøren sigtes for overtrædelse af eller medvirken til overtrædelse af straffelovens § 114 b om terrorfinansiering, § 289 a om groft skattesvig eller § 290 a om hvidvask, for forhold, som direktøren under og som led i sin ansættelse har deltaget i eller ved sin passivitet har muliggjort.

Sigtes en fratrådt direktør for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 149, stk. 4, som følge af grove eller gentagne ledelsessvigt skal bestyrelsen tilbageholde udbetalingen af godtgørelsen.

Endelig kan også sigtelse for andre overtrædelser af relevant lovgivning medføre, at bestyrelsen skal tilbageholde fratrædelsesgodtgørelsen. Det vil eksempelvis være tilfældet ved sigtelse for overtrædelser af relevante straffelagte bestemmelser i hvidvask, skatte- og selskabslovgivningen eller overtrædelse af markedsmisbrugsforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014 om markedsmisbrug) begået i forbindelse med ansættelsen.

Bestyrelsen skal tilbageholde direktørens fratrædelsesgodtgørelse, hvis indholdet i sigtelsen af direktøren har relation til vedkommendes ansættelse. Sigtelser af direktøren for forhold begået i direktørens privatsfære er ikke omfattet af pligten til at tilbageholde udbetalingen af fratrædelsesgodtgørelser.

En domfældelse af virksomheden eller direktøren for forhold som de nævnte vil udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, jf. det foreslåede 1. pkt. Behovet for at kunne tilbageholde udbetalingen af en fratrædelsesgodtgørelse allerede i forbindelse med, at direktøren eller virksomheden er sigtet for et strafbart forhold, der kan tilregnes direktøren, skal ses i lyset af, at det i de fleste tilfælde tager lang tid, inden et strafansvar bliver placeret. Hensynet til at sikre, at medlemmer af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke belønnes for strafbare handlinger, som de har deltaget i eller bidraget til, tilsiger, at det skal være muligt at tilbageholde den udskudte del af en fratrædelsesgodtgørelse helt eller delvist inden udbetalingen heraf for at afværgе risikoen for, at formålet med bestemmelsen forspildes.

Bestyrelsen tager stilling til, om den tilbageholdte fratrædelsesgodtgørelse kan udbetales, eller om den bortfalder, på det tidspunkt, hvor sagen afgøres endeligt i retten, eller hvis tiltalen frafaldes endeligt. Kendes den fratrådte direktør skyldig i strafbare forhold, og konstaterer bestyrelsen på den baggrund, at der foreligger et alvorligt ledelsesmæssigt svigt, jf. det foreslåede 1. pkt., skal bestyrelsen lade den tilbageholdte fratrædelsesgodtgørelse bortfalde efter det foreslåede 1. pkt. og samtidig udfolde rimelige bestræbelser på at kræve tilbagebetaling af den allerede udbetalte fratrædelsesgodtgørelse efter det foreslåede stk. 5.

Bestyrelsen kan både forud for sigtelsen og på tidspunktet for sigtelsen træffe beslutning om at indstille fratrædelsesgodtgørelsen og kræve en eventuelt udbetalt del af fratrædelsesgodtgørelsen tilbagebetalt uagtet domstolens endelige afgørelse, hvis bestyrelsen vurderer, at der foreligger et alvorligt ledelsesmæssigt svigt.

Den almindelige forældelsesfrist, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1, vil løbe fra det tidspunkt, hvor bestyrelsen har truffet endelig beslutning.

Det foreslås i *stk. 5*, at bestyrelsen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal kræve tilbagebetaling af en fratrædelsesgodtgørelse til et medlem af direktionen, der er udbetalt helt eller delvist, inden bestyrelsen er blevet bekendt med adfærd eller forhold omfattet af stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 4, hvis anvendelse er begrænset til den udskudte del af fratrædelsesgodtgørelsen. Anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 5 er begrænset til den del af fratrædelsesgodtgørelsen, der er udbetalt på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med adfærd eller forhold omfattet af stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter en pligt for bestyrelsen til at kræve en fratrædelsesgodtgørelse tilbagebetalt i de tilfælde, hvor det efter udbetalingen heraf viser sig, at den fratrådte direktør har udvist en adfærd under sin ansættelse, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Det forudsættes dog i den forbindelse, at pligten må anses for opfyldt, selv hvis der ikke er sket tilbagebetaling, når bestyrelsen har udfoldet rimelige bestræbelser på at kræve fratrædelsesgodtgørelsen tilbagebetalt, jf. nedenfor.

Den foreslåede bestemmelse opstiller således krav om, at bestyrelsen skal kræve tilbagebetaling af fratrædelsesgodtgørelsen i de tilfælde, hvor hele eller dele af fratrædelsesgodtgørelsen er udbetalt på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med direktørens kritisable adfærd.

I de tilfælde, hvor direktørens fratrædelsesgodtgørelse tilbageholdes, jf. det foreslåede stk. 4, 2. pkt., skal bestyrelsen kræve tilbagebetaling af eventuel udbetalt fratrædelsesgodtgørelse, når bestyrelsen vurderer, at der er grundlag for at indstille udbetalingen af den udskudte del og lade den resterende del bortfalde efter det foreslåede stk. 4, 1. pkt. Som det

fremgår af bemærkninger til det foreslåede stk. 4, 2. pkt., kan vurderingen af, om udbetalingen skal indstilles, være afhængig af straffesagens endelige afgørelse.

Pligten for bestyrelsen til at kræve tilbagebetaling af fratrædelsesgodtgørelsen forudsætter, at bestyrelsen skal udfolde rimelige bestræbelser på at kræve udbetalingen tilbage. Dette indebærer, at bestyrelsen skal undersøge mulighederne for at kræve tilbagebetaling af direktørens fratrædelsesgodtgørelse på det tidspunkt, hvor bestyrelsen bliver bekendt med, at direktøren under sin ansættelse har udvist en adfærd, der må anses for at udgøre et alvorligt ledelsesmæssigt svigt. Hvis bestyrelsen f.eks. bliver bekendt med en sådan adfærd på et tidspunkt, hvor hele fratrædelsesgodtgørelsen er forbrugt, hvor der i øvrigt ikke er rimelig udsigt til, at en forfølgelse af kravet vil føre til tilbagebetaling, eller hvor forfølgelse af kravet vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger for virksomheden, vil bestyrelsen ikke være forpligtet til at forfølge kravet om tilbagebetaling.

Det forudsættes i den forbindelse, at bestyrelsen vil kunne godtgøre over for Finanstilsynet som tilsynsmyndighed at have udfoldet rimelige bestræbelser på at kræve tilbagebetaling af fratrædelsesgodtgørelsen.

Den almindelige forældelsesfrist, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1, vil løbe successiv månedsvis efterhånden som fratrædelsesgodtgørelsen udbetales i henhold til § 149, stk. 3.

Til § 150

Den foreslåede § 150 er enslydende med forslaget til § 77 m i lov om finansiel virksomhed, som foreslået indsat indsat ved forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der fremsættes i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Bestemmelsen viderefører gennemførelsen af ansvarsudvalgets anbefalinger på området i betænkning nr. 1575 om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder. Den foreslåede bestemmelse vil være en videreførelse af gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikkrafttræden under forudsætning af, at bestemmelser om fratrædelsesgodtgørelser bliver gennemført ved det ovenfor nævnte lovforslag.

Det foreslås i § 150, at §§ 147-149 ikke kan fraviges ved aftale, herunder ved aftale om fratrædelsesordning til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås med en anden virksomhed i koncernen, som ikke er omfattet af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse er indsat med henblik på entydigt at fastsætte, at der ikke kan indgås bindende aftaler om fravigelse af de nævnte bestemmelser, idet bestemmelserne i så fald ikke ville få den tilsigtede virkning.

Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tilsigtet en ændring af øvrige bestemmelser i lovforslaget. Den foreslåede bestemmelse indebærer således ikke en ændring i forhold til, hvilke bestemmelser i lovforslaget der i øvrigt kan eller ikke kan fraviges ved aftale.

Til § 151

Den gældende § 25 i aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, indeholder regler om nedsættelse af et aflønningsudvalg i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om krav til aflønningsudvalgets sammensætning og opgaver. Overtrædelser af bestemmelsens stk. 1 og stk. 3-6 straffes med bøde i medfør af aflønningsbekendtgørelsens § 29, stk. 1.

For gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, som har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, gælder desuden Solvens II-forordningen artikel 275, stk. 1, litra f, om nedsættelse af aflønningsudvalg.

Bestemmelsen i aflønningsbekendtgørelsens § 25 foreslås videreført i lovforslagets § 151 for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med enkelte redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ingen materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed, hvis kapitalandele er optaget til handel på et reguleret marked, eller som i de 2 seneste regnskabsår på balancetidspunktet i gennemsnit har haft 1.000 eller flere fuldtidsansatte, skal nedsætte et aflønningsudvalg, jf. dog *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse regulerer, hvornår der skal nedsættes et aflønningsudvalg i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

Det bemærkes, at etableringen af et aflønningsudvalg ikke ændrer på bestyrelsens kollektive ansvar, men har til formål at styrke bestyrelsens uafhængighed af den daglige ledelse samt at medvirke til en øget effektivitet og mere dybdegående behandling af aflønningsområdet i bestyrelsen. Aflønningsudvalget skal alene være et forberedende udvalg.

I medfør af forslaget § 312, *stk. 1, nr. 1*, kan overtrædelser af § 151, *stk. 1*, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 6, *stk. 1*, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan bestå i, at en virksomhed, som i medfør af bestemmelsen er forpligtet til at oprette et aflønningsudvalg, jf. også *stk. 2* nedenfor, undlader at oprette et aflønningsudvalg.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at i koncerner med flere virksomheder, som i medfør af *stk. 1* har pligt til at nedsætte et aflønningsudvalg, kan der dog nedsættes et fælles aflønningsudvalg for disse virksomheder i koncernen eller en del heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der i koncerner kan nedsættes et fælles aflønningsudvalg for de virksomheder i koncernen, der er forpligtet til at nedsætte et aflønningsudvalg, jf. *stk. 1*.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at aflønningsudvalget organisatorisk skal placeres i en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, og skal nedsættes i en virksomhed, der er modervirksomhed for de øvrige virksomheder, som udvalget er nedsat for.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et fælles aflønningsudvalg for flere virksomheder i en koncern organisatorisk placeres i en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, der er modervirksomhed for de øvrige virksomheder, som udvalget er nedsat for.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at formanden samt medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlem af bestyrelsen i den virksomhed, som nedsætter aflønningsudvalget, eller af bestyrelsen i virksomheder, der i medfør af *stk. 2* har et fælles aflønningsudvalg.

Det foreslåede indebærer, at et aflønningsudvalg skal bestå af bestyrelsesmedlemmer fra forsikringsselskabet. Et fælles aflønningsudvalg for flere virksomheder i koncernen skal bestå af bestyrelsesmedlemmer fra disse virksomheder.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.* at præcisere, at aflønningsudvalget skal sammensættes således, at medlemmerne har den fornødne viden og de fornødne kvalifikationer og kompetencer til at forstå og overvåge virksomhedens lønpolitik og -praksis, risikostyring og kontrolaktiviteter, navnlig for så vidt angår tilpasning af virksomhedens aflønningsstruktur til virksomhedens risikoprofil og forvaltning af kapital og likviditet, og er i stand til at foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af, om virksomhedens aflønning, herunder lønpolitik og tilhørende forretningsgange, er i overensstemmelse med enten artikel 275 i Solvens II-forordningen, § 142, *stk. 1-2*, §§ 145-146 samt regler udstedt i medfør af § 152 for gruppe 1-forsikringsselskaber eller § 143, *stk. 1-2*, §§ 145-146 samt regler udstedt i medfør af § 152 for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Bestemmelsen præciserer de kollektive kompetencekrav til aflønningsudvalget, således at formanden og medlemmerne af aflønningsudvalget skal have den fornødne viden, kvalifikationer og kompetencer til at forstå og overvåge virksomhedens lønpolitik og praksis, risikostyring og kontrolaktiviteter.

Aflønningsudvalget skal være sammensat således, at udvalget kan foretage en kvalificeret og uafhængig vurdering af, om virksomhedens lønpolitik er i overensstemmelse med aflønningsreglerne i denne lov og regler udstedt i medfør heraf.

Det indebærer eksempelvis, at aflønningsudvalget skal kunne foretage en vurdering af, om aflønningspolitikken fremmer en god og effektiv risikostyring. samt om virksomhedens brug af variabel løn overholder kravene i § 146.

Der bør være mindst et medlem af bestyrelsen, der har erfaring med risikostyring og kontrol. Endvidere bør medlemmer af aflønningsudvalget besidde den sagkundskab og uafhængighed, der gør dem i stand til at foretage en uafhængig vurdering af lønpolitikens formålstjenstlighed, herunder af lønpolitikens betydning for risici og risikostyring. Der er ikke i forslaget krav om, at udvalget skal have et vist antal medlemmer, da dette må afgøres ud fra virksomhedens konkrete behov.

Forslaget har ikke til formål at stille yderligere krav til de enkelte udvalgsmedlemmers kompetencer men skal sikre, at bestyrelsen ved nedsættelsen af aflønningsudvalget tager højde for, at udvalgsmedlemmerne kollektivt besidder de rette kompetencer til at varetage udvalgets opgaver. Forslaget er således en præcisering af, at også aflønningsudvalget i sin sammensætning skal leve op til det gældende kollektive kompetencekrav for bestyrelsen efter den foreslåede § 107.

I medfør af forslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 151, stk. 3, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 151, stk. 3, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Overtrædelser kan eksempelvis bestå i, at en virksomhed, som er forpligtet til at nedsætte et aflønningsudvalg, sammensætter et aflønningsudvalg, hvor der foruden et par medlemmer af bestyrelsen, tillige indgår medlemmer af den daglige ledelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at aflønningsudvalget skal forestå det forberedende arbejde for bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder lønpolitik og andre beslutninger herom, som kan have indflydelse på virksomhedens risikostyring, og i den forbindelse forestå en række opgaver, som er nærmere fastsat i bestemmelsens nr. 1-6.

Den foreslåede bestemmelse fastlægges de konkrete opgaver, som aflønningsudvalget har ansvaret for at fastlægge. Det er opgaver, der skal bidrage til at sikre, at bestyrelsen kan få et samlet overblik over virksomhedens faktiske aflønningsstruktur, og som derved skal sikre, at bestyrelsen er bevidst om de risici, der er forbundet hermed. Det skal understreges, at det fortsat er den samlede bestyrelse, der har ansvaret for virksomhedens aflønningspolitik og praksis, men udvalgets arbejde er et vigtigt led i det forberedende arbejde.

Det er væsentligt, at bestyrelsen har fokus på virksomhedens lønpolitik og praksis både i forhold til den aktuelle situation, men også i forhold til fremtidige beslutninger for virksomheden. Aflønningsudvalget skal derfor danne sig et samlet billede af de risici, som knytter sig til virksomhedens aflønningspolitik og praksis, hvilket fastslås med den foreslåede bestemmelses nr. 1-6.

Det er aflønningsudvalgets opgave at forestå det forberedende arbejde i forhold til bestyrelsens beslutninger vedrørende aflønning, herunder om lønpolitikken og andre beslutninger herom.

Aflønningsudvalgets forberedende arbejde bør bestå af en vurdering af, om virksomhedens aflønning overholder reglerne om aflønning i denne lov samt nærmere fastsatte regler i medfør heraf i aflønningsbekendtgørelsen. Endvidere bør det forberedende arbejde bestå af at overvåge effektiviteten af virksomhedens tiltag på lønområdet set i forhold til virksomhedens risikostyring.

Aflønningsudvalget bør i forbindelse med varetagelsen af sine opgaver efter det foreslåede stk. 4, nr. 1-6, have adgang til alle data og informationer i forhold til bestyrelsens beslutningsproces for så vidt angår udformning, implementering, kontrol og revision af virksomhedens aflønningspolitik og praksis. Aflønningsudvalget bør ligeledes have tilstrækkelige økonomiske ressourcer og uhindret adgang til alle oplysninger og data fra de uafhængige kontrolfunktioner samt risikostyringsfunktionen til at udføre sine arbejdsopgaver. Aflønningsudvalget bør endvidere samarbejde med andre bestyrelsesudvalg, eksempelvis nominerings-, risiko- og revisionsudvalget, såfremt deres aktiviteter kan have en betydning for udformningen og efterlevelsen af virksomhedens lønpolitik og praksis.

Det foreslås med *stk. 4, nr. 1*, at aflønningsudvalget skal rådgive bestyrelsen om udformning af virksomhedens lønpolitik, bistå bestyrelsen med at påse overholdelsen af virksomhedens lønpolitik i praksis og vurdere, om virksomhedens lønpolitik er opdateret, herunder hvis nødvendigt komme med forslag til opdateringer af lønpolitikken.

Det er vigtigt, at virksomhedens lønpolitik er i overensstemmelse med den faktiske situation, som virksomheden befinder sig i, og aflønningsudvalget skal efter det foreslåede nr. 1 også vurdere, om virksomhedens lønpolitik er passende og opdateret på baggrund heraf, og i det omfang, at det er nødvendigt, komme med forslag til opdateringer af lønpolitikken.

Eksempelvis i tilfælde hvor virksomhedens lønpolitik ikke giver mulighed for tildeling af variabel løn til direktionen, og hvor virksomheden ønsker at tildele variabel løn til direktionen, skal udvalget således foreslå, at lønpolitikken opdateres, så den giver mulighed herfor. Opdateres lønpolitikken, skal udvalget endvidere påse, at bestyrelsen forelægger den opdaterede lønpolitik for generalforsamlingen til godkendelse.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at aflønningsudvalget skal sikre, at oplysningerne forelagt for det øverste organ om virksomhedens lønpolitik og -praksis samt oplysningerne efter § 146, stk. 1, nr. 3 litra a og b, er tilstrækkelige.

Oplysningerne i det foreslåede nr. 2 er tilstrækkelige, når de giver et retvisende billede af virksomhedens aflønningspraksis. Det vil sige, at oplysningerne skal beskrive den faktiske aflønning i virksomheden.

Dette kan både være oplysninger, som forelægges skriftligt for generalforsamlingen, eksempelvis virksomhedens lønpolitik, lønnoter til årsrapporten samt aflønningsrapporter, som oplysninger, der forelægges mundtligt for generalforsamlingen, som eksempelvis indgår i formandens beretning. Efter det foreslåede nr. 2 skal udvalget ligeledes sikre, at oplysningerne vedrørende forsikringsselskabets indstilling til at fastsætte et højere maksimalt loft for væsentlige risikotageres variable løndelev, som forelægges for generalforsamlingen efter det foreslåede § 146, stk. 1, nr. 3 litra a og b, er tilstrækkelige til, at generalforsamlingen kan tage en velinformeret beslutning.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at aflønningsudvalget skal vurdere, om virksomhedens processer og systemer er tilstrækkelige og tager højde for virksomhedens risici, herunder risici forbundet med forvaltning af kapital og likviditet, i forhold til virksomhedens aflønningsstruktur samt sikre, at virksomhedens lønpolitik og -praksis er i overensstemmelse med og fremmer en sund og effektiv risikostyring og er i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.

Udvalget skal i den forbindelse inddrage relevante afdelinger og forretningsenheder og i øvrigt have de fornødne ressourcer til rådighed som beskrevet indledningsvis i bemærkningerne til forslaget.

Virksomhedens interne processer og systemer er tilstrækkelige, når virksomhedens oplysninger om bestyrelsens, direktionens og øvrige ansattes aflønning kan konfigureres korrekt, herunder skal relevante personer i virksomheden kunne indsamle data fra virksomhedens systemer til brug for eksempelvis indberetning af kvantitative data til Finanstilsynet og offentliggørelse af kvalitative og kvantitative data om aflønning i medfør af aflønningsbekendtgørelsen. Virksomhedens interne processer er tilstrækkelige, når de bidrager til at sikre, at virksomhedens lønpolitik og praksis understøtter en sund og effektiv risikostyring i virksomheden.

Udvalget skal endvidere i medfør af det foreslåede nr. 3 sikre, at virksomhedens lønpolitik og praksis er i overensstemmelse med og fremmer en god og effektiv risikostyring, herunder sikre at disse er i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Kravet om, at lønpolitikken skal være i overensstemmelse med og fremme en god og effektiv risikostyring, medfører, at virksomheden skal fastlægge rammerne for virksomhedens faktiske aflønning, herunder fastlægge, om virksomheden vil anvende variabel løn. Virksomhedens aflønningsordninger og -strukturer bør være i overensstemmelse med virksomhedens forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser. Udvalget bør vurdere, om virksomheden har omsat lovgivningens krav til aflønning til en lønpolitik, der fastlægger rammerne for aflønning af virksomhedens ansatte set i forhold til virksomhedens forretningsmodel og -strategi samt de risici, der er forbundet hermed. Udvalget bør endvidere vurdere, om der er elementer i virksomhedens lønpolitik og praksis, der kan stride mod risikostyringshensyn. Det er vigtigt, at udvalget i denne forbindelse har de fornødne ressourcer til rådighed, som er nærmere beskrevet indledningsvis i bemærkningerne til forslaget.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 4*, at aflønningsudvalget skal vurdere virksomhedens og forretningsenhedernes samlede resultater og sikre, at direktionen har evalueret de resultatkriterier, der har dannet grundlag for beregningen af variabel løn til virksomhedens andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, jf. § 146, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udvalget skal gennemgå virksomhedens og forretningsenhedernes samlede årlige resultater på et overordnet niveau. Forslaget stiller ikke krav om, at udvalget gennemgår resultatkriterier m.v. helt ned i detaljen.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 5*, at aflønningsudvalget skal kontrollere udvalgte evalueringer foretaget af direktionen, jf. nr. 4, for at teste om betingelserne i § 146, stk. 4 er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udvalget skal sikre, at direktionen har lavet evalueringer (i praksis benævnt "backtesting") af variabel løn til andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, jf. lovforslagets § 146, stk. 4. Udvalget skal således kontrollere, at direktionen har lavet evalueringerne efter det foreslåede § 146, stk. 4. Udvalget skal endvidere lave en stikprøvekontrol af udvalgte evalueringer foretaget af direktionen for at sikre, at dette er sket korrekt. Stikprøvekontrollen bør efter en konkret vurdering tage udgangspunkt i de evalueringer, som har medført de største nedjusteringer eller uregelmæssigheder i forhold til den på beregningstidspunktet beregnede variable løndel.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 6*, at aflønningsudvalget skal sikre, at de uafhængige kontrolfunktioner og andre relevante funktioner inddrages i det omfang det er nødvendigt for gennemførelsen af opgaverne i nr. 1-5, og i det omfang, det er nødvendigt, søge eksternt rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at de uafhængige kontrolfunktioner og andre relevante funktioner, eksempelvis compliancefunktionen, inddrages i det omfang, det er nødvendigt for, at udvalget kan udføre sine opgaver efter de foreslåede bestemmelsers nr. 1-5, og i det omfang det er nødvendigt, bør søge eksternt rådgivning.

Eksternt rådgivning vil eksempelvis kunne være fra personer, der har erfaring med aflønningsreglerne for den finansielle sektor.

Efter forslagets indledende bemærkninger bør aflønningsudvalget have tilstrækkelige økonomiske ressourcer til at løse sine arbejdsopgaver, herunder til eksternt rådgivning, såfremt dette er nødvendigt.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, foreslås lovforslagets § 151, stk. 4, straffelagt med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af det foreslåede § 151, stk. 4, er forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Hvis eksempelvis aflønningsudvalget undlader at udføre en væsentlig del af udvalgets opgaver, som er pålagt udvalget i medfør af det foreslåede stk. 4, og som er relevante for den pågældende virksomhed, vil forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden kunne straffes med bøde.

Det foreslås i *stk. 5*, at aflønningsudvalget kan varetage andre opgaver vedrørende aflønning. Udvalget skal i det forberedende arbejde varetage virksomhedens langsigtede interesser, herunder også i forhold til investorer, og offentlighedens interesse.

Udvalget skal i forbindelse med dets arbejde fokusere på virksomhedens langsigtede interesser. Det vil sige, at aflønningsudvalget skal overveje, hvilke konsekvenser en virksomheds aflønning kan have på længere sigt. Hvad der skal forstås ved "langsigtet", afhænger af en konkret vurdering i forhold til eksempelvis den pågældende virksomhed, dennes forretningsmodel og dennes lønpolitik.

Andre opgaver kan eksempelvis være i forhold til inddragelse af eksterne konsulenter i forbindelse med håndtering af en konkret sag om aflønning i virksomheden eller i forbindelse med udarbejdelse af virksomhedens lønpolitik, bonusprogrammer m.v. Direktionen bør her overveje, om det er nødvendigt, at udvalget orienteres herom med henblik på at kontrollere, om konsulenterne har den nødvendige ekspertise om aflønning inden for den finansielle sektor.

Udvalget kan eksempelvis også komme med anbefalinger til bestyrelsen om størrelsen på samt sammensætningen af aflønningen til den risikoansvarlige, den complianceansvarlige og eventuelt den interne revision. En sådan anbefaling kan være baseret på markedsstandarder for medarbejderkategorierne. Anbefalingerne skal iagttage kravene i aflønningsreglerne.

I medfør af forslagets § 312, stk. 1, nr. 1, kan overtrædelser af § 151, stk. 5, straffes med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 151, stk. 5, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. En overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at aflønningsudvalget ikke i det forberedende arbejde, varetager virksomhedens langsigtede interesser.

Det foreslås i *stk. 6*, at i virksomheder, der er omfattet af stk. 1, og hvor der er medarbejderrepræsentation i bestyrelsen i medfør af reglerne i kapitel 8 i selskabsloven, skal mindst en af disse repræsentanter være medlem af aflønningsudvalget nedsat i medfør af stk. 1 eller 2.

Da aflønning er et centralt emne med betydning for alle ansatte i eksempelvis et forsikringsselskab, er det vigtigt, at medarbejderne er sikret indflydelse på bestyrelsens arbejde med at fastlægge virksomhedens lønpolitik. Det foreslås derfor, at i virksomheder, der er omfattet af stk. 1, og hvor der er medarbejderrepræsentation i bestyrelsen i medfør af reglerne i selskabslovens kapitel 8, skal mindst en af disse repræsentanter være medlem af aflønningsudvalget nedsat i medfør af stk. 1 eller 2. Ved at stille krav om, at mindst et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlemmer skal deltage i aflønningsudvalget, sikres det, at de medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer får indflydelse på udarbejdelsen af virksomhedens lønpolitik i udvalget, og også ved behandling af andre aflønningsspørgsmål i udvalget. Det er den samlede bestyrelse, der udpeger medlemmer af aflønningsudvalget, herunder mindst et eventuelt medarbejdervalgt medlem.

Den foreslåede bestemmelse i § 151, stk. 2, giver muligheder for at etablere et fælles aflønningsudvalg, hvis der er flere virksomheder inden for samme koncern, som har pligt til at nedsætte et aflønningsudvalg i medfør af stk. 1. Dette vil kunne medføre, at der nedsættes et fælles aflønningsudvalg i en finansiel virksomhed, som er omfattet af pligten til at nedsætte et aflønningsudvalg, men som ikke er omfattet af reglerne om medarbejderrepræsentation i selskabslovens kapitel 8. Hvis der etableres et fælles aflønningsudvalg i medfør af § 151, stk. 2, 1. pkt., og en eller flere af de omfattede virksomheder har medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer i medfør af reglerne herom i selskabsloven, skal et eller flere af disse bestyrelsesmedlemmer være medlem af det fælles aflønningsudvalg.

De almindelige habilitetsregler finder anvendelse på bestyrelsens, herunder udvalgets, arbejde, og et bestyrelsesmedlem vil derfor ikke kunne deltage i behandlingen af aflønningsspørgsmål, hvor den pågældende har en personlig og/eller økonomisk interesse i resultatet.

Bestyrelsen skal fastlægge en lønpolitik for bestyrelsen, direktionen og ansatte, hvis aktiviteter har indflydelse på virksomhedens risikoprofil (væsentlige risikotagere). Uanset at lønpolitikken skal omfatte bestyrelsens egne forhold, anses bestyrelsen ikke som inhabil i den sammenhæng.

For så vidt angår medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer vil disse i kraft af deres bestyrelsespost automatisk anses for at være væsentlige risikotagere. Men ud over bestyrelsesposten vil disse medarbejdere kunne være udpeget som væsentlige risikotagere i kraft af deres daglige job i virksomheden.

Et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem, der også er udpeget som væsentlig risikotager i kraft af dennes daglige job i virksomheden, vil kun kunne være omfattet af inhabilitetskravene, hvis beslutninger, der tages i aflønningsudvalget, vedrører den ansatte selv, dvs. hvis den ansatte er udpeget som væsentlige risikotager, og den pågældende beslutning vil gælde for alle væsentlige risikotagere. Hvis beslutningen alene vedrører visse ansatte, eksempelvis ansatte i en specifik afdeling, og den pågældende arbejder i en anden afdeling, vil beslutningen i almindelighed ikke påvirke den ansattes habilitet. Der kan dog også forekomme andre situationer, hvor den ansatte er inhabil, uden at beslutningen vedrører vedkommende selv. Hvis beslutningen eksempelvis vedrører et nærtstående familiemedlem, må den ansatte anses for at være inhabil i forhold hertil.

Hvis beslutningen vedrører den ansatte, må det vurderes, om den ansatte har en så åbenbar og væsentlig interesse i beslutningen, at det kan være i strid med virksomhedens interesse.

Der må foretages en konkret vurdering af, om beslutningen vedrører generelle medarbejderrelaterede spørgsmål vedrørende en større gruppe af ansatte, som ikke vil føre til inhabilitet, eller om beslutningen særligt angår den enkelte ansatte eller en mindre gruppe af ansatte, som kan føre til inhabilitet. Det vil være afgørende, om indholdet af beslutningen er af så åbenbar og væsentlig betydning for den pågældende, at det må betragtes som tvivlsomt, om den pågældende vil kunne agere uden at lade sig påvirke af sin særlige egeninteresse. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis den pågældende er den eneste væsentlige risikotager i virksomheden, eller hvis den pågældende er den eneste, der vil blive berørt af den trufne beslutning.

I medfør af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, foreslås overtrædelser af § 151, stk. 6, strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af den foreslåede § 151, stk. 6, er forsikringsselskabet og forsikringsholdingvirksomheden. En overtrædelse af bestemmelsen kan være, at et forsikringsselskab, der har medarbejderrepræsentation i bestyrelsen i medfør af reglerne i kapitel 8 i selskabsloven, ikke udpeger mindst en af disse medarbejderepræsentanter til at være medlem af aflønningsudvalget nedsat i medfør af det foreslåede stk. 1 og 2.

Til § 152

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler på aflønningsområdet for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Bestemmelsen er anvendt til fastsætte nær-

mere regler om definitionen af andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, om lønpolitik og aflønning, om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, og om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Den foreslåede § 152 viderefører lov om finansiel virksomhed § 77 i. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Aflønningsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 er udstedt med hjemmel i § 77 i, og indeholder nærmere regler om definitionen af andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders risikoprofil.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder om definitionen af andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder om lønpolitik og aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, der supplerer reglerne i artikel 258 og 275 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Hjemmelsbestemmelserne i den foreslåede § 151 forudsættes at skulle anvendes til at udstede regler, der supplerer reglerne i Solvens II-forordningens artikel 258 og 275 for gruppe 1-forsikringsselskaber og for forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab. Artiklerne indeholder regler om aflønning, herunder rammer for indholdet af selskabernes aflønningspolitik og sammenhængen mellem aflønningspolitikken og selskabernes risikostyring.

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil hjemlen kunne benyttes til at fastsætte regler, som svarer til reglerne i Solvens II-forordningen.

Solvens II-forordningens artikel 258 og 275 indeholder bestemmelser om aflønning for gruppe 1-forsikringsselskaber og for forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, herunder rammer for indholdet af selskabernes aflønningspolitik og sammenhængen mellem aflønningspolitikken og selskabernes risikostyring. Solvens II-forordningen indeholder herudover bl.a. krav om, at dele af variable løndelev skal udskydes i mindst 3 år, ligesom der stilles krav til mulighederne for at kræve udbetalte variable løndelev tilbagebetalt, hvis forudsætningerne for udbetaling har ændret sig.

Bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler om lønpolitik og aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er en videreførelse af § 77 i, i lov om finansiel virksomhed, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Reglerne i bekendtgørelsen supplerer, sammen med reglerne i lovforslagets kapitel 13, rammerne i Solvens II forordningen for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der har et gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab, og indfører tilsvarende krav for gruppe 2-forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke har gruppe 1-forsikringsselskab som datterselskab.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil.

Bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om deres aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil er udnyttet i aflønningsbekendtgørelsen, hvor der bl.a. er fastsat nærmere regler om indberetningskravene.

Den gældende hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 77 i, stk. 3, er udnyttet i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser. Bekendtgørelsen vil fortsat være i kraft efter lovforslagets ikrafttræden, jf. lovforslagets § 321.

Pligten til at offentliggøre oplysninger om bestyrelsens, direktionens og andre væsentlige risikotageres aflønning vedrører både kvalitative og kvantitative oplysninger. De kvalitative oplysninger er eksempelvis oplysninger om beslutningsprocessen i forbindelse med fastlæggelse af lønpolitikken, de vigtigste karakteristika ved aflønningssystemets opbygning og resultatkriterier for tildeling af rettigheder til aktier, optioner eller variable lønkomponenter. De kvantitative oplysninger er eksempelvis lønsummen i regnskabsåret fordelt på fast og variabel løn og antal modtagere, den variable løns størrelse og form fordelt på kontant udbetaling, aktier eller aktielignende instrumenter eller andet, størrelsen af den udskudte aflønning fordelt på optjente og ikkeoptjente andele og størrelsen af den udskudte aflønning, der er tildelt i regnskabsåret, udbetalt og reduceret gennem resultatjusteringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution

Bestemmelsen indeholder en bemyndigelse, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution. Det vil sige både virksomhedens aflønning af dens ansatte og betalinger til virksomheden for udøvelse af forsikringsdistribution.

Den gældende hjemmel lov om finansiel virksomhed, er udnyttet i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser. Det forventes, at bekendtgørelsen tilpasses som følge af, at reglerne om aflønning i forbindelse med forsikringsdistribution videreføres i dette kapital.

Til § 153

Den gældende § 126 b i lov om finansiel virksomhed fastlægger nærmere regler om gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag, basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag.

Den foreslåede § 153 viderefører § 126 b i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 87-89.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag.

Bestemmelsen fastlægger nærmere regler om gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag, basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag. Kapitalen opdeles i tre klasser efter nærmere fastsatte kriterier. Klasserne afspejler kapitalens kvalitet, hvor klasse 1-kapital er af højeste kvalitet. Det er hensigtsmæssigt at have en opdeling i klasser og visse begrænsninger i forhold til den kapital, der kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for at forhindre, at virksomheder bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet. Ved klassificeringen af kapitalen bliver det muligt at fastsætte rammer for kvaliteten af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at anvendelsen af det supplerende kapitalgrundlag kræver Finanstilsynets godkendelse.

Kommissionen har som en del af niveau 2-reguleringen vedtaget Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/499 af 24. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende de procedurer, der skal følges i forbindelse med tilsynsmyndighedernes meddelelse af godkendelse af anvendelsen af elementer af det supplerende kapitalgrundlag. Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 92, stk. 1 og 2, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af bestemmelsens 2. pkt. straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det anvender det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget uden Finanstilsynets godkendelse.

Det fremgår af *stk. 2, nr. 1*, at basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver, værdiansat i henhold til reglerne i bekendtgørelse om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber, og reduceres end værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet.

Det foreslåede medfører, at beløbet vil skulle opgøres regler udstedt i medfør af forslagets § 158, stk. 5, om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Beløbet, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver, fratrækkes værdien af egne aktier, der ejes af forsikringsselskabet og tillægges værdien af efterstillet gæld, der i tilfælde af låntagers konkurs træder tilbage i forhold til øvrige kreditorer, men ikke for egenkapital.

Det fremgår af *stk. 2, nr. 2*, basiskapitalgrundlaget består af efterstillet gæld.

Det foreslås i *stk. 3*, at det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Det kan blandt andet omfatte ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital, remburs, garantier samt andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikringsselskabet, forudsat at de ikke er en del af basiskapitalgrundlaget.

Ved gensidige forsikringsselskaber med variable bidrag kan det supplerende kapitalgrundlag også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

EIOPA har som en del af niveau 3-reguleringen desuden udstedt retningslinjer for supplerende kapitalgrundlag, der vedrører artikel 89, 90, 93-96, 226 og 235 i Solvens II-direktivet samt artikel 62-67, 74-75, 78-79 i Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Retningslinjerne er rettet til tilsynsmyndigheder i henhold til Solvens II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 4*, at Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II), hvilken kapital der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om orudgående godkendelse af Finanstilsynet

Kommissionen har fastlagt denne liste som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 97, stk. 2, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

EIOPA har som en del af niveau 3-reguleringen desuden udstedt retningslinjer for klassificering af kapitalgrundlag, der vedrører artikel 93-95 i Solvens II-direktivet og artikel 69-73, 76-77, 79 og 82 i Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Retningslinjerne er rettet til tilsynsmyndigheder i henhold til Solvens II-direktivet og har til formål at vejlede om, hvordan listerne over elementer af kapitalgrundlaget og de faktorer, der benyttes til klassificering for hver tier, bør anvendes. Endvidere skitserer retningslinjerne procedurerne for klassificering af kapitalgrundlag, herunder tilsynsmyndighedernes forudgående godkendelse af elementer, der ikke er med på listerne over elementer af kapitalgrundlaget.

Formålet med Kommissionens liste og Finanstilsynets godkendelse er at sikre, at den kapital, der medregnes i kapitalgrundlaget, er af en passende kvalitet, og dermed er egnet til at dække solvenskapitalkravet. Dette skal medvirke til at forhindre, at forsikringsselskaber bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet.

Finanstilsynet vil i sin godkendelse af kapital, der ikke fremgår af Kommissionens liste, tage en række faktorer i betragtning. Finanstilsynet vil blandt andet vurdere, om kapitalen kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern).

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelses 2. pkt. straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der undlader at få Finanstilsynets forudgående godkendelse af anden kapital, end kapital anført i lovforslagets § 153, kan straffes med bøde.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

Hjemlen forudsættes benyttet til at gennemføre regler om opgørelse af kapital grundlaget i Solevns II-direktivet, anvendt artikel 90 og 91 i Solvens II-direktivet.

Den foreslåede hjemmel er en videreførelse af § 126 b, stk. 5, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 620 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., der indeholder regler om kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Derudover indeholder bekendtgørelsen regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i forslagens §§ 153 og 154 samt nærmere regler om kapitalgrundlagselementerne og Finanstilsynets godkendelse af det supplerende kapitalgrundlag.

Der henvises desuden til bemærkningerne til dette forslags § 154, stk. 6, og § 155, stk. 7, for nærmere information om indholdet af bekendtgørelsen.

Til § 154

Den gældende § 126 c i love om finansiel virksomhed fastlægger nærmere bestemmelser om gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af solvenskapitalkravet.

Den foreslåede § 154 viderefører lov om finansiel virksomhed § 126 c uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 100-102 og 119.

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. *stk. 2*.

Solvenskapitalkravet skal sætte forsikringsselskabet i stand til at dække betydelige tab og give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

Den måde, hvorpå solvenskapitalkravet opgøres, enten ved anvendelse af standardformlen, jf. forslagens § 9, stk. 1, nr. 28, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, afspejler den risiko gruppe 1-forsikringsselskabet har påtaget sig, samt den risiko selskabet forventer at påtage sig de kommende 12 måneder. For den eksisterende virksomhed som gruppe 1-forsikringsselskabet udøver, afspejler solvenskapitalkravet alene uventede tab, da de forventede tab antages at være indeholdt i selskabets prissætning. For den virksomhed gruppe 1-forsikringsselskabet forventes at udøve over de kommende 12 måneder afspejler solvenskapitalkravet derimod både forventede og uventede tab.

Det fremgår af præamblen til Solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring skal solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikringsselskabet skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en

konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at forsikringsselskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. kan opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt. Denne økonomiske kapital opgøres på grundlag af forsikringsselskabets risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker, såsom genforsikring og finansielle afdækningsinstrumenter, samt diversifikationseffekter. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige investeringer i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning.

Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer.

Diversifikationseffekten kan optimeres ved at sprede investeringerne i porteføljen, da det reducerer betydningen af, at en enkelt investering eventuelt falder markant.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de ikke sikrer at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det solvenskapitalkrav, som selskabet har opgjort, jf. det foreslåede stk. 2. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at træffe nødvendige og/eller tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at selskabet har et kapitalgrundlag, som krævet i henhold til bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

De overordnede rammer for standardformlen fremgår af Solvens II-direktivets artikel 103-109, som ændret ved Omnibus II-direktivet, der er gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen i stk. 6.

Selve standardformlen er fastlagt af Kommissionen som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 111 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

EIOPA har som en del af niveau 3-reguleringen desuden udstedt retningslinjer for delmodulet for sygeforsikringskatastroferisici, der vedrører artikel 105, stk. 4, i Solvens II-direktivet samt artikel 160-163 og bilag VI i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Retningslinjerne er rettet til tilsynsmyndigheder i henhold til Solvens II-direktivet og har til formål at fremme konvergerende praksis på tværs af medlemsstaterne samt hjælpe selskaber med på en hensigtsmæssig måde at identificere og beregne de kvantiteter, der indgår i beregningen af kapitalkravet for sygeforsikringskatastrofer i forskellige scenarier og situationer.

Et gruppe 1-forsikringsselskab har også mulighed for at anvende en af Finanstilsynet godkendt intern model, som selskabet selv udvikler, til at opgøre solvenskapitalkravet. De overordnede rammer for interne modeller fremgår af Solvens II-direktivets artikel 112, 113 og 115-126, som ændret ved Omnibus II-direktivet, der er gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i stk. 6. For at opnå godkendelse skal den interne model opfylde en række betingelser, der dels fremgår på bekendtgørelsesniveau dels i nærmere regler fastsat af Kommissionen som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/460 af 19. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for så vidt angår proceduren for godkendelse af en intern model. Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 114 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Solvenskapitalkravet opgøres ud fra den forudsætning, at selskabet fortsat vil udøve virksomhed, altså på going concern-basis.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 2 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i, at solvenskapitalkravet opgøres i strid med standardformlen eller ved anvendelse af en intern model, der ikke er godkendt af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 3*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, hvis Finanstilsynet godkender dette.

Bestemmelsen giver et gruppe 1-forsikringsselskab mulighed for at anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, og dermed justere nogle af de parametre, der anvendes i standardformlen. Dette skal sikre, at standardformlen i et vist omfang kan tilpasses selskabernes specifikke forhold. Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler for tilsynsmyndighedernes godkendelse af selskabsspecifikke parametre som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/498 af 24. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende tilsynsmyndighedernes godkendelsesprocedurer for anvendelse af virksomhedsspecifikke parametre. Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 111, stk. 2, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede *stk. 3* kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet uden Finanstilsynets godkendelse.

Det foreslås i *stk. 4* at afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Bestemmelsen gennemfører artikel 110 i Solvens II-direktivet.

Med risikomoduler forstås eksempelvis markedsrisici, modpartsrisici og forsikringsrisici for henholdsvis skadesforsikring og livsforsikring.

Ved vurdering af, om selskabets risikoprofil afviger væsentlig fra standardformlen, vil Finanstilsynet vurdere, om det er sandsynligt, at selskabet på baggrund af afvigelserne kan opretholde en effektiv virksomhedsstyring i overensstemmelse med lovforslagets § 133.

Denne mulighed tænkes anvendt, hvis opgørelsen af solvenskapitalkravet ved at anvende standardformlen ikke giver et retvisende billede, og hvis Finanstilsynet på den baggrund vurderer, at en anvendelse af standardformlen er uhensigtsmæssig. Finanstilsynet kan således kræve, at selskabet udarbejder en intern model i overensstemmelse med de kriterier, der vil blive fastlagt i henhold til § 154, stk. 6.

I perioden indtil virksomheden har rettet op på forholdet eller udarbejdet den interne model for de relevante risikomoduler, kan Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg som beskrevet i forslaget § 277.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskabet som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og herefter skal indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at selskabet ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med artikel 102, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet.

Fristen for indberetning til Finanstilsynet følger de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra c. Efter artikel 312, stk. 1, litra c, skal de årlige kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning.

For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet en indholdsmæssig forskel i anvendelsen af ordet »øjeblikkeligt« i lovtæksten i modsætningen til direktivets anvendelse af ordet »omgående«. Ordet »øjeblikkeligt« er tillige anvendt i forbindelse med det tilsvarende krav på soloniveau, jf. direktivets artikel 102, stk. 1, 4. afsnit, og forslagets § 126 c, stk. 5. Anvendelsen af forskellige ord i den danske udgave af direktivet kan ikke antages at tilsigte en indholdsmæssig forskel, idet den engelske version af direktivet benytter samme sprogbrug i forhold til kravet, jf. artikel 102, stk. 1, 4. afsnit og artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, der begge steder anvender vendingen »without delay«. For at sikre overensstemmelse i sprogbrugen i de danske regler anvendes »øjeblikkeligt« begge steder. Den nærmere afgrænsning af »øjeblikkelig« må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. Kravet vurderes at indebære, at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 5 kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det ikke minimum én gang årlig opgør og indberetter resultatet af solvenskapitalkravet til Finanstilsynet. På samme måde betyder det, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det undlader at foretage en ny opgørelse af solvenskapitalkravet, når der er ændringer af væsentlig betydning til opgørelsen, eller hvis det undlader øjeblikkelig efter en sådan opgørelse at indberette resultatet af solvenskapitalkravet til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

Det foreslåede stk. 6 viderefører den gældende bestemmelse i § 126 c, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, der er benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. og bekendtgørelse nr. 1165 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en intern model for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

I bekendtgørelsen om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. fastsættes en opdeling af kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier. Indregningen af kapital i de enkelte klasser sker efter nærmere fastsatte kriterier. Bestemmelserne i bekendtgørelsen bidrager til, at artiklerne 93-96 og 98 i Solvens II-direktivet gennemføres.

I forhold til behandlingen af særlige bonushensættelser er der ved gennemførelsen af Solvens II-direktivet sket en ændring. Særlige bonushensættelser af type B i livsforsikringsselskaber kunne under den tidligere gældende regulering i bekendtgørelse nr. 1112 af 9. oktober 2014 om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber og kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber indregnes som en del af kernekapitalen og anses som en del af de forsikringsmæssige hensættelser. Dette har blandt andet den konsekvens, at de er en del af de samlede forpligtelser, for hvilke der skal registreres aktiver, jf. forslagets § 220. Der var således mulighed for at opbygge en ekstra overdækning i registeret over aktiver som følge af, at der skulle registreres aktiver til fordel for særlige bonushensættelser.

Med Solvens II-direktivet anses særlige bonushensættelser som kapital, der kan klassificeres som kapital af højeste kvalitet, hvis kriterierne herfor er opfyldt. Denne kapital kan, i modsætning til tidligere, ikke samtidig anses som forpligtelser. Det betyder, at der ikke længere registreres aktiver til fordel for de særlige bonushensættelser. I stedet vil forsikringstagerne være beskyttet via det risikobaserede solvenskapitalkrav.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler for anerkendelse af kapitalgrundlag som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 99 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 153, stk. 5, og § 155, stk. 7, for nærmere information om indholdet af bemyndigelserne.

Bekendtgørelse nr. 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen fastsætter de nærmere regler for anvendelsen af standardformlen. Standardformlen opdeler forsikringsselskabets risici i risikokategorier. De enkelte risikokategorier i solvenskapitalkravet er opgjort således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. at opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, også kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Risiciene i hver enkelt risikokategori vurderes, hvorefter de lægges sammen. Ved sammenlægningen tages der højde for diversifikationseffekterne. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige risici i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning. Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer. Diversifikationseffekterne er udtrykt ved brug af korrelationskoefficienter, det vil sige kvantitative mål for afhængighed mellem risiciene. Sammenlægningen af risikokategorierne ved brug af korrelationskoefficienterne resulterer i et samlet solvenskapitalkrav, der også opfylder VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Hvis forsikringsselskabets risikoprofil afspejles bedre ved anvendelsen af selskabsspecifikke parametre tillades dette for udvalgte risikokategorier, som dækker forsikringsrisici, under den forudsætning, at sådanne parametre er opgjort ved brug af relevante, præcise og fyldestgørende data. Selskabets specifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet, men er ikke underlagt samme godkendelsesprocedure som en intern model.

For at afspejle små og mindre komplekse forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for, at anvende forenklede metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Bekendtgørelsen 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en intern model indeholder en række bestemmelser om opgørelse og godkendelse af interne modeller. En godkendelse fra Finanstilsynet kræver, at selskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende. Mere specifikt skal den interne model i tilstrækkelig grad anvendes i selskabet, opfylde statistiske kvalitets- og kalibreringsstandarder til sikring af, at solvenskapitalkravet opgøres på et givent beskyttelsesniveau samt forklare årsagerne og kilderne til overskud og tab. Desuden skal den interne model og dens output løbende valideres, og modellen skal dokumenteres, således at en tredjepart kan forstå den.

Til § 155

Den gældende § 126 d i lov om finansiel virksomhed fastlægger nærmere bestemmelser om gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af minimumskapitalkravet.

Den foreslåede § 155 viderefører lov om finansiel virksomhed § 126 d uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 128 og 129, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Der er større krav til kvaliteten af det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, end til det kapitalgrundlag, der skal dække solvenskapitalkravet, jf. herom forslagets § 154.

Minimumskapitalkravet sikrer et minimumsniveau, som basiskapitalgrundlaget mindst skal opfylde. Hvis basiskapitalgrundlaget ikke dækker minimumskapitalkravet, vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Solvens II-direktivet fastsætter de overordnede rammer for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Det fremgår heraf, at minimumskapitalkravet opgøres som en simpel funktion af selskabets forsikringsmæssige hensættelser, bruttopræmier og risikosummer. Hver af disse størrelser ganges med en faktor for at finde det samlede minimumskapitalkrav. Faktoren

er fastsat således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 85 pct. at opfylde sine forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 85 pct. på 12 måneders sigt.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler for opgørelsen af minimumskapitalkravet som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 130 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de ikke sikrer at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det minimumskapitalkrav, som selskabet har opgjort. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at træffe nødvendige og/eller tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at selskabet har et basiskapitalgrundlag, som krævet i henhold til bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbene i stk. 3 og det største af de for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Minimumskapitalkravet fastsættes således ved, at selskabet foretager en opgørelse i overensstemmelse med regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 130 i Solvens II-direktivet, jf. herom nedenfor under bemærkningerne til stk. 3, og sammenligner denne, med den nedre grænse for minimumskapitalkravet, der gælder for det pågældende selskab. Hvilken nedre grænse, der gælder for det konkrete forsikringsselskab, afhænger af, hvilken virksomhed forsikringsselskabet udøver, jf. nedenfor under bemærkningerne til stk. 5.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Europa-Kommissionen i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) fastsætter regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 155 og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 277.

Det foreslås i *3. pkt.*, at ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Formlen for det opgjorte minimumskapitalkrav er fastsat således, at minimumskapitalkravet i de fleste tilfælde vil ligge indenfor 25 pct. og 45 pct. af solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillæg. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav uden for disse grænser, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til enten 25 pct. eller 45 pct., afhængig af om det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger under 25 pct. eller over 45 pct. Hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 48 pct., vil det blive fastsat til 45 pct., og omvendt vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct., hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 21 pct.

Det foreslås i *stk. 4*, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Bestemmelsen har til formål at medføre en øget forståelse for Finanstilsynet af det pågældende forsikringsselskabs særlige risikoprofil med henblik på at føre et effektivt tilsyn med selskabet.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af stk. 4 f kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det ikke indsender en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at de nedre grænser for minimumskapitalkravet følger af nr. 1-5.

Af bestemmelsen nr. 1-5 fremgår de nedre grænser for minimumskapitalkravet fastsat efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Det fremgår af Solvens II-direktivets artikel 300, at beløb opgjort i euro bliver revideret hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016. Medlemslandene skal gennemføre de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende. Efter gældende praksis sker gennemførelsen af de reviderede beløb via ændringslove til lov om finansiel virksomhed. Denne praksis forventes videreført med lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 1*, at den nedre grænse for minimumskapitalkravet er 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2.

Den foreslåede grænse finder anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2. Sammen med bestemmelsens stk. 1 indebærer det foreslåede, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 2, som minimum vil skulle være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 153 og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i bilag 2 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontine virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 2*, at den nedre grænse for minimumskapitalkravet er 2,5 mio. for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 1.

Sammen med bestemmelsens stk. 1 indebærer det foreslåede, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i lovforslagets bilag 1, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 154 og regler udstedt i medfør heraf på 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i lovforslagets bilag 1 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælpsforsikring og assistance.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 3*, at den nedre grænse for minimumskapitalkravet er 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 1.

Sammen med bestemmelsens stk. 1 indebærer det foreslåede, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 1, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 154 og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 i lovforslagets bilag 1 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartøjer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, at den nedre grænse for minimumskapitalkravet er 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Sammen med bestemmelsens stk. 1 indebærer det foreslåede, at selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 153 og regler udstedt i medfør heraf på 3,6 mio. euro.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 5*, at den nedre grænse for minimumskapitalkravet er 1,2 mio. euro for captivgenforsikringsselskaber.

Et captivegenforsikringsselskab er defineret i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 17, som et genforsikringsselskab, der er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, og som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller i det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Sammen med bestemmelsens stk. 1 indebærer det foreslåede, at selskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 153 og regler udstedt i medfør heraf på 1,2 mio. euro.

Det foreslås i *stk. 6*, at gruppe 1-forsikringsselskaber som minimum skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med artikel 129, stk. 4, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Den kvartalsvise opgørelse og indberetning giver såvel forsikringsselskaberne som Finanstilsynet mulighed for at følge minimumskapitalkravet og en eventuel udvikling heri tæt.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal. Fristen for indberetning til Finanstilsynet følger de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det ikke opgør minimumskapitalkravet inden for den frist, der er fastsat i bestemmelsen, og hvis gruppe 1-forsikringsselskabet undlader at indberette resultatet af opgørelsen til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det foreslåede er en videreførelse af § 126 d, stk. 7, der bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere. Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 620 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

Bekendtgørelse om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. finder anvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner eller grupper omfattet af lovforslagets § 166, stk. 1 og 2. Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler om opgørelse af kapitalgrundlag, overskudskapital, fordelingsreglerne, klassificering af specifikke og supplerende kapitalgrundlagselementer, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

Det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, kan ikke indeholde kapital, som medregnes i det supplerende kapitalgrundlag. Ligeledes er der krav om en højere kvalitet af den kapital, der kan indgå i basiskapitalgrundlaget. Dette skal ses i sammenhæng med hensynet til beskyttelsen af forsikringstagerne.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 99 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til § 156

Den gældende § 126 fastsætter regler for gruppe 2-forsikringsselskabers tilstrækkelige basiskapital og selskabernes fastsættelse af det individuelle solvensbehov.

Den foreslåede § 156 viderefører § 126 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Gruppe 2-forsikringsselskaber er ikke omfattet af de mere omfattende kapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaber, på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde, ikke er omfattet af Solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med enklere solvensregler. Gruppe 2-forsikringsselskabers opgørelse af det individuelle solvensbehov skal følge de regler, der er udstedt i medfør af lovforslagets § 157.

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital til at dække selskabets risici.

Der er tale om en forpligtelse, som er pålagt bestyrelsen og direktionen i gruppe 2-forsikringsselskabet. De overvejelser, som bestyrelsen og direktionen skal gøre sig i denne henseende, skal udmønte sig i et individuelt solvensbehov, jf. det foreslåede *stk. 4*.

Den tilstrækkelige basiskapital er den kapital, som skal dække et selskabs individuelle solvensbehov. Ved vurderingen af selskabets tilstrækkelige basiskapital skal bestyrelsen og direktionen alene tage hensyn til selskabets risikoprofil og de samfundsmæssige forhold, som selskabet driver sine forretninger under. Samfundsmæssige forhold kan eksempelvis være det aktuelle renteniveau. Det er ikke i sig selv afgørende, hvor store risici gruppe 2-forsikringsselskabet har i forhold til andre selskaber, og gruppe 2-forsikringsselskabet kan således ikke undlade at kapitaldække betydelige risici, fordi andre selskaber har tilsvarende risici, der ikke er kapitaldækkede.

Med lovforslagets § 312, *stk. 2*, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede *stk. 1* kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de ikke sikrer at selskabet til enhver tid har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at træffe nødvendige og/eller tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital, som krævet i henhold til bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal have en minimumsbasiskapital, der svarer til det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 1-4.

Kravet til minimumsbasiskapitalen udgør den mindste ansvarlige kapital, som en forsikringsvirksomhed til enhver tid skal opfylde. De angivne beløb afhænger af den virksomhed, som gruppe 2-forsikringsselskabet udøver, og vil løbende, via lovændringer, blive reguleret for at tage højde for inflation. For at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne vil beløbsgrænserne blive reguleret sideløbende med beløbsgrænserne i forslaget § 155, *stk. 5*. Det følger af Solvens II-direktivet, at beløbsgrænserne hvert femte år inflationsreguleres, og at Kommissionen offentliggør de reviderede beløb i EU-Tidende.

Det foreslåede *nr. 1* angiver, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber er 3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2.

Det foreslåede *nr. 2* angiver, kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber er 2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomheden inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 1.

Lovforslagets bilag 1 dækker over Forsikringsklasse 1 (ulykke), 2 (sygdom), 3 (kaskoforsikring for landkøretøjer), 4 (kaskoforsikring for jernbanekøretøjer), 5 (kaskoforsikring for luftfartøjer), 6 (kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indseer og floder), 7 (godstransport), 8 (brand og naturkræfter), 9 (andre skader på ejendom), 16 (diverse økonomiske tab), 17 (retshjælpforsikring) eller 18 (assistance).

Det foreslåede *nr. 3* angiver, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber er 3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede *nr. 4* angiver, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber er 1,2 mio for captivegenforsikringsselskaber.

Der henvises til forslaget § 9, stk. 1, nr. 17, samt de tilhørende bemærkninger for en definition af captivegenforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 3*, at for gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber omfattet af af stk. 2, nr. 2, hvor vedtægterne giver selskabet mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, udgør kravet til minimumskapital, hvad der følger af nr. 1-2.

Det foreslåede *nr. 1* angiver, at kravet til minimumskapitalen er 0,225 mio. euro for gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 1.

Det foreslåede *nr. 2* angiver, at kravet til minimumskapitalen er 0,15 mio. euro for gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 9 og 19, jf. bilag 1.

Det foreslås i *stk. 4*, at et gruppe 2-forsikringsselskabs direktion og bestyrelse opgør det individuelle solvensbehov.

Det individuelle solvensbehov er den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der kun er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge af forsikringsselskabets insolvens. Kravene til opgørelsen af det individuelle solvensbehov fremgår af bekendtgørelse nr. 356 af 8. april 2015 om driftsplaner, planer for genoprettelse, finansieringsplaner og individuelt solvensbehov for forsikringsselskaber og opgørelsen skal følge disse krav, hvorefter det individuelle solvensbehov skal opgøres som det beløb, der er resultatet af forsikringsselskabets risikovurdering.

Et gruppe 2-forsikringsselskabs risikovurdering er en vurdering af alle væsentlige risici, som forsikringsselskabet er eller kan blive mødt med i dets strategiske planlægningsperiode og foretages med udgangspunkt i gruppe 2-forsikringsselskabets forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser. Risikovurderingen skal som minimum indeholde en kvalitativ beskrivelse af forsikringsselskabets væsentligste risici, en vurdering af, hvilke risici der imødegås med kapital, og hvilke risici der imødegås med risikobegrænsende foranstaltninger eller lignende, samt en kvantificering af forsikringsselskabets væsentligste risici.

Overvejelserne omkring det individuelle solvensbehov skal have et fremadrettet perspektiv og foretages ud fra en going concern-forudsætning både på kort og lang sigt. Vurderingen skal således udtrykke gruppe 2-forsikringsselskabets mulighed for at overholde kapitalkravene både inden for en tidshorisont på ét år samt inden for gruppe 2-forsikringsselskabets strategiske planlægningsperiode. Det er op til gruppe 2-forsikringsselskabet at bestemme, hvilke metoder, forudsætninger, parametre m.v., der skal anvendes ved fremskrivningerne, som lægges til grund for den langsigtede vurdering.

Væsentlige ændringer i gruppe 2-forsikringsselskabets strategi, forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser skal medføre nye overvejelser omkring det individuelle solvensbehov.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 4 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de på baggrund af den foreslåede stk. 1 ikke opgør virksomhedens individuelle solvensbehov. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov eller at foretage opgørelsen af virksomhedens individuelle solvensbehov på en måde, der er utilstrækkelig til dække virksomhedens risici.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte et individuelt solvensbehov, der er højere end det, som selskabet har opgjort efter stk. 4.

Finanstilsynet påbyder det pågældende gruppe 2-forsikringsselskab et højere individuelt solvensbehov, hvis Finanstilsynet finder, at det af bestyrelsen og direktionen opgjorte individuelle solvensbehov efter stk. 4 ikke er tilstrækkeligt. Det individuelle solvensbehov kan ikke være mindre end kravet til minimumsbasiskapitalen efter stk. 2 og 3. Fastsætter Finanstilsynet et højere individuelt solvensbehov, end det af selskabet opgjorte, skal forsikringsselskabets individuelle solvensbehov som minimum svare hertil.

De forhold, som Finanstilsynet vil lægge vægt på ved opgørelsen af det individuelle solvensbehov, vil være de samme forhold, som bestyrelsen og direktionen skal lægge til grund for vurderingen efter stk. 4. I Finanstilsynets vurdering vil også kunne indgå en vurdering af ledelsen, herunder dens kompetence og risikovillighed. Finder Finanstilsynet, at det opgjorte individuelle solvensbehov er for lavt, vil Finanstilsynet gå i dialog med det pågældende selskab, før en eventuel

fastsættelse af et højere individuelt solvensbehov. I dialogen vil elementerne i gruppe 2-forsikringsselskabets individuelt opgjorte solvensbehov være udgangspunktet.

Fastsætter Finanstilsynet et individuelt solvensbehov, der er højere end den basiskapital, gruppe 2-forsikringsselskabet har på tidspunktet for fastsættelsen af solvensbehovet, vil selskabet få en frist til at opfylde dette. Fristen vil blive fastsat individuelt i det konkrete tilfælde.

Til § 157

Den gældende § 128 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag.

Bemyndigelsen i den gældende § 128, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 1358 af 22. november 2016 om opgørelse af basiskapital for gruppe 2-forsikringsselskaber og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber.

Den foreslåede § 157 viderefører de dele af den gældende § 128 i lov om finansiel virksomhed, som gælder for gruppe 2-forsikringsselskaber, uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 2-forsikringsselskabers basiskapital består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for gruppe 2-forsikringsselskabers opgørelse af basiskapitalen.

Den foreslåede bemyndigelse forventes, at benyttes til at udstede regler ligesom dem, der er udstedt efter den gældende § 128 i lov om finansiel virksomhed, f.eks. bekendtgørelse nr. 1358 af 22. november 2016 om opgørelse af basiskapital for gruppe 2-forsikringsselskaber og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber. Bekendtgørelsen forventes tilrettet, således at den fremadrettet alene regulerer opgørelsen af basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Til § 158

Den gældende § 126 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foreskriver, at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af selskabets forsikringsmæssige hensættelser skal anvende en risikofri rentekurve, som fastlægges af Europa-Kommissionen.

Den foreslåede § 158 viderefører lov om finansiel virksomhed § 126 e uden ændringer.

Den foreslåede § 158 gennemfører artikel 77a-e i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Bestemmelsen medfører, at alle forsikringsselskaber i EU skal anvende den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med.

Fastlæggelsen af en rentekurve på europæisk plan medvirker til at sikre en ensartet opgørelse af og undgå kunstige udsving i de forsikringsmæssige hensættelser og i det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet. Herudover skaber rentekurven incitament til god risikostyring. Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven bliver fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

For så vidt angår valutaer og nationale markeder, for hvilke der ikke er vedtaget justering i en gennemførelsesretsakt, anvendes der ingen volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn.

Ved volatilitetsjustering forstås en justering af den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som gruppe 1-forsikringsselskabet har foretaget, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 30.

Det er som udgangspunkt ikke relevant for gruppe 2-forsikringsselskaber at anvende denne rentekurve, da gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke kræver anvendelse af en rentekurve.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Det foreslås i *2. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 77e, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de ikke sikrer at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser. Medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen skal også sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, jf. Solvens II-direktivet. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at træffe nødvendige og/eller tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at selskabet er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser eller ved at opgøre hensættelsen uden brug af en risikofri rentekurve.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler for tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/500 af 24. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende de procedurer, der skal følges i forbindelse med tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning. Kommissionen er bemyndiget hertil i artikel 86, stk. 3, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Anvendelsen af en matchtilpasning indebærer en mulighed for, at et forsikringsselskab kan opnå en tilpasning af den rentekurve, som selskaberne diskonterer deres forpligtelser med. Tilpasningen vil eksempelvis bestå af et tillæg til rentekurven, som vil indebære en højere diskonteringsrente og nedbringe selskabets forpligtelser samt reducere behovet for hensættelser. Selskabet skal udvælge porteføljen af forsikringsforpligtelser, så værdien af forsikringsselskabets fremtidige forpligtelser over for forsikringstagerne i tilstrækkelig grad kan fastsættes og modsvares af specifikke aktiver som forsikringsselskaberne ejer, herunder statsobligationer m.v.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en matchtilpasning, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses stk. 5 til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af matchtilpasningen og forudsætningerne for at opnå tilladelse til anvendelse af matchtilpasningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser, der er de samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt, opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget. Derudover skal volatilitetsjusteringen sikre, at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til uhensigtsmæssige frasalg af visse aktiver som følge af en uhensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

For at opgøre volatilitetsjusteringen tages der udgangspunkt i de forskellige landes valutaer. For hver valuta opgøres volatilitetsjusteringen som spændet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den risikofrie rentekurve, der ligger til grund for den pågældende valuta.

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal notificere Finanstilsynet om brugen af volatilitetsjusteringen. Der kræves således ikke tilladelse for at gøre brug af volatilitetsjusteringen.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses stk. 4 til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af volatilitetsjusteringen endvidere vil de nærmere regler fastsætte de dokumentationskrav, der vil gælde, når gruppe 1-forsikringsselskaber notificerer Finanstilsynet om brug af volatilitetsjustering.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen og om forudsætningerne for at opnå tilladelse, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3.

Bemyndigelsen i den gældende § 126 e, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet i bekendtgørelse nr. 886 om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber, der gennemfører de mere tekniske dele af artikel 77 b-d i Solvens II-direktivet, som indsat ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 5*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, jf. stk. 1, 1. pkt., i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner eller grupper omfattet af § 165, stk. 1 og 2.

Bemyndigelsen i den gældende § 126 e, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1279 af 29. november 2017 om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber, der fastlægger de værdiansættelsesprincipper, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal anvende ved opgørelsen af deres aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Værdiansættelsesprincipperne bygger på, at aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes til markedsværdi. Specielt for forsikringsmæssige hensættelser gælder det, at værdien af hensættelserne skal afspejle det beløb, forsikringsselskabet reelt skulle betale, hvis de på opgørelsestidspunktet skulle overdrage deres kontraktsretlige rettigheder og forpligtelser til et andet forsikringsselskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser afspejler således det beløb, som et andet forsikringsselskab kan forventes at få behov for, hvis de skal overtage og honorere de underliggende forsikringsforpligtelser. Værdiansættelsen vil danne udgangspunktet for selskabernes opgørelse af deres solvenskapitalkrav. Bestemmelserne i bekendtgørelsen skal bidrage til at artiklerne 75, 76, stk. 2-5, 77 og 78-85 i Solvens II-direktivet gennemføres.

Reglerne i bekendtgørelsen supplerer reglerne i Solvens II-forordningen, der præciserer de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Til § 159

Den gældende lov om finansiel virksomhed § 126 f fastsætter regler om gruppe 2-forsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser.

Den foreslåede § 159 viderefører den gældende § 126 f i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikrings-tagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Gruppe 2-forsikringsselskaber skal værdiansætte de forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab. Det betyder, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, hvis de ikke sikrer at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser. Den strafbare handling kan bestå i at undlade at træffe nødvendige og/eller tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at selskabet er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 1.

Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at løbetiden på gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser nødvendiggør anvendelsen af en rentekurve ved værdiansættelsen af forpligtelserne. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis selskabet udbyder arbejdsskadeforsikringer, hvor skaderne har en lang afviklingstid, fra de anmeldes, til de afsluttes.

Til § 160

Den gældende lov om finansiell virksomhed § 126 g fastsætter regler om, at gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, og kvartalsvist indberette disse til Finanstilsynet.

Den foreslåede § 160 viderefører lov om finansiell virksomhed § 126 g uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav.

Det foreslås i *2. pkt.*, at selskabet kvartalsvist og efter samme frister, der gælder for de kvartalsvise indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), skal indberette resultatet til Finanstilsynet.

Analyserne er såkaldte følsomhedsanalyser og viser, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Analyserne har til formål at sikre en effektiv risikostyring i selskabet, og indberetningen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne. Indberetningerne bevirker, at tilsynet løbende kan følge med i selskabernes økonomiske situation og således kan træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis tilsynet vurderer, at selskabets økonomiske stilling er forringet og forsikringstagernes interesser dermed er udsat for en risiko for ikke at blive fyldestgjort.

Kravet om udarbejdelse af følsomhedsanalyser følger ikke direkte af Solvens II-direktivet, men kravet sikrer Finanstilsynets mulighed for effektiv markedsovervågning via følsomhedsanalyser. Kravet vurderes at være i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, ud over beregningen af solvenskapitalkravet, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, som kan få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling.

Uanset at kravet om følsomhedsanalyser ikke følger direkte af Solvens II-direktivet er fristen for indberetning af resultaterne af følsomhedsanalyserne fastsat i overensstemmelse med indberetningsfristerne for indberetning af kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer fastsat i Solvens II-forordningens artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling kan bestå i at forsikringsselskabet undlader at foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav eller undlader at indberette resultatet af disse analyser til Finanstilsynet efter de frister, der følger af Solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, som selskabet skal foretage efter *stk. 1*.

Bemyndigelsen i den gældende § 126 g, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 615 af 25. maj 2018 om følsomhedsanalyser for gruppe 1-forsikringsselskaber, der indeholder nærmere regler om den tekniske del af analyserne. Det fremgår desuden af bekendtgørelsen, at selskaberne skal beskrive, hvorledes forskellige ændringer i væsentlige risici påvirker deres kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Væsentlige risici er blandt andet renterisiko, aktiekursrisiko og levetidsrisiko.

Til § 161

Den gældende lov om finansiel virksomhed § 128 a fastsætter regler om, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Den foreslåede § 162 viderefører lov om finansiel virksomhed § 128 a uden ændringer.

Det foreslås med *§ 162*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Med bestemmelsen bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte regler for forsikringsselskabers udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering af hovedstol samt ubetalte renter, der er påløbet siden sidste rentebetaling, til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Selskabslovens kapitel 10 indeholder regler om kapitalforhøjelser, herunder i forbindelse med konvertible gældsbreve og warrants, samt generalforsamlingens beslutning herom, eller dens bemyndigelse til bestyrelsen, beslutningens indhold, krav til indbetaling, tegning, udstedelse og anmeldelse. Med bemyndigelsen kan der fastsættes regler, der tager udgangspunkt i selskabslovens kapitel 10 med de justeringer, der er nødvendige for at tilpasse reglerne forsikringsselskabernes særlige forhold.

Den gældende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 128 a er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 2155 af 3. december 2020 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov.

Til § 162

Den gældende lov om finansiel virksomhed § 143 fastsætter, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for krav om indberetninger, opgørelser og frister om visse kapitalkrav.

Den foreslåede § 162 viderefører lov om finansiel virksomhed § 143 uden ændringer.

Det foreslås i *§ 162, nr. 1*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for opgørelse af de risikovægtede poster for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte regler for opgørelser efter § 156, stk. 1 og 4.

Der er ikke stillet krav om anvendelse af specifikke metoder ved opgørelsen af solvensbehovet. Solvensbehovet skal indberettes som et tal.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte nærmere regler for indberetning af kravet til minimumsbasiskapitalen og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Den foreslåede *nr. 3* fastslår, at Finanstilsynets har hjemmel til at fastlægge regler for indberetning af solvensbehov for alle finansielle virksomheder og til at fastlægge regler for indberetning af risikovægtede poster, kapitalkrav og basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder og for den samlede risikoeksponering, kapitalgrundlagskrav og kapitalgrundlag for finansielle holdingvirksomheder.

Bemyndigelserne i den gældende § 143 i lov om finansiell virksomhed er udnyttet til bl.a. at udstede bekendtgørelse om driftsplaner, planer for genoprettelse, finansieringsplaner og individuelt solvensbehov for forsikringsselskaber, jf. bekendtgørelse nr. 356 af 8. april 2015.

Til § 163

Den gældende § 293 i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler om et forsikringsselskabs henlæggelser til en sikkerhedsfond.

Den foreslåede § 163 viderefører den gældende § 293 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab kan foretage henlæggelser til en sikkerhedsfond, hvis vedtægterne indeholder bestemmelser herom.

Begrebet sikkerhedsfond, stammer fra den tidligere lov om forsikringsvirksomhed, som fastlagde regler for obligatoriske henlæggelser til en sikkerhedsfond både for livsforsikringsaktieselskaber og gensidige livsforsikringsselskaber. Sikkerhedsfonden havde samme funktion som den lovmæssige reservefond i aktieselskaber, som følge af den tidligere aktieselskabslov. Henlæggelser til sikkerhedsfonden var også tidligere obligatorisk for skadesforsikringsaktieselskaber. Det lovpligtige krav til henlæggelser til en sikkerhedsfond for både livsforsikringsaktieselskaber, skadesforsikringsaktieselskaber og gensidige livsforsikringsselskaber er efterfølgende blevet gjort frivillige ved lov om forsikringsvirksomhed i 1980.

Den foreslåede bestemmelse gør det muligt for forsikringsselskaber at foretage henlæggelser til en sikkerhedsfond, hvis vedtægterne indeholder bestemmelser herom. Det er nødvendigt at videreføre bestemmelsen for fortsat at regulere de eksisterende sikkerhedsfonde, samt fortsat at give mulighed for at forsikringsselskaber kan oprette en sikkerhedsfond.

Henlæggelser til en sikkerhedsfond indgår som en bunden del af et selskabs egenkapital. Der vil som udgangspunkt kun kunne blive disponeret over fondens midler med Finanstilsynets tilladelse og kun til særlige formål, jf. den foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at midler, der er henlagt til sikkerhedsfonden, ikke kan fraføres denne.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at sikkerhedsfondens midler kan kun anvendes til dækning af tab ved afvikling af de forsikringsmæssige forpligtelser eller på anden måde til fordel for de forsikrede.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at der kan ikke foretages vedtægtsændringer med den virkning, at midler, der efter *stk. 1* allerede er henlagt til sikkerhedsfonden, kan fraføres denne i andre tilfælde.

Et forsikringsselskab skal præsentere årsregnskabet, forinden der kan anvendes midler fra en sikkerhedsfond til dækning af tab. Dermed forhindres det, at det er muligt at benytte midlerne fra sikkerhedsfonden for at dække over resultatet af årets drift.

Det er forsikringsselskabernes ansvar at sikre, at de anvender midlerne i sikkerhedsfonden i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelses regler.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at et forsikringsselskab ændrer i vedtægterne og beslutter, at der ikke længere skal foretages henlæggelser til sikkerhedsfonden.

Til § 164

Den gældende § 283 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, årligt skal offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation og indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Den foreslåede § 164 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 283 med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede § 164 gennemfører Solvens II-direktivets artikel 35, stk. 2, litra a, nr. i, 51, 53-55, 75-77, 78-85 og 256 i, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører, for så vidt angår kravet om offentliggørelse af en rapport på koncernniveau artikel 256, stk. 1, 1. pkt., i Solvens II-direktivet, mens kravet om indsendelse af en årlig uddybende rapport på koncernniveau til Finanstilsynet udspringer af artikel 35, stk. 2, litra a, nr. i, i Solvens II-direktivet, med de præciseringer, der følger af artikel 372, jf. artikel 304, stk. 1, litra b, i Solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation.

Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at skabe øget gennemsigtighed over for offentligheden ved at stille krav om, at selskaberne offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation. Den rapport, som selskaberne skal offentliggøre, skal således indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i selskabets situation. Der er fastsat nærmere krav til, hvilke oplysninger selskaberne skal offentliggøre i bekendtgørelse nr. 593 af 31. maj 2017 om rapporter om solvens og finansiel situation for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i lovforslagets stk. 3.

Der henvises til bemærkningerne til stk. 3 for nærmere information om indholdet af denne bekendtgørelse.

Ud over den rapport, som skal offentliggøres, stilles der krav om, at selskaberne indsender en uddybende rapport til Finanstilsynet. Rapporten, der i den hidtidige bestemmelse har været betegnet den uddybende rapport, betegnes i Solvens II-forordningen som »den regelmæssige tilsynsrapport«.

Formålet med den rapport, der skal sendes til Finanstilsynet er at give Finanstilsynet relevante og pålidelige oplysninger om bl.a. selskabets solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af selskabet.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal indsende en regelmæssig tilsynsrapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslås, at ændre betegnelsen for rapporten fra uddybende rapport til regelmæssig tilsynsrapport, så den kaldes det samme i Solvens II-forordningen og lov om forsikringsvirksomhed.

Hyppigheden for indsendelse af denne rapport følger af artikel 312 og 373 i Solvens II-forordningen.

I henhold til artikel 312, stk. 1, litra a, skal en fuld regelmæssig tilsynsrapport afgives »mindst hver tredje år inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i pågældende artikel, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning«.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de omfattede selskaber ikke automatisk skal indsende en fuld regelmæssig tilsynsrapport på årlig basis. Udgangspunktet er, at rapporten skal indsendes mindst hver tredje år. Artikel 312 i Solvens II-forordningen giver imidlertid hjemmel for Finanstilsynet til at kræve hyppigere rapportering.

Det følger således af artikel 312, stk. 2, i Solvens II-forordningen, at Finanstilsynet kan kræve, at selskabet forelægger sin regelmæssige tilsynsrapport »at the end of any financial year of the undertaking«. Finanstilsynet kan, hvis det skønnes nødvendigt for tilsynet med de i stk. 1 og stk. 2 nævnte gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder kræve en fuld regelmæssig tilsynsrapport årligt.

Endelig fremgår det af forordningens artikel 312, stk. 3, at selv hvis der ikke er krav om, at selskabet skal forelægge en fuld regelmæssig tilsynsrapport for et givent regnskabsår, skal selskabet stadig forelægge tilsynsmyndighederne en rapport årligt, som beskriver eventuelle væsentlige ændringer i selskabets virksomhed og resultater, ledelsessystem, risikoprofil, værdiansættelse til solvensformål og kapitalforvaltning i løbet af det pågældende regnskabsår, samt give en kortfattet forklaring på årsagerne til og konsekvenserne af sådanne ændringer.

I tilfælde af, at der ikke er sket væsentlige ændringer i selskabet i relation til de omhandlede områder, som nævnt i forordningens artikel 312, stk. 3 skal selskabet stadig indsende en rapport til Finanstilsynet. Dette kan ske i form af en kort forklaring til Finanstilsynet om, at der ikke har været væsentlige ændringer i et givent regnskabsår.

Artikel 312 fastlægger hyppighed og frist på soloniveau, dvs. for det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, mens artikel 373 fastlægger reglerne på koncernniveau. Det følger af artikel 373 i Solvens II-forordningen, at fristerne for den regelmæssige tilsynsrapport fastsat i artikel 312 forlænges med 6 uger.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det betyder, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det ikke årligt offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan efter det foreslåede også straffes med bøde, hvis det undlader at indsende en regelmæssig tilsynsrapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation efter frister fastsat i Solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2, årligt skal offentliggøre en rapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation.

Den foreslåede bestemmelse har til hensigt at skabe øget gennemsigtighed over for offentligheden ved at stille krav om, at selskaberne offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation på koncernniveau efter stk. 2. Den rapport, der skal offentliggøres, skal indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i koncernens situation. De nærmere krav til, hvilke oplysninger koncernen skal offentliggøre, fremgår af bekendtgørelse nr. 593 af 31. maj 2017 om rapporter om solvens og finansielle situation for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., som er udstedt med hjemmel i stk. 3.

Ud over den rapport, som skal offentliggøres, stilles der krav om, at koncernen indsender en uddybende rapport til Finanstilsynet. Rapporten, der i lovforslaget betegnes den uddybende rapport, betegnes i Solvens II-forordningen som »den regelmæssige tilsynsrapport«.

Formålet med den uddybende rapport til Finanstilsynet er, at give Finanstilsynet relevante og pålidelige oplysninger om koncernens solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af koncernen.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at derudover skal virksomheder omfattet af § 166, stk. 1 og 2, indsende en regelmæssig tilsynsrapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslås, at ændre betegnelsen for rapporten fra uddybende rapport til regelmæssig tilsynsrapport, så den kaldes det samme i Solvens II-forordningen og lov om forsikringsvirksomhed.

Efter stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., er det Solvens II-forordningens regler, der er styrende for, hvor ofte en fuld regelmæssig tilsynsrapport skal afgives. Dette indebærer, at de omfattede selskaber ikke automatisk skal indsende en fuld

regelmæssig tilsynsrapport på årlig basis. Hyppigheden for indsendelse af denne rapport følger af artikel 312 og 373 i Solvens II-forordningen.

Artikel 312 i Solvens II-forordningen fastlægger hyppighed og frist på soloniveau, dvs. for det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, mens artikel 373 fastlægger reglerne på koncernniveau. Det følger af artikel 373 i Solvens II-forordningen, at fristerne for den regelmæssige tilsynsrapport fastsat i artikel 312 forlænges med 6 uger.

I henhold til Solvens II-forordningens artikel 312, stk. 1, litra a, skal en fuld regelmæssig tilsynsrapport således afgives »mindst hver tredje år inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i pågældende artikel, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning«.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at de omfattede selskaber ikke automatisk skal indsende en fuld regelmæssig tilsynsrapport på årlig basis. Udgangspunktet er, at rapporten skal indsendes mindst hver tredje år.

Artikel 312, stk. 2, i Solvens II-forordningen giver Finanstilsynet hjemmel til at kræve hyppigere rapportering. Finanstilsynet kan herefter kræve, at selskabet forelægger sin regelmæssige tilsynsrapport »at the end of any financial year of the undertaking«. Finanstilsynet kan, hvis det skønnes nødvendigt for tilsynet med de i stk. 1 og stk. 2 nævnte gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder kræve en fuld regelmæssig tilsynsrapport årligt.

Hvis der ikke er krav om, at selskabet skal forelægge en fuld regelmæssig tilsynsrapport for et givent regnskabsår, skal selskabet forelægge tilsynsmyndighederne en rapport, som beskriver eventuelle væsentlige ændringer i selskabets virksomhed og resultater, ledelsessystem, risikoprofil, værdiansættelse til solvensformål og kapitalforvaltning i løbet af det pågældende regnskabsår, samt give en kortfattet forklaring på årsagerne til og konsekvenserne af sådanne ændringer, jf. Solvens II-forordningens artikel 312, stk. 3.

I tilfælde af, at selskabet ikke har haft væsentlige ændringer, som nævnt i forordningens artikel 312, stk. 3 skal selskabet indsende en kort forklaring til Finanstilsynet om, at der ikke har været væsentlige ændringer i et givent regnskabsår.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er en virksomhed, som er omfattet af lovforslagets § 166, stk. 1 og 2. Det betyder, at en sådan virksomhed kan straffes med bøde, hvis det ikke årligt offentliggør en rapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation. Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1 og 2, kan efter det foreslåede også straffes med bøde, hvis det undlader at indsende en regelmæssig tilsynsrapport om koncernens eller gruppens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet efter frister fastsat i Solvens II-forordningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, som rapporterne skal indeholde, og om overgangsbestemmelser om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.

Det foreslåede *stk. 3* viderefører den gældende § 283, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 593 af 31. maj 2017 om rapporter om solvens og finansielle situation for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v.

Bekendtgørelsen indeholder de nærmere krav til det overordnede indhold for den rapport om solvens og finansielle situation som selskaberne skal offentliggøre, herunder hvornår selskaberne kan undlade at offentliggøre oplysninger, og hvornår selskaberne kan genbruge eller henvise til allerede offentliggjort information. Desuden specificeres det i bekendtgørelsen, i hvilke tilfælde selskaberne skal opdatere den offentliggjorte information i tidsrummet mellem den årlige offentliggørelse af rapporten, og der fastsættes et princip om, at selskaberne frivilligt kan offentliggøre yderligere information.

Derudover indeholder bekendtgørelsen nærmere krav til den uddybende rapport til Finanstilsynet om selskabernes solvens og finansielle situation, der skal indsendes til Finanstilsynet.

Endelig indeholder bekendtgørelsen bestemmelser om fristerne for offentliggørelse og fristerne for indsendelse til Finanstilsynet.

Kommissionen har desuden fastlagt nærmere regler om rapporterne som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i Solvens II-direktivets artikel 56, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til § 165

Den gældende § 175 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav for koncerner om indberetning af eksponeringer.

Den foreslåede bestemmelse i § 165 viderefører § 175 a, stk. 1 og stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat artikel 2, nr. 19, og artikel 7.

Det foreslåede *stk. 1* fastlår, at koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er et forsikringsselskab, eller hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed, én gang årligt skal indberette alle eksponeringer, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag til Finanstilsynet.

En modervirksomhed er i den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 6, defineret som en virksomhed, der har en eller flere dattervirksomheder. En koncern kan derfor have flere modervirksomheder, f.eks. hvis en virksomhed er ejet af en virksomhed, som igen er ejet af en virksomhed. Bestemmelsen præciserer, at kravet kun retter sig mod den øverste modervirksomhed i Danmark. Bestemmelsen finder desuden anvendelse på koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed, om end det her ikke er et krav, at holdingvirksomheden skal være den øverste modervirksomhed i Danmark.

Eksponeringer er i den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 14, defineret som summen af alle mellemværender med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der indebærer en kreditrisiko for virksomheden, og kapitalandele udstedt af kunden eller af en blandt en gruppe af indbyrdes forbundne kunder.

Bestemmelsen stiller krav om, at koncernen én gang årligt indberetter de af koncernens eksponeringer, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet kan følge udviklingen i en koncerns væsentligste engagementsrisici.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den øverste modervirksomhed i Danmark eller en forsikringsholdingvirksomhed. Den strafbare handling består i undladelse af årligt at indberette alle eksponeringer, jf. dette forslags § 9, stk. 1, nr. 14, der udgør mere end 10 pct. af koncernens kapitalgrundlag.

Det foreslåede *stk. 2* bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for indberetningen efter stk. 1.

Hjemlen er endnu ikke udnyttet.

Til § 166

Det følger af den gældende § 175 b i lov om finansiel virksomhed, at det påhviler bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 9, litra a, i lov om finansiel virksomhed, at sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed som gruppe 1-selskab. Bestemmelsen fastsætter samtidig regler for opgørelse og indberetning af koncernens kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav, Finanstilsynets adgang til at dispensere samt mulige reaktioner i tilfælde af, at solvenskapitalkravet ikke opfyldes.

Den foreslåede bestemmelse i § 166 viderefører § 175 b i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer.

Bestemmelsen gennemfører artikel 212-215, 218-220, 230-233 og 235 i Solvens II-direktivet, der regulerer tilsyn med koncerner, hvori der indgår forsikringsselskaber.

Bestemmelsen regulerer solvenskapitalgrundlaget og solvenskapitalkravet for koncerner.

Hovedformålet med at føre et koncerntilsyn er at sikre, at kapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er tilgængelig til at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede, hvis dette bliver nødvendigt. Alle selskaber i en koncern skal selv være i besiddelse af kapital til at dække deres solvenskapitalkrav.

Finanstilsynet skal føre koncerntilsyn i de tilfælde, hvor modervirksomheden i koncernen eller delkoncernen er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet finansiell holdingvirksomhed beliggende i Danmark. I de tilfælde, hvor modervirksomheden i koncernen eller delkoncernen har sit hovedsæde i et andet medlemsland, vil tilsynet med solvenskapitalkravet for koncernen blive foretaget af dette lands tilsynsmyndighed, jf. dog forslaget § 167 og bemærkningerne hertil.

Solvens II-direktivet indeholder på koncernområdet en række bestemmelser om samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne samt EIOPA's rolle i koncerntilsynet. Det fremgår blandt andet af Solvens II-direktivet, at der udpeges en koncerntilsynsførende, hvis rettigheder og pligter omfatter hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. Når den koncerntilsynsførende udpeges skal der tages hensyn til koncernens struktur og den relative betydning af forsikringsselskabets aktiviteter på de forskellige markeder.

Det fremgår endvidere af Solvens II-direktivet, at tilsynsmyndighederne fra alle medlemslande, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium. Alle tilsynsmyndighederne skal have adgang til den dokumentation, der stilles til rådighed for de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet. Tilsynsmyndighederne skal tillige inddrages i beslutningstagningen. Tilsynskollegiets aktiviteter skal svare til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er knyttet til koncernen. Oprettelsen af et tilsynskollegium skal sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem tilsynsmyndighederne i praksis finder sted i overensstemmelse med Solvens II-direktivet.

Tilsynskollegierne virke er underlagt en række bestemmelser i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet, og Kommissionen har fastlagt nærmere regler om koncerntilsynet som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2014 af 11. november 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og skemaerne i forbindelse med indberetning af oplysninger til den koncerntilsynsførende samt udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder.

Bestemmelsen fastsætter hvilke koncernstrukturer, bestemmelsen finder anvendelse for. Der kan være tilfælde, hvor en given koncernstruktur omfattes af såvel af bestemmelsens stk. 1 og 2. Anvendelse af stk. 1 og 2 er ikke gensidigt udelukkende i sådanne tilfælde. I tråd hermed fremgår følgende af retningslinje 4 i Retningslinjer for koncernsolvens udstedt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA): »Da de fire anvendelsestilfælde for koncerntilsyn, der omtales i artikel 213, stk. 2, litra a til d, i Solvens II-direktivet, ikke gensidigt udelukker hinanden, bør tilsynsmyndighederne overveje at anvende de forskellige i denne artikel omhandlede anvendelsestilfælde for koncerntilsyn inden for samme koncern.«

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i det foreslåede § 9, stk. 1, nr. 9, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede næsttemmelse gennemfører af Solvens II-direktivets artikel 213, stk. 2, litra b, i relation til kravet om tilsyn med koncernsolvens, jf. artikel 218, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Pligten påhviler selskabets bestyrelse, hvilket er i overensstemmelse med § 3, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., hvorefter det bl.a. er en bestyrelsesopgave at vurdere og træffe beslutning om virksomhedens budgetter, kapital og likviditet.

Henvisningen til forslagets § 9, stk. 1, nr. 9, er en del af implementeringen af artikel 213, stk. 2, litra b, i Solvens II-direktivet, hvorefter der bl.a. skal udøves koncerntilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et blandet finansielt holdingselskab, hvilket i en dansk sammenhæng bedst kan sammenlignes med en finansiell holdingvirksomhed som defineret i § 9, stk. 1, nr. 9.

Den foreslåede bestemmelse stiller ikke krav om, at de omfattede holdingvirksomheder er øverste modervirksomhed i koncernen, hvilket skyldes, at dette ikke efter Solvens II-direktivet er afgørende for, om der skal udøves koncerntilsyn. Det afgørende er derimod tilstedeværelsen af en koncern – eller gruppe, jf. det foreslåede *stk. 2* – hvorigennem der udøves forsikringsvirksomhed omfattet af direktivet. Det følger dog af art. 215 i Solvens II-direktivet, at der er tale om en delkoncern, hvor modervirksomheden selv er dattervirksomhed til et forsikrings- eller genforsikringsselskab, en anden forsikringsholdingvirksomhed eller en anden blandet forsikringsholdingvirksomhed med hovedsæde inden for Unionen, vil pligten til at sikre solvenskapitalkravet for hele koncernen alene påhvile bestyrelsen i den øverste modervirksomhed.

At bestemmelsen ikke eksplicit angiver, at øverste virksomhed skal være beliggende i Danmark, er en teknikalitet. Reguleringen er indeholdt i en dansk lov, der gælder i Danmark. Bestemmelsen tåler således ikke at gøre op med opdelingen mellem de foreslåede § 166 og § 167, hvor § 166 vedrører en situation, hvor øverste relevante enhed er i Danmark, mens § 167 omvendt adresserer tilfældet, hvor øverste relevante enhed ikke er i Danmark.

Dette er i overensstemmelse med Solvens II-direktivet, hvorefter udgangspunktet er, at det er det øverste – i direktivet benævnt det endelige – moderselskab på fællesskabsniveau, dvs. på tværs af EU, som bærer ansvaret for at efterleve koncernreglerne, jf. direktivets artikel 215, stk. 1.

Den foreslåede § 166, stk. 1, vedrører situationer, hvor en dansk forsikringsholdingvirksomhed eller en dansk finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 9, er den øverste enhed omfattet af Solvens II-reguleringen.

Er dette ikke tilfældet og er øverste forsikringsenhed i koncernen beliggende i et andet medlemsland, er det i overensstemmelse med direktivets artikel 215, stk. 1, som udgangspunkt den øverste enhed i dette medlemsland som er pligtsubjekt i forhold til reguleringen af koncernens forhold. Der kan være omstændigheder, som kan begrunde en fravigelse fra udgangspunktet om, at det er det øverste moderselskab på fællesskabsniveau, der er underlagt koncernreglerne, således at disse skal efterleves af den øverste forsikringsenhed på nationalt niveau, jf. i øvrigt direktivets artikel 216 og forslagets § 167, der omhandler denne situation.

Hvis en koncern eller gruppe af forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-reguleringen har enheder placeret i forskellige EU-lande, afgøres spørgsmålet om, hvilken myndighed, som er koncerntilsynsførende, efter kriterierne anført i direktivets artikel 247. Efter disse kriterier er en afgørende faktor, hvor forsikringsselskabet – eller flere forsikringsselskaber – er beliggende, og dansk koncerntilsyn fordrer derfor i praksis tilstedeværelsen af et i Danmark beliggende forsikringsselskab omfattet af Solvens II-reguleringen, dvs. et gruppe 1-forsikringsselskab.

I praksis er det ikke nødvendigvis oplagt, hvilke selskaber, der indgår i en koncern omfattet af stk. 1, hvorfor afgørelsen heraf kan bero på de konkrete omstændigheder. Det skal hertil tilføjes, at Finanstilsynet efter bestemmelsens stk. 8 har mulighed for efter en konkret vurdering at træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Det bemærkes, at kravet om opgørelse af koncernsolvens efter stk. 1 også gælder i tilfælde, hvor der i koncernen indgår eksempelvis pengeinstitutter. I sådanne tilfælde kan der i medfør af bekendtgørelse om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v., jf. bekendtgørelse 1727 af 19. december 2017 søges om Finanstilsynets godkendelse til at opgøre koncernsolvensen efter metoder fastsat i bekendtgørelse nr. 2155 af 3. december 2020 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9. Den strafbare handling ved overtrædelse af stk. 1 består i, at bestyrelsen undlader at sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed.

Det følger af forslaget til bestemmelsen i stk. 2, at stk. 1 også finder anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at dette gælder dog ikke, hvor der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslåede medfører, at kravet i henhold til det foreslåede stk. 1, 1. pkt., ikke finder anvendelse, hvor der alene udøves forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører regulering fra Solvens II-direktivet, og gruppe 2-selskaber er ikke omfattet heraf.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at kravet om tilstedeværelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet for koncernen også finder anvendelse i tilfælde, hvor der drives forsikringsvirksomhed gennem et gruppe 1-forsikringsselskab og tilknyttede forsikringsvirksomheder underlagt Solvens II-reguleringen. Det følger således af bestemmelsen, at stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 213, stk. 2, litra a, i relation til kravet om tilsyn med koncernsolvens, jf. artikel 218, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at dette gælder dog ikke, hvor der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslåede medfører, at kravet i henhold til det foreslåede stk. 2, 1. pkt., ikke finder anvendelse, hvor der alene udøves forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører regulering fra Solvens II-direktivet, og gruppe 2-selskaber er ikke omfattet heraf.

Idet forslagets stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for de af det foreslåede stk. 2 omfattede grupper, er det bestyrelsen for gruppe 1-forsikringsselskabet, der har andre virksomheder knyttet til sig, som skal sikre, at gruppen af forsikringsselskaber er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for gruppen. At denne pligt påhviler bestyrelsen er i overensstemmelse med § 3, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., hvorefter det bl.a. er en bestyrelsesopgave at vurdere og træffe beslutning om virksomhedens budgetter, kapital og likviditet.

Hvor anvendelsen af det foreslåede stk. 1 grundlæggende fordrer, at der er tale om en koncern, som dette begreb er defineret i dette forslag, dvs. en modervirksomhed og en eller flere dattervirksomheder, jf. de foreslåede § 9, stk. 1, nr. 6-7, samt §§ 11 og 12, gør dette sig ikke gældende i forhold til anvendelsen af stk. 2.

Det foreslåede stk. 2 udspringer af, at der efter artikel 213, stk. 2, litra a, i Solvens II-direktivet skal udøves, hvad der efter Solvens II-direktivet betegnes som koncerntilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er deltagende selskaber i mindst et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Et deltagende selskab kan være en modervirksomhed, men behøver ikke være det. Det kan eksempelvis også være et selskab, der besidder en kapitalinteresse i et andet selskab og således ikke nødvendigvis har bestemmende indflydelse over dette andet selskab. Efter dette forslag er det en forudsætning for, at der er tale om en koncern, at en virksomhed har bestemmende indflydelse over et andet. Af denne årsag er anvendelsesområdet for stk. 2 afgrænset til at vedrøre en gruppe af virksomheder bestående af et gruppe 1-forsikringsselskab og tilknyttede forsikringsvirksomheder underlagt Solvens II-reguleringen. De kan være knyttet til hinanden som moder- og dattervirksomhed, men behøver ikke være det.

Det anvendte begreb tilknyttede virksomheder er tænkt som en samlebetegnelse for de relevante tilknytninger mellem flere forsikringsselskaber, som kan indebære, at der er tale om en forsikringsgruppe underlagt gruppets tilsyn. Begrebet tilknyttede virksomheder tilsigter dermed en implementering af begreberne »deltagende og tilknyttet selskab«, som disse er defineret i artikel 212, stk. 1, litra a og b, i Solvens II-direktivet.

Det følger heraf, at et deltagende selskab er et selskab, som enten er et moderselskab eller et andet selskab, der besidder en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF, mens et tilknyttet selskab er det modsatte, dvs. et selskab, som enten er et datterselskab eller et andet selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF.

I forhold til det foreslåede stk. 2 er en til gruppe 1-forsikringsselskabet tilknyttet virksomhed dermed en dattervirksomhed, en virksomhed, som gruppe 1-forsikringsselskabet har en kapitalinteresse i, flere virksomheder, der i henhold til aftale eller vedtægter er underlagt fælles ledelse med gruppe 1-forsikringsselskabet, eller flere virksomheder, hvori ledelserne for flertallets vedkommende består af samme personer, som i gruppe 1-forsikringsselskabet.

En dattervirksomhed er en virksomhed, som er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed, jf. den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 7. Bestemmende indflydelse er defineret i den foreslåede § 12.

Ved kapitalinteresser forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, jf. den foreslåede § 9, stk. 2.

Artikel 212, stk. 1, litra a og b, i Solvens II-direktivet henviser til artikel 12, stk. 1, i Rådets syvende direktiv af 13. juni 1983 om konsoliderede regnskaber. Dette direktiv er i dag afløst af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, hvori artikel 22, stk. 7, er affattet tilsvarende førnævnte artikel 12, stk. 1. Det følger heraf, at der består en relevant tilknytning imellem flere virksomheder, når flere virksomheder i henhold til aftale eller vedtægter er underlagt fælles ledelse eller ledelserne for flertallets vedkommende består af samme personer. Det vil bero på en vurdering af de konkrete omstændigheder, hvorvidt der foreligger en gruppe omfattet af stk. 2 som følge af forbindelser mellem ledelseslagene. Da der er tale om implementering af EU-regulering vil eventuelle relevante fortolkningsbidrag herfra, eksempelvis fra EIOPA, indgå i vurderingen.

I praksis er det i øvrigt ikke nødvendigvis oplagt, hvilke selskaber, der indgår i en gruppe omfattet af det foreslåede stk. 2, hvorfor også afgørelsen heraf kan bero på de konkrete omstændigheder. Det skal hertil tilføjes, at Finanstilsynet efter det foreslåede stk. 8 til denne bestemmelse har mulighed for efter en konkret vurdering at træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Da en gruppe af forsikringsselskaber omfattet af det foreslåede stk. 2 kan bestå af enheder fra forskellige lande, er det ikke meningen, at anvendelsesområdet skal begrænses til grupper, hvor der kun indgår danske forsikringsselskaber omfattet af Solvens II. Dette er årsagen til, at bestemmelsen angiver, at der skal være tale om tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed, hvormed der i denne sammenhæng menes forsikringsvirksomhed omfattet af Solvens II-reguleringens anvendelsesområde. Af samme årsag fremgår det, at kravet om opgørelse af solvenskapitalkrav for gruppen omfattet af det foreslåede stk. 2 ikke finder anvendelse, hvis de tilknyttede virksomheder alene driver forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber, idet disse netop er kendetegnet ved at falde uden for direktivets anvendelsesområde.

Som anført under bemærkningerne til det foreslåede stk. 1, adresserer § 166 situationen, hvor øverste relevante enhed er i Danmark, mens § 167 adresserer tilfælde, hvor øverste relevante enhed ikke er i Danmark.

Dette er i overensstemmelse med Solvens II-direktivet, hvorefter udgangspunktet er, at det er den øverste, i direktivet benævnt den endelige, selskab på fællesskabsniveau, dvs. på tværs af EU, som bærer ansvaret for at efterleve reglerne for gruppen, jf. direktivets artikel 215, stk. 1.

I overensstemmelse hermed er det foreslåede stk. 2 rettet mod tilfælde, hvor et dansk gruppe 1-forsikringsselskab er den øverste forsikringsenhed i gruppen. Er dette ikke tilfældet og er øverste forsikringsenhed i gruppen beliggende i et andet EU-land, er det i overensstemmelse med direktivets artikel 215, stk. 1, som udgangspunkt den øverste enhed i dette EU-land, som er pligtsubjekt i forhold til overholdelsen af reguleringen af gruppens forhold. Der kan være omstændigheder, som kan begrunde en fravigelse fra udgangspunktet om, at det er den øverste enhed på fællesskabsniveau, der er underlagt kravene til gruppen, således at disse skal efterleves af den øverste forsikringsenhed på nationalt niveau, jf. i øvrigt direktivets artikel 216 og forslaget § 167, der omhandler denne situation.

Hvis en gruppe af forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-reguleringen har enheder placeret i forskellige EU-lande, afgøres spørgsmålet om hvilken myndighed, som er gruppets tilsynsførende, efter kriterierne anført i Solvens II-direktivets artikel 247.

Hvilket selskab, der er øverste forsikringsenhed, beror på en konkret vurdering af de konkrete omstændigheder.

Denne overvejelse om, hvilken af flere virksomheder, som er pligtsubjekt for reglernes efterlevelse, forventes særligt at kunne blive relevant i et tilfælde, hvor der vurderes at være en relevant tilknytning imellem flere virksomheder, der består i at flere virksomheder i henhold til aftale eller vedtægter er underlagt fælles ledelse eller ledelserne for flertallets vedkommende består af samme personer.

Overtrædelse af det foreslåede stk. 2, er ved lovforslagets § 321, stk. 1, nr. 1, foreslået strafbelagt med bøde. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af stk. 2 er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling ved overtrædelse af stk. 2 er den samme som for overtrædelse af stk. 1. Dermed vil en strafbar handling eksempelvis kunne bestå i, at bestyrelsen undlader at sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 3*, at kapitalgrundlaget for koncernen eller gruppen, jf. stk. 1 og 2, skal opgøres i overensstemmelse med den foreslåede § 153 og regler udstedt i medfør af stk. 10.

For nærmere information om opgørelsen af kapitalgrundlaget henvises til lovforslagets § 153 samt tilhørende bemærkninger, og til det foreslåede stk. 10 til denne bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering, jf. dog stk. 5, og enten ved anvendelse af standardformlen efter § 154, stk. 2, 3 og 6, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen eller gruppen.

Bestemmelsen indebærer, at solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen som udgangspunkt opgøres på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. Ved konsolideringen sammenlægges ensartede indtægter og omkostninger samt aktiver og passiver i regnskaberne.

Solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen skal opgøres enten i overensstemmelse med standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Der er med hjemmel i den gældende § 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed udstedt en bekendtgørelse om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v., jf. bekendtgørelse nr. 1727 af 19. december 2017. Der henvises til bemærkningerne til stk. 10 for nærmere information om indholdet af denne bekendtgørelse.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at strafbelægge overtrædelse af stk. 4.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 4 er en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 9. En overtrædelse af stk. 4, kan f.eks. være, at en forsikringsholdingvirksomhed eller en omfattet finansiel holdingvirksomhed ikke opgør solvenskapitalkravet i overensstemmelse med stk. 4.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen ikke skal opgøres efter metoden i stk. 4, eller at opgørelsen efter stk. 4 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode.

Finanstilsynet vil i sin vurdering lægge vægt på, om det vil være uhensigtsmæssigt for koncernen at opgøre solvenskapitalkravet for koncernen på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis koncernen indeholder andre finansielle virksomheder end forsikringsselskaber.

Afgørelsen af om selskaberne skal anvende en anden metode, skal ske efter konsultation af de berørte tilsynsmyndigheder i andre medlemslande.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 223 finder anvendelse, hvis koncernen eller gruppen ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Dermed skal koncernen eller gruppen udarbejde en plan for genoprettelse og sikre, at solvenskapitalkravet inden for en nærmere angiven tidsperiode igen opfyldes.

Der henvises til lovforslagets § 223 og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om foranstaltningerne ved manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 7*, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen eller gruppen i overensstemmelse med § 278.

På koncernniveau vil det særligt være i situationer, hvor en specifik risiko ikke på tilstrækkelig vis er afspejlet i standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte. Desuden kan det være nødvendigt at fastsætte et kapitaltillæg for koncernen, hvis selskaber i koncernen har fået fastsat et kapitaltillæg. Endvidere kan der i tilfælde, hvor der ikke er taget tilstrækkelig højde for koncernens risikoprofil lægges et kapitaltillæg til det konsoliderede solvenskapitalkrav.

Der henvises til den foreslåede § 278 og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om kapitaltillægget.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når særlige betingelser er opfyldt.

Formålet med bestemmelsen er at skabe klarhed om, hvornår Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, samt at sikre, at reglerne er i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen.

Det foreslås i *stk. 8, nr. 1*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger.

Reglen skal ses i sammenhæng med § 27 i bekendtgørelse nr. 1727 af 19. december 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v., der implementerer Solvens II-direktivets artikel 229. § 27 bestemmer, at såfremt Finanstilsynet ikke har adgang til de oplysninger vedrørende virksomheden, som er nødvendige for at opgøre koncernsolvensen, fratrækkes den bogførte værdi for en tilknyttet virksomhed eller en tilknyttet tredjelandsvirksomhed ved opgørelsen af kapitalgrundlaget til dækning af koncernsolvensen.

Det foreslås i *stk. 8, nr. 2*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet. Dette gælder dog ikke, hvis selskabet, set sammen med flere andre selskaber i koncernen, som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Det foreslås i *stk. 8, nr. 3*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen eller gruppen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, når det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

En afgørelse efter denne bestemmelse må træffes ud fra en konkret vurdering baseret på den enkelte sag. Forud for en afgørelse som følge af denne bestemmelse, skal Finanstilsynet konsultere de berørte tilsynsmyndigheder.

Når Finanstilsynet ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet efter dette litra, kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab, der bliver truffet afgørelse over, er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab. Det samme gælder tilsvarende, hvis moderselskaber i koncernen, som selskaber, der bliver truffet afgørelse om, er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet anmode koncernens moderselskab om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der bliver truffet afgørelse om.

Bestemmelsen forventes blandt andet at blive anvendt, hvis et selskab ikke påvirker eller har betydning for tilsynet med koncernen. Forud for en sådan afgørelse skal de berørte tilsynsmyndigheder konsulteres.

Det foreslås i *stk. 9, 1. pkt.*, at virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen en gang årligt og herefter indberette resultatet heraf til Finanstilsynet.

Bestemmelsen indebærer en gennemførelse af Solvens II-direktivets artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit.

Fristen følger de frister for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, som er fastlagt i Solvens II-forordningens artikel 373, jf. artikel 312, stk. 1, litra c.

Det foreslås i *stk. 9, 2. pkt.*, at virksomheder omfattet af stk. 1 og 2 ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen øjeblikkeligt skal foretage en ny opgørelse og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Bestemmelsen indebærer en gennemførelse af Solvens II-direktivets artikel 219, stk. 2, 1. afsnit.

Bestemmelsen betyder, at der ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav »øjeblikkeligt« skal foretages ny opgørelse samt efterfølgende indberetning af resultatet til Finanstilsynet. Kravet om øjeblikkeligt at foretage ny opgørelse og efterfølgende indberetning er udtryk for direktivnær implementering af artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at hvis risikoprofilen for koncernen eller gruppen, jf. stk. 1 og 2, afviger »væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.« For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal der løbende ske vurdering af forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Det skal eksempelvis vurderes, om negative udviklinger i markedet eller ændringer hos datterselskaber har væsentlig betydning.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet en indholdsmæssig forskel i anvendelsen af ordet »øjeblikkeligt« i lovtæksten i modsætningen til direktivets anvendelse af ordet »omgående«. Ordet »øjeblikkeligt« er tillige anvendt i forbindelse med det tilsvarende krav på soloniveau, jf. direktivets artikel 102, stk. 1, 4. afsnit, og den foreslåede § 133, stk. 5. Anvendelsen af forskellige ord i den danske udgave af direktivet kan ikke antages at tilsigte en indholdsmæssig forskel, idet den engelske version af direktivet benytter samme sprogbrug i forhold til kravet, jf. artikel 102, stk. 1, 4. afsnit og artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, der begge steder anvender vendingen »without delay«. For at sikre overensstemmelse i sprogbrugen i de danske regler anvendes »øjeblikkeligt« begge steder. Den nærmere afgrænsning af »øjeblikkelig« må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. Kravet vurderes at indebære, at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Det følger af lovforslagets § 312, stk. 1, nr. 1, at overtrædelse af den foreslåede stk. 9 kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er virksomheder, der er omfattet af stk. 1 og 2. Det indebærer, at virksomheder omfattet af bestemmelsen kan straffes med bøde, hvis de undlader at opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Efter det foreslåede indebærer det foreslåede også, at virksomheder omfattet af bestemmelsen kan straffes med bøde, hvis de undlader øjeblikkeligt at foretage en ny opgørelse og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen.

Det foreslås i *stk. 10, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncerner og grupper omfattet af stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter stk. 4 og 5, om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen og om risikokoncentrationen.

Det foreslås i *stk. 10, 2. pkt.*, at Finanstilsynet endvidere kan fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor modervirksomheden for et gruppe 1-forsikringsselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Hjemlen i den gældende § 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet i fem bekendtgørelser, som alle forventes videreført med hjemmel i den gældende lov: Bekendtgørelse nr. 620 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., bekendtgørelse nr. 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., bekendtgørelse nr. 1165 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en intern model for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v., og bekendtgørelse nr. 1727 af 19. december 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Bekendtgørelse nr. 620 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. indeholder nærmere regler om, hvordan kapitalgrundlaget opgøres på koncernniveau, således at der tages højde for, at en eventuel indbyrdes finansiering mellem selskaber i koncernen ikke kan indgå i kapitalgrundlaget, da der herved vil ske en

dobbeltanvendelse. En dobbeltanvendelse af kapitalgrundlaget vil føre til en underkapitalisering i visse dele af koncernen, hvilket kan udsætte forsikringstagerne for en øget risiko.

Bekendtgørelse nr. 1164 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. fastlægger de nærmere regler for koncerner og gruppers opgørelse af solvenskapitalkravet.

Bekendtgørelse nr. 1165 af 31. oktober 2017 om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en intern model for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. fastsætter de nærmere regler for godkendelsen af koncerninterne modeller.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler om koncerninterne modeller som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/461 af 19. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for så vidt angår processen til at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen om at anvende en koncernintern model i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Bekendtgørelse nr. 1727 af 19. december 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v. indeholder en uddybning af metoden for opgørelse af solvenskapitalkravet for koncerner på baggrund af en metode baseret på regnskabsmæssig konsolidering. I Solvens II-direktivet benævnes denne opgørelsesmetode som metode 1 (standardmetode). Derudover er der i bekendtgørelsen fastsat overordnede principper for opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner ved anvendelse af en anden metode efter stk. 5. Denne opgørelsesmetode benævnes i Solvens II-direktivet som metode 2 (alternativ metode).

Kommissionen har fastlagt nærmere regler om opgørelsen af koncernsolvens som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Bekendtgørelsen indeholder desuden regler om koncerntilsyn i tilfælde, hvor moderselskabet ikke er beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse regler er i overensstemmelse med Solvens II-direktivets artikel 213, stk. 1, litra c, og artikel 260-263, der indeholder nærmere regler om udøvelse af koncerntilsyn for forsikringsselskaber omfattet af direktivet i tilfælde, hvor moderselskabet ikke har sit hovedsæde inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Hensigten med reglerne er at sikre, at der i et sådant tilfælde udføres et koncerntilsyn, som er ækvivalent, eller svarende til, det koncerntilsyn, som følger af reglerne i Solvens II-direktivet.

Bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner fastsætter krav til indberetningen af væsentlige risikokonzentrationer og væsentlige koncerninterne transaktioner for virksomheder omfattet af stk. 1 og 2.

Bekendtgørelserne vil fortsat være i kraft efter lovforslagets ikrafttræden, jf. lovforslagets § 321.

Til § 167

Det følger af den gældende § 175 c i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske del af en koncern eller gruppe, hvis den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i § 167 viderefører § 175 c i lov om finansiell virksomhed med sproglige ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 216 og 217.

Udgangspunktet i henhold til artikel 215, stk. 1, i Solvens II-direktivet er, at direktivets koncernregler kun finder anvendelse på det endelige af de omfattede selskaber i en koncern omfattet af Solvens II-reguleringen, der har sit hovedsæde

i Unionen. Artikel 216, stk. 1, 1. afsnit, der er gennemført ved § 168, giver imidlertid mulighed for at fravige dette udgangspunkt.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 166 eller dele heraf finder anvendelse på den danske del af en koncern eller gruppe, hvis den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det øverste gruppe 1-forsikringsselskab, den øverste forsikringsholdingvirksomhed eller den øverste finansielle holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i forslagets § 9, stk. 1, nr. 8, i den danske del af koncernen påser af disse bestemmelser.

Det beror på de konkrete omstændigheder, hvilket selskab der er øverste relevante forsikringsenhed.

Bestemmelsen finder anvendelse, når den øverste modervirksomhed i koncernen ikke har sit hovedsæde i Danmark, men i et andet land. Derved sikres det, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med en dansk del af en koncern eller gruppe, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse om, at § 166 skal finde anvendelse for den danske del af koncernen eller gruppen.

Finanstilsynets afgørelse om, at § 166 eller dele heraf skal finde anvendelse for den del af koncernen, der er beliggende i Danmark, træffes i overensstemmelse med regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 216, stk. 7, i Solvens II-direktivet, der bliver udstedt som en forordning, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelsen kan træffes.

Det foreslås i *stk. 2*, at afgørelser efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 216, stk. 1, 2. afsnit.

Til § 168

Det følger af den gældende § 175 d, at hvis Finanstilsynet har truffet afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på en dansk del af en koncern eller gruppe, hvor den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark, kan Finanstilsynet i forlængelse heraf indgå aftale med tilsynsmyndighederne i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 175 d i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 217, stk. 1, 3. afsnit.

Det foreslås i *§ 168, 1. pkt.*, at hvis der er truffet afgørelse efter § 167, stk. 1, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014.

Det foreslås i *2. pkt.*, at det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet i fællesskab med tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Det følger af artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, at i de tilfælde, hvor en medlemsstat giver dens tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe afgørelse som omhandlet i artikel 216, som er implementeret i forslagets § 166, gives tilsynsmyndigheden »samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.« Aftalen omhandler således koncerntilsynet og har til formål at sikre, at Finanstilsynet koordinerer og samarbejder med de tilsynsmyndigheder, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende.

Det følger videre af artikel 217, stk. 1, 2. afsnit, at i de tilfælde, hvor aftale som beskrevet i artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, er indgået, »udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.«

Artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, indeholder en forpligtelse for de berørte tilsynsmyndigheder til at begrunde en aftale efter artikel 217, stk. 1, 1. og 2. afsnit, over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau. Finanstilsynets forpligtelse over for det endelige moderselskab på fællesskabsniveau gennemføres med denne bestemmelse.

Til § 169

Det følger af den gældende § 175 e i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder skal indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Det følger videre af bestemmelsen, at når Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende, skal Finanstilsynet meddele koncernen en begrundelse for afgørelsen, efter afgørelsen er truffet.

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 175 e.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 247, stk. 3, 3. afsnit, 2. pkt., og 4. afsnit.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder skal indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse om, hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, i de særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet i fællesskab med tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Som anført under bemærkningerne til definitionen af koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, jf. den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 36, fastlægger artikel 247 kriterierne for, hvilke af flere landes berørte tilsynsmyndigheder som skal udpeges som koncerntilsynsførende. Artiklen angiver i stk. 2, hvilket lands tilsynsmyndighed der som udgangspunkt er koncerntilsynsførende.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 36, for uddybning af kriterierne.

Udgangspunktet efter artikel 247, stk. 2, kan fraviges i særlige tilfælde. Det følger således af artikel 247, stk. 3, at de kompetente myndigheder i særlige tilfælde efter anmodning fra en af de øvrige tilsynsmyndigheder kan »træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.«

Artikel 247 er i hovedsagen myndighedsrettet. Det følger imidlertid af artikel 247, stk. 3, 3. og 4. afsnit, at tilsynsmyndighederne skal indhente udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse, samt at den udpegede koncerntilsynsførende skal fremsendes den fælles afgørelse til koncernen og anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, hvorfor denne forpligtelse gennemføres med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele en begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet i tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det følger af artikel 247, stk. 4, at hvis en kompetent myndighed forelægger en sag om fastlæggelse af koncerntilsyn i henhold til artikel 247, stk. 3, for EIOPA, vil afgørelse efter artikel 247, stk. 3, skulle træffes i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse herom. Det følger videre af artikel 247, stk. 5, at i så tilfælde påhviler det den udpegede koncerntilsynsførende at fremsende den fælles afgørelse til koncernen og til tilsynskollegiet samt at anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, og det foreslås derfor at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Til § 170

Den gældende § 179 i lov om finansiel virksomhed fastsætter rammerne for, hvornår Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i et eller flere forsikringsselskaber, at udskille forsikringsselskaberne i en delkoncern.

Den foreslåede bestemmelse i § 170 viderefører § 179 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse har oprindeligt baggrund i anbefalinger i en rapport fra Committee of Governors of the Central Banks of Member States of the European Economic Community af 28. april 1992. Rapporten vedrører banksektoren, men hensynene bag anbefalingerne og den deraf udspringende § 179 i lov om finansiel virksomhed vurderes også at være af relevans for forsikringsselskaber, hvorfor reglen foreslås videreført.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alle modervirksomheder. Ved etablering af en koncernstruktur, hvori der indgår både forsikringsselskaber og ikke-finansielle virksomheder, vil det være muligt at undgå, at modervirksomheden bliver omfattet af bestemmelsen i dette forslags § 166, stk. 1, 2, 4 og 5 om solvenskapitalkrav m.v. samt bestemmelser i lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, om krav til modervirksomhedernes ledelse med hensyn til egnethed og hæderlighed. For at undgå at koncernstrukturen indrettes med dette formål, har Finanstilsynet hjemmel til at forlange forsikringsselskaberne udskilt i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsageligt består i at eje kapitalandele i finansielle virksomheder eller forsikringsselskaber. Finanstilsynet kan kræve en sådan udskillelse både ved etableringen af koncernstrukturen og senere.

Påbud efter den foreslåede bestemmelse kan alene udstedes til udskillelse i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, jf. definitionen i dette forslags § 9, stk. 1, nr. 9 og 10. Påbud efter bestemmelsen kan ikke udstedes til udskillelse i en delkoncern under en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. definitionen i dette forslags § 9, stk. 1, nr. 11.

Den foreslåede § 170 fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i et eller flere forsikringsselskaber, at udskille forsikringsselskaberne i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, hvis 1) koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravet for koncernen i § 167, stk. 1, 2, 4 og 5, 2) et medlem af modervirksomhedens bestyrelse eller direktion omfattes af et af forholdene i § 106, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, eller 3) strukturen i øvrigt vanskeliggør varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Det må vurderes i hvert enkelt tilfælde, hvornår udskillelse af forsikringsselskaber er påkrævet. Ved denne vurdering skal der ses på, hvorvidt koncernen er struktureret således, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravene, om modervirksomhedens ledelse ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed eller koncernstrukturen i øvrigt vanskeliggør varetagelsen af Finanstilsynets opgaver.

Ved udskillelsen opnås, at forsikringsselskabernes nye modervirksomhed bliver en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed. Denne nye holdingvirksomhed vil dermed blive omfattet af reglerne om solvenskapitalkrav m.v.

Til § 171

Den gældende § 180 i lov om finansiel virksomhed fastsætter rammerne for, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i en finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 171 viderefører § 180 i lov om finansiel virksomhed med enkelte tilpasninger.

Det foreslåede nr. 1 er tilpasset, så det alene vedrører henvisning til regler, der gælder for forsikringselskaber. I det foreslåede nr. 2 er »holdingvirksomhed« ændret til »forsikringsholdingvirksomhed«. Endvidere er »modervirksomhed« i det foreslåede nr. 3 ændret til »forsikringsholdingvirksomhed«.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder, jf. definitionen i den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 10. Bestemmelsen finder ikke anvendelse på blandede forsikringsholdingvirksomheder, jf. definitionen i den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 11.

Den foreslåede bestemmelse har oprindeligt baggrund i anbefalinger i en rapport fra Committee of Governors of the Central Banks of Member States of the European Economic Community af 28. april 1992. Rapporten vedrører banksektoren, men hensynene bag anbefalingerne og den deraf udspringende § 180 i lov om finansiel virksomhed vurderes også at være af relevans for forsikringselskaber, hvorfor reglen foreslås videreført.

Den foreslåede § 171 fastslår, at Finanstilsynet kan påbyde, at en forsikringsholdingvirksomhed afhænder kapitalandele i et forsikringselskab, hvis 1) koncernen ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen i § 166, stk. 1, 4 og 5, 2) et medlem af forsikringsholdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen eller omfattes af et af forholdene i § 105, stk. 1, nr. 3, 4 og 6, eller 3) forsikringsholdingvirksomheden modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af forsikringselskabet.

Finanstilsynet kan efter det foreslåede *nr. 1* kræve kapitalandelen afhændet, hvis koncernen ikke opfylder solvenskapitalkravet i § 166, stk. 1, 4 og 5.

Finanstilsynet kan ifølge det foreslåede *nr. 2*, påbyde en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i et forsikringselskab, hvis et medlem af forsikringsholdingvirksomhedens bestyrelse eller direktion ikke har fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen eller omfattes af et af forholdene i § 105, stk. 1, nr. 3, 4 og 6.

Det følger af det foreslåede nr. 2 at forsikringsholdingvirksomhedens ledelse skal opfylde samme krav til egnethed og hæderlighed, som lederne i forsikringselskaberne, herunder at medlemmer af bestyrelse og direktion i forsikringsholdingvirksomheden skal besidde tilstrækkelig erfaring og indsigt til, at de kan varetage den overordnede ledelse og overvåge de forskelligartede forsikringselskabers risici.

Endelig kan Finanstilsynet efter det foreslåede *nr. 3* kræve kapitalandelene afhændet, hvis forsikringsholdingvirksomheden modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning af forsikringselskabet.

Begrebet »modvirker en forsvarlig og fornuftig forvaltning« kendes tillige fra lovforslagets § 90, stk. 2, hvor Finanstilsynet kan afslå en ansøgning om godkendelse af en påtænkt erhvervelse, hvis der er rimelig grund til at antage, at den påtænkte erhvervelse vil modvirke en forsvarlig og fornuftig forvaltning af virksomheden.

Finanstilsynet varetager ved sin administration af bestemmelsen forvaltningsrettens almindelige proportionalitetsprincip, dvs. princippet om, at der skal være forholdsmæssighed (proportionalitet) mellem det tilsigtede mål og det anvendte middel. Finanstilsynets indgreb må derfor ikke være mere vidtgående, end formålet kræver.

Til § 172

Det følger af den gældende § 181, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for transaktioner der indgås mellem nogle nærmere defineret forbundne virksomheder og personer. Det følger af samme bestemmelses stk. 2, at koncerninterne transaktioner foretaget i strid med de i medfør af stk. 1 fastsatte regler skal ophæves og forsøges tilbageleveret tillige med en nærmere fastsat rente.

Den foreslåede bestemmelse § 172 viderefører § 181 i lov om finansiel virksomhed med enkelte præciseringer. Det præciseres i det foreslåede stk. 1, at bestemmelsen omhandler regler for koncerninterne transaktioner og ikke alle transaktioner. Alle former for koncerninterne transaktioner er omfattet af bestemmelsen, herunder alle engagementer, såsom lån og garantier, køb og salg af aktiver samt aftaler om administration eller porteføljemanagement etc.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for koncerninterne transaktioner, der indgås mellem et forsikringsselskab og 1) virksomheder, der direkte eller indirekte er forbundet med forsikringsselskabet som dattervirksomheder, associerede virksomheder eller modervirksomheder eller som modervirksomhedens associerede virksomheder og øvrige dattervirksomheder, 2) virksomheder eller personer, der er forbundet med forsikringsselskabet gennem snævre forbindelser, eller 3) virksomheder, der ikke er omfattet af nr. 1 og 2, hvor personerne i virksomhedernes ledelse for flertallets vedkommende er de samme, eller hvor virksomhederne er underlagt en fælles ledelse i medfør af en aftale eller vedtægtsbestemmelser herom.

Der er i medfør af den gældende § 181, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udstedt bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner med senere ændringer. Det forventes, at de nye fastsatte regler vil svare til den gældende bekendtgørelse om koncerninterne transaktioner, som implementerer en række bestemmelser fra EP og rådets direktiv 2009/138/EF samt EP og rådets direktiv 2002/97/EF artikel 8.

Det foreslås i *stk. 2*, at koncerninterne transaktioner foretaget i strid med de regler, der er fastsat i stk. 1, skal ophæves, således at ydelserne om muligt tilbageleveres, herunder at eventuel sikkerhedsstillelse ophører. Udbetalinger fra forsikringsselskabet, der er foretaget i forbindelse med koncerninterne transaktioner i strid med de regler, der er fastsat i medfør af stk. 1, skal tilbageføres tillige med en årlig rente af beløbet svarende til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i renteloven.

Bestemmelsen indebærer, at ulovlige transaktioner ophæves, og at ydelserne tilbageleveres med forbehold for tredjemands eventuelle bedre stiftede rettigheder eller anden umulighed. Er der således eksempelvis tale om en aftale om salg af et aktiv i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, og bliver aktivet, af forsikringsselskabets medkontrahent, derefter videresolgt til en tredjemand i god tro, kan tilbagelevering ikke finde sted.

Da der er tale om tilbagelevering, vil alene transaktioner vedrørende ydelser, der rent faktisk kan tilbageleveres, skulle ophæves i medfør af bestemmelsen. Er der indgået en aftale i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, eksempelvis om en arbejdsydelse, kan denne ikke tilbageleveres.

Kan ydelserne ikke tilbageleveres, vil forsikringsselskabet eventuelt kunne få et økonomisk tab erstattet efter almindelige erstatningsregler.

Består ydelsen i, at et forsikringsselskab skal stille sikkerhed, skal en sådan sikkerhedsstillelse ophøre, medmindre sikkerhedsstillelsen er afgivet over for en medkontrahent i god tro. Ophævelse af en koncernintern transaktion vil også skulle finde sted i tilfælde, hvor et forsikringsselskabs medkontrahent ikke har vilje eller evne til at udligne forskellen mellem markedsvilkår og den koncerninterne transaktions vilkår. Som eksempel kan nævnes et forsikringsselskabs salg af en fast ejendom til et koncernforbundet selskab til en pris, der ligger under markedsværdien.

Forslaget til stk. 2 er baseret på princippet i selskabslovens § 215, om tilbagebetaling af økonomisk bistand i strid med selskabslovens §§ 206 og 200 (ulovlige aktionærlån).

Udgangspunktet for Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt koncerninterne transaktioner er foretaget i strid med de i medfør af stk. 1 fastsatte regler, vil være den eksterne revisions oplysninger i protokollatet vedrørende årsregnskabet, jf. § 13 i bekendtgørelse nr. 1912 af 22. december 2015 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner.

Til § 173

Det følger af den gældende § 182 i lov om finansiel virksomhed, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet må have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder, jf. dog §§ 182 b-182 f i lov om finansiel virksomhed. De nævnte finansielle virksomheder må endvidere ikke have eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på forsikringsselskabet, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse. Finanstilsynet kan dog undtage herfra. Endelig er der særlige regler for virksomheder med statsligt kapitalindskud.

Den foreslåede bestemmelse § 173 viderefører § 182, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Henvisningen til §§ 182 b-182 f i den gældende § 182, stk. 1, foreslås ikke videreført, da reglerne i §§ 182 b-182 f ikke foreslås videreført.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab ikke må have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder uden tilladelse fra Finanstilsynet.

Reglen har sin baggrund i det forhold, at der opstår nye risici for et forsikringsselskab, som indgår som dattervirksomhed i en koncern, i tillæg til de risici, der allerede er ved at drive den pågældende virksomhed.

Som et eksempel på en sådan særlig koncernrisiko kan nævnes det forhold, at et forsikringsselskab som dattervirksomhed ikke har den tilstrækkelige ledelsesmæssige selvstændighed, og at der derfor består en potentiel risiko for, at der indgås eksponering mod en anden virksomhed inden for koncernen, som dattervirksomheden ikke ville have indgået ud fra en sædvanlig erhvervsmæssig varetagelse af egne interesser.

Et andet eksempel er den risiko, som består i, at problemer i en virksomhed i koncernen kan brede sig til en anden koncernvirksomhed, selv om der som udgangspunkt ikke er problemer i sidstnævnte virksomhed. En sådan smittefare kan give sig til udtryk ved, at kunderne reagerer på problemer i en koncernvirksomhed ved at trække sig ud af kundeforhold i andre virksomheder i koncernen. Desto mere virksomhederne er økonomisk afhængige af hinanden, desto større er smittefaren.

Det er derfor nødvendigt at begrænse den samlede størrelse af det enkelte forsikringsselskabs koncerninterne eksponering, hvilket kan bidrage til at begrænse virkningen af de nævnte koncernrisici og derved kunne få betydning for forsikringstagerne.

Udmøntningen af den enkelte tilladelse foretages af Finanstilsynet på baggrund af de fastlagte principper og en individuel tilsynsmæssig vurdering af den pågældende virksomhed.

Overtrædelse af bestemmelsen foreslås straffebelagt i henhold til lovforslagets § 312, stk. 2, nr. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er et forsikringsselskab. Den strafbare handling består i, at et forsikringsselskab har koncerninterne eksponeringer uden at Finanstilsynet har givet tilladelse hertil. Det betyder f.eks., at hvis et forsikringsselskab påtager sig eksponeringer mod koncernforbundne selskaber uden på forhånd at have fået Finanstilsynets tilladelse hertil, vil forsikringsselskabet kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2*, at et forsikringsselskab i øvrigt ikke må have en eksponering mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på forsikringsselskabet eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Bestemmelsen indeholder et forbud mod eksponering i tilfælde, hvor der ikke er koncernforbindelse, men hvor virksomheder eller personer alligevel direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på en finansiel virksomhed, eller er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Ved vurderingen af om et tilfælde falder ind under det foreslåede forbud i stk. 2, må der ses på, om der foreligger den i bestemmelsen anførte »afgørende indflydelse« eller »dominans«. Er aktionæren en virksomhed, vil en sådan indflydelse sjældent forekomme uden, at der samtidig statueres koncernforbindelse mellem virksomheden og den finansielle virksomhed, hvilket vil bringe forholdet ind under stk. 1. Det må afgøres konkret ud fra en samlet vurdering af de foreliggende omstændigheder om et forhold er omfattet af stk. 2. Det blot at være aktionær i en finansiel virksomhed eller som person at deltage i ledelsen af en finansiel virksomhed vil ikke i sig selv bringe forholdet ind under stk. 2.

Det fremgår af lovforslagets § 312, stk. 2, at overtrædelse af § 173, stk. 2, er straffebelagt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er et forsikringsselskab. Den strafbare handling består i, at forsikringsselskabet har eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på forsikringsselskabet, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse. Det betyder f.eks., at hvis et forsikringsselskab har eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på forsikringsselskabet, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse, så kan det straffes med

bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 2, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan undtage fra *stk. 2*.

Dispensationsadgangen tænkes udnyttet i situationer, hvor der er en sædvanlig og erhvervsmæssig begrundelse for engagementet med den i *stk. 2* nævnte aktionær- eller personkreds. I overensstemmelse med gældende praksis vil det indgå i vurderingen, om personen eller virksomheden kan misbruge sin indflydelse på den finansielle virksomhed til at opnå eksponering, som kan give anledning til særlig betænkelighed. Vurderingen vil bl.a. inddrage de samme elementer som benyttes i definitionen på bestemmende indflydelse i § 12.

Til § 174

Det følger af den gældende § 344, stk. 11, at Finanstilsynet i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en finansiell holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, kan fravige bestemmelser for koncerner fastsat i lov om finansiell virksomhed eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteter i koncernen.

Den foreslåede § 174 viderefører den gældende § 344, stk. 11, i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Finanstilsynet kan i visse tilfælde, hvor en modervirksomhed i en koncern er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen.

Det foreslås i *2. pkt.*, at *1. pkt.* finder tilsvarende anvendelse for grupper omfattet af § 166, stk. 2, hvis den øverste virksomhed i gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Den gældende § 344, stk. 11, i lov om finansiell virksomhed blev indsat i lov om finansiell virksomhed ved lov nr. 1287 af 19. december 2012 som § 344, stk. 8, og er siden blevet rykket til stk. 11, som følge af senere lovændringer. Bemærkningerne til § 344, stk. 8, beskriver at flere direktiver på det finansielle område indeholder bestemmelser, som forudsætter, at Finanstilsynet kan fravige koncernbestemmelserne i lov om finansiell virksomhed og tilhørende bekendtgørelser i tilfælde, hvor en kompetent myndighed i et andet EU/EØS-land udøver det konsoliderede tilsyn med en finansiell holdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, som indgår i en grænseoverskridende koncern, jf. Folketingstidende 2012-13, L 81 som fremsat, side 54. Det bemærkes, at forsikringsholdingvirksomheder først senere blev omfattet af bestemmelsen.

Bemærkningerne til lov nr. 1287 af 19. december 2012, giver yderligere eksempel, hvoraf det fremgår at bestemmelsen også skal medvirke til at sikre, at Finanstilsynet har hjemmel til at fravige bestemmelserne i lov om finansiell virksomhed, hvis det konsoliderede tilsyn udøves af de kompetente myndigheder i et andet EU/EØS-land.

Baggrunden for den foreslåede § 174 er, at en gruppe af forsikringsselskaber, jf. § 166, stk. 2, også kan bestå af enheder fra forskellige lande, og at lovvalsregler i Solvens II-reguleringen kan medføre, at tilsynet med gruppen i et vist omfang ikke skal udøves af danske myndigheder.

Til § 175

Det følger af den gældende § 158, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Denne bestemmelse suppleres af den gældende stk. 2, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 175 viderefører § 158, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Den gældende § 158, stk. 2, foreslås ikke videreført, idet bemyndigelsen ikke har været anvendt, og idet der ikke findes et behov for bemyndigelsen.

Bestemmelsen gennemfører artikel 132 i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen fastlægger det overordnede princip, der gælder for forsikringsselskabernes investeringer. Princippet kaldes prudent person-princippet. Princippet gælder både for forsikringsselskaber, der driver livsforsikringsvirksomhed, jf. bilag 2, og forsikringsselskaber, der driver skadesforsikringsvirksomhed, jf. bilag 1.

Det foreslås i § 175, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Prudent person-princippet indebærer, at forsikringsselskaber skal sikre, at investeringsstrategien understøtter det, forsikringstagerne er stillet i udsigt for de konkrete produkter, der udbydes af selskaberne, og varetager forsikringstagernes interesser bedst muligt. Det betyder blandt andet, at selskaberne skal fastlægge en hensigtsmæssig investeringsstrategi, der opsætter klare rammer for risikopåtagelsen i de enkelte produkter, sikrer en tilpas grad af risikospredning og forhindrer risici, eksempelvis koncentrationsrisici og likviditetsrisici, der er i modstrid med forsikringstagernes interesser. Investeringsstrategien skal endvidere være robust, dvs. at selskaberne skal sikre, at investeringerne er sammensat således, at investeringsporteføljen er robust over for udsving på de finansielle markeder og dermed kan sikre, at kunderne får det, de er stillet i udsigt. Investeringsstrategien og de faktiske investeringer skal endvidere understøtte langsigtede mål frem for mere kortsigtede mål, og sikre det bedst mulige afkast. Den valgte investeringsstrategi skal således stemme overens med de mål og tidshorisonter, som forsikringsselskaberne har stillet kunderne i udsigt. Prudent person-princippet tilsiger derudover, at der også fra ledelsens side skal være fokus på involvering i og forståelse for forsikringsselskabets investeringer.

Prudent person-princippet indebærer ikke, at der stilles krav om, at selskaberne investerer i bestemte kategorier af aktiver.

Prudent person-princippet forhindrer endvidere ikke forsikringsselskaber i at fastsætte en investeringsstrategi, som f.eks. tager særlige etiske og miljømæssige hensyn, så længe investeringsstrategien afspejler det, som selskaberne har stillet kunderne i udsigt.

Prudent person-princippet skal opfyldes af alle selskaber uanset størrelsen af porteføljen og de enkelte investeringer.

Prudent person-princippet indebærer blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om.

Prudent person-princippet indebærer endvidere, at alle aktiver investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet, ved investering af sine aktiver, og navnlig de aktiver, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, så Finanstilsynet kan anvende den i forslaget § 222 hjemlede adgang til at begrænse eller forbyde forsikringsselskabets frie rådighed over aktiverne, når Finanstilsynet måtte vurdere, at forsikringsselskabets økonomiske situation er ubetyrsgende. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 222.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal investeres på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikringsforpligtelserne, således at investeringen tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst muligt.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor et gruppe 1-forsikringsselskab garanterer forsikringstageren en vis forrentning eller en vis minimumsydelse, og selskabet dermed bærer investeringsrisikoen, bliver gruppe 1-forsikringsselskabets forvaltning af aktiverne afspejlet i solvenskapitalkravet. Det medfører, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der påtager sig en høj risiko, vil have et tilsvarende højt solvenskapitalkrav.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor forsikringsselskabet ikke har garanteret forsikringstageren en vis forrentning eller en vis minimumsydelse, og forsikringstageren dermed selv bærer investeringsrisikoen, vil forsikringsselskabet ikke blive kapitalbelastet og dermed afspejles investeringsrisikoen ikke i solvenskapitalkravet. Forsikringsselskabernes overholdelse af prudent person-princippet vil i disse tilfælde udelukkende være baseret på en vurdering af, om selskabet via sin investeringsstrategi tager højde for den risikoprofil, som forsikringstageren er underlagt.

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil investeringsrisikoen blive afspejlet i opgørelsen af selskabets individuelle solvensbehov, idet selskabets risici skal indregnes i opgørelsen heraf.

Til § 176

Den gældende § 159 i lov om finansiell virksomhed indeholder regler om, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal have en politik for aktivt ejerskab i relation til deres investeringsstrategi.

Den foreslåede bestemmelse i § 176 viderefører § 159 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 g i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab (aktionærrettighedsdirektivet).

Formålet med det foreslåede § 176 er at sikre, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, udarbejder og offentliggør en politik for aktivt ejerskab eller offentliggør en klar og begrundet forklaring på, hvorfor de har valgt ikke at udarbejde en politik for aktivt ejerskab. Udarbejdelse og offentliggørelse af politikken skal sikre, at investorerne får et højt niveau af informationer og skal fremme aktivt ejerskab for aktionærerne. Udarbejdelsen og offentliggørelsen af en politik for aktivt ejerskab og en investeringsstrategi er endvidere med til at skabe gennemsigtighed og sikre et større fokus på resultater på mellemlang til lang sigt.

Begrebet institutionel investor er defineret i artikel 2, litra e, i kapitel 1 b som et institut, der driver livsforsikringsvirksomhed, jf. artikel 2, stk. 3, litra a, b og c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2009/138/EF, og genforsikring som defineret i artikel 13, nr. 7, forudsat at disse aktiviteter dækker livsforsikringsforpligtelser, og ikke er udelukket fra det nævnte direktivs anvendelsesområde, og som en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2016/2341/EU, jf. direktivets artikel 2, medmindre en medlemsstat har valgt helt eller delvis at undlade at anvende nævnte direktiv på den pågældende pensionskasse, jf. direktivets artikel 5.

Det vurderes ikke at være relevant at gennemføre aktionærrettighedsdirektivets definition af begrebet institutionelle investorer, idet der er sammenfald mellem begrebet institutionelle investorer og gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, som er reguleret i den gældende lov om finansiell virksomhed.

Gennemførelsen af reglerne omfattet af aktionærrettighedsdirektivets kapitel 1 b finder alene anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, i det omfang de foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, der foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, skal udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan selskabet integrerer aktivt ejerskab i deres investeringsstrategi.

Kapitalforvalterbegrebet er defineret ved den gældende § 10, nr. 56, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service- og aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2012, som en virksomhed, som har tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter som nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 4, og som leverer tjenesteydelser i relation til skønsmæssig porteføljepleje vedrørende aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Definitionen af kapitalforvalter er ikke videreført i dette lovforslag, men skal fortolkes i overensstemmelse med den gældende definition i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service- og aktiviteter.

Aktivt ejerskab indebærer en aktiv interesse fra investorerne for selskabets forhold, udvikling og ledelse. Et utilstrækkeligt aktivt ejerskab og fokus på kortsigtede resultater kan medføre en ikke-optimal selskabsledelse og ikke-optimale resultater. Dette har vist sig tydeligt under den finansielle krise, hvor aktionærer i mange tilfælde har støttet en ledelses kortsigtede investeringsstrategi og overdrevne risikotagning, ofte som følge af manglende involvering, overvågning og gennemsigtighed i selskaberne, med negative konsekvenser.

Aktivt ejerskab kan omfatte en lang række af aktiviteter, som for eksempel overvågning af selskaber i investeringsporteføljen, dialog med selskaber, hvori der investeres, samarbejde med andre investorer, samt deltagelse og stemmeafgivning ved generalforsamlinger

Hensigten med bestemmelsen er at fremme selskabernes langsigtede værdiskabelse og dermed bidrage til højst muligt langsigtet afkast til investorerne. Aktivt ejerskab indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, udarbejder og offentliggør en politik for aktivt ejerskab, som i videst muligt omfang omfatter de faktorer, som er beskrevet i bestemmelsens stk. 2.

Offentliggørelse af politik for aktivt ejerskab, der beskriver, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser integrerer aktivt ejerskab i deres investeringsstrategi, har til hensigt at øge virksomhedsgennemsigtigheden, klarlægge virksomhedsledelses ansvar og forpligtelser og give aktionærerne bedre indsigt i virksomhedens strategi.

Bestemmelsen stiller ikke krav til, hvilken form et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, benytter til at offentliggøre deres oplysninger. Kravet er blot, at oplysningerne skal offentliggøres på selskabets hjemmeside. Det er dermed op til selskaberne selv at sikre en hensigtsmæssig og relevant videregivelse af oplysninger. Det kan for eksempel gøres ved en "redegørelse for aktivt ejerskab", som offentliggøres enten i ledelsesberetningen i årsrapporten eller som et selvstændigt dokument på selskabets hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 2*, at for et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal politikken for aktivt ejerskab desuden beskrive, hvordan selskabet, skal udføre en række opgaver.

Den foreslåede bestemmelse og numrene 1-5, fastlægger de materielle krav til indholdet af politiken for aktivt ejerskab for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet overvåger selskaber, hvori der investeres, inden for relevante områder, herunder strategi, finansielle og ikke-finansielle resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse.

Det er en væsentlig del af det aktive ejerskab, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, regelmæssigt overvåger og er i løbende dialog med selskaber, hvori de investerer.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, bør fastlægge retningslinjer for hvordan de løbende overvåger de selskaber, hvori der investeres. Denne overvågning kan for eksempel ske ved løbende overvågning af offentlig rapportering fra selskaber, hvori der investeres. Hvis den eksisterende rapportering er utilstrækkelig, bør der indhentes yderligere oplysninger, som for eksempel yderligere offentlig rapportering, der kan understøtte et bedre funderet aktivt ejerskab.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, bør desuden fastlægge retningslinjer for, hvordan de løbende vurderer rapporteringen af oplysninger fra de selskaber, hvori der investeres, med henblik på at kunne træffe beslutninger om eventuelle yderligere tiltag, hvis rapporteringen vurderes utilstrækkelig for deres udøvelse af aktivt ejerskab, og eksekvering af deres investeringsstrategi.

Med gennemførelsen af Solvens II-direktivet, pr. 1. januar 2016, skal gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 i lov om forsikringsvirksomhed, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser foretage en række rapporteringer til Finanstilsynet, som for eksempel rapporten om solvens og finansiel situation, den uddybende rapport om solvens og finansiel situation og kvantitative indberetningsskemaer. Disse indrapporteringer indeholder en lang række af de oplysninger, som skal indgå i et selskabs politik om aktivt ejerskab. Flere af oplysninger fremgår for eksempel også af rapporterne fra porteføljemanageren. Selskaberne burde derfor allerede have kendskab til begreberne fra praksis.

Igennem effektiv overvågning og dialog med selskaber, hvori der investeres, vil gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, kunne opnå kendskab til de i bestemmelsen nævnte oplysninger.

Overvågning af et selskabs strategi indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser skal følge med i de udmeldinger, som kommer fra et selskab, hvori de har investeret, om hvad selskabet agter at foretage sig i den kommende tid, for eksempel at den vil vokse gennem opkøb.

Et selskabs finansielle resultater er de finansielle mål, som de selskaber, hvori der investeres, har sat for sig selv. Ikke-finansielle resultater kan f.eks. være, at selskabet udfaser et farligt stof fra produktionen, eller ønsker en højere tilfredshedsvurdering blandt kunder eller internt i virksomheden.

Overvågning af et selskabs risiko indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal bedømme de risici, som de selskaber, hvori der investeres, er udsat for. Det kan være meget forskellige risici, der er relevante for de enkelte selskaber. Det kan for eksempel være risici, som er forbundet med produktionen af et produkt, risici på de markeder, hvor selskabet afsætter sine produkter eller økonomiske risici, som selskabet er udsat for.

Overvågning af et selskabs kapitalstruktur indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser skal sætte sig ind i, hvordan kapitalstrukturen er i de selskaber, hvori der investeres. Det kan for eksempel være, hvor store lån de har, hvem långiverne er, og om der er udsigt til at et selskab vil få behov for yderligere kapital i fremtiden.

Sociale og miljømæssige indvirkninger er delelementer af selskabers rapportering, som bør indgå i et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers løbende evaluering af de selskaber, hvori de investerer. Dette kan for eksempel inkludere selskabets forhold til interessenter ud over aktionærerne såsom medarbejdere, lokalsamfund, leverandører og miljøet.

God selskabsledelse kan for eksempel være retningslinjer, som er udstedt af myndighederne i det land, hvor selskabet er hjemmehørende, eller brancheanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet fører dialog med selskaber, hvori der investeres.

Løbende dialog med selskaber, hvori der investeres, er et vigtigt element i aktivt ejerskab. Den løbende dialog kan for eksempel angå de i *stk. 2, nr. 1* nævnte faktorer, som strategi, resultater, risiko, kapitalstruktur, social og miljømæssig indvirkning og god selskabsledelse, ligesom den kan omhandle virksomhedskultur, ledelsesafkløvning, samfundsansvar eller andre corporate governance områder.

Dialog mellem gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser og selskaber, hvori der investeres kan foregå i fortrolighed, ved f.eks. interne møder, eller i offentligheden ved f.eks. fremsættelse af forslag eller stemmeafgivelse på generalforsamlingen, som går imod selskabets ledelse.

Det er relevant for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, at forholde sig til alle væsentlige investorrelevante oplysninger, som et selskab, hvori der investeres, offentliggør, som for eksempel årsrapporten, kvartals- og halvårsrapporter, periodemeddelelser, investorpræsentationer og selskabets redegørelse for virksomhedsledelse.

Udveksling af intern viden og anden dialog mellem et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og et selskab, hvori der investeres, skal overholde den gældende lovgivning om videregivelse af intern viden og ligebehandling af investorer.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet, derudover stemmerettigheder og andre rettigheder knyttet til aktier.

Det er ikke et krav, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser gør brug af deres stemmerettigheder i selskaber, hvori der investeres. Det er dog et krav, at de i politikken for aktivt ejerskab fastlægger, hvordan de varetager udøvelsen af deres stemmerettigheder og andre rettigheder knyttet til aktier.

Udøvelsen af stemmerettigheder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, bør ske på et velinformeret og velovervejede grundlag. Dette kan for eksempel ske efter løbende dialog med ledelsen af det selskab, hvori rettighederne skal udnyttes.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet samarbejder med andre aktionærer.

Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, har sammen med de øvrige aktionærer en fælles interesse i at fremme et selskab, hvori de har investeret. Det er derfor væsentligt, at der er et positivt samspil i forhold til de øvrige aktionærer i selskabet. Dette kan for eksempel ske gennem åbenhed og transparens, hvor øvrige aktionærer og interessenter løbende har mulighed for at vurdere og forholde sig til selskabet og dets fremtid, og på den baggrund have en konstruktiv dialog imellem de forskellige aktionærer.

Et udbredt samarbejde mellem aktionærer kan hjælpe til at påvirke et selskabs ledelse. Dette kan udnyttes til at styre et selskabs ledelse imod en mere langsigtet retning, med mindre fokus på kortsigtede og risikofyldte resultater. Endvidere kan aktionærernes engagement og samarbejde give ledelsen en bedre forståelse for aktionærernes holdninger og intentioner på lang sigt. Endelig kan samarbejde mellem aktionærerne være med til at nedsætte omkostningerne ved et aktivt ejerskab for den enkelte aktionær, da de vil kunne dele omkostningerne ud på flere aktionærer.

Et samarbejde med andre aktionærer kan f.eks. foregå ved, at kapitalforvalteren retter henvendelse til andre kendte aktionærer i et selskab, for at få dem til at støtte kapitalforvalterens forslag til, hvorledes selskabet skal drives.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet kommunikerer med relevante interessenter i selskaber, hvori der investeres.

Foruden dialog med selskabet, hvori der investeres og dets aktionærer, er det vigtigt at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser kommunikerer med øvrige interessenter i selskaber, hvori der investeres.

Kommunikation med andre interessenter kan f.eks. foregå ved, at gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelse, indgår i dialog med repræsentanter for arbejdstagerorganisationer, interessegrupper eller andre, der har en interesse i selskabets drift. Der er ikke nærmere krav til hvordan, eller med hvem, gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal kommunikere. Gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal blot beskrive, hvad selskabet gør i forhold til at kommunikere med relevante interessenter i selskaber, hvori der investeres.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at politikken for aktivt ejerskab skal beskrive, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet, håndterer faktiske og potentielle interessekonflikter i forbindelse med virksomhedens aktive ejerskab.

Ved investeringsbeslutninger eller andre beslutninger angående forvaltningen af midler, skal et gruppe 1-forsikrings-selskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, både varetage aktionærernes og kundernes interesser. Det er derfor nødvendigt, at en politik for aktivt ejerskab skal indeholde en beskrivelse af, hvordan et selskab identificerer og håndterer faktiske eller potentielle interessekonflikter med henblik på at sikre varetagelsen af interesserne for gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 i lov om finansiel virksomhed, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Interessekonflikter kan for eksempel ske ved udøvelsen af aktivt ejerskab over for selskaber, der har status som kunder, eller hvor et selskab, hvori der investeres, er direkte eller indirekte repræsenteret i ledelsen hos det gruppe 1-forsikrings-selskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Det er vigtigt, at både faktiske og potentielle interessekonflikter bliver håndteret på en hensigtsmæssig måde, så tilliden fra både aktionærer, medlemmer og samfundet som helhed til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser integritet kan opretholdes.

Bestemmelsen fastlægger ikke nærmere regler for, hvordan faktiske og potentielle interessekonflikter i forbindelse med virksomhedens aktive ejerskab skal håndteres. Den stiller dog krav til, at gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser skal beskrive, hvordan de håndterer disse situationer i deres politik for aktivt ejerskab.

Det foreslås i *stk. 3*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikrings-selskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, en gang årligt skal offentliggøre, hvordan selskabets politik for aktivt ejerskab er blevet gennemført, herunder en generel beskrivelse af stemmeafgivelse, en redegørelse for de væsentligste afstemninger og deres brug af rådgivende stedfortræderes tjenesteydelser.

Ved årligt skal der som udgangspunkt forstås tidsrummet fra den 1. januar til den 31. december, da de finansielle virksomheders regnskabsår skal følge kalenderåret. Baseret på konkrete omstændigheder og hensyn, så kan den årlige ajourføring af oplysningerne ske forskudt i en anden tidsperiode i løbet af kalenderåret.

Begrebet rådgivende stedfortræder er defineret i den gældende lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 69, som en finansiel virksomhed, der på et erhvervmæssigt og kommercielt grundlag analyserer oplysninger fra selskabet og, hvis det er relevant, andre oplysninger om børsnoterede selskaber med henblik på at give investorer mulighed for at træffe informerede beslutninger i forbindelse med stemmeafgivelse ved at tilvejebringe undersøgelser, rådgivning eller anbefalinger, der vedrører udøvelsen af aktionærernes stemmerettigheder. Definitionen af rådgivende stedfortræder er ikke videreført i dette lovforslag, men skal fortolkes i overensstemmelse med den gældende definition i lov om finansiel virksomhed.

Det er væsentligt for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 i lov om finansiel virksomhed, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, aktionærer, investorer og andre interessenter, at have kendskab til, hvordan selskabet har gennemført deres politik om aktivt ejerskab. Det er i særdeleshed vigtigt for at opnå kendskab til, hvordan selskabet har udnyttet sine aktionærrettigheder i selskaber, hvori der er investeret og benyttet eksterne tjenesteydelser hos rådgivende stedfortrædere. Dette er med til at skabe gennemsigtighed og give aktionærer, medlemmer og andre interessenter et kendskabsforhold til virksomhedens ledelse, drift og strategi, som skal gøre dem i stand til at træffe velinformerede beslutninger over for selskabet. Dette kunne for eksempel være beslutninger om at forhøje eller trække en investering, udnytte aktionærrettigheder over for selskabet, stille spørgsmål på generalforsamlingen, eller udtrykke utilfredshed over selskabets ledelse eller drift.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal offentliggøre, hvordan de har stemt på generalforsamlinger i selskaber, i hvilke de besidder aktier.

Det er et krav, at selskabet skal offentliggøre, hvordan dette har stemt på generalforsamlinger i selskaber, i hvilke det besidder aktier.

Det er ikke et krav, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal gøre brug af deres stemmerettigheder. Det foreslåede krav vil alene fastsætte, at selskaber, der gør brug af deres stemmerettigheder vil skulle offentliggøre, hvordan stemmerettighederne er udnyttet.

Offentliggørelsen af udnyttelse af stemmerettigheder i selskaber, i hvilke selskabet besidder aktier, er essentielt for et aktivt ejerskab. Det foreslåede har dermed til formål at skabe gennemsigtighed i selskabet, og give aktionærer, investorer og andre interessenter bedre muligheder for at følge med i selskabets ledelse, drift og strategi.

Det foreslås i 2. pkt., at afstemninger, der er ubetydelige på grund af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i det pågældende selskab, kan udelades fra offentliggørelsen.

Det foreslåede 2. pkt., er en undtagelse til udgangspunktet om offentliggørelse af brug af stemmerettigheder i 1. pkt.

Det foreslåede stk. 4, 2. pkt., medfører, at afstemninger, der er ubetydelige på grund af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i det pågældende selskab, kan udelades fra offentliggørelsen. Bestemmelsen er indført for at mindske en eventuel administrativ byrde, og kan kun benyttes, hvis afstemningen anses for at være ubetydelig på grund af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i selskabet. Sådanne ubetydelige afstemninger vil kunne omfatte afstemninger om rent proceduremæssige spørgsmål eller afstemninger i selskaber, hvor investorer har en meget lille andel i forhold til sine kapitalinteresser i andre selskaber, hvori der investeres. Investorer bør fastsætte deres egne kriterier for, hvilke afstemninger, der er ubetydelige på grundlag af emnet for afstemningen eller størrelsen af kapitalandelen i det pågældende selskab, og anvende dem konsekvent.

I stk. 5 foreslås det, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikrings-selskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, kan vælge ikke at opfylde et eller flere af kravene i stk. 1-4, hvis selskabet offentliggør en klar og begrundet forklaring på, hvorfor selskabet har valgt dette.

Reglerne om politik for aktivt ejerskab bygger på "følg eller forklar" princippet. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, har en grad af frivillighed, hvilket betyder, at de selv kan vælge, om de ønsker at efterleve kravene i bestemmelsen. Hvis et selskab vælger ikke at følge bestemmelsens regler, er de pålagt at offentliggøre en klar og velbegrundet forklaring på, hvorfor de ikke har valgt at opfylde et eller flere af bestemmelsens krav. "Følg eller forklar" princippet er implementeret fra aktionærrettighedsprincippet, og skal være med til at sikre gennemsigtighed hos alle gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, også dem, som vælger ikke at efterleve alle krav i bestemmelsen.

Med "følg eller forklar" princippet får selskaberne mulighed for at være fleksible, og tilpasse deres virksomhedsledelse til deres størrelse, ejerforhold eller særlige sektorrelaterede kendetegn. Forklaringerne bør være tilstrækkeligt klare, præcise og omfattende til at sætte aktionærer, investorer og andre interessenter i stand til at vurdere konsekvenserne af, at en af de i stk. 2, nr. 1-6, nævnte aspekter fraviges. Forklaringerne vedrørende fravigelser bør fremgå klart på et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 i lov om finansiel virksomhed, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers hjemmeside, således at forklaringerne let kan findes af aktionærer, investorer og andre interessenter.

Der er ingen formkrav til offentliggørelsen af forklaringen på, hvorfor man ikke vælger at efterleve et eller flere af bestemmelsens krav, og der findes ikke et standardformat for sådanne redegørelser i EU. Oplysningerne kan gives i en generel redegørelse eller som en del af en større rapportering, forudsat at de er informative og nyttige for aktionærer, investorer og andre interessenter. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, bør undlade at afgive overdrevent generelle redegørelser, som muligvis ikke dækker de aspekter, som er vigtige for aktionærer, men også redegørelser i form af afkrydsninger, som er af meget ringe informativ værdi. De bør ligeledes undlade at give lange forklaringer, som muligvis ikke giver tilstrækkelig indsigt. De bør endvidere undlade at anvende standardformuleringer og bør fokusere på de særlige virksomhedsforhold, som er forklaringen på fravigelsen af en eller flere af de nævnte aspekter. Forklaringerne bør være velstrukturerede og gives på en sådan måde, at de let kan forstås og bruges.

Offentliggørelse af selskabets forklaring på, hvorfor de har valgt ikke at opfylde et eller flere af de krav, som er fastsat i bestemmelsens stk. 1-4, skal følge de principper, som er beskrevet i de specielle bemærkninger til denne bestemmelses stk. 6.

Det foreslås i *stk. 6*, at de oplysninger, som skal offentliggøres efter stk. 1-5, skal være gratis tilgængelige på hjemmesiden hos et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Offentliggørelsen af gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers politik for aktivt ejerskab, har til hensigt at øge virksomhedsgennemsigtigheden og give investorer, aktionærer og andre interessenter bedre indsigt i virksomhedens strategi, mulighed for at følge med i ledelsens beslutninger, og holde dem ansvarlig for deres ledelse af selskabet.

Bestemmelsen stiller krav til, at oplysningerne skal være gratis tilgængelige på et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers hjemmeside. Med "gratis tilgængeligt" skal forstås, at oplysningerne skal fremgå af selskabets hjemmeside, og selskabet må ikke opkræve et vederlag for oplysningerne, hverken direkte eller indirekte.

Der foreligger intet formkrav til oplysningerne. Det er dermed op til selskaberne selv at sikre en hensigtsmæssig og relevant videregivelse af oplysninger. Oplysningerne kan for eksempel offentliggøres ved en "redegørelse for aktivt ejerskab", som offentliggøres enten i ledelsesberetningen, i årsrapporten eller som et selvstændigt dokument på selskabets hjemmeside. Det må dog være et krav, at oplysningerne er nemt tilgængelige. Dette indebærer, at oplysningerne ikke må være skjult et sted, hvor det er unødvendigt kompliceret at få fat i oplysningerne, og oplysningerne er tilstrækkelig oplyst ved hjælp af tydelige præcise overskrifter.

Det foreslås i *stk. 7*, at gennemfører en kapitalforvalter politikken om aktivt ejerskab, herunder stemmeafgivelse, på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal selskabet henvise til det sted, hvor kapitalforvalteren har offentliggjort oplysninger om stemmeafgivelse.

Dette skal sikre en større overensstemmelse mellem gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser og de kapitalforvaltere, som de samarbejder med. Endvidere skal det sikre en større gennemsigtighed i den indgåede aftale og en højere grad af involvering for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, som kan sikre større fokus på resultater på mellemlang til lang sigt.

Kapitalforvalterbegrebet er defineret ved den gældende § 10, nr. 56, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service- og aktiviteter, som en virksomhed, som har tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter som nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 4, og som leverer tjenesteydelser i relation til skønsmæssig porteføljepleje vedrørende aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Definitionen af kapitalforvalter er ikke videreført i dette lovforslag, men skal fortolkes i overensstemmelse med den gældende definition i lov om fondsmægler-selskaber og investerings-service- og aktiviteter.

Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers henvisning til det sted, hvor kapitalforvalteren har offentliggjort oplysninger om stemmeafgivelse, skal være gratis og nemt tilgængelig via selskabets hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 8*, at regler om interessekonflikter i anden lovgivning, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med aktiviteter vedrørende aktivt ejerskab.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at de almindelige regler om interessekonflikter, som findes i anden regulering, ligeledes vil gælde i forbindelse med udøvelse af aktivt ejerskab. Dette gælder også, selvom reglerne om aktivt ejerskab vil fungere som *lex specialis* i forhold til andre lovregler. Som eksempel kan nævnes reglerne om interessekonflikter i selskabsloven.

Efter den foreslåede bestemmelse stk. 2, nr. 6, skal et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers politik for aktivt ejerskab, omfatte en beskrivelse af håndteringen af faktiske eller potentielle interessekonflikter. Dette kan være relevant i situationer, hvor et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genfor-

sikring af livsforsikringsforpligtelser eller deres tilknyttede selskaber har betydelige forretningsmæssige forbindelser til det selskab, hvori der investeres. Selskabets politik for aktivt ejerskab og beskrivelse af selskabets håndtering af faktiske og potentielle interessekonflikter i forbindelse med virksomhedens aktive ejerskab skal være tilgængelig online på selskabets hjemmeside efter den foreslåede bestemmelses stk. 6. Disse regler afskærer dog ikke de almindelige regler om interessekonflikter, som finder anvendelse efter anden lovgivning eller regulering.

Til § 177

Den gældende lov om finansiel virksomhed § 160 indeholder regler om, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, der foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, skal udarbejde og offentliggøre en politik for aktivt ejerskab i relation til deres investeringsstrategi.

Den foreslåede bestemmelse i § 177 viderefører § 160 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører artikel 3 h i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab (aktionærrettighedsdirektivet).

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, forvalter deres aktiver ansvarligt. Dette sikres ved, at selskaberne offentliggør deres aktieinvesteringsstrategi og eventuelle ordninger med kapitalforvaltere, som investerer på selskabernes vegne. Endvidere sikrer offentliggørelse af de vigtigste elementer i selskabernes aktieinvesteringsstrategi, at mulige kunder, for eksempel kommende pensionister, får mulighed for at optimere deres investeringsbeslutninger, samtidig med at selskabernes ansvar og forpligtelser over for interessenter og civilsamfundet styrkes.

Den foreslåede bestemmelsen gennemfører visse af reglerne i aktionærrettighedsdirektivets kapitel 1 b. Reglerne i aktionærrettighedsdirektivets kapitel 1 b finder alene anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, i det omfang de foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, der foretager investeringer direkte eller gennem en kapitalforvalter i aktier, der handles på et reguleret marked, skal offentliggøre, hvordan hovedelementerne i deres aktieinvesteringsstrategi er i overensstemmelse med profilen og varigheden af deres forsikringsmæssige forpligtelser, herunder navnlig de langsigtede forpligtelser, og hvordan hovedelementerne bidrager til aktivernes resultater på mellemlang til lang sigt.

Kapitalforvalterbegrebet er defineret ved den gældende § 10, nr. 56, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service- og aktiviteter, som en virksomhed, som har tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter som nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 4, og som leverer tjenesteydelser i relation til skønsmæssig porteføljepleje vedrørende aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Definitionen af kapitalforvalter er ikke videreført i dette lovforslag, men skal fortolkes i overensstemmelse med den gældende definition i lov om fondsmægler-selskaber og investerings-service- og aktiviteter.

En mellem- til langsigtet tilgang er en væsentlig forudsætning for ansvarlig forvaltning af en virksomheds aktiver. Derfor bør et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, årligt offentliggøre oplysninger, der forklarer, hvordan de vigtigste elementer i deres aktieinvesteringsstrategi er forenelige med deres forpligtelses profil og varighed, og hvordan disse elementer bidrager til aktivernes resultater på mellemlang til lang sigt.

Det er det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser selv, der fastlægger, hvad der skal forstås ved mellemlang til lang sigt. Almindeligvis vil der herved forstås en periode på 3-5 år eller længere.

Fremlæggningen af sådanne informationer kan få en positiv virkning på investorers informationsniveau, give kommende investorer mulighed for at optimere deres investeringsbeslutninger, lette dialogen mellem investorer og selskaber, fremme aktionærernes engagement og styrke selskabernes ansvar og forpligtelser over for civilsamfundet.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysningerne i nr. 1-5 om sin ordning med kapitalforvalteren.

1)

Hvis et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, anvender en kapitalforvalter, som har mandat til at forvalte selskabets aktiver, enten eksklusivt for selskabet eller som en del af en større pulje, skal selskabet offentliggøre de vigtigste aspekter ved ordningen. Selskabet skal offentliggøre, hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at afstemme sin investeringsstrategi og sine investeringsbeslutninger efter profilen og varigheden af selskabets forpligtelser, særligt de langsigtede forpligtelser, hvordan den evaluerer kapitalforvalterens resultater, herunder kapitalforvalterens aflønning, og hvordan den giver kapitalforvalteren incitament til at handle i selskabets bedste interesse på mellemlang til lang sigt.

Dette vil bidrage til en korrekt afstemning af interesser mellem gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers endelige modtagere, kapitalforvalterne og de selskaber, hvori der investeres, samt eventuelt til udarbejdelse af langsigtede investeringsstrategier og opbygning af langsigtede forbindelser med selskaber, hvori der investeres, og som involverer aktivt ejerskab.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at hvis en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysninger om, hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at afstemme sin investeringsstrategi og sine investeringsbeslutninger efter profilen og varigheden af de forsikringsmæssige forpligtelser, navnlig de langsigtede forpligtelser for gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Det følger af den gældende § 101 b i lov om finansiell virksomhed, at kapitalforvaltere en gang årligt skal give et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, hvormed der er indgået en aftale, meddelelse om hvordan kapitalforvalterens investeringsstrategi og gennemførelse heraf i forhold til investeringer i aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, er i overensstemmelse med kapitalforvaltningsaftalen og bidrager til afkastet af disse selskabers aktiver på mellemlang til lang sigt. Den gældende § 101 b i lov om finansiell virksomhed er ikke videreført i lovforslaget, men skal fortolkes i overensstemmelse med den gældende § 101 b i lov om finansiell virksomhed.

Kapitalforvalterens meddelelse skal omfatte rapportering om væsentlige mellem- til langsigtede risici forbundet med investeringerne, porteføljesammensætningen, omsætning og omsætningsomkostninger, brugen af rådgivende stedfortrædere med henblik på aktiviteter vedrørende aktivt ejerskab, og kapitalforvalterens politik for værdipapirudlån, og hvordan politikken i givet fald anvendes med henblik på aktiviteter vedrørende aktivt ejerskab, navnlig på tidspunktet for generalforsamlingen i de selskaber, der investeres i. Kapitalforvalterens meddelelse skal endvidere indeholde oplysninger om hvorvidt og i givet fald, hvordan kapitalforvalteren træffer investeringsbeslutninger på grundlag af en evaluering af mellem- til langsigtede resultater, herunder ikke finansielle resultater, for de selskaber, hvori der investeres, og hvorvidt der er opstået interessekonflikter i forbindelse med aktivt ejerskab, hvilke interessekonflikter der i givet fald har været tale om, og hvordan kapitalforvalteren har håndteret disse.

Med kapitalforvalterens meddelelse er et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser i stand til at offentliggøre de relevante oplysninger. Hvis dette ikke er tilfældet, må det antages, at selskabet må være i stand til at få de fornødne oplysninger i hænde via dialog og overvågning af kapitalforvalteren, hvormed der er indgået en aftale.

Ved langsigtede resultater forstås almindeligvis resultaterne for en periode på mere end 5 år, men den enkelte kapitalforvalter kan fastsætte en kortere periode. Forvalteren må over for kunder og offentligheden argumentere for, at det er en mere realistisk periode, for eksempel på baggrund af selskabets størrelse eller resultaternes særlige forhold.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at hvis en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysninger om, hvordan ordningen giver kapitalforvalteren incitament til at træffe investeringsbeslutninger på grundlag af vurderinger af mellem- til langsigtede finansielle og ikke-finansielle resultater for det selskab, hvori der investeres, og til at engagere sig i selskaber, hvori der investeres, for at forbedre deres resultater på mellemlang til lang sigt.

Et selskabs finansielle resultater er de finansielle mål, som de selskaber, hvori der investeres, har sat for sig selv. Ikke-finansielle resultater kan for eksempel være, at selskabet udfaser et farligt stof fra produktionen, eller ønsker en højere tilfredshedsvurdering blandt kunder eller internt i virksomheden.

Ved mellem- til langsigtede resultater forstås almindeligvis resultaterne inden for en periode på 3-5 år eller længere, men den enkelte kapitalforvalter kan fastsætte en kortere eller længere periode. Forvalteren må over for kunder og offentligheden argumentere for, at det er en mere realistisk periode.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at hvis en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysninger om, hvordan metoden til og tidshorisonten for evaluering af kapitalforvalterens resultater og aflønningen for kapitalforvalterens tjenesteydelser er i overensstemmelse med profilen og varigheden af de forsikringsmæssige forpligtelser, navnlig de langsigtede forpligtelser, og tager hensyn til de langsigtede resultater for gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at hvis en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysninger om, hvordan gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser overvåger kapitalforvalterens porteføljeomsætningsomkostninger, og hvordan den fastlægger og overvåger en tilsigtet porteføljeomsætning eller et tilsigtet omsætningsinterval.

Det foreslåede medfører, at Kapitalforvalterens årlige rapportering til et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, hvormed der er indgået en aftale, vil skulle indeholde oplysninger om kapitalforvalterens porteføljesammensætning. Med dette menes der, at rapporteringen som minimum skal indeholde en oversigt over de forskellige aktier, som indgår i porteføljen og med, hvor stor en del den enkelte aktie indgår i porteføljen.

Endvidere vil kapitalforvalterens årlige meddelelse skulle omfatte rapportering om omsætning og omsætningsomkostninger. Ved omsætning forstås salg af aktier ud af porteføljen og indkøb af nye aktier til porteføljen. Ved omsætningsomkostninger forstås de omkostninger, som er forbundet med køb og salg af aktier som led i porteføljeplejen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at hvis en kapitalforvalter investerer på vegne af et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, enten diskretionært eller gennem et investeringsinstitut, skal selskabet offentliggøre oplysninger om varigheden af ordningen med kapitalforvalteren.

Ved varigheden af ordningen med kapitalforvalteren, menes der den tidsmæssige horisont som følger af den indgåede aftale mellem et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser og en kapitalforvalter.

I *stk. 3* foreslås, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2 eller et forsikringsselskab, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal offentliggøre en klar og velbegrunnet forklaring, hvis ordningen nævnt i stk. 2 ikke omfatter et eller flere af de aspekter nævnt i stk. 2, nr. 1-5.

Reglerne om politik for aktivt ejerskab bygger på "følg eller forklar" princippet. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser har en grad af frivillighed, hvilket betyder, at de selv kan vælge, om de ønsker at efterleve kravene i bestemmelsen.

Hvis de vælger ikke at følge bestemmelsens regler, er de dog pålagt at offentliggøre en klar og velbegrunder forklaring på, hvorfor de ikke har valgt at opfylde et eller flere af bestemmelsens krav. Dette skal være med til at sikre gennemsigtighed hos alle gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, og deres forhold til en kapitalforvalter, som selskabet har indgået samarbejde med.

Med "følg eller forklar" princippet får selskaberne mulighed for at være fleksible, og tilpasse deres virksomhedsledelse til deres størrelse, ejerforhold eller særlige sektorrelaterede kendetegn. Forklaringerne skal være tilstrækkeligt klare, præcise og omfattende til at sætte aktionærer, investorer og andre interessenter i stand til at vurdere konsekvenserne af, at en af de i stk. 2, nr. 1-5, nævnte aspekter fraviges. Forklaringerne vedrørende fravigelser skal fremgå klart på gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelsers hjemmeside, således at de let kan findes af aktionærer, investorer og andre interessenter.

Der foreligger intet formkrav til offentliggørelsen af forklaringen på, hvorfor man ikke vælger at efterleve et eller flere af bestemmelsens krav. Der findes ikke et standardformat for sådanne redegørelser i EU. Oplysningerne kan gives i en generel redegørelse eller som en del af en større rapportering, forudsat at de er informative og nyttige for aktionærer, investorer og andre interessenter.

Forklaringerne bør være velstrukturerede og gives på en sådan måde, at de let kan forstås og bruges. Selskaberne bør undlade at afgive overdrevent generelle redegørelser, som ikke indeholder de specifikke oplysninger, som er vigtige for aktionærer. Redegørelser i form af afkrydsninger, som er af meget ringe informativ værdi, standardformuleringer og lange forklaringer, som muligvis ikke giver tilstrækkelig indsigt, bør også undlades. I stedet bør fokuseres på de særlige og specifikke virksomhedsforhold, som er forklaringen på fravigelsen af de i stk. 2, nr. 1-5 nævnte aspekter.

En forklaring er velbegrunder, når den er tilstrækkelig klar, præcis og omfattende til at forklare, hvorfor en eller flere af de i stk. 2, nr. 1-5, nævnte aspekter fraviges, og sætter aktionærer, investorer og andre interessenter i stand til at vurdere konsekvenserne af fravigelsen.

Det foreslås i *stk. 4*, at de oplysninger, som skal offentliggøres efter stk. 1-3, skal være gratis tilgængelige på hjemmesiden hos gruppe 1-forsikringsselskabet, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, eller forsikringsselskabet, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser og skal ajourføres årligt, medmindre der ikke er væsentlige ændringer hertil.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, skal offentliggøre hovedelementerne i deres investeringsstrategi og eventuelle ordninger med kapitalforvaltere, som investerer på selskabernes vegne. Disse oplysninger skal være gratis tilgængelige på hjemmesiden hos gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2, eller forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser og ajourføres årligt, medmindre der ikke er nogen ændringer.

Offentliggørelse af oplysningerne er både med til at skabe gennemsigtighed i selskabet og samtidig give aktionærerne bedre mulighed for at følge med i ledelsens beslutninger, og holde dem ansvarlig for deres styring af selskabet.

Ved årligt skal der som udgangspunkt forstås tidsrummet fra den 1. januar til den 31. december, da de finansielle virksomheders regnskabsår skal følge kalenderåret. Baseret på konkrete omstændigheder og hensyn, kan den årlige ajourføring af oplysningerne ske forskudt i en anden tidsperiode i løbet af kalenderåret.

Hvis der ikke foreligger nogle væsentlige ændringer af oplysningerne, som skal offentliggøres, er gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed, omfattet af bilag 2, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, ikke forpligtede til at ajourføre de tidligere offentliggjorte oplysninger. Det er dog stadig et krav, at disse oplysninger er gratis tilgængelige på selskabets hjemmeside. Det er op til selskabet selv at vurdere om der er sket væsentlige ændringer i selskabets ordninger med kapitalforvaltere eller andre oplysninger, som følger af stk. 1-3. Selskaberne bør fastsætte deres egne kriterier, der er så objektive som muligt, for hvornår der er tale om væsentlige ændringer af oplysningerne.

Efter den gældende § 183, i lov om finansiell virksomhed, skal forsikringsselskaber udarbejde en årsrapport, der består af en ledelsesberetning, en ledelsespåtegning og et årsregnskab bestående af en balance, en resultatopgørelse, anden totalindkomst, noter, herunder redegørelse for anvendt regnskabspraksis, og en oversigt over bevægelserne i egenkapitalen.

Den foreslåede § 178 viderefører § 183, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, med redaktionelle ændringer. De redaktionelle ændringer tilpasser formuleringerne til den tilsvarende bestemmelse i § 2, stk. 1-3, i årsregnskabsloven.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber for hvert regnskabsår skal aflægge et årsregnskab bestående af en balance, en resultatopgørelse, anden totalindkomst, noter, herunder redegørelse for anvendt regnskabspraksis, og en oversigt over bevægelserne i egenkapitalen. Årsregnskabet skal suppleres med de oplysninger, der følger af det foreslåede nr. 1-4.

Det foreslås i § 179, *stk. 1, nr. 1*, at årsregnskabet skal suppleres med årsregnskabet for en af virksomheden ledet koncern (koncernregnskab)

Det foreslås i § 179, *stk. 1, nr. 2*, at årsregnskabet skal suppleres med ledelsesberetningen for virksomheden og for en af virksomheden ledet koncern

Det foreslås i § 179, *stk. 1, nr. 3*, at årsregnskabet skal suppleres med ledelsespåtegningen.

Det foreslås i § 179, *stk. 1, nr. 4*, at årsregnskabet skal suppleres med revisionspåtegningen.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1-4, fastslår hvilke elementer, der som minimum skal være indeholdt i en årsrapport. De foreslåede elementer stemmer overens med dem der fremgår af 2, 18, 22, 78 og 102, i årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse 838 af 8. august 2019. I modsætning til hvad der kræves af virksomheder omfattet af regnskabsklasse C og D efter årsregnskabsloven, kræver bestemmelsen ikke, at årsrapporten skal indeholde en pengestrømsopgørelse.

Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 4, stk. 1, i regnskabsdirektivet (2013/34/EU), der fastslår, hvilke elementer, der som minimum skal være indeholdt i et årsregnskab. Kravet om koncernregnskab, ledelsesberetning, ledelsespåtegning og revisionspåtegning er også indeholdt i regnskabsdirektivet.

Det foreslås i *stk. 2*, at der i årsrapporten kan tilføjes eventuelle supplerende beretninger, jf. § 186.

Det foreslås i *stk. 3*, at fællesbetegnelsen for de i stk. 1 og stk. 2 omhandlede regnskaber, beretninger og påtegninger er »årsrapport«.

Til § 179

Den gældende § 183, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, fastsætter, at årsrapporten skal udarbejdes i overensstemmelse med reglerne i lov om finansiell virksomhed kapitel 13 og regler fastsat i medfør af § 197, jf. dog stk. 3-6.

Det foreslås i § 179, at årsrapporten skal udarbejdes i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel og regler udstedt i medfør af § 190.

Det er regnskabsaflæggers ansvar at sikre, at såvel lovens regler som regler udstedt i medfør heraf efterleves. Reglerne i loven er af mere generel og grundlæggende karakter og danner grundlaget for, at årsrapporten udviser et retvisende

billede, at ansvaret for årsrapporten er fastlagt, og at årsrapporten revideres. De mere detaljerede regler for årsrapportens indhold og form fastsættes i regler udstedt i medfør af lovforslagets § 190.

Bestemmelsen viderefører den gældende § 183, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Til § 180

Det følger af den gældende § 183, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber, der ikke udsteder omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, uanset stk. 2 kan vælge at anvende de standarder, der er nævnt i stk. 3, på deres koncernregnskab.

Det foreslås i *§ 180, stk. 1*, at forsikringsselskaber, der ikke er forpligtet til at anvende de internationale regnskabsstandarder, jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets forordning nr. 1606/2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder på deres koncernregnskab, valgfrit kan anvende de nævnte standarder på deres koncernregnskab.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 183, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

I Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (IAS-forordningen) fastsættes det i artikel 4, at virksomheder, der på balancetidspunktet har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i en medlemsstat, skal udarbejde deres koncernregnskaber i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder (IFRS) som er godkendt af EU.

I IAS-forordningens artikel 5 gives medlemsstaterne mulighed for at kræve eller tillade, at de godkendte internationale regnskabsstandarder anvendes:

- 1) På årsregnskabet for de selskaber, der er omhandlet i artikel 4.
- 2) På årsregnskab og/eller koncernregnskab for andre selskaber end de i artikel 4 omhandlede

I overensstemmelse med medlemsstatsmuligheden under nr. 2, tillades det i § 180, stk. 1, at virksomheder, der ikke har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, kan vælge at aflægge koncernregnskab efter de EU-godkendte internationale regnskabsstandarder (IFRS). Det er således ikke tilladt at anvende de internationale regnskabsstandarder på årsregnskabet for hverken noterede eller ikke-noterede forsikringsselskaber.

Det følger af den gældende § 183, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvor bestemmelser i kapitel 13 eller regler udstedt i medfør heraf regulerer samme forhold, som Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder regulerer, jf. forordningens artikel 4, har bestemmelserne i dette kapitel eller reglerne udstedt i medfør heraf ikke gyldighed for de af forordningens artikel 4 omfattede virksomheders koncernregnskaber.

Det følger af den gældende § 183, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber, som i medfør af stk. 4 følger de i stk. 3 nævnte standarder, skal anvende samtlige godkendte standarder i deres koncernregnskab. Det følger af 2. pkt., at hvor bestemmelser i denne lov eller bestemmelser udstedt i medfør af § 196 i lov om finansiel virksomhed regulerer samme forhold som standarderne, skal virksomheder, der i medfør af stk. 4 anvender standarderne, anvende standarderne i stedet for de pågældende bestemmelser.

Det foreslås i *§ 180, stk. 2, 1. pkt.*, at forsikringsselskaber, der er forpligtet til at anvende eller valgfrit anvender de standarder, der er nævnt i stk. 1, skal følge samtlige godkendte standarder.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvor bestemmelser i dette kapitel eller i regler udstedt i medfør af § 190 regulerer samme forhold som standarderne, skal virksomheden anvende standarderne i stedet for de pågældende bestemmelser.

Det fremgår ligeledes af bestemmelsen, at i tilfælde, hvor en bestemmelse i de danske regnskabsregler i lov om forsikringsvirksomhed eller regler udstedt i medfør heraf regulerer samme forhold som standarderne, skal disse virksomheder efterleve standarderne. Virksomhederne kan ikke vælge at følge en standard delvist eller vælge at følge standarderne på nogle områder, men ikke på alle. Virksomhederne kan heller ikke vælge til eller fra i de forskellige regelsæt med henblik på at anvende den kombination af regler, der passer virksomheden bedst.

Det følger af IAS-forordningen, at virksomheder, som skal eller vælger at følge standarderne, skal efterleve samtlige godkendte internationale regnskabsstandarter.

Det følger modsætningsvist af den foreslåede bestemmelse i § 180, stk. 2, at bestemmelser i de danske regnskabsregler, som regulerer andre forhold end forhold, der er reguleret i de internationale regnskabsstandarter, skal efterleves også i regnskaber, der følger de internationale regnskabsstandarter (IFRS). Eksempelvis indeholder de internationale standarter (IFRS) ikke regler om ledelsesberetning, supplerende beretninger, ledelsespåtegning, revisionspåtegning og oplysningskrav om virksomhedens samfundsansvar (CSR). Sådanne regler, der regulerer forhold, som ikke reguleres i de internationale regnskabsstandarter (IFRS), skal derfor også efterleves i regnskaber, der aflægges efter IFRS. Den foreslåede § 180, stk. 2 viderefører § 183, stk. 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed.

Overtrædelse af det foreslåede § 180, stk. 2, foreslås strafbelagt med bøde ved lovforslagets § 321, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af § 180, stk. 2, er et forsikringsselskab. Det vil f.eks. være en strafbar overtrædelse, hvis et forsikringsselskab, der er forpligtet til at benytte de standarter, der er nævnt i det foreslåede § 180, stk. 1, ikke benytter samtlige godkendte standarter.

Det følger af den gældende § 183, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte oplysningskrav for de virksomheder, der følger de i stk. 3 nævnte standarter.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af den forordning, der er nævnt i stk. 1.

Bestemmelsen viderefører den gældende bemyndigelse i § 183, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, med redaktionelle ændringer. De redaktionelle ændringer skyldes, at bestemmelsen er sprogligt tilpasset til formuleringen af § 137, stk. 4, i årsregnskabsloven.

Bemyndigelsen kan anvendes til at fastsætte bestemmelser om forhold, som ikke er reguleret i de internationale regnskabsstandarter (IFRS), men gælder i henhold til danske regnskabsregler, herunder direktivbundne oplysningskrav, som ikke er fastsat i de internationale regnskabsstandarter (IFRS).

Til § 181

Det følger af den gældende § 184, i lov om finansiel virksomhed, at det er bestyrelsen og direktionen, der aflægger årsrapport for virksomheden og har ansvaret herfor.

Det foreslås i *§ 181, stk. 1*, at bestyrelsen og direktionen skal aflægge årsrapport for virksomheden.

Det foreslås i *§ 181, stk. 2*, at hvert enkelt ledelsesmedlem har ansvaret for, at årsrapporten opfylder kravene i nr. 1-3.

Det foreslås i *§ 181, stk. 2, nr. 1*, at årsrapporten skal udarbejdes i overensstemmelse med lovgivningen og eventuelle yderligere krav til regnskaber i vedtægter eller aftale,

Det foreslås i *§ 181, stk. 2, nr. 2*, at årsrapporten kan revideres og godkendes i tide.

Det foreslås i *§ 181, stk. 2, nr. 3*, at årsrapporten kan indsendes til Finanstilsynet, jf. § 188, stk. 1, og Erhvervsstyrelsen, jf. § 189, stk. 1, inden for de frister, der er fastsat i lovgivningen.

Den foreslåede § 181 viderefører § 184 med redaktionelle ændringer. Bestemmelsen svarer til § 8 i årsregnskabsloven. Bestemmelsen implementerer artikel 33 i regnskabsdirektivet (2013/34/EU).

Det foreslåede fastsætter, at det er direktionen og bestyrelsen, der aflægger årsrapporten i fællesskab. Det understreges i stk. 2, at der ikke er et solidarisk ansvar for ledelsen, men at hvert enkelt ledelsesmedlem har ansvar for, at årsrapporten udarbejdes i overensstemmelse med lovgivning, vedtægter og aftaler, at årsrapporten kan revideres og godkendes

i tide samt at rapporten indsendes til Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen inden for de fastsatte frister. Ledelsen delegerer ofte disse opgaver, men ansvaret kan ikke delegeres.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af stk. 1 kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er det enkelte medlem af bestyrelsen eller direktionen. Det betyder, at hvis bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har aflagt årsrapport for virksomheden, kan bestyrelsen og direktionen straffes med bøde.

Til § 182

Den gældende § 185, i lov om finansiel virksomhed, indeholder de erklæringer, som medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal give i tilknytning til deres underskrift af årsrapporten.

Den foreslåede § 182 viderefører § 185, i lov om finansiel virksomhed, med redaktionelle ændringer. Bestemmelserne svarer med visse tilpasninger til §§ 9 og 10 i årsregnskabsloven. Bestemmelserne udmønter de krav om sikring af ledelsesmedlemmernes ansvar for årsrapporten, som findes i artikel 33 i regnskabsdirektivet (2013/34/EU) ved at kræve ledelsesmedlemmernes underskrift af årsrapporten.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at når årsrapporten er udarbejdet, skal alle medlemmer af bestyrelsen og direktionen underskrive den og datere underskriften.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at medlemmerne skal give deres underskrift i tilknytning til en ledelsespåtegning, hvor hver enkelt medlems navn og funktion i forhold til selskabet er tydeligt angivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal erklære, hvorvidt årsrapporten er aflagt i overensstemmelse med lovgivningens krav og eventuelle krav i vedtægter eller aftale.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal erklære, hvorvidt årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab giver et retvisende billede af virksomhedens og, hvis der er udarbejdet koncernregnskab, koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal erklære, hvorvidt ledelsesberetningen indeholder en retvisende redegørelse for udviklingen i virksomhedens og, hvis der er udarbejdet koncernregnskab, koncernens aktiviteter og økonomiske forhold samt en beskrivelse af de væsentligste risici og usikkerhedsfaktorer, som virksomheden henholdsvis koncernen kan påvirkes af.

Kravene til den ledelsespåtegning, der skal være indeholdt i forsikringsselskabers årsrapport, svarer til gennemsigthedsdirektivets (2004/109/EU) krav i artikel 4, stk. 2, litra c. Med sin underskrift påtager det enkelte bestyrelsesmedlem sig ansvaret for, at årsrapporten er aflagt i overensstemmelse med lovgivningens krav, og at såvel årsregnskabet som ledelsesberetningen er retvisende.

Overtrædelse af lovforslagets § 182, stk. 1, kan i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1, straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 182, stk. 1, er det enkelte medlem i et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion. Det betyder, at hvis bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har underskrevet årsrapporten og ledelsespåtegningen, samt angivet om eventuelle supplerende beretninger i årsrapporten giver en retvisende redegørelse, kan bestyrelsen og direktionen straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at kravet om at underskriften og underskriftens datering skal gives i tilknytning til ledelsespåtegningen bortfalder, hvis årsrapporten underskrives digitalt, jf. § 307.

Det foreslås i *2. pkt.*, at underskriverens navn skal fremgå tydeligt i tilknytning til ledelsespåtegningen, uanset at årsrapporten underskrives digitalt.

Ved lovforslagets § 307 er det foreslået en bredere adgang til gyldige underskrifter, f.eks. ved brug af digitale værktøjer. Det foreslåede § 182, stk. 2, er spejler denne bestemmelse for så vidt angår årsrapporter. Det vil sige, at det er tilladt at underskrive årsrapporten digitalt. Hvis denne mulighed anvendes, skal underskriverens navn stadig fremgå i tilknytning til ledelsespåtegningen, men kravet om underskriftens tilknytning til ledelsespåtegningen finder ikke anvendelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis der er indføjet supplerende beretninger i årsrapporten, skal ledelsen erklære, hvorvidt disse beretninger giver en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger.

Overtrædelse af lovforslagets § 182, stk. 3, kan i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1, straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 184, stk. 1, er det enkelte medlem i et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion. Det betyder, at hvis bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har underskrevet årsrapporten og ledelsespåtegningen, samt angivet om eventuelle supplerende beretninger i årsrapporten giver en retvisende redegørelse, kan bestyrelsen og direktionen straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at selvom et ledelsesmedlem er helt eller delvis uenig i årsrapporten eller har indvendinger mod, at den skal godkendes med det indhold, der er besluttet, kan medlemmet ikke undlade at underskrive.

Det foreslås i *2. pkt.*, at ledelsesmedlemmet kan tilkendegive sine indvendinger med en konkret og fyldestgørende begrundelse i tilknytning til sin underskrift og ledelsespåtegningen.

Overtrædelse af lovforslagets § 182, stk. 4, kan i henhold til lovforslagets § 312, stk. 1, straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 182, stk. 1, er det enkelte medlem i et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion. Det betyder, at hvis bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har underskrevet årsrapporten og ledelsespåtegningen, samt angivet om eventuelle supplerende beretninger i årsrapporten giver en retvisende redegørelse, kan bestyrelsen og direktionen straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 183

Den gældende § 186, i lov om finansiel virksomhed, fastlægger, at årsregnskabet, et eventuelt koncernregnskab og ledelsesberetningen skal give et retvisende billede af virksomhedens og koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet. Ledelsesberetningen skal indeholde en retvisende redegørelse for de forhold, som beretningen omhandler.

Den foreslåede § 183 viderefører § 186, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed, med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen svarer til § 11, stk. 1-3, i årsregnskabsloven. Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 1-4, i regnskabsdirektivet (2013/34/EU).

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab skal give et retvisende billede af virksomhedens og koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at ledelsesberetningen skal indeholde en retvisende redegørelse for de forhold, som beretningen omhandler.

Overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 1, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 1, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds årsregnskab og eventuelt koncernregnskab ikke giver et retvisende billede af forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens og koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet eller ledelsesberetningen ikke indeholder en retvisende

redegørelse for de forhold, som beretningen omhandler, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis anvendelse af bestemmelserne i denne lov eller reglerne udstedt i medfør af § 190 ikke er tilstrækkeligt til at give et retvisende billede som nævnt i stk. 1, skal der gives yderligere oplysninger i årsregnskabet henholdsvis koncernregnskabet.

Overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 2, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 2, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds anvendelse af bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør af lovforslagets § 190 ikke tilstrækkelig til at give et retvisende billede som nævnt i det foreslåede stk. 1, skal der gives yderligere oplysninger i årsregnskabet henholdsvis koncernregnskabet, ellers kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3, 1 pkt.*, at hvis anvendelse af bestemmelserne i dette kapitel eller regler udstedt i medfør af § 191 i særlige tilfælde vil stride mod kravet i stk. 1, 1. pkt., skal de fraviges, således at dette krav opfyldes.

Det foreslås i *stk. 3, 2 pkt.*, at en sådan fravigelse skal hvert år oplyses i noterne og her altid begrundes konkret og fyldestgørende med oplysning om, hvilken indvirkning, herunder så vidt muligt den beløbsmæssige indvirkning, fravigelsen har på virksomhedens henholdsvis koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet.

Kravet om et retvisende billede skal være opfyldt for årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab. Disse dele skal samlet set give et retvisende billede. Kravet om et retvisende billede omfatter ikke ledelsesberetningen, der til gengæld skal leve op til kravet om en retvisende redegørelse.

Ledelsesberetningen må således ikke indeholde oplysninger, der er i strid med årsregnskabet eller koncernregnskabet. Herudover skal oplysningerne i ledelsesberetningen som hidtil leve op til lovforslagets generelle kvalitetskrav, jf. §§ 184 og 185, herunder bl.a. kravene om pålidelighed og neutralitet. Ledelsesberetningen må ikke give et forkert billede af virksomheden, f.eks. en ensidig positiv fremstilling.

Overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 3, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 183, stk. 3, er et forsikringsselskab eller forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskabs eller forsikringsholdingvirksomheds anvendelse af bestemmelserne i dette kapitel, eller regler udstedt i medfør af lovforslagets § 190, i særlige tilfælde strider mod kravet i det foreslåede stk. 1, 1. pkt., skal de fraviges, så dette krav opfyldes og en sådan fravigelse skal hvert år oplyses i noterne og her altid begrundes konkret og fyldestgørende med oplysning om, hvilken indvirkning, herunder så vidt muligt den beløbsmæssige indvirkning, fravigelsen har på forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens henholdsvis koncernens aktiver og passiver, finansielle stilling samt resultatet, hvis selskabet ikke gør dette, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde.

De nærmere krav til årsrapporten og ledelsesberetningen for så vidt angår henholdsvis det retvisende billede og den retvisende redegørelse er fastsat i lovforslagets § 184.

Til § 184

Den gældende § 187, i lov om finansiell virksomhed, angiver kravene for, at årsrapporten kan give et retvisende billede, og for at ledelsesberetningen kan indeholde en retvisende redegørelse.

Den foreslåede § 184 viderefører § 187 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Bestemmelsen svarer til § 12 i årsregnskabsloven.

Det foreslås i § 184, stk. 1, at for årsregnskabet og koncernregnskabet kan give et retvisende billede, og for at ledelsesberetningen kan indeholde en retvisende redegørelse, jf. § 183, skal kravene i stk 2 og 3 opfyldes.

Det foreslås i § 184, stk. 2, at årsrapporten skal udarbejdes, så den støtter regnskabsbrugerne, jf. stk. 4, i deres økonomiske beslutninger og skal i det mindste vedrøre det, der følger af nr. 1-3.

Det foreslås i § 184, stk. 2, nr. 1, at årsrapporten mindst skal vedrøre placering af regnskabsbrugerens egne ressourcer.

Det foreslås i § 184, stk. 2, nr. 2, at årsrapporten mindst skal vedrøre ledelsens forvaltning af virksomhedens ressourcer

Det foreslås i § 184, stk. 2, nr. 3, at årsrapporten mindst skal vedrøre fordeling af virksomhedens ressourcer.

Det foreslås i § 184, stk. 3, 1. pkt., at årsrapporten skal udarbejdes således, at den oplyser om forhold, der normalt er relevante for regnskabsbrugerne, jf. stk. 4.

Det foreslås i § 184, stk. 3, 2. pkt., at oplysningerne skal desuden være pålidelige i forhold til, hvad regnskabsbrugerne normalt forventer.

Det foreslås i § 184, stk. 4, at regnskabsbrugerne er personer, virksomheder, organisationer og offentlige myndigheder m.v., hvis økonomiske beslutninger normalt må forventes at blive påvirket af en årsrapport, herunder nuværende eller fremtidige virksomhedsdeltagere, kreditorer, medarbejdere, kunder, alliancepartnere, lokalsamfundet samt tilskudsgivende og fiskale myndigheder.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvad et retvisende billede og en retvisende redegørelse betyder. Det vigtigste formål med årsrapporten er at kunne støtte regnskabsbrugere i deres økonomiske beslutninger. Ved udarbejdelsen af årsrapporten skal der foretages en konkret vurdering af, hvilke regnskabsbrugere årsrapporten har relevans for. Det præciseres desuden, at regnskabsbrugernes økonomiske beslutninger som minimum skal vedrøre aktiviteter, der kan have en direkte eller indirekte påvirkning på regnskabsbrugerens aktiver.

Overtrædelse af lovforslagets § 184, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., kan straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 184, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., er et forsikringsselskab eller forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder f.eks., at hvis et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds årsregnskab og eventuelle koncernregnskab ikke er udarbejdet, så det opfylder kravene i lovforslagets § 184, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde.

Til § 185

Den gældende § 188 i lov om finansiel virksomhed, angiver de grundlæggende forudsætninger, som årsrapporten skal udarbejdes efter.

Den foreslåede § 185 viderefører § 188 i lov om finansiel virksomhed med ændringer, der sikrer, at bestemmelserne svarer til § 13 i årsregnskabsloven. Tilpasningen til årsregnskabsloven indebærer, at stk. 1, nr. 5, ændres og den gældende § 188, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed ophæves.

Bestemmelsen implementerer artikel 6 i direktiv 2013/34/EU (regnskabsdirektivet) og oplyser ti grundlæggende forudsætninger, der sammen er med til, at årsrapporten giver et retvisende billede.

Det foreslås i *stk. 1*, at årsrapporten skal udarbejdes efter nedenstående grundlæggende forudsætninger:

- 1) Den skal udarbejdes på en klar og overskuelig måde (klarhed).
- 2) Der skal tages hensyn til de reelle forhold og ikke til formaliteter uden reelt indhold (substans).
- 3) Alle relevante forhold skal indgå i årsrapporten, medmindre de er ubetydelige (væsentlighed). Anses flere ubetydelige forhold tilsammen for at være betydelige, skal de dog indgå.

- 4) Driften af en aktivitet formodes at fortsætte (going concern), medmindre den ikke skal eller ikke antages at kunne fortsætte. Afvikles en aktivitet, skal klassifikation og opstilling samt indregning og måling tilpasses denne afvikling.
- 5) Indregning og måling skal ske på et forsigtigt grundlag, herunder skal regnskabsmæssige skøn være underbyggede og neutrale. Enhver værdiregulering skal indregnes, uanset om årsregnskabet udviser over- eller underskud.
- 6) Transaktioner, begivenheder og værdiændringer skal indregnes, når de indtræffer, uanset tidspunktet for betaling (periodisering).
- 7) Indregningsmetoder og målegrundlag skal anvendes ensartet på samme kategori af forhold (konsistens).
- 8) Hver transaktion, begivenhed og værdiændring skal indregnes og måles hver for sig, ligesom de enkelte forhold ikke må modregnes med hinanden (bruttoværdi).
- 9) Primobalancen for regnskabsåret skal svare til ultimobalancen for det foregående regnskabsår (formel kontinuitet).

Den foreslåede nr. 5, er ændret i forhold til den gældende § 188, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed for at skabe overensstemmelse mellem de grundlæggende forudsætninger i årsregnskabsloven og i dette lovforslag. Baggrunden for ændringen er, at årsregnskabsloven efter den seneste opdatering på baggrund af regnskabsdirektivet indeholder den grundlæggende forudsætning "forsigtighed" fremfor neutralitet. Neutralitetsprincippet fastholdes som en forudsætning for forsigtighed, men det præciseres, at værdireguleringer skal indregnes uanset, om årsrapporten udviser over- eller underskud. Herudover tilføjes et forsigtighedsprincip, der indebærer, at indregning og måling skal ske på et forsigtigt grundlag, ligesom regnskabsmæssige skøn skal være underbyggede og neutrale.

Forsigtighed, i henhold til det foreslåede nr. 5, indebærer, at regnskabsudarbejderen udviser den nødvendige omhu, for eksempel når der udøves regnskabsmæssige skøn, og særligt hvis der er tale om skøn, hvor der kan være stor usikkerhed forbundet med udøvelse af det regnskabsmæssige skøn. Kravet om forsigtighed må dog ikke på nogen måde medføre, at for eksempel regnskabsmæssige skøn bliver overdrevent forsigtige. Forsigtighedsprincippet er allerede indeholdt i en række specifikke bestemmelser i såvel loven som regnskabsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015, og indarbejdelsen af forsigtighed som et grundlæggende princip understreger derfor kravene i de individuelle bestemmelser.

Overtrædelse af lovforslagets § 185, stk. 1, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 185, stk. 1, er den fysiske eller juridiske person, som har udarbejdet årsrapporten. Det betyder, at hvis en fysisk eller juridisk person ikke har udarbejdet årsrapporten efter de grundlæggende forudsætninger oplistet i nr. 1-9, kan den pågældende straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at opstilling og klassifikation, konsolideringsmetode, indregningsmetode og målegrundlag samt den anvendte monetære enhed ikke må ændres fra år til år (reel kontinuitet).

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at ændring kan dog ske, hvis der derved bedre opnås et retvisende billede, eller hvis ændringen er nødvendig som følge af lovændring eller regler udstedt i medfør af § 190, § 183, stk. 3, 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslåede stk. 2 svarer med visse sproglige tilpasninger til § 13, stk. 2, i årsregnskabsloven. Bestemmelsen betyder, at de nævnte forhold som udgangspunkt skal være uændrede fra år til år (kontinuitetsprincippet). Baggrunden er hensynet til muligheden for at sammenligne mellem årene og dermed vurdere virksomhedens udviklingsretning og udviklingshastighed. Ændringer kan dog i henhold til forslaget til stk. 2 foretages, hvis der derved opnås et retvisende billede, eller hvis ændringen er nødvendig for at overholde nye regler. Hvis der foretages ændringer i henhold til forslaget til stk. 2, skal der gives oplysninger som krævet efter forslaget til § 183, stk. 3, 2. pkt.

Overtrædelse af lovforslagets § 185, stk. 2, 1. pkt. kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 185, stk. 2, er den fysiske eller juridiske person, som har udarbejdet årsrapporten. Det betyder, at hvis en fysisk eller juridisk person ikke har udarbejdet årsrapporten efter de grundlæggende forudsætninger oplistet i det foreslåede stk. 2, 1. pkt., kan den pågældende straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet uanset *stk. 1*, nr. 8, kan fastsætte regler om pligt til modregning.

Stk. 3 indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet, uagtet § 185, *stk. 1*, nr. 8, kan fastsætte regler om modregning. Hjemlen er en videreførelse af tilsvarende hjemmel i § 188, *stk. 3*, i lov om finansiel virksomhed, og er udnyttet til at udstede bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015, hvoraf det fremgår, at en virksomhed skal modregne finansielle aktiver og finansielle forpligtelser, når virksomheden har ret til at modregne i forhold til modparten, og virksomheden har til hensigt at afhænde aktivet og afvikle forpligtelsen ved modregning eller afhænde aktivet og afvikle forpligtelsen samtidigt.

Formålet med *stk. 3* er, at Finanstilsynet kan sikre, at de danske regnskabsregler udstedt i medfør af § 190 er forenelige med de internationale regnskabsstandards (IFRS), idet IFRS kræver modregning i særlige tilfælde.

Den gældende bestemmelse i § 188, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed foreslås ikke videreført. Bestemmelsen indeholder en mulighed for i særlige tilfælde at fravige de grundlæggende forudsætninger om bl.a. periodisering, konsistens, bruttoværdi og formel kontinuitet i *stk. 1*, og bestemmelserne om reel kontinuitet i *stk. 2*. Tilsvarende muligheder for fravigelser har tidligere været indeholdt i årsregnskabslovens § 13, *stk. 3*, men denne bestemmelse i årsregnskabsloven er ophævet som følge af en tilpasning til regnskabsdirektivet, som ikke giver mulighed for at fravige de grundlæggende forudsætninger.

Med henblik på at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med de tilsvarende bestemmelser i årsregnskabsloven foreslås det derfor, at § 188, *stk. 4*, i lov om finansiel virksomhed ikke videreføres i loven.

Til § 186

Det følger af den gældende § 190, i lov om finansiel virksomhed, at supplerende beretninger skal give en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger.

Den foreslåede § 186 viderefører § 190 med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen svarer til § 14 i årsregnskabsloven.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at supplerende beretninger, herunder beretninger om viden og medarbejdernes forhold (videnregnskaber), om miljøforhold (grønne regnskaber), om virksomhedens sociale ansvar (sociale regnskaber) og om virksomhedens etiske målsætninger og opfølgning herpå (etiske regnskaber,) skal give en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at beretningerne skal opfylde kvalitetskravene i § 184, *stk. 2*, og med de lempelser, der følger af forholdets natur, de grundlæggende forudsætninger i § 185, *stk. 1* og 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at af de supplerende beretninger skal fremgå de metoder og målegrundlag, efter hvilke beretningerne er udarbejdet.

Supplerende beretninger er ikke obligatoriske bestanddele af årsrapporten. Supplerende beretninger skal give en retvisende redegørelse inden for rammerne af almindeligt anerkendte retningslinjer for sådanne beretninger. De skal opfylde kvalitetskravene i forslagens § 184, *stk. 2*, og de grundlæggende forudsætninger i forslagens § 185, *stk. 1* og 2 med de lempelser, der følger af forholdets natur. Supplerende beretninger kan eksempelvis vedrøre miljø, viden, sociale og etiske forhold.

Overtrædelse af lovforslagets § 186 kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, *stk. 1*.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 186 er den fysiske eller juridiske person, som har udarbejdet de supplerende beretninger. Det betyder, at hvis en fysisk eller juridisk person ikke har udarbejdet de supplerende beretninger så disse giver en retvisende redegørelse af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, kan den pågældende straffes med bøde.

Til § 187

Den gældende § 193, i lov om finansiel virksomhed, stiller krav om revision af årsrapporten.

Den foreslåede § 187 viderefører § 193 uden ændringer.

Bestemmelsen svarer til § 135, stk. 1, i årsregnskabsloven.

Det foreslås i § 187, 1. pkt., at årsrapporten skal revideres af virksomhedens eksterne revisorer, jf. § 194.

Det foreslås i § 187, 2. pkt., at revisionen omfatter ikke ledelsesberetningen og de supplerende beretninger, som indgår i årsrapporten, jf. § 186.

Det foreslås i § 187, 3. pkt., at revisor skal dog afgive en udtalelse om, hvorvidt oplysningerne i ledelsesberetningen er i overensstemmelse med årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab.

For forsikringsselskaber er årsrapporten underlagt revisionspligt. Det er ikke muligt at undlade revision på grund af størrelse, som det for eksempel er tilfældet i årsregnskabsloven. Revisionspligten omfatter ikke ledelsesberetningen. En revisor skal dog gennemlæse ledelsesberetningen med henblik på at afgive en udtalelse om, hvorvidt denne er i overensstemmelse med årsregnskabet og et eventuelt koncernregnskab. Dette er i overensstemmelse med kravet til revision i forhold til ledelsesberetningen i medfør af artikel 34, i direktiv 2013/34/EU, hvor det endvidere præciseres, at revisors udtalelse baseres på, hvorvidt vedkommende på baggrund af viden om og forståelse af virksomheden og dens miljø erhvervet under revisionen har fundet væsentlige fejlagtige angivelser i ledelsesberetningen, hvorefter arten af sådanne eventuelle fejlagtige angivelser anføres.

Overtrædelse af lovforslagets § 187, 1. pkt., kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 187, 1. pkt., er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke får revideret årsrapporten af dens eksterne revisorer, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 188

Det følger af den gældende § 194, i lov om finansiel virksomhed, at den bestyrelsesgodkendte årsrapport skal indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Den foreslåede § 188 viderefører § 194 uden ændringer.

Det foreslås i stk. 1, at årsrapporten i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, skal indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Efter det foreslåede stk. 1, skal forsikringsselskaber indsende den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet uden ugrundet ophold, hvilket vil sige inden for et par hverdage efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Kravet om indsendelse af den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet skal sikre, at Finanstilsynet modtager den af virksomhedernes ledelse udarbejdede årsrapport samtidig med, at den bliver tilgængelig for ejerne (aktionærer) inden generalforsamlingen.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har indsendt årsrapporten i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller ledelserne herfor straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1.

Det foreslås i 2. pkt., at fører ekstern revisor ikke en revisionsprotokol vedrørende årsrapporten, indsendes anden tilsvarende dokumentation.

Det er kun forsikringsselskaber og børsnoterede forsikringsholdingvirksomheder, som er forpligtede til at føre en revisionsprotokol, jf. § 1 a i revisorloven.

Forsikringsholdingvirksomheder, der ikke er børsnoterede, må selv beslutte, om der skal føres en revisionsprotokol for virksomheden, eller om den eksterne revisors kommunikation af oplysninger og erklæringer til virksomhedens ledelse skal gives på anden vis.

Forsikringsholdingvirksomheder, som ikke fører en revisionsprotokol, skal i stedet indsende anden tilsvarende dokumentation til Finanstilsynet.

Med anden "tilsvarende dokumentation" forstås den dokumentation, som den eksterne revisor udarbejder og afgiver til en virksomheds ledelse i forbindelse med dennes revision af virksomhedens årsrapport og i forbindelse med den lovpålagte kommunikation af oplysninger og erklæringer.

Bestemmelsen ændrer ikke på kravene til revisors revision af virksomhedernes årsrapport eller til de oplysninger og erklæringer, som revisor skal afgive til virksomhedens ledelse i den forbindelse. Kravene hertil følger fortsat af de internationale revisionsstandarder (ISA'er).

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 2 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke har indsendt revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten samtidig med indsendelse af årsrapporten efter det foreslåede stk. 1, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller ledelserne herfor straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Til § 189

Det følger af den gældende § 195, i lov om finansiel virksomhed, at den generalforsamlingsgodkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Virksomheder, der har pligt til at udarbejde delårsrapport, skal indsende den udarbejdede delårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter delårsperiodens afslutning.

Den foreslåede § 189 viderefører § 195 uden ændringer.

Det foreslås i stk. 1, at den godkendte årsrapport skal indsendes til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest 4 måneder efter regnskabsårets afslutning. Virksomheder, der har pligt til at udarbejde delårsrapport, skal indsende den udarbejdede delårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest 3 måneder efter delårsperiodens afslutning.

Bestemmelsens stk. 1 omfatter indsendelseskrav til både årsrapporten samt eventuelle delårsrapporter. Årsrapporter og delårsrapporter fra forsikringsselskaber skal indberettes til Erhvervsstyrelsen med henblik på offentliggørelse.

Kravet om offentliggørelse af årsrapporten implementerer artikel 30 i årsregnskabsdirektivet (2013/34/EU).

Den indberettede årsrapport skal være godkendt af virksomhedens øverste myndighed, hvilket eksempelvis for et aktieselskab vil sige generalforsamlingen. Forskellen mellem årsrapporten, indsendt efter § 188 og § 189, er således, at den i § 188 omhandlede årsrapport er godkendt af bestyrelsen, mens den i § 189 omhandlede årsrapport herudover er godkendt af virksomhedens øverste myndighed.

Den bestyrelsesgodkendte årsrapport skal indsendes til Finanstilsynet i overensstemmelse med § 188 i lov om forsikringsvirksomhed.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 1 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed eller ledelsen herfor ikke indsender den godkendte årsrapport til Erhvervsstyrelsen uden ugrundet ophold efter endelig godkendelse og senest fire måneder efter regnskabsårets afslutning eller hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der har pligt til at udarbejde delårsrapport, ikke indsender den udarbejdede delårsrapport til Erhvervsstyrelsen senest tre måneder efter delårsperiodens afslutning, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller ledelserne herfor straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 2*, at den indsendte årsrapport i det mindste skal indeholde de obligatoriske bestanddele samt den fulde revisionspåtegning. Ønsker virksomheden at få offentliggjort supplerende beretninger som nævnt i § 187, skal disse indsendes sammen med de obligatoriske bestanddele af årsrapporten, så de obligatoriske bestanddele og de supplerende beretninger tilsammen fremstår som ét dokument betegnet »årsrapport«.

Med lovforslagets § 312, stk. 2, foreslås det, at overtrædelse af den foreslåede stk. 2 kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis en indsendt årsrapport ikke i det mindste indeholder de obligatoriske bestanddele samt den fulde revisionspåtegning, eller hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ønsker at få offentliggjort supplerende beretninger som nævnt i § 186, og disse ikke indsendes sammen med de obligatoriske bestanddele af årsrapporten, så de obligatoriske bestanddele og de supplerende beretninger tilsammen fremstår som ét dokument betegnet »årsrapport«, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller ledelserne herfor straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet efter forhandling med Erhvervsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om indsendelse af årsrapporter og delårsrapporter til Erhvervsstyrelsen og regler om offentliggørelse af årsrapporter og delårsrapporter. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om, at årsrapporter og delårsrapporter skal indsendes digitalt til Erhvervsstyrelsen, og at kommunikation i forbindelse hermed skal foregå digitalt.

Bestemmelsens stk. 3 bemyndiger Finanstilsynet til, efter forhandling med Erhvervsstyrelsen, at fastsætte nærmere regler om indsendelse og offentliggørelse af års- og delårsrapporter. De gældende detailregler for indberetning af års- og delårsrapporter er fastsat i bekendtgørelse nr. 1538 af 17. december 2019 om indberetning til og offentliggørelse af årsrapporter m.v. i Erhvervsstyrelsen for virksomheder omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder med en tilknyttet vejledning, som er udstedt med hjemmel i § 195, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed. Det er hensigten, at disse regler fortsat skal være gældende for forsikringsselskaber og udstedt efter lovforslagets § 189, stk. 3.

Til § 190

Den gældende § 196 i lov om finansiell virksomhed, indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for årsrapporten, herunder regler om indregning og måling af aktiver, forpligtelser, indtægter og omkostninger, opstilling af resultatopgørelse og balance samt krav til noter og ledelsesberetning.

Den gældende § 192 i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at indregning, måling og oplysninger i monetære enheder skal foretages i danske kroner eller i euro, og at Finanstilsynet i regler udstedt i medfør af § 196 kan fastsætte, at beløbene anføres i andre fremmede valutaer, der er relevante for virksomheden henholdsvis virksomhedens koncern.

Den gældende § 192, 1. pkt., fastsætter, at indregning, måling og oplysninger i monetære enheder, skal foretages i danske kroner eller i euro.

§ 192, 2. pkt., indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til i regler udstedt i medfør af § 196 at fastsætte, at beløb til indregning, måling og oplysninger i monetære enhed kan anføres i andre fremmede valutaer, end danske kroner eller euro.

Den foreslåede § 190 viderefører lov om finansiel virksomhed § 196 og § 192, 2. pkt. med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelserne.

Den foreslåede § 190 viderefører ikke den gældende § 192, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, da det er hensigten, at bestemmelsen skal indsættes i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2017, således at kravene til valuta ikke ændres.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om årsrapporten, herunder regler om indregning og måling af aktiver, forpligtelser, indtægter og omkostninger, opstilling af resultatopgørelse og balance samt krav til noter, ledelsesberetningen og hvilke valutaer, der kan anvendes til indregning, måling og oplysninger i monetære enheder.

Den foreslåede bemyndigelsesadgang skal ses i lyset af den regnskabsmæssige udvikling nationalt og internationalt. Udviklingen har ført til et behov for, at der fastsættes mere detaljerede nationale regnskabsregler og foretages løbende ændringer af disse. Hertil kommer den tekniske karakter, som de mere detaljerede regnskabsregler har, og som gør det naturligt at samle disse bestemmelser i et selvstændigt regelsæt. Det foreslås, at det fremgår at bemyndigelsen også omfatter fastsættelse af regler om hvilke valutaer, der kan anvendes til indregning, måling og oplysninger i monetære enheder.

Finanstilsynet har udnyttet den gældende hjemmel i § 196 i lov om finansiel virksomhed til at udstede bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Det er hensigten, at et lignende regelsæt skal udstedes med hjemmel i lovforslagets § 190.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om, at koncernbegrebet i de internationale regnskabsstandarder (IAS/IFRS) gælder alle de selskaber, som omfattes af koncerndefinitionen.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet bemyndiges til at udstede regler for udfærdigelse og offentliggørelse af regnskabsrapporter, der dækker kortere perioder end årsrapporten.

Til § 191

Det følger af den gældende § 197, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan yde vejledning, påtale overtrædelser og påbyde, at fejl skal rettes, og at overtrædelser skal bringes til ophør med henblik på at sikre, at forsikringsselskabers årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne i kapitel 13 i lov om finansiel virksomhed og de regler, der er udstedt i medfør af § 196 i lov om finansiel virksomhed, og at forsikringsselskabers koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder er i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder.

Den foreslåede § 191 viderefører lov om finansiel virksomhed § 197.

Bestemmelsen svarer til § 161 i årsregnskabsloven.

Det foreslås i § 191, at med henblik på at sikre, at forsikringsselskabers årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17 og de regler, der er udstedt i medfør af § 190, og at forsikringsselskabers koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder er i overensstemmelse med de internationale regnskabsstandarder, kan Finanstilsynet

- 1) yde vejledning,
- 2) påtale overtrædelser og

3) påbyde, at fejl skal rettes, og at overtrædelser skal bringes til ophør.

Bestemmelsen giver mulighed for, at Finanstilsynet kan vælge en reaktionsform over for overtrædelse af regnskabsreglerne, som har sammenhæng med overtrædelsens grovhed.

Finanstilsynets beføjelser som følge af bestemmelsen sikrer også, at forsikringsselskabers årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder, i særdeleshed forordningens artikel 4.

Til § 192

Det følger af den gældende § 198, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber skal foretage regelmæssige indberetninger af regnskabsdata på hertil udformede skemaer til brug i tilsynsarbejdet. Indberetningerne kan kræves indsendt elektronisk.

Den gældende § 198, stk. 2, fastsætter en dispensationsmulighed i forhold til kravet om, at oplysningerne skal indsendes elektronisk.

Den gældende § 198, stk. 3, fastsætter, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder omfattet af § 79 a, stk. 1, skal årligt foretage indberetninger til Finanstilsynet af oplysninger relateret til de forpligtelser til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen, der følger af § 79 a. Indberetningerne skal ske i overensstemmelse med skemaer og vejledninger udfærdiget af Finanstilsynet og skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

Den gældende § 79 a, stk. 1, fastsætter en pligt for visse finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, og forsikringsholdingvirksomheder til at opstille måltal m.v. for det underrepræsenterede køn.

Den foreslåede § 192 viderefører den gældende § 198 i lov om finansiel virksomhed, bortset fra at Finanstilsynet ikke længere kan dispensere fra kravet om, at indberetninger skal ske elektronisk. Baggrunden for dette er, at det er fundet, at en sådan dispensationsmulighed ikke længere er nødvendig, fordi de omfattede virksomheder alle er udstyret med det fornødne it-apparatur til at kunne foretage indsendelsen elektronisk.

Der er ikke med de redaktionelle ændringer tålt ændringer i eksisterende praksis, hvorefter Finanstilsynet kræver indberetning af regnskabsoplysninger på særlige skemaer, der dels danner grundlag for et datastyret tilsyn, dels for udarbejdelsen og offentliggørelsen af en statistik om sektoren. Skemaerne danner også grundlag for at Finanstilsynet kan efterleve forpligtelser til at levere statistisk materiale om sektoren til internationale organisationer som EU, OECD m.v.

Solvens II-reglerne indeholder krav om regelmæssige indberetninger til tilsynsmyndighederne, jf. artikel 304 i forordning 2015/35. Indberetningskravene i Solvens II vedrører solvensopgørelser m.v. fastsat i Solvens II.

Det foreslås i § 192, stk. 1, at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder skal foretage regelmæssige indberetninger af regnskabsdata på hertil udformede skemaer til brug i tilsynsarbejdet. Indberetningerne kan kræves indsendt elektronisk.

Bestemmelsen i § 192, stk. 1, tænkes anvendt til data, der er indeholdt i årsrapporterne. Finanstilsynet vil dog kunne kræve mere detaljerede oplysninger og hyppigere indberetninger, end hvad der er tilfældet for årsrapporterne.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder omfattet af § 101, stk. 1, årligt skal foretage indberetninger til Finanstilsynet om oplysninger relateret til de forpligtelser til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen, der følger af § 101.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende indberetningspligt i 198, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, for virksomheder, der i medfør af forslaget til § 100, stk. 1, vil blive omfattet af anvendelsesområdet for forpligtelserne til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen.

Den foreslåede indberetningspligt finder alene anvendelse på de i § 100, stk. 1, nævnte selskaber, der opfylder kriterierne i bestemmelse, altså skal selskabet have finansielle instrumenter optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i to på hinanden følgende regnskabsår, jf. lovforslagets § 100, stk. 1.

Indberetningspligten omfatter oplysninger relateret til forpligtelserne til at opstille måltal og udarbejde politikker for det underrepræsenterede køn i ledelsen, herunder oplysninger om antal ledelsesmedlemmer, kønssammensætning, måltal m.v. De pågældende virksomheder vil årligt skulle indberette oplysningerne til Finanstilsynet i forlængelse af årsregnskabsafslutning.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at indberetningerne skal ske i overensstemmelse med skemaer og vejledninger udfærdiget af Finanstilsynet og skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

Til § 193

Det følger af den gældende § 199, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber skal have mindst én statsautoriseret revisor, og denne skal tillige være certificeret af Finanstilsynet.

Den foreslåede § 193 viderefører lov om finansiel virksomhed § 199 med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at forsikringsselskaber skal have mindst én statsautoriseret revisor, der er certificeret af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at vælges mere end én revisor eller udpeges en revisor efter stk. 2, skal de yderligere valgte eller udpegede revisorer være statsautoriserede, og hvis der er tale om revision af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, skal den eller de underskrivende revisorer tillige være certificeret af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan udpege en yderligere revisor. Denne revisor fungerer på samme vilkår og efter samme regler som de revisorer, der er valgt af generalforsamlingen.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at generalforsamlingen kan vælge ikke-revisoruddannede tillidsrepræsentanter til at varetage kontrolopgaver i virksomheden, men de pågældende tillidsrepræsentanter vil ikke være revisorer eller udøve revision i lovens forstand med de forpligtelser og det ansvar, som dette indebærer.

Certificeringen gennemføres ved, at revisor ansøger om certificering hos Finanstilsynet og vedlægger sit CV med beskrivelse af sin erfaring med revision af den konkrete type af finansiel virksomhed og den krævede efteruddannelse. Efteruddannelseskravene fremgår af § 4 i revisorloven og de i medfør heraf fastsatte regler. Udover gennemførelsen af efteruddannelsen til brug for den indledende certificering, vil der også stilles krav om løbende opdatering af efteruddannelsen for at opretholde certificeringen.

Erfaringskravet vil være, at revisor, på tidspunktet hvor denne vælges som revisor for den finansielle virksomhed, skal have haft et nærmere fastsat minimum af debiterbare timer for revisionsydelse for finansielle virksomheder efter bestået eksamen som statsautoriseret revisor inden for de seneste 5 år. Den foreslåede sektorspecifikke certificeringsordning skal tage højde for de forskellige kompetencer og erfaringer, der kræves for at revidere eksempelvis henholdsvis pengeinstitutter og forsikringsvirksomheder.

Finanstilsynet kan, jf. forslaget til § 193, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, ved stikprøvekontrol efterprøve, om revisor har den nødvendige dokumentation for sin gennemførelse af den krævede efteruddannelse om revision af finansielle virksomheder, herunder den løbende opdatering heraf, og om revisor har det krævede antal af debiterbare timer for revisionsydelse i den konkrete type af finansiel virksomhed.

Det vil desuden være påkrævet, at revisor ikke inden for de seneste 5 år ved Revisornævnet er ikendt en advarsel eller bøde for overtrædelser af de pligter, revisorloven eller den finansielle lovgivning foreskriver, eller er optaget i Det centrale Kriminalregister, og Finanstilsynet vurderer, at dette har betydning for udførelsen af hvervet som revisor for den konkrete type af finansiell virksomhed. Revisor må tillige ikke have en verserende sag for Revisornævnet, som Finanstilsynet vurderer, har eller kan have betydning for udførelsen af hvervet som revisor for den konkrete type af finansiell virksomhed.

Det vil være den enkelte revisors ansvar at overholde ovenstående krav og indestå for oplysningernes rigtighed. En certificering fra Finanstilsynet vil ikke fratage eller mindske den enkelte revisors eller revisionsvirksomheds ansvar for at vurdere og sikre kompetencerne til at udføre de opgaver, der påtages.

Erhvervsstyrelsen er ansvarlig for tilsynet med revisorer, og det er vigtigt for et effektivt tilsyn, at styrelsens register over revisorer indeholder alle oplysninger af betydning for tilsynet, herunder også oplysninger om revisorer, der er certificeret til at revidere finansielle virksomheder. Der vil derfor blive etableret en administrativ procedure, der sikrer, at Erhvervsstyrelsens register indeholder opdaterede oplysninger om certificerede revisorer. Det sikres derved, at registeret fortsat understøtter tilsynet med revisorer og den risikobaserede kontrolstrategi i forbindelse med den lovpligtige kvalitetskontrol.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at revisorerne i et forsikringsselskab tillige skal være revisorer i virksomhedens dattervirksomheder.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at har et forsikringsselskab en dattervirksomhed, der er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, skal de valgte underskrivende revisorer være certificerede af Finanstilsynet til at revidere disse typer af virksomheder, jf. stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at det er dog tilstrækkeligt, at de tilsammen er certificerede til at revidere de enkelte typer af virksomheder i koncernen.

Overtrædelse af lovforslagets § 193, stk. 3, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 193, stk. 3, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke anvender de samme revisorer i deres eget forsikringsselskab eller forsikringsholdingvirksomhed som i deres dattervirksomheder, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 3 finder ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Stk. 3-4, indeholder bestemmelser om, at revisorerne i et forsikringsselskab tillige skal være revisorer i virksomhedens danske dattervirksomheder. Ved finansielle koncerner med flere typer af finansielle virksomheder vil det være mest hensigtsmæssigt, at der er to statsautoriserede revisorer - hver med deres specialismråde (f.eks. pengeinstitut henholdsvis forsikring), som underskriver alle revisionspåtegningerne i den finansielle virksomheds eller den finansielle holdingvirksomheds danske datterselskaber. Herved sikres såvel overblikket over koncernens revisionsmæssige forhold, samt specialistviden og erfaring vedrørende de relevante finansielle virksomhedstyper.

Hvis to statsautoriserede revisorer underskriver revisionspåtegningen, oppebærer revisorerne hver især det fulde ansvar for revisionen.

Der er i stk. 3, 2. og 3. pkt., indsat mulighed for, at koncerner kan have to revisorer, som begge underskriver revisionspåtegningen i koncernens selskaber, hvor den ene revisor har »pengeinstitut-certificering« og den anden »forsikringscertificering«. Herved undgås krav om, at én revisor skal certificeres til flere typer af finansiell virksomhed, da en sådan certificering er vanskelig at opnå. Stk. 3 understøtter formålet med bestemmelsen, som er, at revisorer skal specialisere sig og vedligeholde sit speciale.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fratage en revisor dennes certificering, jf. stk. 1, 1. pkt., og dermed retten til at revidere den konkrete type af finansiel virksomhed og i stedet udpege en anden revisor, jf. stk. 2, indtil nyt valg er foretaget, hvis

- 1) revisor ikke inden for en frist fastsat af Finanstilsynet kan dokumentere, at denne opfylder kravene til certificering, eller
- 2) Finanstilsynet finder, at revisor helt eller delvis ikke har fungeret tilfredsstillende, og hvor der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage revisionen på forsvarlig måde.

Overtrædelse af lovforslagets § 193, stk. 5, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 193, stk. 5, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, samt selskabets afgående revisor. Det betyder, at hvis Finanstilsynet ikke modtager en redegørelse fra både revisor og forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden ved revisorskifte grundet særlige forhold inden for den afgivne frist, kan revisor, forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 6*, at revisorer, der i henhold til stk. 5 får frataget certificeringen, kan forlange Finanstilsynets afgørelse indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende revisor under sagens behandling kan opretholde sit hverv som revisor for den konkrete type af finansiel virksomhed. Finanstilsynet indbringer inden 4 uger sagen for domstolene. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Det foreslås i *stk. 7*, at ved revisorskifte skal virksomheden og afgående revisor senest 1 måned efter fratræden give Finanstilsynet hver sin redegørelse, hvis skiftet skyldes særlige forhold.

Det foreslås i *stk. 8*, at Finanstilsynet kan pålægge revisor og for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschef at give oplysninger om forholdene i et forsikringsselskab, i en forsikringsholdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Det foreslås i *stk. 9*, at Finanstilsynet kan foranstalte en ekstraordinær revision i et forsikringsselskab, i en forsikringsholdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden kan pålægges at betale for revisionens udførelse. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.

Det foreslås i *stk. 10*, at §§ 144-149 i selskabsloven om revision finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke er aktieselskaber.

I stk. 10 fastslås det, at selskabslovens §§ 144-149 med de nødvendige tilpasninger finder tilsvarende anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder, der ikke er aktieselskaber. Med formuleringen »de fornødne tilpasninger« menes, at der for finansielle virksomheder, der ikke er organiseret som aktieselskaber, skal gælde tilsvarende regler om revision, herunder om forholdet mellem den pågældende virksomheds øverste myndighed og revisor.

Det foreslås i *stk. 11*, at bestyrelsen ikke kan tillade, jf. § 122, stk. 1, at interne revisions- og vicerevisionschefer udfører revisionsopgaver i virksomheder uden for koncernen. Bestyrelsen kan heller ikke tillade, at interne revisions- og vicerevisionschefer udfører andet arbejde end revisionsopgaver i virksomheder inden for koncernen eller i virksomheder inden for samme administrationsfællesskab. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde dispensere fra 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 12*, at bestyrelsen ikke kan tillade, jf. § 122, stk. 1, at interne revisions- og vicerevisionschefer påtager sig hverv, der bevirker, at de kommer i strid med habilitetsbestemmelser svarende til dem, der i medfør af revisorloven og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2005/909/EF finder anvendelse for eksterne revisorer for virksomheder af interesse for offentligheden.

Det foreslås i *stk. 13*, at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om revisionens gennemførelse i forsikringsselskaber og i sådanne virksomheders dattervirksomheder, herunder om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler.

I henhold til stk. 13 har Finanstilsynet fastsat bestemmelser om revisionens gennemførelse i bekendtgørelse nr. 1912 af 22. december 2015 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner.

Det foreslås i *stk. 14*, at Finanstilsynet fastsætter nærmere bestemmelser om certificering af revisorer, jf. stk. 1 og 5.

Det fastslås i stk. 14, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte nærmere bestemmelser om certificering af revisorer, der skal udføre revision af finansielle virksomheder. Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 284 af 18. april 2018 om Finanstilsynets certificering af statsautoriserede revisorer.

Til § 194

Den gældende § 200 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser, påvirke selskabets fortsatte drift, føre til nægtelse af at påtegne regnskabet, eller til at konklusionen modificeres, eller resultere i manglende opfyldelse af solvens- eller minimumskapitalkravet.

Det gældende 200 a, stk. 2, fastsætter, at meddelelsespligten omfatter ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Det foreslås i *§ 194, stk. 1*, at en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af sit hverv.

Bestemmelsen har til formål at klarlægge forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschefts pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for virksomhedens aktivitet. Endvidere har bestemmelsen til formål at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked, og give Finanstilsynet de bedste muligheder for at reagere over for selskaber, der potentielt ikke kan leve op til kravene i den finansielle lovgivning.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller beslutningen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed.

Bestemmelsen medfører, at der i praksis straks vil skulle gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab, under udøvelsen af hvervet som revisor, bliver vidende om et forhold eller en beslutning, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed. Det kunne eksempelvis være, hvis den eksterne revisor eller interne revisionschef blev vidende om, at selskabet foretager en handling eller træffer en beslutning, som vil medføre en overtrædelse af lovforslagets § 178. Som følge af § 178 vil et forsikringsselskabs tilladelse eksempelvis blive inddraget, hvis selskabet er skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af relevante love, samt hvis forsikringsselskabet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, herunder kravene i kapitel 3.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller beslutningen kan påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor og den interne revisionschef til Finanstilsynet, hvis revisor for et forsikringsselskab eksempelvis opdager alvorlige problemer med eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med virksomhedens drift, IT-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer, solvensmæssige eller likviditetsmæssige forhold, jf. § 194, stk. 1, nr. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtegne regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for et forsikringsselskab.

Straks betyder, at revisor skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at meddelelesespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at meddelelesespligten indtræder, når forholdet eller beslutningen kan resultere i manglede opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Overtrædelse af lovforslagets § 194 foreslås strafbelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 194, stk. 1, er en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab eller i en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef ikke straks meddeler Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, påvirker forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens fortsatte drift eller fører til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres, kan den pågældende straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 2*, at meddelelesespligten tillige omfatter ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelse med forsikringsselskabet.

Overtrædelse af lovforslagets § 194 foreslås strafbelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 194, stk. 2, er en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab eller i en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef ikke i sin meddelelse omfatter ethvert forhold og beslutning omfattet af det foreslåede stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, kan den pågældende straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Til § 195

Det følger af den gældende § 204 i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed ikke uden erhvervsministerens tilladelse må sammenlægges med en anden finansiel virksomhed eller en bestemt forretningsdel af en anden finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 195 viderefører § 204 i lov om finansiel virksomhed med enkelte redaktionelle og sproglige ændringer. Herudover er der foretaget en række materielle ændringer i stk. 4 med henblik på at sikre, at erhvervsministeren modtager de korrekte dokumenter i forbindelse med bestandsoverdragelser, der også omfatter fusioner eller spaltninger.

Henvisningerne i det gældende stk. 4 er ændret, således at den foreslåede § 195, stk. 4, henviser til de korrekte regler i selskabsloven. Henvisningen til selskabslovens § 239, stk. 2, er ændret til § 239, stk. 4. Henvisningen til selskabslovens § 257, stk. 2, er ændret til § 257, stk. 4. Henvisningen til selskabslovens § 294, stk. 2, er ændret til § 294, stk. 3. Herudover tilføjes selskabslovens § 274, stk. 3, i bestemmelsen. Ændringen sikrer, at kapitalejerne i forsikringsselskaber ikke i enighed kan fravige udarbejdelsen af mellembalance ved grænseoverskridende fusioner. Der er i øvrigt ikke tiltænkt materielle ændringer. Bestemmelsen gennemfører artikel 39, stk. 4, i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen omhandler overdragelse af forsikringsbestande og processen omkring fusion, spaltning m.v., der omhandler forsikringsselskaber.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at forsikringstagerens forhold ikke forringes ved, at det overtagende forsikringsselskab ikke har tilstrækkelig solvens eller likviditet, eller ikke kan overholde sine forpligtelser i øvrigt. Formålet er ligeledes at sikre, at ingen forsikringstager stilles ringere som følge af bestandsoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab ikke uden tilladelse må overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab.

Det foreslås i *2. pkt.*, at tilsvarende gælder, når den fortsættende virksomhed er et udenlandsk forsikringsselskab.

Bestemmelsen omfatter således ikke overdragelse af enkeltstående aktiver. Bestemmelsen omfatter desuden ikke tilfælde, hvor et forsikringsselskab indhenter accept fra den enkelte forsikringstager til overdragelsen af forsikringstagerens forsikringer til et andet forsikringsselskab (individuel overdragelse). Bestemmelsen omfatter heller ikke det tilfælde, hvor et forsikringsselskab outsourcer administrationen til en tjenesteyder, herunder et andet forsikringsselskab.

Bestemmelsen indebærer, at et forsikringsselskab kan overdrage sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab forudsat, at aktiviteterne kan udøves i det fortsættende selskab eller det ved overdragelsen opståede selskab. F.eks. vil det være muligt at overdrage forsikringsbestande mellem to forsikringsselskaber, der begge driver skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 1. Omvendt vil det ikke være muligt at overdrage forsikringsbestande fra et forsikringsselskab, der driver skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 1, til et andet forsikringsselskab, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2, medmindre skadesforsikringsvirksomheden kun omfatter virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 1, såfremt virksomheden har tilladelse til at udbyde disse forsikringsklasser, jf. forslaget § 27, stk. 1.

Bestemmelsen omfatter overdragelser af forsikringsbestande mellem forsikringsaktieselskaber, tværgående pensionskasser og gensidige forsikringsselskaber.

Hvis en bestandsoverdragelse omfatter forsikringer, der er indtegnet i medfør af reglerne om fri etableringsret eller i medfør af reglerne om fri tjenesteydelsesvirksomhed, finder reglerne udstedt i medfør af den foreslåede § 66 anvendelse. Hvis der er tale om en overdragelse af en forsikringsbestand, der udelukkende består af danske risici, finder reglerne udstedt i medfør af den foreslåede § 66 også anvendelse, hvis overdragelsen sker til et udenlandsk forsikringsselskab.

Overdragelsen af forsikringsbestande skal ifølge den foreslåede bestemmelse tillades af erhvervsministeren. Erhvervsministeren har via delegation i § 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2015 om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet delegeret kompetencen til at træffe afgørelse til Finanstilsynet. Erhvervsministeren kan fastsætte en grænse, således at Finanstilsynet får kompetence til at tillade overdragelser, medmindre der er tale om overdragelse mellem meget store forsikringsselskaber.

Beslutningen om overdragelse af forsikringsbestande uden accept fra forsikringstagerne er først gyldig, når erhvervsministerens tilladelse foreligger. Tilladelsen er således en gyldighedsbetingelse, ud over hvad der f.eks. kræves efter selskabsloven. Overdragelsen kan således tidligst ske, når tilladelse er givet. Tilladelsen har virkning fra det tidspunkt, som er defineret i tilladelsen. Hvis ikke virkningstidspunktet er nærmere defineret i tilladelsen, har tilladelsen virkning fra den dato, hvor tilladelsen er dateret.

Opstår der ved spaltningen af et forsikringsselskab et andet forsikringsselskab, der udøver aktiviteter, der kræver tilladelse i medfør af § 14, skal der søges om tilladelse efter reglerne i kapitel 3. Forsikringsselskaber, der opstår ved spaltningen, skal opfylde de betingelser, der kræves for at få tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Fusioner og spaltninger er omfattet af selskabslovens kapitel 15 og 16. Det er derfor en forudsætning for tilladelse efter stk. 1, 2. pkt., at overdragelsen kan gennemføres uden at være i konflikt med selskabslovens regler.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 2, at strafbelægge overtrædelse af stk. 1. Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1 er både det overtagende som det modtagende forsikringsselskab. Den strafbare handling ved overtrædelse af stk. 1 består i uden erhvervsministerens tilladelse at sammenlægge et forsikringsselskab med et andet forsikringsselskab eller en bestemt forretningsdel af et andet forsikringsselskab. Et eksempel herpå er, hvis et forsikringsselskab uden forsik-

ringstagerens samtykke overfører forsikringstagerens police til et andet forsikringsselskab uden at have opnået erhvervsministerens tilladelse. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at en afgørelse efter stk. 1 skal meddeles ansøgeren senest 5 måneder efter ansøgningens modtagelse.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvis ansøgningen er ufuldstændig, skal afgørelse meddeles, senest 5 måneder efter at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen.

I *3. pkt.* foreslås det, at der under alle omstændigheder skal træffes en afgørelse senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse.

Formålet med den foreslåede stk. 2 er at fastsætte en frist for, hvornår erhvervsministerens afgørelse i en sag om tilladelse til, at en overdragelse af en forsikringsbestand senest skal foreligge.

Udgangspunktet i den gældende § 204, stk. 2, hvorefter afgørelse efter stk. 1 skal meddeles ansøgeren senest 2 måneder efter ansøgningens modtagelse, forlænges med 3 måneder i sager om overdragelse af forsikringsbestande, hvor afgørelsen skal afvente meddelelse om indsigelser, jf. stk. 3. I det foreslåede stk. 2, er fristen ændret fra 2 måneder til 5 måneder, så fristen følger udgangspunktet for forsikringsområdet, hvor der altid sker en forlængelse af de 2 måneder med yderligere 3 måneder, fordi der skal afventes meddelelse om indsigelser fra forsikringstagerne. Den særlige frist ved overdragelse af forsikringsbestande, skyldes altså, at tilladelsen skal afvente udløbet af 3 måneders fristen for indsigelser fra forsikringstagerne, jf. stk. 3.

Bestemmelsen indebærer, at erhvervsministeren skal træffe en afgørelse inden for 5 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning. I medfør af fast praksis forudsætter en fuldstændig ansøgning, at en lang række dokumenter medsendes. Dette omfatter bl.a.:

- Overdragelsesaftalen.
- Udkast til brev til forsikringstagerne, jf. det foreslåede stk. 3, sidste pkt.
- Dokumentation for, at ingen forsikringstagere stilles ringere, herunder f.eks. ikke-forringelseserklæringer fra begge forsikringsselskabers ansvarshavende aktuar i tilfælde af en bestandsoverdragelse mellem to livsforsikringsselskaber. Ved en bestandsoverdragelse mellem to skadesforsikringsselskaber kan aktuarfunktionen og ledelsen i fællesskab udarbejde en lignende ikke-forringelseserklæring.
 - Eventuel mellembalance, der er revideret.
 - Eventuelt fusionsregnskab.
 - Ledelseserklæring fra det fortsættende forsikringsselskab om, at dette forsikringsselskab har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag, de fornødne forsikringsmæssige hensættelser samt et passende administrationsapparat til at kunne videreføre den samlede forsikringsbestand.
 - Anmeldelse af eventuelle nødvendige ændringer i det fortsættende livsforsikringsselskabs tekniske grundlag, i tilfælde af at overdragelsen omfatter livsforsikringsselskaber.

Oplistningen er ikke udtømmende, og erhvervsministeren kan kræve, at alle nødvendige oplysninger, til brug for vurderingen af om tilladelse kan gives, skal være til stede.

Overdragelsesaftalen bør indeholde oplysninger om, hvilke selskaber der indgår aftalen, tidspunktet for overdragelsen, en beskrivelse af bestanden, en overdragelsesbalance, angivelse af hvem der betaler omkostningerne ved overdragelsen, tidsplan for overdragelsen, m.v. Aftalen skal være betinget af erhvervsministerens tilladelse til en bestandsoverdragelse.

Hvis erhvervsministeren vurderer, at der kræves yderligere oplysninger for at kunne træffe en afgørelse på et tilstrækkeligt oplyst grundlag, meddeles dette ansøgeren med anmodning om, at de yderligere oplysninger skal fremsendes. Fristen på de 5 måneder løber herefter først fra tidspunktet for modtagelsen af de yderligere oplysninger. Bestemmelsen indeholder samtidig en absolut frist på 6 måneder, inden for hvilken erhvervsministeren skal have truffet en afgørelse. Har erhvervsministeren ikke på dette tidspunkt modtaget alle oplysninger, der er nødvendige, skal der alligevel træffes afgørelse. Ved afgørelsen må der da tages hensyn til, at ikke alle oplysninger foreligger, hvorfor ministeren i disse tilfælde typisk vil meddele et afslag (processuel skadevirkning).

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet offentliggør en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i et landsdækkende dagblad, medmindre erhvervsministeren finder, at tilladelse til overdragelsen af en forsikringsbestand bør nægtes.

Det foreslås i *2. pkt.*, at redegørelsen skal indeholde en opfordring til de forsikringstagere, hvis forsikringer agtes overdraget, til senest 3 måneder efter offentliggørelsen at afgive skriftlig meddelelse til Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Det foreslås i *3. pkt.*, at selskabet samtidig skal sende en meddelelse om overdragelsen samt Finanstilsynets redegørelse til de berørte forsikringstagere.

Offentliggørelsen bør ske i et landsdækkende dagblad, som forsikringstagerne i den pågældende bestand almindeligvis læser.

Redegørelsen skal indeholde en beskrivelse af overdragelsen, herunder hvilke selskaber, der er involveret, tidspunktet for overdragelsen, at der ikke sker ændring i forsikringsvilkårene m.v. Endvidere skal det anføres, hvorledes bestanden er afgrænset, medmindre der er tale om en overdragelse af det overdragende forsikringsselskabs samlede forsikringsbestand.

Herudover skal redegørelsen indeholde en opfordring til de forsikringstagere, hvis forsikringer agtes overdraget, om, senest inden 3 måneder efter offentliggørelsen, at afgive skriftlig meddelelse til Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Det er kun forsikringstagerne, der kan gøre indsigelser gældende. Sikrede tredjemænd, og andre der er berettigede under policen, er ikke omfattet af bestemmelsen.

Forsikringstagernes frist løber fra tidspunktet for offentliggørelse af en redegørelse for den påtænkte overdragelse.

Forsikringstagere får ikke partsstatus på baggrund af en indsigelse. Det er kun det forsikringsselskab, som modtager Finanstilsynets afgørelse, der opnår denne status. Det modtagende forsikringsselskab kan ikke tillægges partsstatus, jf. forslagens § 302, stk. 1, medmindre det modtagende forsikringsselskab er moderselskab, jf. forslagens § 302, stk. 2, nr. 1. Der henvises i den forbindelse til forslagens § 302 og 303 om partsstatus.

Ud over Finanstilsynets redegørelse skal det overdragende forsikringsselskab samtidig sende en meddelelse om overdragelsen samt Finanstilsynets redegørelse til de berørte forsikringstagere. Meddelelsen til forsikringstagerne kan eksempelvis sendes til de berørte forsikringstageres e-Boks. Den 3 måneders frist, der gælder for indsigelse, følger fristen i den redegørelse, som Finanstilsynet offentliggør i Statstidende. Det afgørende for 3 måneders fristen er således den angivne frist i Finanstilsynets offentliggjorte redegørelse og ikke hvornår forsikringstagerne har modtaget meddelelse om overdragelsen og Finanstilsynets redegørelse fra forsikringsselskabet.

I tilfælde af en fusion bør det ophørende forsikringsselskab enten stoppe for nytegning af de pågældende forsikringer eller ved nytegninger medtage et vilkår om, at forsikringerne uden yderligere samtykke fra forsikringstagerne overføres til det fortsættende forsikringsselskab, hvis den påtænkte fusion gennemføres, når meddelelsen om fusionen og Finanstilsynets redegørelse er fremsendt til forsikringstagerne.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at erhvervsministeren giver afslag på ansøgningen efter udløbet af indsigelsesperioden nævnt i stk. 3. Bestemmelsen indebærer, at erhvervsministeren ikke bør igangsætte en indsigelsesperiode, hvis erhvervsministeren allerede ved ansøgningens modtagelse vurderer, at der bør gives afslag.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at efter udløbet af fristen i stk. 3 træffer erhvervsministeren under hensyntagen til de fremsatte indsigelser beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Det foreslås i *2. pkt.*, at overdragelsen ikke kan påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

Ved erhvervsministerens vurdering af, om tilladelse til overdragelsen bør gives, skal der lægges vægt på, om det retlige grundlag er i orden, og om forsikringsselskabet har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og administrationsapparat til at kunne videreføre forsikringsbestanden. Herudover vil der blive lagt vægt på, at forsikringstagernes rettigheder og forplig-

telser i de respektive forsikringsselskaber i henhold til forsikringsaftalen bevares uændrede over for det overtagende forsikringsselskab. Heri ligger et krav om, at ingen forsikringstagere stilles juridisk ringere, og dette gælder for aftalens enkelte delelementer. En forringelse af et vilkår kan således ikke opvejes ved en forbedring af et andet vilkår. Kravet er imidlertid ikke til hinder for, at forsikringstagerne stilles bedre for så vidt angår de enkelte delelementer.

Hvis der er tale om overdragelse af en del af en forsikringsbestand, må de tilbageblivende forsikringstagere heller ikke stilles ringere, end de ellers ville have været stillet, hvis overdragelsen ikke var gennemført. Det er derimod ikke en betingelse, at de tilbageblivende forsikringstagere stilles på samme måde som de overtagne forsikringstagere.

Ved vurderingen skal erhvervsministeren også lægge vægt på, om det modtagende forsikringsselskabs bestående forsikringsbestand stilles ringere som følge af bestandsoverdragelsen. Heri ligger bl.a. en forventning om, den forsikringsbestand, der overdrages, ikke får del i de midler, som gennem længere tid er blevet opbygget af den nuværende forsikringsbestand i det modtagende forsikringsselskab.

I tilfælde af en bestandsoverdragelse kun bestående af danske risici fra et dansk forsikringsselskab til et udenlandsk forsikringsselskab bør Finanstilsynet lægge vægt på, om det modtagende forsikringsselskabs tilsynsmyndighed afgiver et solvenscertifikat eller i øvrigt står inde for, at det modtagende forsikringsselskab har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og administrationsapparat til at videreføre forsikringsbestanden i overensstemmelse med artikel 39, stk. 5 og 6, i Solvens II-direktivet. Hvis Finanstilsynet i sådanne tilfælde ikke modtager et solvenscertifikat i overensstemmelse med artikel 39, stk. 5, sidste afsnit, anses tilsynsmyndighederne for at have givet stiltiende samtykke. Modtager Finanstilsynet et afslag på samtykke, kan Finanstilsynet ikke give tilladelse til overdragelsen til det udenlandske forsikringsselskab.

De indsigelser, som Finanstilsynet modtager, indgår alene som en del af Finanstilsynets samlede beslutningsgrundlag, når det vurderes, om der skal gives tilladelse til bestandsoverdragelsen.

En overdragelse kan ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen. Dette gælder uanset, om forsikringstageren har gjort indsigelser gældende eller ej.

Det foreslås i *stk. 5*, at tilladelse efter *stk. 1* blandt andet kan nægtes, hvis overdragelsen strider mod væsentlige samfundshensyn.

Det foreslåede *stk. 5* har til formål at sikre, at også væsentlige samfundshensyn, herunder eksempelvis hensynet til forbrugerbeskyttelse, kreditorbeskyttelse og opretholdelse af tilliden til finanssektoren, kan lægges til grund ved erhvervsministerens afgørelse efter lovforslagets § 195, stk. 1.

Hvis tilladelsen indebærer, at et dansk selskab omdannes til en udenlandsk filial, kan det indgå i erhvervsministerens overvejelser, hvilke muligheder Finanstilsynet har for at indgå i et samarbejde med tilsynsmyndighederne i det land, hvor det udenlandske selskabs hjemsted er beliggende.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 238, stk. 2, § 239, stk. 4, § 242, 2. pkt., § 256, stk. 2, § 257, stk. 4, § 260, 2. pkt., § 274, stk. 3, § 277, 2. pkt., § 294, stk. 3, og § 297, 2. pkt., i selskabsloven ikke finder anvendelse ved bestandsoverdragelser omfattet af *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 6* har til formål at sikre, at en række af selskabslovens undtagelser, hvorefter kapitalejerne kan fravige udarbejdelse af visse dokumenter relateret til fusioner, ikke finder anvendelse på fusioner omfattet af den foreslåede § 195, stk. 1.

Henvisningerne vedrører bl.a. vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes stilling i forbindelse med fusion, spaltning, grænseoverskridende fusion og grænseoverskridende spaltning, udarbejdelse af mellembalance i forbindelse med spaltning og grænseoverskridende spaltning samt spaltningssedegørelse. I medfør af de pågældende bestemmelser kan samtlige kapitalejere i enighed beslutte, at den pågældende erklæring, mellembalance henholdsvis sedegørelse ikke skal udarbejdes.

Erhvervsministeren skal ved sin godkendelse efter § 195, stk. 1, medvirke til at sikre, at forsikringstagernes forhold ikke forringes, ved at den overtagende virksomhed ikke har tilstrækkelig solvens eller likviditet eller ikke i øvrigt kan overholde sine forpligtelser. Dette er de pågældende dokumenter med til at belyse. Derfor har kapitalejerne ikke mulighed for at beslutte, at de pågældende dokumenter ikke skal udarbejdes.

Selskabslovens regler om fusioner finder også anvendelse på tværgående pensionskasser og gensidige forsikringsselskaber i medfør af gældende regler udstedt i medfør af forslagets § 196, jf. bl.a. § 2, stk. 1, § 3, stk. 1, og § 6, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 194 af 1. marts 2012 om fusion af gensidige forsikringsselskaber eller af tværgående pensionskasser m.fl.

Det foreslås i *stk. 7*, at et forsikringsselskab, der overdrager hele eller en del af sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab frigøres ved tilladelsen efter stk. 1 for ansvar over for forsikringstagerne.

Overdragelsen af en forsikringsbestand indebærer et debitorskifte for forsikringstagerne. Dette vil normalt kræve samtykke fra hver enkelt forsikringstager. Efter det foreslåede stk. 7 kan samtykket dog erstattes af tilladelse i medfør af § 195, stk. 1. Hvis en forsikringsbestand overdrages på baggrund af individuelle samtykker fra samtlige forsikringstagere, er tilladelse til bestandsoverdragelsen ikke en forudsætning for overdragelsen.

Ved »hele forsikringsbestanden« forstås alle forsikringsaftaler, som selskabet kan have betalingspligt på. Dette inkluderer såvel aktuelle som opsagte forsikringer, der stadig har tilknytning til forsikringsmæssige hensættelser, samt forsikringer med løbende ydelser.

Ved »en bestemt del af forsikringsbestanden« forstås en forsikringsbestand, der er klart afgrænset, således at der ikke kan opstå tvivl om, hvilke policer der overdrages og hvilke, der forbliver i selskabet.

Det er det overdragende forsikringsselskab, som skal ansøge om tilladelse til bestandsoverdragelsen.

Overdragelsen, der ikke tillige indbefatter en fusion i medfør af selskabslovens kapitel 15 eller kapitel 16, indebærer som udgangspunkt, at alle rettigheder og forpligtelser i henhold til den enkelte forsikringsaftale overgår til det nye forsikringsselskab (universalsuccession), således at også rettigheder og forpligtelser i forbindelse med skader, der er indtruffet før overdragelsesdagen, men som først er anmeldt efter dette tidspunkt, er omfattet. En konsekvens heraf er, at alle de forsikringsmæssige hensættelser, der hører til bestanden, som udgangspunkt skal overføres til det overtagende selskab.

Det foreslås i *stk. 8*, at hvis overdragelsen af en forsikringsbestand sker i forbindelse med en fusion af forsikringsselskaber, kan fusionen uanset § 27, stk. 1, i lov om forsikringsaftaler ikke påberåbes af forsikringstagerne som grundlag for at ophæve forsikringsaftalen.

Retten til at ophæve forsikringsaftalen er derimod erstattet af en adgang til at fremsætte indsigelser over for bestandsoverdragelsen.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at forsikringstagerne udnytter en eventuel i forsikringsaftalen opsigelsesadgang.

Det foreslås i *stk. 9*, at for så vidt angår livsforsikringsvirksomhed, kan der kun i forbindelse med overdragelsen foretages sådanne ændringer i det overdragende selskabs forsikringsvilkår, herunder bonusreglerne, som af Finanstilsynet skønnes at være en nødvendig følge af overdragelsen.

Der kan eksempelvis være tale om, at man i det nye forsikringsselskab anvender en anden – men fuldt ud tilfredsstillende – metode til beregning af bonus.

Det foreslås i *stk. 10*, at fusionsplaner, spaltningsplaner og vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes stilling i henhold til selskabsloven skal for forsikringsselskaber senest 4 uger efter underskrivelsen sendes til Finanstilsynet, som offentliggør modtagelsen af fusionsplanen, spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes retstilling.

Henvisningen til selskabsloven medfører, at vurderingsmændenes erklæring efter den gældende § 242, 1. pkt., og § 243 i selskabsloven skal sendes til Finanstilsynet senest 4 uger efter underskrivelsen.

Finanstilsynets offentliggørelse skal kun ske i Statstidende, og ikke tillige i et landsdækkende dagblad. Offentliggørelsen skal indeholde oplysning om, at Finanstilsynet har modtaget fusions- eller spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring. Der skal ikke ske en offentliggørelse af selve fusionsplanen, spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring.

Finanstilsynet skal kun offentliggøre modtagelsen af fusionsplanen, spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring for de involverede forsikringsselskaber. En fusion mellem et forsikringsselskab og eksempelvis et administrationsselskab, kræver ikke tilladelse efter stk. 1, da der ikke sker en overdragelse af en forsikringsbestand som led i fusionen. Finanstilsynet skal imidlertid offentliggøre modtagelsen af fusionsplanen, spaltningsplanen og vurderingsmændenes erklæring for forsikringsselskaber. Det giver Finanstilsynet mulighed for at påse, at overdragelsen eksempelvis ikke bevirker, at forsikringsselskabet som følge af fusionen eller spaltningen eksempelvis kommer til at drive virksomhed, der ikke er omfattet af forsikringsselskabets tilladelse.

Hvis en fusion omfatter en virksomhed, der ikke er et forsikringsselskab, eksempelvis et administrationsselskab, vil det være Erhvervsstyrelsen, der skal offentliggøre på vegne af denne virksomhed. Det indebærer, at offentliggørelsen sker for begge virksomheder. Hvis offentliggørelsen hos Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen ikke sker samtidig, må beslutningen om gennemførelse af fusion eller spaltning tidligst træffes 4 uger efter den seneste offentliggørelse, jf. princippet i § 245, i selskabsloven.

Når oplysningerne er offentliggjort anses oplysningerne at være kommet til tredjemands kendskab.

Hvis fristen overskrides, kan fusionsproceduren ikke videreføres, og forsikringsselskabet vil derfor være nødsaget til at udarbejde en ny fusionsplan og dermed genstarte fusionsproceduren.

Henvisningen til vurderingsmændenes erklæring om kreditorernes stilling indebærer, at kapitalejerne ikke kan beslutte, at der ikke udarbejdes en vurderingsmandserklæring, jf. også stk. 4.

Til § 196

Det følger af den gældende § 205 i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at bestemmelserne vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på 1) fusion af gensidige forsikringsselskaber, 2) fusion af andels- og sparekasser og 3) fusion af gensidige forsikringsselskaber og spare- og andelskasser med et kapitalselskab.

I medfør af den gældende § 205 i lov om finansiel virksomhed har erhvervsministeren udstedt bekendtgørelse nr. 194 af 1. marts 2012 om fusion af gensidige forsikringsselskaber eller af tværgående pensionskasser m.fl.

Den foreslåede bestemmelse i § 196 viderefører § 205 i lov om finansiel virksomhed med få materielle ændringer. Erhvervsministerens bemyndigelse i henhold til lovforslaget vil kun at omfatte udstedelse af regler, der gælder for fusion af gensidige forsikringsselskaber og for fusion af gensidige forsikringsselskaber med kapitalselskaber. Ændringen er foretaget med henblik på at sikre, at reglerne i lovforslaget kun vedrører forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 196, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på fusion af gensidige forsikringsselskaber og fusion af gensidige forsikringsselskaber med et kapitalselskab.

Formålet med bestemmelsen er at opnå, at fusioner mellem de nævnte typer af forsikringsselskaber, i det omfang der er behov herfor, kan behandles efter samme regler, som gælder for fusioner mellem forsikringsselskaber, der er organiseret som aktieselskaber.

Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse kan erhvervsministeren blandt andet bestemme, at visse af de dokumenter, der skal indsendes til brug for behandling af ansøgning om overdragelse mellem forsikringsselskaber, skal svare til de dokumenter, der skal udarbejdes ved en fusion i overensstemmelse med reglerne i selskabsloven. Dette omfatter f.eks.

udarbejdelse af fusionsplaner, fusionsredegørelser, eventuelle mellembalancer og vurderingsmandserklæringer om kreditorernes stilling.

Bestemmelsen giver mulighed for at fastsætte regler, som indebærer, at fusioner af gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan reguleres efter bestemmelserne i selskabslovens kapitel 15 og 16 med de fornødne tilpasninger. Reglerne vil blive fastsat under hensyntagen til, at de nævnte typer af forsikringsselskaber ikke er aktieselskaber.

Endvidere kan erhvervsministeren med hjemmel i bestemmelsen fastsætte, at bestemmelserne i selskabsloven om fusion kan finde anvendelse på en fusion mellem gensidige forsikringsselskaber samt mellem aktieselskaber eller anpartselskaber og et gensidigt forsikringsselskab, hvor det gensidige forsikringsselskab er det fortsættende selskab. Der vil være mulighed for at fastsætte tilsvarende regler for tværgående pensionskasser. Hvis fusionen ikke indebærer overdragelse af en forsikringsbestand, kræves ikke tilladelse efter § 195.

Hvis én af de forsikringsselskaber, der ønsker at fusionere, er et kapitalselskab, vil dette selskab skulle følge reglerne i medfør af selskabslovens kapitel 15 eller 16, mens den virksomhed, som ikke er et kapitalselskab, vil skulle følge reglerne i medfør af bekendtgørelsens regler. Dette gælder, uanset om kapitalselskabet er det ophørende selskab eller det fortsættende selskab, og uanset om kapitalselskabet er en finansiell virksomhed eller ej.

I disse situationer vil tilladelse til fusionen i henhold til forslaget § 195 ske på baggrund af et samarbejde mellem Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet svarende til det samarbejde, der i dag er, når to finansielle virksomheder, der begge er kapitalselskaber, fusionerer. De fusionerende virksomheder skal derfor sende de relevante dokumenter til både Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet. Praksis er herefter, at Erhvervsstyrelsen ikke registrerer fusionen, før Finanstilsynet kan tillade fusionen, og på tilsvarende vis giver Finanstilsynet ikke tilladelse, før Erhvervsstyrelsen er klar til at registrere.

Fusion af to kapitalselskaber vil ikke være omfattet af bekendtgørelsen, da denne situation allerede er reguleret i selskabslovens kapitel 15 og 16.

Til § 197

Det følger af den gældende § 222 i lov om finansiell virksomhed, at form, indhold og gennemførelse af en omdannelse af et forsikringsselskab skal godkendes af Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse i § 197, stk. 1, 1 pkt., viderefører § 222, 1. pkt. i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den gældende bestemmelse i § 222, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed, hvorefter det fortsættende forsikringsselskab indtræder i det ophørende forsikringsselskabs rettigheder og forpligtelser, foreslås flyttet til et nyt stk. 2, for at tydeliggøre, at der ved en omdannelse i medfør af det foreslåede stk. 1, er tale om den samme juridiske enhed både før og efter omdannelsen. Det foreslås derfor, at bestemmelsen ændres, således at omdannelse af et forsikringsselskab kan ske på to forskellige måder, enten ved en ren selskabsretlig omdannelse, hvor forsikringsselskabet forbliver den samme juridiske enhed eller ved en selskabsretlig omdannelse med en dertilhørende overdragelse fra ét forsikringsselskab til et andet forsikringsselskab.

Det foreslåede *stk. 1*, omfatter et forsikringsselskabs omdannelse til en anden selskabsform. Bestemmelsen giver mulighed for, at et forsikringsselskab kan tage initiativ til en omdannelse af forsikringsselskabet til en anden selskabsform ved at udarbejde forslag til form, indhold og gennemførelse af omdannelsen. Det kan eksempelvis være et forsikringsaktieselskab, der vil omdannes til et gensidigt forsikringsselskab.

Som et nyt stk. 1, 2. pkt. foreslås det præciseret, at der ikke sker et debitorskifte ved en omdannelse i medfør af det foreslåede stk. 1, 1. pkt. og at omdannelsen derfor kan gennemføres uden kreditorernes samtykke. På samme måde påvirker en omdannelse ikke forsikringstagernes forsikringsaftale med selskabet.

Omdannelsen skal ske efter en af Finanstilsynet kontrolleret procedure. Den enkelte procedure indhold vil afhænge af det konkrete tilfælde. En forventelig procedure vil lægge sig tæt op ad reglerne i selskabsloven for omdannelse af et andelsselskab til et aktieselskab, men det er op til Finanstilsynet at vurdere den mest hensigtsmæssige procedure.

Herudover kan der stilles krav om, at omdannelsen vedtages med det samme flertal, som efter selskabernes vedtægter kræves til selskabets opløsning. Endvidere skal der gives den fornødne information til forsikringstagere og kreditorer. Endelig må de skattemæssige konsekvenser af en omdannelse inddrages i overvejelserne.

Ved vurderingen af, om Finanstilsynet kan godkende proceduren, skal Finanstilsynet lægge vægt på beskyttelsen af forsikringstagernes interesser, jf. også forslaget § 260. Finanstilsynet skal derfor sikre sig, at ingen forsikringstagere stilles ringere som følge af omdannelsen. Dette indebærer eksempelvis, at omdannelsen ikke må medføre, at forsikringstagerne skal hæfte for selskabets forpligtelser.

Bestemmelsen finder også anvendelse på en omdannelse af et livsforsikringsaktieselskab til et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab. Ved en sådan omdannelse skal betingelserne i forslaget § 250 være opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2*, at der som led i omdannelse efter *stk. 1*, overdrage aktiver og gæld som helhed til et af forsikringsselskabet ejet eller oprettet aktieselskab, der har tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, mod vederlag svarende til værdien af de overtagne aktiver efter fradrag af gæld. Det modtagende forsikringsselskab indtræder i det indskydende forsikringsselskabs rettigheder og forpligtelser.

Det fremgår af bemærkningerne til den gældende § 222 i lov om finansiel virksomhed, at der som et eksempel på et omdannelsesstilfælde kan nævnes et gensidigt forsikringsselskab, som overdrager samtlige aktiver og passiver, herunder forsikringsbestanden, til et forsikringsaktieselskab med en samtidig omdannelse af det gensidige forsikringsselskab til en forening med en egenkapital svarende til vederlaget for overdragelsen, jf. Folketingstidende 2004-05 (1. samling), nr. L 64. Da der er tale om to handlinger, bestående af en spaltning og derefter en omdannelse, foreslås det, at fremgangsmåden fremgår direkte af lovteksten. Der er således ikke herved tiltænkt en ændring af den gældende retstilstand.

Anvendelsen af reglerne om omdannelse med samtidig spaltning indebærer bl.a., at der skal foreligge en erklæring om, hvorvidt kreditorerne må antages at være tilstrækkeligt sikrede efter omdannelsen. Godkendelse af en omdannelse efter *stk. 2*, vil kun kunne tillades, hvis kreditorernes stilling er tilstrækkeligt sikret efter omdannelsen.

Anvendelsen af disse regler indebærer samtidig, at der skal foreligge erklæringer om, at vederlaget for de overtagne aktiver og passiver er rimeligt og sagligt begrundet.

Herudover kan der stilles krav om, at omdannelsen vedtages med det samme flertal, som efter selskabernes vedtægter kræves til selskabets opløsning. Endvidere skal der gives den fornødne information til forsikringstagere og kreditorer. Endelig må de skattemæssige konsekvenser af den valgte procedure inddrages i overvejelserne.

Ved vurderingen af, om Finanstilsynet kan godkende omdannelsen, skal Finanstilsynet lægge vægt på beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet skal derfor sikre sig, at ingen forsikringstagere stilles ringere som følge af omdannelsen.

Til § 198

Det følger af den gældende § 223 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis virksomheden anmoder herom.

Den foreslåede § 198 viderefører den gældende § 223 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås videreført med redaktionelle ændringer, da bestemmelsen i dag ud over forsikringsselskaber også regulerer pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og værdipapirhandlere.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 144, *stk. 1*, litra a, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i § 198, at Finanstilsynet helt eller delvist kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis selskabet anmoder herom.

Et forsikringsselskabs tilladelse angiver de forsikringsklasser i lovforslagets bilag 1 og 2, som tilladelsen omfatter. Forsikringsselskabet kan efter den foreslåede bestemmelse anmode Finanstilsynet om at inddrage selskabets tilladelse til at

drive virksomhed inden for en eller flere af de forsikringsklasser i bilag 1 og 2, der er givet tilladelse til. I de tilfælde hvor der er tale om en delvis inddragelse af et selskabs tilladelse, vil Finanstilsynet i praksis inddrage hele selskabets tilladelse og udstede en ny tilladelse, der alene omfatter de forsikringsklasser i bilag 1 og 2, som selskabet ønsker at videreføre.

Det er en betingelse for inddragelse af tilladelse efter denne bestemmelse, at de aktiviteter, der er givet tilladelse til, er ophørt. Det betyder, at et forsikringsselskab i likvidation vil skulle opretholde sin tilladelse som forsikringsselskab, indtil der ikke længere er forsikringsrisici i selskabet. Herefter vil selskabet kunne anmode Finanstilsynet om at inddrage selskabets tilladelse. Tilsvarende vil et forsikringsselskab, der ikke længere ønsker at drive virksomhed inden for en bestemt forsikringsklasse, skulle opretholde tilladelsen til den bestemte forsikringsklasse, indtil selskabet ikke længere har risici inden for den pågældende klasse.

Det er endvidere en forudsætning for inddragelse af tilladelse efter denne bestemmelse, at selskabet fortsat opfylder lovens kapitalkrav. Opfylder selskabet ikke lovens kapitalkrav, er det Finanstilsynet, der træffer beslutning om inddragelse af selskabets tilladelse, herunder hvad der skal ske med selskabets forsikringsbestand, jf. den foreslåede §§ 199 og 200.

Til § 199

Det følger af den gældende § 224 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som forsikringsselskab, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves forsikringsvirksomhed i en periode på over 6 måneder.

Den foreslåede § 199 viderefører dele af den gældende § 224 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås videreført med enkelte redaktionelle ændringer og en præcisering af, at der i forhold til forsikringsselskaber i særlige tilfælde kan ske en delvis inddragelse af tilladelsen, hvilket f.eks. kan være aktuelt i forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2. Derudover indebærer bestemmelsen en materiel ændring idet det foreslås, at Finanstilsynet også vil kunne inddrage et forsikrings-selskabs tilladelse, hvis det gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af forordninger, som er udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 144 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage et selskabs tilladelse til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis en af de omstændigheder, der følger af de foreslåede nr. 1-4, indtræder.

Finanstilsynet kan efter den foreslåede bestemmelse inddrage hele tilladelsen eller inddrage tilladelsen for visse forsikringsklasser, samtidig med at selskabet bevarer tilladelsen til andre forsikringsklasser. I forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, jf. lovforslagets § 27, stk. 2, vil Finanstilsynet udover at inddrage den samlede tilladelse kunne inddrage tilladelsen for skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af følgende regelsæt.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra a*, at opliste denne lov, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder, regler udstedt i medfør af disse love.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra b*, at opliste forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra c*, at opliste forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1, litra d*, at oplisteforordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab systematisk tegner forsikringer inden for forsikringsklasser, som selskabet ikke har tilladelse til i henhold til loven, og som selskabet ikke ville kunne opnå tilladelse til. Bestemmelsen vil endvidere eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab har en uforsvarlig formueforvaltning og har anbragt selskabets midler på en måde, der indebærer en fare for de forsikredes interesser.

Ydermere vil bestemmelsen eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et livsforsikringsselskab systematisk har undladt at identificere og kontrollere kunder i overensstemmelse med hvidvasklovens bestemmelser om kundekend-skabsprocedurer. Tilsvarende vil bestemmelsen eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab, der har omsættelige værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, systematisk har undladt at offentliggøre intern viden om selskabet eller et finansielt instrument i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug).

Det foreslås derudover, at også forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge og finansiering af terrorisme omfattes af bestemmelsen. Direktiverne indeholder således en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder udstedes som forordninger, der vil være direkte gældende i dansk lovgivning.

Inddragelse af en virksomheds tilladelse som forsikringsselskab er en indgribende foranstaltning, idet virksomheden ved en inddragelse af sin tilladelse mister muligheden for at udøve de aktiviteter, der kræves tilladelse til. Det vil som regel betyde, at virksomheden helt må ophøre med at eksistere.

Det fremgår af bestemmelsen, at der skal være tale om grove eller gentagne overtrædelser. Inddragelse af tilladelse vil typisk først være aktuel efter, at der har været givet en frist til berigtigelse af forholdet, og dette ikke er sket.

Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over for forsikringsselskabet, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i forsikringsselskabet indebærer, at forsikringsselskabet ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorizont. Kan forholdene i forsikringsselskabet rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse som forsikringsselskab, skal den mindre indgribende reaktion vælges. En mindre indgribende reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet giver påbud om, at forsikringsselskabet retter op på de kritisable forhold i forsikringsselskabet, at forholdet anmeldes til politiet eller at Finanstilsynet giver påbud om afsættelse af direktør eller påbud om nedlæggelse af bestyrelseshverv. Hvor det er muligt vil det endvidere skulle overvejes, om det er tilstrækkeligt at inddrage en del af tilladelsen.

En afgørelse om inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse træffes af Finanstilsynets bestyrelse i medfør af § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, og kan påklages til Erhvervsankenævnet, jf. § 372, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få tilladelse i medfør af lovens kapitel 3.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab ikke har efterkommet et påbud fra Finanstilsynet om at afsætte en direktør, en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af loven, eller et medlem af bestyrelsen, der ikke længere opfylder lovens krav om egnethed og hæderlighed.

Endvidere vil bestemmelsen eksempelvis kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor et forsikringsselskab ikke har været i stand til at sikre effektive former for virksomhedsstyring, herunder effektive processer for identifikation, overvågning, kontrol og rapportering af væsentlige risici, som selskabet er eller kan blive udsat for. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor et forsikringsselskab har outsourcet en eller flere kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, og selskabet ikke er i stand til at etablere en effektiv overvågning af de funktioner eller aktiviteter, som selskabet har outsourcet.

I forhold til forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikring og skadesforsikring samtidig kan der ske inddragelse af virksomhedens tilladelse i forhold til skadesforsikringsdelen, hvis virksomheden ikke formår at leve op til de krav, der gælder herfor, herunder ikke har sikret tilstrækkelig adskillelse og særskilt forvaltning og de livs- og skadesforsikrede respektive interesser er tilsidesat.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis virksomheden som forsikringsselskab ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt virksomheden tilladelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis der ikke udøves forsikringsvirksomhed i en periode på over 6 måneder.

Inddragelse af tilladelse kan blive aktuel, når blot én af de ovenfor nævnte situationer indtræder. En afgørelse om inddragelse af tilladelse vil være af indgribende karakter for virksomheden, forsikringstagerne og investorer, og inddragelsen af tilladelsen bliver derfor typisk kun aktuel efter, at der har været givet frist til afhjælpning eller påbegyndelse af virksomhed, og at dette ikke er sket.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse, jf. den foreslåede § 223, stk. 1, til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i den foreslåede § 223, stk. 2 eller 3. Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i finansieringsplanen, jf. § 224, stk. 1, til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 224, stk. 2.

Derudover indebærer bestemmelsen, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af minimumskapitalkravet, som er angivet i finansieringsplanen inden for de frister, som fremgår af den foreslåede § 224, stk. 2.

Til forskel fra solvenskapitalkravet betragtes minimumskapitalkravet som et såkaldt hårdt kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse, jf. denne bestemmelses stk. 3, mens Finanstilsynet ved selskabets manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet ikke er pålagt at inddrage tilladelsen, men får mulighed herfor.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 2-forsikringsselskabs tilladelse, hvis selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af minimumsbasiskapitalen, som er angivet i selskabets plan for genoprettelse inden for de frister, som Finanstilsynet har fastsat i medfør af den foreslåede § 225.

Minimumsbasiskapitalen er udtryk for, hvad basiskapitalen som minimum skal udgøre, for at forsikringstageres interesser ikke udsættes for unødigt risiko. Kravet til minimumsbasiskapitalens størrelse betragtes som et hårdt kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at virksomheder, der har tilladelse til i samme selskab at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, jf. § 19, stk. 2, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

For forsikringsselskaber der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 1, kan der i særlige tilfælde ske en delvis inddragelse af tilladelsen.

Finanstilsynet kan i forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, ud over at kunne inddrage den samlede tilladelse tillige inddrage tilladelsen for skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Dette vil bl.a. være relevant, hvis virksomheden ikke formår at leve op til de krav, der gælder herfor, herunder ikke har sikret tilstrækkelig adskillelse og særskilt forvaltning og de livs- og skadesforsikrede respektive interesser er tilsidesat. De relevante krav fremgår bl.a. af bekendtgørelse nr. 2003 af 1. november 2021 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Ved inddragelse af en tilladelse skal almindelige principper om proportionalitet iagttages. Derudover skal en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være utilstrækkelig. Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over for forsikringsselskabet, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i forsikringsselskabet indebærer, at forsikringsselskabet ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorisont. Kan forholdene i forsikringsselskabet rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse som forsikringsselskab, skal den mindre reaktion vælges. En mildere reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet giver påbud om, at forsikringsselskabet retter op på de kritisable forhold i forsikringsselskabet.

Til § 200

Den gældende § 226 i lov om finansiel virksomhed angiver, hvilke beslutninger Finanstilsynet kan træffe i forbindelse med, at et forsikringsselskabs tilladelse inddrages, og virksomheden skal afvikles.

Endvidere angiver den gældende § 227 i lov om finansiel virksomhed de måder, hvorpå et forsikringsselskab kan afvikles.

Med den foreslåede § 200 videreføres og sammenskrives den gældende §§ 226 og 227 i lov om finansiel virksomhed. Der foreslås enkelte redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at når Finanstilsynet helt eller delvist inddrager tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at tydeliggøre virkningen af, at en virksomheds tilladelse som forsikringsselskab helt eller delvist inddrages.

Bestemmelsen er en konsekvens af det koncessionssystem, der følger af den gældende lov om finansiel virksomhed, og som kræver, at virksomheder, som ønsker at drive forsikringsvirksomhed, skal have Finanstilsynets tilladelse, inden virksomheden påbegyndes. Bestemmelsen fastslår, at et forsikringsselskabs virksomhed skal ophøre, når Finanstilsynet inddrager tilladelsen.

Overtrædelse af lovforslagets § 200, stk. 1, foreslås straffelagt, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 200 er et forsikringsselskab. Det betyder f.eks., at hvis et forsikringsselskab påbegynder anden virksomhed inden afviklingen er afsluttet, kan forsikringsselskabet straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder. Overtrædelsen kan straffes med bøde eller fængsel op til fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Med den foreslåede *stk. 2* fastsættes det, at afvikling sker ved likvidation, konkurs, ved fusion eller anden måde, som Finanstilsynet har godkendt.

Bestemmelsen angiver, hvilke måder et forsikringsselskab kan afvikles på.

Likvidation er den typiske afviklingsform og sker i henhold til de almindelige regler i selskabsloven. Det er en forudsætning for afvikling ved likvidation, at forsikringsselskabet er solvent. Insolvente forsikringsselskaber afvikles derimod efter konkurslovens regler.

Afvikling kan endvidere ske ved fusion med et andet forsikringsselskab eller ved at et forsikringsselskab overdrager hele eller dele af sin forsikringsbestand til et andet forsikringsselskab.

Endelig kan afvikling ske på anden måde godkendt af Finanstilsynet. Afvikling på anden måde forudsætter, at selskabet tager initiativ hertil og fremsætter anmodning herom til Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende afviklingens form, indhold og gennemførelse. Udarbejdelse heraf påhviler selskabet.

Ved godkendelse af afvikling på anden måde skal Finanstilsynet sikre, at forsikringstagernes interesser varetages bedst muligt, og at disses retsstilling ikke forringes i forhold til afvikling ved likvidation.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet skal søge forsikringsbestanden overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, eller om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at for livsforsikringsselskaber kan Finanstilsynet beslutte, at forsikringsbestanden tages under administration i overensstemmelse med §§ 227-235.

. En sådan beslutning vil typisk først blive truffet efter, at det har vist sig umuligt at overdrage forsikringsbestanden til et andet livsforsikringsselskab. Forsikringsbestanden vil i sådanne tilfælde blive administreret efter reglerne i de foreslåede §§ 227-235.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at for forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 204.

En sådan beslutning vil typisk først blive truffet efter, at det har vist sig umuligt at overdrage forsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab med tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Viser det sig, at det ikke er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab, forventes Finanstilsynet at træffe afgørelse om, at forsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for at sikre, at de forsikrede arbejdstagere modtager de erstatninger og de løbende ydelser, som de er berettiget til i henhold til arbejdsskadeforsikringerne og de regler, der følger af lov om arbejdsskadesikring.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og hvor selskabet fortsætter med at drive forsikringsvirksomhed inden for de øvrige forsikringsklasser, som forsikringsselskabet har tilladelse til i henhold til bilag 7 i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede bestemmelse finder endvidere anvendelse, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i sin helhed, og hvor selskabets forsikringsvirksomhed afvikles ved likvidation.

Den foreslåede bestemmelse finder derimod ikke anvendelse i det tilfælde, hvor et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, bliver erklæret konkurs. I sådan et tilfælde tages forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. dette lovforslags § 209 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse., skal ses i sammenhæng med forslaget til § 204, der fastsætter de nærmere regler for overdragelse af en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Med det foreslåede *stk. 4* kan Finanstilsynet i forbindelse med inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse forbyde et forsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 219, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 144, stk. 2, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen skal bidrage til at sikre, at det forsikringsselskab, som får inddraget sin tilladelse, begrænser sine risici for tab bedst muligt, og dermed sikrer aktiverne bedst muligt. Bestemmelsen vil eksempelvis kunne anvendes i et tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at den måde hvorpå selskabet har anbragt sine midler, ikke har været betryggende, eller der i øvrigt er risiko for, at selskabet vil anvende midlerne i selskabet på en sådan måde, at forsikringstagernes og de sikredes interesser forringes.

Til § 201

Det følger af den gældende § 228 i lov om finansiel virksomhed, at beslutning om et forsikringsselskabs afvikling straks skal oplyses til Finanstilsynet, som kan fastsætte en frist for beslutningen, herunder retsvirkningerne ved en overskridelse af den fastsatte frist.

Den foreslåede § 201 viderefører den gældende § 228 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås videreført med visse sproglige ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at når et forsikringsselskab træffer beslutning om afvikling, skal forsikringsselskabet straks oplyse Finanstilsynet om beslutningen.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finanstilsynet bliver gjort opmærksom på et forsikringsselskabs beslutning om at afvikle forsikringsvirksomheden, og at Finanstilsynet kan følge afviklingen af selskabet med henblik på at sikre varetagelsen af forsikringstagernes interesser.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet kan fastsætte en frist for vedtagelse af beslutning om likvidation efter § 217 i selskabsloven.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvis fristen overskrides, kan Finanstilsynet beslutte, at forsikringsselskabet skal træde i likvidation.

Bestemmelsen indebærer således, at Finanstilsynet kan træffe beslutning om likvidation og dermed suspendere den kompetence, som generalforsamlingen ellers besidder. En sådan beslutning kan træffes, hvis hensynet til forsikringstagerne eller andre taler herfor.

Til § 202

Den foreslåede bestemmelse viderefører lov om finansiel virksomhed § 229 med sproglige ændringer.

Den gældende § 229 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at livsforsikringsselskaber kun kan opløses, dvs. ophøre uden afvikling, efter § 226, på tre måder

ved at overdrage hele bestanden til et andet selskab efter § 204 i lov om finansiel virksomhed, eller hvis selskabets forsikringsbestand er taget under administration (efter §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed), eller hvis hver enkelt forsikringstager giver sit samtykke hertil.

Selskabet kan således ikke selv beslutte at gå i likvidation.

Det foreslås i *§ 202*, at et forsikringsselskab, der driver livsforsikringsvirksomhed, ikke kan opløses uden samtykke fra hver enkelt forsikringstager, medmindre det forinden har overdraget hele sin forsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 1954 fastsatte regler eller selskabets forsikringsbestand er taget under administration i overensstemmelse med §§ 227-235.

Baggrunden for reglen er hensynet til forsikringstagerne, som typisk har deres pensioner i selskabet. Det vil være uhensigtsmæssigt for forsikringstagerne og samfundet, hvis livsforsikringsselskaberne kan opsiges forsikringstagernes pensioner. Forsikringstagerne vil ikke nødvendigvis, på et vilkårligt tidspunkt, kunne opnå en ny pension på samme vilkår og til samme pris på i et andet livsforsikringsselskab, eksempelvis på grund af forsikringstagerens alder eller helbredstilstand på opløsningstidspunktet. Derudover vil en udbetaling i utide svare til nutidsværdien af pensionsopsparingen og udløse skattekrav.

Den foreslåede bestemmelse er ikke til hinder for, at et livsforsikringsselskab vælger ikke at nytegne flere livsforsikringer i et selskab og på den måde afvikle bestanden efterhånden.

Ved "livsforsikringsvirksomhed" forstås livsforsikringsaktieselskaber, tværgående pensionskasser og gensidige livsforsikringsselskaber.

Ved "samtykke fra hver enkelt forsikringstager" forstås, at samtykket skal indhentes konkret fra hver enkelt forsikringstager, og det kan eksempelvis ikke indhentes på forhånd, ved underskrift af livsforsikringspolisen, da det har indgribende karakter.

Ved "opløsning af et livsforsikringsselskab", forstås selskabets frivillige beslutning om ophør.

Til § 203

Det følger af den gældende § 230 i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer, kun kan opløses, hvis det har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet forsikringsselskab eller bestanden er taget under administration Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede § 203 viderefører den gældende § 230 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås videreført uden ændringer.

Det foreslås i § 203, at et forsikringsselskab, der har tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer, ikke kan opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet forsikringsselskab i overensstemmelse med § 195, eller selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i overensstemmelse med § 204.

Bestemmelsen regulerer opløsningen af et forsikringsselskab, der tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Forudsætningen for, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand kan tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber er, at Finanstilsynet har inddraget forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter den foreslåede § 200, stk. 3, jf. den foreslåede § 205.

Til § 204

Efter § 226, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inddrages. Bestemmelsen foreslås videreført ved lovforslagets §§ 200, stk. 3, 3. pkt.

§ 230 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed bestemmer, at kurator forlods anvender aktiverne i et skadesforsikringsselskab til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede. Forsikringstagerne og de sikrede viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Bestemmelsen i den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i forslaget til § 210.

Efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, indtræder Garantifonden i det omfang, den har ydet dækning i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs.

Eftersom Garantifonden indtræder i forsikringstagerens eller den sikredes krav efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, opnår Garantifonden samme fortrinsstilling i konkursordenen som forsikringstageren eller den sikrede, jf. § 234 a i lov om finansiel virksomhed, som foreslås videreført i lovforslagets § 210.

Med den foreslåede § 204 videreføres § 230 a i lov om finansiel virksomhed med mindre redaktionelle ændringer af ikke-materiel karakter. Desuden tilpasses henvisningerne i bestemmelsen til de relevante bestemmelser i dette lovforslag.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 200, stk. 3, 3. pkt., § 205 eller 264, stk. 3, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at det i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede hensættelser der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, så hensættelserne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet endvidere skal overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, herunder de genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at det i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede aktiver, herunder genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, så aktiverne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at forsikringsselskabet skal overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Et skadesforsikringsselskab kan drive forsikringsvirksomhed inden for forskellige forsikringsklasser. Ved inddragelse af en tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed skal overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden kunne ske uafhængigt af den resterende forsikringsforretning. Den foreslåede bestemmelse har til formål, at det ved udøvelse af skønnet over, hvor stor kapital der skal overføres, tilstræbes, at selskabets solvensdækning ikke ændres væsentligt. Dermed tilstræbes det, at den resterende forsikringsforretning kan drives videre i selskabet, efter at selskabet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Modsat er det hensigten, at selskabet ikke opnår en utilbørlig fordel ved inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette sikres ved, at selskabets kapital skal indgå som en del af selskabets solvensdækning, som er en forudsætning for, at selskabet kan fortsætte driften. På denne måde sikres en balance mellem hensynet til, at Garantifonden tilføres tilstrækkelige midler, og at inddragelse af tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed ikke automatisk bevirker selskabets konkurs.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 medfører således samlet set, at samtlige af de rettigheder, der knytter sig til en arbejdsulykkesforsikringsbestand, skal overdrages til Garantifonden, samtidig med at Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at Garantifonden, i forbindelse med overtagelse af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, bliver tilført tilstrækkelige midler til opfyldelse af de forpligtelser, som følger af overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Bestemmelsen skal samtidig sikre, at Garantifonden ved overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden indtræder i forsikringstagernes rettigheder, herunder den fortrinsstilling, der følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, der foreslås videreført i § 210.

Endvidere foreslås det, at manglende overholdelse af pligten i stk. 1 kan straffes med bøde, jf. forslaget til § 312, stk. 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil. Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab.

Det strafbare vil bestå i, at selskabet ikke efterlever sine forpligtelser efter stk. 1, til at overdrage hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, at størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter det foreslåede stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at Garantifonden modtager et beløb, der modsvarer de forpligtelser, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager fra det pågældende forsikringsselskab.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet anmoder forsikringsselskabet om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse.

Ved sagkyndige personer forstås eksempelvis aktuarer eller andre fagpersoner med kendskab til forsikringsmatematik.

Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at den udpegede sagkyndige har de fornødne uddannelsesmæssige forudsætninger for at kunne forestå undersøgelsen efter § 204.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet udpeger den eller de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Finanstilsynet fastsætter fristen under hensyntagen til størrelsen og kompleksiteten af den bestand, som skal overdrages til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 3. pkt.*, at Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

De foreslåede bestemmelser indebærer, at Finanstilsynet skal vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer og dermed kan udpeges som sagkyndig. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet afvise den eller de foreslåede sagkyndige og udpege andre sagkyndige personer. Afvisning kan f.eks. ske under hensyntagen til eventuelle interessekonflikter, eller såfremt Finanstilsynet vurderer, at de foreslåede sagkyndige ikke besidder de fornødne faglige kompetencer. Det centrale for Finanstilsynets afgørelse af, hvorvidt den eller de sagkyndige er uvildige, er, om de har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til virksomheden. Ved vurderingen kan det bl.a. indgå, hvorvidt den sagkyndige opfylder habilitetskrav, svarende til konkurslovens § 238 samt den relevante brancheorganisations eventuelle egne habilitetskrav. Det vil være Finanstilsynets bestyrelse, der samtidig med afgørelsen om påbuddet tager stilling til, om den eller de sagkyndige personer, som forsikringsselskabet har indstillet, kan udpeges, eller om der skal vælges en anden.

Udgifterne til den eller de sagkyndige personer afholdes af forsikringsselskabet, jf. forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*

Endvidere foreslås det, at manglende overholdelse af pligten i *stk. 3* kan straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, *stk. 1, nr. 1*. Ansvarssubjektet er forsikringsselskabet.

Den straffbare handling i *stk. 3* består i, at selskabet ikke inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist udpeger den eller de sagkyndige personer, som skal foretage den uvildige undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Da det er Finanstilsynet, der i sidste ende godkender den eller de sagkyndige personer, vil de i forhold til forsikringsselskabet være at opfatte som repræsentanter for Finanstilsynet. Dette vil indebære, at den eller de sagkyndige i vidt omfang vil have adgang til oplysninger i samme omfang, som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen.

Med den foreslåede bestemmelse sikres klarhed over, at den eller de sagkyndige personer kan få de oplysninger til brug for undersøgelsen af det pågældende forsikringsselskab, som den eller de sagkyndige finder nødvendige, svarende til at Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen, jf. forslaget § 267.

Endvidere foreslås det, at manglende overholdelse af pligten i *stk. 4* kan straffes med bøde, jf. forslaget til § 312, *stk. 1, nr. 1*.

Den straffbare handling i *stk. 4* består i, at forsikringsselskabet ikke giver den eller de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse. Hensigten med at strafbelægge bestemmelsen er, at de sagkyndige personer rettidigt modtager de nødvendige oplysninger, således at rapporten kan udarbejdes inden for fristen, under hensyntagen til at aktiver og forsikringsmæssige hensættelser skal overdrages samtidig med de pligter, der følger af arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, at resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, at udkast til rapport skal sendes til Finanstilsynets godkendelse inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Finanstilsynet vil efter den foreslåede bestemmelse fastsætte en frist for indsendelse af den skriftlige rapport, når de sagkyndige personer er udpeget. Finanstilsynet vil i samarbejde med de sagkyndige personer fastsætte fristen og vil i den forbindelse inddrage de sagkyndige personers vurdering af omfanget af opgaven. Ved fastlæggelse af fristen skal størrelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden og kvaliteten af forsikringsselskabets data indgå i vurderingen.

Formålet med rapporten er, at der dannes et retvisende billede af selskabets hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og det beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver, jf. § 204, stk. 1, så Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i forbindelse med overtagelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden modtager de økonomiske rettigheder og forpligtelser, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Det forudsættes, at Finanstilsynets godkendelse af den endelige rapport sker inden for rimelig tid under hensynstagen til rapportens omfang og kompleksitet.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, at når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som følger af den uvildige undersøgelse, jf. stk. 2, 1. pkt., kan Garantifonden ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at overdragelsen til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber sker til fuld og endelig opgørelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse har dermed til formål at skabe forudsigelighed for forsikringsselskabet om, hvad det skal overdrage til Garantifonden, når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Dette vil være relevant i de tilfælde, hvor bestanden udvikler sig negativt i forhold til, hvad der blevet antaget ved den skriftlige rapport efter det foreslåede stk. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 6, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet tilsvarende ikke kan gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at forsikringsselskabet ikke senere hen vil kunne gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis det viser sig, at bestanden udvikler sig mere positivt end antaget i den skriftlige rapport fra de sagkyndige personer.

Det følger af det foreslåede *stk. 7*, at stk. 1-6 ikke finder anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs.

Forslaget betyder, at der ved et forsikringsselskabs konkurs ikke skal ske overdragelse af beløb til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, samtidig med at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Endvidere skal der ikke foretages en uvildig undersøgelse af den arbejdsulykkesforsikringsbestand, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber vil i stedet skulle anmelde sit krav i konkursboet efter forsikringsselskabet.

I henhold til lovforslagets § 210 har alle forsikringstagere og sikrede i et skadesforsikringsselskab en fortrinsret til at blive fyldestgjort i et forsikringsselskabs aktiver. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs, jf. § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber opnår således samme fortrinsstilling i konkursboet, som forsikringsselskabets forsikringstagere og sikrede, jf. forslaget § 210.

Til § 205

Det følger af den gældende § 30, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial, 2 måneder efter at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Bestemmelsen foreslås videreført med lovforslagets § 49, stk. 1.

Det følger endvidere af den gældende § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstil-

synet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet. Bestemmelsen foreslås videreført med lovforslagets § 52, stk. 1.

Den gældende § 230 a i lov om finansiel virksomhed beskriver fremgangsmåden for overdragelse af arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Bestemmelsen foreslås videreført i § 204.

Det følger af den gældende § 242 a i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af de gældende § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 205, 1. pkt., at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 205, 2. pkt., at § 204 finder tilsvarende anvendelse

Den foreslåede § 205 viderefører den gældende § 242 a i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 200, stk. 3, 3. pkt., hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Forslaget har til formål at sikre, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber kan overtage administrationen af en dansk arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land og dermed sikre, at verserende sager om arbejdsulykker bliver behandlet, og tilkendte erstatninger og løbende ydelser bliver udbetalt.

Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en tilsynsmyndighed i et andet EU-/EØS-land om, at tilsynsmyndigheden har inddraget et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og forsikringsselskabet har tegnet arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, undersøger Finanstilsynet med den pågældende tilsynsmyndighed, om tilsynsmyndighedens beslutning om at inddrage tilladelsen tillige omfatter selskabets mulighed for at behandle skader på allerede tegnede policer. I det omfang at tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at det er forsvarligt, at forsikringsselskabet fortsætter med at behandle skader, og selskabet fortsat foretager udbetaling af erstatninger og løbende ydelser, vil Finanstilsynet ikke foretage sig yderligere.

Såfremt tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at forsikringsselskabet ikke skal fortsætte med at behandle skader og udbetale erstatninger og løbende ydelser, vil Finanstilsynet høre tilsynsmyndigheden i hjemlandet om muligheden for, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber tager arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration. I et sådant tilfælde vil den foreslåede lovforslagets § 204, finde anvendelse, jf. det foreslåede 2. pkt.

Det foreslåede 2. pkt. har til formål at sikre, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber får overdraget beløb til dækning af de forpligtelser, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager fra et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU-/EØS-land i forbindelse med, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager administrationen af selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det forhold, at selskabet har hjemsted i et andet EU-/EØS-land kan vanskeliggøre den proces, der er foreskrevet i den foreslåede § 204. Finanstilsynet vil i dialog med den relevante hjemlandsmyndighed koordinere processen foreskrevet i den foreslåede § 204, som omfatter udpegning af sagkyndige personer, som kan forestå en uvildig undersøgelse af forsikrings-selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand med henblik på at kunne fastslå, hvilke beløb forsikrings-selskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i forbindelse med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers overtagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

I det tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke frivilligt overdrager de beløb, som det er pålagt i henhold til den foreslåede § 204, og hjemlandsmyndigheden ikke kan påbyde selskabet at foretage de nødvendige betalinger til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, vil det være Garantifonden for skadesforsikringsselskabet, som vil skulle tage de nødvendige juridiske skridt med henblik på at få inddrevet de skyldige beløb. Det kan betyde, at Garantifonden for skadesforsikrings-selskaber vil skulle udtage stævning mod forsikringsselskabet og anlægge sag ved retten i forsikringsselskabets hjemland.

Til § 206

Det følger af den gældende § 231 i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren, efter indhentet udtalelse fra Finanstilsynet, i særlige tilfælde kan udpege en likvidator.

Erhvervsministerens beføjelse til at udnævne en likvidator, er delegeret til Finanstilsynet, jf. § 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2015 om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet, som er udstedt i medfør af § 371 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 206 viderefører den gældende § 231 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at i tilfælde af et forsikringsselskabs likvidation, kan erhvervsministeren, efter indhentet udtalelse fra Finanstilsynet, udnævne en likvidator til, sammen med de af generalforsamlingen valgte, at foretage likvidationen, når hensynet til de forsikrede, aktionærer, garanter eller kreditorer taler herfor.

Bestemmelsen vedrører kun den situation, hvor selskabet har truffet beslutning om at træde i likvidation. Det er dog ikke nødvendigt for Finanstilsynets udnævnelse, at beslutningen om at træde i likvidation endeligt er truffet på selskabets generalforsamling. Finanstilsynet kan udpege en likvidator allerede på det tidspunkt, hvor selskabet indkalder til generalforsamling med henblik på at træffe beslutning om at træde i likvidation.

Begge likvidatorer er forpligtet til at varetage kapitalejernes interesse, og begge har samme beføjelser og ansvar. Der findes i selskabsloven og i denne lov ikke regler om, at der i forbindelse med selskabers likvidation skal udpeges et bestemt antal likvidatorer. Bestemmelsen forhindrer derfor ikke, at den likvidator, som Finanstilsynet har udpeget, foretager likvidationen alene, hvis den generalforsamlingsvalgte likvidator træder tilbage under likvidationen. Det vil sige, at det forhold, at den valgte likvidator vælger at fratræde sit hverv, ikke kan medføre, at den tilbageværende likvidator ikke i det hele kan varetage sit hverv og således alene træde i ledelsens sted. Dette er i overensstemmelse med selskabslovens § 219, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at "En eller flere likvidatorer træder i ledelsens sted."

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis Finanstilsynet i medfør af §§ 220 eller 221 træffer beslutning om, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation, udnævner skifteretten, efter forhandling med Finanstilsynet, en eller flere likvidatorer, hvoraf én skal være jurist.

Bestemmelsen omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet har truffet beslutning om, at et livsforsikringsselskab i medfør af § 220, eller et skadesforsikringsselskab i medfør af § 221, skal træde i likvidation.

Til § 207

Det følger af den gældende § 232 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan suspendere et forsikringsselskabs vedtægter under likvidationen.

Den foreslåede § 207 viderefører den gældende § 232 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan suspendere vedtægterne i et forsikringsselskab under likvidationen.

Finanstilsynets mulighed for at suspendere selskabets vedtægter skal hovedsageligt anvendes til at begrænse generalforsamlingens indblanding og til at undgå, at generalforsamlingen misbruger sin stilling. Foreligger der således begrundet mistanke om, at generalforsamlingen i et forsikringsselskab ikke varetager virksomhedens interesser, kan Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen suspendere forsikringsselskabets vedtægter under likvidationen.

Ud fra en lex specialis betragtning er konsekvensen ved en suspension efter bestemmelsen, at der ikke skal indkaldes til generalforsamling, så længe selskabets vedtægter er suspenderet. Bestemmelsen har således forrang frem for de generelle regler om afholdelse af generalforsamling mv. i selskabsloven, hvilket følger hensynet bag hjemmelsbestemmelsen, der har til formål at begrænse en generalforsamlings indblanding og undgå, at generalforsamlingen misbruger sin stilling.

Der foreslås i *stk. 2*, at regnskaber, der udarbejdes i forbindelse med likvidation, skal indsendes til Finanstilsynet.

Et forsikringsselskab under likvidation skal som udgangspunkt udarbejde regnskaber m.v. efter samme regler og med samme frekvens som forsikringsselskaber i almindelig drift, jf. lovforslagets § 179. Dertil kommer supplerende krav om likvidationsregnskaber. Bestemmelsen fastslår, at disse yderligere regnskaber også skal indsendes til Finanstilsynet. Forsikringsselskaber skal alene indsende regnskaberne, der udarbejdes i forbindelse med likvidationen, i ét eksemplar.

Har Finanstilsynet suspenderet et forsikringsselskabs vedtægter under likvidationen, jf. det foreslåede *stk. 1*, kan et forsikringsselskab ikke indsende en generalforsamlingsgodkendt årsrapport i overensstemmelse med § 189, men skal alene indsende den af likvidatorerne godkendte årsrapport efter § 188.

I sådanne tilfælde, hvor der ikke kan indsendes en af generalforsamlingen godkendt årsrapport, som Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 189, *stk. 3*, skal videresende til Erhvervsstyrelsen, videresender Finanstilsynet i stedet et eksemplar af den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Erhvervsstyrelsen.

Til § 208

Det følger af den gældende § 233 i lov om finansiel virksomhed, at konkursbegæring af et forsikringsselskab, der er under likvidation, kun kan indgives af likvidatorerne eller Finanstilsynet.

Den foreslåede § 208 viderefører den gældende § 233 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *§ 208*, at når et forsikringsselskab er under likvidation, er det kun likvidatorerne eller Finanstilsynet, der kan indgive konkursbegæring.

Bestemmelsen indebærer ikke, at fordringshaveres almindelige adgang til at indgive konkursbegæring efter konkurslovens § 17, *stk. 1*, jf. lovbekendtgørelse nr. 775 af 3. maj 2021, indskrænkes.

Bestemmelsen svarer til selskabslovens § 233, *stk. 1*.

Til § 209

Den gældende § 234 i lov om finansiel virksomhed angiver, hvornår et forsikringsselskab ikke anses for at være insolvent, og hvornår Finanstilsynet kan begære et forsikringsselskab konkurs. Bestemmelsen anfører endvidere retsvirkningen af, at et forsikringsselskab erklæres konkurs, herunder skifterettens udpegning af kuratorer og håndtering af henholdsvis et skadesforsikringsselskabs og livsforsikringsselskabets forsikringsbestand.

Den foreslåede § 209 viderefører den gældende § 234 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås videreført med enkelte tilpasninger, herunder så bestemmelsen efter dens ordlyd udelukkende gælder for forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at når et forsikringsselskab bliver insolvent, kan Finanstilsynet indgive konkursbegæring. Finanstilsynets beslutning om at indgive konkursbegæring kan ikke påklages efter § 309.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får adgang til at indgive konkursbegæring af et forsikringsselskab, når Finanstilsynet vurderer, at forsikringsselskabet er insolvent. Med insolvent forstås, at forsikringsselskabet ikke kan opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, medmindre betalingsudygtigheden må antages blot at være forbigående, jf. konkurslovens § 17, stk. 2.

Bestemmelsen udelukker ikke, at forsikringsselskabet selv, eller en fordringshaver efter konkurslovens § 17, stk. 1, indgiver begæring om, at forsikringsselskabet tages under konkursbehandling. Bestemmelsen fastslår alene, at Finanstilsynet kan begære et forsikringsselskab konkurs, når forsikringsselskabet vurderes at være insolvent.

Forslaget om, at et forsikringsselskab ikke kan indbringe Finanstilsynets beslutning om at indgive konkursbegæring for Erhvervsankenævnet, er en begrænsning af et forsikringsselskabs normale klageadgang. Adgangen til administrativ rekurs er udelukket, da spørgsmålet om konkursbegæringens lovlighed afgøres af skifteretten. Skifteretten forventes således at vurdere, om Finanstilsynet har foretaget en korrekt vurdering af selskabets økonomiske situation. Skifterettens afgørelse kan indbringes for landsretten.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at uanset § 17, stk. 2, i konkursloven, anses gruppe 1-forsikringsselskaber, som ikke opfylder deres forpligtelser med hensyn til efterstillet kapital optaget som ansvarlig lånekapital, ikke for at være insolvent. I *2. pkt.* foreslås det, at tilsvarende finder anvendelse for gruppe 2-forsikringsselskaber, som ikke opfylder deres forpligtelser med hensyn til supplerende kapital optaget som ansvarlig lånekapital.

Der er ved den foreslåede bestemmelse taget højde for, at det tidligere anvendte begreb "hybrid kernekapital" ikke anvendes for så vidt angår forsikringsselskaber omfattet af Solvens II-reglerne, jf. Solvens II-forordningens artikel 82 (3). Der er ved udeladelsen af begrebet "hybrid kernekapital" ikke tiltænkt en materiel ændring af bestemmelsen, hvorfor den tidligere retsstilling under lov om finansiel virksomhed fortsat er gældende.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke opfylder sine forpligtelser med hensyn til efterstillet kapital optaget som ansvarlig lånekapital, eller et gruppe 2-forsikringsselskab, der ikke opfylder sine forpligtelser med hensyn til supplerende kapital optaget som ansvarlig lånekapital, ikke anses for at være insolvent efter § 17, stk. 2, i konkursloven, medmindre betingelserne for insolvens i øvrigt er opfyldte. Bestemmelsen præciserer således, at ansvarlig lånekapital ikke indgår i vurderingen af, om et forsikringsselskab skal betragtes som insolvent i henhold til § 17, stk. 2, i konkursloven.

Det foreslås i *stk. 3*, at skifteretten efter afsigelse af konkursdekret og efter forhandling med Finanstilsynet, beskikker en eller flere kuratorer, hvoraf én skal være jurist.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at deltage i bedømmelsen af, hvor mange kuratorer der skal udnævnes, og hvem der skal være kuratorer. Ofte er kuratorer jurister, men ved et forsikringsselskabs konkurs kan der være behov for at udnævne yderligere kuratorer med forstand på forsikringsselskabets forretningsområde, eksempelvis en aktuar. Med bestemmelsens krav om, at én af kuratorerne skal være jurist, sikres det, at én af kuratorerne har juridisk indsigt, hvilket vurderes afgørende for en hensigtsmæssig bobehandling, herunder sikring af, at bobehandlingen sker i henhold til konkurslovens regler.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at hvis et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, erklæres konkurs, finder § 227 tilsvarende anvendelse.

§ 227 omhandler en situation, hvor Finanstilsynet har truffet beslutning om, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation. Finanstilsynet skal i sådan et tilfælde, i samråd med likvidatorerne, undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at søge forsikringsbestanden helt eller delvist overdraget til et eller flere forsikringsselskaber. De samme regler om overdragelse af forsikringsbestanden finder med den foreslåede bestemmelse anvendelse for et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, som erklæres konkurs.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at hvis et forsikringsselskab har tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset bestemmelsens 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at de forsikrede arbejdstagere får udbetalt deres tilkendte erstatninger og løbende ydelser, og at betalingerne ikke skal afvente Finanstilsynets og kuratorernes undersøgelse af, om det er muligt at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtager således administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse og sikrer udbetalingen af erstatninger og de løbende ydelser.

Den foreslåede bestemmelse sikrer endvidere, at behandlingen af anmeldte arbejdsskader ikke bliver sat i bero i den periode, hvor Finanstilsynet sammen med kuratorerne undersøger mulighederne for, at et andet forsikringsselskab overtager arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 200, stk. 3, 3. pkt., hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis et livsforsikringsselskab erklæres konkurs, skal forsikringsbestanden tages under administration i henhold til §§ 227-235.

Når en bestand tages under administration efter reglerne i §§ 227-235, udpeger Finanstilsynet en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå administrationen. Administratorerne skal som led i administrationen foretage en vurdering af selskabets aktiver. Tilsvarende skal administratorerne beregne de forsikringsmæssige hensættelser.

Administratorerne har som led i administrationen af forsikringsbestanden mulighed for at nedsætte ydelserne med henblik på at sikre balance mellem bestandens forpligtigelser og aktiver. Når forsikringsbestanden er bragt i balance med aktiverne, skal administratorerne søge at overdrage forsikringsbestanden helt eller delvist til en eller flere andre livsforsikringsselskaber.

Bestemmelsen har til formål at beskytte forsikringstagernes interesser.

Til § 210

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods skal sikre forsikringstagerne og de sikrede gennem skadesforsikringsselskabets aktiver, dog har forsikringstagerne og de sikrede ikke forrang for fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Konkurslovens §§ 93 og 94 omfatter blandt andet omkostninger ved konkursens indtræden, omkostninger ved boets behandling og omkostninger ved forsøg på at tilvejebringe en samlet ordning af skyldnerens økonomiske forhold ved rekonstruktion, afvikling, akkord eller på anden måde. Gyldigt stiftede panterettigheder registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterettigheder. Skadesforsikringsselskaber skal, hvis de har stiftet gyldige pantrettigheder til tredjepart registreret i regnskabet, sikre, at der i selskabet er en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningens værdi.

Den foreslåede § 210 viderefører den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 275, stk. 1, litra b, og stk. 2, og artikel 278 i Solvens II-direktivet for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at kurator forlods skal anvende aktiverne i et skadesforsikringsselskab til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede. Forsikringstagerne og de sikrede vil dog vige fra de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94.

Forsikringstagerne og de sikrede har derfor forrang for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 95-98.

Forsikringstagerne og de sikrede får således en højere stilling i konkursordenen i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs. Kurator vil dermed skulle sikre, at der er sket en fuldstændig fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede, inden der sker dækning af andre kreditorer.

Bestemmelsen medfører ikke, at andres gyldigt stiftede panterrettigheder tilsidesættes i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs. Gyldigt stiftede panterrettigheder bevarer fortsat deres fortrinsstilling i henhold til konkurslovens § 82. Forsikringstagerne og de sikredes mulighed for fyldestgørelse, i tilfælde af konkurs, vil således afhænge af, i hvor stort et omfang et skadesforsikringsselskabs aktiver er pantsat til fordel for tredjemand.

Finanstilsynet kan forbyde et skadesforsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse rådigheden herover, hvis selskabet eksempelvis ikke har et kapitalgrundlag, der er tilstrækkeligt til at dække selskabets solvenskapitalkrav eller minimumskapitalkrav, eller selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser, jf. lovforslagets § 222. Finanstilsynet vil kunne anvende denne hjemmel til at forhindre, at et skadesforsikringsselskab pantsætter sine aktiver til fordel for tredjemand i en situation, hvor selskabet eksempelvis ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet eller ikke har tilstrækkelige hensættelser. Så længe skadesforsikringsselskabet opfylder kravene i den finansielle lovgivning vil Finanstilsynet med de nuværende reaktionsmuligheder ikke have mulighed at gribe ind over for et skadesforsikringsselskabs pantsætning af aktiver.

Udover gyldigt stiftede panterrettigheder viger forsikringstagerne og de sikrede for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94. Der er tale om bl.a. omkostninger ved konkursens indtræden og omkostninger ved boets behandling. Bestemmelsen har til formål at sikre en hensigtsmæssig bobehandling. Bestemmelsen udnytter valgmuligheden i artikel 275, stk. 2, i Solvens II-direktivet, til at give bobehandlingsomkostninger m.v. forrang for forsikringskrav.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at gyldigt stiftede panterrettigheder registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber til enhver tid skal modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterrettigheder.

Det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, indebærer, at skadesforsikringsselskaber, hvis de har stiftet gyldige pantrettigheder til tredjepart registreret i regnskabet, skal sikre, at der i selskabet er en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningens værdi.

Formålet med bestemmelsen er, at forsikringstagerne og de sikrede ikke bliver dårligere stillet i dækningen af forsikringskravene som følge af skadesforsikringsselskabernes gyldigt stiftede panterrettigheder. Dette skal ses i sammenhæng med, at blandt andet gyldigt stiftede panterrettigheder har fortrinsstilling i henhold til § 82 i konkursloven. § 82 i konkursloven medfører, at tredjeparter med gyldigt stiftede pantrettigheder imod skadesforsikringsselskaber ved konkurs skal have fyldestgørelse for deres krav før andre parter, og at disse krav derfor ikke indgår i skadesforsikringsselskabers konkursmasse. Konkursmassen er de aktiver i konkursboet, der anvendes til fyldestgørelse af dem, der ved konkursdekretets afsigelse havde krav mod skadesforsikringsselskabet. Da forsikringstagernes og de sikredes krav skal fyldestgøres fra aktiverne i konkursmassen via konkursordenen, så afhænger mulighederne for fyldestgørelse i tilfælde af konkurs således af, hvor stor konkursmassen er, og dermed hvor stor en andel af et skadesforsikringsselskabs aktiver, der er pantsat til fordel for tredjemand, og som ikke indgår i konkursmassen. Det bemærkes, at det for de forsikringstagere og sikrede, der får dækning fra garantifonden for skadesforsikringsselskaber, vil være garantifonden, der indtræder i kravet imod skadesforsikringsselskabets konkursbo.

Den foreslåede bestemmelse skal dermed bidrage til at sikre, at skadesforsikringsselskaber altid har nok aktiver til at dække deres forpligtelser i tilfælde af konkurs. Dette gøres ved at sætte krav om, at hvis skadesforsikringsselskabet har stiftet gyldige pantrettigheder til tredjepart, så skal selskabet altid sikre, at der i selskabet er en tilstedeværelse af aktiver svarende til pantsætningens værdi.

For at efterleve bestemmelsen vil skadesforsikringsselskaber ved et fald i værdien af de aktiver i selskabet, der regnskabsmæssigt modsvarer gyldigt stiftede pantrettigheder, skulle sikre, at der fortsat samlet set er aktiver, der svarer til værdien af de gyldigt stiftede pantrettigheder. Det kan i praksis betyde, at der regnskabsmæssigt skal findes andre aktiver, der kan anvendes til at modsvare værdien af pantrettighederne. Dermed sættes også en grænse for selskabets pantsætning, idet selskabet ikke kan stifte yderligere gyldige pantrettigheder til tredjeparter, hvis der ikke er aktiver, der kan modsvare værdien af pantrettigheden. Dette skal modvirke, at selskabet pantsætter så stor en andel af selskabets aktiver, så der er få eller ingen aktiver tilbage til at dække forsikringstagernes og de sikredes krav.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at aktiver, der modsvarer gyldigt stiftede pantrettigheder i henhold til 1. pkt., ikke allerede må være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 158 og 159, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 154-156.

Formålet er at tydeliggøre at skadesforsikringsselskaberne ikke kan bruge de samme aktiver til dækning flere gange, da det indebærer en risiko for forsikringstagerne og de sikrede, da pantsætning vil indebære, at aktivet først efter fyldestgørelse af pantrettighederne vil kunne indgå i konkursmassen og medgå til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet.

For at efterleve den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1. pkt. om at have aktiver, der modsvarer gyldigt stiftede pantrettigheder, skal skadesforsikringsselskabet dermed som følge af stk. 2, 2. pkt. anvende aktiver, der ikke anvendes til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, jf. lovforslagets §§ 158 og 159 eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. lovforslagets §§ 154-156.

Har et skadesforsikringsselskab dermed aktiver, der ikke benyttes til at dække skadesforsikringsselskabets forsikringsmæssige hensættelser, kravet til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, så kan disse aktiver f.eks. pantsættes, uden at skadesforsikringsselskabet skal efterleve kravet i den foreslåede ændring.

Finanstilsynet kan på baggrund af indberetninger følge udviklingen i gruppe 1-forsikringsselskabernes pantsætning af aktiver, samt udviklingen i de forsikringsmæssige hensættelser, minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Gruppe 1-forsikringsselskaber laver kvartalsvist indberetninger til Finanstilsynet om disse forhold. De mindre gruppe 2-forsikringsselskaber skal årligt i deres årsrapporter offentliggøre tal for, hvor stor en andel af deres aktiver, der er pantsat. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal endvidere løbende opføre deres forsikringsmæssige hensættelser, samt sikre overholdelse af minimumsbasiskapitalkravet, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Ved behov for skærpet tilsyn med et skadesforsikringsselskab vil Finanstilsynet kunne udbede sig yderligere oplysninger fra det enkelte selskab. Finanstilsynet kan forbyde et skadesforsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse rådigheden herover, hvis selskabet f.eks. ikke har et kapitalgrundlag, der er tilstrækkeligt til at dække selskabets solvenskapitalkrav eller minimumskapitalkrav, eller selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser, jf. lovforslagets § 222. Finanstilsynet vil kunne anvende denne hjemmel til at forhindre, at et skadesforsikringsselskab pantsætter sine aktiver til fordel for tredjemand i en situation, hvor selskabet f.eks. ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet eller ikke har tilstrækkelige hensættelser.

Artikel 278 i Solvens II-direktivet stiller krav vedrørende de fordringer, der kan have forrang for forsikringskrav nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet. De fordringer der er nævnt i artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet er fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold, skattekrav fra offentlige organer, fordringer fra sociale sikringsordninger og fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed. Forpligtelsen i lovforslagets § 210, stk. 2, gælder kun i forhold til gyldigt stiftede panterettigheder, da det kun er disse fordringer, der er omfattet af 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet og dermed artikel 278 i Solvens II-direktivet. Fordringer nævnt i konkurslovens §§ 93-94 er ikke omfattet af kravet i det foreslåede stk. 2, da fordringer omfattet af konkurslovens §§ 93-94 ikke fremgår af artikel 275, stk. 1, litra b, i Solvens II-direktivet.

Til § 211

Det følger af den gældende § 235 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan deltage i møder ved et forsikringsselskabs konkurs.

Den foreslåede § 211 viderefører den gældende § 235 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 211, at Finanstilsynet har ret til at deltage i møder i kreditorudvalg og i skiftesamlinger. Udkast til endeligt regnskab og slutudlodning i konkursboet forelægges af kurator for Finanstilsynet til udtalelse, inden kurator indsender det til skifteretten.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får de samme rettigheder, som fordringshavere har til at deltage i kreditorudvalgsmøder og udtale sig om regnskab og slutudlodning efter konkursloven.

Bestemmelsen sikrer således, at Finanstilsynet har mulighed for at påse, at reglerne for boets behandling iagttages. Af hensyn til varetagelsen af forsikringstageres interesser, vil Finanstilsynet formentlig altid benytte sig af denne rettighed.

Til § 212

Den gældende § 236 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige konkursregler for sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber, hvorefter kurator giver meddelelse til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet om konkursens begyndelse og slutning.

Den foreslåede § 212 viderefører den gældende § 236 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 212, at erklæres et gensidigt forsikringsselskab konkurs, giver kurator meddelelse til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet om konkursens begyndelse og slutning.

For forsikringsselskaber, der er organiseret som aktieselskaber, følger kurators forpligtigelser af konkurslovens §§ 109 og 155. Bestemmelsens anvendelsesområde foreslås alene ændret til at omfatte gensidige forsikringsselskaber.

Til § 213

Det følger af den gældende § 237 i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan bestemme, at forsikringstagerne, der på grund af et forsikringsselskabs konkurs ikke længere er dækket af en forsikring, får oplysning herom.

Den foreslåede § 213 viderefører den gældende § 237 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan bestemme, at likvidator eller kurator, på boet regning, skal underrette forsikringstagerne om forsikringsselskabets afvikling og om konsekvenserne heraf for dem.

Bestemmelsen giver erhvervsministeren hjemmel til på boets regning at kræve, at forsikringstagerne underrettes om opløsningen og om konsekvenserne heraf for dem. Dette gælder især i de tilfælde, hvor forsikringstagerne ikke længere har en lovpligtig forsikringsdækning, som eksempelvis ved biler og hunde, eller i tilfælde hvor forsikringen ikke er lovpligtig, men hvor dens bortfald kan udsætte såvel ejendommens indehaver som panthavere for risiko for betydelige formuetab, som eksempelvis ved bygningsbrandforsikring.

Ved vurderingen af, om forsikringstagerne skal underrettes, bør der tages hensyn til, om der er tale om privat- eller erhvervsforsikringer, samt boets økonomiske forhold. Hvor der er privatpersoner blandt forsikringstagerne, vil der ofte være behov for underretning, omvendt vil der ikke i samme grad være behov herfor, hvor der er tale om professionelle forsikringstager med en erhvervsforsikring.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om underretningens form og indhold.

Bestemmelsen fastsætter, at erhvervsministeren kan bestemme underretningens form og indhold, herunder om underretning skal ske i form af annoncering i aviser eller ved individuelle breve til forsikringstagerne. Er det ikke muligt at gennemføre underretningen for boets regning, vil det med den fornødne bevillingsmæssige hjemmel kunne ske gennem Finanstilsynet.

Erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet.

Til § 214

Det følger af den gældende § 238 i lov om finansiel virksomhed, at begæring om rekonstruktionsbehandling af et forsikringsselskab i visse tilfælde kan indgives af Finanstilsynet.

Den foreslåede § 214 viderefører den gældende § 238 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan indgive begæring om rekonstruktionsbehandling af et forsikringsselskab, når hensynet til investorernes og forsikringstageres interesser tilsiger det.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet får adgang til at indgive begæring om rekonstruktionsbehandling af hensyn til investorerne og forsikringstagerne, uden at betingelserne i konkurslovens § 11, stk. 1, er opfyldt. Bestemmelsen udelukker ikke, at forsikringsselskabet selv indgiver begæring om rekonstruktionsbehandling efter konkurslovens § 11.

Finanstilsynet kan ifølge den foreslåede bestemmelse indgive begæring om rekonstruktion, når hensynet til investorernes eller forsikringstageres interesse tilsiger det. Vurderingen af hvornår dette hensyn indebærer, at begæring om rekonstruktionsbehandling skal indgives, vil tage udgangspunktet i forsikringsselskabets økonomiske forhold og dispositioner.

Finanstilsynets mulighed for at indgive begæring om rekonstruktionsbehandling forudsætter, at det sker af hensyn til investorerne eller forsikringstagerne og vil typisk først ske, hvis forsikringsselskabets ledelse ikke tager initiativer i forhold til løsning af den opståede situation.

Når Finanstilsynet indgiver begæring om rekonstruktionsbehandling for et forsikringsselskab, har det samme retsvirkning, som hvis selskabet selv indgiver begæringen i medfør af konkurslovens § 11.

Det foreslås i *stk. 2*, at begæring om rekonstruktionsbehandling efter stk. 1 ledsages af Finanstilsynets forslag til, hvem der skal beskikkes som rekonstruktør og tillidsmand under rekonstruktionsbehandlingen, samt en erklæring fra de pågældende om, at disse er villige hertil og opfylder betingelserne i konkurslovens § 238.

Bestemmelsen svarer til konkurslovens § 11, stk. 2, bortset fra, at det er Finanstilsynet og ikke forsikringsselskabet selv, der foreslår, hvem der skal beskikkes som rekonstruktør og tillidsmand for forsikringsselskabet.

Bestemmelsen fastsætter, at Finanstilsynets begæring om rekonstruktionsbehandling skal indeholde de samme elementer, som skyldneres begæring om rekonstruktionsbehandling skal i medfør af konkurslovens § 11, stk. 2.

Til § 215

Det følger af den gældende § 239 i lov om finansiel virksomhed, at konkurslovens regler om rekonstruktionsbehandling kan finde anvendelse på forsikringsselskaber, dog ikke på livforsikringsselskaber. Endvidere følger det af bestemmelsen, at skifteretten, efter høring af Finanstilsynet, kan udpege en uvildig aktuar, som foretager en værdiansættelse af de anmeldte kravsværdi.

Den foreslåede § 215 viderefører den gældende § 239 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan give tilladelse til, at konkurslovens regler om rekonstruktionsbehandling finder anvendelse på et forsikringsselskab, med undtagelse af et livforsikringsselskab.

Det er især i de tilfælde, hvor bestandsoverdragelse ikke er mulig, at det kan være en fordel at anvende rekonstruktion i stedet for konkurs. Det er alene selskaber, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, der kan anvende rekonstruktion, idet et insolvent livsforsikringsselskabs bestand altid skal tages under administration, jf. lovforslagets § 228.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved rekonstruktionsbehandling af genforsikringsselskaber kan skifteretten, efter høring af Finanstilsynet, udpege en uvildig aktuar til at foretage en opgørelse over værdien af de krav, der er anmeldt.

Ifølge konkurslovens § 11 c udarbejdes en rekonstruktionsplan, der bl.a. indeholder de enkelte fordringers størrelse. Genforsikringskontrakter er dog ofte udformet således, at mange af genforsikringsselskabets kreditorer ikke på et givet tidspunkt vil kunne anmelde et endeligt krav mod genforsikringsselskabet, idet skadesopgørelsen afhænger af faktorer, som kun vanskeligt kan dokumenteres på tidspunktet for tvangsakkordens åbning. Derfor kan der udpeges en uvildig aktuar til at foretage beregningen af værdien af de anmeldte krav.

Til § 216

Det følger af den gældende § 240 i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf også kan finde anvendelse for forsikringsselskaber under rekonstruktion eller opløsning.

Den foreslåede § 216 viderefører den gældende § 240 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 216, at bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser, og forsikringsselskabers pligter over for erhvervsministeren og Finanstilsynet, finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for forsikringsselskaber, som er under rekonstruktionsbehandling eller opløsning.

Bestemmelsen omfatter forsikringsselskaber, der er under opløsning og har fået inddraget deres tilladelse i henhold til lovforslagets § 216.

Bestemmelsen fastslår således, at reglerne om erhvervsministerens og Finanstilsynets beføjelser samt forsikringsselskabernes pligter efter denne lov efter omstændighederne principielt fortsat finder anvendelse, selvom et forsikringsselskab har standset sine betalinger eller er under opløsning. Ved "opløsning" forstås, at forsikringsselskabet er under opløsning efter selskabslovens regler (likvidation eller tvangsopløsning) eller efter konkurslovens regler. Et forsikringsselskab, hvis tilladelse er inddraget, vil ikke være en finansiel virksomhed og vil derfor ikke være omfattet af Finanstilsynets tilsyn i medfør af lovens almindelige tilsynsbestemmelser. Formålet med § 216 er at sikre, at Finanstilsynet også i afviklingsperioden har de nødvendige redskaber til at varetage hensynet til forsikringstagernes interesser. Hvis et forsikringsselskab ophører på anden måde, har Finanstilsynet ikke beføjelser i henhold til denne lov over for selskabet, efter at tilladelsen er inddraget.

Bestemmelsen medfører eksempelvis som udgangspunkt, at forsikringsselskaber skal indsende regnskabs- og solvensindberetninger, medmindre andet beslutes af Finanstilsynet. Forsikringsselskaber har dermed som udgangspunkt pligt til at indsende bestyrelses- og generalforsamlingsgodkendt årsrapport til Finanstilsynet, jf. lovforslagets §§ 188 og 189, også i forbindelse med opløsning.

I tilfælde af forsikringsselskabets opløsning vil visse pligter i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, f.eks. indberetninger om solvenskrav og ledelsens kvalitet, dog miste noget af deres praktiske betydning. Dette indebærer de i bestemmelsen nævnte "nødvendige tilpasninger". Endvidere sætter skifterettens stilling af domstol grænser for, hvilke pligter Finanstilsynet kan pålægge kurator eller boet. Omvendt kan Finanstilsynets vejledningsadgang og -pligt dog få større betydning i disse tilfælde.

Til § 217

§ 241 i lov om finansiel virksomhed fastsætter en regel om at kapitel 14 i selskabsloven finder anvendelse for gensidige forsikringsselskaber med de fornødne tillempelser.

Ifølge lov om finansiel virksomhed § 192, stk. 1, gælder konkurslovens regler om rekonstruktion ikke for livsforsikringsselskaber.

Den foreslåede § 217 viderefører den gældende § 241 i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår gensidige forsikringsselskaber med præciseringer.

Bestemmelsen gennemfører art. 269, art. 273 og art. 274 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i § 217, at kapitel 14 i selskabsloven finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Selskabslovens kapitel 14 omhandler kapitalselskabers opløsning, hvorfor forsikringsselskaber som er aktieselskaber allerede er omfattet af kapitel 14 i selskabsloven. Ved opløsning, i selskabslovens kapitel 14, forstås likvidation, tvangsop-

løsning, rekonstruktion eller konkurs. I stedet for konkurslovens regler om rekonstruktion, vil Finanstilsynet tage forsikringsbestanden under administration efter reglerne i lovforslagets §§ 227-235.

Efter bestemmelsen skal selskabslovens regler om likvidation også anvendes ved likvidation af gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser med de fornødne tilføjelser.

Hidtil har det ikke stået i lovbestemmelsen, at tværgående pensionskasser er omfattet af den samme regel som gensidige livsforsikringsselskaber, men det fremgik af bemærkningerne til bestemmelsen, da reglen oprindeligt blev indført for forsikringsselskaber, og det fremgår af den foreslåede § 248 i lov om forsikringsvirksomhed, at bestemmelserne for gensidige livsforsikringsselskaber finder tilsvarende anvendelse for de tværgående pensionskasser, bortset fra § 237, stk. 2.

Ved "med de fornødne tilpasninger" menes blandt andet, at § 216 i selskabsloven, om opløsning ved erklæring, ikke kan finde anvendelse på gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, jf. den foreslåede § 237 og § 246 i lov om forsikringsvirksomhed, fordi selskabslovens § 216, stk. 4, ville medføre, at medlemmerne ville hæfte personligt, ubegrænset og solidarisk for gæld, der bestod på tidspunktet for erklæringens afgivelse.

I et gensidigt forsikringsselskab beror det på vedtægterne, om medlemmerne skal hæfte for selskabets gæld. Det er kun selskabet, som kan gøre kravet gældende over for medlemmerne, ligesom selskabets krav mod medlemmerne ikke kan overdrages. Det fremgår af den foreslåede § 247 i lov om forsikringsvirksomhed, at medlemshæftelse ikke er mulig i en tværgående pensionskasse.

Til § 218

Den gældende § 242 i lov om finansiel virksomhed indeholder en regel om, at erhvervsministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af kreditinstitutter, investeringsselskaber og forsikringsselskaber.

Bestemmelsen giver erhvervsministeren hjemmel til at udstede en bekendtgørelse. Hjemlen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1272 af 27. november 2017 om forsikringsselskabers rekonstruktion, konkurs, tvangsopløsning eller likvidation.

Den foreslåede § 218 svarer til og er en videreførelse af den gældende § 242 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 218, at erhvervsministeren fastsætter regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af forsikringsselskaber.

Bestemmelsen gennemfører artikel 269 og artikel 274 i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen giver ikke Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte materielle konkursregler.

Bekendtgørelser udstedt med hjemmel i den gældende § 242 foreslås videreført, jf. lovforslagets § 321.

Til § 219

Det følger af den gældende § 167, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, skal have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringsselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over 1) aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, og 2)

værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige hensættelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 219 viderefører § 167 i lov om finansiel virksomhed. Der tåntænkens ingen materielle ændringer.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 276.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 2 have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

Ved de forsikringsmæssige hensættelser forstås hensættelser til forsikrings- og investeringskontrakter i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser med senere ændringer.

Det foreslås i *2. pkt.*, at for at sikre tilstedeværelsen af disse aktiver skal selskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over, hvad der følger af følgende numre.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at der skal føres et register over aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

Når forsikringsselskabet udvælger de aktiver, der skal dække de forsikringsmæssige hensættelser, er det nødvendigt, at udvælgelsen sker således, at der opstår en vis overdækning på aktiverne i forhold til hensættelsernes størrelse. Overd kningens størrelse afgøres ved et begrundet skøn foretaget af forsikringsselskabets ledelse, der skal tage højde for udsving i både de registrerede aktiver og de forsikringsmæssige hensættelser. Det er ikke tilstrækkeligt, at selskabet blot har fastsat en overdækning, uden nærmere at overveje om skønnet er hensigtsmæssigt. Forsikringsselskabet kan heller ikke uden nærmere overvejelser blot beslutte at registrere samtlige aktiver, da alle selskabets midler i så fald reserveres til én gruppe af kreditorer – forsikringstagerne. En sådan reservation muliggør en tilsidesættelse af registeret ved en efterfølgende domstolsprøvelse, hvorved forsikringstagerne mister deres fortrinsstilling og indgår på lige fod med de øvrige kreditorer. Herudover forudsættes det, at forsikringsselskaberne løbende overvåger de registrerede aktiver, også mellem de månedlige opgørelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at der skal ske registrering af værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne i nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Formålet er, at det specifikt fremgår af registeret hvilke finansielle kontrakter, der er reserveret til fyldestgørelse af forsikringstagerne, og disse således kan identificeres i tilfælde af, at forsikringsselskabet tages under administration eller går konkurs. Disse finansielle kontrakter kan for eksempel være aftaler om køb af danske statsobligationer på et givent fremtidigt tidspunkt (en terminsaftale), aftaler om køb af en aktie eller et aktieindeks på termin eller aftaler, der følger renteutviklingen.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af lovforslagets § 219, stk. 1, kan straffes med b de.

Ansvarssubjektet er et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2. Det indebærer, at et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2 kan straffes med b de, hvis det ikke har en gruppe af aktiver, der til enhver til har en samlet værdi, der mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.

Et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2 kan efter det foreslåede også straffes med b de, hvis det ikke fører et register, der indeholder en optegnelse af aktiver, jf. lovforslagets § 219, stk. 1, nr. 1, og værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for at aktiverne, jf. nr. 1, ikke kan dække forsikringsmæssige forpligtelser.

Det foreslås i *stk. 2*, at lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disse genkøbsværdi ikke må registreres.

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor forsikringstageren har lånt et beløb i sit livsforsikringsselskab og givet transport til långiver i sin pensionsordning som sikkerhed for lånet. Muligheden eksisterer ikke i nyere forsikringsaftaler, og dette forekommer derfor kun i helt særlige tilfælde og er således ikke udbredt. I det omfang selskabet har udvalgt

policelån til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, vil de registrerede aktiver ikke nødvendigvis modsvare hensættelsernes værdi. Baggrunden herfor er, at der i denne situation ikke er noget behov for den sikkerhed, som en registrering i registeret tilsiger, da et policelån i princippet medfører, at selskabet gennem modregningsadgang opnår sikkerhed i egne forpligtelser.

Overtrædelse af stk. 2 foreslås straffelagt med bøde, jf. lovforslagets § 321, stk. 1, nr. 1. Ansvarssubjektet er et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2. En overtrædelse af stk. 2 kan f.eks. være, at forsikringsselskabet registrer lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi.

Det foreslås i *stk. 3*, at aktiverne, der er registreret, alene skal tjene til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Det indebærer, at forsikringstagerne kan blive fyldestgjort af de pågældende aktiver forud for de øvrige kreditorer. De aktiver, der indgår i registret, kan alene indgå med den værdi, som tilkommer livsforsikringsselskabet eller den tværgående pensionskasse. Hvis livsforsikringsselskabet eller den tværgående pensionskasse ikke er enerettighedshaver over et aktiv, indgår aktivet i registret med en forholdsæssig værdi svarende til værdien af forsikringsselskabets eller den tværgående pensionskasses del af aktivet. Bestemmelsen indebærer ikke, at andres gyldigt stiftede panterettigheder kan tilsidesættes. Dette medfører, at hvis et forsikringsselskab fejlagtigt medtager et aktiv i registret, som en tredjepart har en gyldigt stiftet panterettighed over, vil den gyldigt stiftede panterettighed ikke fortrænges som følge af registreringen af aktivet.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskabet kvartalvis skal indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der indgår i registret.

De nærmere regler omkring indberetningen er fastsat i bekendtgørelse nr. 1260 af 29. november 2019 om registrering af aktiver i livsforsikringsselskaber, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af lovforslagets § 219, stk. 4, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse, der driver livsforsikringsvirksomhed omfattet af lovforslagets bilag 2. Det indebærer, at et livsforsikringsselskab eller en tværgående pensionskasse kan straffes med bøde, hvis det undlader at foretage kvartalvis indberetning til Finanstilsynet om aktiver registreret i henhold til stk. 1, nr. 1 og 2.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret og pantsat, hvis tilsynet efter § 222 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver-

Den foreslåede hjemmel vil bl.a være relevant som led i foranstaltningerne efter § 220, stk. 1, § 221, stk. 1, § 223, stk. 2, § 224, stk. 2, og § 225.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at Finanstilsynet skal registreres som panthaver, og enhver efterfølgende ændring i den deponerede aktivmasse skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret.

Ved at kræve de registrerede aktiver deponeret, gives selskabet i første omgang lejlighed til selv at rette op på det forhold, der har medført, at Finanstilsynet har begrænset eller forbudt selskabets rådighed over dets aktiver under skærpet tilsyn af Finanstilsynet. Hvis det ikke lykkes selskabet selv at rette op på forholdet, kan Finanstilsynet tage selskabets bestand under administration.

Beslutningen om at kræve aktiverne i registret deponeret betyder, at Finanstilsynet skal registreres som panthaver. Pantsætning til fordel for Finanstilsynet sker efter dansk rets almindelige regler herom. De øvrige kreditorer samt aftalerhververe gøres hermed særskilt opmærksom på, hvilke aktiver der tjener til sikring af forsikringstagerne, da de traditionelle sikringsakter er blevet iagttaget. Tilbagegiver Finanstilsynet aktiverne til livsforsikringsselskabet eller den tværgående pensionskasse, skal de foretagne sikringsakter ophæves. Endelig skal enhver ændring i den deponerede aktivmasse godkendes af Finanstilsynet og noteres i registret, så længe aktiverne i registret er deponeret.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registret.

Bekendtgørelsen kan eksempelvis indeholde regler om registerets indhold og indretning, retningslinjer og forretningsgange, fristerne for indberetning, revision m.v.

Bemyndigelsen i den gældende § 167, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1260 af 29. november 2019 om registrering af aktiver i forsikringsselskaber og firmapensionskasser.

Til § 220

Det følger af den gældende § 249 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis selskabet ikke overholder loven, deres tekniske grundlag m.v.

Den foreslåede bestemmelse i § 220 viderefører den gældende § 249 i lov om finansiel virksomhed med en række sproglige ændringer og en materiel ændring. Det foreslås præciseret i stk. 1, nr. 1, at Finanstilsynet adgang til at give påbud til et livsforsikringsselskab tilsvarende finder anvendelse, hvis et livsforsikringsselskab ikke overholder regler udstedt i medfør af loven. Der er herudover ikke tiltænkt materielle ændringer.

Bestemmelsen implementerer artikel 34, artikel 41, stk. 5, 2. afsnit, artikel 85 og artikel 141 i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet skal påbyde et livsforsikringsselskab at foretage bestemte foranstaltninger. Bestemmelsen gælder kun for livsforsikringsselskaber.

De situationer, bestemmelsen omhandler, er knap så alvorlige som de situationer, der er nævnt i lovforslagets §§ 223 og 225, hvor selskabets kapitalgrundlag er i fare. Bestemmelsen omhandler således de situationer, hvor selskabets økonomiske situation eller andre forhold ikke kan anses for at være forsvarlige, hvilket oftest indebærer en øget risiko for forsikringstagerne.

Bestemmelsen er placeret under reglerne om genoprettelse og andre foranstaltninger, fordi den ikke er tænkt som en umiddelbar hjemmel for Finanstilsynet til at gribe ind over for enhver overtrædelse af loven. Denne hjemmel ligger derimod i Finanstilsynets pligt til at påse overholdelsen af lovens regler, jf. lovforslagets § 259. Der henvises til bemærkningerne hertil. Bestemmelsen tager således sigte på de situationer, hvor Finanstilsynet finder, at overtrædelsen synes at være udtryk for dybereliggende problemer i selskabet som eksempelvis svigtende ledelse, manglende kontrolsystemer, dårlige forretningsgange eller vakkende økonomi.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af tilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis selskabet ikke overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet ikke overholder lovens regler eller regler udstedt i medfør heraf, og Finanstilsynet vurderer, at dette er eller kan være til fare for forsikringstagerens interesser. Finanstilsynet er i sådanne tilfælde forpligtet til at påbyde selskabet at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet vurderer er nødvendige for at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af tilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis selskabet afviger fra det grundlag, som gælder for dets virksomhed.

Ved »det grundlag, som gælder for dets virksomhed« forstås livsforsikringsselskabets tekniske grundlag, jf. forslagets §§ 29 og 30.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af tilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis det grundlag, der er nævnt i nr. 2, eller den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, ikke er betryggende.

Bestemmelsen tager sigte på de situationer, hvor der er tale om mere grundlæggende problemer i livsforsikringsselskabet, og hvor der behov for at gribe mere radikalt ind.

Hvis livsforsikringsselskabets midler ikke er anbragt på en betryggende måde, kan Finanstilsynet også gribe ind i medfør af forslaget § 222.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af tilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis det viser sig, at de midler, der er henlagt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, ikke er betryggende.

Bestemmelsen omhandler den del af livsforsikringsselskabets aktivmasse, der er udvalgt til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, jf. investeringsreglerne i den foreslåede § 175.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at Finanstilsynet påbyder et livsforsikringsselskab inden for en frist fastsat af tilsynet at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis selskabets økonomiske stilling er forringet i en sådan grad, at de forsikredes interesser er udsat for fare.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter ikke, at livsforsikringsselskabet handler i strid med øvrige regler i lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke er truffet inden den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan selskabets forsikringsbestand tages under administration i henhold til §§ 227-235.

Er der tale om, at selskabet ikke kan skaffe tilstrækkelige aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, vil dette altid medføre fare for de forsikrede. Da bestemmelsen tager sigte på situationer, hvor det må antages, at der er tale om dybereliggende problemer, vil en manglende imødekommelse af de påbudte foranstaltninger i langt de fleste tilfælde medføre fare for de forsikrede. Hvis det imidlertid skønnes, at de manglende foranstaltninger ikke indebærer en fare for de forsikrede, må Finanstilsynet gribe til andre midler.

Det foreslås i *stk. 3*, at en forsikringsbestand skal tages under administration, hvis det viser sig, at der inden den fastsatte frist ikke kan fremskaffes de midler, der er nødvendige til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

I sådanne tilfælde har Finanstilsynet pligt til at tage forsikringsbestanden under administration. Bestemmelsen forudsætter, at Finanstilsynet forinden har påbudt forsikringsselskabet at fremskaffe de nødvendige til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis et livsforsikringsselskab træder i likvidation, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabets forsikringsbestand tages under administration.

Efter *stk. 4* kan forsikringsbestanden tages under administration, hvis selskabet træder i likvidation, hvilket kan besluttes af selskabet selv eller af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvis Finanstilsynet finder, at det, når forsikringsbestanden er taget under administration, tillige vil være påkrævet, at selskabet opløses, træffer tilsynet beslutning herom.

En opløsning vil skulle ske efter reglerne i lovforslagets kapitel 17.

Til § 221

Det følger af den gældende § 250 i lov om finansiel virksomhed, at hvis et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, ikke overholder loven, de forsikringsmæssige forpligtelser m.v., påbyder Finanstilsynet selskabet, inden for en af tilsynet fastsat frist, at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige.

Den foreslåede § 221 viderefører dele af den gældende § 250 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Herunder foreslås det, at § 250, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, ikke videreføres.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 85 og artikel 141 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1-3*, at Finanstilsynet påbyder et forsikringsselskab, der ikke er omfattet § 220, inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, hvis et af følgende oplyste forhold gør sig gældende.

- 1) selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser,
- 2) Finanstilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, betryggende
- 3) eller selskabet ikke overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf

Bestemmelsen vedrører kun skadesforsikringsselskaber og omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet er forpligtet til at reagere.

I medfør af bestemmelsen, skal Finanstilsynet påbyde et selskab at foretage de foranstaltninger, som findes fornødne til at afværge den opståede fare for de forsikredes interesser. Der skal fastsættes en passende frist for gennemførelse af de påbudte foranstaltninger.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal der påbydes foranstaltninger, hvis selskabet ikke har hensat tilstrækkeligt beløb til dækning af de forsikringsmæssige forpligtelser.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal Finanstilsynet påbyde foranstaltninger, hvis Finanstilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt betryggende.

Det foreslåede svarer til lovforslagets § 220, stk. 1, nr. 3, og der skal således være tale om, at Finanstilsynet finder, at der er tale om dybereliggende problemer i selskabet.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal Finanstilsynet påbyde foranstaltninger, hvis selskabet ikke overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede svarer til lovforslagets § 220, stk. 1, nr. 1, der således også finder anvendelse på tilsvarende vis i relation til forsikringsselskaber, der ikke driver livforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet ikke overholder lovens regler eller regler udstedt i medfør heraf, og Finanstilsynet vurderer, at dette er eller kan være til fare for forsikringstagernes interesser. Finanstilsynet er i sådanne tilfælde forpligtet til at påbyde selskabet at foretage de foranstaltninger, som Finanstilsynet vurderer er nødvendige for at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke er truffet inden den fastsatte frist, og skønnes undladelsen at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation.

Til § 222

Det følger af den gældende § 251 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet ved visse foranstaltninger kan forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover.

Den foreslåede § 222 viderefører den gældende § 251 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen implementerer artikel 137 og 140 i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at som led i de i foranstaltninger, der er nævnt i § 220, stk. 1, § 221, stk. 1, § 223, stk. 2, § 224, stk. 2, og § 225, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at råde over dets aktiver eller begrænse dets rådighed herover. § 219 finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen gælder både livsforsikrings- og skadesforsikringsselskaber og for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Finanstilsynet skal underrette værtslandenes tilsynsmyndigheder, hvis forsikringsselskabet driver grænseoverskridende virksomhed eller har etableret en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union.

Et forbud vil kun undtagelsesvist blive brugt som led i foranstaltningerne nævnt i § 223, mens selskabets situation ved manglende opfyldelse af reglerne om henholdsvis minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet oftere vil føre til et forbud. Dette skyldes, at forsikringsselskabets manglende opfyldelse af henholdsvis kravet til minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet er langt mere risikabelt for forsikringstagerne end manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. Der vil derfor være forskel på Finanstilsynets reaktion alt efter, hvor påvirket forsikringsselskabets økonomiske situation vurderes at være.

Bestemmelsen fastsætter, at bestemmelserne i § 219 finder tilsvarende anvendelse, når Finanstilsynet skal forbyde eller begrænse et selskabs rådighed over dets aktiver. Hvis Finanstilsynet bringer denne bestemmelse i anvendelse skal hele selskabets aktivmasse undergives reglerne i § 219.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet underretter tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle foranstaltninger om gruppe 1-forsikringsselskaber truffet efter *stk. 1*.

Bestemmelsen gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 138 og 139.

Bestemmelsen indebærer en underretningsforpligtelse over for tilsynsmyndighederne i værtslande om foranstaltningerne i *stk. 1*. Bestemmelsen gælder kun over for foranstaltninger truffet over for gruppe 1-forsikringsselskaber.

I situationer, hvor Finanstilsynet er hjemlandets tilsynsmyndighed, skal tilsynsmyndigheder i et værtsland efter anmodning fra Finanstilsynet træffe de samme foranstaltninger i værtslandet. Finanstilsynet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger. Den samme forpligtelse gælder for Finanstilsynet i situationer, hvor en tilsynsmyndighed i et andet værtsland har truffet en lignende afgørelse.

Til § 223

Det følger af den gældende § 248 a i lov om finansiel virksomhed, at hvis et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal selskabet udarbejde en genoprettelsesplan, som skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter, at selskabet har konstateret, at det bryder med solvenskapitalkravet.

Den foreslåede § 223 viderefører den gældende § 248 a i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 138, *stk. 2-4*, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 154, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest 2 måneder efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Det fremgår af bestemmelsen, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest to måneder efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal forelægge en plan for genoprettelse til godkendelse hos Finanstilsynet.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet lægge vægt på, om den indebærer, at det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet genoprettes inden for fristen i *stk. 2*, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden er i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Overtrædelse af lovforslagets § 223, *stk. 1*, foreslås straffebelagt med lovforslagets § 312, *stk. 2*.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 223 er gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke opfylder solvenskapitalkravet, undlader at udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet eller undlader at forelægge en sådan genoprettelsesplan for Finanstilsynet til godkendes senest 2 måneder efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest 6 måneder efter, at selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet kan forlænge denne frist med 3 måneder én gang, hvis selskabet kan sandsynliggøre, at det vil blive i stand til at opfylde solvenskapitalkravet, hvis fristen forlænges.

I medfør af *stk. 2* skal selskabet senest 6 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet igen opfylde solvenskapitalkravet. Dette kan for eksempel gøres ved at afsætte det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. Finanstilsynet kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder. For at Finanstilsynet kan forlænge fristen, skal selskabet sandsynliggøre, at det er i stand til at leve op til solvenskapitalkravet, hvis fristen forlænges. Forlængelse efter *stk. 2* kan kun ske én enkelt gang.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler om forlængelse af fristen som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at i særlige tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet, kan Finanstilsynet, efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, forlænge fristen i *stk. 2*.

Det foreslås i *2. pkt.*, at fristforlængelse kan meddeles ad flere omgange, men den samlede fristforlængelse må ikke overstige 7 år.

Finanstilsynet kan herefter, i særlige tilfælde, efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), forlænge fristen i *stk. 2*. Ved særlige tilfælde forstås de tilfælde, hvor Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) vurderer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller branchen. Fristen kan forlænges af flere omgange, men den samlede fristforlængelse kan ikke overstige en periode på 7 år. Den konkrete fastsættelse af fristen skal tage hensyn til alle relevante faktorer, herunder den gennemsnitlige varighed af de forsikringsmæssige hensættelser.

Efter anmodning fra Finanstilsynet erklærer EIOPA, om der foreligger en usædvanlig ugunstig situation. Finanstilsynet kan anmode herom, hvis forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, efter al sandsynlighed ikke kan opfylde kravene i *stk. 2*. Det fremgår af artikel 138, *stk. 4*, i Solvens II-direktivet, at der er tale om en usædvanlig ugunstig situation, når den finansielle situation i et forsikringsselskab, i alvorlig eller skadelig grad, er berørt af en eller flere af følgende hændelser:

- 1) Et fald på de finansielle markeder, der er uforudset, brat og voldsomt.
- 2) En situation med vedvarende lav rente.
- 3) En katastrofe, der har store konsekvenser.

Når det berørte forsikringsselskab har fået tilladelse fra Finanstilsynet til at udøve forsikringsvirksomhed efter lovforslagets § 11, vil EIOPA, i samarbejde med Finanstilsynet, regelmæssigt vurdere, om ovenstående betingelser fortsat er opfyldt. EIOPA vil, ligeledes i samarbejde med Finanstilsynet, erklære, når en usædvanlig ugunstig situation er ophørt med at eksistere.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at hvis fristen forlænges efter *stk. 3*, skal selskabet hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at hvis redegørelsen viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet tilbagekalde forlængelsen af fristen.

Bestemmelsen indebærer, at forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter stk. 3, hver tredje måned skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet. Redegørelsen skal beskrive de hidtidige foranstaltninger og fremskridt, i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen, for derved at opfylde solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan tilbagekalde forlængelsen af fristen, hvis selskabets redegørelse viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt, i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af redegørelsen. Da selskabet ved tilbagekaldelsen af fristforlængelsen ikke kan opfylde solvenskapitalkravet i medfør af § 154, og ikke inden for den fastsatte frist i medfør af denne bestemmelse har været i stand til at opfylde kravet, vil Finanstilsynet kunne inddrage selskabets tilladelse efter § 199, stk. 2, 1. pkt.

Hvorvidt der er sket betydelige fremskridt, vil afhænge af en konkret vurdering af det enkelte selskab.

Overtrædelse af lovforslagets § 223, stk. 4, foreslås straffelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 223 er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i, at et gruppe 1-forsikringsselskab undlader at indsende en redegørelse hver tredje måned. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde.

Bestemmelsen bemyndiger således Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 248 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed. Med hjemmel i § 248 a, stk. 5, er bekendtgørelse nr. 356 af 8. april 2015 om driftsplaner, planer for genoprettelse, finansierungsplaner og individuelt solvensbehov for forsikrin,

gsselskabe udstedt. Bekendtgørelsen vil fortsat være i kraft efter lovforslagets ikrafttræden jf. lovforslagets § 321.

Til § 224

Det følger af den gældende § 248 b i lov om finansiel virksomhed, at hvis et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal selskabet udarbejde en finansierungsplan, som skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest én måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet. Selskabet har herefter tre måneder til at opfylde minimumskapitalkravet.

Den foreslåede § 224 viderefører den gældende § 248 b i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 139, stk. 2-4, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, jf. § 155, skal udarbejde en finansierungsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at finansierungsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest 1 måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Det fremgår af stk. 1, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest én måned efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal forelægge en finansierungsplan til godkendelse hos Finanstilsynet. Finansierungsplanen, som selskabet skal udarbejde, skal føre til, at selskabet inden for 3 måneder vil være i stand til at leve op til minimumskapitalkravet.

Ved vurdering af planen skal Finanstilsynet lægge vægt på, om planen indebærer, at kapitalgrundlaget, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet, genoprettes inden for fristen i stk. 2, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden vil være i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Overtrædelse af lovforslagets § 224, stk. 1, foreslås straffebelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 224 er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke opfylder minimumskapitalkravet, undlader at udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet, og forelægge finansieringsplanen for Finanstilsynet til godkendelse, senest en måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 2*, at finansieringsplanen skal føre til, at minimumskapitalkravet opfyldes senest 3 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse heraf.

Efter stk. 2 skal gruppe 1-forsikringsselskabet senest tre måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet igen opfylde kravet. Dette kan for eksempel gøres ved at forøge kapitalgrundlag til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. En manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at der er stor risiko for, at forsikringstageres interesser ikke kan varetages. Derfor er fristen for genopretning kortere end ved manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. På grund af den store risiko for forsikringstagerne, er der heller ikke mulighed for, at fristen kan forlænges yderligere. Kan selskabet ikke opfylde minimumskapitalkravet i medfør af lovforslagets § 155, og har selskabet ikke inden for den fastsatte frist i medfør af denne bestemmelse været i stand til at opfylde kravet, skal Finanstilsynet inddrage selskabets tilladelse efter § 199.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde.

I medfør af stk. 3 kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre.

Den foreslåede stk. 3, viderefører § 248 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 356 af 8. april 2015 om driftsplaner, planer for genoprettelse, finansieringsplaner og individuelt solvensbehov for forsikringsselskaber. Bekendtgørelsen vil fortsat være i kraft efter lovforslagets ikrafttræden, jf. lovforslagets § 321.

Til § 225

Det følger af den gældende § 248 i lov om finansiel virksomhed, at hvis et gruppe 2-forsikringsselskab ikke opfylder minimumsbasiskapitalkravet, skal selskabet udarbejde en genoprettelsesplan, som skal godkendes af Finanstilsynet.

Den foreslåede § 225 viderefører den gældende § 248 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 2-forsikringsselskab, som ikke opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen, jf. § 156, stk. 2 og 3, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet kan opfylde kravet til minimumsbasiskapitalen. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist.

Bestemmelsen indebærer, at et gruppe 2-forsikringsselskab, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, skal udarbejde en plan for genoprettelse, hvis selskabet ikke opfylder kravet til minimumsbasiskapitalen i § 156, stk. 2 og 3. Planen for genoprettelse forelægges Finanstilsynet, så tilsynet kan vurdere, om planen indeholder de nødvendige foranstaltninger til genopretning af selskabets økonomiske stilling.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet er i en så økonomisk truet situation, at basiskapitalen er påvirket. Den plan for genoprettelse, som selskabet skal udarbejde, er i princippet en driftsplan, der skal føre til, at basiskapitalen bliver genoprettet inden for en rimelig tid. Bestemmelsen fastlægger ikke en frist for, hvornår basiskapitalen skal være genoprettet, idet fristen herfor vil afhænge af, hvor alvorlig selskabets situation er. Et selskab, som er i meget alvorlige problemer, vil derfor af hensyn til forsikringstagerne skulle genoprette sin økonomiske stilling relativt hurtigt.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet først og fremmest lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalen genoprettes tilstrækkeligt hurtigt, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabets økonomiske stilling også i fremtiden vil være i stand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Hvis et gruppe 2-forsikringsselskab ikke opfylder det individuelle solvensbehov, vil Finanstilsynet kunne anvende sine beføjelser i medfør af lovforslagets §§ 220 og 221 og påbyde selskabet at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på situationen. Hvis selskabet ikke er i stand til at opfylde kravet til minimumsbasiskapitalen, kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at selskabet skal træde i likvidation. Finanstilsynet har ligeledes mulighed for indgriben efter lovforslagets § 277.

Overtrædelse af lovforslagets § 225, stk. 1, foreslås straffelagt med lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 225 er et gruppe 2-forsikringsselskab. Den strafbare handling indebærer, at et gruppe 2-forsikringsselskab, der ikke opfylder minimumskapitalkravet, undlader at udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for, at selskabet kan opfylde minimumskapitalkravet, og forelægge finansieringsplanen for Finanstilsynet til godkendelse, senest en måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.

Bestemmelsen bemyndiger således Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger planen for genoprettelse skal indeholde, samt hvor lang en periode oplysningerne skal gives for.

Den foreslåede *stk. 3*, viderefører § 248, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 356 af 8. april 2015 om driftsplaner, planer for genoprettelse, finansieringsplaner og individuelt solvensbehov for forsikringsselskaber. Bekendtgørelsen vil fortsat være i kraft efter lovforslagets ikrafttræden, jf. lovforslagets § 321.

Til § 226

Det følger af den gældende § 252 i lov om finansiel virksomhed, hvorledes Finanstilsynet skal søge forsikringsbestanden overdraget i tilfælde af likvidation af et forsikringsselskab, der ikke driver livforsikringsvirksomhed.

Den foreslåede § 226 viderefører den gældende § 252 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet snarest muligt efter, at likvidation i henhold til § 221 er indtrådt, i samråd med likvidatorerne, skal undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at søge forsikringsbestanden helt eller delvis overdraget til et eller flere forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal Finanstilsynet, hvis det finder tilbuddet antageligt, lade udarbejde en redegørelse om overdragelsen og et forslag til overenskomst med vedkommende selskab.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor Finanstilsynet i medfør af lovforslagets § 221 har truffet beslutning om, at et forsikringsselskab, der ikke driver livforsikringsvirksomhed, skal træde i likvidation. Bestemmelsen svarer til reglen i lovforslagets § 234, der kun gælder for livsforsikringsselskaber, og hvor administrator skal forsøge livsforsikringsbestanden overdraget.

Efter bestemmelsen skal Finanstilsynet på samme måde som administrator efter lovforslagets § 234 undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt for de forsikrede, at forsikringsbestanden overdrages helt eller delvist til et andet forsikringsselskab. Bestanden kan således eksempelvis opdeles i flere forsikringstyper, som derefter kan overdrages separat.

Hvis forsikringsbestanden skal overdrages, følges samme måde som ved reglerne efter lovforslagets § 195 om bestandsoverdragelse, og der udarbejdes en overenskomst og redegørelse om overdragelsen. Dog er det Finanstilsynet, der udarbejder forslag til overenskomst med selskabet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at redegørelsen og forslaget skal offentliggøres i Statstidende og i dagblade.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til, inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end én måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at selskabet samtidig skal, til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet er bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.

Redegørelsen skal beskrive overdragelsen og dens konsekvenser for forsikringstagerne og skal opfordre forsikringstagerne til skriftligt at meddele Finanstilsynet indsigelser imod overdragelsen, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end én måned. Bestemmelsen medfører, at forsikringstagerne får mulighed for at gøre indsigelse mod overdragelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at efter udløbet af fristen i stk. træffer erhvervsministeren, under hensyntagen til de fremsatte indsigelser, beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages i overensstemmelse med det fremsatte forslag.

Erhvervsministerens beføjelse efter den gældende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 253, stk. 3, til at træffe beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages, er henlagt til Finanstilsynet, jf. § 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2015 om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet, som forventes videreført.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet først kan træffe beslutning om overdragelse efter udløbet af indsigelsesperioden. At beslutningen træffes under hensyntagen til de fremsatte indsigelser medfører, at eventuelle saglige indsigelser kan få indvirkning på Finanstilsynets beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet i forbindelse med den udarbejdede redegørelse, efter forhandling med det overtagende selskab, kan træffe beslutning om, at forsikringer, som er tegnet for en periode på mere end 1 år, af begge parter kan opsiges efter de regler, som ifølge forsikringsaftalen er gældende, hvis den i aftalen indeholdte flerårige periode var udløbet.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at reglerne om denne adgang til opsigelse skal gengives i Finanstilsynets redegørelse.

Bestemmelsen fastsætter, at Finanstilsynet kan beslutte, at forsikringer tegnet for en periode på mere end 1 år, kan opsiges af begge parter. Bestemmelsen tager således sigte på at beskytte de forsikringstagere, der eksempelvis har bundet sig for en flerårige periode. Finanstilsynet har derfor mulighed for at bestemme, at aftaleperioden kan forkortes, hvilket er en undtagelse til princippet om ikke at ændre i vilkårene i en forsikringsaftale ved en bestandsoverdragelse. Dette kræver dog det overtagende selskabs accept. Reglerne for dette skal gengives i redegørelsen efter stk. 1.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at § 27, stk. 2, i lov om forsikringsaftaler, tilsvarende finder anvendelse, indtil erhvervsministeren har truffet beslutning i henhold til stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at finder overdragelse sted i overensstemmelse med erhvervsministerens beslutning, kan likvidationen og overdragelsen, uanset lov om forsikringsaftaler §§ 26 og 27, ikke påberåbes som grundlag for at hæve forsikringsaftalen.

§ 27, stk. 2, i lov om forsikringsaftaler, fastsætter, at en skadesforsikringsaftale bortfalder 1 år efter, at selskabet er trådt i frivillig likvidation, og at forsikringstageren kan hæve aftalen, hvis selskabet ikke stiller sikkerhed,

Stk. 5 fastsætter således, at reglen i § 27, stk. 2, i lov om forsikringsaftaler, finder anvendelse indtil det tidspunkt, hvor Finanstilsynet træffer beslutning om, at bestanden skal overdrages. Herefter kan § 27, stk. 2 ikke påberåbes, hvilket svarer til den almindelige bestandsoverdragelsessituation.

Til § 227

Den gældende § 253 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om administration af livsforsikringsselskabers forsikringsbestande.

Den foreslåede § 227 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 253 med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse finder kun anvendelse på livsforsikringsselskaber.

Det følger af lovforslagets § 209, stk. 4, at den foreslåede bestemmelse tillige finder anvendelse på et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, som erklæres konkurs.

Den foreslås i *stk. 1*, at træffer Finanstilsynet beslutning om, at et livsforsikringsselskabs forsikringsbestand tages under administration i henhold til § 199, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 3, § 200, stk. 3 eller 4, § 209, stk. 5, eller § 220, udnævner Finanstilsynet samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå forsikringsbestandens administration.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter de nærmere regler om etablering af et administrationsbo, når et livsforsikringsselskab ikke kan fortsætte sin drift af selskabet, og bestemmer, at der skal udnævnes en administrator til at administrere forsikringsbestanden, når Finanstilsynet beslutter, at et livsforsikringsselskabs forsikringsbestand skal tages under administration.

De i henhold til loven fastsatte tilfælde, hvor Finanstilsynet skal eller kan tage et livsforsikringsselskabs forsikringsbestand under administration, er fastsat i den foreslåede stk. 1.

Finanstilsynet kan tage et selskabs forsikringsbestand under administration som følge af lovforslagets § 199, stk. 1, nr. 1 og 2, der bestemmer, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som forsikringsselskab, hvis forsikringsselskabets gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af den foreslåede lov om forsikringsvirksomhed, lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, Solvens II-direktivet, Solvens II-forordningen eller andre love, der finder anvendelse for forsikringsselskaber, eller hvis forsikringsselskabet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, herunder kravene i lovforslagets kapitel 3.

Endvidere kan Finanstilsynet træffe beslutning om at tage et gruppe 2-forsikringsselskabs forsikringsbestand under administration efter § 199, stk. 3, der bestemmer, at et gruppe 2-forsikringsselskabs tilladelse som forsikringsselskab skal inddrages, hvis selskabet ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse til opfyldelse af kravet til minimumsbasiskapitalen inden for fristerne i lovforslagets § 225.

Forsikringsbestanden kan tages under administration, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse i henhold til § 200, stk. 3 og 4.

Det følger af lovforslagets § 209, stk. 5, at Finanstilsynet skal tage forsikringsbestanden under administration, når et livsforsikringsselskab erklæres konkurs.

Endelig kan livsforsikringsselskabets forsikringsbestand tages under administration i medfør af lovforslagets § 220, hvis selskabet undlader at imødekomme de genoprettelsesforanstaltninger, som Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen har fastsat, og denne undladelse skønnes at medføre fare for de forsikrede. En forsikringsbestand skal tages under administration, hvis det viser sig, at der inden den i henhold til § 220, stk. 1, fastsatte frist ikke kan fremskaffes de til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser nødvendige midler, jf. stk. 3. Efter § 220, stk. 4, kan Finanstilsynet endvidere træffe bestemmelse om, at selskabets forsikringsbestand skal tages under administration, hvis selskabet træder i likvidation. Endelig følger det af § 220, stk. 5, at Finanstilsynet kan træffe beslutning om, at selskabet skal opløses, hvis Finanstilsynet finder det påkrævet, når selskabet er taget under administration.

Den i medfør af bestemmelsen udnævnte administrator fungerer i administrationsboets ledelse.

Finanstilsynet træffer afgørelse om, at livsforsikringsselskabet tages under administration, hvorefter der oprettes et administrationsbo, som fungerer som en selvstændig juridisk enhed separat fra livsforsikringsselskabet. At livsforsikringsselskabet tages under administration betyder, at den af Finanstilsynet udnævnte administrator, i fællesskab med eventuelle medadministratorer, skal forestå forsikringsbestandens administration, og handle i selskabets bedste interesse. Dette kan eksempelvis indebære at forvalte selskabets midler samt administrere forsikringsselskabets registrerede aktiver og forsikringsmæssige hensættelser samt selskabets anmeldte og forfaldne forsikringskrav.

Finanstilsynets afgørelse om, at livsforsikringsselskabet tages under administration, kan ankes til Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den selskab, som følge af lovforslagets § 309, stk. 1.

Administrator, som udnævnt af Finanstilsynet, er administrationsboets ledelse og er at betragte som en bobestyrer. Administrators hovedopgave er at opgøre og administrere boets aktiver og passiver. Aktiverne består som udgangspunkt af forsikringsselskabets registrerede aktiver, jf. den foreslåede § 219, mens passiverne består af forsikringsselskabets forpligtelser i henhold til forsikringsaftalerne og den eventuelt påhvilende skattebetaling, jf. stk. 4 og omkostningerne i forbindelse med administration i øvrigt, blandt andet administrators honorar, jf. stk. 5. Administrator skal endvidere sørge for forsikringsselskabets videre drift, herunder den løbende udbetaling af forsikringskrav. Endelig skal administrator forsøge at få forsikringsbestanden overdraget eller etablere et nyt selskab, jf. lovforslagets §§ 234 og 235. Kan dette ikke lade sig gøre, fortsætter administrationen uændret indtil alle forsikringer er udløbet eller det på et senere tidspunkt kan lade sig gøre at få bestanden overdraget til et eksisterende eller nyt selskab, jf. lovforslagets § 235, stk. 3.

For krav til en administrator og eventuelle medadministratorer, som udnævnes af Finanstilsynet, så kan der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelses stk. 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en forsikringsbestand tages under administration, skal Finanstilsynet tilbagekalde livsforsikringsselskabets tilladelse samt foranledige beslutningerne om administrationens iværksættelse, administrators udnævnelse samt tilladelsens tilbagekaldelse registreret i Erhvervsstyrelsen.

Når en forsikringsbestand tages under administration, må det, som følge af de nævnte bestemmelser i stk. 1, antages at selskabet er ude af stand til at drive forsikringsvirksomhed på en forsvarlig måde. Af denne årsag er det nødvendigt, at Finanstilsynet tilbagekalder selskabets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, så snart de træffer beslutningen om, at en forsikringsbestand skal tages under administration. Tilbagekaldelse af tilladelsen indebærer blandt andet, at nytegning ikke kan finde sted. Finanstilsynet skal samtidig sørge for, at beslutningen om administrationens iværksættelse, tilbagekaldelse af tilladelsen samt administrators udnævnelse registreres hos Erhvervsstyrelsen. Registrering hos Erhvervsstyrelsen har til formål at oplyse offentligheden og relevante interessenter om, at livsforsikringsselskabet er taget under administration, samt for at legitimere administrator til at handle på selskabets vegne.

Efter forsikringsselskabets bestand tages under administration er der ikke krav om, at selskabet skal opløses. Dog kan Finanstilsynet kræve opløsning efter lovforslagets § 220, stk. 5.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at for at sikre administrationens forsvarlige varetagelse kan administrator udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i for administrationen relevante forhold.

Det foreslås i *2. pkt.*, at § 140 finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med administrationsboer.

Bestemmelsen har til formål, at sikre, at administrationen varetages med størst mulig ekspertise og indsigt i relevante forhold. Henvisningen til lovforslagets § 140 indebærer, at administrator enten selv skal have aktuarmæssig ekspertise eller i modsat fald skal udnævne en medadministrator med en sådan ekspertise, da aktuarmæssig kompetence forudsættes at være nødvendig for at administrere livsforsikringsbestande.

Bestemmelsens stk. 1 fastsætter, at direktionen skal drage omsorg for, at et forsikringsselskab råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser. Bestemmelsens stk. 2, fastsætter endvidere, at i et forsikringsselskab med tilladelse til at drive livsforsikring, skal bestyrelsen ansætte en ansvarshavende aktuar, der skal varetage de nødvendige forsikringstekniske funktioner, herunder beregninger og undersøgelser.

Udover medadministratorer med indsigt i forsikringsforhold kan det tillige komme på tale at udpege en kurator i forsikringsselskabets konkursbo eller en likvidator i forsikringsselskabets likvidationsbo, hvis administrator skønner, at dette er hensigtsmæssigt og eventuelle interessekonflikter ikke er til hinder herfor.

Det foreslås i *stk. 4*, at udgifter, der efter skattelovgivningen påhviler administrationsboet bestående af de forsikrede, udredes af administrationsboet ved administrator.

Ved administration af forsikringsbestanden fastsætter pensionsafkastbeskatningsloven, at administrationsboet indtræder i livsforsikringsselskabets eller pensionskassens forpligtelser m.v., hvorved grundlaget for beskatning de facto er overført til administrationsboet, der løbende udreder pensionsafkastskatten. Administrationsboet består af de forsikrede og administreres af administrator.

Som eksempel kan nævnes krav på pensionsafkastbeskatning af afkastet af administrationsboets aktiver. Ved lov nr. 1033 af 17. december 2001 om ændring af pensionsafkastbeskatningsloven, selskabsskatteloven og andreskatteloven, blev der blandt andet vedtaget skattemæssige ændringer af betydning for administrationsboer på forsikringsområdet. I forslaget var anført, at et administrationsbo, der administrerer et livsforsikringsselskabs eller en pensionskasses bestand af pensionstilsagn, hæfter for pensionsafkastskatten. Administrationsboet skal således betale pensionsafkastskat af formueafkastet af den samlede pensionsformue, på samme måde som der betales pensionsafkastskat af formueafkast af pensionsformuer, der ikke er under administration.

Baggrunden for denne lovændring var, at administration af en forsikringsbestand tidligere i relation til de forsikrede blev betragtet som ophør med ophørsbeskatning til følge og med manglende fradragsret for fremtidige præmieindbetalinger. Ophørsbeskatning samt manglen på skattefradrag og beskatning af afkastet som en investering i stedet for beskatning efter pensionsafkastbeskatningsloven ville være en ulempe og økonomisk byrde for de forsikrede. Lovændringen var således nødvendig for at sikre, at de forsikrede så vidt muligt bliver stillet, som om forsikringsbestanden ikke var taget under administration.

Det foreslås i *stk. 5*, at honorarer til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarernes størrelse fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Bestemmelsen fastsætter, at omkostninger ved boets behandling udredes af administrationsboet. Dette inkluderer honorarer til administratorerne, hvis størrelse fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet samt andre udgifter i forbindelse med administrationen, hvilket eksempelvis kan være udgifter til kontorhold m.v. Udgifter, der stammer fra forsikringsselskabets drift kan ikke kræves betalt af administrationsboet.

Det foreslås i *stk. 6*, at administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har samme tilsynsmæssige rettigheder og forpligtelser i relation til administrationsboet som over for forsikringsselskaber i medfør af den foreslåede lov om forsikringsvirksomhed. Dette inkluderer i særdeleshed de særlige regler om forsikringsselskabers administration i lovforslagets §§ 227 til 235.

Administrationsboet ligestilles i alle tilsynsmæssige forhold med et livsforsikringsselskab. Finanstilsynet kan således undersøge administrationsboets forhold og afkræve administrationsboet de i loven angivne oplysninger.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at administrators varetagelse af boet sker på en forsvarlig og betryggende måde, og det må forventes, at der udvises en vis grad af forsigtighed ved administrators varetagelse af boet.

Til § 228

Den gældende § 254, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter en række aktiviteter, som skal foretages ved en administrationens begyndelse, hvilke aktiver, der indgår i administrationsboet, og hvilke opgaver administrator har ved administrationens begyndelse.

Den foreslåede § 228 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 254, stk. 1-3, i en selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Bestemmelsen gennemføre dele af Solvens II-direktivet artikel 276, stk. 3 til 7.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ved administrationens begyndelse skal de i § 219, stk. 1, nævnte registrerede aktiver straks overlades til administrationsboet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at administrationsboet ved administrator skal være berettiget til at råde over disse aktiver.

Det foreslås i *3. pkt.*, at for så vidt angår fondsaktiver, skal dette registreres i en værdipapircentral og, for så vidt angår fast ejendom, i tingbogen.

Som følge af bestemmelsen, skal de i lovforslagets § 219, stk. 1, nævnte registrerede aktiver straks overgå til administrationsboet, når en forsikringsbestand tages under administration. Det vil herefter være administrator, der er berettiget til at råde over disse aktiver, herunder at realisere dem.

Som følge af lovforslagets § 219, stk. 1, skal forsikringsselskaber have en gruppe af aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. For at sikre tilstedeværelsen af tilstrækkelige aktiver skal forsikringsselskaberne føre et register, der indeholder en optegnelse over

- 1) aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser, og
- 2) værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne efter nr. 1 ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

De i § 219, stk. 1, nævnte registrerede aktiver udgør en særlige masse, der alene tjener til dækning af de forsikredes krav. Forsikringsselskabets øvrige kreditorer må således respektere, at de registrerede aktiver overlades til administrationsboet. Administrators rådighed indebærer, at administrator også skal forvalte de modtagne midler samt sørge for bedst mulig dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Administrationsboets ret til at råde over fondsaktiver skal registreres i en værdipapircentral og retten til at råde over fast ejendom skal registreres i tingbogen. Registreringen sikrer, at offentligheden kan se, at administrator er berettiget til at råde over forsikringsselskabets aktiver.

Administrationens begyndelse anses for at være det tidspunkt, hvor Finanstilsynets træffer afgørelse om administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse.

Registreringen skal foretages af administratoren selv på baggrund af administrationens begyndelse. Registreringen kan foretages, så snart administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse er registreret i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at erklæres et livsforsikringsselskab konkurs, oversender skifteretten straks de i *stk. 1* nævnte aktiver til administrator.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at administrator i konkurssituationen på de forsikredes vegne har separati-stilling for de registrerede aktiver. Det er herefter ikke de enkelte forsikrede, der er kreditorer i konkursboet, men administrationsboet, der er kreditor på alle forsikredes vegne.

På baggrund af de i lovforslagets § 219, stk. 1, nævnte registrerede aktivers særlige formål, som alene er at tjene til dækning af de forsikredes krav, så burde de forsikredes rettigheder være dækket ved forsikringsselskabets konkurs. Hvis der mangler et beløb til dækningen af forsikringstagernes krav i forhold til de midler, som administrationsboet allerede har fået skyldes dette enten, at der har været registreret for lidt aktiver i forsikringsselskabet eller at forsikringsselskabet har opgjort hensættelserne forkert. Der er forsøgt, at modarbejde denne mulighed bl.a. ved lovens foreslåede § 220, stk. 5, hvorefter forsikringsselskabet kvartalsvis skal indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der er registreret.

Det foreslås i *stk. 3*, at administrator skal lade de registrerede aktiver vurdere i overensstemmelse med de gældende værdiansættelsesregler.

Lovforslagets § 228 gennemfører Solvens II-direktivets artikel 276, stk. 3.

Det forudsættes, at administrator som en af sine første opgaver og snarest muligt efter, at administrator jf. *stk. 1* er blevet berettiget til at råde over aktiverne i selskaber, sørger for at få foretaget denne vurdering. Det følger af den fore-

slåede bestemmelse, at det ikke er administrator selv, der skal foretage vurderingen, men administrator må anmode eksempelvis en revisor om at foretage denne vurdering.

Vurderingen skal foretages efter de gældende værdiansættelsesregler.

Til § 229

Den gældende § 254, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at de enkelte forsikrede ikke kan gøre krav gældende mod selskabet, når det er overgået til administration. Derimod kan administrator på administrationsboets vegne afkræve selskabet, for at de forsikringsmæssige hensættelser og et beløb, der svarer til selskabets kapitalkrav opgjort ved administrationsboets begyndelse.

Den foreslåede § 229 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 254, stk. 4, i en selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *1. pkt.*, at de enkelte forsikrede ikke kan gøre krav gældende mod selskabet.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at de enkelte forsikringstagere ikke kan gøre krav gældende mod et livsforsikringsselskab, der er i konkurs eller under administration. Administrator optræder således på vegne af alle forsikringstagere. Administrator kan derfor, som almindelig kreditor, gøre krav på beløb, der måtte mangle til dækning af livsforsikringshensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav. Den enkelte forsikrede må derfor rette henvendelse til administrationsboet, som repræsenterer den samlede forsikringsbestand i konkursboet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at administrator på administrationsboets vegne kan afkræve selskabet, hvad der efter vurderingen af de overtagne aktiver, jf. § 228, stk. 3, mangler, for at de forsikringsmæssige hensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav efter beregningen nævnt i § 233 er dækket.

Administrator skal kræve det beløb, der, efter de registrerede aktiver er overført og opgjort efter stk. 3, stadig mangler til dækning af livsforsikringshensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav. Hvis der stadig mangler et sådan beløb i forhold til de midler, som administrationsboet allerede har fået skyldes dette enten, at der har været registreret for lidt aktiver i forsikringsselskabet eller at forsikringsselskabet har opgjort hensættelserne forkert. Der er forsøgt at reducere denne mulighed bl.a. ved lovens foreslåede § 219, stk. 5, hvorefter forsikringsselskabet kvartalsvis skal indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver der er registreret.

Hvis selskabet er gået konkurs, har administrationsboet ikke separatiststilling for dette beløb, hvilket betyder, at administrationsboet må anlægge kravet som et simpelt krav i konkursboet.

Det foreslås i *3. pkt.*, at administrator på administrationsboets vegne kan kræve et beløb, der svarer til selskabets kapitalkrav opgjort ved administrationsboets begyndelse.

Administrator kan kræve et beløb, der svarer til selskabets kapitalkrav opgjort ved administrationsboets begyndelse. Når administrator overtager forsikringsbestanden og dermed forpligtelsen til at søge alle berettigede krav mod bestanden og udgifterne ved administrationen dækket, vil det beløb, der i henhold til lovforslagets § 233 modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser samt forfaldne og anmeldte krav muligvis ikke være tilstrækkeligt til bestandens forsvarlige administration. Derfor er administrator berettiget til at kræve et beløb svarende til selskabets kapitalkrav overført således, at de forsikrede opnår den yderligere sikkerhed, som er baggrunden for kravet om basiskapital. Dette er endvidere nødvendigt, hvis forsikringsbestanden ikke kan overdrages, og der skal stiftes et nyt selskab.

Beløb må anmeldes som et simpelt krav i boet, hvis forsikringsselskabet er gået konkurs.

Til § 230

Den gældende § 254, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at erklæres et livsforsikringsselskab konkurs efter, at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

Den foreslåede § 230 viderefører den gældende § 254, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed i en selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at erklæres et livsforsikringsselskab konkurs efter, at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

Bestemmelsen indebærer, at det indtil videre kun vil være de midler, der måtte være til rådighed ud over de registrerede aktiver, det eventuelle yderligere beløb som er blevet opkrævet jf. § 229 og et beløb svarende til basiskapitalen, der kan inddrages i konkursbehandlingen.

Til § 231

Den gældende § 254, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at administrator skal forvalte de aktiver, der er modtaget fra selskabet, og kan kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret hos selskabet. Herunder skal administrator respektere aftaler om netting ved slutfregning.

Den foreslåede § 231 viderefører den gældende § 254, stk. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed i en selvstændig bestemmelse. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at administrator skal forvalte de fra selskabet modtagne aktiver og kan hos selskabet, eventuelt ved fogedens hjælp, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

Bestemmelsen indebærer, at administrator skal forvalte de aktiver, som de modtager ved administrationens begyndelse. Administrator optræder på vegne af alle forsikringstagere og er forpligtet til at forvalte de modtagne aktiver i forsikringstagernes bedste interesse. Bestemmelsen indebærer endvidere, at administrator kan kræve alt nødvendigt materiale udleveret, hvis det er nødvendigt med fogedens hjælp. Alt materiale, som er i forsikringsselskabets besiddelse, og som kan være nødvendigt for administrator til forvaltningen af de overtagne aktiver, er omfattet af bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at administrator skal respektere aftaler om netting ved slutfregning, jf. § 206, i lov om kapitalmarkeder, af finansielle kontrakter, der kan indgå i gruppen af aktiver i medfør af § 219, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at administrator, når en livsforsikringsbestand bliver taget under administration, skal respektere eventuelle vilkår om netting i de finansielle kontrakter, som livsforsikringsselskabet inden administrationsboets oprettelse måtte have indgået eksempelvis med pengeinstitutter til afdækning af livsforsikringsselskabets renterisici.

Begrebet netting indebærer, at parter, der har indgået flere kontrakter med hinanden, kan nettoopføre krav over for hinanden.

Nettingaftaler kan eksempelvis indgås med pengeinstitutter til afdækning af livsforsikringsselskabets renterisici for at sikre selskaberne mod faldende renter og deraf følgende øgede krav til livsforsikringshensættelser.

Lov om kapitalmarkeder § 206, stk. 1, bestemmer, at en aftale med retsvirkning for tredjemand, jf. dog §§ 207 og 208, kan indeholde en bestemmelse om, at de af aftalen omfattede finansielle forpligtelser, jf. lov om kapitalmarkeder § 5, nr. 2, skal nettes ved slutfregning, hvis der opstår en fyldestgørelsesgrund, jf. lov om kapitalmarkeder § 5, nr. 6.

Endvidere følger det af lov om kapitalmarkeder § 206, stk. 2, at det med retsvirkning for boet og kreditorerne kan aftales, at slutfregning først skal ske, når den ikkemisligholdende part giver meddelelse herom til den misligholdende part, efter der er indtrådt en fyldestgørelsesgrund. I tilfælde, hvor den misligholdende part tages under insolvensbehandling, kan denne part dog kræve, at slutfregningen gennemføres således, at parterne stilles, som om slutfregning var sket uden unødigt ophold efter det tidspunkt, hvor den ikkemisligholdende part vidste eller burde vide, at den misligholdende part blev undergivet insolvensbehandling.

Det er i forsikringstagernes interesse, at livsforsikringsselskaberne kan oprette sådanne finansielle kontrakter. De indgås for at sikre selskaberne mod faldende renter og deraf følgende øgede krav til livsforsikringshensættelser. Det er derfor også i forsikringstagernes interesse, at der skabes større klarhed omkring reglerne i lov om forsikringsvirksomhed om administrationsboer og reglerne i værdipapirhandelsloven kapitel 18 a om respekt af nettingvilkår i tilfælde af én af parternes konkurs eller lignende.

Den foreslåede stk. 2 har endvidere betydning for hvilke aktiver, livsforsikringsselskabet kan registrere i registret over aktiver, der tjener til fyldestgørelse af de forsikrede i lovens foreslåede § 219, stk. 1. For så vidt angår finansielle kontrakter, er det vigtigt, at registret viser den reelle værdi.

Det er tidligere blevet præciseret, at når en administrator skal respektere de indgåede vilkår om netting, skal værdierne i aktivet hele tiden afspejle den værdi, som kontrakterne har. De finansielle kontrakter skal således indgå i aktivregistret med deres nettoværdi. Der kan imidlertid ikke registreres finansielle kontrakter, hvis det underliggende aktiv ikke er omfattet af listen over aktivtyper i § 219, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed. Administrator skal alene respektere nettin-gaftaler omfattende aktiver, der kan indgå i de registrerede aktiver.

Henvisningen til § 219, stk. 1, 1. pkt., præciserer, at administrator naturligvis kun skal respektere aftaler om netting af finansielle kontrakter, når alle de finansielle kontrakter, som aftalen om netting vedrører, indgår i de registrerede aktiver, som overlades til administrator ved administrationens begyndelse. Administrator skal således ikke respektere aftaler om netting, der vedrører ikke-registrerede finansielle kontrakter, eller der vedrører både registrerede og ikke-registrerede finansielle kontrakter.

Til § 232

Den gældende § 255 i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at genkøb af forsikringer ikke kan finde sted, når en forsikringsbestand er taget under administration.

Den foreslåede § 232 viderefører den gældende lov om finansiell virksomhed § 255 med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i § 232, at når forsikringsbestanden er taget under administration, kan genkøb af forsikringer ikke finde sted.

Genkøb indebærer, at forsikringstageren (den forsikrede) uden at forsikringsbegivenheden er indtrådt, får udbetalt (genkøber) forsikringens værdi, dvs. den reserve, der på udbetalingstidspunkter er opsparet.

Genkøb af forsikringer kan ikke finde sted fra det tidspunkt, hvor beslutningerne om administrationens iværksættelse, administrators udnævnelse samt tilladelsens tilbagekaldelse er registreret i Erhvervsstyrelsen.

Til § 233

Den gældende § 256 i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler for administrators beregning af forpligtelserne.

Den foreslåede § 233 viderefører den gældende § 256 i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at administrator skal beregne de forsikringsmæssige hensættelser og opgøre størrelsen af anmeldte og forfaldne krav efter forsikringsaftalerne ved administrationens begyndelse.

Hvis administrator ikke har aktuarmæssig ekspertise, jf. lovforslagets § 227, stk. 3, som henviser til lovforslagets § 140, og dermed ikke selv kan opgøre de forsikringsmæssige hensættelser, skal administrator sørge for, at de bliver opgjort af en uafhængig aktuar. Administrator kan under alle omstændigheder lade de forsikringsmæssige hensættelser opgøre af en uafhængig aktuar.

De forsikringsmæssige hensættelser skal opgøres efter de for forsikringsselskaber almindeligt gældende regler herom.

Det er nødvendigt, at forsikringsaftalerne bliver underlagt en uafhængig beregning, ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og opgørelsen af størrelsen af anmeldte og forfaldne krav efter forsikringsaftalerne, da selskabets anvendte beregningsgrundlag kan være årsagen til selskabets truende økonomiske situation, som har ført til administrationens iværksættelse.

Administrationens begyndelse anses for at være det tidspunkt, hvor Finanstilsynets træffer afgørelse om administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at forsikringskrav, som før administrationens begyndelse var forfaldne eller anmeldt, skal afgøres efter de før dette tidspunkt gældende regler.

Det foreslås i *2. pkt.*, at forsikringer, som forfalder senere, skal foreløbig kun udbetales med så stort et beløb, som administrator efter omstændighederne finder forsvarligt.

Det foreslås i *3. pkt.*, at hvis den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene, jf. stk. 4, viser at der på denne måde er udbetalt for meget, kan tilbagebetaling ikke kræves.

De regler, der var gældende før administrationens begyndelse, vil være selskabets forsikringsbetingelser og sædvanlige praksis. Forsikringskravene bliver dermed vurderet og afgjort efter de regler, som selskabet fulgte i tiden op til administrationens begyndelse. For så vidt angår de forsikringskrav, der forfalder senere, vil de stadig blive opgjort efter de gældende forsikringsbetingelser, og det er fortsat disse, der er afgørende for, om et forsikringskrav skal imødekommes. Når administrator har vurderet, at et forsikringskrav skal imødekommes, foretager administrator et skøn over, hvor stort et beløb der i bekræftende fald skal udbetales. Administrator vil ved sit skøn fastsætte en procentsats, hvormed alle forfaldne anerkendte krav foreløbig kan udbetales. Hvis der ikke er fuld dækning, må den resterende del være at betragte som anmeldt i administrationsboet med mulighed for efterbetaling, når den endelige opgørelse af de forsikrede krav er sket. Opnår den forsikrede ikke fuld dækning for sit krav, må den resterende del anses for at være anmeldt i administrationsboet og kan samtidigt anmeldes i et eventuelt konkursbo.

Det foreslås i *stk. 3*, at de forsikringsmæssige hensættelser beregnes under anvendelse af det for selskabet anmeldte beregningsgrundlag, jf. § 29, medmindre administrator finder det nødvendigt at fastsætte et andet beregningsgrundlag, der anmeldes til Finanstilsynet.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis det af selskabet anmeldte grundlag i relation til den konkrete forsikringsbestand viser sig ikke længere at være i overensstemmelse med lovforslagets § 30, som anfører, at det efter § 29, nr. 1-5, anmeldte grundlag skal være betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Det nye beregningsgrundlag skal i givet fald anmeldes til Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 4*, at fastsættelse af forsikringsbeløbene, herunder en eventuel nedsættelse heraf, jf. § 234, stk. 1, 4. pkt., eller § 235, stk. 1, 1. pkt., foretages i overensstemmelse med beregningsgrundlaget efter stk. 3 og efter en fordeling af selskabets aktiver, der i det enkelte tilfælde må anses for rimelig under hensyn til forholdene i forsikringsbestanden, herunder indholdet af forsikringsaftalerne.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sætte begrænsningerne for den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene.

Det følger af lovforslagets § 234, stk. 1, 4. pkt., at det skal angives, hvis overenskomsten, der skal ledsage en ansøgning til Erhvervsministeren om overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere andre forsikringsselskab, jf. § 234, stk. 1, 1 til 3. pkt., medfører nedsættelse af forsikringsbeløbene eller ændring af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne.

Det følger af lovforslagets § 235, stk. 1, 1. pkt., at hvis forsikringsbestanden ikke kan overdrages i henhold til § 234, skal administrator foretage den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene i henhold til den foretagne opgørelse samt eventuelle ændringer af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, og sammenkalde en generalforsamling af forsikringstagerne til stiftelse af et gensidigt selskab med administrationsboet som stifter, jf. §§ 23, 24 og 25 i selskabsloven.

Vurderingen af hvilket princip, det vil være rimeligt at foretage en fordeling af midlerne efter, afhænger af de konkrete forhold i forsikringsbestanden, herunder af forsikringsaftalernes indhold. En rimelig fordeling kan dog ofte tage sit udgangspunkt i det såkaldte kontributionsprincip.

For så vidt angår den del af midlerne, der under et administrationsbo fordeles til bonusberettigede forsikringer, vil en rimelig fordeling af midlerne efter kontributionsprincippet være, at der tilstræbes en fordeling i forhold til, hvorledes midlerne er tilvejebragt. Fordelingen skal således afspejle det forhold, hvorefter der er bidraget til midlernes opbygning. Ved vurderingen heraf tages der i fornødent omfang hensyn til de indbetalte præmier og forrentningen heraf, udbetalte ydelser samt omkostninger og risikodækning.

For bonusberettigede forsikringer, hvor midlerne under et administrationsbo fordeles efter kontributionsprincippet, kan årsagen til etableringen af administrationsbo være af betydning. Administrationsboet kan være etableret som følge af, at der er anmeldt et nyt beregningsgrundlag, fordi det hidtil anvendte beregningsgrundlag ikke længere kunne anses for betryggende. Der vil i disse tilfælde være mindst risiko for nedsættelse af forsikringsbeløbene for de forsikringer, hvor skærpelsen af beregningsgrundlaget har mindst eller ingen betydning for livsforsikringshensættelserne. Tilsvarende forhold gør sig gældende, hvis administrator finder det nødvendigt at fastsætte et andet beregningsgrundlag end det, der er anmeldt af selskabet.

Til § 234

Den gældende § 257 i lov om finansiel virksomhed fastsætter rammerne for overtagelse af en livsforsikringsbestand under administration.

Den foreslåede bestemmelse i § 234 viderefører § 257 i lov om finansiel virksomhed med sproglige og redaktionelle ændringer.

Bestemmelsen indeholder regler om, hvordan administrator skal søge forsikringsbestanden overdraget. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at forsikringsbestandens forhold ikke forringes i forbindelse med en overdragelse.

Det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastslår, at administrator snarest muligt efter, at vurdering og beregning i henhold til § 228, stk. 3, og § 233 har fundet sted, skal søge hele forsikringsbestanden overtaget af et eller flere forsikringselskaber.

I *2. pkt.* foreslås det, at indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal administrator ansøge om erhvervsministerens tilladelse til overdragelsen.

I *3. pkt.* foreslås det, at ansøgningen om overdragelsen skal ledsages af den aftale, der er indgået mellem administrationsboet og det overtagende selskab, og af sådanne oplysninger om dette selskab, som erhvervsministeren finder nødvendige for at kunne bedømme, om overdragelsen er forsvarlig over for forsikringstagerne.

I *4. pkt.* foreslås det, at hvis aftalen medfører nedsættelse af forsikringsbeløbene eller ændring af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, skal dette angives.

Med henblik på at varetage de forsikredes interesser fastsættes det i den foreslåede § 234, at administrator skal forsøge en kollektiv overdragelse af forsikringsbestanden. En kollektiv overdragelse indebærer blandt andet, at Finanstilsynet skal godkende overdragelsen, hvilket ikke er tilfældet ved en individuel overdragelse. Dermed kan det sikres, at den planlagte overdragelse er i overensstemmelse med de forsikredes tarv. Overdragelsen indebærer som udgangspunkt, at alle rettigheder og forpligtelser i henhold til det enkelte pensionstilsagn overgår til det overtagende selskab. En konsekvens heraf er, at alle forsikringshensættelser, der hører til forsikringsbestanden, skal overføres til det overtagende selskab. Bestemmelsen medfører, at overdragelsen først kan finde sted, efter Finanstilsynet har givet tilladelse hertil. En forudsætning for Finanstilsynets tilladelse er, at overdragelsen er forsvarlig, samt at ingen forsikringstagere stilles ringere i forbindelse med overtagelsen.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at medmindre erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at tilladelse til overdragelsen bør nægtes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i dagblade.

Det foreslås i *2. pkt.*, at redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen.

Det foreslås i *3. pkt.*, at selskabet samtidigt til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, skal udsende redegørelsen og forslaget.

Redegørelsen skal beskrive overdragelsen og dens konsekvenser for forsikringstagerne og skal opfordre forsikringstagerne til skriftligt at meddele Finanstilsynet indsigelser imod overdragelsen inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned. Bestemmelsen medfører, at forsikringstagerne får mulighed for at gøre indsigelse mod overdragelsen. Det er kun forsikringstagerne samt andre begunstigede, som får mulighed for at gøre indsigelse. Andre tredjemænd er således ikke omfattet af bestemmelsen. En forsikringstager eller en begunstiget, som gør indsigelse mod overdragelsen, får dog ikke partsstatus i forhold til en senere tilladelse til overdragelsen.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at erhvervsministeren træffer beslutning om hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages, når indsigelsesfristen fastsat i henhold til det foreslåede *stk. 2* er udløbet.

Det foreslås i *2. pkt.*, at overdragelsen ikke kan påberåbes som grundlag for at hæve aftalen.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet først kan træffe beslutning om tilladelse efter udløbet af indsigelsesperioden. At beslutningen træffes under hensyntagen til de fremsatte indsigelser medfører, at eventuelle saglige indsigelser kan få indvirkning på om Finanstilsynet vil give tilladelse til overdragelsen. Bestemmelsens sidste punkt betyder, at samtlige berørte medlemmer og pensionsmodtagere overdrages, hvis Finanstilsynet giver tilladelse til overdragelsen, selvom de eventuelt har gjort indsigelse. Forsikringstageren kan således kun gøre indsigelse mod overdragelsen, men ikke på nogen måde modsætte sig den.

Beføjelsen i det foreslåede *stk. 3* udøves af Finanstilsynet i henhold til bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2015 om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet. Bekendtgørelsen forventes videreført.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis overdragelsen er sket på en sådan måde, at ikke alle administrationsboets aktiver er medgået, skal administrator afgive det overskydende beløb til selskabet eller dets bo.

Til § 235

Den gældende § 258 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om administration i tilfælde, hvor bestanden ikke kan overdrages i medfør af § 257.

Den foreslåede § 235 viderefører den gældende lov om finansiel virksomhed § 258 med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at kan forsikringsbestanden ikke overdrages i henhold til den foreslåede § 234, skal administrator foretage den endelige fastsættelse af forsikringsbeløbene i henhold til den foretagne opgørelse samt eventuelle ændringer af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, og sammenkalde en generalforsamling af forsikringstagerne til stiftelse af et gensidigt selskab med administrationsboet som stifter, jf. §§ 23, 24 og 25 i selskabsloven.

Det foreslås i *2. pkt.*, at til denne generalforsamling gives 2 måneders varsel.

Det foreslås i *3. pkt.*, at indkaldelsen samt en redegørelse for stiftelsesdokumentets indhold og den af administrator beregnede fastsættelse af forsikringsbeløbene bekendtgøres på den måde, der er angivet i § 234, stk. 2.

Bestemmelsen svarer til formuleringen i lovforslagets § 234, stk. 1, hvor det anføres, at administrator snarest muligt efter, at vurdering og beregning i henhold til lovforslagets § 228, stk. 3, og § 233 har fundet sted, skal søge hele forsikringsbestanden overtaget af et eller flere forsikringsselskaber. Indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal administrator ansøge om erhvervsministerens tilladelse til overdragelsen. Ansøgningen om overdragelsen skal ledsages af den overenskomst, der er afsluttet mellem administrationsboet og det overtagende selskab, og af sådanne oplysninger om dette selskab, som erhvervsministeren finder nødvendige for at kunne bedømme, om overdragelsen er forsvarlig over for

forsikringstagerne. Medfører overenskomsten nedsættelse af forsikringsbeløbene eller ændring af forsikringsvilkårene, herunder af bonusreglerne, skal dette angives

Den foreslåede bestemmelse i § 235, stk. 1, er kun relevant, hvis forsikringsbestanden ikke kan overdrages efter den foreslåede § 235 om bestandsoverdragelse. Forsøget på at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab kan enten mislykkes, fordi der ikke kan findes et eksisterende forsikringsselskab, der ønsker at give et kvalificeret bud til at overtage forsikringsbestanden, eller fordi Finanstilsynet ikke finder overdragelsen forsvarlig, eksempelvis på baggrund af forsikrings-tagernes indsigelser. I dette tilfælde skal administrator følge den foreslåede bestemmelses stk. 3.

Selskabslovens § 23 fastsætter regler om frister. Selskabslovens § 24 bestemmer hvem der kan stifte et kapitalsselskab. Endelig indeholder selskabslovens § 25 den generelle regel om et kapitalsselskabs stiftelsesdokument, der skal indeholde selskabets vedtægter.

Det fastsættes i lovforslagets § 234, stk. 2, at medmindre erhvervsministeren på det foreliggende grundlag finder, at tilladelse til overdragelsen bør nægtes, skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse for den påtænkte overdragelse i Statstidende og i dagblade. Redegørelsen skal indeholde en opfordring til forsikringstagerne til inden en af Finanstilsynet fastsat frist, der ikke må være kortere end 1 måned, skriftligt at meddele Finanstilsynet, hvis de har indsigelser mod overdragelsen. Selskabet skal samtidig til de forsikringstagere, hvis adresse er selskabet bekendt, udsende redegørelsen og forslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved registreringen indtræder det gensidige selskab i den i § 229, nævnte ret over for det tidligere selskab.

Lovforslagets § 229, fastslår, at de enkelte forsikrede ikke kan gøre krav gældende mod selskabet. Derimod kan administrator på administrationsboets vegne afkræve selskabet, hvad der efter vurderingen af de overtagne aktiver, jf. stk. 3, mangler, for at de forsikringsmæssige hensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav efter beregningen nævnt i § 233 er dækket. Endvidere kan administrator på administrationsboets vegne kræve et beløb, der svarer til selskabets kapitalkrav opgjort ved administrationsboets begyndelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det nyoprettede gensidige selskab optræder på vegne af alle forsikringstagerne i selskabet, og det gensidige selskab på den baggrund kan gøre krav på beløb, der måtte mangle til dækning af livsforsikringshensættelser og anmeldte og forfaldne forsikringskrav. Den enkelte forsikrede kan ikke gøre krav gældende mod livsforsikringsselskab, men må i stedet rette henvendelse til det nyoprettede gensidige selskab, som repræsenterer den samlede forsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 3*, at kan der ikke stiftes et nyt selskab, fortsættes administrationen, og administrator tager stilling til, om yderligere forsøg på at overføre forsikringerne til et nyt eller et andet selskab skal foretages.

Hvis der ikke kan stiftes et nyt gensidigt selskab, jf. den foreslåede stk. 1 eller forsikringsbestanden ikke kan overdrages, jf. lovforslagets § 234, må administrationsboet fortsætte bestandens administration, indtil alle forsikringer er afviklet, eller de formår at få overdraget bestanden til et nyt forsikringsselskab ved et nyt forsøg efter lovforslagets § 235.

Til § 236

Den gældende § 114 i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at visse af selskabslovens regler finder direkte anvendelse på gensidige forsikringsselskaber, med de nødvendige tilpasninger og afvigelser, der fremgår af loven.

Den foreslåede bestemmelse i § 236 viderefører den gældende § 114 lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Forslaget indebærer, at gensidige forsikringsselskaber er omfattet af de nævnte paragraffer, også selv om de ikke er omfattet af selskabsloven, da gensidige forsikringsselskaber ikke falder inden for selskabslovens ansvarsområde.

Gensidige forsikringsselskaber er forsikringsselskaber, der ejes af dets forsikringstagere. Forsikringstagerne betegnes også som selskabets medlemmer. I et gensidigt forsikringsselskab hæfter forsikringstagerne (medlemmerne) for selskabets forpligtelser.

Den foreslåede bestemmelse indeholder henvisninger til de regler i selskabsloven, som finder direkte anvendelse på gensidige forsikringsselskaber. De anførte bestemmelser i selskabsloven finder anvendelse med de tilpasninger, der er nødvendige under hensyntagen til, at gensidige forsikringsselskaber ikke er aktieselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at selskabslovens §§ 77 og 86-88, § 89, stk. 1 og 3, §§ 92 og 93, § 94, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 100 og 100 a, § 101, stk. 1-4 og 8, § 102, stk. 1-3, § 105, § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, §§ 112-115, § 117, stk. 1, §§ 118-122, 124-128, 131, 133 og 134, § 135, stk. 1-3 og 5, og §§ 136-141 og 143 med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, finder tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

De bestemmelser i selskabsloven, som er opremset i stk. 1 har alle det til fælles, at begrebet kapitalejer eller aktionær skal læses som garant.

De bestemmelser i selskabsloven, som er opremset i stk. 1, fastsætter regler om kapitalselskabers ledelse, generalforsamlinger om medarbejderrepræsentation, herunder om valg af ledelsesstruktur, ledelsens sammensætning, størrelse, opgavefordeling, beslutningsdygtighed og valg af formand samt kravene til de enkelte bestyrelsesmedlemmers myndighed og habilitet. Bestemmelserne fastsætter endvidere regler for afholdelse af både den ordinære og ekstraordinære generalforsamlinger, herunder om krav til indkaldelse samt hvor, hvornår og hvordan en generalforsamling skal afholdes. Endelig fastsætter bestemmelserne regler om medarbejderrepræsentation på både selskabs- og koncernniveau.

Selskabslovens § 77 regulerer muligheden for elektronisk generalforsamling.

Selskabslovens § 86 afskærer muligheden for en kapitalejer til at deltage i afstemninger på generalforsamlinger mod kapitalejeren selv, eller hvor kapitalejeren har en væsentlig interesse heri.

Selskabslovens §§ 87 og 88 fastlægger regler for hvornår og hvor en generalforsamling skal afholdes, samt hvad der skal træffes afgørelse om på den generelle generalforsamling.

Selskabslovens § 89, stk. 1 og 3, regulerer, hvornår der skal afholdes en ekstraordinær generalforsamling.

Selskabslovens § 92 regulerer brugen af elektronisk kommunikation på en generalforsamling.

Selskabslovens § 93 fastlægger regler om indkaldelse til og tilrettelæggelse af generalforsamling.

Selskabslovens § 94, stk. 1, fastsætter tidsfristerne for indkaldelse til generalforsamling.

Selskabslovens § 95 fastlægger, hvordan der kan indkaldes til generalforsamling.

Selskabslovens § 96, stk. 1, stiller indholdsmæssige krav til indkaldelsen til generalforsamling.

Selskabslovens §§ 100 og 100 a, § 101, stk. 1-4 og 8, § 102, stk. 1-3, og § 105 fastsætter regler for, hvordan generalforsamlingen skal forløbe sig.

Selskabslovens § 111, stk. 1, nr. 1, og stk. 2 og 4, omhandler regler om selskabets ledelse, og fastsætter, hvordan man foretager valg af selskabets ledelsesstruktur.

Selskabslovens §§ 112-115 indeholder generelle bestemmelser om ledelses- og tilsynshverv, og fastsætter nærmere krav og begrænsninger for medlemmer af ledelsen, direktøren og tilsynsrådet.

Selskabslovens §§ 117, stk. 1 og 118 fastsætter regler om direktionens opgaver i selskabet.

Selskabslovens § 119 fastsætter regler om kapitaltab. Selskabslovens 120 fastsætter regler om valg til bestyrelse og tilsynsråd.

Selskabslovens § 121 fastsætter regler om medlemmer af bestyrelsen og tilsynsrådets udtræden.

Selskabslovens § 122 fastsætter regler om valg af formand i selskabets bestyrelse eller tilsynsråd.

Selskabslovens § 124 fastsætter regler om beslutningsdygtighed i bestyrelsen og tilsynsrådet.

Selskabslovens § 125 fastsætter regler om skriftlige og elektroniske møder i bestyrelse og tilsynsråd.

Selskabslovens § 126 fastsætter regler om sproget på møder i bestyrelse og tilsynsråd.

Selskabslovens § 127 fastsætter regler om utilbørlige dispositioner samt aftaler indgået med enekapitalejer.

Selskabslovens § 128 fastsætter regler om forhandlingerne i det øverste ledelsesorgan.

Selskabslovens 131 fastsætter regler om inhabilitet.

Selskabslovens § 133 fastsætter regler om afgivelse af oplysninger m.v. til revisor.

Selskabslovens § 134 fastsætter regler om underretning om koncernforhold for et dansk moderselskab.

Selskabslovens §§ 135, stk. 1-3 og 5, 136 og 137 fastsætter regler om repræsentations- og tegningsret.

Selskabslovens §§ 138 og 139 fastsætter regler om aflønning af ledelsesmedlemmer.

Selskabslovens § 139a fastsætter regler om måltal og politikker for det underrepræsenterede køn.

Selskabslovens § 140 fastsætter regler om selskabsrepræsentationen i selskabet.

Selskabslovens § 141 fastsætter regler om koncernrepræsentationen i selskab.

Selskabslovens § 143 fastsætter regler om, at Erhvervsstyrelsen kan fastsætte regler om valg af medarbejderrepræsentanter.

Særligt vedrørende bestyrelsesmedlemmers habilitet, udførelse af andre hverv, adgang til at udføre spekulationsforretning og lignende foreslås det, at reglerne i lovforslaget skal gælde, uagtet dette ikke er anført i § 235. Selskabslovens regel om spekulation i § 112 gælder således kun for gensidige selskaber, i det omfang den supplerer lovforslagets § 112-117.

For så vidt angår valg af bestyrelsesmedlemmer, suppleres reglerne i selskabsloven for gensidige selskaber med lovforslagets § 110, hvorefter en direktør i et forsikringsselskab ikke kan sidde i virksomhedens bestyrelse.

Reglerne om den konkrete afholdelse af generalforsamlingen gælder fuldt ud for gensidige selskaber, bortset fra, at ordet kapitalejer skal udskiftes med garant. Reglerne om stemmeregler ved vedtægtsændringer i lovforslagets § 243 gælder altid forud for selskabslovens regler.

Det foreslås i *stk. 2*, de bestemmelser, der er nævnt i *stk. 1*, og som vedrører aktionærer, finder anvendelse på garant-ter og bestem-melser om aktiekapital og aktier finder anvendelse på garantikapital og garantiandele med fornødne tilpasninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, § 80, stk. 1-4, § 81, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91, 98 og 99, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 1-3, og §§ 108, 109, 125 og 126 finder ligeledes med de nødvendige tilpasninger og med de afvigelser, der fremgår af denne lovs bestemmelser, tilsvarende anvendelse på gensidige forsikringsselskaber.

I bestemmelsen opremses de af selskabslovens bestemmelser, som finder anvendelse på gensidige selskaber og hvor ordet aktionær skal læses som de stemmeberettigede, hvilket er enten medlemmer og garanter eller delegerede, hvis selskabet afholder delegeret forsamling i stedet for generalforsamling, jf. lovforslagets § 241.

Selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, fastsætter regler om kapitalejernes beslutningsret på generalforsamlingen.

Selskabslovens § 80, stk. 1-4 og § 81, fastsætter regler om møde- og stemmeret på generalforsamlingen.

Selskabslovens § 90, stk. 1 og 2, §§ 91 og 98 fastsætter regler om dagsordenen til den ordinære generelforsamling.

Selskabslovens § 98 og 99 fastsætter regler om indkaldelse til den ordinære generelforsamling og offentliggørelse af visse oplysninger inden afholdelsen af generalforsamlingen.

Selskabslovens § 101, stk. 1, 2 og 4 og § 102, stk. 1-3, fastsætter regler om generelforsamlingens afholdelse, herunder valg af dirigent og ledelsens oplysningsforpligtelse.

Selskabslovens §§ 108 og 109 fastsætter regler om ugyldige generalforsamlingsbeslutninger.

Selskabslovens § 125 fastsætter regler om skriftlige og elektroniske møder i bestyrelse og tilsynsråd.

Selskabslovens § 126 fastsætter regler om sproget på møder i bestyrelse og tilsynsråd.

Det foreslås i *stk. 4*, at de bestemmelser, der er nævnt i stk. 3, og som vedrører aktionærer, finder anvendelse på alle de stemmeberettigede ved det gensidige forsikringsselskabs generalforsamling.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at selskabslovens § 76, stk. 2, 3 og 5, § 80, stk. 1-4, § 81, § 90, stk. 1 og 2, §§ 91, 98 og 99, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 1-3, og §§ 108, 109, 125 og 126, og som vedrører aktionærer ligeledes finder anvendelse på alle de stemmeberettigede ved et gensidigt forsikringsselskabs generalforsamling.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 180, stk. 1, og § 194 i selskabsloven om udbetaling til aktionærer finder tilsvarende anvendelse på rente til garanter og udbetaling til medlemmer i gensidige forsikringsselskaber.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at selskabslovens regler om udbytte og tilbagesøgning finder anvendelse på udbetalinger til medlemmerne, uanset hvilket navn man måtte have givet udbetalingen.

Afkastet af garantikapitalen skal behandles i vedtægterne, hvor forrentningen skal fastsættes, jf. lovforslagets § 242. Fastsættelsen af reglerne i vedtægterne skal tillige respektere reglerne om vedtægter i selskabsloven.

Det er ikke afgørende, hvad udbetalingen benævnes. Det afgørende er, om der er tale om uddeling af selskabets overskud eller kapital.

Selskabslovens § 180, stk. 1, fastsætter regler om udlodning af ordinært udbytte, som der kan træffes beslutning om ved en generalforsamling.

Selskabslovens § 194 fastsætter regler om tilbagebetaling af udbetalinger, der er sket til kapitalejerne i strid med selskabslovens bestemmelser.

Til § 237

Den gældende § 284 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, hvem der udgør et gensidigt forsikringsselskabs medlemmer, og hvilke reglerne der gælder for medlemmernes hæftelse. Den gældende § 285 i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte nærmere regler vedrørende medlemmers m.v. hæftelse.

Den foreslåede § 237 viderefører den gældende §§ 284 og 285 i lov om finansiel virksomhed i én ny selvstændig bestemmelse.

Det foreslås i § 237, *stk. 1*, at medlemmer af et gensidigt forsikringsselskab er selskabets forsikringstagere og kun disse.

Bestemmelsen indebærer, at et gensidigt selskab ikke kan tegne forsikringer uden samtidig at optage forsikringstagerne som medlemmer.

Det foreslås i *stk. 2*, at skal medlemmerne hæfte for selskabets forpligtelser, skal omfanget heraf fastsættes i vedtægterne.

Bestemmelsen indebærer et krav om fastsættelse af medlemmernes hæftelsesansvar i selskabets vedtægter i det omfang, medlemmerne skal hæfte for selskabets forpligtelser.

Medlemmerne i et gensidigt forsikringsselskab kan hæfte for selskabets forpligtelser på forskellige måder. Eksempelvis kan hæftelsen være solidarisk, hvorved hvert enkelt medlem hæfter for hele fordringen. Hæftelsen kan endvidere være proratarisk, hvorved det enkelte medlem kun hæfter for en del af fordringen. Endelig kan hæftelsen være personligt, dvs. medlemmet hæfter med hele sin formue. Der er muligt at kombinere de forskellige hæftelsesformer. Dog hæfter det enkelte medlem altid subsidært, hvorfor det alene er selskabet, der kan gøre kravet gældende over for medlemmerne, jf. det foreslåede *stk. 3*.

Vedtægtsbestemmelser, hvorefter det enkelte medlem alene er forpligtet til at betale årets præmie, men hvor der ikke foreligger en yderligere indbetalingspligt (hæftelse) i tilfælde af underbalance i selskabet, vil være et eksempel på, at selskabets medlemmer ikke hæfter for selskabets forpligtelser. I en sådan situation vil forholdet falde uden for den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*. Derimod vil en vedtægtsbestemmelse, hvorefter medlemmerne alene hæfter med et begrænset beløb f.eks. et beløb svarende til et års ekstra præmie, være udtryk for en medlems hæftelse. Hvis et gensidigt selskab vælger at have en vedtægtsbestemmelse om medlems hæftelse, skal der eksistere en bundgrænse for, hvor lille denne hæftelse kan være. En sådan er ikke fastsat i lovgivningen, da dette er overladt til det enkelte selskab.

Det foreslås i *stk. 3*, at medlemmernes hæftelse for selskabets forpligtelser kan kun gøres gældende af selskabet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer et forbud mod, at der i vedtægterne fastsættes bestemmelser om, at selskabets kreditorer subsidært kan søge fyldestgørelse hos selskabets medlemmer. Medlemmerne risikerer således ikke at skulle betale direkte til selskabets kreditorer. Medlemmernes solidariske hæftelse udmøntes på den måde, at de beløb, som kan og bør indkræves hos selskabets medlemmer til dækning af selskabets forpligtelser, indgår i selskabets kasse, således at der kan opnås en retfærdig fordeling af midlerne til samtlige kreditorer.

Det foreslås i *stk. 4*, at selskabets krav mod medlemmer til opfyldelse af hæftelsen for selskabets forpligtelser ikke kan overdrages eller pantsættes.

Selskabets krav kan således ikke overdrages eller pantsættes, hvilket indebærer, at der heller ikke kan foretages udlæg i selskabets krav mod medlemmerne til opfyldelse af den gensidige hæftelse.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for de gensidige forsikringsselskaber vedrørende hæftelse for medlemmer og garanter, tilbagebetaling af garantikapital og betingelser for uddeling til medlemmerne af selskabets midler.

Finanstilsynet kan med den foreslåede bestemmelse blandt andet fastsætte regler for de gensidige forsikringsselskaber vedrørende hæftelse for medlemmer og garanter.

Den foreslåede *stk. 5* viderefører den gældende § 285 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet har med den gældende hjemmel udstedt bekendtgørelse nr. 113 af 12. marts 1993 om medlems hæftelse i gensidige forsikringsselskaber ved deltagelse i coassurancevirksomhed.

Til § 238

Det følger af den gældende § 286 i lov om finansiel virksomhed, hvilke regler der gælder, hvis et forsikringsselskab tegner genforsikring hos et gensidigt forsikringsselskab.

Med den foreslåede § 238 videreføres den gældende § 286 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis et forsikringsselskab tegner genforsikring i et gensidigt forsikringsselskab, kan det med hjemmel i vedtægterne aftales, at det skal være fritaget for medlemsansvar.

Bestemmelsen omhandler et forsikringsselskabs genforsikring hos et gensidigt selskab.

Virkningen af bestemmelse er, at det forsikringsselskab, som tegner genforsikring i et gensidigt selskab, ikke hæfter for selskabets forpligtelser, hvis dette aftales med hjemmel i det gensidige selskabs vedtægter.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at for livsforsikringer må det samlede beløb af sådanne genforsikringer for egen regning ikke overstige 10 pct. af det overtagende selskabs samlede forsikringssum.

Det foreslås endvidere i *stk. 2, 2. pkt.*, at for livrenteforsikring skal denne beregning af forsikringssummen regnes lig 10 gange det årlige rentebeløb.

Efter reglen medregnes genforsikring for egen regning kun inden for det fastsatte maksimum, hvilket giver en noget videre adgang til at overtage genforsikring, der ikke deltager i det gensidige ansvar, uden at der derved pålægges medlemmerne større risiko end efter de gældende regler. For livrenteforsikrings vedkommende medregnes det årlige rentebeløb kun ti gange.

Det foreslås i *stk. 3*, at for skadesforsikring må præmien af sådanne genforsikringer ikke uden Finanstilsynets tilladelse overstige 10 pct. af selskabets samlede præmieindtægt.

Gensidige skadesforsikringsselskaber har en begrænset mulighed for at overtage genforsikringer uden gensidigt ansvar. En sådan begrænsning er, som for livsforsikring, begrundet i, at selskabet ellers kunne miste sin karakter af gensidigt selskab, og at det ikke ville være rimeligt, at medlemmerne i større omfang skulle hæfte for den risiko, der er forbundet med en forholdsvis stor bestand af forsikringer, som ikke deltager i det gensidige ansvar.

Til § 239

Det følger af den gældende § 287 i lov om finansiel virksomhed, at et gensidigt forsikringsselskab, eller et gensidigt forsikringsselskabs datterselskaber, ikke må erhverve egne garantiandele, i såvel eget selskab som i moderselskabet.

Med den foreslåede § 239 videreføres den gældende § 287 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gensidigt forsikringsselskab ikke mod vederlag må erhverve egne garantiandele til eje eller pant.

Bestemmelsen er begrundet i samme hensyn som forbuddet mod, at et aktieselskab erhverver egne aktier, og derved nedsætter selskabets egenkapital ved uformelt at lade midler gå tilbage til aktionærerne.

Hensynet til selskabets kreditorer gør det rimeligt at anvende samme regler på den ansvarlige garantikapital i et gensidigt selskab, uanset hvad vedtægterne bestemmer om medlemmernes hæftelse.

Det er muligt for et gensidigt gruppe 2-forsikringsselskab at nedsætte garantikapitalen, hvis Finanstilsynet giver samtykke hertil, jf. § 32, stk. 4, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 1358 af 22. november 2016 om opgørelse af basiskapital for gruppe 2-forsikringsselskaber og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber (basiskapitalbekendt-

gørelsen). Finanstilsynet kan endvidere fastsætte nærmere krav i forbindelse med et gensidigt gruppe 2-forsikringsselskabs tilbagebetaling af garantikapitalen, jf. § 32, stk. 4, 2. og 3. pkt., i basiskapitalbekendtgørelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at et gensidigt forsikringsselskabs datterselskaber ikke mod vederlag må erhverve garantiandele i moderselskabet til eje eller pant.

Bestemmelsen svarer til forbuddet i selskabslovens § 205, stk. 4, om datterselskabers erhvervelse af egne aktier i moderselskabet. En tilsidesættelse af forbuddet vil have samme konsekvens som moderselskabets erhvervelse af egne aktier, dvs. en nedsættelse af selskabets egenkapital, idet værdien af datterselskabet er et aktiv i moderselskabet. Situationen er den samme som, hvis et gensidigt selskabs datterselskab erhverver garantiandele i moderselskabet.

Til § 240

Det følger af den gældende § 288 i lov om finansiel virksomhed, at et gensidigt forsikringsselskab skal registrere garanternes identitet.

Med den foreslåede § 240 videreføres og sammenskrives den gældende § 288, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med den gældende § 288, stk. 2 og 3, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen svarer til § 50 i selskabsloven, hvor der stilles krav om en ejerbog, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *1. pkt.*, at der i gensidige forsikringsselskaber skal føres en fortegnelse over garantiandelene med angivelse af garanternes navn, stilling og bopæl.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at selskabet kender garanternes identitet og har relevans, når selskabet skal give garanterne meddelelser om eksempelvis ændring af selskabets vedtægter.

Fortegnelsen kan føres fysisk eller elektronisk.

Det foreslås i *2. pkt.*, at noteringen af garantiandelen skal påtegnes.

Det foreslåede indebærer, at selskabet skal påtegne noteringen af garantiandelen, så den bliver juridisk gyldig. Påtegningen kan også foretages digitalt.

Til § 241

Det følger af den gældende § 111 i lov om finansiel virksomhed, at medlemmer og garanter i et gensidigt forsikringsselskab har indflydelse på selskabet gennem stemmeret på generalforsamlingen. Selskabets vedtægter kan dog bestemme, at generalforsamlingen består af delegerede valgt af medlemmerne og garanterne eller stedfortrædere for disse.

Den foreslåede § 241 viderefører den gældende § 111 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at medlemmers og garanters ret til at træffe beslutning i et gensidigt forsikringsselskab udøves på generalforsamlingen, hvor ethvert medlem skal have mindst én stemme, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med den selskabsretlige regel om, at medlemmers ret til at træffe beslutninger i selskabet udøves på generalforsamlingen. Bestemmelsen skal således fortolkes i overensstemmelse med de selskabsretlige regler herom, jf. selskabslovens § 46, stk. 1, 1. pkt. og § 76, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at det uanset det foreslåede stk. 1 i vedtægterne kan bestemmes, at generalforsamlingen består af delegerede, som er valgt af medlemmerne og garanterne eller stedfortrædere for disse.

Bestemmelsen indebærer, at medlemmerne udøver deres stemmeret til valg af delegerede, hvorefter det er de delegerede som udgør og træffer beslutninger på generalforsamling.

Betegnelsen "delegerede" er udtryk for en forsamling, der repræsenterer medlemmer og garanters, som er blevet udpeget ved indirekte valg. Delegerede er således ikke et selskabsretligt begreb, men derimod en speciel ordning i den finansielle lovgivning, der i sit formål adskiller sig fra de gængse repræsentantskaber.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at medlemmerne har mulighed for løbende at tage stilling til de delegerede. Det er derfor en forudsætning, at medlemmer løbende træffer et aktivt valg af delegerede til generalforsamlingen, hvorved medlemmerne sikres mulighed for at få indirekte indflydelse på generalforsamlingen. Selskabets vedtægter skal således indeholde tilsvarende bestemmelser, som sikrer, at medlemmerne løbende har mulighed for at tage stilling til de delegerede.

Til § 242

Det følger af den gældende § 112 i lov om finansiell virksomhed, hvilke forhold der skal fremgå af et gensidigt forsikringsselskabs vedtægter.

Den foreslåede § 242 viderefører den gældende § 112 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at gensidige forsikringsselskabers vedtægter ud over det, der er anført i §§ 28 og 29 i selskabsloven, skal indeholde bestemmelser om medlemmers og garanters ansvar for selskabets forpligtelser og om medlemmers og garanters indbyrdes hæftelse, jf. den foreslåede § 237, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at gensidige forsikringsselskabers vedtægter ud over det, der er anført i §§ 28 og 29 i selskabsloven, skal indeholde bestemmelser om, hvorvidt selskabet skal kunne overtage genforsikring uden gensidigt ansvar.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at gensidige forsikringsselskabers vedtægter ud over det, der er anført i §§ 28 og 29 i selskabsloven, skal indeholde bestemmelser om, hvorvidt garantikapitalen skal forrentes, og i givet fald efter hvilke regler.

Efter § 28 i selskabsloven skal et gensidigt forsikringsselskabs vedtægter indeholde:

- selskabets navn og eventuelle binavne,
- selskabets formål,
- garantikapitalens størrelse og antallet af garantiandele eller garantiandelens pålydende værdi,
- medlemmer og garanters rettigheder,
- selskabets ledelsesorganer, herunder oplysning om den valgte ledelsesstruktur, jf. § 111 og oplysning om antallet eller mindste og højeste antal medlemmer af de forskellige ledelsesorganer og eventuelle suppleanter samt valgperioden for medlemmerne af det øverste ledelsesorgan,
- indkaldelse til generalforsamling og
- selskabets regnskabsår.

Det følger af selskabsloven § 29, at vedtægterne for et gensidigt forsikringsselskab skal indeholde oplysning om de beslutninger, der efter selskabsloven skal optages i vedtægterne, og om det seneste ophørstidspunkt for selskabet, hvis selskabets levetid er begrænset.

Se endvidere bemærkningerne til lovforslagets §§ 237 og 238.

Herudover skal der tages stilling til fordeling af årets overskud.

Til § 243

Det følger af den gældende § 113 i lov om finansiell virksomhed, at vedtægtsændringer træffes på generalforsamling, samt at visse væsentlige ændringer i et selskabs formål kræver vedtagelse med særlig flertal, med mindre andet er bestemt i vedtægterne.

Den foreslåede § 243 viderefører den gældende § 113 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at generalforsamlingen træffer beslutning om ændring af vedtægterne, jf. dog § 102, stk. 3, i selskabsloven.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at beslutningen er kun gyldig, hvis den tiltrædes af mindst to tredjedele af de afgivne stemmer.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at beslutningen i øvrigt skal opfylde vedtægterne i sin helhed.

Bestemmelsen fastsætter, at vedtægtsændringer kræver kvalificeret flertal på 2/3 af de afgivne stemmer – og dermed ikke af de stemmeberettigede. Bestemmelsen foreskriver endvidere, at beslutning om vedtægtsændringer skal opfylde eventuelle andre krav, som måtte fremgå af vedtægterne.

Bestemmelsen svarer til selskabslovens § 106, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at væsentlige ændringer i et gensidigt forsikringsselskabs formål kan, medmindre andet er bestemt i vedtægterne, kun vedtages, når der opnås tilslutning hertil fra tre fjerdedele af garanterne og tre fjerdedele af medlemmerne eller, hvis generalforsamlingen består af delegerede, fra tre fjerdedele af disse.

Det foreslås i *2. pkt.*, at meddelelse til garanterne om sådanne ændringer skal gives senest 8 dage efter beslutningen på generalforsamlingen.

Det foreslås i *3. pkt.*, at garant, der modsætter sig sådanne ændringer, kan, når de senest 1 måned efter generalforsamlingen fremsætter begæring derom, forlange, at de andre garant skal overtage deres garantiandele.

Bestemmelsen fastslår, at væsentlige ændringer i et selskabs formål kræver vedtagelse med særligt flertal. Beslutningen kræver således kvalificeret flertal på 3/4 af de stemmeberettigede, og ikke som efter stk. 1, de afgivne stemmer.

Det er op til selskabet selv at vurdere, om der sker væsentlige ændringer i et selskabs formål. Selskabet bør fastsætte deres egne kriterier om væsentlighed, der er så objektive som muligt, for hvornår der er tale om væsentlige ændringer af selskabets formål.

Hvis et gensidigt selskab skal træffe beslutning om vedtægtsændringer af anden karakter end "væsentlige ændringer i selskabets formål", finder bestemmelsen i stk. 1 anvendelse med kvalificeret flertal på 2/3 af de afgivne stemmer.

Det er muligt for et gensidigt forsikringsselskab at fravige bestemmelsens afstemningsregel med 3/4 af de stemmeberettigede. Denne fravigelse må dog ikke lempe afstemningsreglen, da den har til formål at sikre beskyttelsen af medlemmerne og garantterne.

Til § 244

Den gældende § 289 i lov om finansiel virksomhed angiver de muligheder, der er for at anlægge søgsmål i gensidige forsikringsselskaber vedrørende formaliteten i tilknytning til beslutninger truffet af generalforsamlingen.

Med den foreslåede § 244 videreføres den gældende § 289 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at en stemmeberettiget, et medlem af bestyrelsen eller en direktør kan anlægge søgsmål vedrørende en generalforsamlingsbeslutning, som ikke er blevet til på lovlig måde, eller som er stridende mod denne lov eller det gensidige forsikringsselskabs vedtægter.

Bestemmelsen svarer til selskabslovens § 109.

Bestemmelsen fastlægger, hvem der kan anlægge sag til omstødelse af en generalforsamlingsbeslutning som ulovlig, dvs. hvem der er søgsmålsberettiget. Det er ikke hensigten med bestemmelsen at afskære det almindelige partsbegreb. Alle, der har en retlig interesse i beslutningens indhold vil, således kunne anlægge sag herom.

Hvis et gensidigt forsikringsselskab i deres vedtægter har valgt, at delegerede udgør generalforsamlingen, er det kun de delegerede, der er stemmeberettigede på en generalforsamling. Dermed kan medlemmer ikke anlægge søgsmål efter bestemmelsen.

Bestemmelsen finder eksempelvis anvendelse, hvis en generalforsamling ikke har været lovligt indkaldt, eller hvis vedtægternes majoritetskrav ikke var opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at et søgsmål skal være anlagt senest 3 måneder efter beslutningen, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i *2. pkt.*, at sker dette ikke, anses beslutningen for gyldig.

Bestemmelsen indeholder en forældelsesfrist, hvorefter beslutninger opnår gyldighed, hvis de ikke bestrides inden fristen på de 3 måneder. Dog gælder dette ikke for forhold omfattet af det foreslåede stk. 3. Overholdes fristen ikke, anses beslutningen for gyldig.

Hensigten med bestemmelsen er at undgå længere tids uvished om, hvorvidt en beslutning er gyldig.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at tidsfristen efter stk. 2 ikke finder anvendelse, når beslutningen ikke lovligt kunne tages selv med samtlige stemmeberettigedes samtykke.

Det foreslås endvidere i *stk. 3, nr. 2*, at tidsfristen efter stk. 2 ikke finder anvendelse, når der ifølge selskabets vedtægter kræves samtykke til beslutningen af alle eller visse medlemmer, garanter eller stemmeberettigede og sådant samtykke ikke er givet.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at tidsfristen efter stk. 2 ikke finder anvendelse, når indkaldelse til generalforsamlingen ikke er sket, eller de for selskabet gældende regler for indkaldelse væsentligt er tilsidesat.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, at tidsfristen efter stk. 2 ikke finder anvendelse, når den, der har rejst sagen efter udløbet af den i stk. 2 angivne tid, men dog senest 2 år efter beslutningen, har haft rimelig grund til forsinkelsen og retten på grund heraf og under hensyntagen til omstændighederne i øvrigt finder, at det vil være åbenbart urimeligt at anvende bestemmelserne i stk. 2.

Bestemmelsen er en undtagelse til 3-måneders fristen efter stk. 2.

Bestemmelsens nr. 1-3 medfører, at beslutningen er ugyldig og dermed ikke har retsvirkning, hvorimod bestemmelsens nr. 4 kan medføre fristforlængelse i særlige tilfælde.

Bestemmelsens nr. 1 vil eksempelvis kunne finde anvendelse, hvis beslutningen er truffet i strid med præceptive bestemmelser, herunder beskyttelse af en tredjemands lovhjemlet rettighed.

Bestemmelsens nr. 3 fjerner klagefristen på 3 måneder eksempelvis i de tilfælde, hvor indkaldelse til generalforsamling ikke foretages i overensstemmelse med det gensidige forsikringsselskabs vedtægter eller loven, herunder rettidig indkaldelse. Beslutninger på generalforsamlingen bliver således ikke gyldige, selvom klagefristen på 3 måneder er udløbet, når der er tale om grove fejl.

Bestemmelsens nr. 4 fungerer som en absolut fristforlængelse og finder således kun anvendelse i sjældne tilfælde, hvor det er åbenbart urimeligt, at anvende 3-måneders fristen efter stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at hvis retten finder, at generalforsamlingsbeslutningen ikke er blevet til på lovlig måde, eller er stridende mod denne lov eller selskabets vedtægter, jf. stk. 1, skal den ved dom kendes ugyldig eller ændres.

Det foreslås endvidere i *stk. 4, 2. pkt.*, at en ændring af generalforsamlingsbeslutningen dog kun kan ske, hvis der nedlægges påstand derom og retten er i stand til at fastslå, hvilket indhold beslutningen rettelig skulle have haft.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at rettens afgørelse har gyldighed for samtlige medlemmer og garant.

Det er ikke hensigten med bestemmelsen, at domstolene skal udgøre generalforsamlingen. Bestemmelsen finder således anvendelse i tilfælde, hvor det vil være klart, at generalforsamlingen ville have truffet en anden beslutning end den anfægtede, hvis stemmeafgivningen var gået til, som den burde. Eksempelvis hvis optællingen har været urigtig, eller man har ladet personer uden stemmeret afgive stemme.

Til § 245

Det følger af den gældende § 115, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at medmindre erhvervsministeren under hensyn til pensionskassens forhold tillader en anden sammensætning af bestyrelsen, skal denne bestå af en formand og et lige antal bestyrelsesmedlemmer, hvoraf mindst halvdelen skal vælges af og blandt medlemmerne i pensionskassen. Af den gældende § 115, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fremgår, at i vedtægterne kan det fastsættes, at valg af bestyrelsen og ændring af vedtægterne foretages af pensionskassens medlemmer ved urafstemning.

Den foreslåede bestemmelse i § 245 viderefører den gældende § 115 i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at bestyrelsen i en pensionskasse skal bestå af en formand og et lige antal bestyrelsesmedlemmer, hvoraf mindst halvdelen skal vælges af og blandt medlemmerne i pensionskassen. Det foreslås i 2. pkt., at erhvervsministeren dog under hensyn til pensionskassens forhold kan tillade en anden sammensætning.

Bestemmelsen fraviger det almindelige selskabsretlige princip, som fremgår af selskabslovens § 120, om, at flertallet af bestyrelsens medlemmer skal vælges af generalforsamlingen, idet erhvervsministeren kan tillade, at mindre end halvdelen af bestyrelsens medlemmer vælges af pensionskassens medlemmer.

Formålet med bestemmelsen er at give de organisationer, der står bag en tværgående pensionskasse, mulighed for at følge med i, hvorledes pensionsordningerne forvaltes, og hvordan medlemmerne betjenes. Der kan f.eks. være tale om arbejdstagerorganisationer, faglige organisationer og arbejdsgiverorganisationer, herunder offentlige myndigheder, der i kollektiv har oprettet og fastlagt væsentlige forhold vedrørende arbejdsmarkedspensioner.

Det foreslås i *stk. 2*, at det i vedtægterne kan fastsættes, at valg af bestyrelsen og ændring af vedtægterne foretages af pensionskassens medlemmer ved urafstemning.

Til § 246

Det følger af den gældende § 116, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelserne for gensidige selskaber i §§ 23 og 114 tilsvarende finder anvendelse for tværgående pensionskasser, jf. dog stk. 2 og § 284, stk. 2 og 3. Af den gældende § 116, stk. 2, fremgår det, at § 120, stk. 1 og 3, i selskabsloven ikke finder anvendelse for tværgående pensionskasser.

Den foreslåede bestemmelse i § 246 viderefører den gældende § 116 i lov om finansiel virksomhed med enkelte materielle ændringer. Henvisningen i den gældende § 116, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til, at § 23 finder anvendelse for tværgående pensionskasser foreslås ikke videreført, da det allerede fremgår af lovforslaget til §§ 31-35, at bestemmelserne finder anvendelse på tværgående pensionskasser. På samme måde foreslås det, at henvisningen i den gældende § 116, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til, at § 284, stk. 2 og 3 ikke finder anvendelse, ikke videreføres, da det allerede fremgår af lovforslagets § 248, at forslaget § 237, stk. 2-4, ikke finder anvendelse. Der er ikke tiltænkt en ændring i gældende ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at bestemmelserne for gensidige selskaber i § 237 finder tilsvarende anvendelse for tværgående pensionskasser, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at de regler i selskabsloven, der finder anvendelse for gensidige selskaber i medfør af lovforslagets § 237, ligeledes finder anvendelse for tværgående pensionskasser.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 120, stk. 1 og 3, i selskabsloven ikke finder anvendelse for tværgående pensionskasser.

Bestemmelsen indebærer, at § 120, stk. 1 og 3, i selskabsloven ikke finder anvendelse for tværgående pensionskasser, uanset henvisningen i stk. 1 til forslaget § 237, der henviser til selskabslovens regler, herunder § 120 i selskabsloven. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 245, stk. 1, der fraviger selskabslovens regler om valg af bestyrelsesmedlemmer. Der henvises i den forbindelse til forslaget § 245, stk. 1, og de specielle bemærkninger hertil.

Til § 247

Den gældende § 304 i lov om finansiel virksomhed indeholder en definition af tværgående pensionskasser.

Den foreslåede bestemmelse i § 247 viderefører § 304 i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer.

Det foreslås i § 247, *nr. 1*, at ved tværgående pensionskasser forstås foreninger eller sammenslutninger, hvis medlemmer enten er uddannet inden for bestemte uddannelsesområder eller er ansat i virksomheder af en bestemt art, og som har til formål som led i ansættelsesvilkårene eller som led i en anden tilknytning til en virksomhed at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmerne.

Bestemmelsen afgrænser begrebet tværgående pensionskasser til foreninger eller sammenslutninger, hvis medlemmer enten er uddannet inden for bestemt uddannelsesområder eller er ansat i virksomheder af en bestemt art og som har til formål som led i ansættelsesvilkårene eller som led i anden tilknytning at sikre pension eller ensartede regler for alle medlemmer.

Det foreslås i *nr. 2*, at ved tværgående pensionskasser forstås foreninger eller sammenslutninger, hvis medlemmer er selvstændige erhvervsdrivende inden for samme branche, og som har til formål at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmer.

Bestemmelsen afgrænser begrebet tværgående pensionskasser til foreninger eller sammenslutninger, hvis medlemmer er selvstændige erhvervsdrivende inden for samme branche, og som har til formål at sikre pension efter ensartede regler for alle medlemmer.

En meget stor del af de tværgående pensionskasser er stiftet for grupper med fælles uddannelse eller erhverv. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at en tværgående pensionskasse kan have medlemmer der tilhører begge de i bestemmelsen opregnede grupper.

Bestemmelsen indebærer, at tværgående pensionskasser ikke må optage medlemmer, der ikke falder inden for pensionskassernes potentielle medlemskreds, som på forhånd er nærmere defineret i vedtægterne. Tværgående pensionskasser må heller ikke optage medlemmer, der ikke har en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Til § 248

Det følger af den gældende § 305, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestemmelserne for gensidige livsforsikringsselskaber tilsvarende finder anvendelse for de tværgående pensionskasser, med de undtagelser der er nævnt i § 305, stk. 2. Af den gældende § 305, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, fremgår det, at § 284, stk. 2-4, ikke finder anvendelse på tværgående pensionskasser.

Den foreslåede bestemmelse i § 248 viderefører den gældende § 305 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle konsekvensrettelser. Herudover ændres bestemmelsen, så den omfatter gensidige forsikringsselskaber i stedet for gensidige livsforsikringsselskaber. Dette sker alene for at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med terminologien i resten af lovforslaget, og der er ikke tiltænkt materielle ændringer.

Det foreslås i § 248, at bestemmelserne for gensidige forsikringsselskaber tilsvarende finder anvendelse for de tværgående pensionskasser, bortset fra § 237, stk. 2-4.

Henvisningen til § 237 indebærer, at der ikke i vedtægterne kan være eller indføres regler om medlemshæftelse. Pensionskasserne er således efter loven foreninger med begrænset hæftelse. En vedtægtsbestemmelse eller generalforsamlingsbeslutning om medlemshæftelse eller om, at medlemmerne skal dække allerede konstaterede tab, er derfor ugyldig.

Kapitaltab i pensionskasser kan således kun dækkes ved genoprettelsesforanstaltninger, f.eks. nedskrivning af pensionstilsagn eller den garanterede grundlagsrente.

Til § 249

Det følger af den gældende § 306 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om afgrænsning af de tværgående pensionskassers medlemskreds og aktiviteter.

Finanstilsynet har endnu ikke udnyttet den gældende bemyndigelse til at fastsætte regler.

Den foreslåede bestemmelse i § 249 viderefører § 306 i lov om finansiel virksomhed uden materielle ændringer.

Det foreslås i § 249, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om afgrænsning af de tværgående pensionskassers medlemskreds og aktiviteter.

Afgrænsningen kan angå de aktiviteter tværgående pensionskasser og gensidige selskaber må udøve. Idet den væsentligste afgrænsning i de tværgående pensionskassers virksomhed ligger i medlemsoptagelsen, vil det væsentligste indhold i regler udstedt i medfør af bestemmelsen være præciseringer af medlemsafgrænsninger samt en regel om, at pensionskasserne ikke må drive akquisition uden for pensionskassernes potentielle medlemskreds.

Til § 250

§ 307 i lov om finansiel virksomhed fastsætter særlige regler om arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber.

Den foreslåede § 250 viderefører den gældende § 307 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at ved et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab forstås et livsforsikringsaktieselskab, der opfylder følgende betingelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at ved et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab forstås et livsforsikringsaktieselskab, der direkte eller indirekte fuldt ud ejes af forsikringstagernes faglige organisationer, eventuelt i fællesskab med de relevante branchers arbejdsgiverorganisationer.

Når det angives, at ejerkredsen direkte eller indirekte fuldt ud skal bestå af disse organisationer, indebærer dette, at organisationerne kan have et eller flere mellemliggende holdingselskaber. Livsforsikringsaktieselskabets umiddelbare ejere kan således godt være et holdingselskab, når blot dette holdingselskab er 100 pct. ejet af de pågældende organisationer.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at ved et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab forstås et livsforsikringsaktieselskab, der er etableret som følge af en overenskomstmæssig aftale.

Dette indebærer, at selskabet alene kan have kollektive ordninger på samme måde som en tværgående pensionskasse. Et selskab, der vælger at få status som arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab, betragtes herefter i princippet

som en tværgående pensionskasse, og det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskab kan derfor alene tegne forsikringer på samme måde som andre tværgående pensionskasser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at ved et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab forstås et livsforsikringsaktieselskab, der ifølge vedtægterne ikke udbetaler udbytte til ejerne.

Dette indebærer, at der ifølge vedtægterne skal fremgå, at der ikke betales udbytte til et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskabs ejerne.

Selvom selskabet opfylder de i *stk. 1, nr. 1-3*, anførte kriterier, er det stadig selskabets valg, om det ønsker status som et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab, idet dette kræver, at vedtægterne, udover det i *stk. 1, nr. 3* nævnte, tillige ændres som anført i det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at af selskabets vedtægter skal ud over det i *stk. 1, nr. 3*, nævnte fremgå følgende.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at af selskabets vedtægter skal ud over det i *stk. 1, nr. 3*, nævnte fremgå, at selskabet er et »arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab«.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at af selskabets vedtægter skal ud over det i *stk. 1, nr. 3*, nævnte fremgå, hvorledes der skal forholdes med selskabets formue, når der ikke længere er forsikringsmæssige krav mod selskabet.

Det er alene den situation, hvor alle forsikringerne er udløbet, der er omfattet af *stk. 2, nr. 2*. Såfremt der ikke er forsikringsmæssige krav mod selskabet som følge af forsikringsbestandens overdragelse, er det reguleret i det foreslåede *stk. 4*.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at af selskabets vedtægter skal ud over det i *stk. 1, nr. 3*, nævnte fremgå, at den skattefrit opsparede del af egenkapitalen skal anvendes til almenyttige eller velgørende formål.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at afståelse af aktier i selskabet til andre end den i *stk. 1, nr. 1*, nævnte kreds eller ændring af selskabets vedtægter vedrørende de i *stk. 1, nr. 3*, og *stk. 2* nævnte forhold kan ikke ske uden Finanstilsynets godkendelse.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at Finanstilsynets godkendelse kan alene meddeles, såfremt afståelsen eller vedtægtsændringen skønnes at være i de forsikredes interesse.

Bestemmelsen indebærer, at et selskab, der har valgt status som et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab, som hovedregel ikke kan ændre status tilbage til »almindeligt livsforsikringsaktieselskab« efterfølgende. Som anført ovenfor betragtes selskabet herefter i princippet som en tværgående pensionskasse. Kun i de særlige tilfælde, hvor en ændring af vedtægterne vil være til fordel for de forsikrede - og hvor et krav om opretholdelse af vedtægterne således vil være i strid med de forsikredes interesser - vil Finanstilsynets godkendelse kunne forventes givet. Sådanne særlige tilfælde kan være selskabets ophør, herunder ved fusion eller selskabets afvikling som forsikringsselskab i øvrigt, hvor et krav om selskabets fortsatte opretholdelse som arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab ikke vil være i overensstemmelse med de forsikredes interesser. I sådanne tilfælde kræves Finanstilsynets godkendelse af forsikringsbestandens overdragelse, jf. bemærkningerne til den foreslåede *stk. 4*.

Baggrunden for at kræve Finanstilsynets godkendelse er, at selskabet i modsat fald ville kunne skifte mellem en status som arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab og et »almindeligt« livsforsikringsaktieselskab afhængig af, hvad der var gunstigst - også skattemæssigt - i en aktuel situation. Dette vil ikke være til gavn for forsikringstagerne, der i givet fald ikke kunne få sikkerhed for, at den skattefrit opsparede kapital alene kunne anvendes til fordel for dem, svarende til forholdene i de tværgående pensionskasser, jf. ovenfor samt de ændrede skatteregler omtalt nedenfor.

I forbindelse med skattereglerne for de arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber bemærkes i øvrigt, at Finanstilsynet ikke vil meddele godkendelse af en vedtægtsændring, hvis en sådan ændrings formål skønnes at være, at ejerne kan opnå en udlodning af den skattefrit opsparede del af det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskabs egenkapital. Finanstilsynet vil i øvrigt i fornødent omfang rådføre sig med øvrige relevante offentlige myndigheder, herunder skatteministeriet, forinden en eventuel godkendelse meddeles.

For at skabe parallelitet med de tværgående pensionskasser, skal den skattefrit opsparede del af egenkapitalen ved selskabets ophør som arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab eller bestandens overdragelse, ikke komme til udbetaling til aktionærerne, men anvendes til fordel for de forsikrede. Dette svarer til forholdene i en tværgående pensionskasse, hvor medlemskredsen er kollektiv ejer af pensionskassen.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at overdrager selskabet sin forsikringsbestand, skal selskabet anvende den skattefrit opsparede del af egenkapitalen til fordel for de forsikrede.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at i tilfælde af overdragelse af en bestemt del af forsikringsbestanden er det alene den forholdsmæssige andel af den skattefrit opsparede del af egenkapitalen, der skal anvendes til fordel for de forsikrede.

Overdragelse af et selskabs forsikringsbestand til et andet selskab kan ske enten som led i et almindeligt salg af bestanden til et andet selskab eller ved en fusion.

Efter *stk. 4* skal selskabet anvende den skattefrit opsparede del af egenkapitalen – eller en forholdsmæssig andel heraf – til fordel for de forsikrede. Ved en almindelig bestandsoverdragelse vil dette kunne ske ved eksempelvis, at den skattefrit opsparede del af egenkapitalen anvendes til en forøgelse af tilsagnene eller en øget bonusudjævningshensættelse.

Er der tale om, at det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskab ønsker at fusionere med et »almindeligt livsforsikringsaktieselskab« med sidstnævnte som det fortsættende selskab, vil Erhvervsministerens godkendelse af den til fusionen knyttede bestandsoverdragelse i medfør af lovforslagets § 195, *stk. 1*, alene kunne gives, hvis den skattefrit opsparede del af egenkapitalen i det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskab samtidig anvendes til fordel for forsikringstagerne. Dette kan eksempelvis ske som ovenfor anført ved en forøgelse af tilsagnene, en øget bonusudjævningshensættelse eller ved, at det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskab beslutter, at den del af vederlaget, der svarer til den skattefrit opsparede del af egenkapitalen, i forbindelse med fusionen indskydes i en nyoprettet forening, hvori forsikringstagerne er medlemmer, og som bliver aktionær i det fortsættende selskab.

Den model, som *stk. 4* indebærer, svarer i hovedtræk til den såkaldte »indkapslingsmodel«, der gælder for spare- og andelskassers omdannelse til aktieselskaber, hvor sparekassens formue indkapsles som en bunden sparekasserreserve, der eksempelvis ved selskabets ophør skal anvendes til almennyttige eller velgørende formål. Til forskel herfra er i det foreliggende dog ikke tale om et forud fastlagt beløb, idet størrelsen af den skattefrie del og den opsparede egenkapital løbende ændres. Derimod er beløbet, som det er tilfældet for de indkapslede reserver i spare- og andelskasser, en del af egenkapitalen.

Til § 251

Det følger af den gældende § 294 i lov om finansiel virksomhed, at for at et selskab kan være omfattet af §§ 295-303, stilles der en række kumulative krav til vedtægterne om selskabets virksomhed.

Med den foreslåede § 251 videreføres den gældende § 294 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1 nr. 1*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af, at selskabets formål er begrænset til at tegne forsikringer mod ulykke og sygdom således, at de forsikrede tillige er forsikringstagere, eller til at tegne forsikringer for husdyr.

Det følger af *stk. 1, nr. 1*, at et selskab, der ønsker sig underlagt lovforslagets §§ 252-257, må begrænse sit formål til forsikringsvirksomhed inden for enten forsikringsarterne ulykke og sygdom eller husdyrsforsikring.

Kravet i *stk. 1, nr. 1*, om identitet mellem forsikrede og forsikringstager, og om obligatorisk medlemskab af selskabet, medfører således, at selskabet kun kan tegne forsikringer på medlemmernes eget liv og helbred. Dette indebærer endvidere, at selskabet ikke i tilknytning til forsikringen på medlemmets eget liv, også kan tegne forsikring for medlemmets ægtefælle og/eller børn (familie-ulykkesforsikring), medmindre disse selvstændigt indtræder som medlemmer og forsikringstagere.

Tilladelse til husdyrsforsikring gives sædvanligvis efter forsikringsklasse 9, afgrænset i overensstemmelse med vedtægternes formål. Husdyrsforsikringer kan omfatte flere forsikringstyper, som alle vil være omfattet af stk. 1, nr. 1. Risikoen kan være egentlig livsforsikring, der medfører udbetaling af forsikringssum ved husdyrets død uanset årsag, men forsikringen kan eksempelvis også omfatte helbredelsesudgifter i tilfælde af husdyrets sygdom (dyrlægeudgifter).

Det foreslås i *stk. 1 nr. 2*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af, at selskabet kun driver virksomhed her i landet.

Det følger af stk. 1, nr. 2, at et gensidigt forsikringsselskab, der ønsker sig underlagt lovforslagets §§ 252-257, må begrænse sin virksomhed inden for landets grænser.

Kravet i stk. 1, nr. 2, om kun at drive virksomhed her i landet medfører således, at selskabet kun kan tegne forsikringer i Danmark.

Det foreslås i *stk. 1 nr. 3*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af, at selskabet ikke tegner forsikringer for længere perioder end 1 år ad gangen.

Bestemmelsens stk. 1, nr. 3 udelukker ikke, at det i forsikringsbetingelserne aftales, at den tegnede forsikring automatisk fortsætter for et år ad gangen, hvis den ikke af en af parterne opsiges til ophør ved udløbet af et forsikringsår med det aftalte varsel, jf. forsikringsaftalelovens § 31.

Det foreslås i *stk. 1 nr. 4*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af, at selskabet kun tegner direkte forsikringer.

Stk. 1, nr. 4, udelukker, at selskabet overtager genforsikring af forsikringer tegnet af andre forsikringsselskaber, jf. stk. 1, nr. 5.

Det foreslås i *stk. 1 nr. 5*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af, det højeste beløb, som selskabet uden genforsikring kan overtage på enkelt risiko, eller bestemmelse om, at regler herom fastsættes af Finanstilsynet i forbindelse med udstedelse af tilladelse.

Finanstilsynet bemyndigelse i den gældende lov om finansiel virksomhed § 294, stk. 1, nr. 5, til at fastsætte regler om det højeste beløb, et selskab kan overtage på en enkelt risiko uden genforsikring, er ikke udnyttet.

Det foreslås i *stk. 1 nr. 6*, at bestemmelserne i §§ 252-257 omfatter gensidige skadeforsikringsselskaber, hvis vedtægter indeholder angivelse af mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne.

Beslutning om nedsættelse af forsikringsydelserne efter stk. 1, nr. 6, er en generel foranstaltning, der berører alle forsikringer, der er indtegnet i selskabet. Enkelte forsikringstagere vil være beskyttet af almindelige forsikringsaftaleretlige regler. Dette indebærer, at selskabet i skadetilfælde – uanset dets økonomi – vil være forpligtet til at udrede den aftalte forsikringsydelse, eventuelt nedsat efter den generelle nedsættelse af samtlige tegnede forsikringer.

Bestemmelsen er en forudsætning for, at de lempeligere krav ved stiftelse af et gensidigt skadeforsikringsselskab med begrænset formål, finder anvendelse. Bestemmelsen fritager således ikke i sig selv selskabet fra tilsyn efter denne lov. En fritagelse fra tilsyn, uden dispensation efter § 256, er kun muligt, hvis selskabet opfylder § 255.

Selv om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan selskabet alligevel ikke kræve at være omfattet af de mere lempelige bestemmelser i lovforslagets §§ 252-257, hvis selskabet har et sådant omfang eller karakter, at den rammes af en eller flere af de begrænsninger, der er nævnt under stk. 2, nr. 1 eller 2. Selskabet bliver i så fald underlagt fuldt tilsyn.

Formuleringen medfører ikke, at stk. 1, nr. 1-6, skal gengives ordret i selskabets vedtægter, men blot, at vedtægterne skal omfatte alle seks punkter og indeholde klare regler, der dokumenterer, at de betingelser, der er nævnt i stk. 1, er opfyldte. Selskabets formål skal endvidere være begrænset til ét af de under stk. 1, nr. 1, nævnte to formål.

Ved ulykke og sygdom gives tilladelse til forsikringsklasserne 1 og 2, men en tilladelse kan tillige begrænses til at omfatte en del af de risici, der hører under vedkommende klasse, jf. § 4, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1233 af 22. oktober

2007 om tilladelse til skadesforsikringsselskaber og captivegenforsikringsselskaber. Derved kan tilladelsen afgrænses, således at den bliver i overensstemmelse med vedtægternes formålsparagraf.

Bestemmelsens stk. 1 indeholder tillige betingelse om, at de forsikrede er forsikringstagere. Forsikrede er i personforsikring den sædvanligt anvendte betegnelse for en person, på hvis liv eller helbred forsikringen tegnes. Kravet om, at den forsikrede tillige skal være forsikringstager indebærer derfor, at selskabet skal indgå aftalen med den, på hvis liv eller helbred forsikringen skal tegnes. Det gensidige selskabs forsikringstagere, og kun disse, betragtes som medlemmer af selskabet. Efter forsikringsaftalelovens terminologi, er forsikringstageren den, der afslutter forsikringsaftalen med selskabet, og som har krav på forsikringsydelsen, hvis andet ikke er aftalt.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at et gensidigt skadesforsikringsselskab ikke omfattes af bestemmelserne i §§ 252-257, hvisden årlige præmieindtægt overstiger et af Finanstilsynet fastsat beløb.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at et gensidigt skadesforsikringsselskab ikke omfattes af bestemmelserne i §§ 252-257, hvis mindre end halvdelen af den årlige præmieindtægt stammer fra fysiske personer, der er medlemmer af selskabet.

Bestemmelserne præciserer, at gensidige skadesforsikringsselskaber, hvis virksomhed er omfattet af stk. 2, ikke er omfattet af reglerne i lovforslagets §§ 252-257, selv om selskabet i øvrigt opfylder betingelserne i stk. 1.

Ifølge Solvens II-direktivet (2009/138/EF) må et gruppe 1-forsikringsselskabs årlige bruttopræmieindtægt ikke overstige 5 million euro, hvis selskabet ikke skal være omfattet af direktivet. Bestemmelsen er implementeret i lovforslagets § 8, stk. 1, nr. 13 og medfører, at et gensidigt skadesforsikringsselskab ikke er omfattet af lovforslagets §§ 252-257, hvis den årlige præmieindtægt overstige 5 millioner euro.

Til § 252

Det følger af den gældende § 295, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at det i vedtægterne kan bestemmes, at der ikke er en direktion. Endvidere følger det af § 299, at hvis selskabet ikke har en direktion, udføres hvervet af bestyrelsen.

Med den foreslåede § 252 videreføres den gældende § 295, stk. 2, og sammenskrives med den gældende § 299 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at det i vedtægterne kan bestemmes, at der ikke skal ansættes en direktion.

Bestemmelsen medfører, at hvis bestyrelsen undlader at ansætte en direktion, vil alle de pligter, der normalt påhvile direktionen, i stedet påhvile bestyrelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at har selskabet ingen direktion, udføres de hverv, der i lov eller i medfør af lov er henlagt til direktionen, af bestyrelsen.

Bestemmelsen medfører således, at bestyrelsen får ansvaret for den daglige ledelse af selskabet, herunder bogføring og formueforvaltning. Endvidere får bestyrelsen ansvaret for, at selskabet råder over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, jf. lovforslagets § 140, stk. 1.

Bestyrelsen skal endvidere samlet set opfylde kravene om egnethed og hæderlighed på samme vis som kravene til en direktør.

Bestyrelsen i et selskab, der har besluttet at undlade at ansætte en direktion, vel vidende at bestyrelsen der tillige må påtage sig direktionens hverv, vil blive omfattet af al relevant lovgivning, der pålægger direktionen i en forsikringsvirksomhed ansvar og pligter.

Til § 253

Det følger af den gældende § 295, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at visse bestemmelser ikke finder anvendelse ved stiftelse af gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål.

Den gældende § 295, stk. 1, foreslås videreført uændret, men flyttes til kap. 1 - særlige regler om anvendelsesområde for forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 253, at bestemmelserne i lovforslagets § 242, nr. 2, og § 158, stk. 2, ikke finder anvendelse ved stiftelse af gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål, jf. § 251.

De i § 253 nævnte paragraffer omfatter retsregler, der normalt skal iagttages ved stiftelsen af et forsikringsaktieselskab eller et gensidigt forsikringsselskab. Disse regler kan et gensidigt skadeforsikringsselskab undlade at iagttage, hvis betingelserne i lovforslagets § 251 om selskabets begrænsede virksomhed er opfyldt. I stedet gælder de mindre byrdefulde regler i lovforslagets § 254 ved stiftelse af et gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål.

Ved stiftelse af et selskab omfattet af forslaget § 251, skal kravene til vedtægternes indhold efter forslaget § 242, endvidere følges.

Reglen om, at vedtægterne ikke skal opfylde lovforslagets § 242, nr. 2, skyldes, at gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål, kun må tegne direkte forsikring, jf. lovforslagets § 251, stk. 1, nr. 4. Dermed fraviges reglen i lovforslagets § 242, nr. 2, hvorefter et gensidigt forsikringsselskabs vedtægter skal indeholde bestemmelser om overtagelse af genforsikring.

Det bemærkes, at stiftelsesproceduren for gensidige skadeforsikringsselskaber med begrænset formål er identisk med stiftelsesproceduren for andre gensidige skadeforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 31, stk. 1.

Til § 254

Det følger af den gældende § 296 i lov om finansiel virksomhed, hvordan et gensidigt skadeforsikringsselskab med begrænset formål skal stiftes.

Med den foreslåede § 254 videreføres den gældende § 296 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i § 254, at indtegnning af medlemmer eller garanter ikke kan finde sted, inden udkast til vedtægter er affattet. Udkastet skal fremlægges ved indtegningen.

Bestemmelsen fastsætter den fremgangsmåde, der skal følges, for at selskabet kan anses for stiftet. Hovedvægten lægges på vedtægternes indhold og den konstituerende generalforsamling.

Initiativtagerne til stiftelsen af selskabet må i princippet gå frem på samme måde som ved stiftelse af foreninger i almindelighed, dvs. undersøge om der er grundlag for selskabets virksomhed. Der er tale om en bunden opgave, hvor udkastet til vedtægterne skal opfylde lovens almindelige betingelser, jf. lovforslagets § 242, med de begrænsninger, der fremgår af lovforslagets § 251.

Til § 255

Det følger af den gældende § 301 i lov om finansiel virksomhed, hvilke betingelser, som skal være opfyldt, for at et gensidigt skadeforsikringsselskab umiddelbart er fritaget for tilsyn uden ansøgning.

Med den foreslåede § 255 videreføres den gældende § 301 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at gensidige skadeforsikringsselskaber, der omfattes af § 251, stk. 1, og som kun driver virksomhed inden for et snævert begrænset landområde, ikke omfattes af denne lovs bestemmelser, jf. dog stk. 2 og 3, hvis de indtegnede forsikringer tilsammen ikke overstiger 3 mio. kr.

Fritagelse for tilsyn i medfør af bestemmelsen forudsætter som udgangspunkt, at selskabets vedtægter opfylder de seks betingelser efter § 251, stk. 1. Derudover indeholder bestemmelsen yderligere to betingelser, som skal være opfyldt, for at selskabet er fritaget for tilsyn. Således skal selskabets aktivitet være begrænset til et snævert landområde og forsikringssummen for de af selskabet tegnede forsikringer må ikke overstige 3 millioner kr. Hvis blot en af forudsætnin-
gerne for at være undtaget fra loven ikke længere opfyldes, medfører det krav om tilladelse efter lovens almindelige bestemmelser.

Forud for etablering af et gensidigt skadesforsikringsselskab, der skal kunne udøve sin virksomhed uden tilsyn efter lovforslagets §§ 252-257, må stifter således sikre sig, at betingelserne er opfyldt. Påbegynder et selskab forsikringsvirksomhed i strid med disse regler, uden at have opnået dispensation efter lovforslaget § 256, overtræder selskabet reglerne om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets § 14.

Afgrænsningen af et snævert begrænset landområde kan eksempelvis ske ved angivelse af de postdistrikter, inden for hvilke selskabet tegner forsikringer.

Er betingelserne i bestemmelsen således opfyldt, er selskabet ikke undergivet lovens øvrige bestemmelser, hvilket navnlig indebærer, at selskabet ikke skal søge om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Det bemærkes, at selv om selskabet ikke er forpligtet af lovens regler ud over kravene i lovforslagets § 251, må det imidlertid anses for hensigtsmæssigt, at stifterne af selskabet iagttager stiftelsesreglerne i lovforslagets §§ 252-257, idet selskabet, på grund af vækst, senere kan blive omfattet af tilsyn.

Beløbet på 3 mio. kr. er den samlede forsikringssum for de indtegnede forsikringer, dvs. selskabets maksimale risiko efter de indgåede forsikringsaftaler. Beløbet er ikke pristalsreguleret, og prisudviklingen kan derfor let medføre, at et selskab rammer loftet for den maksimale forsikringssum og derved bringes ind under tilsynsreglerne, medmindre der søges dispensation efter lovforslagets § 256.

Når gensidige skadesforsikringsselskaber ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, vil de som oftest i stedet være underlagt lov om visse erhvervsdrivende virksomheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at selskaber, der omfattes af stk. 1, dog skal betegne sig som gensidige, jf. § 38, som finder tilsvarende anvendelse.

Af bestemmelsen følger en navnepligt til tydeligt at angive et selskabs egenskab som gensidigt selskab.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvis et gensidigt skadeforsikringsselskab er undergivet tilsyn i medfør af denne lov, forbliver selskabet under tilsyn, selv om det sidenhen opfylder betingelserne for fritagelse efter stk. 1.

Det foreslås i *2. pkt.*, at Finanstilsynet dog kan fritage selskabet for tilsyn, hvis selskabet fremsætter anmodning herom i henhold til en generalforsamlingsbeslutning.

Bestemmelsen fastslår, at hvis et selskab tidligere har fået Finanstilsynets tilladelse som forsikringsselskab, kan selskabet ikke blive fritaget fra tilsyn, uanset om betingelser herfor er opfyldt, jf. stk. 3, 1. pkt. Finanstilsynet kan dog fritage et gensidigt skadesforsikringsselskab med begrænset formål, jf. stk. 3, 2. pkt.

Til § 256

Det følger af den gældende § 302 i lov om finansiel virksomhed, at gensidige skadesforsikringsselskaber med begrænset formål kan få dispensation til ikke at være omfattet af lovens regler, og dermed fra kravet om at være underlagt tilsyn.

Med den foreslåede § 256 videreføres den gældende § 302 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse giver Finanstilsynet mulighed for at dispensere fra tilsyn, hvis et gensidigt skadesforsikringsselskab er omfattet af § 251, stk. 1. Ud over de objektive kriterier, som kræves opfyldt efter bestemmelsen, meddeles dispensationen kun, hvis Finanstilsynet i øvrigt finder det betryggende. Bestemmelsen tildeler Finanstilsynet dispensationsbeføjelse i to forskellige situationer. Selskaber, der opfylder nr. 1 eller 2, har således ikke krav på dispensation.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet kan fritage et gensidigt skadeforsikringsselskab, der omfattes af § 251, stk. 1, fra denne lovs bestemmelser, hvis de samlede forsikringer ikke overstiger 6 mio. kr., og selskabets risiko på en enkelt forsikring ikke overstiger 3 pct. af selskabets samlede årlige præmieindtægt.

Bestemmelsens indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at fritage gensidige skadesforsikringsselskaber med begrænset formål, når de opfylder kravet i § 251, stk. 1, forudsat at ikke blot selskabets samlede risiko, men også risikoen på den enkelte forsikring, er begrænset. Der skal ikke tages hensyn til eventuel genforsikring, jf. stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet kan fritage et gensidigt skadesforsikringsselskab, der opfylder kravene i § 251, stk. 1, fra tilsyn, hvis selskabet kun tegner forsikringer inden for et begrænset landområde og alene for en enkelt forsikringsgren.

Den foreslåede bestemmelse vil typisk finde anvendelse på forsikringsselskaber der alene operer inden for en kommune, som kun gør det for en enkelt forsikringsform, eksempelvis hesteforsikring.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved anvendelsen af stk. 1, nr. 1, tages ikke hensyn til, i hvilket omfang selskabet har afdækket sin risiko ved genforsikring.

Bestemmelsen supplerer reglen i stk. 1, nr. 1. Den samlede forsikringssum for selskaber, der tegner forsikringer mod sygdom og ulykke, eller husdyrsforsikringer, kan således ikke overstige kr. 6 millioner. Dette gælder, selv om selskabets reelle risiko er væsentlig lavere som følge af genforsikring.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan anvende bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, selv om selskabet tegner forsikringer, som ikke er omfattet af § 251, stk. 1, nr. 1, når selskabet dog ikke tegner ansvarsforsikring, arbejdsskadeforsikring, motorkøretøjsforsikring, kautionsforsikring eller kreditforsikring.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet kan dispensere fra tilsyn, selv om det gensidige skadesforsikringsselskab ikke er begrænset til at tegne forsikringer mod ulykke og sygdom eller forsikringer for husdyr efter lovforslagets § 251, stk. 1, nr. 1. Dog må selskabet ikke tegne ansvarsforsikring, arbejdsskadeforsikring, motorkøretøjsforsikring, kautionsforsikring eller kreditforsikring for at have mulighed for at blive undtaget denne lovs bestemmelser. Det er fortsat en forudsætning, at selskabet opfylder betingelserne i § 251, stk. 1, nr. 2-6 og at selskabets præmieindtægt ikke falder ind under grænserne i § 251, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at et selskabs anmodning om fritagelse i henhold til stk. 1, skal være godkendt af generalforsamlingen.

Til § 257

Det følger af den gældende § 303 i lov om finansiel virksomhed, at et gensidigt skadesforsikringsselskab med begrænset formål, der ikke er underlagt loven, kan anmode Finanstilsynet om at blive underlagt loven.

Med den foreslåede § 257 videreføres den gældende § 303 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at fremsætter et gensidigt skadeforsikringsselskab, der ikke er underlagt tilsyn efter reglerne i §§ 255 og 256, anmodning om at være underlagt denne lov i henhold til en generalforsamlingsbeslutning, kan Finanstilsynet bestemme, at selskabet skal være underlagt denne lov.

Det foreslås i *stk. 2*, at når en beslutning er truffet efter stk. 1, finder §§ 251-257 anvendelse på ny, hvis Finanstilsynet tillader det.

Til § 258

Den gældende § 343 ø i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om udøvelse af virksomhed som ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle).

Den foreslåede § 258 viderefører den gældende § 343 ø i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Den foreslåede bestemmelse medfører ikke materielle ændringer.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører Solvens II-direktivets artikel 211, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1*, at juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, skal have tilladelse som ISPV.

ISPV er defineret i dette forslags § 9, stk. 1, nr. 27, som en juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

Der findes på nuværende tidspunkt ingen ISPV'er i Danmark, og der er på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse ikke indikationer for, at der bliver oprettet nogen.

Overtrædelse af lovforslagets § 258, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel i op til fire måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 258, stk. 1, er en virksomhed, der som et fast erhverv eller på et professionelt grundlag udøver virksomhed som ISPV. Det betyder, at hvis en virksomhed ikke har fået tilladelse som ISPV, kan virksomheden og dens ledelse straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV.

Bemyndigelsen er endnu ikke udnyttet, men tænkes anvendt, hvis nationale forhold eller EU-reguleringen på området, herunder niveau 2-reguleringen, nødvendiggør en yderligere regulering af ISPV'erne. Hermed kan Finanstilsynet på et senere tidspunkt hurtigt og smidigt regulere de mere tekniske detaljer. Der er ikke på nuværende tidspunkt planer om at udstede nærmere regler herom.

Kommissionen har fastlagt nærmere regler, der præciserer kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af ISPV'er, som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i Solvens II-direktivets artikel 211, stk. 2, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Forordningen indeholder nærmere regler for tilladelsens omfang, obligatoriske bestemmelser, der skal indgå i alle ISPV-aftaler, krav til egnethed og hæderlighed for lederne af et ISPV, krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer, der besidder en kvalificeret andel i et ISPV, krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring, krav til regnskabsføring, forsigtighedsoplysninger og statistiske oplysninger samt solvenskrav.

Kommissionen har desuden vedtaget Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/462 af 19. marts 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af special purpose vehicles, vedrørende procedurerne ved samarbejde og udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder om special purpose vehicles samt vedrørende de formater og skemaer, der skal anvendes af special purpose vehicles til indberetning af oplysninger. Kommissionen er bemyndiget hertil i Solvens II-direktivets artikel 211, stk. 2a og 2b, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til § 259

Den gældende § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter bl.a. hvilke regler, Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør af loven samt overholdelsen af de i bestemmelsen nævnte forordninger.

Det foreslås, at bestemmelsen videreføres med redaktionelle ændringer og med undtagelse af henvisninger til de regler, der ikke omhandler forsikring. Der er ikke tilsigtet en materiel ændring af, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Efter det foreslåede § 259, stk. 1, påser Finanstilsynet overholdelse af denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 137 og § 112, stk. 1 og 2, jf. dog § 261.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forpligtelsen til at føre tilsyn med navnlig forsikringsselskabers overholdelse af bestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed og regler udstedt i medfør af loven, påhviler Finanstilsynet. Den foreslåede bestemmelse er samtidig Finanstilsynets hjemmel til at udstede påbud og påtaler for manglende overholdelse af bl.a. bestemmelser i loven.

Med den foreslåede bestemmelse fører Finanstilsynet dog ikke tilsyn med virksomheders overholdelse af § 137, der er en ansættelsesretlig regel om whistleblowere, som kun kan gøres gældende af en ansat over for en virksomhed. Endvidere fører Finanstilsynet ikke tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i § 112, stk. 1 og 2, om forbuddet mod spekulation, som efter bestemmelserne påses af virksomhedens bestyrelse og ekstern revision.

Det foreslås i stk. 2, nr. 1, at Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af § 32, stk. 4, nr. 1, jf. § 32, stk. 7, i revisorloven.

Det foreslåede indebærer, at Finanstilsynet fører tilsyn med bl.a. forsikringsselskabers overholdelse af § 32, stk. 4, nr. 1, jf. § 32, stk. 7, i revisorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 25 af 1. august 2021, om at Finanstilsynet træder i Erhvervsstyrelsens sted ved udførelsen af tilsyn vedrørende de virksomheder af interesse for offentligheden, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Det foreslås i stk. 2, nr. 2, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen i Danmark.

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder en central investorinformation (en KID) for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller en KID til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

PRIIP'er er en fællesbetegnelse for sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis afkast er baseret på et eller flere underliggende aktiver, f.eks. aktier, obligationer eller udviklingen i et indeks for råvarer, valutakurser m.v., og som er udformet med henblik på at levere et afkast over en mellemlang eller lang investeringsperiode, dvs. typisk 5 år eller derover.

Ved "sammensatte investeringsprodukter" forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor (afkastet), afhænger af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Et eksempel på et sådan produkt er en struktureret obligation, der som gældsinstrument adskiller sig fra andre obligationer ved, at afkastet afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver (options-elementet).

Ved "forsikringsbaseret investeringsprodukt" forstås et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, som direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving. Et eksempel på et sådan produkt er en unit-link-ordning, der ikke benyttes til pensionsformål. En unit-link-ordning er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet på kundens opsparing er afhængig af udviklingen i en eller flere underliggende pensionsfonde. Sådanne ordninger er sjældne i Danmark, idet man ikke har tradition for, at livsforsikringsordninger indgår i andet end til pensionsformål.

En KID skal være skrevet tydeligt og i et klart sprog. Dokumentet skal indeholde oplysninger om bl.a. produktets karakteristika, risici og omkostninger.

Ifølge artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen overvåger de kompetente myndigheder markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Det følger desuden af artikel 17 i PRIIP-forordningen, at medlemsstaternes kompetente myndigheder under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbeskyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Med bestemmelsen vil Finanstilsynet bl.a. kunne påse overholdelsen af forordningens artikel 43, litra e), hvorefter det er forbudt at yde forsikrings- eller genforsikringstjenester til fartøjer, der ejes, kontrolleres eller drives af Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 4*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf (STS-forordningen).

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelsen af STS-forordningen. Bestemmelsen gennemfører STS-forordningens artikel 29 og til dels artikel 30.

Efter artikel 29 i STS-forordningen skal hvert medlemsland udpege en kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af forordningen. Efter artikel 30 i STS-forordningen skal hvert medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1- 5, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde sine opgaver i henhold til denne forordning.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 5*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf. Henvisningen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 6*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (Disclosureforordningen).

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelsen af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen supplerer artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet bl.a. kan udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Disclosureforordningen finder anvendelse på finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et forsikringsselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt (IBIP), jf. artikel 2, nr. 1, litra a i disclosureforordningen. Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. et forsikringsselskab, der yder forsikringsrådgivning om IBIP'er, jf. artikel 2, nr. 11, litra b i disclosureforordningen.

Efter artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen skal hvert medlemsland sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 7*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer (taksonomiforordningen) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet vil blive udpeget som kompetent myndighed til at påse finansielle markedsdeltageres overholdelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet desuden kunne påse overholdelsen af de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af taksonomiforordningen.

Den foreslåede ændring indebærer også, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler for finansielle markedsdeltageres overtrædelse af artikel 5, 6 og 7 i taksonomiforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Taksonomiforordningen har været direkte gældende siden 1. januar 2022 for så vidt angår de miljømål, der vedrører modvirkning af klimaændringer og tilpasning til klimaændringer. Med hensyn til miljømål, der vedrører bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, omstilling til en cirkulær økonomi, forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, finder taksonomiforordningen anvendelse for disse fra den 1. januar 2023.

Taksonomiforordningen finder bl.a. anvendelse på finansielle markedsdeltagere. Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. et forsikringsselskab, der udbyder et forsikringsbaseret investeringsprodukt (IBIP), jf. artikel 2, nr. 2, i taksonomiforordningen, jf. artikel 2, nr. 1, litra a, i disclosureforordningen.

Taksonomiforordningen fastsætter yderligere krav til de oplysninger, som finansielle markedsdeltagere skal give forud for indgåelse af en aftale, og i periodiske rapporter i medfør af disclosureforordningen, når finansielle markedsdeltagere stiller finansielle produkter i medfør af artikel 8 og artikel 9 i disclosureforordningen til rådighed, eller når finansielle markedsdeltagere stiller et finansielt produkt til rådighed, der ikke er omfattet af artikel 8 eller artikel 9 i disclosureforordningen.

Efter artikel 21, stk. 1, i taksonomiforordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, i disclosureforordningen påser, at finansielle markedsdeltagere opfylder kravene i artikel 5, 6 og 7, i taksonomiforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af taksonomiforordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 8*, at Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder bliver udstedt som forordninger. Udover at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af solvens II-direktivet, skal Finanstilsynet som den kompetente myndighed, ligeledes påse overholdelsen af de forordninger, der udstedes i medfør heraf, og som er umiddelbart og direkte gældende i Danmark.

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som ansvarlig myndighed til at påse overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 9*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Efter bestemmelsen er Finanstilsynet udpeget som ansvarlig myndighed til at påse overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Bestemmelsen gennemfører artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 10*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af de direktiver, der gennemføres ved loven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forpligtelsen til at føre tilsyn med navnlig forsikringsselskabers overholdelse af direktiver, der er implementeret ved lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 260

Den gældende § 344, stk. 2, 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, hvordan Finanstilsynet skal og kan udøve sin tilsynsmyndighed.

Bestemmelserne foreslås videreført for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilset materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede § 260 fastsætter betingelser for Finanstilsynets udøvelse af tilsynsvirksomheden med forsikringsselskaber og regulerer Finanstilsynets samarbejder med andre medlemsstaters kompetente myndigheder ved delte tilsynsforpligtelser, herunder Finanstilsynets forpligtelse til at underrette tilsynsmyndighederne i udenlandske investeringsselskabers hjemland.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til forsikringsselskaber og de finansielle markeder.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til forsikringsselskaber og de finansielle markeder. Den finansielle stabilitet afhænger af mange forhold, og der vil være forskel fra tid til anden på, hvilke forhold der påvirker den finansielle stabilitet. Beskyttelsen er både rettet mod de økonomiske interesser for forsikringsselskabers kunder, herunder investorer, men også mere overordnet den finansielle stabilitet samt tilliden til forsikringsselskaber og de finansielle markeder samt øvrige samfundsmæssige forhold.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på holdbarheden af det enkelte forsikringsselskabers forretningsmodel.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på holdbarheden af det enkelte forsikringsselskabers forretningsmodel. At en forretningsmodel er holdbar betyder, at forretningsmodellen

medvirker til forsikringsselskabers levedygtighed, og at gældende lovgivning overholdes. I vurderingen indgår forsikringsselskabers aktuelle overholdelse af lovgivningen, herunder overholdelsen af forsikringsselskabers tilladte aktivitetsområde, jf. bl.a. lovforslagets § 19, men også fremtidige overtrædelser, som Finanstilsynet vurderer, at der er risiko for givet forsikringsselskabers forretningsplan og -strategier eller andre forhold af betydning for forsikringsselskabers overholdelse af lovgivningen. Den foreslåede bestemmelse skal også ses i lyset af lovforslagets §§ 95-141 der fastsætter de overordnede rammer for ledelse samt styring og indretning, og som skal skærpe ledelsens og forsikringsselskabers fokus herpå.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet skal prioritere sin tilsynsindsats, så der på et tidligere tidspunkt vurderes og gøres opmærksom på risikable eller uholdbare elementer i den valgte forretningsmodel.

Finanstilsynet kan vurdere en forretningsmodel uholdbar – eller kan vurdere, at der er elementer af forretningsmodellen, der er uholdbar – af mange årsager, som kan vedrøre det enkelte forsikringsselskab eller markedsforholdene for det enkelte forsikringsselskabs forretningsmodel.

Hvis Finanstilsynet konstaterer, at et forsikringsselskabs forretningsmodel er uholdbar eller indeholder elementer, der er uholdbare, vil Finanstilsynets tilsynsreaktion afhænge af de konkrete forhold. Foreligger der på tidspunktet for Finanstilsynets konstatering ikke en overtrædelse af den finansielle lovgivning, kan Finanstilsynet give en risikooplysning. Er der derimod samtidig konstateret lovovertrædelser, giver Finanstilsynet påbud, ligesom Finanstilsynet afhængig af omstændighederne vil kunne foretage politianmeldelse.

Finanstilsynets vurdering af holdbarheden af et forsikringsselskabers forretningsmodel kan også have betydning for den kapital, forsikringsselskabers skal have til rådighed til dækning af de risici, forsikringsselskaber udgør for kunder, markeder og sig selv, jf. lovforslagets §§ 133-137. Finanstilsynet vil også kunne påbyde forsikringsselskabs ledelse af lade udarbejde en redegørelse for forsikringsselskabs økonomiske stilling og fremtidsudsigter, jf. lovforslagets § 276, eller påbyde forsikringsselskabers at træffe de nødvendige foranstaltninger, jf. lovforslagets § 277. Opfylder forsikringsselskabet ikke dette, kan Finanstilsynet inddrage forsikringsselskabets tilladelse, jf. lovforslagets § 277, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadesvirkninger.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at tilsynsvirksomheden skal tilrettelægges ud fra et væsentlighedshensyn. Dette indebærer, at der er områder af lovgivningen for bl.a. forsikringsselskaber, som Finanstilsynet kan undlade regelmæssigt at påse overholdelsen af. På de områder, hvor de potentielle risici eller skadesvirkninger vurderes at være relativt lave, kan Finanstilsynet i stedet anvende mindre effektive, men også mindre ressourcerekrævende tilsynsinstrumenter, så som stikprøvevis kontroller eller kontroller, som gennemføres, eksempelvis når Finanstilsynet alligevel er på inspektion af tilstødende forretningsområder i forsikringsselskaberne.

Hvor risikoen for skadesvirkning vurderes at være meget lav, kan dermed Finanstilsynet vælge, at området ikke løbende påses, men forlade sig på anmeldelser og andre oplysninger, der fremsendes til Finanstilsynet. I væsentlighedshensynet kan bl.a. indgå risikoen for lovovertrædelser. En forhøjet risiko kan eksempelvis skyldes en teknisk kompliceret regulering, en generel erfaring hos Finanstilsynet for, at der sker overtrædelser af de pågældende regler, eller en konkret erfaring med overtrædelser. Som eksempler kan nævnes nye regelsæt, hvor der ofte er en vis gennemførelsestid.

Finanstilsynet behandler ikke sager om enkelte kunders forhold til et forsikringsselskab. Selv om skadevirkningen af en lovovertrædelse i relation til en enkelt kunde kan være forholdsvis stor, skal det være den generelle skadegørende effekt, som skal være rettesnor ved prioritering af tilsynsindsatsen.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at det er Finanstilsynets direktion, der har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse. Ved tilrettelæggelsen og udførelsen af tilsynsvirksomheden refererer Finanstilsynets direktion til Finanstilsynets bestyrelse. Erhvervsministeren har således ikke instruktionsbeføjelser over for Finanstilsynet for så vidt angår tilsynsvirksomheden, uanset at såvel Finanstilsynets bestyrelse som direktion er udpeget af erhvervsministeren. Dette i modsætning til øvrige sager, herunder forberedelse af lovgivning, EU-forhandlinger, forbrugertilsyn og almindelig ministerbetjening samt Finanstilsynets informationsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynet i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal overveje de potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden også skal lægge vægt på tilsynet med de forsikringsselskaber, hvis aktiviteter kan have betydning for den finansielle stabilitet i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Det indebærer blandt andet, at Finanstilsynet i så vidt omfang, det er muligt, efter Finanstilsynets kompetence, skal bidrage til samarbejde om tilsyn med filialer i Danmark og, hvor dette måtte være relevant, deltage i tilsynskollegier.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at det navnlig gælder i forbindelse med krisesituationer.

Bestemmelsen fastslår, at Finanstilsynet i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden navnlig skal lægge vægt på potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisesituationer.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at Finanstilsynet for forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal lægge vægt på både holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter en præcisering vedrørende vurderingen af holdbarhed af forretningsmodellen i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig. Finanstilsynet foretager en vurdering af en virksomheds forretningsmodels holdbarhed i forbindelse med, at virksomheden ansøger. Finanstilsynet fører ligeledes tilsyn med dette løbende.

Hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede. Bestemmelsen præciserer af hvordan holdbarhed skal fortolkes i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livs- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab er underlagt en række krav, der skal understøtte, at der i praksis sker en særskilt forvaltning af de to områder, hvilket skal ses i lyset af, at der består et særligt behov for at sikre de livsforsikredes interesser, når der udøves skadesforsikringsvirksomhed sammen med livsforsikringsvirksomhed. De krav, der stilles til sådanne virksomheder indebærer, at der ud over fokus på holdbarheden af virksomhedens samlede forretningsmodel, nødvendigvis også skal være fokus på holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

F.eks. er det et krav, at en virksomhed, der driver både livs og skadesforsikringsvirksomhed, råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 155, stk. 5, nr. 1 og 2.

I vurderingen af holdbarheden for sådanne typer virksomheders forretningsmodel vil det derfor bl.a. indgå, hvorvidt selskabet har og kan forventes på sigt at have et tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til livsforsikringsvirksomheden, herunder til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for livsforsikringsvirksomheden og tilsvarende tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til SUL-virksomheden til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for skadesforsikringsvirksomheden. Det er en forudsætning for, at en forretningsmodel kan anses for holdbar, at det kan sikres, at de respektive minimumskapitalkrav udelukkende dækkes af midler tilhørende den respektive type virksomhed, og at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben. Dette indebærer videre, at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed.

Ved en holdbar forretningsmodel lægger Finanstilsynet vægt på, at selskabet i en given driftsplansperiode har en så stor indtjening, at den kan dække de relevante kapitalkrav og eventuelle stigninger heri.

Der vil være tale om en konkret vurdering af forretningsmodellen i lyset af de mere generelle markedsforhold samt den pågældende virksomheds type, størrelse, forretningsplaner og strategier, samt de budgetter, kapitalplaner og lignende, herunder de konkrete fremskrivninger og de forudsætninger, som strategi, fremskrivninger m.m. er baseret på. Da fokus skal være på både virksomhedens holdbarhed samlet set og på livs- og skadesforsikringsvirksomheden for sig, vil Finanstilsynet skulle inddrage begge områders forretningsplaner og strategier, samt budgetter, kapitalplaner og lignende. Det

forhold at der har været systematiske underskud i en periode og eller forventes systematiske underskud i en periode fremover vil kunne inddrages i vurderingen af holdbarheden både samlet set og for hver af de to forretningsområder og uafhængigt af kapitaloverdækningens størrelse.

Fokus er, om der er består en risiko for holdbarheden givet forsikringsselskabers forretningsplan og -strategier eller på om øvrige forhold kan få betydning for forsikringsselskabers overholdelse af lovgivningen. I vurderingen indgår endvidere forsikringsselskabets aktuelle overholdelse af lovgivningen men også eventuelle fremtidige overtrædelser.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at for filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal Finanstilsynet overvåge filialerne og bistå i tilsynet med filialerne.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en ændring på ansvars- og kompetencefordelingen mellem landenes tilsynsmyndigheder. Derfor formuleres Finanstilsynets forpligtelse, som en forpligtelse til at overvåge filialerne. Overvågning består for filialer, hvor der er oprettet et tilsynskollegium, hovedsageligt i deltagelse i tilsynskollegier. For filialer uden tilsynskollegium består det i at følge med i virksomhedens og filialens udvikling og regnskaber samt koordinere indsatsen med den kompetente tilsynsmyndighed

Som udgangspunkt gælder der hjemlandstilsyn for grænseoverskridende tjenesteydelser med forsikringsvirksomhed udført her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre forsikringsvirksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan anvende fremmed bistand i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet har et presserende behov, eller hvor Finanstilsynet har brug for en særlig ekspertviden, kan gøre brug af fremmed bistand. Finanstilsynets brug af eksperter skal ske inden for de almindelige økonomiske rammer, der er fastlagt i finansloven.

Til § 261

Efter den gældende § 344, stk. 1, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af bl.a. den gældende § 15, stk. 1, 2 og 4, og § 112, i lov om finansiel virksomhed. De nævnte bestemmelser vedrører selskabers registrering i Erhvervsstyrelsens registre samt krav til gensidige forsikringsselskabers vedtægter.

Bestemmelsen foreslås videreført med konsekvensrettelser af henvisningerne til lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 261, at Erhvervsstyrelsen påser overholdelsen af § 24 og § 242.

Den foreslåede § 261 medfører bl.a., at Finanstilsynet ikke fører tilsyn med registreringer ved Erhvervsstyrelsen og ikke skal godkende vedtægter. Vedtægterne skal alene registreres i Erhvervsstyrelsen i lighed med øvrige selskabers vedtægter. Det anføres derfor i loven, at Erhvervsstyrelsen påser overholdelsen af de bestemmelser i loven, som relaterer sig til forsikringsselskabers vedtægter.

Til § 262

Den gældende § 344, stk. 1, 3 pkt., fastsætter, at Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Bestemmelsen foreslås videreført med den redaktionelle ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i § 262, at Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i § 178, §§ 181-187 og i regler udstedt i medfør af § 190 er overholdt for forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirk-

somheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslåede indebærer, at regnskabskontrollen for forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder varetages af Finanstilsynet i forhold til de foreslåede bestemmelser i § 178, §§ 181-187 og i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 190.

Det foreslåede § 178, §§ 181-187 indeholder generelle regler om årsrapport og revision, herunder om forsikringsselskabers pligt til at udarbejde en årsrapport. Det foreslåede § 190 indeholder en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for årsrapporten, koncernregnskaber og regler for udfærdigelse og offentliggørelse af regnskabsrapporter, der dækker kortere perioder end årsrapporten.

Det foreslåede indebærer endvidere, at Finanstilsynet foretager regnskabskontrol for forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked i henhold til § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

§ 213 i lov om kapitalmarkeder fastlægger kravene for Finanstilsynets og Erhvervsstyrelsens regnskabskontrol. Efter bestemmelsen varetages regnskabskontrollen af Finanstilsynet som kompetent myndighed i forhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked (gennemsigtighedsdirektivet). Finanstilsynet har som kompetent myndighed for gennemsigtighedsdirektivet ansvar for at varetage de forpligtelser, der følger af direktivet, og sikre anvendelse af bestemmelser, der er vedtaget i medfør af direktivet.

For så vidt angår håndhævelse af reglerne om finansielle oplysninger i års- og delårsrapporter fra udstedere omfattet af årsregnskabsloven, er Erhvervsstyrelsen udpeget til at træde i Finanstilsynets sted, jf. § 213, stk. 8 i lov om kapitalmarkeder. Det indebærer, at sager om udstedere omfattet af årsregnskabsloven i tilfælde af væsentlige og principielle reaktioner forelægges Finanstilsynets bestyrelse, samt at der er et samarbejde mellem Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen omkring regnskabskontrollen

Til § 263

Den gældende § 37 a, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, hvordan Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsmyndighed.

Bestemmelsen foreslås videreført for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Efter det foreslåede § 263, nr. 1-2, kan Finanstilsynet efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet forbyde udenlandske forsikringsselskaber at råde over dets aktiver her i landet eller begrænse dets rådighed herover, når forsikringsselskabet er omfattet af bestemmelserne i § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, eller forsikringsselskabet har aktiver her i landet, men ikke er omfattet af bestemmelserne i § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, når forsikringsselskabet er meddelt koncession i et af Den Europæiske Unions medlemslande eller i lande, der har gennemført Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 13, stk. 5, i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) og artikel 12, stk. 5, i Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF. Den nævnte artikel 12, stk. 5, fremgår i dag af artikel 37, stk. 5, i Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring.

Det fremgår af direktiverne, at Finanstilsynet skal have mulighed for efter begæring fra et andet EU-medlemslands kompetente myndighed at begrænse eller helt at fratage den fri rådighed over aktiver beliggende i Danmark, som tilhører selskaber, der er under tilsyn af den pågældende myndighed, og som driver forsikringsvirksomhed her i landet. Bestem-

melsen kan f.eks. finde anvendelse, såfremt selskabet ikke overholder solvenskravet i det pågældende land, og selskabet skal udarbejde en genoprettelsesplan til den udenlandske myndighed, eller selskabets finansielle situation i øvrigt udvikler sig således, at det bliver vanskeligt for det at opfylde sine forpligtelser. Såfremt tilsynsmyndigheden vurderer, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, kan myndigheden undtagelsesvis - hvor forsikringstagernes rettigheder er i fare - begrænse eller forbyde den frie rådighed over aktiver og herunder underrette myndighederne i de andre medlemslande, på hvis område selskabet udøver sin forsikringsvirksomhed. I den forbindelse kan den udenlandske myndighed anmode disse medlemsstater om at træffe lignende foranstaltninger.

Den udenlandske myndighed skal ifølge direktiverne i en sådan anmodning angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af begrænsningen, ligesom den udenlandske myndighed skal oplyse om årsagerne til en sådan tilsynsforanstaltning.

Finanstilsynet kan på baggrund af en anmodning fra en udenlandsk myndighed fratage det pågældende selskab den fri rådighed over aktiver beliggende i Danmark. Bestemmelsen medfører således, at udenlandske selskaber, der har solvensmæssige problemer, får begrænset rådigheden af alle aktiver og ikke kun aktiver i hjemlandets territorium. Herved sikrer bestemmelsen, at såfremt selskabets solvensmæssige situation rent faktisk forværres, og selskabet tages under administration, vil forsikringstagerne have en større sandsynlighed for at blive fyldestgjort.

Årsagen til adgangen til rådighedsberøvelse, der også gælder i relation til lande uden for EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne, er således begrundet i hensynet til beskyttelse af forsikringstagernes og de øvrige sikredes interesser.

Til § 264

Den gældende § 243, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed fastlægger, hvordan Finanstilsynet kan forbyde et udenlandsk forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed i at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet.

De gældende bestemmelser i § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed foreslås videreført i lovforslagets § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1.

Bestemmelsen foreslås videreført for forsikringsselskaber med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i § 264, stk. 1, at Finanstilsynet efter de procedurer, der er fastsat i EU-retlige regler herom, kan forbyde et udenlandsk forsikringsselskab omfattet af § 49, stk. 1, og § 52, stk. 1, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynet kan nedlægge forbud efter stk. 1, hvis virksomheden groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod forsikringsselskabet, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås i stk. 3, at vedrører forbud efter stk. 1 og 2 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Finanstilsynet forventes at træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis Finanstilsynets forbud gives på baggrund af selskabets håndtering af danske kunder i forbindelse med behandlingen af anmeldte skader. Vedrører Finanstilsynets forbud derimod ikke selskabets skadesbehandling men f.eks. den måde, som selskabet har markedsført sig på overfor danske kunder, forventes Finanstilsynet ikke at træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, medmindre Finanstilsynet i øvrigt finder det uhensigtsmæssigt, at selskabet fortsætter behandlingen af skader.

Finanstilsynets beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet fortsat skal have mulighed for at varetage skadebehandlingen i det tilfælde, hvor Finanstilsynet forbyder selskabet at tegne forsikringer i Danmark, vil blive truffet i tæt dialog

med selskabets hjemlandsmyndighed, idet det er hjemlandsmyndigheden, som har ført tilsyn med selskabet, herunder selskabets skadesbehandling.

De foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får adgang til overfor udenlandske forsikringsselskaber at nedlægge forbud mod udøvelse af forsikringsvirksomhed her i landet, hvis forsikringsselskaberne ikke har overholdt den gældende danske lovgivning herfor, og det ikke gennem reaktioner eller sanktioner har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Det er således en betingelse for et forbud, at Finanstilsynet har forsøgt at få det udenlandske forsikringsselskab til at rette op på de ulovlige forhold gennem enten administrative skridt eller gennem en straffesag.

Til § 265

Bestemmelsen er ny og gennemfører artikel 155, stk. 2, 2. og 3. afsnit, i Solvens II-direktivet.

Bestemmelsen fastlægger den procedure og de pligter, som Finanstilsynet er underlagt, i det tilfælde hvor et dansk forsikringsselskab, der driver grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med § 61, stk. 1 og § 63, stk. 1, ikke overholder værtslandets lovgivning efter påbud fra værtslandets tilsynsmyndigheder.

Det foreslås i *stk. 1*, at modtager Finanstilsynet meddelelse fra værtslandets tilsynsmyndigheder om, at et forsikringsselskab, der udøver forsikringsvirksomhed efter § 61, stk. 1, eller § 63, stk. 1, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke efterkommer de krav, som værtslandets tilsynsmyndigheder pålægger forsikringsselskabet, skal Finanstilsynet snarest muligt træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet adgang til at give påbud, nedlægge forbud m.v. med henblik på at sikre, at det danske forsikringsselskab overholder reglerne i værtslandet. Finanstilsynets anvendelse af bestemmelsen forudsætter, at værtslandets tilsynsmyndigheder ikke selv ved egne virkemidler kan få forsikringsselskabet til at bringe de ulovlige forhold til ophør.

Hvis Finanstilsynet er uenig i værtslandets tilsynsmyndigheders foreslåede tiltag, kan Finanstilsynet henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal meddele værtslandets tilsynsmyndigheder om foranstaltninger truffet efter stk. 1.

Hensigten med den foreslåede oplysningspligt er, at værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis Finanstilsynets tiltag er uden virkning, eller hvis Finanstilsynet ikke foretager sig yderligere, herefter vil have mulighed for at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, hvis det er strengt nødvendigt, forbyde forsikringsselskabet at indgå nye forsikringsaftaler på værtslandets område.

Bestemmelsen berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre lovovertrædelser på deres område, jf. artikel 155, stk. 4, 1. pkt., i Solvens II-direktivet, og det er således ikke udelukket, at værtslandets myndigheder i grove tilfælde vil forbyde danske forsikringsselskaber at indgå nye forsikringsaftaler på deres område, hvis de finder det nødvendigt.

Til § 266

Den gældende § 345 i lov om finansiel virksomhed fastlægger kravene til Finanstilsynets bestyrelse, hvilke opgaver bestyrelsen varetager, hvorledes bestyrelsen træffer afgørelse m.v.

Det foreslås i § 266, stk. 1, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med forsikringsselskaber og forsikringsholdningvirksomheder efter § 2590, stk. 1, § 260, stk. 1 og 2., §§ 261, 262, 267 og 268 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Af de foreslåede bestemmelser i §§ 259-262 følger, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen af. Det gælder bl.a. overholdelsen af lov om forsikringsvirksomhed, regler udstedt i medfør af loven og en række forordninger oplistet i den foreslåede § 259. Af den foreslåede § 262 følger, at Finanstilsynet foretager regnskabskontrol og bl.a. kontrollerer, at forsikringsselskaber regler for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter.

Den foreslåede § 266, stk. 1, viderefører den gældende retstilstand for Finanstilsynets kompetence på forsikringsområdet, så bestyrelsen for Finanstilsynets forsat skal træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger mv.

Ved "reaktioner" forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikooplysninger m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil eksempelvis have kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret virksomhed, men bestyrelsen vil også have kompetence til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets praksis, hvor der ikke nødvendigvis er en konkret virksomhed, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Den gældende § 345, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at tavshedspligten efter § 354, stk. 1, i den gældende lov om finansiel virksomhed finder anvendelse for bl.a. medlemmer af bestyrelsen, observatøren, medlemmer af ekspertpanelet og Forbrugerombudsmanden.

Det foreslås i § 266, stk. 2, at den foreslåede § 285, stk. 1, gælder for medlemmer af bestyrelsen, observatøren, medlemmer af ekspertpanelet.

Bestemmelsen indebærer, at medlemmer af bestyrelsen, observatøren og medlemmer af ekspertpanelet, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som de får kendskab til gennem deres hverv som hhv. bestyrelsesmedlem, observatør eller medlem af ekspertpanelet.

Det bemærkes, at tavshedspligten for Forbrugerombudsmanden for sager om forsikringsselskaber mv. foreslås videreført i § 285, stk. 3.

Til § 267

Den gældende § 346, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter bl.a., hvordan Finanstilsynet skal undersøge de finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders forhold.

Bestemmelserne foreslås videreført med de sproglige ændringer, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i stk. 1, at Finanstilsynet skal undersøge forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte virksomhed.

Det foreslåede indebærer, at Finanstilsynet har pligt til at undersøge forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders forhold.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet efter en inspektion i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal afholde et møde med deltagelse af virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef, medmindre inspektionen alene vedrører afgrænsede aktivitetsområder i virksomheden. På mødet skal Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

For at Finanstilsynet ikke i en konkret sag yder vejledning på en sådan måde, at tilsynet er afskåret fra at træffe afgørelse i samme sag, skal Finanstilsynet alene meddele sine konklusioner på inspektionen, herunder om de forhold, som efterfølgende skal indgå i rapporten til den finansielle virksomheds ledelse.

Hvis konklusionen omfatter områder, hvor virksomheden ikke overholder lovgivningen, vil konklusionen indeholde krav til virksomheden om, at forholdene lovgiggøres. Herudover kan konklusionen indeholde oplysninger om virksomhedens risikoprofil. F.eks. kan Finanstilsynet inden for reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt efter lovforslagets § 285 henlede opmærksomheden på, at virksomhedens tabsrisiko på et eller flere områder er væsentlig større end sammenlignelige finansielle virksomheders tabsrisiko. Det vil være op til virksomhedens ledelse at beslutte, om tabsrisikoen er acceptabel, eller om den skal nedbringes. Undladelse af at nedbringe risikoen kan dog i visse tilfælde være i strid med et påbud givet af Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 277.

Hvis en inspektion kun har omfattet afgrænsede aktivitetsområder, kan inspektionen i stedet afsluttes med et møde, hvor den ansvarlige for det undersøgte område orienteres om Finanstilsynets konklusioner. Dette gælder bl.a. de største finansielle koncerner, hvor Finanstilsynet har valgt ikke at foretage såkaldte hovedundersøgelser, men i stedet hvert år at foretage en eller flere inspektioner af afgrænsede aktivitetsområder. I tilfælde, hvor Finanstilsynet, et medlem af virksomhedens ledelse, den ansvarshavende aktuar eller revisor skønner det nødvendigt, afholdes dog møde mellem Finanstilsynet og forsikringsselskabets ledelse, ansvarshavende aktuar og revisor. Dette vil bl.a. omfatte tilfælde, hvor Finanstilsynet har konstateret grove eller gentagne overtrædelser af lovgivningen eller har konstateret, at virksomheden har en meget høj risikoprofil.

Det foreslås endvidere i *stk. 3*, at skal Finanstilsynet efter et inspektionsbesøg skal fremsende væsentlige konklusioner i form af en skriftlig rapport til virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef.

Rapporten kan på samme måde som Finanstilsynets konklusioner på mødet anført i *stk. 2* omfatte lovovertrædelser, hvor Finanstilsynet kræver, at virksomheden lovgiggør forholdene, og den kan omfatte oplysninger til virksomheden om dens risikoprofil.

Til § 268

Den gældende § 346, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed, giver tilsynsmyndighederne i andre EU-lande og i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, adgang til - efter forudgående meddelelse til Finanstilsynet - at indhente oplysninger og foretage stedlige undersøgelser her i landet i filialer af forsikringsselskaber fra det pågældende land.

Den gældende § 346, stk. 4, 3. pkt., i lov om finansiell virksomhed fastlægger, at for så vidt angår forsikringsselskaber, deltager Finanstilsynet i den i 1. pkt. nævnte inspektion eller kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland på dennes vegne i særlige tilfælde foretage inspektion af filialen alene.

§ 346, stk. 4, 1. og 3. pkt., foreslås videreført i det foreslåede stk. 1 med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske forsikringsselskaber med hjemsted i det pågældende land.

Bestemmelsen indebærer, at tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område har mulighed for føre tilsyn med filialer i Danmark af udenland-

ske forsikringsselskaber med hjemsted i det pågældende land. Dette forudsætter, at Finanstilsynet underrettes og deltager i inspektionen. Adgangen for de udenlandske tilsynsmyndigheder efter bestemmelsen er i overensstemmelse med det såkaldte princip om hjemlandstilsyn, der indebærer, at det er de udenlandske tilsynsmyndigheder, der har ansvaret for tilsynet med filialen af forsikringsselskaber med hjemsted i det pågældende land. De udenlandske myndigheder skal derfor have adgang til at kontrollere filialer i Danmark.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Finanstilsynet deltager i inspektioner af forsikringsselskaber omfattet af bestemmelsens 1. pkt. eller i særlige tilfælde og efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland foretager inspektionen af filialen alene på tilsynsmyndighedens vegne.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inspektionen af en filial efter bestemmelsen som udgangspunkt foretages af tilsynsmyndigheden i filialens hjemland med deltagelse af Finanstilsynet. Finanstilsynet kan dog foretage inspektionen alene i særlige tilfælde, og hvis tilsynsmyndigheden i filialens hjemland anmoder Finanstilsynet herom.

Efter den gældende § 346, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, kan en anden tilsynsmyndighed foretage verifikation af oplysninger afgivet af forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, der udøver accessorisk finansiel virksomhed, her i landet til brug for det supplerende tilsyn af en finansiel koncern, som fastsat i Solvens II-direktivet og konglomeratdirektivet.

Bestemmelsen foreslås videreført med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan med Finanstilsynets tilladelse foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder eller virksomheder, der udøver accessorisk finansiel virksomhed, der er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

Finanstilsynet verificerer som udgangspunkt oplysningerne fra danske forsikringsselskaber mv. og videresender oplysningerne til den kompetente tilsynsmyndighed. Det foreslåede indebærer, at den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen, hvis den ønsker det, kan deltage i verifikationen af oplysninger afgivet af forsikringsselskaber mv., der udøver accessorisk finansiel virksomhed i Danmark, når forsikringsselskabet mv. er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 15 i konglomeratdirektivet.

Til § 269

Den gældende § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastlægger en pligt for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, leverandører og underleverandører til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der vurderer, hvilke oplysninger der er nødvendige til at udføre det fornødne tilsyn med virksomhedens overholdelse af reglerne. Det er en grundforudsætning, at der er en sammenhæng mellem de ønskede oplysninger og det regelsæt, som Finanstilsynet i det konkrete tilfælde påser overholdelsen af.

Bestemmelsen foreslås videreført med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Efter den gældende § 347, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed gælder en pligt til, at finansielle virksomheder m.v. skal berigtige tidligere meddelte oplysninger til Finanstilsynet, som virksomheden på et senere tidspunkt kan konstatere er ukorrekte, misvisende på tidspunktet for afgivelsen eller har vildledende karakter.

Bestemmelsen foreslås videreført med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås således i *stk. 1*, at forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det foreslåede indebærer, at forsikringsselskaber mv. har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, som Finanstilsynet anmoder om som led i varetagelsen i sin tilsynsmyndighed. Oplysningsforpligtelsen skal iagttages under hensyntagen til § 9, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1-2*, at oplysninger afgivet efter stk. 1 skal hurtigst muligt berigtiges over for Finanstilsynet, hvis virksomheden efterfølgende konstaterer følgende: 1) ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller 2) på et senere tidspunkt er blevet misvisende.

Med "hurtigst muligt" forstås, at der skal gives meddelelse, så snart virksomheden bliver opmærksom på, at en oplysning, som er meddelt til Finanstilsynet er ukorrekt eller viser sig at være blevet misvisende. Med begrebet "hurtigst muligt" er der rum for en konkret og individuel vurdering i det enkelte tilfælde, herunder også under inddragelse af, hvor alvorligt det i det enkelte tilfælde måtte være, at oplysninger ikke har været korrekte. Hurtigst muligt vil efter omstændighederne kunne give mulighed for en orientering af virksomhedens ledelse, inden oplysningerne berigtiges over for Finanstilsynet.

Med "ikke har været korrekte" forstås, at oplysningerne materielt ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen af oplysningerne, eller at de på et senere tidspunkt er blevet misvisende. Det vil eksempelvis være datamateriale, som indeholdt forkerte værdier. Det forudsættes dog, at det ikke vil være nødvendigt at berigtige mindre sproglige fejl eller lignende, der alene er af rent redaktionel karakter, og som ikke er meningsforstyrrende for meddelelsens indhold.

Det er ikke hensigten, at berigtigelsespligten skal fortolkes videre, end hvad der gælder som følge af indfortolkningen af en berigtigelsespligt i oplysningspligterne. Dette betyder bl.a., at der ikke gælder en berigtigelsespligt, hvis f.eks. oplysninger er fejlagtige som følge af åbenlyse tastefejl.

Det foreslås, at overtrædelse af § 269, stk. 2, strafbelægges, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er de omfattede virksomheder og personer. Det betyder, at forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder, leverandører og underleverandører hurtigst muligt skal berigtige oplysninger over for Finanstilsynet. Den strafbare handling består i at en omfattet virksomhed eller person undlader at berigtige oplysninger, der er givet til Finanstilsynet, som virksomheden eller personen kan konstatere ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller som er blevet misvisende. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Til § 270

Efter gældende § 347, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed har Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at få adgang til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomheds lokaler, herunder de lokaler, hvorfra der udøves filialvirksomhed.

Bestemmelsen foreslås videreført med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende et forsikringsselskab og dets filialer eller en forsikringsholdingvirksomhed med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med den traditionelle opfattelse af, at Finanstilsynets adgang til at foretage inspektionsbesøg er omfattet af undtagelsen i grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed. Bestemmelsen har baggrund i den redegørelse, som Justitsministeriet og Miljø- og Energiministeriet den 17. december 1996 afgav til Folketinget om bl.a. udviklingen i forvaltningsmyndigheders adgang til fast ejendom uden retskendelse og følger de i redegørelsen fastlagte retningslinjer for udformningen af bestemmelser om adgang uden retskendelse.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en virksomhed måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg.

Det kan f.eks. dreje sig om situationer, hvor en tilsynsbelagt virksomhed undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til virksomheden i forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skridter til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til virksomheden er en forudsætning for at håndtere situationen.

Hvis en virksomhed undtagelsesvist skulle modarbejde et inspektionsbesøg i disse situationer, er der ikke fundet baggrund for at foretage begrænsninger i Finanstilsynets adgang til uden retskendelse at foretage inspektioner.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øjemed. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Efter den gældende § 347, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet indhente oplysninger samt foretage inspektionsbesøg hos den finansielle virksomheds moder-, datter- og søstervirksomheder samt virksomheder, som den finansielle virksomhed har særlig tilknytning til (associerede virksomheder), jf. definitionen i årsregnskabsloven. Tilsvarende gælder for finansielle holdingvirksomheder.

Bestemmelsen foreslås videreført med sproglige ændringer, herunder at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse, i det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling.

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet endvidere uden retskendelse få adgang til disse virksomheder. For så vidt angår forholdet til grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed henvises til bemærkningerne under § 270, stk. 1.

Bestemmelsen skal sikre bl.a., at Finanstilsynet kan skaffe sig indsigt med transaktioner inden for en finansiell koncern, som måtte være af betydning for virksomhedens soliditet og forsikringstagernes, kunders eller indskydernes sikkerhed.

Efter den gældende § 347, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet kræve alle oplysninger til bedømmelse af, om aktiviteterne i en given virksomhed er omfattet af tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen foreslås videreført uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet ud over oplysninger fra den virksomhed, der skal vurderes, kan kræve oplysninger af virksomheder og fysiske personer, der ikke udøver tilsynsbelagt virksomhed, hvis disse har informationer, som er nødvendige for, at Finanstilsynet kan vurdere, om en (anden) virksomhed udøver tilsynsbelagt virksomhed og således burde have tilladelse fra Finanstilsynet. Oplysningspligten vil ikke være opfyldt, hvis de indsendte oplysninger er urigtige eller vildledende.

Efter den gældende § 347, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Bestemmelsen foreslås videreført med sproglige ændringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Adgangen til fysisk at indhente oplysninger uden retskendelse omfatter leverandører og underleverandører, hvortil en outsourcingvirksomheds opgaver outsources. Hjemlen til at gennemføre fysisk adgang direkte hos leverandører og underleverandører er etableret bl.a. med henblik på, at Finanstilsynets tilsynsmuligheder kan leve op til internationale standarder.

Bestemmelsen tænkes anvendt i de situationer, hvor det ikke er muligt at få adgang til de nødvendige oplysninger gennem outsourcingvirksomheden. Finanstilsynets fysiske adgang til leverandørens lokaler skal være et krav i kontrakten mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren. Hvis kontrakten ikke indeholder dette krav, kan Finanstilsynet kræve, at den outsourcete aktivitet fremover enten varetages af outsourcingvirksomheden selv eller outsources til en anden leverandør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist.

Det vil ved outsourcing til udlandet være vigtigt, at der i kontrakten mellem outsourcingvirksomheden og leverandøren er adgang for Finanstilsynet til at få alle de nødvendige oplysninger. Ved outsourcing til en leverandør eller underleverandør i udlandet, vil Finanstilsynet have mulighed for at anmode den kompetente myndighed i det pågældende land om at indhente oplysningerne.

Finanstilsynet har desuden adgang til uden retskendelse at foretage tilsynsbesøg hos de virksomheder, der er under finansielt tilsyn efter den foreslåede § 270, stk. 1. De opgaver, som Finanstilsynet skal kunne hente oplysninger om hos leverandører henholdsvis underleverandører, er opgaver, som Finanstilsynet ville kunne indhente oplysninger om i henhold den foreslåede § 270, stk. 4, hos outsourcingvirksomheden, hvis opgaverne ikke var outsourcet. Indhentelsen af oplysninger skal derfor ikke kunne hindres eller omgås ved outsourcing.

Finanstilsynets adgang til oplysninger hos leverandører henholdsvis underleverandører omfatter kun disses forretningslokaler og kun de opgaver, som leverandøren eller underleverandøren varetager i henhold til en outsourcingkontrakt med outsourcingvirksomheden. Finanstilsynet vil som udgangspunkt skaffe de nødvendige oplysninger hos outsourcingvirksomheden, som har pligt til at få de nødvendige oplysninger fra leverandøren. For at sikre et effektivt tilsyn også i særlige situationer, hvor det for eksempel viser sig, at outsourcingvirksomheden ikke loyalt samarbejder med Finanstilsynet, skal Finanstilsynet have fysisk adgang til oplysningerne direkte hos leverandøren uden retskendelse.

Efter den gældende 347, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Bestemmelsen foreslås videreført uden ændringer.

Efter det foreslåede *stk. 5* kan Finanstilsynet kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er et forsikringselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Bestemmelsen indebærer en indskrænkning i Finanstilsynets adgang efter den gældende § 347, stk. 1 og 3-5, i lov om finansiel virksomhed til at indhente oplysninger hos virksomheder, der ikke er et forsikringselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed underlagt Finanstilsynets tilsyn efter loven.

Forsikringsholdingvirksomheder, leverandører og underleverandører har i medfør af den foreslåede § 269, stk. 1, (gældende § 347, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed) pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiel virksomheds, en finansiel holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet i medfør af den foreslåede § 270, stk. 2, (den gældende § 347, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed), desuden indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Adgangen efter den foreslåede § 270, stk. 1, til at indhente oplysninger gælder således også selskaber, der ikke er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, men med hvem selskabet eller virksomheden har en særlig direkte eller indirekte forbindelse, herunder koncernforbundne selskaber.

Bestemmelsen gennemfører artikel 254, stk. 2, 4. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvorefter de kompetente tilsynsmyndigheder kun kan »henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist«.

Selvom begrebet »selskab« kan forstås bredt, vurderes det ikke at være en tiltænkt konsekvens af direktivets bestemmelse, at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er afskåret fra at rette direkte henvendelse til andre virksomheder i en koncern, der er finansielle virksomheder underlagt tilsynsmyndighedernes tilsyn. Derfor er anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 5, begrænset i forhold til ordlyden i direktivet til tilfælde, hvor der er tale om en virksomhed, der ikke er finansiel virksomhed.

Bestemmelsen indskrænker Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der ikke umiddelbart er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som er en del af en koncern eller gruppe, der er underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet. Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet skal forstås i overensstemmelse med definitionen i det lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 35.

For de omhandlede koncerner præciseres det, at Finanstilsynet først skal anmode den virksomhed, der er pligtsubjekt i henhold til bestemmelsen, dvs. den virksomhed der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, om de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet. Kun i de tilfælde, hvor den ansvarlige virksomhed ikke selv har leveret de anmodede oplysninger inden en passende tidsfrist fastsat af Finanstilsynet, kan Finanstilsynet henvende sig direkte til den ikke-finansielle virksomhed i koncernen og anmode om oplysningerne.

Som det fremgår af direktivets artikel 254, stk. 2, 4. afsnit, jf. ovenfor, angiver denne bestemmelse »forsikrings- eller genforsikringsselskabet« som det umiddelbare pligtsubjekt. Heroverfor angiver den foreslåede bestemmelse at være relevant i de tilfælde, hvor den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, er blevet anmodet om oplysningerne, men ikke har leveret disse. Denne formulering skyldes, at pligtsubjektet i henhold til den danske implementering af koncernreglerne i Solvens II-direktivet, foruden et forsikringsselskab, også kan være bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 9, litra a, i lov om finansiel virksomhed.

Til § 271

Efter den gældende § 347, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet indhente oplysninger efter § 347, stk. 1 og 3-5, til brug for videregivelse til de myndigheder og organer nævnte i § 354, stk. 6, nr. 23-34, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen foreslås videreført med konsekvensrettelser af henvisningerne. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Efter den foreslåede § 271 kan Finanstilsynet indhente oplysninger efter § 269, stk. 1, og § 270, stk. 1-3, til brug for de i § 289, stk. 1, nr. 3-13, nævnte myndigheder og organer.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger for og videregive oplysninger til de § 289, stk. 1, nr. 3-13, nævnte myndigheder og organer, svarende til de myndigheder og organer beliggende i andre medlemsstater og tredjelande, som der under visse forudsætninger kan videregives til efter § 289, stk. 1. Det giver Finanstilsynet mulighed for at indhente oplysninger fra danske forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder på vegne af myndigheder og organer i andre lande, selvom Finanstilsynet ikke selv vurderer at have behov for oplysningerne som led i sit eget tilsyn.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 289.

Til § 272

Den gældende § 374, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at hvis en finansiel virksomheds, herunder et forsikringsselskabs, bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar m.v. undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven eller regler udstedt i medfør af loven påhviler dem over for Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen, kan Finanstilsynet henholdsvis Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder. Undlader en fysisk eller juridisk person at opfylde de pligter, som følger af § 347, stk. 4 og 5, i lov om finansiel virksomhed, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge den fysiske eller juridiske person eller de for den juridiske person ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder. Undlader en finansiel virksomhed at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 351, stk. 1 og 4, og stk. 5, 1. pkt., kan virksomheden pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Bestemmelserne foreslås videreført med enkelte sproglige tilpasninger.

Den foreslåede § 272 fastsætter betingelserne for udstedelsen af tvangsbøder.

En stor andel af de materielle regler på forsikringsområdet fastsættes i forordninger. Finanstilsynet er kompetent myndighed for disse forordninger. Lovforslaget og de tilhørende forordninger danner rammen for forsikringsvirksomhed. Muligheden for Finanstilsynet til at anvende tvangsbøder for at tvinge fysiske og juridiske personer til at efterleve de pligter, som følger af loven, er derfor nødvendig for at sikre en tilstrækkelig håndhævelse af reglerne for forsikringsvirksomhed.

Erhvervsstyrelsen er kompetent myndighed i forhold til selskabsregistrering. Der er tale om en kontrol af, om de formelle regler vedrørende ejerskab, der udspringer af selskabslovgivningen og hvidvasklovgivningen, er overholdt. Det foreslås, at Erhvervsstyrelsen i lighed med Erhvervsstyrelsens reaktionsmuligheder i henhold til selskabsloven, hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed får mulighed for at anvende tvangsbøder.

Forslaget om at videreføre den eksisterende mulighed for at pålægge en administrativ tvangsbøde som pressionsmiddel er begrundet i Finanstilsynets og Erhvervsstyrelsens behov for at kunne håndhæve reglerne på området for forsikringsvirksomhed. Tvangsbøder anses for at være et bedre tvangsmiddel til at sikre et hurtigt og effektivt indgreb, end muligheden for at inddrage en virksomheds tilladelse. Sidstnævnte mulighed bevares dog, men vil som udgangspunkt kun blive anvendt, hvis den manglende opfyldelse af pligter er en særligt grov overtrædelse af lovgivningen.

Tilsynsmyndigheden kan ikke pålægge tvangsbøder, hvis denne har en konkret mistanke om, at en enkeltperson eller en juridisk person har begået en lovovertrædelse, jf. § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019. Tvangsbøder kan dog anvendes, hvis det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Der henvises til lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter for fortolkningen af denne bestemmelse.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke indrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m.

Det er politiet, der træffer afgørelse om, at forvandlingsstraf skal træde i stedet for tvangsbøder, jf. § 13 i bekendtgørelse nr. 1250 af 29. november 2019 om opkrævning af visse bøder, offerbidrag, konfiskationsbeløb, sagsomkostninger m.v. samt afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøde (bødebekendtgørelsen).

Hvis tvangsbøder ikke straks betales eller inddrives, skal tilsynsmyndigheden oversende sagen til politiet med henblik på afgørelse af, hvorvidt den pågældende skal udstå forvandlingsstraf for tvangsbøderne, jf. § 40 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De særlige regler på området er begrundet med tvangsbøders særlige formål, som er at gennemtvinge opfyldelsen af en lovbestemt forpligtigelse.

Politiets afgørelse om, at skyldneren skal udstå forvandlingsstraf for tvangsbøderne, forudsætter derfor også, at det ved politiets behandling af sagen kan lægges til grund, at handlepligten aktuelt ikke er opfyldt. Politiets behandling af sagen sker typisk på grundlag af oplysninger fra fordringshaver. Efter omstændighederne kan politiet eventuelt bistå med undersøgelsen heraf.

Hvis tilsynsmyndigheden efter at sagen er oversendt til politiet modtager oplysning om, at forpligtelsen er opfyldt, skal myndigheden hurtigt muligt orientere politiet herom.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel kan pålægge et forsikringsselskabs bestyrelse, direktion, eksterne revisor, interne revisionschef, ansvarshavende aktuar, likvidator, generalagent, filialbestyrer eller repræsentantskab daglige eller ugentlige bøder, hvis de ikke i rette tid efterkommer de pligter, der efter loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) eller regler udstedt i medfør af denne lov eller forordninger påhviler dem over for Finanstilsynet henholdsvis Erhvervsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ledelsen, nogle nærmere bestemte centrale ansatte i virksomhederne og selskabets revisor, kan blive pålagt daglige eller ugentlige bøder som tvangsmiddel. Tvangsbøderne anvendes, hvis de ikke efterkommer denne lov eller EU-forordninger på området. Tvangsbøder kan ikke anvendes til at gennemtvinge et påbud.

Tvangsbøden vil blive pålagt den, der har en handlepligt i loven. Medlemmer af et forsikringsselskabs ledelse kan derfor ikke pålægges tvangsbøder i de tilfælde, hvor det er forsikringsselskabet, der har en pligt til at afgive oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet som tvangsmiddel kan pålægge en fysisk eller juridisk person eller den person, der er ansvarlig for den juridiske person, daglige eller ugentlige tvangsbøder, når personen undlader at opfylde de pligter, som følger af lovforslagets § 270, stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at fysiske og juridiske, der ikke opfylder den oplysningspligt, der følger af lovforslagets § 270, stk. 2 og 3, kan blive pålagt tvangsbøder, indtil de opfylder pligten.

Pligten er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 270.

Udlevering af oplysninger er en væsentlig forudsætning for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne. En fysisk eller juridisk persons undladelse af at fremsende oplysninger til Finanstilsynet kan medføre, at andre overtrædelser ikke opdages, eller at skadelige virkninger i markedet får lov til at virke i længere tid.

Yderligere kan forsikringsselskabernes handlinger have grænseoverskridende effekter, hvorfor der er et betydeligt behov for informationsudveksling mellem kompetente myndigheder, særligt myndigheder inden for EU/EØS-lande m.v.

Finanstilsynets hjemmel til at pålægge fysiske eller juridiske personer, der ikke efterkommer en anmodning om udlevering af oplysninger, tvangsbøder anses derfor som væsentlig af hensyn til en effektiv kontrol og håndhævelse af lovforslagets bestemmelser.

Det er foreslået i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan som tvangsmiddel pålægge et forsikringsselskab daglige eller ugentlige tvangsbøder, hvis selskabet ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af lovforslagets § 280, stk. 1, 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et en virksomhed, der ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør eller en nøgleperson, der ikke lever op til kravene til egnethed og hæderlighed, kan pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder. Et påbud om at afsætte en direktør eller en nøgleperson, der ikke lever op til kravene til egnethed og hæderlighed gives efter lovforslagets § 280, stk. 1 og 3, og stk. 4, 1. og 3. pkt. Disse påbud er nærmere beskrevet i bemærkningerne til § 280.

Bestemmelsen indebærer desuden, at et en virksomhed, der ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør eller en nøgleperson, når der er rejst tiltale mod direktøren eller nøglepersonen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis en domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed. Et påbud om at afsætte en direktør eller en nøgleperson, når der er rejst tiltale mod direktøren eller nøglepersonen, gives efter lovforslagets § 280, stk. 4. Disse påbud er nærmere beskrevet i bemærkningerne til § 280.

Kravene til egnethed og hæderlighed er nærmere beskrevet i bemærkningerne til § 105.

Til § 273

Den gældende § 347 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til, at der foretages en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Bestemmelsen foreslås videreført med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Efter det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, kan Finanstilsynet påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Finanstilsynets påbud efter det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.* beror på en konkret vurdering. Der skal være tale om en situation, hvor Finanstilsynet finder det hensigtsmæssigt, at der foretages en sådan uvildig undersøgelse. Det er afgørende, at Finanstilsynet vurderer, at der er tale om et forhold af væsentlig betydning for tilsynet med den pågældende virksomhed. Endelig skal bestemmelsen ikke kunne finde anvendelse på undersøgelser, som er sædvanligt forekommende i Finanstilsynets almindelige tilsynsvirksomhed. Begrænsningen skal medvirke til at sikre, at bestemmelsen alene anvendes i helt særlige situationer, som ikke ligger inden for Finanstilsynets almindelige virke og kompetenceområde. Det kan bl.a. indgå i vurderingen, om der kræves en særlig indsigt, for at tage stilling til det pågældende forhold, og om der er tale om usædvanlige risici, der er særlige for den konkrete virksomhed, eller det er aktuelt for hele branchen.

Det er Finanstilsynet, der antager den eller de sagkyndige til at foretage undersøgelsen. Herved vil den pågældende virksomhed som udgangspunkt have samme retsstilling over for den eller de sagkyndige, som hvis det var Finanstilsynet selv, der forestod undersøgelsen. Dette indebærer eksempelvis, at forvaltningsloven, offentlighedsloven og retssikkerhedsloven finder anvendelse. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden har dog mulighed for at komme med en indstilling til Finanstilsynet om, hvem der skal udpeges som sagkyndig.

En uvildig undersøgelse kan eksempelvis bestå af sagkyndiges gennemgang af virksomhedens transaktioner med en kvalificeret ejer – f.eks. en fond – med henblik på en vurdering af, om transaktionerne er sket på markedsvilkår.

Endvidere kan der være tilfælde, hvor et forsikringsselskab har påtaget sig nogle usædvanlige risici, som virksomheden måske selv kan have vanskeligt ved at overskue og redegøre for, og som det er væsentligt for Finanstilsynet at få klarlagt. De nævnte eksempler skal ses i sammenhæng med ovennævnte betingelser for at udstede påbuddet – at forholdet er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Bestemmelsen vil således give Finanstilsynet mulighed for, uden omkostninger for tilsynet, at trække på ekspertviden, som ikke ellers er til stede i Finanstilsynet på det pågældende område. En afgørelse om at udstede et påbud om, at en virksomhed skal afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse, vil skulle træffes af Finanstilsynets bestyrelse efter den gældende § 345, stk. 12, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed. Afgørelsen vil ikke blive offentliggjort, og undersøgelsen kan derfor gennemføres på samme måde som Finanstilsynets øvrige undersøgelser uden offentlighedens kendskab.

Det bemærkes i denne forbindelse, at en afgørelse er underlagt de almindelige forvaltningsretlige principper. Dette indebærer bl.a., at den berørte virksomhed forud for afgørelsen vil være blevet hørt i sagen, og dermed haft mulighed for at komme med sine evt. indvendinger mod, at den pågældende undersøgelse iværksættes, samt redegøre for det forhold, som er undersøgelsens genstand. Afgørelsen skal ligeledes overholde proportionalitetsprincippet, således at den byrde, det er for virksomheden at skulle afholde udgifterne til undersøgelsen, skal stå i rimeligt forhold til det mål, der ønskes opnået ved undersøgelsen.

Virksomheden vil kunne indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet. En anke til Erhvervsankenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning. Såfremt virksomheden måtte få medhold ved Erhvervsankenævnet, vil Finanstilsynet skulle dække de udgifter til et rimeligt honorar til de sagkyndige personer, som den finansielle virksomhed måtte have haft.

Derudover følger det af det foreslåede stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Dette medfører, at Finanstilsynet ikke er kontrahent, idet kontrakten indgås mellem forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden og de sagkyndige personer. Dette medfører, at undersøgelser i medfør af den foreslåede § 273 ikke skal sendes i udbud eller annonceres.

Baggrunden for dette, er blandt andet, at offentliggørelse af oplysninger om virksomheden og indholdet af den uvildige undersøgelse efter de gældende regler sker på et tidspunkt, hvor der ikke foreligger en afgørelse, der konstaterer en overtrædelse af tilsynslovgivningen, men alene en afgørelse om indledning af en undersøgelse. Dette er ikke i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på tilsynsområdet. Det synes således dårligt stemmende med den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt i tilsvarende sager, at der i forbindelse med uvildige undersøgelser skal ske offentliggørelse i forbindelse med opstarten af processen, altså på et meget tidligt tidspunkt. Herudover medfører kravet om offentliggørelse, at processen, indtil undersøgelsen kan igangsættes, forlænges betragteligt. Dette kan være uhenigtsmæssigt på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet af hensyn til tilsynsvirksomheden og den finansielle stabilitet ønsker en effektiv undersøgelse igangsat straks. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

Efter den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, skal den uvildige undersøgelses resultater efter det foreslåede stk. 1, 1. pkt. afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt.

I forbindelse med Finanstilsynets påbud til virksomheden om at lade foretage en uvildig undersøgelse, beskriver Finanstilsynet nærmere i afgørelsen, hvori undersøgelsen skal bestå, hvordan undersøgelsen skal gennemføres, og hvornår der skal foreligge en endelig skriftlig rapport fra de sagkyndige personer. Finanstilsynet kan således fastsætte nærmere om indholdet af undersøgelsen, og hvordan den skal forløbe. Finanstilsynet kan f.eks. tage stilling til, hvor stor en stikprøve en dataundersøgelse skal bero på, eller hvilket medie eller format data skal udleveres på til de sagkyndige personer.

Efter den foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, kan Finanstilsynet bestemme, at de sagkyndige personer, jf. den foreslåede § 273, stk. 2-6, løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan kræve, at de sagkyndige personer løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen. Dette giver Finanstilsynet mulighed for, eksempelvis på ugentlige møder, at modtage nødvendige oplysninger om undersøgelsens stadi, foreløbige resultater, fremtidige forløb mv. Løbende afrapportering til Finanstilsynet kan medvirke til, at Finanstilsynet løbende kan vurdere, om undersøgelsen er på rette spor, og om undersøgelsen eventuelt skal suppleres med andre tilsynsaktiviteter.

Den gældende § 347 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral

udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Det foreslåede stk. 2 viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 b, stk. 2, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Ved "sagkyndige personer" efter bestemmelsen forstås eksempelvis advokater, revisorer eller andre finansielle rådgivere med sagkundskab inden for det pågældende område.

Efter det foreslåede *stk. 2* skal den uvildige undersøgelse efter det foreslåede stk. 1 foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan udpege andre sagkyndige personer, hvis de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige.

Finanstilsynet anmoder forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse. Finanstilsynet vil herefter vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige, samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer, og dermed kan udpeges som sagkyndig.

Det centrale for Finanstilsynets godkendelse af de sagkyndige er, om den eller de sagkyndige har tilknytning til virksomheden eller datacentralen, eller om der i øvrigt foreligger forhold, som efter Finanstilsynets vurdering gør, at der kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til denne. Såfremt Finanstilsynet ikke kan godkende den eller de sagkyndige personer, skal virksomheden hurtigst muligt udpege en ny sagkyndig person. Proceduren gentages, indtil Finanstilsynet kan godkende den eller de udpegede personer. En manglende godkendelse fra Finanstilsynet skal begrundes i forhold til virksomheden mv.

Det vil ligeledes være Finanstilsynets bestyrelse, der samtidig med afgørelsen om påbuddet tager stilling til, om den eller de sagkyndige personer, som virksomheden har indstillet, kan udpeges, eller om der skal vælges en anden.

Den gældende § 347 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, der skal lade foretage en uvildig undersøgelse, skal give de sagkyndige personer, der er udpeget hertil, de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af undersøgelsen.

Det foreslåede stk. 3 viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 b, stk. 3, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at det er muligt for de sagkyndige personer at få de oplysninger til brug for undersøgelsen af den pågældende virksomhed, som de finder nødvendige.

Virksomhedens videregivelse af fortrolige oplysninger til de sagkyndige, vil være berettiget efter den foreslåede § 82, stk. 1. Dette betyder ligeledes, at de sagkyndige personer vil være omfattet af tavshedspligten efter § 82, stk. 2.

Af den gældende § 347 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fremgår det, at de sagkyndige skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet senest samtidig med, at denne udleveres til finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af § 273, stk. 3, kan straffes med bøde, med mindre anden straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det indebærer, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed kan straffes med bøde, hvis det undlader at give en sagkyndig person de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Det foreslåede stk. 4 viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 b, stk. 4, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at de sagkyndige personer skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet, senest samtidig med at rapporten udleveres til forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

Selvom det er Finanstilsynet der, efter forslaget til stk. 2, afgør, hvilke personer der skal foretage den uvildige undersøgelse, er det, som følge af ordlyden i bestemmelsens stk. 1, virksomheden, som, inden for rammerne fastsat i Finanstilsynets påbud, indgår kontrakten om gennemførelsen af undersøgelsen med den eller de sagkyndige personer, ligesom det er virksomheden, der afholder udgifterne hertil. Det er derfor også virksomheden, der er den direkte modtager af undersøgelsens resultater. På baggrund heraf er det fundet nødvendigt at indføre en bestemmelse i stk. 4, som forpligter de sagkyndige til at udlevere en kopi af den skriftlige rapport til Finanstilsynet senest samtidig med, at rapporten udleveres til den finansielle virksomhed.

Efter den gældende § 347 b, stk. 5, i lov om Finansiel virksomhed skal de sagkyndige personer straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt oplysningerne er af væsentlig betydning for virksomhedens risikoprofil eller forretningsmodel, som kan medføre en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Det foreslåede stk. 5 viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 b, stk. 5 uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 5*, at de sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt oplysningerne er af væsentlig betydning for forsikringsselskabs eller forsikringsholdingvirksomheds risikoprofil eller forretningsmodel, som kan medføre en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret straks, hvis de sagkyndige personer bliver opmærksomme på forhold, som tyder på, at virksomheden kan være på vej ud i økonomiske vanskeligheder, for eksempel på grund af væsentlige tab på den virksomhedens største engagementer. I tilfælde af, at de sagkyndige personer får oplysninger om forhold, der tyder på, at virksomheden ikke overholder kapitalkravet efter den foreslåede § 155, skal de sagkyndige derfor straks underrette Finanstilsynet herom. Der kan også være tale om likviditetsmæssige forhold af ikke uvæsentlig betydning, herunder overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Den gældende § 347 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at hvis den sagkyndige person på grund af dennes særlige forhold ikke kan videregive oplysningerne i henhold til stk. 4 og 5 til Finanstilsynet, kan underretning af Finanstilsynet ske af andre end den sagkyndige person, herunder af den finansielle virksomhed, den finansielle holdning-virksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral.

Det foreslåede stk. 6 viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 b, stk. 6, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås således i *stk. 6*, at kan den sagkyndige person på grund af dennes særlige forhold ikke videregive oplysningerne i henhold til stk. 4 og 5 til Finanstilsynet, kan underretning af Finanstilsynet ske af andre end den sagkyndige person, herunder af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

Bestemmelsen indebærer, at hvis der hos den sagkyndige person foreligger særlige forhold, der gør, at denne ikke kan videregive oplysningerne i forbindelse med undersøgelsen til Finanstilsynet, kan den sagkyndige i stedet videregive oplysningerne til virksomheden, som derefter skal videregive disse til Finanstilsynet.

Det skal klart fremgå af opdraget, der ligger til grund for den uvildige undersøgelse, at der foreligger særlige forhold, som berettiger den sagkyndige person til at videregive oplysningerne til virksomheden, som herefter forpligtes til at videregive disse til Finanstilsynet. Disse særlige forhold bør samtidig beskrives.

Bestemmelsen indebærer, at den sagkyndige person eksempelvis straks kan videregive oplysninger af væsentlig betydning, jf. stk. 5, som oplysningerne fra den sagkyndige person. Oplysningerne fra den sagkyndige person modtages skriftligt og skal videre gives i uændret form. Hvis virksomheden tilsidesætter denne forpligtelse, eller hvis virksomheden redigerer i oplysningerne, kan virksomheden straffes med bøde.

Med lovforslagets § 312, stk. 1, foreslås det, at overtrædelse af lovforslagets § 273, stk. 6, kan straffes med bøde, med mindre anden straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 273, stk. 6, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke videre giver oplysningerne i henhold til det foreslåede stk. 3 og 6 til Finanstilsynet, hvis den sagkyndige person på grund af særlige forhold er forhindret i at underrette Finanstilsynet, kan underretning af Finanstilsynet ske af andre end den sagkyndige person, herunder af forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Til § 274

Efter den gældende § 347 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil.

Den gældende § 347 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at 1 pkt. også gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede *stk. 1* viderefører lov om finansiel virksomhed § 347 c, stk. 1, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Af det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, følger det, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til seks måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil.

Af det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, følger det, at det samme gælder filialer omfattet af § 3.

Det foreslåede omfatter filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, eller som er fastsat i eller i henhold til international aftale samt filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed som nævnt i lovforslagets § 14 i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse forudsættes anvendt i situationer, hvor Finanstilsynet f.eks. har givet et påbud for utilstrækkelige foranstaltninger til bekæmpelse af finansiel kriminalitet, herunder hvidvask, og hvor Finanstilsynet vurderer, at der er behov for i den forbindelse at følge en virksomheds efterlevelse af det udstedte påbud.

Det forudsættes, at bestemmelsen anvendes i situationer, hvor Finanstilsynet i øvrigt efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet således som led i den forebyggende indsats mod f.eks. finansiel kriminalitet, herunder hvidvask og terrorfinansiering, få bedre mulighed for på et tidlige tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra finansielle virksomheder for derigennem at kunne afdække mulige risici for overtrædelse af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil på den baggrund kunne anvendes af Finanstilsynet i alle tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er særlig anledning hertil med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed og vil bl.a. kunne anvendes samtidig med udstedelse af påbud, påtaler, politianmeldelse, risikooplysning eller et andet reaktionsvalg, som Finanstilsynet udsteder med hjemmel i samtlige regler, der henhører under Finanstilsynets tilsynsområde. Finanstilsynet vil i den forbindelse bl.a. kunne udpege sagkyndige personer til at vurdere kvaliteten af systemer og kontroller og til at verificere oplysninger, der er videregivet fra et forsikringsselskab m.v. til Finanstilsynet. Med lovbestemmelsen kan de sagkyndige foretage selvstændige vurderinger i deres egenskab af sagkyndige, og Finanstilsynet vil kunne inddrage den sagkyndiges vurderinger i den pågældende sag. Den sagkyndiges vurdering vil ikke blive lagt uprøvet til grund i Finanstilsynets behandling af sagen.

Med den foreslåede bestemmelse kan den sagkyndige person udpeges i en periode på op til maksimalt seks måneder. Det forudsættes dog, at udpegningen almindeligvis vil have en længde på mellem seks til otte uger. Der vil dog kunne være behov for, at udpegningen skal vare op mod seks måneder. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis Finanstilsynet har grund til at antage, at der foreligger meget omfattende eller komplekse mangler i den pågældende virksomhed. Det vil eksempelvis også kunne være begrundet i den pågældende virksomheds størrelse eller komplekse organisation.

Det vil være Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen af de pågældende personer, fastsætter, hvor længe de sagkyndige personer vil skulle følge driften af forsikringsselskabet m.v. Ved fastsættelsen af perioden skal Finanstilsynet foretage en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet. Den sagkyndige person vil kunne genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter stk. 1 fortsat er opfyldt.

Det følger af den gældende § 347 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at en virksomhed, der har modtaget et påbud efter § 347 c, stk. 1, skal give de sagkyndige personer de oplysninger og adgang til møder m.v., der er nødvendige for at kunne følge den daglige drift i virksomheden, herunder bestyrelsesmøder, direktionmøder og generalforsamlinger, og dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 347 c, stk. 2, uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 2*, at en virksomhed, der har modtaget et påbud efter stk. 1, skal give de sagkyndige personer de oplysninger og den adgang til møder, der er nødvendige, for at de sagkyndige kan følge den daglige drift i virksomheden, herunder bestyrelsesmøder, direktionmøder og generalforsamlinger, og dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger.

Det bemærkes, at de sagkyndige personer vil være omfattet af tavshedspligtsbestemmelsen i lovforslagets § 285, stk. 1, 2. pkt. Den sagkyndige person vil således kunne få adgang til samtlige informationer og data fra virksomheden, som vedkommende vurderer, er relevant for opgavevaretagelsen i henhold til Finanstilsynets påbud, ligesom personen kan overvære alle møder og øvrige relevante beslutningsfora i virksomheden.

De sagkyndige personer vil skulle følge den daglige drift på vegne af Finanstilsynet og vil i den forbindelse skulle opfylde de krav til offentlig forvaltning, der følger af bl.a. retssikkerhedsloven, herunder forbuddet mod selvinkriminering i retssikkerhedslovens § 10. Hvis den sagkyndige således får en konkret mistanke om, at virksomheden eller en enkeltperson i virksomheden har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder oplysningspligten efter lovforslagets § 269, stk. 2, ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Retssikkerhedsloven vil ikke være til hinder for, at ansatte m.v. i en virksomhed frivilligt meddeler oplysninger til den sagkyndige om forhold, der vedrører en konkret mistanke om, at virksomheden som sådan har begået et strafbart forhold. Den sagkyndige vil desuden efter omstændighederne også skulle vejlede den mistænkte om, at den pågældende ikke har pligt til at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse.

Det er Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen vil skulle fastsætte vilkårene for, hvordan de sagkyndige personer vil skulle følge den "daglige drift" af virksomheden. Med udtrykket den "daglige drift" sigtes til alle dele af forsikringsvirksomheden m.v., som er underlagt Finanstilsynets tilsynskompetence. Det forudsættes i den forbindelse, at Finanstilsynet og de sagkyndige personer har en bred skønsmæssig beføjelse til at fastlægge, hvad der i den konkrete situation forstås ved daglig drift. I sager, hvor en virksomhed påbydes, at en sagkyndig person skal følge virksomhedens daglige drift som følge af et andet påbud, forudsættes de sagkyndige personers opgavevaretagelse afgrænset med udgangspunkt i det udstedte påbuds indhold og formål. Det vil således være afgrænsede dele af f.eks. en virksomheds forretningsområder eller driftsområder, der vil være genstand for en sagkyndigs observatørarbejde.

Det forudsættes, at de sagkyndige personer i selskabsretlig henseende alene fungerer som observatører. Det indebærer, at de sagkyndige personer ikke vil være omfattet af reglerne om ledelses- og erstatningsansvar efter selskabslovens regler m.v., og de vil derfor ikke kunne pådrage sig et ansvar for de beslutninger, der træffes på f.eks. den finansielle virksomheds bestyrelsesmøder m.v., ligesom den pågældende ikke vil kunne pålægges erstatningsansvar for beslutninger, der træffes af ledelsen i virksomheden. Modsat vil virksomheden også være beskyttet af reglerne i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter. Det vil bl.a. betyde, at en sagkyndig ikke vil kunne tiltvinge sig adgang til aflåste rum.

Med den foreslåede bestemmelse tilsigtes ingen ændringer af ledelsens og bestyrelsens ansvar. De sagkyndige personer har alene til formål at følge virksomheden med henblik på at foretage observationer og indhente oplysninger til Finanstilsynet. Det forhold, at de sagkyndige personer deltager i møder på vegne af Finanstilsynet, vil således ikke kunne indebære en accept eller anden tilkendegivelse vedrørende bestyrelsens beslutninger eller fremgangsmåde. De sagkyndige personers deltagelse vil ligeledes ikke kunne tillægges betydning ved Finanstilsynets valg af reaktionsmuligheder over for virksomheden m.v. eller på anden vis have virkning i forhold til muligheden for at pålægge strafansvar for virksomheden eller dens ledelse m.v.

Overtrædelse af lovforslagets § 274, stk. 2, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 274, stk. 2, er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Det betyder, at hvis er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der har modtaget et påbud efter det foreslåede stk. 1, ikke giver de sagkyndige personer de oplysninger og den adgang til møder, der er nødvendige, for at de sagkyndige personer kan følge den daglige drift i et forsikringsselskab eller forsikringsholdingvirksomheden, herunder bestyrelsesmøder, direktionmøder og generalforsamlinger, samt dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger, kan forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes med bøde, jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Den gældende § 347 c, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at de sagkyndige personer skal i forbindelse med observationen af den daglige drift i virksomheden orientere Finanstilsynet om forhold af væsentlig betydning for Finanstilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for orienteringen

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 347 c, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 3*, at de sagkyndige personer skal i forbindelse med observationen af den daglige drift i virksomheden orientere Finanstilsynet om forhold af væsentlig betydning for Finanstilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan fastsætte vilkår for orienteringen.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at Finanstilsynet bliver orienteret, hvis den sagkyndige person bliver opmærksom på forhold, som indikerer mulige risici for overtrædelse af den finansielle lovgivning. Formålet er, at Finanstilsynet får mulighed for hurtigere at reagere på oplysninger om den finansielle virksomheds tilstand som et supplement til de indgrebsmuligheder, som Finanstilsynet er tildelt efter gældende ret, f.eks. ved udstedelse af påbud.

Det forudsættes med bestemmelsen, at Finanstilsynet fortsat vil tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed i overensstemmelse med den foreslåede § 260, hvilket bl.a. indebærer, at tilrettelæggelsen vil skulle ske ud fra et væsentlighedssyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger, jf. § 344, stk. 2, 3. pkt., i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet vil som ved behandlingen af øvrige tilsynssager skulle foretage en sædvanlig prioritering af tilsynsindsatsen ud fra en risikobaseret tilgang, bl.a. under hensyntagen til øvrige tilsynssager under behandling af Finanstilsynet. Det forhold, at Finanstilsynet udpeger en sagkyndig person til at følge virksomhedens daglige drift, påvirker således ikke Finanstilsynets mulighed for på et senere tidspunkt at træffe afgørelse vedrørende forhold, som blev konstateret eller kunne være konstateret i forbindelse med den sagkyndiges observationer.

Den gældende § 347 c, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at de sagkyndige personer udpeges af Finanstilsynet og udgifterne til de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af virksomheden. Finanstilsynet kan kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra virksomheden.

Det foreslåede stk. 4, viderefører § 347 c, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 4, 1. pkt.*, at de sagkyndige personer udpeges af Finanstilsynet.

Ved "sagkyndig person" forstås, at den pågældende har sagkundskab inden for det område, som har givet anledning til at udpege vedkommende. Opgavevaretagelsen vil typisk kunne udføres af en advokat, revisor eller anden ekstern finansiel rådgiver. Herudover vil Finanstilsynet kunne udpege en medarbejder i Finanstilsynet.

Bestemmelsen indebærer, at det er Finanstilsynet, der afgør, om en sagkyndig er egnet til at varetage opgaven og har den fornødne sagkundskab og uvildighed. Det indebærer bl.a., at Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen påser, at den sagkyndige person opfylder kravene til habilitet i forvaltningslovens kapitel 2. Det indebærer bl.a., at den pågældende ikke må have en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald, og at der i øvrigt ikke må foreligge omstændigheder, som er egnet til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed. Bestemmelsen har til formål at sikre, at der ikke foreligger omstændigheder, der er egnede til at rejse tvivl om personers fuldstændige upartiskhed fra virksomheden og loyalitet til Finanstilsynet som opdragsgiver.

Finanstilsynet vil på ethvert tidspunkt kunne bestemme, at den sagkyndige person skal ophøre med at følge virksomheden, herunder hvis Finanstilsynet vurderer, at den pågældende ikke længere opfylder de fastsatte krav til sagkundskab og uvildighed, eller fordi formålet med udpegningen ikke længere er til stede.

At det er Finanstilsynet, der udpeger og antager den eller de pågældende personer, indebærer endvidere, at det vil være Finanstilsynet, der er den eller de sagkyndiges umiddelbare kontraktpart og ikke den finansielle virksomhed. Der vil på den baggrund ikke opstå et "klientforhold" mellem de sagkyndige og den finansielle virksomhed.

De sagkyndige personer vil skulle følge den daglige drift på vegne af Finanstilsynet og vil dermed skulle opfylde de krav, der stilles til den offentlige forvaltning, der – ud over retssikkerhedsloven der er nærmere omtalt ovenfor – bl.a. omfatter forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Det foreslås således i *stk. 4, 2. pkt.*, at udgifterne til de sagkyndige personer kan foreløbigt udredes af Finanstilsynet, men afholdes endeligt af virksomheden.

Finanstilsynet vil efter det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, foreløbigt kunne udrede udgifterne til de uvildige sagkyndige personer. Bestemmelsen indebærer, at udgifterne til de sagkyndiges virke vil dog i sidste ende skulle afholdes af forsikrings-selskabet.

Finanstilsynet vil efter det foreslåede *stk. 4, 3. pkt.*, kunne kræve forudgående eller løbende betaling eller sikkerhedsstillelse fra virksomheden.

Det forudsættes, at afregning sker på timebasis og beregnes på baggrund af en fast timesats inklusiv et tillæg for eventuelle yderligere omkostninger forbundet med den eller de sagkyndiges udførelse af funktionen, f.eks. for den pågældendes rejseudgifter, udlæg m.v.

Et påbud om at lade en eller flere sagkyndige personer følge en virksomhed i en nærmere fastsat periode, vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende, jf. den foreslåede § 309, stk. 1.

Den gældende § 347 c, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse til, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de sagkyndige personer, herunder om udpegning og honorering. Reglerne skal i nærmere omfang tilrettelægge processen for udpegning af de sagkyndige personer, som tilrettelægges inden for gældende ret om udbud. Endvidere fastsættes de nærmere vilkår for honorering af de sagkyndige.

Bemyndigelsen er endnu ikke udnyttet.

Bemyndigelsen foreslås videreført uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 5*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de sagkyndige personer, herunder om udpegning og honorering.

Til § 275

Den gældende § 348, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold udøvet i strid med lovens §§ 44 og 58.

Det foreslåede § 275 viderefører § 348, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Dog videreføres alene de henvisninger, der er relevante for forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 275, at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med §§ 67 og 72.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at gribe ind over for tredjelandsselskaber, der yder uafhængig rådgivning og skønsmæssig porteføljepleje her i landet.

Et påbud efter bestemmelsen vil kunne meddeles et selskab, der yder skønsmæssig porteføljepleje og som uretmæssigt modtager og beholder betalinger fra andre end kunden selv.

Efter bestemmelsen kan påbud udstedes både over for enkeltvirksomheder og sammenslutninger af sådanne.

Til § 276

Efter den gældende § 349, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet pålægge en finansiel virksomheds ledelse at lade udarbejde en redegørelse for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 349, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskabs ledelse at lade udarbejde en redegørelse og plan for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter. Forsikringsselskabets bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef skal ved underskrift på påbuddet over for Finanstilsynet bekræfte at være gjort bekendt med indholdet af Finanstilsynets påbud.

Efter den foreslåede bestemmelse er det ledelsen, der har ansvaret for, at redegørelsen er forsvarlig og fyldestgørende. Finanstilsynets påbud skal påtegnes af den finansielle virksomheds direktion og revision.

Det er ledelsen, der har ansvaret for, at redegørelsen er forsvarlig og fyldestgørende. Finanstilsynets påbud skal påtegnes af den finansielle virksomheds direktion og revision.

Bestemmelsen vil være relevant i tilfælde, hvor et forsikringsselskab drives inden for lovgivningens rammer, men der er grund til at antage, at den økonomiske situation er sådan, at virksomheden kan få problemer i fremtiden. Redegørelsen har til formål at uddybe og specificere virksomhedens økonomiske forhold og fremtidsudsigter til brug for såvel virksomhedens ledelse som Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Selve påbuddet om at lade udarbejde en redegørelse for virksomhedens fremtidsudsigter vil ikke i sig selv bevirke, at der skal ske indberetning til NASDAQ Copenhagen A/S. De underliggende forhold bag Finanstilsynets påbud kan imidlertid medføre en sådan indberetningspligt for de børsnoterede finansielle virksomheder. Spørgsmålet om, hvorvidt der på baggrund af redegørelsen skal indberettes til Københavns Fondsbørs, skal følge de gældende regler om indberetning hertil.

Redegørelsen kan f.eks. udarbejdes af et konsulent/managementfirma eller af den finansielle virksomheds direktion. I så fald skal en udtalelse fra ekstern revisor vedlægges redegørelsen. Ledelsen kan endvidere anmode forsikringsselskabets eksterne revisor om at udarbejde redegørelsen.

Redegørelsen skal bl.a. indeholde en beskrivelse af virksomhedens økonomiske stilling og en begrundet angivelse af den forventede økonomiske udvikling i de kommende år. Heri kan eksempelvis indgå en beskrivelse af virksomhedens indtjening, omkostninger, tabrisici, hensættelser og udvikling i ind- og udlån.

Der skal også i redegørelsen indgå en vurdering af forsikringsselskabets fremtidsmuligheder med forslag til, hvilke initiativer der bør foretages under hensyn til den forventede, økonomiske udvikling. Dette kan f.eks. være tiltag over for risikofyldte engagementer og foranstaltninger til forbedring af indtjeningen. I redegørelsen vil der endvidere kunne stilles forslag om ændringer i ledelsen, forslag om at søge fusion med en anden finansiell virksomhed samt ændringer i driften og organisationen m.v.

Påbud efter bestemmelsen kan udstedes både over for enkeltvirksomheder og sammenslutninger af sådanne.

Efter den gældende § 349, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiell virksomhed skal redegørelsen være vedlagt revisionsudtalelsen (nr. 1) og forelægges forsikringsselskabets bestyrelse til godkendelse (nr. 2). Redegørelsen skal indsendes til Finanstilsynet til orientering (nr. 3).

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 349, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed uden ændringer.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 1-3*, skal redegørelsen således være vedlagt revisionsudtalelsen (nr. 1) og forelægges forsikringsselskabets bestyrelse til godkendelse (nr. 2). Redegørelsen skal sendes til Finanstilsynet til orientering (nr. 3).

Til § 277

Efter den gældende § 350, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiell virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis virksomhedens økonomiske stilling er forringet, så virksomhedens kunder er udsat for fare eller hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 350, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvis til forsikringsselskaber. Der er ikke tilset materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Finanstilsynet kan efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, påbyde et forsikringsselskab inden for en frist fastsat af Finanstilsynet at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at de forsikrede eller øvrige investorers interesser er udsat for fare.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan give et påbud til et forsikringsselskab, hvor der er en konkret fare for de forsikrede eller øvrige investorers økonomiske interesser, selv om virksomheden opfylder de almindelige kapitalkrav i den finansielle lovgivning. Bestemmelsen kan kun anvendes, hvis disse økonomiske interesser er i konkret fare f.eks. som følge af, at virksomheden ikke har ført en forsvarlig drift. Bestemmelsen kan alene anvendes, når interesserne for den nævnte personkreds er i fare, mens hensyn til medarbejdere, aktionærer og øvrige kreditorer ikke kan danne baggrund for et påbud.

Finanstilsynet vil efter bestemmelsen kunne fastsætte et forhøjet kapitalkrav til forsikringsselskaber, der har udsat sig for en ekstraordinær høj risiko. Som eksempler på anvendelsesområdet kan nævnes påbud om at lukke for nytegning samt krav om at bringe et utilstrækkeligt reinsuranceprogram i orden.

Finanstilsynet kan efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, påbyde et forsikringsselskab inden for en frist fastsat af Finanstilsynet at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind og påbyde, at et forsikringsselskab foretager de nødvendige foranstaltninger for at rette op på sin økonomiske situation, hvis der ikke er uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det vil i praksis være, hvor virksomheden ikke længere vil kunne overholde lovens solvens- og likviditetskrav.

Finanstilsynet skal foretage sin vurdering på baggrund af erfaring og kendskab til markedsforhold og til den konkrete virksomhed.

Bestemmelsen kan bl.a. tænkes anvendt, når der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden på et senere tidspunkt ikke kan opfylde lovens kapitalkrav.

Bestemmelsen ses i lyset af lov om finansiel virksomhed § 344, stk. 2, hvor Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Konstaterer Finanstilsynet en uholdbar forretningsmodel, hvor virksomheden i øvrigt fortsat overholder gældende lovgivning, kan en reaktionsmulighed være at påbyde virksomheden at foretage nødvendige foranstaltninger i medfør af bestemmelsen. Bestemmelsen kan således også anvendes for at fremme finansiell stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder.

Den ikke uvæsentlige risiko kan skyldes både indre og ydre forhold for virksomheden. Risici, der ligger uden for virksomhedens kontrol, kan være begrundet i forhold, som virksomheden ikke har kontrol over, men som virksomheden heller ikke har taget højde for i tilrettelæggelsen af sin forretning. Opbygningen af en boble inden for afgrænsede markeder eller sektorer kan således være forhold, der ligger uden for virksomhedens kontrol, men som må antages at kunne indebære en væsentlig økonomisk risiko for virksomheden på et senere tidspunkt.

Bestemmelsen giver mulighed for, at et forsikringsselskabs forhold bringes i orden, mens virksomheden stadig opfylder lovgivningens krav til kapitalforhold m.v.

Det påbud, som Finanstilsynet giver, kan afpasses efter den konkrete virksomheds forhold, hvilket giver Finanstilsynet mere differentierede beføjelser. Finanstilsynets påbud skal konkretiseres så tilstrækkeligt, at ledelsen i forsikringsselskabet reelt har mulighed for at imødekomme påbuddet. Sagen vil som udgangspunkt skulle forelægges for Finanstilsynets bestyrelse, jf. den gældende § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, da et påbud i medfør af bestemmelsen altid vil have videregående betydelige følger for forsikringsselskabet. Der skal ligeledes være klarhed over, hvornår påbuddet er opfyldt. Omvendt skal det være op til den enkelte virksomheds ledelse at udfylde rammerne for, hvorledes et påbud skal opfyldes.

Når Finanstilsynet meddeler forsikringsselskabet et påbud, vil der samtidig blive fastsat en frist for opfyldelse heraf. Er påbuddet ikke opfyldt inden for denne frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. stk. 2.

Den gældende § 350, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse, hvis virksomheden ikke har efterlevet tilsynets påbud giver efter § 350, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 2, viderefører § 350, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse, hvis de påbudte foranstaltninger, jf. stk. 1, ikke er foretaget inden for den fastsatte frist.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har hjemmel til at inddrage et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, hvis virksomheden ikke efterlever Finanstilsynets påbud efter det foreslåede stk. 1.

Ved inddragelse af en finansiel virksomheds tilladelse skal almindelige principper om proportionalitet iagttages. Derudover skal en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være utilstrækkelig.

Finanstilsynets afgørelse vil kunne indbringes for Erhvervsankenævnet, der i særlige tilfælde kan beslutte, at en klage har opsættende virkning.

Et forsikringsselskab, som ikke har tilladelse, skal som udgangspunkt foranstalte virksomheden afviklet, jf. lovforslagets § 200.

Den gældende § 350, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at § 350, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse for en koncern, hvor modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed mv.,

hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen.

Det foreslåede stk. 3, viderefører § 350, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for en koncern, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab, hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen.

Med den foreslåede bestemmelse benyttes adgangen i konglomeratdirektivets artikel 7, nr. 3, hvorefter Finanstilsynet kan træffe andre tilsynsmæssige foranstaltninger for at begrænse risikokoncentrationen i et finansielt konglomerat.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at give Finanstilsynet mulighed for at påbyde en finansiell koncern at begrænse de risici, som tilsynet måtte identificere. Der kan eksempelvis være tale om tilfælde, hvor en finansiell koncern har flere engagementer med en kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der hver for sig ikke truer de enkelte finansielle virksomheders soliditet, men hvor det samlede engagement kan true koncernens og dermed også de enkelte finansielle virksomheders soliditet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde en finansiell koncern at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen. Hvis indberetningerne viser, at en koncern ikke vil overholde koncernens solvenskrav, hvis en eller flere begivenheder indtræffer, vil Finanstilsynet kunne påbyde koncernen at nedbringe koncernens risikoprofil. Finanstilsynet kan eksempelvis give påbud om ikke at udvide engagementet, påbud om at nedbringe engagementet eller påbud om afdækning af risiko.

Til § 278

Den gældende § 350 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynets adgang til at fastsætte solvenskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 37 og artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det er kun de overordnede rammer for fastsættelsen af et kapitaltillæg, der fremgår af Solvens II-direktivet, og dermed af bestemmelsen.

Kommissionen har fastlagt de mere specifikke regler, eksempelvis i forhold til vurdering af, hvornår der er tale om en væsentlig afvigelse, der medfører, at Finanstilsynet vil fastsætte et kapitaltillæg, som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Kommissionen er bemyndiget hertil i Solvens II-direktivets artikel 37, stk. 6 og 7, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Kommissionen har desuden vedtaget Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2012 af 11. november 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg. Kommissionen er bemyndiget hertil i Solvens II-direktivets artikel 37, stk. 8, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Med henblik på at sikre, at der er overensstemmelse mellem EU-landenes anvendelse af kapitaltillægget, skal tilsynet hvert år forelægge EIOPA en række oplysninger, herunder det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som Finanstilsynet har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet.

Den foreslåede § 278 viderefører § 350 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med konsekvensrettelser af henvisningerne i bestemmelsen til lov om forsikringsvirksomhed.

Det forslås i *stk. 1, nr. 1*, at Finanstilsynet fastsætter et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i standardformlen eller en anvendt godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. § 154, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse omhandler de tilfælde, hvor forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for den opgørelsesmetode, som selskabet anvender ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, jf. dette forslags § 154, stk. 2.

Et selskab, der anvender standardformlen, jf. definitionen i forslagets § 9, stk. 1, nr. 28, skal dermed vurdere de bagvedliggende forudsætninger herfor og sammenligne disse med selskabets risikoprofil, mens et selskab, der anvender en af Finanstilsynet godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, skal forholde sig til de bagvedliggende forudsætninger herfor og sammenligne disse med selskabets risikoprofil.

Finanstilsynet vil eksempelvis fastsætte et kapitaltillæg, når forudsætningerne, der ligger til grund for standardformlen, viser sig ikke at dække selskabets faktiske risikoprofil, og anvendelsen af standardformlen dermed ikke giver et retvisende billede af solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan kræve et kapitaltillæg, hvis selskabet i den konkrete situation ikke har mulighed for at nedbringe de relevante risici, og Finanstilsynets krav om at anvende en intern model har vist sig at være uhensigtsmæssigt eller ineffektivt, eller hvor en fuld eller partiel intern model til afhjælpning af afvigelsen er under udvikling.

Finanstilsynet vil endvidere fastsætte et kapitaltillæg, når de forudsætninger, der ligger til grund for den fulde eller partielle interne model, afviger væsentligt fra den faktiske risikoprofil. Selskabet skal i denne situation forsøge at tilpasse modellen, så de kvantificerbare risici fanges tilstrækkeligt i modellen. Hvis det ikke lykkes at tilpasse modellen inden for en passende tidsramme, kan Finanstilsynet kræve et kapitaltillæg.

Det forslås i *stk. 1, nr. 2*, at Finanstilsynet fastsætter et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 133.

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor virksomhedsstyringen afviger væsentligt fra forslagets § 133. Hvis afvigelsen forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som selskabet er eller vil kunne blive udsat for, og andre foranstaltninger ikke har kunnet udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont, vil Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg.

Det forslås i *stk. 1, nr. 3*, at Finanstilsynet fastsætter et krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 158, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 158, stk. 3.

Bestemmelsen omhandler de tilfælde, hvor forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for anvendelsen af en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve efter forslagets § 158, stk. 2 og 3. Det kan her være relevant for Finanstilsynet at stille krav om et kapitaltillæg for at sikre, at solvenskapitalkravet afspejler de risici, som gruppe 1-forsikringsselskabet er udsat for.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1-3, indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for i særlige tilfælde at fastsætte et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber. Kapitaltillægget anvendes kun, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Solvenskapitalkravet er et krav til kapitalens størrelse, som sætter gruppe 1-forsikringsselskaberne i stand til at dække betydelige tab og giver forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser. Som udgangspunkt anvendes standardformlen til at opgøre solvenskapitalkravet, jf. i øvrigt dette forslags § 154, stk. 2. Hensigten er, at standardformlen skal afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde skal Finanstilsynet have beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Solvenskapitalkravet vil i de fleste tilfælde afspejle gruppe 1-forsikringsselskabets risici. Der kan dog forekomme situationer, hvor selskabet har påtaget sig risici, som ikke i passende grad afspejles i solvenskapitalkravet. I disse tilfælde vil

Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg, der anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Det følger af den gældende § 350 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at ved vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, foretages i henhold til nærmere regler herom fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslåede stk. 2 viderefører den gældende § 350 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 2*, at vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, foretages i henhold til nærmere regler herom fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet skal foretage vurderingen af, om der foreligger en væsentlig afvigelse efter stk. 1, i henhold til regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6, i Solvens II-direktivet. Det indebærer, at det er Kommissionen, der fastsætter kriterierne for vurderingen, som foretages af Finanstilsynet.

Kommissionen har fastlagt kriterierne for vurderingen, som en del af niveau 2-reguleringen ved vedtagelsen af Kommissionens Delegerede Forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det følger af den gældende § 350 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at opfyldes betingelsen i stk. 1, nr. 1, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 154.

Det foreslåede stk. 3, viderefører den gældende § 350 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at opfyldes betingelsen i stk. 1, nr. 1, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. forslaget § 154.

Det foreslåede indebærer, at kapitaltillægget skal opgøres i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. forslaget § 154, når forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. stk. 1, nr. 1.

Det fremgår af den gældende § 350 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at vurderer Finanstilsynet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. stk. 1, nr. 1. Skønner Finanstilsynet, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.

Det foreslåede stk. 4, viderefører § 350 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed med konsekvensrettelser. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, fastsætter, at hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg, hvis et gruppe 1-forsikrings-selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget.

Et kapitaltillæg vil imidlertid ikke altid være den bedste reaktion på de afvigende forudsætninger. Eksempelvis kan de afvigende forudsætninger være udtryk for, at den interne model grundlæggende har vist sig at være blevet mindre passende til selskabets risikoprofil end tilfældet var, da den blev godkendt.

Det foreslås derfor i *stk. 4, 2. pkt.*, at skønner Finanstilsynet, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 154, stk. 2.

Selskabet vil med afgørelsen få en frist til at imødekomme kravet om at overgå til at bruge standardformlen. Fristen fastsættes efter en konkret vurdering. I denne vurdering kan eksempelvis inddrages faktorer som selskabets solvensmæssige overdækning, modellens omfang og betydningen af de risici, modellen dækker. Fristen vil som udgangspunkt være kortere for et selskab med en lav solvensoverdækning end for et selskab med en høj solvensoverdækning, mens fristen vil være længere for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af mindre omfang end for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af større omfang.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at Finanstilsynet i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, kan fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan supplere en afgørelse efter stk. 4, 2. pkt., om, at forsikringsselskabet skal opgøre sit solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen med at fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav. Det kræver dog, at betingelserne i § 277, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.

Den gældende § 350 b, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst en gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Det forslåede stk. 5 viderefører § 350 b, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 5*, at Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst en gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Bestemmelsen indebærer, at kapitaltillægget skal opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Det kan eksempelvis være, at selskabet har udviklet en partiel intern model for risici, der ikke i tilstrækkelig grad blev afspejlet i opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen. Når den fulde eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, skal tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg.

Efter den gældende § 350 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynet et kapitaltillæg efter stk. 1, udgør solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, sammen med kapitaltillægget det nye solvenskapitalkrav.

Det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, viderefører § 350 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Bestemmelsen indebærer, at når Finanstilsynet har fastsat et kapitaltillæg i medfør af stk. 1, vil solvenskapitalkravet, jf. forslagens § 154, inklusive kapitaltillægget udgøre det nye solvenskapitalkrav.

Den gældende § 350 b, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 6, finder § 224 tilsvarende anvendelse.

Det foreslåede stk. 6, 2. pkt., viderefører § 350 b, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 6, finder § 223 tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen indebærer, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der ikke opfylder det nye solvenskapitalkrav, vil blive omfattet af forslagens § 223, hvorefter Finanstilsynet kan kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse.

Der henvises til det foreslåede § 223 samt bemærkningerne hertil for nærmere information om planen for genoprettelse.

Til § 279

Den gældende § 374, stk. 4, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at såfremt en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, ikke opfylder sine forpligtelser efter bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed §§ 183-193 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 196, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 374, stk. 4, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer, herunder at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at udsteder et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, og opfylder virksomheden ikke sine forpligtelser efter bestemmelserne i § 178 og §§ 181-187 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 190, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger.

Bestemmelsens vedrører kontrollen med finansiel information i bl.a. års- og delårsrapporter for forsikringsselskaber, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til notering eller handel på en fondsbørs, eller hvis værdipapirer handles på en autoriseret markedsplads.

Der ligeledes kunne pålægges bødestraf, hvis et pålæg ikke efterkommes, eller der afgives urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, jf. den foreslåede § 269.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med CESR standarden om kontrol med overholdelsen af finansiel information i bl.a. i års- og delårsrapporter for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til notering eller handel på en fondsbørs, eller hvis værdipapirer handles på en autoriseret markedsplads, der fastsætter, at den kompetente myndighed skal have tilstrækkelige og effektive midler til at kunne håndhæve overholdelsen og hermed kan medvirke til, at investorerne får den information, de har krav på. Som midler anføres bl.a., at myndigheden skal kunne give pålæg om ændring af fejl, herunder offentliggørelse af ændrede oplysninger.

Den gældende § 374, stk. 4, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet, når det skønnes hensigtsmæssigt, selv kan offentliggøre de pågældende oplysninger, offentliggøre påbuddet eller suspendere eller slette de berørte omsættelige værdipapirer fra handel på et reguleret marked.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 374, stk. 4, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan, når det skønnes hensigtsmæssigt, offentliggøre de pågældende oplysninger, eller påbuddet. Finanstilsynet kan desuden suspendere eller slette de berørte omsættelige værdipapirer fra handel på et reguleret marked, når det skønnes hensigtsmæssigt.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan selv offentliggøre de oplysninger, som Finanstilsynet har bedt den pågældende virksomhed om at ændre.

Bestemmelsen er i overensstemmelse med CESR standarden om kontrol med overholdelsen af finansiel information i bl.a. i års- og delårsrapporter for finansielle virksomheder, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til notering eller handel på en fondsbørs, eller hvis værdipapirer handles på en autoriseret markedsplads, der fastsætter, at den kompetente myndighed selv skal kunne offentliggøre de oplysninger, den har pålagt den pågældende virksomhed at ændre, herunder om et givent pålæg samt kunne suspendere og slette berørte værdipapirer.

Til § 280

Finanstilsynet er efter en række EU-direktiver og standarder forpligtet til løbende at påse, at medlemmer af finansielle virksomheders direktion og bestyrelse lever op til krav om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynet er ligeledes forpligtet til at have passende midler til at sikre, at disse krav overholdes.

Den gældende § 351, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed fastsætter Finanstilsynets mulighed for at afsætte en direktør, der ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, der efter de gældende § 64 eller § 64 a, ikke kan bestride stillingen.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 351, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab at afsætte en direktør i virksomheden inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 105, stk. 1, eller § 106 ikke kan bestride stillingen.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan afsætte en direktør, eksempelvis hvis vedkommende er blevet pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, og der som følge heraf er risiko for, at vedkommende ikke længere kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

Det kan eksempelvis også dreje sig om de tilfælde, hvor vedkommende tages under insolvensbehandling eller gælds-sanering, eller hvor vedkommendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende har eller deltager i drif-ten af, har påført forsikringsselskabet tab eller risiko for tab. Det samme gælder situationer, hvor personen har udvist en adfærd, hvorefter det må antages, at den pågældende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på forsvarlig vis.

I de situationer, hvor virksomheden ikke efterkommer Finanstilsynets påbud om at afsætte en direktør efter stk. 1 el-ler et bestyrelsesmedlem efter stk. 2, kan Finanstilsynet inddrage den pågældende virksomheds tilladelse til at drive virk-somhed i medfør af den foreslåede § 199, stk. 1, nr. 2. Derudover kan Finanstilsynet efter forslaget § 272, stk. 3, på-lægge tvangsbøder til en virksomhed, der undlader at efterkomme sine forpligtelser i henhold til loven.

Inden Finanstilsynet påbyder en virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv, skal der i henhold til reglerne i forvaltningsloven foretages en partshøring af forsikringsselskabet og af den, som påbud-det retter sig mod. I denne fase vil bestyrelsen have mulighed for af egen drift at afsætte en direktør.

Forinden Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen om påbuddet, forelægges spørgsmålet for Finanstilsynets besty-relse, som i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, træffer afgørelser i tilsynssager af principiel karakter og der har videregående betydelige følger.

Efter den gældende § 351, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiell virksomhed at nedlægge sit hverv, dersom at personen efter de gældende § 64 eller § 64 a i lov om finansiell virksomhed, ikke kan bestride hvervet. For bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikrings-selskaber tillige, dersom personen ikke efter § 64 b, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, kan bestride hvervet.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 351, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede be-stemmelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af bestyrelsen i et forsikringsselskab at nedlægge sit hverv inden for en frist fastsat af Finanstilsynet, hvis denne efter § 105, stk. 1, § 106, eller § 109, stk. 1, ikke kan be-stride hvervet.

Efterlever bestyrelsesmedlemmet ikke et påbud udstedt af Finanstilsynet, kan vedkommende straffes med bøde efter den foreslåede § 313, stk. 1.

Efter den gældende § 351, stk. 4, kan Finanstilsynet påbyde et pengeinstitut, et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) og gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson efter de i bestemmelsen nævnte bestemmelser.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis vedkommende efter § 105, stk. 1, jf. § 128, stk. 3, ikke kan bestride stillingen.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af forslaget § 128, stk. 1, hvis denne efter forslaget § 105, stk. 2 eller 4 ikke kan bestride stillingen. Den foreslåede § 105, stk. 2 fastsætter, at medlemmerne af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold om erfaring, strafansvar og andre oplysninger nævnt i § 105, stk. 1, i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse og om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-6, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Den foreslåede § 105, stk. 4, fastsætter, at § 105, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2-3 finder tilsvarende anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed

Efter den gældende § 351, stk. 5, 1. pkt. i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller en ansat, der er udpeget som nøgleperson jf. lov om finansiel virksomhed § 64 c, stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, eller i medfør af § 64 d, stk. 1, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i lov om finansiel virksomhed § 64, stk. 1, nr. 3, eller at nøglepersonen i et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder kravene i lov om finansiel virksomhed § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3.

Efter den gældende § 351, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynet en frist for efterlevelse af påbuddet.

Efter den gældende § 351, stk. 5, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 351, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer, herunder at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at direktøren ikke opfylder kravene i § 105, stk. 1, nr. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen eller en ansat, der er nøgleperson eller bestyrelsesmedlemmet i et gruppe 1-forsikringsselskab at nedlægge sit hverv i medfør af § 105, stk. 1, nr. 3, jf. § 128, stk. 1 og stk. 3. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Det tager i de fleste tilfælde lang tid, inden et strafansvar bliver pålagt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får mulighed for at gribe ind over for et ledelsesmedlem på et tidligere tidspunkt for at afværge risikoen for, at vedkommende påfører virksomheden skade. Reglen skal sikre hensynet til forsikringsselskabet, forsikringstagerne og de almene samfundsinteresser, som ligger bag reglerne om egnethed og hæderlighed. Finanstilsynets reaktion vil derfor ofte være påkrævet, så snart der er en bestyrket mistanke om, at det pågældende ledelsesmedlem har begået et strafbart forhold.

Ved vurderingen af, om der skal meddeles et midlertidigt påbud i medfør af stk. 4, skal Finanstilsynet afveje forseelsens grovhed og det konkrete behov for at fjerne vedkommende over for hensynet til den pågældendes retssikkerhed.

Den endelige stillingtagen til, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at være direktør eller bestyrelsesmedlem i et forsikringsselskab i sager, hvor ledelsesmedlemmet midlertidigt er fjernet fra virksomhedens ledelse, forudsættes at finde sted i forbindelse med afgørelsen af straffesagen, jf. straffelovens § 79. Det følger af denne bestemmelse, at man i forbindelse med domfældelse for en strafbar handling ved dom kan fratage en person retten til at udøve erhverv, som er

underlagt krav om autorisation eller godkendelse. Hermed sikres det, at der foretages et samlet opgør med retsfølgerne af en lovovertrædelse.

Bliver der nedlagt påstand under straffesagen om, at tiltalte ikke opfylder betingelserne for egnethed og hæderlighed i § 105, men der ved en fejl ikke sker pådømmelse af spørgsmålet, vil denne fejl kunne rettes gennem en anke af retens afgørelse.

Sker der i en straffesag ikke samtidig pådømmelse af spørgsmålet om egnethed og hæderlighed, vil spørgsmålet efterfølgende kunne prøves ved domstolene. Dette kan ske ved, at Finanstilsynet udsteder et påbud til virksomheden, jf. stk. 1, og den som påbuddet retter sig imod forlanger, at påbuddet indbringes for domstolene, jf. det foreslåede stk. 7. For så vidt angår bestyrelsesmedlemmer, kan der gives et påbud direkte til personen, jf. det foreslåede stk. 2 og bemærkninger til det foreslåede stk. 5. Der vil ved en prøvelse af Finanstilsynets påbud kunne tages hensyn til den allerede udmålte straf, således som det ville være sket, hvis strafudmålingen og rettighedsfrakendelsen var sket samtidig med afgørelse af straffesagen.

Efter den gældende § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynet varigheden af påbud efter stk. 2.

Det foreslåede stk. 5 viderefører § 351, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 5*, at varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 105, stk. 1, nr. 2-6, eller § 110, stk. 1, eller efter stk. 3, skal fremgå af påbuddet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet skal angive en varighed når Finanstilsynet i medfør af stk. 1-3 påbyder et forsikringsselskab af afsætte et ledelsesmedlem eller påbyder et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv på baggrund af kravene til hæderlighed, jf. lovforslagets § 105, stk. 2-6. Det samme er tilfældet hvis påbuddet gives på baggrund af overtrædelse af reglerne for grundkurset i lovforslagets § 109, stk. 1 og 3.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 105, stk. 3, hvorefter Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af en fit & proper-ansøgning skal angive varigheden, hvis det vurderes at ansøgeren ikke lever til kravene til ledelsesmedlemmers hæderlighed.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en mere ensartet og forudsigelig retstilstand for forsikringsselskaber, direktører og nøglepersoner og bestyrelsesmedlemmer.

Den gældende § 351, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at virksomheden og den person, som et påbud efter stk. 1-5 retter sig imod, kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene.

Den gældende § 351, stk. 7, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at en anmodning til Finanstilsynet efter 1. pkt., skal indgives til Finanstilsynet senest 4 uger efter, at påbuddet er udstedt. Der stilles ingen formkrav til anmodningen. Når Finanstilsynet har modtaget anmodningen, skal sagen anlægges inden 4 uger. Det følger af den gældende § 351, stk. 7, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 351, stk. 7, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at en anmodning om indbringelse af sagen for domstolene som udgangspunkt ikke kan tillægges opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af kravene om egnethed og hæderlighed. Dog har retten mulighed for ved kendelse at bestemme, at den pågældende under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller forblive i sin stilling, mens sagen verserer for retten.

Det foreslåede stk. 6 viderefører § 351, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 6*, at påbud meddelt i henhold til stk. 1-4 af forsikringsselskabet og af den person, som påbuddet vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden fire uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Den gældende § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at Finanstilsynet har hjemmel til af egen drift eller efter ansøgning at tilbagekalde et påbud meddelt efter lov om finansiel virksomhed stk. 2 og 3, og stk. 5, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Det foreslåede stk. 7 viderefører § 351, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 7*, at Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 eller 3, eller stk. 5, når der er tale om et bestyrelsesmedlem. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden fire uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst fem år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 10 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Bestemmelsen er især relevant i forhold til påbud, som ikke er tidsbegrænsede.

Bestemmelsen indebærer, at i tilfælde hvor en person, som er blevet påbudt at nedlægge sit hverv, ansøger om at få påbuddet tilbagekaldt, men hvor Finanstilsynet afslår denne ansøgning, indføres der som udgangspunkt samme mulighed for domstolsprøvelse som efter det foreslåede stk. 6. Det indebærer, at ansøgeren kan forlange, at Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter, at vedkommende har indgivet begæring herom til Finanstilsynet.

Det er ikke muligt at begære et afslag på at omgøre et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene. Det er heller ikke muligt at begære et afslag på tilbagekaldelse af et tidsbegrænset påbud indbragt for domstolene, før der er gået mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet eller mindst 2 år, siden en domstol senest har stadfæstet et afslag på tilbagekaldelse. Begrænsningerne har kun betydning for muligheden for at kræve sagen indbragt for domstolene af Finanstilsynet. En person, som har modtaget et afslag på sin ansøgning, vil til en hver tid have mulighed for selv at anlægge sag ved domstolene.

Efter den gældende § 351, stk. 9, 1 pkt. i lov om finansiel virksomhed har Finanstilsynet mulighed for at inddrage en finansiel virksomheds tilladelse, hvis den ikke efterkommer et påbud om at afsætte en direktør. Efter den gældende § 351, stk. 9, 2 pkt. i lov om finansiel virksomhed har Finanstilsynet mulighed for at inddrage virksomhedens tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et af Finanstilsynet udstedt påbud.

Det foreslåede stk. 8 viderefører § 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 8*, at har forsikringsselskabet ikke afsat direktøren, eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 199, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 199, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2, 3 og 5.

Baggrunden for indgrebsmuligheden efter den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet skal have kompetence til at inddrage en virksomheds tilladelse, hvis ét eller flere ledelsesmedlemmer ikke opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det foreslås i *stk. 9*, at afgørelser meddelt i henhold til § 105, stk. 2, og § 128, stk. 3, af forsikringsselskabet og af den person, som afgørelsen vedrører, kan forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet

inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for afgørelsen, men retten kan ved kendelse bestemme, at personen under sagens behandling kan indtræde i det hverv eller den stilling, som personen har søgt om forhåndsgodkendelse til. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Forslaget sikrer, at retsstillingen for den virksomhed eller det ledelsesmedlem eller nøgleperson, som en afgørelse om afslag på en egnetheds- og hæderlighedsansøgning retter sig mod, er den samme som for virksomheder og personer, der kan forlange et påbud om at nedlægge et hverv eller afsætte et ledelsesmedlem indbragt for domstolene. Der vil således på samme måde som i påbudssager, gælde et dobbelt retssikkerhedsprincip i afgørelsessager, idet personen eller virksomheden også har mulighed for at indbringe en negativ egnetheds- og hæderlighedsafgørelse for Erhvervsankenævnet eller for selv at indbringe påbuddet for domstolene.

Til § 281

Efter den gældende § 352, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed har Finanstilsynet hjemmel til at foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked samt at offentliggøre resultaterne af disse.

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 352, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i § 281, at Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre myndigheder foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked, samt offentliggøre resultaterne af disse.

Undersøgelserne har ikke sammenhæng med de lignende undersøgelser, konkurrencemyndighederne foretager. Dog skal det sikres, at der ikke på samme tid foretages ensartede undersøgelser uafhængigt af hinanden.

Undersøgelserne kan vedrøre gennemsigtigheden på hele det finansielle marked. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre myndigheder offentliggøre resultaterne af de foreslåede undersøgelser.

Forsikringsselskaber, der er omfattet af en undersøgelse, skal gøres bekendt med resultaterne før en eventuel offentliggørelse og kan kræve, at der ikke sker offentliggørelse af de tekniske beregninger og metoder m.v., der har karakter af forretningshemmeligheder.

Forsikringsselskaberne har ligeledes krav på at få optaget kortfattede bemærkninger til konklusionen af undersøgelsen i forbindelse med offentliggørelse af denne, hvis bemærkningerne er modtaget inden for en af Finanstilsynet fastlagt tidsfrist.

Til § 282

I en situation, hvor et forsikringsselskab er gået konkurs, vil staten i nogle tilfælde direkte have stillet midler til rådighed eller mere indirekte for eksempel have stillet en tabsgaranti over for Danmarks Nationalbank. I disse situationer vil der være en meget stor offentlig interesse i at få indsigt i, hvad der er foregået i relation til forsikringsselskabet. Der må især forventes at være interesse i adgang til oplysninger omkring den regnskabsmæssige udvikling i virksomheden og Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen.

Konkursloven sikrer fordringshaverne en vis information om blandt andet forløbet op til konkursen, bl.a. efter § 125, stk. 2, og § 110, stk. 1. Det er ikke kurators primære opgave at afdække årsagerne til konkursen. Det er ej heller kurators opgave at afdække eller beskrive Finanstilsynets handlinger i forhold til den finansielle virksomhed i denne periode. Baggrunden for den gældende § 352 a i lov om finansiel virksomhed er, at det er vurderet, at der er behov for information til offentligheden generelt i disse situationer.

Den gældende § 352 a, stk. 1, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at Finanstilsynet, når en finansiel virksomhed er erklæret konkurs eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand, og staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed, får pligt til at udarbejde og efterfølgende offentliggøre en redegørelse for forløbet.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1 og 2, viderefører de dele af § 352 a, stk. 1, nr. 2-3, i lov om finansiel virksomhed, der er relevante for forsikringsselskabers konkurs mv. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1-2*, at i tilfælde, hvor et forsikringsselskab er erklæret konkurs, størstedelen af den forsikringsselskabets drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af de nedenfor nævnte forhold er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens konkurs m.v.

1) Staten har lidt tab på ejerbeviser, som staten har erhvervet som led i konverteringen af sådan kapital.

2) Staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1, indebærer, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, når et forsikringsselskab er gået konkurs, eller størstedelen af den forsikringsselskabets drift er ophørt eller overdraget, hvis staten har lidt tab på kapital indskudt i virksomheden.

Bestemmelsen omfatter alene de tilfælde, hvor staten har lidt et tab på hybrid kernekapital, som er indskudt i virksomheden, eller på ejerbeviser, som er erhvervet som led i en konvertering, der er sket umiddelbart før sammenbruddet. Bestemmelsen omfatter ikke tilfælde af manglende rentebetalinger.

Det foreslåede stk. 1, nr. 2, indebærer, at Finanstilsynet endvidere skal udarbejde en redegørelse, når staten i øvrigt har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for virksomheden, dens kreditorer eller en erhverver af hele eller dele af virksomheden, når denne er gået konkurs, størstedelen af forsikringsselskabets drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal udarbejde en redegørelse, hvis forholdene i stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt i en kortere periode forud for, at forsikringsselskabet er gået konkurs, størstedelen af virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration.

Med "en kortere periode" forstås, at den udløsende begivenhed har en naturlig handlings- og tidsmæssig sammenhæng med statens garanti eller indskud af kapital. Dermed omfatter bestemmelsen som udgangspunkt ikke de tilfælde, hvor den udløsende begivenhed indtræder senere end 2 år efter, at virksomheden modtog statens garanti eller indskud af kapital.

For tilfælde omfattet af stk. 1, nr. 1, vurderes den kortere periode i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor statens tab er konstateret.

For tilfælde omfattet af stk. 1, nr. 2, vurderes den kortere periode i forhold til det tidsrum, som løber mellem den udløsende begivenhed og det tidspunkt, hvor staten har ydet garanti eller stillet midler til rådighed for den finansielle virksomhed.

Den gældende § 352 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed lempet af Finanstilsynets generelle tavshedspligt i forhold til den lovpligtige redegørelse.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 352 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal offentliggøre redegørelsen efter stk. 1. I forbindelse med offentliggørelsen finder §§ 285, 288 og 290 ikke anvendelse, medmindre oplysningerne vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde det pågældende forsikringsselskab.

Formålet med bestemmelsen er at sikre mest mulig offentlighed i konkurssituationen.

Redegørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger vedrørende kundeforhold eller tredjemand, der har været involveret i en mulig overtagelse af den kriseramte virksomhed eller på anden måde har været involveret i bestræbelserne på at tilvejebringe en løsning på virksomhedens økonomiske problemer. Uden sidstnævnte undtagelse ville bestemmelsen kunne afholde potentielle overtagende virksomheder fra at udvise interesse for kriseramte virksomheder generelt. Finanstilsynet kan – hvis der skønnes behov herfor – på eget initiativ udarbejde og offentliggøre supplementter til redegørelsen.

Den gældende § 352 a, stk. 3, fastsætter, at redegørelsen efter § 352 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 352 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 3*, at redegørelsen efter stk. 1 skal beskrive Finanstilsynets rolle under forløbet op til konkursen m.v.

Til § 283

Efter den gældende § 348, stk. 1, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed kan Forbrugerombudsmanden anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis.

Det foreslåede stk. 1, viderefører § 348, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag over for forsikringsselskabet og forsikringsholdingsvirksomheder vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 67 stk. 1 og 2, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Bestemmelsens indebærer, at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en finansiel virksomhed ikke handler i overensstemmelse med god skik.

Forbrugerombudsmanden kan efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor Erhvervsministeren ikke udsteder regler om god skik. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 259, stk. 1, hvorefter Finanstilsynet fører tilsyn med regler om god skik udstedt af Erhvervsministeren. Forbrugerombudsmanden skal således ikke behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelse af Erhvervsministerens regler om god skik. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet eller henviser forbrugeren til at indbringe sagen for et af de finansielle klagenævn, hvis der er tale om en konkret formueretlig tvist mellem forbrugere og en finansiel virksomhed. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplysninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om det finansielle område danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Forbrugerombudsmanden har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager, ligesom Forbrugerombudsmanden kan deltage i Finanstilsynets bestyrelsesmøder, når Finanstilsynet forelægger en sag af principiel eller vidtgående betydning for bestyrelse. Ligeledes har Forbrugerombudsmanden mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold i den finansielle sektor, som Forbrugerombudsmanden finder, er urimelige i forhold til forbrugere.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Forbrugerombudsmanden kan indbringe en sag for domstolene, hvis Forbrugerombudsmanden i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt. Det kan for eksempel være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Hvis Forbrugerombudsmanden vælger at anlægge en sag om god skik mod en finansiel virksomhed, skal det ske efter de regler, som gælder for sager anlagt af Forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven.

Forbrugerombudsmanden kan også anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv.

Efter den gældende § 348, stk. 1, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed har Forbrugerombudsmanden mulighed for at behandle sager om overtrædelse af straffelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed § 43, stk. 3.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 348, stk. 1, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Forbrugerombudsmanden kan behandle sager vedrørende overtrædelse af straffelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 67, stk. 3.

Der er i dag udstedt tre bekendtgørelser i medfør af § 67, stk. 3. En af disse omfatter forsikringsselskaber.

For at sikre at Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet ikke samtidig behandler en sag mod en finansiel virksomhed for overtrædelse af bestemmelser i regler udstedt i medfør af § 67, stk. 3, forudsættes det, at der er et tæt samarbejde og koordinering mellem de to tilsyn.

Efter den gældende § 348, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed finder markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, § 33 og § 34 tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter bestemmelsen.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 348, stk. 3, pkt., i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, §§ 33 og 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter stk. 1 og 2.

Bestemmelsen fastslår, at Forbrugerombudsmanden kan anvende de beføjelser, der fremgår af markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, § 33 og § 34 ved behandling af sager om overtrædelse af straffelagte bestemmelser i de nævnte bekendtgørelser. Det vil bl.a. sige, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag ved domstolene om nedlæggelse af påbud og kræve meddelt alle oplysninger, som skønnes nødvendige for dennes virksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at Forbrugerombudsmanden i forbindelse med behandlingen af konkrete sager over for finansielle virksomheder kan anvende sine beføjelser efter markedsføringsloven, herunder forhandling, påbud, anlæggelse af retssager om forbud og indledning af straffesager. Dermed kan Forbrugerombudsmanden tage stilling til såvel de offentligtretlige som de civilretlige aspekter af en sag på samme tid. Samtidig har Forbrugerombudsmanden mulighed for at løse sagen med den finansielle virksomhed uden nødvendigvis at skulle indbringe problemstillingen for domstolene.

Forbrugerombudsmanden kan kræve oplysninger efter markedsføringslovens § 25, stk. 2, med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål.

Efter den gældende § 348, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan Forbrugerombudsmanden udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 348, stk. 1, 4 pkt., i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 4*, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

Til § 284

Den gældende bestemmelse i § 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastslår at Finanstilsynet skal underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af, at virksomheden har overtrådt bestemmelser om god skik.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 67, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 67, stk. 2.

Som eksempel på sager med tab omfattet af bestemmelsen, kan nævnes sager om uretmæssigt opkrævede gebyrer eller renter eller sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Forbrugerombudsmanden får kendskab til sager, hvor forbrugere har lidt et tab, så Forbrugerombudsmanden har mulighed for at kunne anlægge et gruppesøgsmål eller indtræde som mandatar. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at tilsynet træffer afgørelse i sager, hvor forbrugere har lidt et tab.

Den gældende bestemmelse i § 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, fastslår at Forbrugerombudsmanden har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager, hvor kunderne kan have lidt tab.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at Forbrugerombudsmanden uanset §§ 285, 287 og 290 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

For at give Forbrugerombudsmanden mulighed for løbende at følge en sag, hvor kunderne kan have lidt tab, har Forbrugerombudsmanden efter den foreslåede bestemmelse adgang til samtlige oplysninger i sådanne sager, som Finanstilsynet behandler. Denne adgang gælder uanset reglerne om Finanstilsynets tavshedspligt.

Forbrugerombudsmanden får desuden oplysninger ved sin deltagelse på Finanstilsynets bestyrelsesmøder. Forbrugerombudsmanden deltager i Finanstilsynets bestyrelsesmøder ved bestyrelsens behandling af tilsynssager om redelig forretningsskik, god praksis og prisoplysning, jf. lov om finansiel virksomhed § 345, stk. 14. Sager på disse områder forelægges Finanstilsynets bestyrelse, når der er tale om tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydelige følger for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, jf. lov om finansiel virksomhed § 345, stk. 12, nr. 4.

Efter den gældende § 345, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed, finder tavshedspligten efter § 354, stk. 1, anvendelse for medlemmer af bestyrelsen, observatøren, medlemmer af ekspertpanelet og Forbrugerombudsmanden.

Det foreslåede stk. 3 viderefører tavshedspligten for Forbrugerombudsmanden. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at Forbrugerombudsmanden er underlagt tavshedspligt efter den foreslåede § 285, stk. 1.

Bestemmelsen indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være underlagt den tavshedspligt, der er pålagt Finanstilsynets, for de oplysninger, som Forbrugerombudsmanden måtte blive bekendt med som led i varetagelsen af de opgaver, der er tillagt Forbrugerombudsmanden i medfør af denne lov.

Til § 285

Efter den gældende § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Det foreslåede stk. 1 viderefører de dele § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der er relevante for oplysninger om forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Der foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Tavshedspligten efter bestemmelsen omfatter også oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra udenlandske myndigheder. De finansielle direktiver indeholder også regler om tavshedspligt.

Oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin reguleringsvirksomhed og sin informationsvirksomhed ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt. Fortrolighed i relation til disse dele af Finanstilsynets virksomhed alene skal vurderes i forhold til lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte forsikringsselskabers kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte de forsikringsselskabernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må de finansielle virksomheder og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at overordnede myndigheder (ministerier) i forskellige lande udveksler oplysninger om koncernforbundne virksomheder som led i en krisestyring.

Ved "fortrolige oplysninger" forstås oplysninger om en finansiell virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsberetninger, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort af andre kanaler i en grad, at det er blevet almindeligt kendt. Ved "oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige" forstås, oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i den finansielle virksomheds kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Begrebet "tilsynsvirksomhed" skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet i kapitel 22 om tilsyn i lov om finansiell virksomhed. Det medfører bl.a., at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i forslagens §§ 259-262, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, samt undersøgelser efter forslagens §§ 267-268 er omfattet af tilsynsvirksomheden. I modsætning hertil er oplysninger, som Finanstilsynet modtager som led i sin reguleringsvirksomhed og informationsvirksomhed ikke omfattet. Udstedelse af bekendtgørelser med hjemmel i loven er ikke omfattet af tilsynsvirksomheden, ligesom udarbejdelse af årsberetningen er en del af informationsvirksomheden.

Adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager efter offentlighedsloven begrænses af Finanstilsynets tavshedspligt, jf. § 14, 1. pkt., og § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Det er dog udelukkende adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven, der er begrænset. Parterets rettigheder herunder adgang til aktindsigt skal afgøres efter forvaltningsloven. Afgørelse af hvem der er part i forhold til Finanstilsynet, træffes efter forslagens § 302.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at personer, der er ansat i virksomheder, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, også er omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt.

Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at den udvidede tavshedspligt ligeledes også gælder efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, gælder den udvidede tavshedspligt ligeledes gælder for ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til i forbindelse med varetagelsen af opgaver efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

I praksis samarbejder Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen omkring løsning af opgaver på regnskabsområdet for at sikre ensartet praksis, og med bestemmelsen sikres, at ansatte i Erhvervsstyrelsen, der får kendskab til fortrolige oplysninger i forbindelse med løsning af disse opgaver på regnskabsområdet, er undergivet samme tavshedspligt som Finanstilsynets ansatte.

Den gældende § 354, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, der er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 354, stk. 2 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, der er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte de finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold.

Finanstilsynets tavshedspligt er en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må de finansielle virksomheder og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra de finansielle virksomheder, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med kunders samtykke.

Den gældende § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 43-60 e og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede stk. 3, viderefører § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 67-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Efter bestemmelsen finder stk. 1 ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 67-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet vil derfor kunne udtale sig til offentligheden om sådanne sager i overensstemmelse med offentlighedslovens regler.

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand, hvor der er samme grad af offentlighed om oplysninger, der er kommet frem i forbindelse med tilsynet med forbrugerrettede regler på det finansielle område, som hvis reglerne havde været underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn. Dette er væsentligt, da grænsedragningen mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens virksomhed indebærer, at der er behov for koordination mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens tilsynsvirksomhed.

Det følger af § 1, stk. 2, i markedsføringsloven, at finansielle virksomheder undtages fra enkelte af lovens bestemmelser, hvis erhvervsministeren har udstedt regler på det pågældende område. Det drejer sig om § 3 om god markedsføringsskik, § 4 om god erhvervsskik, § 9 om former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive og § 14 om oplysningsforpligtelser vedrørende priser m.v. Dertil finder reglerne om faktureringspligt for regningsarbejde og gebyrer i § 15 og § 16 i markedsføringsloven ikke anvendelse på finansielle virksomheder. Forbrugerombudsmanden fører ikke tilsyn med disse regler på det finansielle område, jf. § 25, stk. 1, i markedsføringsloven.

Forbrugerombudsmanden har mulighed for at anlægge sager om civilretlige krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden har kompetence til at anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. lovforslagets § 67, stk. 1 og 2, , jf. § 283, stk. 1, 1. pkt. Ligeledes kan Forbrugerombudsmanden behandle sager vedrørende overtrædelse af straffelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af lovforslagets § 67, stk. 3, jf. § 283, stk. 2. Markedsføringslovens § 24, § 25, stk. 2, § 28, stk. 1, § 32, stk. 1, § 33 og § 34 finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter lovforslagets § 283, jf. § 283, stk. 3. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål efter reglerne herom i retsplejelovens kapitel 23 a.

Finanstilsynet er forpligtet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt lovforslagets § 67, stk. 1, eller be-

stemmelser udstedt i medfør af § 67, stk. 2, jf. § 284, stk. 1. Forbrugerombudsmanden har adgang til samtlige oplysninger i sager omfattet af § 284, stk. 1, jf. § 284, stk. 2.

Bestemmelsen har til formål at opretholde en konsistent håndhævelse af forbrugerlovgivningen på det finansielle område, så Finanstilsynet fortsat kan videregive oplysninger fra sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold til Forbrugerombudsmanden. Dette vil f.eks. være relevant i de tilfælde, hvor en sag hører under Finanstilsynets regelsæt og tilsynsvirksomhed, men Forbrugerombudsmanden har behov for oplysningerne i den pågældende sag af hensyn til koordinationen mellem myndighederne. Tilsvarende vil Finanstilsynet have mulighed for af egen drift at orientere Forbrugerombudsmanden om konkrete sager, der vedrører tilsynet med god skik, prisoplysning og kontraktforhold.

Videregivelsen af oplysninger efter bestemmelsen, vil også give Forbrugerombudsmanden mulighed for at vurdere, om der er behov for at anlægge sag mod en finansiell virksomhed i medfør af lovforslagets § 283.

Ved eventuel videregivelse af oplysninger til Forbrugerombudsmanden efter bestemmelsen vil reglerne om tavshedspligt i kapitel 8 i forvaltningsloven finde anvendelse. Det skal ligeledes bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Bestemmelsen viderefører den retstilstand, hvor enhver kan få udleveret oplysninger i sager om god skik m.v. dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt. Dette er en konsekvens af, at bestemmelsen foreskriver, at oplysningerne ikke er underlagt Finanstilsynets tavshedspligt, hvorfor pligten til at meddele oplysninger ikke er begrænset heraf, jf. offentlighedslovens § 35.

Det medfører f.eks., at Finanstilsynet ikke vil kunne give aktindsigt i oplysninger om enkeltpersoners private forhold og oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold, hvis oplysningerne er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningerne angår, jf. offentlighedslovens § 30.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet anmoder en finansiell virksomhed om en redegørelse, vil Finanstilsynet oplyse de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som er tema for redegørelsen. På baggrund heraf vil den finansielle virksomhed kunne udlede, om de pågældende oplysninger er omfattet af bestemmelsen. Det samme gælder for oplysninger, som udleveres i forbindelse med en inspektion, der vedrører god skik m.v.

Ved afslag på aktindsigt kan Finanstilsynets afgørelse om aktindsigt i oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold påklages særskilt til Erhvervsankenævnet, jf. lovforslagets § 309.

Efter den gældende § 354, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed er tavshedspligten efter stk. 1 ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 354, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Det indebærer, at oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten i stk. 1, kan videregives af Finanstilsynet, hvis det ikke er muligt at identificere enkeltvirksomheder eller enkeltkunder blandt oplysningerne. Det afgørende for muligheden for videregivelse efter den foreslåede bestemmelse vil være, at der er foretaget en fuldstændig anonymisering. Det vil således ikke være tilstrækkeligt at fjerne eller overstrege navne mv., hvis det er muligt ud fra f.eks. oplysningernes kontekst at identificere den pågældende virksomhed eller kunde.

Efter den gældende § 354, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til brug for en civil retssag, når en finansiell virksomhed er erklæret konkurs, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kunde-forhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Det foreslåede stk. 5 i lov om finansiel virksomhed viderefører § 354, stk. 5, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet en materiel ændring med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 5*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Til § 286

Den gældende § 353 a i lov om finansiel virksomhed er en undtagelse til aktindsigt efter lov om offentlighed (offentlighedsloven) i god skik-sager, som er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 353 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvis en sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, er udvalgte dokumenter undtaget fra aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Bestyrelsens kompetencer er nærmere afgrænset i § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

De sager, som Finanstilsynets bestyrelse kan behandle efter § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, omfatter bl.a. sager om god skik m.v. Sagerne er typisk kendetegnet ved, at de relaterer sig til reglerne i lovforslagets §§ 67-74 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Dog indeholder de øvrige dele af den finansielle lovgivning også regler om god skik m.v., som er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Bestyrelsen bliver dermed forelagt sager om god skik m.v., når sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Bestyrelsens beslutningskompetence i sager om god skik m.v. sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, heriblandt tilsynet med forbrugerområdet og overholdelsen af god skik m.v. Det er et begrænset antal sager om god skik m.v., der forelægges Finanstilsynets bestyrelse, hvilket navnlig skyldes det forhold, at sagerne skal have en særlig karakter for at være omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence.

Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet samarbejder om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Når Finanstilsynets bestyrelse behandler sager om god skik m.v., fordi sagerne er omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, bliver Forbrugerombudsmanden indkaldt og har de samme beføjelser som medlemmerne af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed. Forbrugerombudsmanden bliver også underrettet af Finanstilsynet om alle sager, hvor kunder kan have lidt tab på grund af finansielle virksomheders overtrædelse af lovforslagets § 67, stk. 1, og bestemmelser udstedt i medfør af lovforslagets § 67, stk. 2, jf. § 284 i lovforslaget.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 285, stk. 1, i lovforslaget finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. lovforslagets §§ 67-74 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Det fremgår af lovforslagets § 285, stk. 3, og tilsvarende undtagelsesbestemmelser findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v. Undtagelsesbestemmelsen indebærer, at oplysninger om tilsynet med god skik m.v. på det finansielle område er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har således ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 189 som fremsat, side 90.

Offentligheden kan derfor få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-33. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23.

Undtagelsen til aktindsigt omfatter ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23, stk. 2, i offentlighedsloven mister et internt dokument som udgangspunkt sin interne karakter, når det bliver afgivet til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse over for. Det er således udgangspunktet, at et udkast til afgørelse mister sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring bliver sendt til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse over for, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet. Dog vil dokumentet bevare sin karakter som internt dokument, hvis afgivelsen er sket af retlige grunde, jf. § 23, stk. 2, i offentlighedsloven.

Efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, er Finanstilsynet som myndighed forpligtet til at partshøre over oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, som en part ikke kan antages at være bekendt med, og som er til ugunst for parten og af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Når Finanstilsynet skal foretage partshøring i en sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, herunder sager om god skik m.v., er det hele udkastet til afgørelse eller beslutning, der sendes i partshøring. Denne praksis følger af forarbejderne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 187, og § 35, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 609 af 10. maj 2022 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Hensigten er at styrke retssikkerheden for bl.a. de virksomheder, som Finanstilsynets bestyrelses afgørelse vil rette sig mod, så virksomhederne kan gøre sig bekendt med Finanstilsynets vurderinger forud for bestyrelsens behandling af sagen. Det skal også ses i sammenhæng med, at den pågældende virksomhed har ret til foretræde for Finanstilsynets bestyrelse, og i den forbindelse kan afgive et kort mundtligt indlæg, jf. § 36 i bekendtgørelse nr. 1543 af 30. oktober 2020 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. Finanstilsynets forpligtelse til partshøring i sager, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, går således videre end kravene i forvaltningsloven.

Det forhold, at retten til aktindsigt i dokumenter i sager om god skik m.v. i nogle tilfælde ikke kan begrænses med henvisning til dokumentets interne eller foreløbige karakter, gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser og vurderinger kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser eller politianmeldelser, der som udgangspunkt ikke længere har karakter af interne dokumenter, når udkastet i sin helhed er afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring, medmindre afgivelsen af udkastet til afgørelse eller politianmeldelse sker af retlige grunde, f.eks. en forpligtelse efter loven. Det bemærkes i forlængelse heraf, at selvom et udkast til afgørelse eller politianmeldelse vil beholde sin interne karakter på trods af afgivelsen til udenforstående i forbindelse med partshøring, kan øvrige dokumenter, der reflekterer såvel udkastets indhold som konklusioner og dermed Finanstilsynets foreløbige overvejelser i den konkrete sag, blive genstand for aktindsigt. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab, på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at i de tilfælde, hvor en sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, er en række nærmere opregnede dokumenter undtaget aktindsigt efter lov om offentlighed i forvaltningen (offentlighedsloven), indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. De dokumenter, der vil være undtaget fra aktindsigt, er Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at nogle bestemte dokumenter i sager om god skik m.v. vil være undtaget aktindsigt i en begrænset periode, når den pågældende sag om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. De pågældende dokumenter vil være undtaget aktindsigt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Dokumenterne vil ikke være undtaget aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

De konkrete dokumenter, som efter den foreslåede bestemmelse vil være undtaget fra aktindsigt, er oplistet i nr. 1-3.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Det dokument, som vil være undtaget fra aktindsigt, er det udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, som Finanstilsynet sender i partshøring hos den virksomhed eller person, som udkastet retter sig mod.

Det foreslås i *nr. 2*, at udtalelser afgivet af parten til Finanstilsynets udkast til afgørelse af en sag eller udkast til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Som følge heraf vil partens høringssvar samt bemærkninger til udkastet til afgørelse eller udkastet til beslutning om politianmeldelse være undtaget fra aktindsigt.

Det foreslås i *nr. 3*, at supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse af en sag eller udkastet til beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning er undtaget fra aktindsigt.

Det omfatter korrespondance, som relaterer sig til Finanstilsynets udkast til afgørelse eller udkast til beslutning om politianmeldelse, men som ikke er omfattet af det foreslåede *nr. 2*. Det kan f.eks. være korrespondance mellem Finanstilsynet og parten, hvor Finanstilsynet anmoder parten om at uddybe sine bemærkninger i høringssvaret yderligere. Det kan også omfatte korrespondance, der er afledt af opklarende spørgsmål fra Finanstilsynet til parten i relation til partens høringssvar.

De dokumenter i sager om god skik m.v., der efter bestemmelsen foreslås undtaget aktindsigt i en begrænset periode, kan således karakteriseres som Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse.

Med lovforslaget vil der ikke være ret til aktindsigt i de pågældende dokumenter efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes bl.a. i lovforslagets §§ 302 og 303. De øvrige dele af den finansielle lovgivning indeholder lignende bestemmelser om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser, eksempelvis § 355 i lov om finansiell virksomhed, § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 36 i lov om forsikringsformidling. Disse øvrige partsbestemmelser afgør spørgsmålet om partsstatus, hvis sagen om god skik m.v. relaterer sig til reglerne om god skik m.v. i en af de pågældende love.

En sag om god skik m.v. omfatter sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik m.v. i den finansielle lovgivning. Den foreslåede bestemmelse kræver dog, at sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, førend de pågældende dokumenter vil kunne undtages fra aktindsigt. En sag vil kunne karakteriseres som en sag om god skik m.v., hvis oplysningerne i sagen ikke er omfattet en skærpet tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte, jf. f.eks. lovforslagets § 285, stk. 3, § 354, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, § 170, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 175, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., § 19, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 31, stk. 3, i lov om forsikringsformidling, § 103, stk. 3, i lov om firmapensionskasser og § 255, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Det omfatter bl.a. alle sager om god skik m.v., prisoplysning og kontraktforhold i lovforslagets §§ 68-75. Som følge heraf vil f.eks. alle sager om finansielle virksomheders overtrædelse af redelig forretnings-skik og god praksis, jf. lovforslagets § 67 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Det følger af en række love på det finansielle område, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i Finanstilsynets tilsyn med at påse overholdelsen af en række love, herunder reglerne om god skik m.v. i de pågældende love, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiell virksomhed, jf. f.eks. § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser og § 219 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Med den foreslåede bestemmelse vil følgende dokumenter være undtaget fra aktindsigt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed: Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til

afgørelse eller politianmeldelse. De sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker f.eks. også over administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovforklaring og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en straffebestemt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik m.v. vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil Finanstilsynets udkast til afgørelse eller politianmeldelse, partens høringssvar til udkastet til afgørelse eller politianmeldelse og supplerende korrespondance mellem Finanstilsynet og parten vedrørende udkastet til afgørelse eller politianmeldelse være undtaget aktindsigt, forudsat at dokumenterne er oprettet på det tidspunkt, hvor sagen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Hvis en sag om god skik m.v. under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil dokumenterne ikke længere være undtaget tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik m.v. er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil imidlertid kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Dokumenterne vil ikke længere være undtaget aktindsigt, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Der vil være truffet en beslutning i sagen, når Finanstilsynet bestyrelse har forholdt sig til den indstilling, som bestyrelsen er blevet forelagt i relation til den pågældende sag om god skik m.v. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 609 af 10. maj 2022 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet. I de tilfælde, hvor Finanstilsynets bestyrelse ikke træffer en endelig beslutning på det bestyrelsesmøde, hvor sagen om god skik m.v. blev forelagt bestyrelsen, men i stedet delegerer kompetencen til at træffe den endelige beslutning til eksempelvis et bestyrelsesmedlem eller formandsskabet for bestyrelsen, vil der først være truffet en beslutning i sagen, når det bestyrelsesmedlem, der har fået delegeret kompetencen til at træffe den endelige beslutning, har accepteret det foreliggende udkast til afgørelse eller politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre på Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager om god skik m.v. Samarbejdet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område vil dermed ikke ændre sig.

Til § 287

Det fremgår af den gældende § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver, som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på tilsynets vegne. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligtsbestemmelsen i § 354 i lov om finansiel virksomhed medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset, jf. § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtsbestemmelsen i § 354 i lov om finansiel virksomhed begrænser dog ikke parter ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven.

Parter kan søge aktindsigt i oplysninger om en persons identitet i forbindelse med f.eks. indberetninger til Finanstilsynet om overtrædelse af reglerne på det finansielle område. Det fremgår udtømmende af § 355 i lov om finansiel virksomhed, hvem der anses som part i forhold Finanstilsynets afgørelser. Det særlige partsbegreb afviger fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb og er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parter adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne.

§ 354 g i lov om finansiel virksomhed er en særregel, der udvider tavshedspligten i forhold til oplysninger om personer, der indberetter overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, således at heller ikke parter vil kunne få aktindsigt i personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomheds, herunder en ansats, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af reglerne på det finansielle område til Finanstilsynet.

Efter den gældende § 354 g, stk. 1, må Finanstilsynets ansatte ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Forbuddet udgør en såkaldt whistleblower-ordning, som sikrer fuld fortrolighed for personer, der indberetter overtrædelser m.v. til Finanstilsynet.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 354 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen ikke er undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

”Oplysninger om en person” skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorved forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn.

Bestyrelsens eller ansattes indberetning til Finanstilsynet vil ikke være i strid med tavshedspligten i lovforslagets § 82 eller § 132 i selskabsloven.

Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af lovforslaget.

Det er et krav, at overtrædelsen vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører det område, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder). For love, som både Finanstilsynet og andre myndigheder fører tilsyn med, omfattes den eller de bestemmelse(r), som andre fører

tilsyn med, ikke af lovforslaget. Dette er eksempelvis de dele af lov om betalingstjenester og elektroniske penge, som er under tilsyn af Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Indberetning om overtrædelse af f.eks. markedsføringsloven eller straffeloven (f.eks. i form af underslæb, bedrageri m.v.) omfattes ikke af bestemmelsens anvendelsesområde.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af det foreslåede stk. 2 – ikke er forpligtet til at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Bestemmelsen udgør en specialregel (lex specialis) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven.

Såfremt en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af bestemmelsen være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelsen. Fravigelsen af de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven vurderes at være nødvendig for at yde personerne den tilstrækkelige beskyttelse.

Bestemmelsen ændrer ikke på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager som følge af bestemmelsens ordlyd er begrænset i henhold til § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen og adgangen til indsigt efter databeskyttelsesloven er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til § 22, stk. 3, i databeskyttelsesloven, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1.

Ligeledes er det efter bestemmelsen f.eks. ikke tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Den gældende § 354 g, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at bestemmelsen i § 354 g, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 348 a, stk. 2, eller § 354, stk. 6.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 354 g, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at bestemmelsen i stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 287, stk. 2, eller § 288, stk. 1.

Det fremgår af lovforslagets § 284, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden uanset tavshedspligten i §§ 285, 287 og 290, har ret til adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af det foreslåede stk. 1.

Det fremgår af lovforslagets § 288, stk. 1, at tavshedspligten i § 285, stk. 1, ikke er til hinder for, at Finanstilsynet videregiver fortrolige oplysninger til de i bestemmelsen nævnte parter, herunder fremgår det bl.a. af § 288, stk. 1, nr. 2, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Videregivelse i forbindelse med retssager anlagt af den virksomhed eller ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser af, vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelser, osv., er ikke omfattet af § 288, stk. 1. Det vil følgelig i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede stk. 1, til den virksomhed eller ansatte, der er blevet indberettet om.

Bestemmelsen fastsætter bl.a. muligheden for, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger om whistleblowere til Forbrugerombudsmanden og andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen m.v.

Det gældende § 354 g, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed fastsætter, at bestemmelsen i stk. 1, i lov om finansiell virksomhed ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en finansiell virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed eller i sager om overtrædelse af kapitel 9, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 354 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet en materiel ændring med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at forbuddet i stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et forsikringsselskab i forbindelse med sager omfattet af lovforslagets § 287, stk. 3, eller i sager om overtrædelse af kapitel 9 i lovforslaget, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Finanstilsynet kan i disse angivne typer af sager videregive personoplysninger om en kunde til en finansiel virksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen.

Bestemmelsen vedrører for det første sager omfattet af lovforslagets § 285, stk. 3. § 285, stk. 3, omfatter sager på forbrugerområdet vedrørende om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 67-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen vedrører for det andet sager om overtrædelse af kapitel 9 i lovforslaget. Kapitel 9 regulerer finansielle virksomheders adgang til at videregive fortrolige oplysninger.

Personoplysninger videregivet i medfør af det foreslåede stk. 3 er fortrolige og derfor omfattet af § 82. Bestemmelsen indeholder et forbud mod uberettiget videregivelse eller udnyttelse af fortrolige oplysninger.

Whistleblower-ordningen skal sikre, at en person, der indberetter overtrædelser begået i instituttet, til enhver tid garanteres fuld fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i national ret som led i yderligere undersøgelser eller efterfølgende retssager.

Bestemmelsen giver mulighed for, at en klager i en forbrugersag kan give samtykke til, at Finanstilsynet videregiver personoplysninger om den pågældende i den pågældende sag.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan videregive personoplysninger om en kunde, at denne har givet et udtrykkeligt samtykke til videregivelsen. Samtykket skal afgives i overensstemmelse med databeskyttelseslovgivningens regler, der bl.a. i artikel 4, nr. 11, definerer samtykke fra den registrerede som enhver frivillig, specifik, informeret og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved den registrerede ved erklæring eller klar bekræftelse indvilliger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende, gøres til genstand for behandling.

”Personoplysninger” skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i artikel 4, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorved forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til whistleblower-bestemmelsen i § 354 g, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 1ff, er bestemmelsen *lex specialis* i forhold til de gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Dette vil også være tilfældet efter den foreslåede bestemmelse. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelsen, hvis andre søger om aktindsigt i oplysningen. Dette vil også gælde, selvom personen har givet sit samtykke til videregivelsen af personoplysninger om denne til et forsikringsselskab.

Det gældende § 354 g, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at alle, der modtager personoplysninger i henhold til stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1, i lov om finansiel virksomhed omhandlede tavshedspligt.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 354 g, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at alle, der i henhold til *stk. 2* modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten i *stk. 1*.

Det indebærer, at de myndigheder mv., der er nævnt i § 288, *stk. 1* som modtager personoplysninger efter den foreslåede bestemmelse, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Til § 288

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. den foreslåede § 285, *stk. 1*, i lovforslaget. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedernes kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Den gældende § 354, *stk. 6*, i lov om finansiel virksomhed fastsætter de tilfælde, hvor der inden for rammerne af *stk. 1* kan videregives fortrolige oplysninger. Det vil sige tilfælde, hvor videregivelse af de fortrolige oplysninger vil være berettiget. Derudover kan der være ganske særlige tilfælde, hvor videregivelse også kan ske inden for rammerne af *stk. 1*. Som eksempel kan nævnes videregivelse til regeringens koordinationsudvalg og økonomiudvalg. En sådan (berettiget) videregivelse vil i så fald ske i medfør af straffelovens § 152 e.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 1-27*, viderefører § 354, *stk. 6, nr. 1-17, nr. 18-20 og nr. 37-45*, med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Bestemmelsen indebærer således, at Finanstilsynets ansatte har mulighed for at videregive oplysninger på trods af den udvidede tavshedspligt, der gælder for ansatte i Finanstilsynet.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive fortrolige oplysninger indhentet i forbindelse med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed til Det Systemiske Risikoråd.

Det Systemiske Risikoråd kan få oplysninger om finansielle forhold fra Finanstilsynet i forbindelse med rådets behandling af sager i henhold til bestemmelsen i § 343 s i lov om finansiel virksomhed. Rådet kan få alle de oplysninger, som rådet måtte vurdere er relevante i forbindelse med rådets arbejde.

Tavshedspligten, i henhold til lovforslaget § 290, følger de oplysninger, der måtte videregives fra Finanstilsynet til Det Systemiske Risikoråd, hvorfor medlemmerne af rådet samt eventuelle suppleanter og sekretariatet bliver underlagt den tavshedspligt, der følger af lovforslagets § 285, *stk. 1*.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, vedrører en fravigelse af Finanstilsynets udvidede tavshedspligt i forhold til Finanstilsynets mulighed for at videregive oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Det er en forudsætning for at bringe bestemmelsen i anvendelse, at der foreligger mulige strafbare forhold af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Oplysningerne kan videregives tidligt i arbejdsprocessen, hvor Finanstilsynet i sin sagsbehandling blandt andet undersøger om, der foreligger en overtrædelse af straffeloven eller tilsynslovgivningen, men hvor denne sagsbehandling endnu ikke har klarlagt, om en fysisk eller juridisk person med rimelig grund er mistænkt for et strafbart forhold. Dermed kan politi og anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt inddrages i Finanstilsynets arbejde med at kortlægge eventuelle strafbare forhold.

Med bestemmelsen har Finanstilsynet mulighed for at drøfte en konkret sag med anklagemyndigheden eller politiet med henblik på at slå fast, om der er tale om et forhold, der bør give anledning til politianmeldelse, herunder om Finanstilsynet bør undersøge forholdet nærmere inden indgivelse af politianmeldelse, om sagen med fordel kan afgrænses til alene at vedrøre udvalgte forhold, eller om der slet ikke er tale om et strafbart forhold. Dermed har Finanstilsynet mulighed for at målrette sin indsats, herunder undgå at indgive politianmeldelser, som anklagemyndigheden og politiet på forhånd ville kunne vurdere, ikke ville kunne give anledning til strafferetlig forfølgning.

Reglen medfører generelt en friere dialog mellem Finanstilsynet, anklagemyndigheden og politiet omkring Finanstilsynets arbejde og de udviklingstendenser, Finanstilsynet ser i sagerne og i sektoren.

Finanstilsynet har efter reglerne ikke pligt til at informere en fysisk eller juridisk person om, at en sag er overgivet til politimæssig efterforskning. Finanstilsynet er derimod forpligtet til at overholde bestemmelserne i tvangsindgrebsloven, hvorefter bestemmelser, der forpligter en fysisk eller juridisk person til at give Finanstilsynet oplysninger, som udgangspunkt ikke kan bringes i anvendelse, hvis der er konkret mistanke om, at den pågældende har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf. Finanstilsynets vil i øvrigt alene kunne videregive oplysninger i det omfang, det er nødvendigt for Finanstilsynets, anklagemyndighedens og politiets virksomhed.

Det er Finanstilsynet, der skal vurdere, hvorvidt betingelserne for videregivelse er opfyldt.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog § 289, stk. 5.

Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til vedkommende minister som led i ministerens tilsyn med forvaltningen.

Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Folketingets Ombudsmand.

Vælger en part i en sag at klage over en afgørelse, der er afsagt af Finanstilsynet, til Folketingets Ombudsmand, og vurderer ombudsmanden, at klagen giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, vil ombudsmanden både skulle bedømme, om en afgørelse er i strid med det regelsæt, som Finanstilsynet har truffet sin afgørelse på baggrund af, og om Finanstilsynet i sin sagsbehandling har handlet i strid med god forvaltningskik. I forbindelse med ombudsmandens prøvelse af en sag vil Finanstilsynet være forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af ombudsmanden.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 6*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til beskæftigelsesministeren i tilfælde af underretning i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om arbejdsskadesikring.

Finanstilsynet har i medfør af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om arbejdsskadesikring en række lovbestemte forpligtelser til at underrette beskæftigelsesministeren om forhold i relation til tilsynet med Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det fremgår bl.a. af § 27 a, stk. 4, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, at Finanstilsynet, efter en inspektion i Arbejdsmarkedets Tillægspension, samtidig med fremsendelse af en rapport til ledelsen sender rapporten til beskæftigelsesministeren. Tilsvarende bestemmelser findes i § 10 a, stk. 4, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og i § 72 i lov om arbejdsskadesikring. Finanstilsynet afgiver herudover bl.a. en årlig beretning til beskæftigelsesministeren om tilsynet med Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 27 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, § 10 c i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og § 74 i lov om arbejdsskadesikring.

Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til beskæftigelsesministeren i tilfælde, hvor det følger af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om arbejdsskadesikring, at Finanstilsynet skal videregive fortrolige oplysninger til beskæftigelsesministeren.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at et forsikringsselskab kan komme i problemer i forhold til opfyldelse af kravene til solvens, likviditet eller andre bestemmelser, som vil kunne medføre, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse, kan der være behov for, at Finanstilsynet igangsætter forskellige drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning af virksomhedens situation. Sådan et arbejde ligger uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed, og når Finanstilsynet vurderer, at en virksomhed er i økonomiske vanskeligheder, anmoder Finanstilsynet erhvervsministeren om et mandat til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på en løsning af virksomhedens situation. Mandatet indhentes, før Finanstilsynet deltager i håndteringen af en nødlidende virksomhed.

I forbindelse med krisehåndtering af forsikringsselskaber kan offentlige midler helt eller delvist være en del af en løsningsmodel. Sådanne midler – enten direkte eller i form af en tabsgaranti stillet over for Danmarks Nationalbank – skal bevilges af Folketingets Finansudvalg. Dette nødvendiggør videregivning af fortrolige oplysninger om det kriseramte forsikringsselskab til Finansudvalget med henblik på at tilvejebringe et fyldestgørende beslutningsgrundlag for udvalget.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 7*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. § 289, stk. 4.

Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 8*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. § 289, stk. 4.

Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 9*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Folketingets stående udvalg vedrørende en finansiell virksomheds generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af finansielle virksomheder, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.

Med henblik på at sikre, at Folketingets Finansudvalgs beslutninger om at yde garanti eller stille midler til rådighed for en afvikling – eller det modsatte – kan træffes på et fyldestgørende og betryggende grundlag, foreslås det, at Finanstilsynet får hjemmel til at videregive fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i forbindelse med krisehåndtering af finansielle virksomheder. Det er ikke et krav, at virksomheden er i betalingsstandsning eller under konkurs.

Der kan videregives fortrolige oplysninger, såfremt der træffes beslutning om anvendelse af statslige midler og til brug for selve beslutningen om, hvorvidt der skal anvendes statslige midler.

Ved »krise« forstår en situation, hvor et forsikringsselskab ikke lever op til – eller uomgængeligt ikke vil kunne leve op til – de forpligtelser, der følger af den finansielle regulering, og hvor virksomheden – hvis den ikke hurtigt retter op på forholdene – vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed i henhold til lov om forsikringsvirksomhed.

Videregivelsesadgangen gælder alene oplysninger om et forsikringsselskabs generelle økonomiske forhold og ikke kundeoplysninger. Udtrykket »generelle økonomiske forhold« begrænser videregivelsen af oplysninger, der kan videregives til de stående udvalg, således at for eksempel oplysninger om eventuelle overtagelses- eller fusionstilbud fra andre virksomheder, tilsynets interne arbejdsdokumenter og oplysninger af personlig karakter ikke kan videregives.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 10*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.

Adgangen til videregivelse af fortrolige oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen beror på disse institutioners rolle i den parlamentariske kontrol med forvaltningen. Statsrevisorerne og Rigsrevisionen kan indhente alle oplysninger, der er i Finanstilsynets besiddelse, og som skønnes af betydning for deres arbejde.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 11*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde et nødlidende forsikringsselskab, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, jf. dog § 289 stk. 5.

Finanstilsynet skal efter bestemmelsen indhente mandat fra erhvervsministeren i det tilfælde, hvor et forsikringsselskab måtte blive nødlidende, og hvor Finanstilsynet vil indlede drøftelser med og videregive oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet.

Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 11*, kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger om et kriseramte forsikringsselskab til de interessenter, der er involveret i drøftelser om en løsning, herunder blandt andet en potentielt overtagende virksomhed. Det er ikke et krav, at den potentielt overtagende virksomhed er en finansiel virksomhed.

Efter bestemmelsen er det endvidere muligt at videregive fortrolige oplysninger til relevante brancheorganisationer og edb-centraler. Videregivelse til disse interessenter sker som led i den praktiske håndtering af det kriserammede forsikringsselskab og er afgørende for et hensigtsmæssigt forløb.

Det er et krav for anvendelse af den gældende bestemmelse, at Finanstilsynet skønner, at forsikringsselskabet ikke lever op til, eller uomgængeligt ikke vil kunne leve op til, de forpligtelser, der følger af den finansielle regulering, og hvor virksomheden, hvis den ikke hurtigt retter op på forholdene, vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed i henhold til loven.

Hensynet til at forberedelsen af en overtagelse af en nødlidende finansiel virksomhed iværksættes tidligst muligt og hensynet til den finansielle stabilitet medfører at Finanstilsynet, efter *stk. 1, nr. 11*, kan videregive fortrolige oplysninger til en virksomhed i de situationer, hvor Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren. Dette medfører, at Finanstilsynet bemyndiges til at videregive fortrolige oplysninger til en potentielt overtagende virksomhed m.v. i de tilfælde, hvor der er likviditetsmæssige, solvensmæssige eller andre tilfælde, der kan føre til, at Finanstilsynet kan tilbagekalde tilladelsen.

Det er en forudsætning for videregivelse af fortrolige oplysninger, at modtagerne af oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering har behov for oplysningerne. Det følger desuden af lovforslagets § 290, at modtageren af oplysningerne undergives tavshedspligten i § 285, stk. 1. Ved videregivelse til »finansielle brancheorganisationer« menes for eksempel Forsikring & Pension samt andre tilsvarende organisationer, der er eller måtte blive etableret, og som har behov for oplysningerne.

Bestemmelsen gør det også muligt for Finanstilsynet f.eks. at videregive fortrolige oplysninger til konkurrencemyndighederne i Danmark. Dette kan f.eks. ske i forbindelse med reglerne om fusionskontrol, hvor der kan være et behov for at videregive fortrolige oplysninger om de implicerede virksomheder til konkurrencemyndighederne. I denne situation er det imidlertid virksomhederne selv, der er ansvarlige for at søge fusionsgodkendelse og dermed for at videregive de relevante, herunder fortrolige, oplysninger.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 12*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til de af Foreningen af Statsautoriserede Revisorer udpegede revisorer efter § 144, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsens vedrører den situation, hvor Foreningen af Statsautoriserede Revisorer udpeger to revisorer til at træffe endelig afgørelse om prisfastsættelsen af aktier, jf. § 144, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det er vurderingen, at der er behov for en sådan hjemmel med henblik på at sikre, at revisorernes afgørelse bliver truffet på et så fyldestgørende grundlag som overhovedet muligt.

På denne baggrund er undtagelsen til udgangspunktet om tavshedspligt indført, hvorefter der kan videregives fortrolige oplysninger om den kriseramte virksomhed til de ovenfor nævnte revisorer, således at deres afgørelse kan træffes på et så fyldestgørende grundlag som muligt.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 13*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Skifteretten, jf. dog stk. 13, andre myndigheder, der medvirker ved forsikringsselskabets likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af en finansiel virksomheds regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.

Videregivelse af oplysninger til Skifteretten, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. § 289, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 14*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

Det foreslåede indebærer, at Finanstilsynet fortsat vil have hjemmel til at videregive fortrolige oplysninger til forsikringsgarantiordningen i lighed med Finanstilsynets hjemmel til at videregive fortrolige oplysninger til institutioner, der forvalter indskyder- eller investorordninger.

I forbindelse med et skadesforsikringsselskabs konkurs træder Fonden i funktion og udbetaler erstatninger og forudbetalte præmiebeløb til forsikringstagere og sikrede i det konkursramte forsikringsselskab. I det omfang Finanstilsynet i forbindelse med tilsynsvirksomheden er i besiddelse af oplysninger, der kan være til nytte for Fondens arbejde med det konkursramte forsikringsselskab, anses det for hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kan videregive sådanne oplysninger til Fonden. Fonden er under tilsyn af Finanstilsynet og Fondens bestyrelse, revisorer, direktører og øvrige ansatte er undergivet tavshedspligt om de fortrolige oplysninger, som de under deres hverv er blevet bekendt med.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 15*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til udvalg, grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet.

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til udvalg, grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren til brug for drøftelser om krisehåndtering og koordinationen af indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet.

Der skal være tale om formaliseret samarbejde med løbende afholdelse af møder og med faste medlemmer, herunder fra Erhvervsministeriet, Finansministeriet samt direktions- eller vicedirektionsmedlemmer fra Finanstilsynet, Danmarks Nationalbank.

Videregivelsen skal ske inden for udvalget, gruppen m.v., og ministeren kan således ikke vælge kun at videregive oplysninger til enkelte medlemmer.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 16*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog § 289, stk. 4, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog § 289, stk. 4, og Erhvervsstyrelsen, når oplysningerne vedrører en fond eller forening omfattet af § 197. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske, under forudsætning af at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Det foreslåede stk. 1, nr. 16 giver mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af styrelsens egenskab af ansvarlig tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen. Ved efterlevelse af selskabslovgivningen menes de regler, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen osv. Det er i den forbindelse et krav, at videregivelse sker med henblik på at styrke det

finansielle systems stabilitet og integritet, dvs. at der er et legitimt formål med videregivelsen, og at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne til varetagelsen af styrelsens opgaver.

Ved anvendelsen af denne bestemmelse finder lovforslagets § 289, stk. 4, anvendelse, hvorfor videregivelse af oplysninger, som hidrører fra en anden medlemsstat, alene kan ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 16, giver endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af, at Erhvervsstyrelsen har ansvaret for det offentlige tilsyn med revisorer og revisionsvirksomheder, jf. § 32 i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, og i den forbindelse kan iværksætte undersøgelser. I den forbindelse er det endvidere fundet relevant, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger direkte til Revisortilsynet og Revisornævnet inden for deres respektive ansvarsområder. Det er et krav, at Erhvervsstyrelsen, Revisortilsynet og Revisornævnet har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgave.

Endelig giver bestemmelsen mulighed for videregivelse af fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen, når oplysningerne vedrører en fond eller forening omfattet af lovforslagets § 197.

Hvis Finanstilsynet således i forbindelse med et finansielt tilsyn får kendskab til oplysninger, som vurderes at være relevante for Erhvervsstyrelsens tilsynsopgaver, kan oplysningerne videregives. Erhvervsstyrelsen vil herefter kunne benytte disse oplysninger i forbindelse med tilsynet med omdannede tidligere finansielle virksomheder eller tilsynet med fonde i henhold til lov om erhvervsdrivende fonde. Det er et krav for anvendelse af bestemmelsen, at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne ved varetagelsen af deres opgave.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 17*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog § 289, stk. 4 og 5.

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet, Revisortilsynet og myndigheder som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i CRR. Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i tredjelande.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4. Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 18*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til den færøske landsstyremand for finansanliggender som led i ansvaret for den økonomiske stabilitet på Færøerne og til brug for krisehåndtering af forsikringsselskaber på Færøerne.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 19*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til det grønlandske landsstyremedlem for Erhverv og Arbejdsmarked som led i ansvaret for den økonomiske stabilitet i Grønland og til brug for krisehåndtering af forsikringsselskaber i Grønland.

Det foreslåede stk. 1, nr. 18 og 19, indebærer, at der indsat hjemmel til at videregive fortrolige oplysninger henholdsvis til den færøske landsstyremand for finansanliggender henholdsvis det grønlandske landsstyremedlem for erhverv, landbrug og arbejdsmarked til brug for krisehåndtering af finansielle virksomheder på henholdsvis Færøerne og i Grønland.

Bestemmelsen svarer til ministerens videregivelsesadgang til myndigheder i andre lande, hvorefter det er muligt at udveksle fortrolige oplysninger med myndigheder i andre lande som led i krisestyring. Oplysningerne til færøske og grønlandske myndigheder formidles af Finanstilsynet.

Baggrunden for bestemmelsen har oprindelig været et ønske fra Færøernes hjemmestyre om at være bedre rustet til at håndtere krisesituationer om finansielle virksomheder på Færøerne. Det blev fundet naturligt at indføre en tilsvarende mulighed for Grønlands selvstyre.

Færøerne og Grønland har en selvstændig kompetence for bl.a. den økonomiske politik. Dette skaber behov for, at de færøske og de grønlandske myndigheder så hurtigt som muligt kan modtage fortrolige oplysninger, herunder om kriseramte forsikringsselskaber på Færøerne og i Grønland, der må skønnes at være relevante for, at de færøske henholdsvis de grønlandske myndigheder kan bidrage til den finansielle stabilitet på Færøerne og i Grønland.

Såfremt en krisesituation skulle opstå, tilsigter bestemmelsen at give den færøske landsstyremand for finansielle anliggender og det grønlandske landsstyremedlem for erhverv, landbrug og arbejdsmarked bedre mulighed for at håndtere en krisesituation. Herudover skaber bestemmelsen hjemmel til, at den færøske landsstyremand og det grønlandske landsstyremedlem modtager de fortrolige oplysninger så hurtigt som muligt og samtidig med andre relevante myndigheder.

Begrebet "krisehåndtering" skal forstås bredere end det faktiske tidspunkt, hvor en krise i et forsikringsselskab på Færøerne eller i Grønland er en realitet. Der vil således være en periode umiddelbart forud eller efter en aktuel krise, hvor der kan være behov for at videregive relevante fortrolige oplysninger.

De oplysninger, som kan videregives til den færøske landsstyremand for finansanliggender og det grønlandske landsstyremedlem for erhverv, landbrug og arbejdsmarked, skal være relevante og nødvendige for den konkrete krisehåndtering.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 20*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg vedrørende en færøsk forsikringsvirksomheds generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af færøske forsikringsselskaber, når der træffes beslutning om, hvorvidt Færøernes landsstyre skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 21*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Grønlands Landstings stående udvalg vedrørende et grønlandsk forsikringsselskabs generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af grønlandske forsikringsselskaber, når der træffes beslutning om, hvorvidt Grønlands landsstyre skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 20 og 21*, indebærer, at der er indsat hjemmel for Finanstilsynet til at videregive fortrolige oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg vedrørende en færøsk finansiell virksomhed og Grønlands Landstings stående udvalg vedrørende en grønlandsk finansiell virksomhed, hvis 1) det sker som led i den parlamentariske kontrol med den færøske eller grønlandske forvaltning, 2) oplysningerne vedrører en færøsk eller grønlandsk finansiell virksomhed i betalingsstandsning eller under konkurs, og 3) der er tale om generelle økonomiske forhold. Det er en forudsætning for videregivelse af oplysninger, at det er besluttet, at de færøske henholdsvis grønlandske myndigheder yder garanti eller stiller midler til rådighed for afvikling af virksomheden.

Baggrunden for bestemmelsen har oprindeligt været et ønske fra Færøernes hjemmestyre om at være bedre rustet til at håndtere krisesituationer vedrørende finansielle virksomheder på Færøerne. Det blev fundet naturligt at indføre tilsvarende mulighed for Grønlands selvstyre.

Tavshedspligten har det dobbelte formål at beskytte forsikringsselskaber og deres kunder mod udlevering af fortrolige oplysninger og samtidig give Finanstilsynet mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige tilsynsvirksomhed.

Hensynet bag tavshedspligtsbestemmelsen går især på forsikringsselskaber i »levende live«. Hvis et forsikringsselskab er under betalingsstandsning eller konkurs, er der ikke længere det samme fortrolighedshensyn vedrørende oplysninger, der vedrører selve virksomheden.

Balancen mellem hensynet bag tavshedspligten og det politiske behov for at kende sagens rette sammenhæng til brug for den parlamentariske kontrol med den færøske og grønlandske forvaltning tilgodeses ved, at Færøernes Lagtings stående udvalg henholdsvis Grønlands Landstings stående udvalg gives adgang til fortrolige oplysninger i tilfælde, hvor et nødlidende institut ikke længere er i drift, fordi det er under betalingsstandsning eller konkurs, og afviklingen sker

med bidrag af offentlige midler. Videregivelse af oplysninger i de nævnte situationer tjener en egentlig samfundsmæssig interesse.

Bestemmelsen opregner udtømmende de situationer, der kan medføre videregivelse af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet til Færøernes Lagtings stående udvalg eller Grønlands Landstings stående udvalg.

Anmeldelse af betalingsstandsning og afsigelse af konkursdekret er de objektive kriterier, der lægges til grund ved anvendelse af bestemmelsen.

Udtrykket "oplysninger om generelle økonomiske forhold" begrænser videregivelsen af oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg og Grønlands Landstings stående udvalg, således at f.eks. oplysninger om enkelte kunders forhold, forretningshemmeligheder, herunder eventuelle overtagelses- eller fusionstilbud fra andre institutter eller interne oplysninger fra garantifonden for indskydere og investorer, tilsynets interne arbejdsdokumenter og oplysninger af personlig karakter ikke kan videregives.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 22*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af *stk. 1*, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, jf. dog § 289, *stk. 4*.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. § 289, *stk. 4*.

Den foreslåede bestemmelse i *nr. 22* indebærer, at det muligt for Finanstilsynet at videregive fortrolige oplysninger til færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, hvis der eksempelvis i forbindelse med tilsyn i danske forsikrings-selskaber konstateres forhold, som vil være af relevans for de færøske tilsynsmyndigheder.

Aktuelt er der én færøsk tilsynsmyndighed på det finansielle område. Denne tilsynsmyndighed er det færøske forsikringstilsyn, der foruden tilsynet med en række forsikringsselskaber fører tilsyn med Føroya Realkreditstovnur, der tilbyder finansiering af skibsfartøjer.

Det er en betingelse for videregivelsen af oplysningerne, at de færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område er omfattet af en tavshedspligt, der mindst svarer til den, der gælder i lov om finansiell virksomhed, og at myndigheden har behov for oplysningerne til varetagelse af dets opgaver.

Tavshedsbestemmelserne i eksempelvis den færøske forsikringslov svarer i udgangspunktet til tavshedsbestemmelserne i lov om finansiell virksomhed. Der er en række undtagelser til Finanstilsynets tavshedspligt, der i sagens natur ikke er relevante for det færøske tilsyn.

Efter det foreslåede *nr. 22* er det en betingelse for videregivelse af oplysningerne, at modtageren har behov herfor til varetagelse af sine opgaver. Vurderingen af tilsynsmyndighedens behov for oplysninger vil være en konkret vurdering i de enkelte sager.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 23*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Center for Cybersikkerhed, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for centeret til at opfylde dets lovbestemte opgaver som nationalt centralt kontaktpunkt eller som CSIRT.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10, *stk. 1 og 2*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen, hvorefter den kompetente myndighed samarbejder med den enhed, der håndterer hændelser, den såkaldte CSIRT. Det følger endvidere af direktivets artikel 1, *nr. 5*, at oplysninger der er fortrolige i henhold til EU-regler og nationale regler, kan udveksles med forbehold af artikel 346 i TEUF, hvis en sådan udveksling er nødvendig for anvendelsen af dette direktiv. De udvekslede oplysninger begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen. En sådan udveksling af oplysninger skal sikre de nævnte oplysningers fortrolighed og beskytte sikkerheden og kommercielle interesser hos operatører af væsentlige tjenester.

Med bestemmelsen sikres det bl.a., at Finanstilsynet kan samarbejde med Center for Cybersikkerhed, herunder oplyse om de eventuelle hændelsesrapporteringer, som virksomheder har foretaget til Finanstilsynet.

Det skal dog bemærkes, at i medfør af lovforslagets § 285 vil fortroligheden følge oplysningerne, hvilket indebærer, at for så vidt angår de oplysninger, som Finanstilsynet videregiver til Center for Cybersikkerhed, så indebærer videregivelsen, at Center for Cybersikkerhed omfattes af den samme skærpede tavshedspligt som Finanstilsynet er underlagt efter § 354 i lov om finansiel virksomhed. Dette er i øvrigt i overensstemmelse med NIS-direktivet, hvoraf det følger af præambel nr. 41, at hvis der er tale om oplysninger, der betragtes som værende fortrolige i overensstemmelse med EU-regler og nationale regler om forretningshemmeligheder, bør denne fortrolighed sikres under udførelsen af aktiviteterne og opfyldelsen af målene i direktivet.

Endelig skal det bemærkes, at ved en eventuel videregivelse af personoplysninger vil de gældende regler i databeskyttelsesloven tillige finde anvendelse, hvorfor behandling af persondata altid vil ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder den gældende persondataforordning.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 24*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Datatilsynet som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af databeskyttelsesreglerne, under forudsætning af at Datatilsynet har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog § 289, stk. 4.

Lovforslagets § 289, stk. 4, begrænser i et vist omfang videregivelsesadgangen, for så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, idet videregivelse alene kan ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som supplerende tilsynsmyndighed til særegler udstedt i medfør af databeskyttelsesforordningen kan videregive relevante oplysninger til Datatilsynet, der er den uafhængige tilsynsmyndighed med databeskyttelsesreglerne i Danmark, jf. § 27, stk. 1, i databeskyttelsesloven.

Finanstilsynet fører tilsyn med forsikringsselskabers videregivelse og udnyttelse af fortrolige oplysninger, jf. lovforslagets kapitel 9. Det er særligt i de situationer, hvor forsikringsselskaber videregiver eller udnytter fortrolige kundeoplysninger, som er personoplysninger, at det vil være relevant for Finanstilsynet at videregive fortrolige oplysninger til Datatilsynet, herunder i forbindelse med oversendelse af klager til videre foranstaltning. Bestemmelsen giver endvidere mulighed for en vis koordination af myndighedernes behandling af de samme klager.

Datatilsynet fører i medfør af artikel 25 i databeskyttelsesforordningen tilsyn med databeskyttelse gennem design og databeskyttelse gennem standardindstillinger. Databeskyttelse gennem design og standardindstillinger indebærer, at den dataansvarlige allerede fra det tidspunkt, hvor midlerne for behandlingen fastlægges, f.eks. ved indkøb af et nyt it-system, skal gennemføre passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger, som er designet med henblik på at sikre en effektiv implementering af de grundlæggende databeskyttelsesprincipper, som f.eks. lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed. Den dataansvarlige skal således på forhånd have designet og indrettet sine it-mæssige og organisatoriske forretningsunderstøttelse af behandlinger sådan, at forordningens krav og beskyttelseshensyn varetages som en integreret del i hele behandlingsforløbet.

Adgangen til at videregive fortrolige oplysninger til Datatilsynet vil sikre, at Datatilsynet f.eks. i forbindelse med behandling af en sag, som Finanstilsynet allerede har behandlet, kan genbruge den data, som er indhentet hos den pågældende finansielle virksomhed, og dermed vil den finansielle virksomhed undgå at skulle afgive de samme oplysninger flere gange.

Desuden sikrer bestemmelsen, at myndighederne kan udveksle informationer om igangværende sager, og som følge heraf vil ændringen være med til at styrke samarbejdet mellem Finanstilsynet og Datatilsynet.

Det bemærkes, at muligheden for at videregive fortrolige oplysninger til Datatilsynet ikke er begrænset til de ovenfor fremførte eksempler.

Ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. gælder det i medfør af lovforslagets § 289, stk. 1, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. lovforslagets § 289, stk. 4. Det indebærer, at ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger, vil Datatilsynet være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt efter lovforslagets § 285, stk. 1. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige

oplysninger mellem Finanstilsynet og Datatilsynet begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Endelig skal det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 25*, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive oplysninger til Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken med henblik på vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

Denne videregivelse kan kun ske med henblik på deres vurderinger som led i programmet til vurdering af den finansielle sektor.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 26*, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive oplysninger til Den Internationale Betalingsbank (BIS) med henblik på kvantitative konsekvensanalyser efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Den Internationale Betalingsbank (BIS) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.

Denne videregivelse kan kun ske, under forudsætning af at oplysningerne skal anvendes med henblik på kvantitative konsekvensanalyser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 27*, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive oplysninger til Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) med henblik på dets tilsynsfunktion efter en udtrykkelig anmodning og under forudsætning af, at Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.

Videregivelse af fortrolige oplysninger kan kun ske på baggrund af en udtrykkelig anmodning fra de internationale organer i det foreslåede nr. 25-27. Der skal derfor være en udtrykkelig anmodning om, at det internationale organ ønsker de fortrolige oplysninger. En udtrykkelig anmodning forudsættes i den forbindelse at være en skriftlig anmodning, hvor det internationale organ redegør for, hvorfor de har brug for oplysningerne, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovmæssige mandat og virke.

Efter det foreslåede stk. 1, nr. 25-27, skal anmodningen være behørigt begrundet henset til de specifikke opgaver, der udføres af det anmodende internationale organ i overensstemmelse med dets lovbestemte mandat. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle tænkelige fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet måtte have. De oplysninger, som det internationale organ måtte anmode om, skal være til brug for organets arbejdsområde. Dette vil være oplysninger til brug for organets normale arbejdsfunktioner, og det er arbejdsfunktioner, som fremgår af organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det er organet, som skriftligt skal redegøre for, hvorfor oplysningerne er til brug for organets arbejdsfunktioner, og hvorfor oplysningerne kan indeholdes inden for organets lovbestemte mandat og organets normale virke. Det internationale organs lovbestemte mandat vil være de regler eller internationale aftaler, som organet er bundet af. Organets normale virke vil være det område, som organet normalt handler inden for, og de områder, som organet normalt administrerer.

Efter den foreslåede stk. 1, nr. 25-27, skal anmodningen være tilstrækkelig præcis med hensyn til de anmodede oplysningers art, omfang og form samt den måde, hvorpå de videregives eller fremsendes. Det internationale organ kan derfor ikke bede om alle oplysninger uden specifikt at angive, hvilke oplysninger organet måtte ønske at få kendskab til. Det internationale organ kan ikke anmode bredt om alle oplysninger. Organet skal specifikt redegøre for, hvilke typer af oplysninger som denne måtte ønske at modtage, herunder også på hvilken måde oplysningerne videregives.

Det forudsættes, at videregivelse af oplysninger efter de foreslåede bestemmelser i stk. 1, nr. 25-27, er strengt nødvendig for udførelsen af det anmodende organs specifikke opgaver. Organet skal i forbindelse med anmodningen oplyse om, hvorfor oplysningerne er strengt nødvendige. De internationale organer vil derfor skulle begrunde anmodningen med hensyn til de specifikke opgaver, som det internationale organ skal udføre.

Efter den foreslåede stk. 1, nr. 25-27, skal oplysningerne fremsendes eller videregives udelukkende til de personer, som er involveret direkte i udførelsen af den specifikke opgave. Videregivelsen af fortrolige oplysninger må derfor ikke ske til det internationale organs generelle eller officielle kommunikationskanaler. Fortrolige oplysninger må kun deles med de personer, som er ansat i det internationale organ, og som konkret sidder med og skal anvende de pågældende

oplysninger. Det betyder, at oplysninger kun kan videregives til den person hos organet, der anmoder om oplysningerne, eller en anden, som anmoderen henviser til, og som er ansat hos organet.

Efter den foreslåede stk. 1, nr. 25-27, skal de personer, som har adgang til oplysningerne være underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285. Det betyder, at de personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger i det internationale organ, skal være underlagt den samme tavshedspligt som Finanstilsynets tavshedspligt. Personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, der er videregivet af Finanstilsynet, vil være underlagt den samme tavshedspligt, jf. lovforslagets § 290. De internationale organer skal derudover bekræfte, at de personer, som får kendskab til fortrolige oplysninger, er underlagt en tavshedspligt, som svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285.

Hvis der videregives personoplysninger, skal disse behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

De foreslåede stk. 1, nr. 25-27 bestemmelse er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 58 a, i CRD V.

Det følger af den gældende § 354, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, at fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, kun må anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Det foreslåede stk. 2 viderefører § 354, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i *stk. 2*, at fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis tilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Det foreslåede indebærer en retlig begrænsning i Finanstilsynets anvendelse af oplysninger, som Finanstilsynet modtager.

Efter den gældende § 354, stk. 11, pkt. 1, i lov om finansiel virksomhed er adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 6, nr. 9, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 16. september 1995.

Efter den gældende § 354, stk. 11, pkt. 2, i lov om finansiel virksomhed er adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg i henhold til lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 6, nr. 39, og til Grønlands Landstings stående udvalg i henhold til stk. 6, nr. 40, begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 1. januar 2006.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 354, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Folketingets stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 9, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 16. september 1995. Adgangen til udlevering af fortrolige oplysninger til Færøernes Lagtings stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 20, og til Grønlands Landstings stående udvalg i henhold til stk. 1, nr. 21, er begrænset til dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter den 1. januar 2006.

Den gældende § 356, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at hvis en skyldner, kautionist eller investor har betydelige forpligtelser over for flere finansielle virksomheder, kan Finanstilsynet give de pågældende virksomheder underretning herom.

Finanstilsynet kan efter bestemmelsen underrette de pågældende virksomheder i det omfang, dette har betydning for virksomhedens vurdering af mellemværendet med den pågældende skyldner.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 354, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås i § 288, stk. 4, at har en skyldner, kautionist eller investor betydelige forpligtelser over for flere forsikringsselskaber, kan Finanstilsynet give de pågældende virksomheder underretning herom.

Til § 289

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyn- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomhedernes kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Den gældende § 354, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed fastsætter de kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af stk. 1 kan videregives fortrolige oplysninger. Det vil sige tilfælde, hvor videregivelse af de fortrolige oplysninger vil være berettiget. Derudover kan der være ganske særlige tilfælde, hvor videregivelse også kan ske inden for rammerne af stk. 1. Som eksempel kan nævnes videregivelse til regeringens koordinationsudvalg og økonomiudvalg. En sådan (berettiget) videregivelse vil i så fald ske i medfør af straffelovens § 152 e.

Bestemmelsen vedrører således Finanstilsynets mulighed for at videregive oplysninger på trods af den udvidede tavshedspligt, der gælder for ansatte i Finanstilsynet.

Det foreslåede stk. 1, nr. 1-13, viderefører § 345, stk. 6, nr. 21-26 og 29-35, i lov om finansiell virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

Med "udenlandske centralbanker" menes centralbanker i de øvrige medlemsstater og lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. Der kan videregives fortrolige oplysninger til eventuelle offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne, i Danmark og de øvrige medlemsstater og lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til en institution, der forestår clearing af finansielle instrumenter eller penge, såfremt det er nødvendigt for at sikre, at institutionen reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearing, jf. dog stk. 5.

Videregivelse af fortrolige oplysninger, som hidrører fra myndigheder eller organer, kan alene ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, jf. lovforslagets § 289, stk. 5.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med forsikringsselskaber eller med de finansielle markeder samt myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet eller organer, der medvirker ved forsikringsselskabers

likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den forsikringsselskabers regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til finansielle tilsynsmyndigheder, der har ansvaret for de finansielle markeder. Finanstilsynet har med bestemmelsen hjemmel til, at udveksle oplysninger med myndigheder, som har tilsynet med den finansielle sektor og med myndigheder som har ansvaret for de finansielle markeder. Dette er eksempelvis relevant i forbindelse med udveksling af oplysninger med kompetente myndigheder i lande, hvor tilsynet er delt mellem et banktilsyn placeret i et lands nationalbank eller et uafhængigt værdipapir- og markedstilsyn.

Herudover kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering og myndigheder eller organer som har til formål at sikre den finansielle stabilitet. I Danmark sker arbejdet med finansiell stabilitet med deltagelse af Danmarks Nationalbank, Finanstilsynet og de økonomiske ministerier. Koordinationen sker i regi af Koordinationsudvalget for Finansiell Stabilitet og omhandler primært krisehåndtering.

Finanstilsynet er ansvarlig for tilsynet med de finansielle virksomheder og markeder og tager i den forbindelse hensyn til sikring af finansiell stabilitet, mens Danmarks Nationalbank tilsvarende har det som et af sine hovedformål at bidrage til sikring af finansiell stabilitet. De økonomiske ministerier overvåger ligeledes den finansielle stabilitet og samfundsøkonomien generelt. Efter henstilling i december 2011 fra ESRB blev Det Systemiske Råd endvidere oprettet i 2012. Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de tilsvarende myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i andre medlemsstater eller lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog *stk. 4*.

I Danmark kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, som er ansvarlig for at føre tilsyn med organer, der medvirker ved finansielle virksomheders likvidation, konkursbehandling samt lignende procedurer og til Erhvervsstyrelsen, Revisortilsynet og Revisornævnet, som er ansvarlige for at føre tilsyn med de personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af den finansielle virksomheds regnskaber.

Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i andre medlemsstater eller lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 5*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at modtageren af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver og videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog *stk. 4*.

Ved "selskabsretten" menes de regler, som myndigheder i andre lande svarende til Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen osv.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af bestemmelsen, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver og videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, *stk. 4*.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 6*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til sagkyndige, som bistår myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger, jf. dog stk. 4.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af det foreslåede stk. 1, nr. 6, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Ved anvendelsen af bestemmelsen skal det meddeles de myndigheder, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige, som oplysningerne vil blive videresendt til.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 7*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisehåndtering af et forsikringsselskab.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 8*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 9*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 10*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til finansielle tilsynsmyndigheder i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsyn med forsikringsselskaber eller med de finansielle markeder samt myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, aftalemæssige sikringsordninger eller organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af den forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.

Efter bestemmelsens kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til myndigheder og organer som er ansvarlige for at opretholde den finansielle stabilitet gennem makroprudentiel regulering, og myndigheder eller organer som har til formål at sikre den finansielle stabilitet.

I Danmark sker arbejdet med finansiell stabilitet med deltagelse af Danmarks Nationalbank, Finanstilsynet og de økonomiske ministerier. Koordinationen sker i regi af Koordinationsudvalget for Finansiell Stabilitet og omhandler primært krisehåndtering. Finanstilsynet er ansvarlig for tilsynet med de finansielle virksomheder og markeder og tager i den forbindelse hensyn til sikring af finansiell stabilitet, mens Danmarks Nationalbank tilsvarende har det som et af sine hovedformål at bidrage til sikring af finansiell stabilitet. De økonomiske ministerier overvåger ligeledes den finansielle stabilitet og samfundsøkonomien generelt. Efter henstilling i december 2011 fra ESRB blev Det Systemiske Råd endvidere oprettet i 2012. Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de tilsvarende myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i tredjelande.

Finanstilsynet kan videregive oplysninger til aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i CRR, og institutioner der forvalter indskyder-, investor- og forsikringsgarantiordninger i de andre medlemsstater eller lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område. I Danmark forvaltes indskyder-, investor- og forsikringsgarantiordninger af Garantifonden for Indskydere og Investorer. I Danmark findes der ikke

pt. aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i CRR, og som også er reguleret i artikel 3, stk. 2, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger. Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de myndigheder, organer m.v., som er oprettet i det pågældende tredjeland.

Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til finansielle tilsynsmyndigheder, som fører tilsyn med finansielle markeder og ikke med kapitalmarkederne.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af det foreslåede nr. 10, at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver og at der er indgået en samarbejdsaftale mellem landene, jf. stk. 3.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 11*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til organer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.

I Danmark kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, som er ansvarlig for at føre tilsyn med organer, der medvirker ved finansielle virksomheders likvidation, konkursbehandling samt lignende procedurer, samt til Erhvervsstyrelsen, Revisortilsynet og Revisornævnet, som er ansvarlige for at føre tilsyn med de personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af den finansielle virksomheds regnskaber.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af det foreslåede nr. 11, at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285, stk. 1, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver, og at der er indgået en samarbejdsaftale mellem landene, jf. stk. 3.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 12*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til organer i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 3 og 4.

Med bestemmelsen sikres det, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de tilsvarende myndigheder, organer m.v., som varetager de omhandlede funktioner i tredjelande.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af det foreslåede nr. 12, at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver, og at der er indgået en samarbejdsaftale mellem landene, jf. stk. 3.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 13*, har Finanstilsynet mulighed for at videregive oplysninger til sagkyndige, som bistår myndigheder i lande uden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen ikke har indgået aftale med på det fi-

nansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers regnskaber, jf. dog stk. 3 og 4.

Ved anvendelsen af bestemmelsen skal det meddeles de myndigheder, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige, som oplysningerne vil blive videresendt til.

Det er en betingelse for at videregive fortrolige oplysninger i medfør af nr. 13, at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i lovforslagets § 285, stk. 1, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver og at der er indgået en samarbejdsaftale mellem landene, jf. stk. 3.

Videregivelse af oplysninger, som hidrører fra et andet medlemsland, kan dog alene ske, hvis de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse hertil, ligesom oplysningerne udelukkende må benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører, jf. lovforslagets § 289, stk. 4.

Efter den gældende § 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed kan fortrolige oplysninger modtaget i medfør af § 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed uanset tavshedspligten i § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Det foreslåede stk. 2 viderefører de dele af § 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, der vurderes relevante for oplysninger om forsikringsselskaber og med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 1, nr. 9, uanset tavshedspligten som nævnt i § 290 kan udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici.

Bestemmelsen forudsætter, at modtageren af oplysninger efter nr. 9, er underlagt en tavshedspligt, der mindst svarer til den, der gælder for tilsynsmyndighederne i landene inden for Den Europæiske Union. Finanstilsynet kan således kun videregive oplysninger til de angivne myndigheder, organer og personer i tredjelande, hvis lovgivningen i det pågældende land fastlægger en tilsvarende tavshedspligt.

Derudover forudsættes det, at den myndighed m.v., der modtager oplysningerne, alene må anvende de fortrolige oplysninger ved varetagelsen af sine opgaver.

Henvisningen i bestemmelsen sker til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Efter den gældende § 354, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynets videregivelse af oplysninger efter stk. 6, nr. 32-35 til tilsynsmyndigheder i tredjelande alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale og under forudsætning af, at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 354, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1-2*, at videregivelse efter stk. 1, nr. 10-13, kan alene ske

- 1) på baggrund af en international samarbejdsaftale, og
- 2) under forudsætning af at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

§ 289, stk. 1, nr. 10-13, vedrører videregivelse af oplysninger til visse myndigheder og organer i tredjelande.

Det foreslåede indebærer, at det er en betingelse for videregivelse efter stk. 1, nr. 10-13, at videregivelsen sker på baggrund af en international samarbejdsaftale og under forudsætning af at modtageren mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Efter den gældende § 354, stk. 13, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed kan videregivelse af fortrolige oplysninger efter stk. 6, nr. 7, 8, 13, 19, 20, 24-26, 32-35 og 41, fra andre medlemsstater eller lande, som der er indgået aftale med på det finansielle område, alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Det fremgår af det gældende § 354, stk. 13, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at myndighederne ved videregivelse af fortrolige oplysninger efter stk. 6, nr. 20, 26 og 35, som indeholder hjemmel til at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige i Danmark, de øvrige medlemsstater eller lande, som EU har indgået aftale med på det finansielle område, samt tredjelande, skal meddele de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige, oplysningerne vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 354, stk. 13, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 4*, at videregivelse efter stk. 1, nr. 4-6, 10-13 og § 288, stk. 1 nr. 7, 8, 13, 16, 17, 22-23, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 1, nr. 6, 13 og § 288, stk. 1, nr. 17, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

Det foreslåede indebærer, at det er en betingelse for videregivelse, at de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og at oplysningerne udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører.

Finanstilsynet kan i medfør af den gældende § 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed alene videregive fortrolige oplysninger efter § 354, stk. 6, nr. 3, 7, 8, 11, 16, 19 og 26, i lov om finansiel virksomhed, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget fra en række nærmere angivet myndigheder og organer, herunder Det Europæiske Råd for Systemiske Risici og organer etableret i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici.

Det foreslåede stk. 5, viderefører de dele af § 354, stk. 15, i lov om finansiel virksomhed, der vurderes relevante for oplysninger om forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 5, nr. 1-7*, at videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 1, nr. 2 og § 288, stk. 1, nr. 3, 7, 8, 11 og 17, alene kan ske, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget fra en af følgende myndigheder: 1) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og organer etableret under disse samt i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed). 2) myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med forsikringsselskaber og de finansielle markeder. 3) myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler. 4) myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, aftalemæssige sikringsordninger eller institutsikringsordninger som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. 5) institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger. 6) organer, der medvirker ved forsikringsselskabers likvidation, konkursbehandling eller lig-

nende procedurer. 7) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabets regnskaber, eller hvor oplysninger er tilvejebragt ved kontrolbesøg eller undersøgelse efter § 268, stk. 1.

Til § 290

I medfør af den gældende § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed er alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet i henhold til § 354, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed, undergivet tavshedspligt svarende til Finanstilsynets tavshedspligt i stk. 1 med hensyn til disse oplysninger.

Den foreslåede § 290 viderefører § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 290, at alle, der i henhold til lovforslagets § 285, stk. 5, § 288, stk. 1, og § 289, stk. 1, modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet tavshedspligten i lovforslagets § 285, stk. 1, med hensyn til disse oplysninger.

Som udgangspunkt vil alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, være undergivet den tavshedspligt, som påhviler Finanstilsynet med hensyn til disse oplysninger.

Bestemmelsens sikrer, at fortrolige oplysninger modtaget fra Finanstilsynet kan udveksles direkte mellem på den ene side de europæiske tilsynskomiteer og organer etableret af disse og på den anden side Det systemiske risikoråd.

Til § 291

Den gældende § 354 a i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Der sker offentliggørelse i de sager, som er nævnt i § 354 a, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 354 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve finansiel virksomhed uden tilladelse.

Den gældende § 354 e i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet i visse sager, herunder i fit & proper-sager, skal offentliggøre tilsynsreaktioner på sin hjemmeside. Herudover skal Finanstilsynet offentliggøre en redegørelse om Finanstilsynets praksis på fortolkningen af egnethedskravet for ledelsesmedlemmer. Redegørelsen skal offentliggøres minimum én gang årligt.

Den foreslåede bestemmelse viderefører dele af den gældende § 354 a, stk. 1 og 2, og § 354 b, stk. 1, og § 354 e, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed med sproglige og redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer, ligesom der ikke er tilsigtet ændringer i Finanstilsynets offentliggørelsespraksis på forsikringsområdet.

Det foreslåede § 291, stk. 2, er enslydende med forslaget til samme bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der er foreslået ved lovforslag om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes fremsat i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Forslaget vil derfor videreføre gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikrafttræden under forudsætning af, at bestemmelserne bliver gennemført ved ovenfor nævnte lovforslag.

Bestemmelsen indeholder offentliggørelses hjemlen, som omfatter tilsynsreaktioner som sådan. Begrebet "reaktioner" omfatter alle de tilsynsreaktioner, som Finanstilsynets bestyrelse vedtager, og som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Det foreslås i § 291, at Finanstilsynet med angivelse af virksomhedens navn skal offentliggøre de oplysninger, der er omfattet af bestemmelsens nr. 1-4 på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog §§ 296-297.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en forpligtelse til at offentliggøre de oplysninger, der er omfattet af nr. 1-4, medmindre andet følger af lovforslagets §§ 296-297.

Den foreslåede § 291, nr. 1-4, oplister de tilfælde, hvor Finanstilsynet skal offentliggøre reaktioner mv. på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Efter bestemmelsen skal Finanstilsynet offentliggøre navnet på en virksomhed, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres tilsynsreaktioner med navns nævnelse, som angår personer. Det indebærer bl.a., at en afgørelse om, at et bestyrelsesmedlem ikke længere opfylder betingelserne om egnethed og hæderlighed vil blive offentliggjort i anonymiseret form.

Den offentliggjorte tilsynsreaktion vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e). Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om dens opbygning og indretning, dens økonomiske forhold og situation, dens kundemasse og dens samarbejdspartnere, blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af tilsynsreaktionen. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Offentliggørelse af en tilsynsreaktion indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til lovforslagets § 285. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journaliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken virksomhed tilsynsreaktionen vedrører.

Efter den gældende § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed træffer Finanstilsynets bestyrelse beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger.

Efter den gældende § 354 a, stk. 1, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet offentliggøre reaktioner givet efter § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed med angivelse af virksomhedens navn. Samme gælder Finanstilsynets reaktioner efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn.

Det foreslås i *nr. 1*, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre reaktioner givet efter § 269, stk. 1 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reaktioner givet efter § 269, stk. 1, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn.

I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager og afgivelse af tilsynsreaktioner træffer bestyrelsen også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens tilsynsreaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af lovforslagets §§ 296-297. Såfremt det indstilles, at tilsynsreaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse skulle vedlægges udkastet til tilsynsreaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Finanstilsynets bestyrelse kan blive mødt med krav om erstatning, jf. de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, såfremt bestyrelsen træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en dom-

stol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog blandt andet, at virksomheden kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Finanstilsynet kan afgøre eller træffe beslutning i en sag uden at forelægge denne for bestyrelsen, hvis sagen er af uopsættelig karakter, og hvis øjemedet ellers ville forspildes, jf. § 25, stk. 2, i forretningsordenen for Finanstilsynets bestyrelse. Sådanne tilsynsreaktioner skal offentliggøres. Baggrunden herfor er, at afgørelsen reelt skulle have været truffet af Finanstilsynets bestyrelse, men at de tidsmæssige rammer ikke har muliggjort dette.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter tilsynsreaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om blandt andet erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Den gældende § 354 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

§ 354 a, stk. 2, medfører, at ved reaktioner for virksomheder, der ikke er under tilsyn, vil der alene ske offentliggørelse af Finanstilsynet. Virksomheden skal derfor ikke selv offentliggøre reaktionen på virksomhedens hjemmeside m.v., svarende til 2.-8. pkt. i § 354 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der gælder for virksomheder under tilsyn.

Det foreslås i *nr. 2*, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Bestemmelsen indebærer, at reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 4 og 6 i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn.

Efter den gældende § 354, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed træffer Finanstilsynets bestyrelse beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Den gældende § 354 a, stk. 1, 8 pkt., fastsætter, at reaktioner givet i henhold til § 345, stk. 12, nr. 6, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Det foreslås i *nr. 3*, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Det foreslåede nr. 3 indebærer, at beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning er det kun Finanstilsynet som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside. Offentliggørelsen skal ske med navns nævnelse, hvis beslutningen vedrører en juridisk person.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

Den gældende § 354 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om navnet på en virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve finansiel virksomhed uden tilladelse. Andre oplysninger, end navnet på den virksomhed, der overtræder forbuddet mod at udøve finansiel virksomhed, er underlagt reglerne om tavshedspligt.

Det foreslås i *nr. 4*, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre overtrædelser af forbuddet mod at udøve forsikringsvirksomhed uden tilladelse, jf. §§ 14-18.

Det foreslåede nr. 4 indebærer, at virksomheder, der overtræder forbuddet mod at udøve forsikringsvirksomhed uden tilladelse, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet skal offentliggøre en redegørelse om Finanstilsynets praksis efter § 105, stk. 1, nr. 1. Redegørelsen skal offentliggøres minimum én gang årligt.

Redegørelsen, der vil have fokus på positive egnethedsafgørelser, kan afgives i form af f.eks. kommenteret beskrivelse af den retningsgivende praksis på området samt dertil knyttede udtalelser af vejledende karakter, som kan bidrage til at afstemme forventningerne mellem virksomhederne og Finanstilsynet med hensyn til, hvordan konkrete sager vurderes.

Finanstilsynet kan inddrage de afgørelser, som vurderes at bidrage til at øge kendskabet til Finanstilsynets praksis. Inddragelse af relevante afgørelser vil ske ud fra en konkret vurdering af den enkelte afgørelses relevans. Ved udarbejdelse af redegørelsen skal Finanstilsynet i videst mulig udstrækning søge at anonymisere personoplysninger, så de fysiske og juridiske personer, som oplysningerne vedrører, ikke kan identificeres.

Redegørelsen forventes at indeholde visse almindelige personoplysninger fra egnethedsvurderingerne, idet vurderingen heraf i høj grad er baseret på en konkret, individuel vurdering af, om kandidatens samlede viden, faglige kompetencer og erfaring matcher, hvad der må forventes for at kunne varetage den pågældende stilling. Det vurderes som udgangspunkt vanskeligt at give et retvisende billede af praksis uden at redegøre for alle de forhold, der er lagt vægt på i den konkrete vurdering. Idet afgørelserne er så konkret begrundet i konkrete oplysninger om kandidaten, kan det i praksis være vanskeligt at anonymisere omtalen af sagen tilstrækkeligt. I sager om positive egnethedsvurderinger vil der som udgangspunkt være tale om almindelige personoplysninger, som indgår i en begunstigende forvaltningsakt, og det vil dermed være tilstrækkeligt, at Finanstilsynet sikrer en anonymisering i form af, at det ikke umiddelbart er muligt for tredjeparter i offentligheden uden særlig tilknytning til sagen at genkende den pågældende. I redegørelsen kan indgå oplysninger om de kriterier, Finanstilsynet tillægger vægt i negative egnethedsafgørelser, hvis dette vurderes at være relevant for virksomhederne og kandidater. Når der i redegørelsen inddrages kriterier fra afgørelser eller vejledning, hvor kandidaten ikke vurderes egnet, vil Finanstilsynet sikre, at omtalen heraf er anonymiseret, så den fysiske person, som sagen vedrører, ikke kan identificeres. Hvis det ikke vurderes muligt at sikre en effektiv anonymisering, vil sagen og oplysningerne ikke indgå i redegørelsen.

Redegørelsen skal offentliggøres med jævnlig frekvens. Med jævnlig frekvens skal forstås 1-2 gange årligt ud fra en konkret vurdering af behovet, herunder også antallet af afgørelser, der er truffet i perioden, og om der er truffet afgørelser, der vurderes væsentligt at kunne bidrage til at øge kendskabet til Finanstilsynets praksis.

Til § 292

Efter den gældende § 354 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af §§ 43-60 e i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede § 292 viderefører § 354 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer, så alene de henvisninger, der vedrører overtrædelser relevante for forsikringsselskaber videreføres. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 292, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af §§ 67-68, §§ 71-74 og §§ 76-81 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Efter bestemmelsens skal Finanstilsynet - i lighed med hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden - af egen drift orientere offentligheden om færdigbehandlede forbrugersager, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse.

I lighed med hvad der gælder efter bekendtgørelse 1249 af 25. november 2014 om Forbrugerombudsmandens virksomhed, tages der i bestemmelsen ikke stilling til, hvorvidt orienteringen skal omfatte en involveret virksomheds navn.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynets ansatte ikke underlagt tavshedspligt i forbindelse med behandlingen af de i bestemmelsen nævnte oplysninger.

Bestemmelsen forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager om god skik og prisoplysning, at sagerne har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Det bemærkes, at selv om Finanstilsynet ikke af sig selv offentliggør virksomhedens navn, vil en person, som anmoder om aktindsigt, kunne få navnet oplyst.

Det vil som udgangspunkt kun kunne komme på tale at offentliggøre virksomhedens navn i sager, der udtrykker en generel adfærd hos forsikringsselskaber. En række af de klager, som Finanstilsynet modtager, vedrører enkeltstående tvister mellem en kunde og en virksomhed. I disse sager foreligger der derfor typisk ikke den fornødne offentlige interesse til, at der kan ske offentliggørelse.

Ved enkeltstående overtrædelser af fx god skik-bekendtgørelsen kan det komme på tale at præcisere forståelsen af de bagvedliggende regler. Det vil fx kunne være tilfældet, hvor der er tale om nye regler, som Finanstilsynet ønsker at udbrede kendskabet til. Men det vil også kunne være tilfældet, hvis forsikringsselskaber gør brug af en ny praksis, som er reguleret af det eksisterende regelsæt. Dette vil kunne ske i form af en offentliggørelse af Finanstilsynets afgørelse.

Hensynet til den almene interesse vil i de fleste tilfælde medføre, at der ikke er behov for at nævne den involverede virksomheds navn. Baggrunden for at orientere offentligheden om sager vil således typisk være ønsket om at forhindre lignende sager ved at udbrede kendskabet til Finanstilsynets praksis. Derimod kan der være grund til at offentliggøre virksomhedens navn i de sager, hvor der er behov for at advare kunderne mod at handle hos et forsikringsselskab, eller hvor virksomhedens praksis har medført, at kunderne vil kunne have et erstatningskrav mod virksomheden. Det samme kan være tilfældet, hvis en virksomhed groft eller gentagne gange har overtrådt de forbrugerbeskyttende regler i den finansielle lovgivning.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter bestemmelsen som udgangspunkt ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag. Finanstilsynet vil dog kunne orientere offentligheden om en sag, inden der er truffet afgørelse i visse sager.

Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at virksomheden har handlet i overensstemmelse med lovgivningen. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om et forsikringsselskabs navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre den virksomheds navn.

Når Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse om udfaldet af en sag, men uden at offentliggøre virksomhedens navn, vil Finanstilsynet også fremover orientere den relevante brancheforening. Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte finansielle virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse.

Den foreslåede bestemmelse regulerer offentliggørelse af forbrugersager og omfatter sager vedrørende de bestemmelser, som er omfattet af § 285, stk. 3.

For så vidt angår enkelte af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Bestemmelsen forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at et forsikringsselskab vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse.

En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse

over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan dog ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af enkeltpersoners strafbare forhold.

Til § 293

Den gældende § 354 e i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om offentliggørelse af sager om påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 269, stk. 1, eller § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Kravet om offentliggørelse efter § 354 e, stk. 1, er begrænset til de sager om overtrædelse, der er nævnt i § 354 e, stk. 2.

Det foreslåede § 293 viderefører § 354 e, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Dog videreføres alene de henvisninger i § 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der er relevant for forsikrings-selskabers overtrædelser. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede § 293 fastsætter regler om offentliggørelse af afgørelser.

Det foreslås i § 293, at Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i sager om overtrædelse af § 87, stk. 1, jf., jf. dog § 297, påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 259, og navnet på virksomheden eller personen. Det samme gælder for påtaler, påbud og tvangsbøder truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de nævnte sager.

Formålet med bestemmelsen er at øge de nationale administrative sanktioners effektivitet og præventive virkning ved bl.a. at indføre krav om, at der skal ske offentliggørelse af administrative sanktioner vedrørende såvel juridiske som fysiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen af de i forslaget til § 293, nævnte bestemmelser.

Efter 1. pkt. i den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet offentliggøre navne på de i bestemmelsen nævnte sager både for så vidt angår juridiske personer og fysiske personer. Dette gælder også i sager som ikke træffes af Finanstilsynets bestyrelse. I tilfælde af, at der på Finanstilsynets hjemmeside skal ske offentliggørelse efter både § 291 samt denne bestemmelse, skal offentliggørelse alene ske efter § 293.

Der er tale om en fravigelse af databeskyttelseslovgivningens regler, jf. databeskyttelsesloven § 1, stk. 3, om behandling af personoplysninger i anden lovgivning inden for databeskyttelsesforordningens rammer for særregler om behandling af personoplysninger, der går forud for reglerne i databeskyttelsesloven.

Efter 2. pkt. i den foreslåede bestemmelse, gælder offentliggørelse efter 1. pkt. tilsvarende for Finanstilsynets bestyrelse afgørelser om påtaler, påbud og tvangsbøder i de nævnte sager.

Da § 291, specifikt omhandler offentliggørelse af reaktioner fra Finanstilsynets bestyrelse, er henvisningen medtaget for at understrege, at bestyrelsens afgørelser om påtaler, påbud og tvangsbøder tillige skal offentliggøres med navns nævnelse i de bestemmelsen nævnte sager for så vidt angår fysiske personer, og ikke blot juridiske personer som omhandlet generelt i § 291. Juridiske personer skal fortsat offentliggøres på deres hjemmeside efter § 291.

Efter bestemmelsen skal der også ske offentliggørelse af ikke-endelige afgørelser.

Til § 294

Den gældende § 354 a stk. 1, 9. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at såfremt en reaktion, der offentliggøres i henhold til § 354 a, stk. 1, 1. pkt., indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status samt det efterfølgende resultat af anken skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Den foreslåede § 294 viderefører § 354 a stk. 1, 9. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige og redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 294, at indbringes en reaktion m.v., der offentliggøres i henhold til § 291, nr. 1 og 2, eller § 293 for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Finanstilsynet offentliggør bl.a. domme i sager, der har været overgivet til politimæssig efterforskning, samt status om anke og resultatet heraf. Efter bestemmelsen skal Finanstilsynet tillige offentliggøre status samt det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes behandling, såfremt at en reaktion, der offentliggøres i henhold til § 291, nr. 1-2, eller § 293 indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene.

Ud fra en lighedsbetragtning gælder med bestemmelsen en tilsvarende pligt for Finanstilsynet til at offentliggøre, hvis en afgørelse er påklaget samt udfaldet af klagesagen i de sager, der offentliggøres i henhold til den foreslåede § 291.

Til § 295

Den gældende § 354 a, stk. 3, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal offentliggøre udfaldet af en straffesag på tilsynets hjemmeside, når der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af et administrativt bødeforelæg.

Er dommen ikke endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen, jf. den gældende § 354 a, stk. 3, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 354 a, stk. 3, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at er en sag overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller er en sag afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog § 296. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen.

Dommen, det vedtagne bødeforelæg, eller resuméet heraf, som skal offentliggøres, vil indeholde den eller de involverede virksomheders navn(e).

Derimod vil alle fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger om potentielle købere af en nødlidende virksomhed i de tilfælde, hvor overtagelsen ikke gennemføres, ikke blive offentliggjort. Dette gælder også fortrolige oplysninger om virksomhedens interne forhold af væsentlig betydning for virksomheden, f.eks. vil ikke-offentligt tilgængelige oplysninger om virksomhedens opbygning og indretning, økonomiske forhold og situation, kundemasse og samarbejdspartnere blive fjernet inden offentliggørelsen, medmindre oplysningerne er nødvendige for forståelsen af dommen, det vedtagne bødeforelæg, eller resuméet heraf. Endelig vil der ikke ske offentliggørelse af fortrolige oplysninger modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder samt oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v.

Offentliggørelse efter bestemmelsen indebærer ikke, at selve den underliggende sag med dertilhørende akter bliver offentlig tilgængelig. Sagen er stadig omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i henhold til § 285 i lovforslaget. En eventuel anmodning om aktindsigt, herunder aktindsigt i sagsakter og journaliste, vil derfor være omfattet af de almindelige regler herfor.

§ 2990, stk. 6, i lovforslaget, fastsætter, at det som udgangspunkt kun er Finanstilsynet, som skal offentliggøre oplysninger herom på tilsynets hjemmeside, hvis en sag der er overgivet til politimæssig efterforskning vedrørende en virksomhed, som ikke er under tilsyn af Finanstilsynet, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg. Det følger af den gældende § 354 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 2, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne

alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside

Det foreslåede stk. 2 viderefører den gældende § 354 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter §§ 291 og 295, og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom.

Den foreslåede bestemmelse er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og har til formål at give offentligheden et retvisende billede af praksis. Da det ikke er givet, at den virksomhed, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til stk. 6, 1. pkt., kun ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, såfremt virksomheden anmoder Finanstilsynet herom.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at virksomheden skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse.

Baggrunden herfor er, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen.

Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter stk. 1 og stk. 2, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Offentliggørelse efter bestemmelsen omfatter tillige tilfælde, hvor der er tale om en dom afsagt af en ankeinstans.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

I de tilfælde hvor den, som sagen vedrører, ikke anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i medfør af stk. 2, 1. pkt., men ønsker Finanstilsynets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Finanstilsynets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil herefter i medfør af stk. 2, 4. pkt., slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom. Finanstilsynets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Finanstilsynet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Finanstilsynets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra anklagemyndigheden, den pågældende virksomhed, som sagen vedrører, eller af tredjemand.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Til § 296

Efter den gældende § 354 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan der ikke ske offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1-3, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen kan tillige undlades i de tilfælde, hvor offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det følger herudover af § 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at afgørelser af ansøgninger om egnethed og hæderlig samt påbud herom aldrig skal offentliggøres.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 354 a, stk. 4, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1-3*, at offentliggørelse efter § 291, stk. 1, nr. 1-3, §§ 294 og 295, kan dog ikke ske, hvis

- 1) det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden,
- 2) det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, eller
- 3) efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Ved "uforholdsmæssig stor skade" forstås, at der skal være tale om oplysninger, som, hvis de offentliggøres, kan være livstruende for virksomheden. Det er dermed ikke tilstrækkeligt, at oplysningerne potentielt kan medføre større tab for virksomheden, uden at virksomhedens eksistens dermed er i fare.

Offentliggørelse kan eksempelvis bringe de finansielle markeders stabilitet, hvis offentliggørelse af en administrativ sanktion vil medføre uforholdsmæssig stor skade for et forsikringsselskab med grænseoverskridende virksomhed.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed, således at det forinden evt. offentliggørelse afklares, om offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring, når efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Efter den gældende § 354 a, stk. 4, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed må offentliggørelsen ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må heller ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det foreslåede stk. 2 i viderefører § 354 a, stk. 4, 2. pkt., lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1 og 2*, at offentliggørelsen efter §§ 291, stk. 1, nr. 1-3, 294, 295, ikke må indeholde

- 1) fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen, eller
- 2) fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det foreslåede stk. 2, nr. 1, indebærer, at de offentliggjorte reaktioner mv. ikke må indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af § 30 i offentlighedsloven om begrænsningen i aktindsigt for visse nærmere bestemte typer af oplysninger.

Det foreslåede stk. 2, nr. 2, indebærer, at Finanstilsynet forud for en offentliggørelse af fortrolige oplysninger omfattet af bestemmelsen, vil skulle indhente udtrykkeligt samtykke til at offentliggøre den eller de oplysninger, som er modtaget fra en udenlandsk tilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynet ønsker at sådanne oplysninger skal indgå i den offentliggjorte version af reaktionen mv.

Den gældende § 354 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at hvis offentliggørelse af en afgørelse i henhold til § 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til virksomheden eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil afgørelsen samt virksomhedens navn blive offentliggjort.

Den gældende § 354 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at reglen i 1. pkt., dog gælder kun i en periode op til to år efter, at afgørelsen er truffet.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 354 a, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at er offentliggørelse undladt i henhold til stk. 1, skal der ske offentliggørelse efter § 291, stk. 1, nr. 1-3, og § 295 når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen.

Baggrunden for den foreslåede tidsbegrænsning på 2 år er, at den offentlige interesse i sådanne afgørelser aftager kraftigt hen over tid, samt af administrative årsager. Som eksempel kan nævnes situationer, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse om en virksomheds solvensbehov, og virksomheden efterfølgende bliver opkøbt. Eller tilfælde hvor en virksomhed søger om tilladelse til at lancere et nyt produkt, og hvor der efter lanceringen ikke er behov for at hemmeligholde virksomhedens navn.

Det foreslås i *stk. 4*, at pligten til offentliggørelse af reaktioner i henhold til § 291, stk. 1, nr. 3, omfatter ikke afgørelser om kravene i § 105, stk. 1, stk. 7, jf. stk. 1, eller stk. 8, jf. stk. 1, § 128, stk. 3, jf. § 105, stk. 1, eller § 128, stk. 6, jf. stk. 3, jf. § 105, stk. 1.

Forslaget indebærer, at der ikke kan ske offentliggørelse efter forslaget § 291 af Finanstilsynets afgørelser i sager om egnethed og hæderlighed efter § 105, stk. 1. Den foreslåede bestemmelse er dermed en ufravigelig undtagelse til offentliggørelsespligten.

Forslaget har til formål at sikre fortrolighed om sagerne af hensyn til de personer, som vurderingerne af egnethed og hæderlighed vedrører.

Det foreslåede § 296, stk. 4, er enslydende med forslaget til samme bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der er foreslået ved lovforslag om ændring af lov om finansiel virksomhed, straffeloven og forskellige andre love (Gennemførelse af Ansvarsudvalgets forslag om skærpet ansvarsvurdering for ledelsesmedlemmer m.v. i finansielle virksomheder og ændring af reglerne om egnethed og hæderlighed), der forventes fremsat i oktober 2022 og forventeligt træder i kraft den 1. januar 2023. Forslaget vil derfor videreføre gældende ret på tidspunktet for dette lovforslags ikkrafttræden under forudsætning af, at bestemmelserne bliver gennemført ved ovenfor nævnte lovforslag.

Til § 297

Den gældende § 354 e, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at offentliggørelse efter § 345 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller den fysiske person, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, eller offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet. Dette gælder ligeledes i tilfælde, hvor der er tale om offentliggørelse vedrørende en fysisk person, hvis de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at være proportionale i forhold til hensynet til personen.

Hvis offentliggørelsen ikke kan ske i anonymiseret form, vil offentliggørelsen ikke skulle foretages efter denne bestemmelse.

Den foreslåede § 297 viderefører § 354 e, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i § 297, at offentliggørelse efter § 293, skal ske i anonymiseret form i følgende tilfælde.

Det forhold, at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre fald i kursen på virksomhedens aktier, tab af kunder, eller at offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden eller den fysiske person, vil ikke i sig selv være nok til at offentliggørelse skal ske i anonymiseret form.

Det foreslåede nr. 1-4 fastsætter de tilfælde, hvor offentliggørelse efter § 293, skal ske i anonymiseret form. Hvis offentliggørelsen ikke kan ske i anonymiseret form, vil offentliggørelsen ikke skulle foretages efter denne bestemmelse.

Efter det foreslåede *nr. 1* skal offentliggørelse ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen.

Undtagelsen finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor virksomhedens fortsatte drift vil blive truet eller meget væsentlige interesser krænkes.

Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis der er risiko for, at offentliggørelsen vil kunne medføre et »run« på virksomheden. Der er endvidere mulighed for at undtage offentliggørelse med navns nævnelse i tilfælde, hvor det vil kunne skade en efterfølgende strafferetlig efterforskning. Ved tvivl vil spørgsmålet om offentliggørelse blive forelagt den relevante politimyndighed.

Efter det foreslåede *nr. 2* skal offentliggørelse ske i anonymiseret form, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Efter det foreslåede *nr. 3* skal offentliggørelse ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor offentliggørelse af en administrativ sanktion vil medføre uforholdsmæssig stor skade for et forsikringsselskab med grænseoverskridende virksomhed.

Efter det foreslåede *nr. 4* skal offentliggørelse ske i anonymiseret form, hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at ville have en tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til det indgreb, som offentliggørelsen vil være i vedkommendes personlige integritet.

Til § 298

Den gældende § 354 e, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at offentliggørelse i henhold til § 354 e, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed skal ske hurtigst muligt efter, at den fysiske eller juridiske person er underrettet om afgørelsen, og offentliggørelsen skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen.

Den gældende § 354 e, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at offentliggørelse, som vedrører personer, kun skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.

Det foreslåede § 298 viderefører § 354 e, stk. 5, med sproglige ændringer. Derudover udvides anvendelsesområdet til at omfatte alle offentliggørelsesbestemmelserne i det foreslåede kapitel 24 om offentliggørelse. Der er tale om en ko-

dificering af gældende praksis. Der er således med den foreslåede bestemmelse ikke tilsigtet ændringer af Finanstilsynet nuværende offentliggørelsespraksis.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at offentliggørelse efter det foreslåede kapitel 24 skal ske hurtigst muligt, efter at personen eller virksomheden er underrettet om reaktionen eller beslutningen.

Ved "hurtigst muligt" forstås som udgangspunkt senest dagen efter underretningen af den pågældende virksomhed eller fysiske person. Der er ikke formkrav til underretningen, der kan ske både mundtligt og skriftligt.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at hvis Finanstilsynet ikke kan underrette den pågældende, kan der alligevel ske offentliggørelse.

Det er hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet skal inden da på forsvarlig vis have forsøgt at komme i kontakt med den pågældende. Hvis den pågældende juridiske eller fysiske person ikke længere kan kontaktes, eksempelvis fordi en virksomhed er ophørt med at eksistere, kan Finanstilsynet foretage offentliggørelse uden forudgående underretning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at det offentliggjorte skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst fem år fra offentliggørelsen.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at offentliggørelse, som vedrører personer, dog kun skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.

Artikel 5 i databeskyttelsesforordningen indeholder en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger, herunder fastsætter artikel litra e, at personoplysninger ikke må opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt til de formål, hvortil de pågældende personoplysninger behandles.

I overensstemmelse med dette fremgår det af *stk. 2, 2. pkt.*, at offentliggjorte oplysninger, som vedrører fysiske personer, dog kun skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.

Ved "offentliggørelse, som vedrører fysiske personer", forstås offentliggørelser, hvor det er muligt at identificere den fysiske person, som nævnes i det offentliggjorte materiale, jf. også definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 2, nr. 1. Det vil eksempelvis være tilfældet i offentliggørelser af en påtale, et påbud, et administrativt bødeforelæg eller en tvangsbøde, der angiver navnet på den fysiske person, som påtalen, påbuddet, det vedtagne administrative bødeforelæg eller tvangsbøden retter sig mod.

Stk. 2, 2. pkt., vil ikke finde anvendelse i tilfælde, hvor materiale offentliggøres i anonymiseret form på en sådan måde, at det hverken på offentliggørelsestidspunktet eller et senere tidspunkt er muligt at identificere den fysiske person, som er omfattet af materialet.

Til § 299

Den gældende § 354 a i lov om finansiell virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Der sker offentliggørelse i de sager, som er nævnt i § 354 a, stk. 1-3, i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen indeholder offentliggørelseshjemlen, som omfatter tilsynsreaktioner som sådan. Begrebet "reaktioner" omfatter alle de tilsynsreaktioner, som Finanstilsynets bestyrelse vedtager, og som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning.

Den gældende § 354 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed fastsætter bl.a., at den virksomhed en reaktion mv. retter sig mod skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme.

Det foreslåede stk. 1 viderefører dele af den gældende § 354 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1*, at er en reaktion m.v. rettet mod en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 291 eller er en dom eller bødevedtagelse rettet mod eller vedtaget af en virksomhed under tilsyn offentliggjort i medfør af § 295, skal virksomheden offentliggøre den pågældende reaktion m.v., dom eller bødevedtagelse på sin hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme. Offentliggørelse som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Med "virksomhedens hjemmeside" menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer virksomheden f.eks. via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Såfremt tilsynsreaktionen f.eks. retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at tilsynsreaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Virksomhedens offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme.

Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 1, 1. pkt., kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 1, 1. pkt., er den virksomhed under tilsyn, som en reaktion m.v., bøde eller bødevedtagelse er rettet mod. Det betyder, at en virksomhed under tilsyn, der undlader at offentliggøre en reaktion m.v. eller en dom eller bødevedtagelse, der er omfattet af bestemmelsen, kan straffes med bøde.

Offentliggørelse i henhold til den gældende § 354 a, stk. 1, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed skal ske hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at virksomheden har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Den gældende § 354 a, stk. 3, sidste pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, alene skal ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslåede stk. 2 viderefører dele af den gældende § 354 a, stk. 1, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed uden ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheden skal offentliggøre en reaktion m.v. som nævnt i stk. 1 hurtigst muligt, og senest tre hverdage efter at virksomheden har modtaget reaktionen m.v., eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Ved offentliggørelsen af tilsynsreaktionen skal kapitalmarksloven m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal virksomheden efter kapitalmarksloven udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse af tilsynsreaktionen afvente selskabsmeddelelsen.

Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 239 i lov om kapitalmarkeder, vil offentliggørelsen af tilsynsreaktionen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 2, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 2, er den virksomhed, som er omfattet af stk. 1. Det betyder, at en virksomhed omfattet af stk. 1, og som undlader at offentliggøre en reaktion m.v., hurtigst muligt, og senest tre hverdage efter at virksomheden har modtaget reaktionen m.v., eller undlader at offentliggøre senest på tidspunktet for offentliggørelse, som påkrævet efter lov om kapitalmarkeder, kan straffes med bøde.

Den gældende § 354 a, stk. 3, 1 pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal offentliggøre udfaldet af en straffesag på tilsynets hjemmeside, når der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, el-

ler hvis en sag er afgjort med vedtagelse af et administrativt bødeforelæg. Er dommen ikke endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen, jf. den gældende § 354 a, stk. 3, 2 pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 354 a, stk. 3, 3 pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at virksomhedens offentliggørelse skal ske på virksomhedens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Det foreslåede stk. 3 viderefører § 354 a, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at virksomheden skal offentliggøre en dom eller bødevedtagelse som nævnt i stk. 1, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Bestemmelsen indebærer, at offentliggørelsen skal ske på virksomhedens hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet helt eller delvist fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af et administrativt bødeforelæg, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 3, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 3, er den virksomhed, som er omfattet af stk. 1. Det betyder, at en virksomhed omfattet af stk. 1, og som undlader at offentliggøre en som eller bødevedtagelse, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter at virksomheden har modtaget reaktionen m.v., eller undlader at offentliggøre senest på tidspunktet for offentliggørelse, som påkrævet efter lov om kapitalmarkeder, kan straffes med bøde.

Den gældende § 354 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at virksomheden samtidig med virksomhedens offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1, 2. pkt., skal indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet.

Tilsvarende regler om offentliggørelse gælder efter den gældende § 354, stk. 3, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår en virksomheds offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg.

Den gældende § 354 a, stk. 1, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Tilsvarende regler gælder efter den gældende § 354, stk. 3, 6. pkt., i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår en virksomheds offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg.

Den gældende § 354 a, stk. 1, 6. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at virksomhedens pligt til at offentliggøre oplysningerne på virksomhedens hjemmeside kun gælder for juridiske personer. Der kan således ikke ske offentliggørelse med navns nævnelse af personer eller personligt ejede virksomheder.

Tilsvarende regler gælder efter § 354, stk. 1, 9. pkt., i lov om finansiel virksomhed, for så vidt angår en virksomheds offentliggørelse af sager, der er overgivet til politimæssig efterforskning, og hvor der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 354 a, stk. 1, 3., 5. og 6. pkt., samt § 354, stk. 3, 4., 6. og 9. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer af reglerne for virksomheders offentliggørelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at samtidig med virksomhedens offentliggørelse efter stk. 1-3 skal virksomheden indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af virksomhedens hjemmeside på en synlig måde. Det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet, en dom eller bødevedtagelse. Fjernelse af informationerne fra virksomhedens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Med "virksomhedens hjemmeside" menes den hjemmeside, som virksomheden normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om virksomheden selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer virksomheden f.eks. via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Såfremt tilsynsreaktionen f.eks. retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at tilsynsreaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab.

Med "forsiden" menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende virksomhedens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse.

Hvis virksomheden ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 4, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 4, er den virksomhed, som er omfattet af stk. 1. Det betyder, at en virksomhed omfattet af stk. 1, som undlader samtidig med offentliggørelse efter stk. 1-3 at indsætte et link med direkte adgang til reaktionen m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet på forsiden af virksomhedens hjemmeside og på en synlig måde, kan straffes med bøde. Det betyder også, at en virksomhed omfattet af stk. 1, som undlader at lade det fremgå tydeligt af linket og eventuel tilknyttet tekst, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet, en dom eller en bødevedtagelse kan straffes med bøde, og at en virksomhed, omfattet af stk. 1, der fjerner informationerne for tidligt eller i strid med de principper, som virksomheden anvender for øvrige meddelelser, kan straffes med bøde.

Den gældende § 354 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at hvis virksomheden kommenterer reaktionen i forbindelse med virksomhedens offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1, 2. pkt., skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen.

Den gældende § 354 a, stk. 3, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at hvis virksomheden kommenterer reaktionen i forbindelse med virksomhedens offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1, 3. pkt., skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen.

Det foreslåede stk. 5 viderefører § 354 a, stk. 1, 4. pkt., og § 354 a, stk. 3, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed med sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 5*, at kommenterer virksomheden reaktionen m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet efter stk. 1-3, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktion m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 5, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 5, er den virksomhed, som er omfattet af stk. 1. Det betyder, at en virksomhed omfattet af stk. 1, og som kommenterer på reaktionen m.v., dommen eller bødevedta-

gelsen efter stk. 1-3, og som undlader at gøre det i forlængelse heraf, eller hvor kommentarerne ikke er klart adskilt fra reaktion m.v., dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, kan straffes med bøde.

Efter den gældende § 354 a, stk. 3, 7. pkt., i lov om finansiel virksomhed skal virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen, hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen.

Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside, jf. den gældende § 354 a, stk. 3, 8. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 6 viderefører § 354 a, stk. 3, 7. og 8. pkt., i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 6, 1. pkt.*, at virksomheden skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen efter stk. 1, hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside.

Overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 6, 1. pkt., kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning. jf. lovforslagets § 312, stk. 1.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af lovforslagets § 299, stk. 6, 1. pkt., er den virksomhed, som er omfattet af stk. 1. Det betyder, at en virksomhed omfattet af stk. 1, som undlader at give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelse efter stk. 1, hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, eller hvis en sag er afgjort med vedtagelse af administrativt bødeforelæg, kan straffes med bøde. Det betyder også, at en virksomhed omfattet af stk. 1, som undlader at fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen, kan straffes med bøde.

Til § 300

Det følger af gældende § 354 d, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at såfremt en finansiel virksomhed har videregivet oplysninger om den finansielle virksomhed, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 354 d, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed med den sproglige ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1-2*, at har et forsikringsselskab videregivet oplysninger om forsikringsselskabet, og disse er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende informationer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet fastsat, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet har adgang til at påbyde virksomheder, der offentliggør informationer om virksomheden, som efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, at offentliggøre berigtigende informationer.

Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse er betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden skal offentliggøre de berigtigende informationer. Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Den gældende § 354 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, såfremt virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.

Det foreslåede stk. 2 viderefører gældende § 354 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1, hvis virksomheden ikke berigtiger informationerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for fristen fastsat af Finanstilsynet.

Bestemmelsen i stk. 1 skal ses i sammenhæng med stk. 2, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold.

Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger, i tilfælde hvor en virksomhed har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden, og hvor virksomheden ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Det forhold, at et forsikringsselskab indbringer, eller oplyser at det påtænker at indbringe, det af Finanstilsynet meddelte påbud om berigtigelse af misvisende oplysninger for Erhvervsankenævnet, bevirker ikke, at Finanstilsynets mulighed for at offentliggøre påbuddet suspenderes, med mindre Erhvervsankenævnet tillægger klagen opsættende virkning. Finanstilsynet vil i sådanne situationer kunne blive erstatningsansvarlig efter de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt.

Bestemmelsen tænkes for eksempel anvendt i situationer, hvor et forsikringsselskab har videregivet misvisende oplysninger om virksomhedens forretningsmodel, eller i tilfælde hvor et forsikringsselskab offentliggør et misvisende billede af virksomheden efter et tilsynsbesøg.

Til § 301

Efter den gældende § 347 a i lov om finansiel virksomhed kan erhvervsministeren fastsætte regler om finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Bekendtgørelse nr. 857 af 14. juni 2022 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v. er bl.a. udstedt i medfør af § 347 a i den gældende lov om finansiel virksomhed. I henhold til denne bekendtgørelse er de omfattede virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder.

Bestemmelsen foreslås videreført i det foreslåede § 301 med enkelte sproglige ændringer.

Det foreslås i § 301, at Erhvervsministeren fastsætter regler om forsikringsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der kun går fra Finanstilsynet til instituttets ledelse og ikke til aktionærer og kunder.

Erhvervsministeren har bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingsvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden. Dette kan for eksempel være oplysninger om risikooplysninger fra Finanstilsynet, som virksomheden har fået gentagne gange, eller som instituttet har valgt ikke at ville følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet instituttet et påbud, kan offentliggørelse komme på tale. Der vil være behov for visse undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan for eksempel være, hvor offentliggørelse kan medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, blandt andet hvor der frygtes et »run« på virksomheden.

Bemyndigelsen kan udnyttes til at udstede regler, der giver Finanstilsynet mulighed for at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets vurdering af de forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Reglerne vil kunne fastsætte, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis skal afvente, at virksomhederne offentliggør redegørelsen. Bemyndigelsen vil alene kunne fastsætte sådanne regler, når det er betinget af, at reglerne kun benyttes i de situationer, hvor virksomhederne enten har rent tekniske eller praktiske problemer, f.eks. på grund af it-nedbrud, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse er begrundet i, at virksomheden ikke – uden en reel begrundelse – ønsker at offentliggøre redegørelsen. Hvis virksomheden efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Til § 302

Den gældende § 355 i lov om finansiell virksomhed indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansiell virksomhed, forskrifter fastsat i medfør af lov om finansiell virksomhed og en række nærmere angivne forordninger.

Den gældende § 355, stk. 2 og 3, indeholder en udtømmende liste over, hvem der ellers kan anses for at være part i forhold til Finanstilsynet. Derudover gælder der særlige bestemmelser i Finanstilsynets sager om regnskabskontrol og om videregivelse af fortrolige oplysninger.

Opregningen i den gældende § 355 er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Den foreslåede § 302 viderefører de dele af § 355, stk. 1-3, 6 og 7, i lov om finansiell virksomhed, der er relateret partsbegrebet for forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og udenlandske forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen. Det bemærkes, at den gældende § 355, stk. 4 og 5, i lov om finansiell virksomhed videreføres i det foreslåede § 303.

Det foreslås i *stk. 1*, at som part i forhold til Finanstilsynet anses forsikringsselskabet, forsikringsholdingvirksomheden, det udenlandske forsikringsselskab eller den udenlandske forsikringsholdingvirksomhed, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), jf. dog stk. 2 og 3, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen indebærer, at forsikringsselskabet, forsikringsholdingvirksomheden og udenlandske forsikringsselskaber eller forsikringsholdingvirksomheder, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod vil være part i forhold til Finanstilsynet. Dette gælder afgørelser truffet i henhold til lov om forsikringsvirksomhed eller regler udstedt i medfør heraf eller afgørelser truffet i henhold til forordninger eller regler udstedt i medfør heraf.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningslovens regler at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet. Forvaltningslovens regler om partsbeføjelser finder dog kun anvendelse i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at kunder i finansielle virksomheder ikke er parter i forhold til Finanstilsynet. Dette gælder, uanset hvilken interesse de måtte have i en given sag. Dog kan kunder, der klager over, at et forsikringsselskab ikke overholder god skik eller reglerne om videregivelse, blive part i den del af sagen. Ligeledes vil aktionærer i et forsikringsselskab heller ikke være parter i tilsynets sag om den pågældende virksomhed.

Det særlige partsbegreb er nødvendigt for at undgå en udhuling af Finanstilsynets tavshedspligt, da parters adgang til aktindsigt efter forvaltningsloven ikke tilsidesættes af tavshedspligtsreglerne. Det fremgår bl.a. af ombudsmandens praksis, at det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb fortolkes bredt, jf. FOB 1987 64, hvor ombudsmanden tillagde indlånerforeningen i 6. Juli Banken partsstatus i forhold til tilsynets sag om anmeldelse af betalingsstandsning.

Udenlandske forsikringsselskaber og udenlandske forsikringsholdingvirksomheder har samme retsstilling som nationale forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder. Baggrunden herfor er, at det skønnes hensigtsmæssigt, at grænseoverskridende virksomheder opnår partsstatus efter den finansielle lovgivning på lige fod med nationale finansielle virksomheder således, at der ikke sker forskelsbehandling.

Det fremgår af det foreslåede stk. 1, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet "har truffet eller vil træffe afgørelse over for", som er part i forhold til Finanstilsynet. Efter bestemmelsen er det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet "vil træffe en afgørelse" for en virksomhed skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag. En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse mv., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes. Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Ordlyden af den foreslåede partsbestemmelse svarer på dette punkt til § 2 i forvaltningsloven og omfatter dermed sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

I henhold til lovforslagets § 259, stk. 1 og 2, påser Finanstilsynet virksomhedernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Idet Finanstilsynet skal påse overholdelsen, kan Finanstilsynet ligeledes træffe afgørelser i forhold til forsikringsselskabers manglende efterlevelse af forordninger udstedt i medfør af solvens II. I den forbindelse er det omfattet af partsbegrebet i stk. 1, således at en virksomhed ligeledes anses for part i forhold til Finanstilsynet, hvis Finanstilsynets afgørelse er truffet i medfør af forordninger udstedt i medfør af Solvens II.

Herefter behandles virksomheder ens uanset om Finanstilsynet træffer afgørelse efter lov om forsikringsvirksomhed eller bekendtgørelser i medfør heraf eller træffer afgørelser efter forordninger udstedt i medfør af Solvens II.

Den gældende § 355 stk. 2, nr. 1-15, i lov om finansiell virksomhed indeholder en udtømmende liste over, hvem der ellers kan anses for at være part i forhold til Finanstilsynet.

Det foreslåede stk. 2, nr. 1-11, viderefører de gældende 355, stk. 2, nr. 1-5, 7-11 og 14, i lov om finansiell virksomhed, der er relateret til sager om forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslåede stk. 2 opregner de konkrete tilfælde, hvor andre end de i stk. 1 nævnte virksomheder kan anses for part efter denne lov.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 1*, anses som part modervirksomheden, hvor denne er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab.

I koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, skal koncernen opfylde en række bestemmelser. Bestemmelsen indebærer, at hvis der opstår sager herom, er modervirksomheden til-lige part i denne del af sagen.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, anses som part virksomheder, med hvilke et forsikringsselskab har en særlig di- rekte eller indirekte forbindelse, og hvor Finanstilsynet kan indhente oplysninger og foretage inspektionsbesøg, jf. § 270, stk. 2, som part..

I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomheds øko- nomiske stilling, kan Finanstilsynet i medfør af lovforslaget § 270, stk. 2, indhente oplysninger og til enhver tid mod be- hørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den forsikringsselskabet eller forsikrings- holdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at virksomheden som forsikringsselskabet mv. har særlig direkte eller indi- rekte forbindelse til opnår partsstatus, når Finanstilsynet uden retskendelsen indhenter virksomhedens oplysninger som led i Finanstilsynets bedømmelse af et forsikringsselskabs økonomiske stilling.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 3*, anses som part en fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet , kræver oplysnin- ger af til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 270, stk. 3.

Finanstilsynet kan efter § 270, stk. 3, kræve alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed el- ler til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at virksomheder og fysiske personer opnår partsstatus, når Finanstilsynet kræver oplysninger fra virksomheden eller den fysiske person, der ikke udøver tilsynsbelagt virksomhed med henblik på at vurdere, om en anden virksomhed udøver tilsynsbelagt forsikringsvirksomhed og således burde have tilladelse fra Fi- nanstilsynet.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 4*, anses som part den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. §§ 87, 90 og 91, samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 93, stk. 1-3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en påtænkt erhverver eller en besidder af en kvalificeret andel, der ansø- ger om godkendelse af erhvervelsen, er part i denne sag. Erhververen eller besidderen af en kvalificeret andel vil ligele- des være part, når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om andelen eller ophæver stemmeret- ten, som er knyttet til den pågældende ejers andel.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 5*, anses som part en revisor i et forsikringsselskab, når Finanstilsynet fratager denne certificeringen i henhold til § 193, stk. 1, jf. § 193, stk. 5, eller påbyder denne at give oplysninger om virksomhedens for- hold, samt i sager vedrørende forbud mod, at en revisor har lån m.v. i det forsikringsselskab, som revisor reviderer, jf. § 193, stk. 4-7 og 9.

Finanstilsynet kan eksempelvis i medfør af § 193, stk. 1, jf. 193, stk. 5, fratage en revisor dennes certificering så- fremt revisor ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan dokumentere, at denne opfylder kravene til certificering. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at revisoren, der får frataget dennes certificering er part i Finanstilsynets afgø- relse, for så vidt angår den del af sagen som vedrører den pågældende

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 6*, anses som part en virksomhed, som ansøger om tilladelse til at drive forsikrings- el- ler livsforsikringsvirksomhed, jf. § 14, stk. 1, og §§ 19-23, eller hvis ansøgning suspenderes, jf. § 22.

Bestemmelsen indebærer, at en virksomhed, der søger om tilladelse til at drive forsikrings- eller livsforsikringsvirk- somhed, opnår partsstatus i forhold til sagen om ansøgningen, selvom virksomheden (endnu) ikke er et forsikringssel- skab. Samme gælder, hvis Finanstilsynet suspenderer behandlingen af en ansøgning.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 7*, anses som part et medlem af et forsikringsselskabs bestyrelse eller direktion eller en kapitalejer, når tilsynet nægter et forsikringsselskab tilladelse eller inddrager denne helt eller delvis, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og 3, § 20, og § 199.

Bestemmelsen indebærer, at hvis Finanstilsynet nægter et forsikringsselskab tilladelse eller inddrager tilladelsen helt eller delvist, fordi et medlem af virksomhedens direktion eller bestyrelse ikke lever op til lovens krav om hæderlighed og erfaring, anses den pågældende person for at være part i denne del af sagen som følge af *stk. 2, nr. 7*. Tilsvarende vil en kapitalejer eller aktionær tillige opnå partsstatus, når den pågældende efter Finanstilsynets opfattelse vil modvirke en forsvarlig drift af selskabet.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 8*, anses som part virksomheder, som tilsynet finder har snævre forbindelser til et forsikringsselskab, når tilladelse nægtes eller inddrages efter § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, og § 199.

Bestemmelsen indebærer, at hvis Finanstilsynet nægter at give et forsikringsselskab tilladelse eller inddrager tilladelsen, fordi virksomheden har snævre forbindelser til andre virksomheder m.v., og disse forbindelser vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver, anses den pågældende virksomhed, som Finanstilsynet vurderer, har snævre forbindelser til et forsikringsselskab, for at være part i denne del af sagen efter *stk. 2, nr. 8*.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 9*, anses som part den, som overtræder lovens forbud mod i en virksomheds navn eller betegnelse af virksomheden at benytte ord, der er omfattet af forsikringsselskabers eneret til navn, jf. § 36.

Finanstilsynet kan undersøge eller påtale overtrædelse af lovens forbud mod, at en virksomhed i navnet eller betegnelsen uberettiget anvender ord, der er omfattet af en finansiell virksomheds eneret til navn. Bestemmelsen indebærer, at den, der overtræder dette forbud, er part i den del af sagen, der vedrører den pågældende.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 10*, anses som part den, der overtræder lovens forbud mod at drive virksomhed omfattet af § 14, stk. 1, uden tilladelse.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet enten undersøger, om der er sket en overtrædelse af lovens forbud mod, at andre driver virksomhed, som er omfattet af § 14, stk. 1, eller hvor tilsynet påtaler en overtrædelse af denne bestemmelse, er den, som Finanstilsynets afgørelse er rettet mod, part i sagen efter det foreslåede *stk. 2 nr. 10*.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 11*, anses som part den ansvarshavende aktuar, når denne ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet, jf. § 140, stk. 4, 1. pkt.

Bestemmelsen indebærer, at den ansvarshavende aktuar opnår partsstatus, såfremt Finanstilsynet påtaler, at den pågældende ikke har opfyldt sin oplysningsforpligtelse over for Finanstilsynet.

Det følger af den gældende § 355, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, at som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed, en udenlandsk finansiell virksomhed eller en udenlandsk finansiell holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

Det foreslåede *stk. 3* viderefører de dele af § 355, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, der er relateret til sager om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilset materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 3*, at som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i et forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed, et udenlandsk forsikringsselskab eller en udenlandsk forsikringsholdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator og en administrator af en livsforsikringsbestand.

Efter det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, får ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af lovforslagets § 128, partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynets afgørelse retter sig direkte mod den pågældende nøgleperson. Disse nøglepersoner er omfattet af § 105, stk. 1-5, hvilket indebærer, at nøglepersonerne i relation til adgangen til partsstatus ligestilles med bl.a. bestyrelses- og direktionsmedlemmer.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningsloven at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Efter det foreslåede stk. 3, 2. pkt., får likvidator og en administrator af en livsforsikringsbestand, som er knyttet til forsikringsselskabet i forbindelse med afvikling af virksomheden eller dele af denne, partsstatus. De øvrige personer omfattet af stk. 3 er alle involverede i forsikringsselskabets drift.

Det foreslåede stk. 4 viderefører § 355, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 4*, at partsstatus og partsbeføjelser efter stk. 2 og 3 er begrænset til forhold, hvor finanstilsynets afgørelser er truffet efter den 8. oktober 1998. For så vidt angår videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, er partsstatus og partsbeføjelser begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelser træffes efter den 1. januar 2004. Partsstatus og partsbeføjelser efter stk. 4 er begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse er truffet efter den 1. juli 2009.

Det gældende § 355, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan, når tilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end de i stk. 2 og 3 nævnte. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Partsbeføjelserne er begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelser træffes efter den 1. januar 2004.

Det foreslåede stk. 5 viderefører § 355, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan, når tilsynet tager en sag op om videregivelse af fortrolige oplysninger, jf. kapitel 9, give visse partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer end dem, der er nævnt i stk. 2 og 3. Partsbeføjelser kan alene gives, for så vidt angår den del af sagen, som har direkte og væsentlig betydning for den pågældende. Partsbeføjelser skal gives under hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger om de virksomheder, der er under tilsyn. Partsbeføjelserne er begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelser træffes efter den 1. januar 2004.

Bestemmelsen indebærer, at der indført mulighed for at tildele personer eller virksomheder, der klager over overtrædelser af kap. 9 i lov om forsikringsvirksomhed om videregivelse af fortrolige kundeoplysninger, visse partsbeføjelser, så vedkommende trods Finanstilsynets skærpede tavshedspligt kan blive orienteret om behandlingen af klagen.

Efter denne bestemmelse er der mulighed for, at en person eller en virksomhed, som har en direkte interesse i sagen, kan blive orienteret om dens udfald i det omfang, dette er af direkte og væsentlig interesse for den pågældende.

Til § 303

Den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansiel virksomhed, forskrifter fastsat i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række nærmere angivne forordninger. § 355, stk. 4, fastsætter, at som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både den berørte finansielle virksomhed og det bestyrelsesmedlem, den direktør eller den nøgleperson, som afgørelsen omhandler. Det samme gælder Finanstilsynets afgørelser efter §§ 64 a, 64 b, 313 og 351.

Det foreslåede stk. 1 viderefører § 355 stk. 4, i lov om finansiel virksomhed med den ændring, at der alene henvises til forsikringsselskaber. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed anses både det berørte forsikringsselskab og det bestyrelsesmedlem, den direktør eller den nøgleperson, som afgørelsen omhandler.

Det foreslåede stk. 1, 1 pkt., indebærer, at både det berørte forsikringsselskab og det bestyrelsesmedlem, den direktør eller den nøgleperson, som afgørelsen omhandler er part i forhold til Finanstilsynets afgørelser om egnethed og hæderlighed.

Med "afgørelser om egnethed og hæderlighed" forstås Finanstilsynets afgørelse om, hvorvidt en direktør eller et bestyrelsesmedlem i et forsikringsselskab opfylder krav til egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1-2 og 4, og Finanstilsynets afgørelse om, hvorvidt en nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab opfylder krav til egnethed og hæderlighed, jf. § 105, stk. 1-2 og 4.

Med "afgørelser om egnethed og hæderlighed" forstås endvidere Finanstilsynets påbud efter § 280 i lov om forsikringsvirksomhed om afsættelse af en direktør eller en nøgleperson eller om et bestyrelsesmedlems nedlæggelse af sit hverv som følge af, at den pågældende ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Med "det berørte forsikringsselskab" forstås den virksomhed, hvori det pågældende bestyrelsesmedlem, som afgørelsen omhandler, sidder i bestyrelsen, eller den virksomhed, hvori den pågældende direktør eller nøgleperson, som afgørelsen omhandler, er ansat. Afgørelsen handler om hvervet eller stillingen i den berørte finansielle virksomhed.

Med "den nøgleperson, som afgørelsen omhandler", forstås den person, hvis egnethed og hæderlighed er genstand for vurdering.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det samme gælder Finanstilsynets afgørelser efter §§ 106, 109, og 280.

Det foreslåede stk. 1, 2 pkt., indebærer, at reglen om partsstatus i sager om egnethed og hæderlighed efter 1. pkt. også gælder Finanstilsynets afgørelser efter lovforslagets §§ 106, 109, og 280, dvs. i Finanstilsynet afgørelser om afgørelse om afsættelse af tilstrækkelig tid til varetagelse af henholdsvis et bestyrelseshverv og en direktørstilling, et bestyrelsesmedlems gennemførelse af grundkursus og afgørelser om antal ledelsesposter, som et bestyrelsesmedlem må have.

Efter den foreslåede bestemmelse er det både forsikringsselskabet, som Finanstilsynet påbyder at afsætte en direktør som følge af, at direktøren ikke lever op til kravene til egnethed og hæderlighed eller afsætter tilstrækkelig tid til varetagelse af sin stilling, jf. § 280, stk. 1, og den pågældende direktør, som påbuddet vedrører, part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Efter den foreslåede bestemmelse er både det berørte forsikringsselskab og det bestyrelsesmedlem, som Finanstilsynets afgørelse om gennemførelse af grundkursus, herunder afgørelse om dispensation fra gennemførelse af grundkursus, efter § 109 omhandler, part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Efter den foreslåede bestemmelse er både det berørte gruppe 1-forsikringsselskab, som Finanstilsynet påbyder at afsætte en nøgleperson som følge af, at nøglepersonen ikke lever op til kravene til egnethed og hæderlighed, jf. § 280, stk. 3, og den pågældende nøgleperson, som påbuddet vedrører, part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Efter den foreslåede bestemmelse er både det berørte forsikringsselskab, som Finanstilsynet påbyder at afsætte en direktør eller en nøgleperson, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag, jf. § 280, stk. 4, 1. pkt., og den pågældende direktør eller nøgleperson, som påbuddet vedrører, part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Efter den foreslåede bestemmelse er både det medlem af bestyrelsen, som Finanstilsynet påbyder at nedlægge sit hverv, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag, jf. § 280, stk. 4, 3. pkt., og den berørte finansielle virksomhed, part i forhold til Finanstilsynets afgørelse.

Efter den gældende § 355, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed anses som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser truffet som led i tilsynets kontrol af regnskaber aflagt efter reglerne i lovens kapitel 13 og de regler, der er udstedt i medfør af § 197, og af koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder anses i øvrigt enhver, som Finanstilsynet anser som part i sagen.

Finanstilsynets bestyrelse træffer, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, afgørelse i principielle sager, herunder også principielle regnskabskontROLSager for disse virksomheder. Finanstilsynet og Finanstilsynets bestyrelse vurderer i forbindelse med vurderingen af, om en årsrapport er fejlbehæftet eller mangelfuld også, om revisor burde have

opdaget fejlen og eventuelt have taget forbehold herfor i revisionspåtegningen. Hvis det er tilfældet, kan Finanstilsynet eller Finanstilsynets bestyrelse også beslutte at indbringe revisor for Revisornævnet.

Den foreslåede stk. 2 viderefører § 355, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser truffet som led i finanstilsynets kontrol af regnskaber aflagt efter reglerne i denne lovs kapitel 17 og de regler, der er udstedt i medfør af § 190, og af koncernregnskaber omfattet af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder anses i øvrigt enhver, som Finanstilsynet anser som part i sagen.

Til § 304

Den gældende § 357 i lov om finansiel virksomhed præciserer fristerne i loven. Formålet med bestemmelsen er at undgå enhver fortolkningstvivl om fristberegning.

Den foreslåede bestemmelse i § 304 viderefører den gældende § 357 i lov om finansiel virksomhed uden ændringer.

Det foreslås således i *stk. 1*, at de frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder ved beregning af såvel dags- som uge-, måneds- og årsfrister.

Bestemmelsen indebærer, at fristen beregnes fra dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Det foreslås i *stk. 2*, at er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

F.eks. vil udløbsdagen for fristen, hvis denne er angivet som "senest 4 uger efter", være den sidste dag i den 4. uge efter dagen for handlingen/beslutningen der udløser fristen. Træffes beslutningen således på en tirsdag, vil fristen udløbe om tirsdagen 4 uger senere.

Det foreslås således i *stk. 3*, at er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Er den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, er den sidste dag i en måned, eller hvis fristen udløber på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen altid på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Hvis eksempelvis fristen er 3 måneder, og den fristudløbende handling foretages den 15. januar, udløber fristen den 15. april.

Er den fristudløsende handling foretaget den sidste dag i en måned, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned, uanset om der er 28, 29, 30 eller 31 dage i den pågældende måned. Hvis fristen beregningsmæssigt udløber på en månedsdato, der ikke findes, eksempelvis den 30. februar, udløber fristen altid den sidste dag i den pågældende måned – i dette tilfælde den 28. eller i skudår den 29. februar.

Det foreslås i *stk. 4*, at er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Det foreslås i *stk. 5*, at udløber en frist i en weekend eller på en helligdag, grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaf- tensdag, udstrækkes fristen til den førstkommande hverdag.

Bestemmelsen indebærer, at selvom fristen beregningsmæssigt er udløbet, betragtes materialet som modtaget rettidigt den førstkommande hverdag.

Til § 305

I den gældende § 6 i lov om finansiel virksomhed er der bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om skriftlig kommunikation m.v.

Bemyndigelsen er benyttet til at dustede bekendtgørelse nr. 677 af 21. juni 2011 om digital kommunikation.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af gældende ret og svarer således til den nuværende bestemmelse i § 6.

Det foreslås i § 305, stk. 1, at Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet, erhvervsministeren og Erhvervsstyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

I de følgende bemærkninger til lovforslagets § 305 omtales kun Finanstilsynet, men tilsvarende gælder for henholdsvis erhvervsministeren eller Erhvervsstyrelsen, hvor en af disse er rette myndighed.

Forslaget indebærer, at bl.a. skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af loven, eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget hos tilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, at tilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. lovforslagets § 306. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem tilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for tilsynet.

Bemyndigelsen vil kunne udnyttes til at udstede regler om, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med tilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Ved henvendelser til Finanstilsynet kan tilsynet stille krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til tilsynet. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt til at underrette tilsynet om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videreendt til den nye e-mailadresse.

Bemyndigelsen vil bl.a. kunne anvendes til at fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Offentlig Digital Post, jf. lovbekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021.

Bemyndigelsen kan endvidere benyttes til at fastsætte overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

Bemyndigelsen kan endvidere benyttes til at fastsætte regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale og som det derfor vil være uhensigtsmæssigt for både virksomheden og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for at Finanstilsynet tager på undersøgelse i en virksomhed omfattet af lovforslaget, anmoder tilsynet virksomheden om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt.

Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation der er mellem en virksomhed og Finanstilsynet, når tilsynet er på undersøgelse i virksomheden, fortsat vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og evt. udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde kan kommunikationen på møder i øvrigt, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse fortsat ske uændret.

Da kommunikationen i relation til lovforslaget er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan for eksempel være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, hvis de overskrides på grund af, at der umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan der i bekendtgørelsen specificeres krav om anvendelse af bestemte it-systemer, digitale formater og digital signatur eller lignende.

Til § 306

Bestemmelsen svarer til lov om finansiel virksomhed § 6 a.

Det foreslås i *§ 306*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Udtrykket »en digital meddelelse« bruges om en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital måde.

En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når meddelelsen er tilgængelig digitalt for adressaten. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse. Det er uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

En meddelelse vil normalt blive anset for at være tilgængelig digitalt, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Fremkomsttidspunktet er bl.a. afgørende for, hvornår forvaltningsakter, herunder afgørelser fra en myndighed, får de tilsigtede retsvirkninger. Det antages f.eks., at afgørelser i almindelighed skal meddeles til deres adressat for at få de tilsigtede retsvirkninger, og at meddelelsen er sket, når afgørelsen er kommet frem til den, som afgørelsen retter sig til.

Fremkomsttidspunktet er normalt også afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til tilsynsmyndigheden på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for tilsynsmyndigheden, dvs. når tilsynsmyndigheden kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer (sammenbrud i den digitale signaturs infrastruktur, generelle strømafbrydelser, generelle problemer hos myndighedens internetudbyder o.l.), må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

Opstår problemerne tæt på fristen for indgivelse af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen med rimelighed ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den er tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt. Det vil således ikke komme afsenderen til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten (borgeren eller virksomheden m.v.) vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i den forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, eller at modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls m.v.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, eller at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Til § 307

Den gældende § 6 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om opfyldelse af krav om underskrift af dokumenter udstedt af andre myndigheder.

Den foreslåede § 378 viderefører den gældende § 6 b i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end en myndighed, jf. § 305, stk. 1, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Den foreslåede bestemmelse vedrører dokumenter, som er omfattet af lov om forsikringsvirksomhed eller forskrifter udstedt i medfør heraf, og som er udstedt af andre end Finanstilsynet, erhvervsministeren eller Erhvervsstyrelsen, hvor det efter loven eller regler udstedt i medfør af loven er krævet, at dokumentet er underskrevet. Underskriftskravet kan fremgå udtrykkeligt eller forudsætningsvist af de pågældende regler. Der kan f.eks. være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder omfattet af loven, f.eks. pengeinstitutter eller realkreditinstitutter. Der kan f.eks. også være tale om fysiske personer, som er tilknyttet virksomheden, typisk ledelsesrepræsentanter eller bestyrelsesmedlemmer. Der kan f.eks. være tale om, at ansøgninger eller underretninger efter loven sammen med eventuelle bilag indsendes til Finanstilsynet som vedhæftede filer til en mail.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet som anført i stk. 1 kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Til § 308

Den gældende § 371 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om henlæggelse af erhvervsministerens beføjelser om klageadgang til Finanstilsynet.

Bemyndigelsen er benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 44 af 19. januar 2015 om henlæggelse af beføjelser til Finanstilsynet, hvorefter Finanstilsynet har fået delegeret en række af de beføjelser, som erhvervsministeren har efter bl.a. lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 308 viderefører den gældende § 371 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *§ 308*, at henlægger erhvervsministeren sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet, kan ministeren fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Bestemmelsen indebærer, at erhvervsministeren kan delegere beføjelser til Finanstilsynet, som efter loven er tillagt ministeren.

Afgørelser truffet af Finanstilsynet kan som udgangspunkt påklages til Erhvervsankenævnet, jf. lovforslagets § 309.

Til § 309

Den gældende § 372 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen efter tilsynslovgivningen kan påklages til Erhvervsankenævnet.

Den foreslåede § 309 viderefører den gældende § 372 i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede § 309 fastsætter klageadgangen for adressaten til en afgørelse truffet af Finanstilsynet.

Det foreslås i *stk. 1*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til retsakterne, der er oplyst i nr. 1-4, af den, som afgørelsen retter sig til.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør heraf, af den som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en adressat til en afgørelse, der er truffet i medfør af denne lov og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), af den som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en adressat til en afgørelse, der er truffet i medfør af forordninger udstedt i medfør af Solvens II, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf, af den som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en adressat til en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf, af den som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en adressat til en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, som er truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven, eller regler udstedt i medfør af loven. Herudover er Erhvervsankenævnet endvidere klageinstans for aktindsigtsspørgsmål. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Klageadgangen til Erhvervsankenævnet omfatter også afgørelser truffet i henhold til regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder (revisorloven).

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at omgøres en af Finanstilsynet truffet afgørelse, der går ud på, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation, eller at dets livsforsikringsbestand tages under administration, skal Erhvervsstyrelsen straks registrere dette.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Finanstilsynet skal, hvis selskabet ejer faste ejendomme, drage omsorg for fornøden tinglysning,.

Bestemmelsen pålægger både Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet en ubetinget pligt til at handle af egen drift. Det gælder, uanset om Erhvervsankenævnets afgørelse kan indbringes for domstolene.

Det foreslås i *stk. 3*, at fælles beslutninger truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, uanset stk. 1 ikke kan indbringes for Erhvervsankenævnet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en undtagelse til det foreslåede stk. 1. En fælles beslutning truffet af Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet, de kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet, eller andre myndigheder i medfør af denne lov, kan ikke indbringes for Erhvervsankenævnet.

Til § 310

Den gældende § 372 a i lov om finansiell virksomhed indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre Europa-Kommissionens afgørelser eller retsakter.

Den foreslåede § 310 viderefører den gældende § 372 a i lov om finansiel virksomhed med redaktionelle ændringer og sproglige ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede § 310 giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af europæiske retsakter.

Det foreslås i § 310, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af retsakterne oplistet i nr. 1-7.

Det foreslås i nr. 1, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslås i nr. 2, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Det foreslås i nr. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer.

Det foreslås i nr. 4, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF.

Det foreslås i nr. 5, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Det foreslås i nr. 6, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Det foreslås i nr. 7, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Det foreslås i nr. 8, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt).

Bestemmelserne tilvejebringer det fornødne hjemmelsgrundlag for erhvervsministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som vedtages af EU-Kommissionen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vedrørende forholdet til EU-retten.

Til § 311

Den gældende lov om finansiel virksomhed indeholder i kapitel 22 regler om afgifter.

Kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed omhandler finansieringen af Finanstilsynet, der primært dækkes af opkrævning af afgifter. Afgifterne opkræves fra virksomheder under tilsyn i medfør af loven.

Det foreslås i § 311, at virksomheder under tilsyn efter denne lov skal betale afgift til Finanstilsynet efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Det betyder, at virksomheder, der er under tilsyn efter denne lov, forsat skal betale afgift også efter de er udskilt til egen sektorlov. Afgiften er for forsikringsselskaber fastsat i §§ 361, 363 a og 365-366 i lov om finansiel virksomhed.

Regler om beregning, opkrævning og regulering m.v. af afgifterne er fastsat i §§ 368-370 i lov om finansiel virksomhed.

Til § 312

Det følger af § 373, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af bl.a. § 23, stk. 5, 7 og 8, § 38 a, § 64, stk. 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4-6, § 64 e, § 70, stk. 1-4, § 71, stk. 1 og 2, 72 b, stk. 2 og 3, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75, stk. 1, 2. pkt., § 75 a, stk. 1, § 75 b, stk. 1, § 75 c, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 d, stk. 1-4, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 c, stk. 1 og 2, § 108, stk. 1-5, § 121, stk. 1, § 122, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., § 190, § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 283, stk. 1 og 2, § 295, stk. 1, 1. pkt., stk. 2-5 og stk. 6, 1. pkt., § 347 b, stk. 3 og 6, § 347 c, stk. 2, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., § 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestemmelserne foreslås videreført for de dele, der er relevante for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger.

Den foreslåede § 312 fastsætter, hvilke bestemmelser, der er strafpålagt.

Det foreslås i *stk. 1*, at overtrædelse af de bestemmelser, der nævnes i nr. 1 og 2, straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at overtrædelse af § 32, stk. 3, § 33, § 34, stk. 1, § 61, stk. 1, nr. 7, § 85, stk. 1, § 86, § 95, stk. 1-4, § 100, stk. 1, nr. 1 og 2, § 105, stk. 3, §§ 107 og 108, § 110, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 112, stk. 1 og 2, §§ 113-117, § 122, § 123, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 125, stk. 1-3, § 127, stk. 1-7, § 128, stk. 1, 2 og 4-6, § 133, stk. 1, § 134, stk. 1, § 135, stk. 2 og 3, § 136, stk. 1, § 137, stk. 1, § 138, stk. 1, § 140, stk. 1-4, § 141, stk. 1 og 2, §§ 142-144, § 145, stk. 1 og 2, § 146, stk. 1-6, § 147, § 151, stk. 1 og 3-6, § 153, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 154, stk. 5, § 155, stk. 4 og 6, § 164, stk. 1 og 2, § 166, stk. 1, 2, 4 og 9, § 180, stk. 2, § 181, stk. 1, § 182, stk. 1, 3 og 4, § 183, §

184, stk. 1-3, § 185, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 186, § 187, 1. pkt., § 192, stk. 1, § 193, stk. 3, 1. pkt., og 7, § 204, stk. 1-4, § 219, stk. 1, 2 og 4, § 273, stk. 3 og 6, § 274, stk. 2, § 299, stk. 1, 1. pkt., stk. 2-5 og stk. 6, 1. pkt., § 331, stk. 4, § 332, stk. 5, og § 333, stk. 3, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvilke overtrædelser af loven der straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen får således betydning ved overtrædelser af loven, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt, eksempelvis ikke er omfattet af en bestemmelse i straffeloven.

De strafbelagte bestemmelser er enten bestemmelser, som indeholder konkrete handlepligter for de omfattede virksomheder eller fysiske personer, eller bestemmelser, som indeholder forbud for virksomheder, ledelse, ansatte eller rådgivere. For en nærmere beskrivelse af de enkelte bestemmelsers ansvarssubjekter og handlepligter/forbud henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at overtrædelse af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer samt artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4 i forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder, artikel 36, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer og artikel 24 i forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Bestemmelsen får betydning ved overtrædelser af de nævnte bestemmelser i forordningen, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt.

De strafbelagte bestemmelser er enten bestemmelser, som indeholder konkrete handlepligter for de omfattede virksomheder eller fysiske personer, eller bestemmelser, som indeholder forbud for virksomheder, ledelse, ansatte eller rådgivere.

Nedenfor anføres de forpligtelser, som følger af Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EF) nr. 1606/2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), og som er strafbelagt.

Der er i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1606/2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder krav om, at overtrædelse af artikel 4 i forordningen om anvendelse af internationale regnskabsstandarder, kan straffes med bøde.

Bestemmelsen indebærer, at børsnoterede finansielle virksomheder, der overtræder forpligtelsen til at anvende de internationale regnskabsstandarder i deres koncernregnskaber efter den foreslåede bestemmelse kan straffes med bøde.

Artikel 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer stiller krav om, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordningens artikel 4, stk. 1, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførslen heraf.

Det følger af artikel 4, stk. 1, i forordning om kreditvurderingsbureauer, at kreditinstitutter, investeringsfirmaer, forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber, arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, administrationsselskaber, investeringselskaber, forvaltere af alternative investeringsfonde og centrale modparter kun kan anvende kreditvurderinger i reguleringssøjemed, hvis de udstedes af kreditvurderingsbureauer, som er etableret i Unionen og registreret i Unionen i overensstemmelse med nærværende forordning.

Med forslaget videreføres muligheden for at give bødestraf for overtrædelse af det krav til etablering som kreditvurderingsbureau for at anvende kreditvurderinger i reguleringssøjemed, som følger af artikel 4, stk. 1. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 4, stk. 1, er kreditinstitutter, investeringsfirmaer, forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber, arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, administrationsselskaber, investeringselskaber, forvaltere af alternative investeringsfonde og centrale modparter.

Artikel 24, stk. 1 og 2, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Det følger af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af forordningen, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Med forslaget videreføres muligheden for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenten og den person, der sælger et PRIIP i henhold til PRIIP-forordningen.

En PRIIP-producent defineres ifølge artikel 4, nr. 4, i PRIIP-forordningen som enhver enhed, der producerer PRIIP'er eller foretager ændringer af et eksisterende PRIIP. Denne definition taler for, at en PRIIP-producent alene kan være en juridisk person.

Derimod defineres en person, der sælger et PRIIP, som en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor, jf. artikel 4, nr. 5, i PRIIP-forordningen. Der stilles ikke her krav om, at sælger er en juridisk person. Det vil sige, at også fysiske personer kan sælge PRIIP'er. I de tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter for sælgeren af et PRIIP, kan de mulige ansvarssubjekter derfor være både en fysisk eller juridisk person. I de situationer, hvor sælger er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - ud over tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 5, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten udarbejder et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted, inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 5, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 6 i PRIIP-forordningen indeholder en række krav om format og indhold af dokumentet med central information. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 6 er PRIIP-producenten.

Artikel 7 i PRIIP-forordningen indeholder krav til sproget i dokumentet med central information. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 7 er PRIIP-producenten.

Artikel 8 i PRIIP-forordningen indeholder øvrige krav til dokumentet med central information, herunder krav til titel, opstilling og indhold. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 8, stk. 1-3, er PRIIP-producenten.

Artikel 9 i PRIIP-forordningen indeholder krav til markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 9 er PRIIP-producenten.

Ifølge artikel 10, stk. 1, i PRIIP-forordningen skal PRIIP-producenten regelmæssigt gennemgå oplysningerne i dokumentet med central information og ændre dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 10, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 13, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 14 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 14 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 19 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende klageprocedurer. Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 19 er den

person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person, og PRIIP-producenten.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at overtrædelse af § 14, stk. 1, § 37, 2. pkt., § 38, stk. 1-4, § 47, 2. pkt., § 54, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, 5 og 6, § 62, 1. pkt., § 63, stk. 1, §§ 64 og 82, § 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 87, stk. 1, §§ 91 og 92, § 94, stk. 1, 2 og 4, § 96, stk. 1, § 97, stk. 1-4, § 98, stk. 1 og 2, § 99, § 101, stk. 1, § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 105, stk. 3, § 106, § 111, § 118, stk. 1 og 3, §§ 120 og 121, § 128, stk. 3, jf. § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 139, § 154, stk. 1-3, § 155, stk. 1, § 156, stk. 1 og 4, § 158, stk. 1, § 159, stk. 1, § 160, stk. 1, § 165, stk. 1, § 173, stk. 1 og 2, § 188, § 189, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1, § 200, stk. 1, § 223, stk. 1 og 4, § 224, stk. 1, § 225, stk. 1, § 258, stk. 1, § 269, stk. 2, og § 333, stk. 1, 2 og 4. Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvilke overtrædelser af loven straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen får betydning ved overtrædelser, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt, eksempelvis ikke er omfattet af en bestemmelse i straffeloven.

De strafbelagte bestemmelser er enten bestemmelser, som indeholder konkrete handlepligter for de omfattede virksomheder eller fysiske personer, eller bestemmelser, som indeholder forbud for virksomheder, ledelse, ansatte eller rådgivere. For en nærmere beskrivelse af de enkelte bestemmelsers ansvarssubjekter og handlepligter/forbud henvises til bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at overtrædelse af artikel 6, 7, 9, 18-26, og 26 b – 26 e, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, hvilke overtrædelser af Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen får betydning ved overtrædelser, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt.

De strafbelagte bestemmelser er enten bestemmelser, som indeholder konkrete handlepligter for de omfattede virksomheder eller fysiske personer, eller bestemmelser, som indeholder forbud for virksomheder, ledelse, ansatte eller rådgivere.

Nedenfor anføres de forpligtelser, som følger af Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, som er strafbelagt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 32 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering (STS-forordningen), forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative sanktioner for overtrædelser af en række af forordningens artikler i medfør af forordningens artikel 32 eller i stedet straffpålægge sådanne overtrædelse i medfør af forordningens artikel 34.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i STS-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse:

I medfør af artikel 6, stk. 1, 1. afsnit, i STS-forordningen skal det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver i en securitisering løbende tilbageholde en væsentlig nettoøkonomisk interesse i securitiseringen på mindst 5 %. Denne interesse måles ved indgåelsen og bestemmes af de ikkebalanceførte posters nationale værdi. Hvis det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og den oprindelige långiver ikke indbyrdes har aftalt, hvem der tilbageholder den væsentlige nettoøkonomiske interesse, påhviler det det eksponeringsleverende institut at gøre dette. Den væsentlige nettoøkonomiske interesse må ikke opdeles mellem forskellige typer af tilbageholdere og må ikke være omfattet af nogen kreditrisikoreduktion eller afdækning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 1, 1. afsnit, er enten det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at der ikke er tilbageholdt en nettoøkonomisk interesse på min. 5 %, hvor denne interesse på min. 5 % ikke er omfattet af risikoreduktion

eller afdækning samt opdelt mellem forskellige typer af tilbageholdelse. Er der ikke lavet en indbyrdes aftale om tilbageholdelse, er det kun det eksponeringsleverende institut, som er omfattet af ansvarssubjektet.

I medfør af artikel 6, stk. 1, 2. afsnit, i STS-forordningen anses en enhed ikke for at være et eksponeringsleverende institut, hvis denne udelukkende er etableret eller drives med henblik på securitisering af eksponeringer.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 1, 2. afsnit, er en enhed, som udelukkende er etableret eller drives med henblik på securitisering af eksponeringer. Den strafbare handling består i, at denne enhed securitiserer eksponeringer.

I medfør af artikel 6, stk. 2, i STS-forordningen må et eksponeringsleverende institut ikke udvælge aktiver, der skal overføres til SSPE'en med det formål at gøre tab på de aktiver, der overføres til SSPE'en målt i transaktionens løbetid eller i højst fire år, hvis transaktionens løbetid er længere end fire år, højere end tabene i samme periode på sammenlignelige aktiver på det eksponeringsleverende instituts balance. Hvis udviklingen i de overførte aktiver er betydeligt lavere end i sammenlignelige aktiver på det eksponeringsleverende instituts balance som følge af det eksponeringsleverende instituts forsat, skal den kompetente myndighed pålægge en sanktion i medfør af artikel 32 og 33.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er et eksponeringsleverende institut. Den strafbare handling består i, at denne enhed bevidst udvælger blandt sammenlignelige aktiver, de aktiver, som er relativt mest risikofyldte.

I medfør af artikel 7, stk. 1, i STS-forordningen gør det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering i overensstemmelse med stk. 2 som minimum oplysninger beskrevet under stk. 1 med visse forbehold tilgængelige for indehavere af en securitiseringsposition, de i artikel 29 omhandlede kompetente myndigheder og, efter anmodning, potentielle investorer.

I medfør af artikel 7, stk. 2, i STS udpeger det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering af deres midte den enhed, som skal opfylde oplysningskravene i henhold til stk. 1, første afsnit, litra a), b), d), e), f) og g) med de krav der følger af stk. 2.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 1 og 2, er det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en i en securitisering. Den strafbare handling består i, at krav til oplysninger ikke oplyses.

I medfør af artikel 9, stk. 1, i STS-forordningen anvender eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og oprindelige långivere samme velfunderede og veldefinerede kriterier for långivning på eksponeringer, der skal securitiseres, som de anvender på ikke-securitiserede eksponeringer. Med henblik herpå skal de samme klart fastsatte procedurer for godkendelse og, hvor det er relevant, ændring, fornyelse og refinansiering af lån anvendes. Eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og oprindelige långivere skal indføre effektive systemer med henblik på at anvende disse kriterier og procedurer for at sikre, at långivning er baseret på en grundig vurdering af låntagers kreditværdighed, idet der tages behørigt hensyn til de faktorer, der er relevante for at anslå udsigten til, at låntageren opfylder sine forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 1, er et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at kriterier for långivning på eksponeringer, der skal securitiseres, ikke er de samme, som dem anvendt på ikke-securitiserede eksponeringer.

I medfør af artikel 9, stk. 2, i STS-forordningen gælder, at for securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån ydet efter ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014, må puljen af disse lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at de oplysninger, som låneansøgeren har stillet til rådighed, muligvis ikke er verificeret af långiveren.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 2, er et eksponeringsleverende institut, et organiserende institut eller en oprindelig långiver i en securitisering. Den strafbare handling består i, at for securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån ydet efter ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU, må puljen af disse lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at de oplysninger, som låneansøgeren har stillet til rådighed, muligvis ikke er verificeret af långiveren.

I medfør af artikel 9, stk. 3, i STS-forordningen gælder, at når et eksponeringsleverende institut overtager tredjemands eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, kontrollerer dette eksponeringsleverende institut, at den enhed, som direkte eller indirekte var involveret i den oprindelige aftale, der skabte de forpligtelser eller potentielle forpligtelser, der skal securitiseres, opfylder de i stk. 1 omhandlede krav.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 9, stk. 3, er et eksponeringsleverende institut. Den strafbare handling består i, at når et eksponeringsleverende institut overtager tredjemands eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, ikke kontrollerer, at den enhed, som direkte eller indirekte var involveret i den oprindelige aftale, der skabte de forpligtelser eller potentielle forpligtelser, der skal securitiseres, opfylder de i stk. 1 omhandlede krav.

I medfør af artikel 18 i STS-forordningen må eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er kun anvende betegnelsen »STS« eller »simpel, transparent og standardiseret« eller en betegnelse, som direkte eller indirekte henviser til disse begreber, i forbindelse med deres securitisering, hvis:

- a) securitiseringen opfylder alle kravene i dette kapitels afdeling 1 eller 2, og ESMA er blevet underrettet i henhold til artikel 27, stk. 1, og
- b) securitiseringen er opført på den liste, der er omhandlet i artikel 27, stk. 5.

Det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut og SSPE'en, der er involveret i en securitisering, der anses for at være STS, er etableret i Unionen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18 er eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er. Den strafbare handling består i, at anvende STS betegnelsen for en securitisering, som ikke lever op til kravene i STS-forordningen for at være simpel, transparent og standardiseret. I medfør af artikel 19, stk. 1 i STS-forordningen anses securitiseringer, undtagen ABCP-programmer og ABCP-transaktioner, som opfylder de krav, der er fastsat i artikel 20, 21 og 22, for at være STS. I medfør af artikel 23 i STS-forordningen anses en ABCP-transaktion for at være STS, hvis den overholder kravene i artikel 24 på transaktionsniveau og, hvis det overholder kravene i artikel 26, og det organiserende institut for ABCP-programmet overholder kravene i artikel 25.

Artikel 26 b i STS-forordningen, stiller en række krav til syntetiske securitiseringers simpelhed.

Artikel 26 b, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal være en enhed, der er godkendt eller har tilladelse i et land inden for EU/EØS. Et eksponeringsleverende institut, der erhverver en tredjeparts eksponeringer for egen regning og derefter securitiserer dem, skal på tredjepartseksponeringerne anvende politikker med hensyn til kredit, indsamling, gældsoplægning og servicering, som ikke er mindre strenge end dem, som det eksponeringsleverende institut anvender for sammenlignelige eksponeringer, der ikke er erhvervet.

Artikel 26 b, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer skal indgå som en del af det eksponeringsleverende instituts hovedaktivitet.

Artikel 26 b, stk. 3, fastslår, at de underliggende eksponeringer skal være opført på balancen hos det eksponeringsleverende institut eller hos en enhed inden for samme koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører på afslutningsdatoen.

I forhold til artikel 26 b, stk. 3, i STS-forordningen er en koncern enten en gruppe af juridiske enheder, der er underlagt konsolideringsregler i overensstemmelse med første del, afsnit II, kapitel 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-Forordningen), eller en koncern som defineret i artikel 212, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Artikel 26 b, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afdække sin eksponering mod den kreditrisiko, der er forbundet med securitiseringens underliggende eksponeringer ud over den afdækning, der er opnået gennem kreditafdækningsaftalen.

Artikel 26 b, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal overholde de regler for kreditrisikoreduktion, der er fastsat i artikel 249 CRR-Forordningen, eller, hvis nævnte artikel ikke finder anvendelse, med krav, der ikke er mindre strenge end kravene i nævnte artikel.

Artikel 26 b, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal fremlægge erklæringer og garantier for, at følgende krav er opfyldt:

a) Det eksponeringsleverende institut eller en enhed i den koncern, som det eksponeringsleverende institut tilhører, har fuld juridisk og gyldig rettighed til de underliggende eksponeringer og de dertil knyttede accessoriske rettigheder.

b) Hvis udstederen er et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i CRR-Forordningen eller et forsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), bevarer det eksponeringsleverende institut

eller en enhed, som er omfattet af tilsynet på konsolideret niveau, kreditrisikoen for de underliggende eksponeringer på deres balance.

c) Hver underliggende eksponering opfylder på den dato, hvor den medtages i den securitiserede portefølje, anerkendelseskriterierne og alle andre betingelser end forekomsten af en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26 e for en kreditrisikoafdækningsbetaling i overensstemmelse med kreditafdækningsaftalen indeholdt i securitiseringsdokumentationen.

d) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder aftalen for hver underliggende eksponering en juridisk, gyldig og bindende forpligtelse, som kan håndhæves, for låntageren til at betale de pengebeløb, der er anført i den pågældende kontrakt.

e) De underliggende eksponeringer er i overensstemmelse med bevillingskriterier, som ikke er mindre strenge end de standardbevillingskriterier, som udstederen anvender på tilsvarende eksponeringer, som ikke er securitiserede.

f) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, overtræder ingen af låntagerne i væsentlig grad eller misligholder deres forpligtelser for så vidt angår en underliggende eksponering på den dato, hvor den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje.

g) Så vidt det eksponeringsleverende institut ved, indeholder transaktionsdokumentationen ikke forkerte oplysninger om detaljerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

h) På datoen for transaktionens afslutning, eller når den underliggende eksponering medtages i den securitiserede portefølje, er kontrakten mellem låntageren og den oprindelige långiver i relation til den underliggende eksponering ikke blevet ændret på en sådan måde, at håndhævelsen eller inddrivelsen i forhold til den pågældende underliggende eksponering er blevet påvirket.

Artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på forhånd skal opfylde fastsatte, klare og veldokumenterede kriterier, som ikke tillader aktiv porteføljeforvaltning af nævnte eksponeringer på et skønsmæssigt grundlag. I forbindelse med artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen betragtes udskiftning af underliggende eksponeringer, der er i modstrid med erklæringer eller garantier, eller, hvis securitiseringen omfatter en genopfyldningsperiode, tilføjelse af eksponeringer, der opfylder de fastlagte betingelser for genopfyldning, ikke som aktiv porteføljeforvaltning. Enhver eksponering, der tilføjes efter transaktionens afslutningsdato, skal opfylde anerkendelseskriterier, som ikke er mindre strenge end dem, der blev anvendt ved den første udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

Det følger af artikel 26 b, stk. 7, i STS-forordningen, at en underliggende eksponering kan fjernes fra transaktionen, hvis denne underliggende eksponering

a) er fuldt ud tilbagebetalt eller på anden måde udløbet,

b) er blevet afhændet som led i det eksponeringsleverende instituts normale virksomhed, forudsat at en sådan afhændelse ikke udgør implicit støtte som omhandlet i artikel 250 i CRR-Forordningen,

c) er genstand for en ændring, der ikke er kreditrevet, såsom refinansiering eller omlægning af gæld, og som finder sted i forbindelse med den normale servicering af den underliggende eksponering, eller

d) ikke opfyldte anerkendelseskriterierne på det tidspunkt, hvor den blev medtaget i transaktionen.

Artikel 26 b, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at securitiseringen skal sikres ved en pulje af underliggende eksponeringer, som er homogene med hensyn til aktivtype, idet der tages hensyn til de særlige karakteristika, der er forbundet med aktivtypens pengestrømme, herunder deres karakteristika med hensyn til kontrakter, kreditrisiko og forudbetaling. En pulje af aktiver må kun omfatte én aktivtype.

De underliggende eksponeringer skal indeholde forpligtelser, der er kontraktmæssigt bindende, og som kan håndhæves med fuld regresret over for låntagerne og, hvor det er relevant, garanterne.

De underliggende eksponeringer er forbundet med fastsatte periodiske betalingsstrømme, hvis afdrag beløbsmæssigt kan variere, og som er betalinger vedrørende leje, hovedstol eller renter, eller som er relateret til eventuelle andre rettigheder til at modtage indkomst fra aktiver, som understøtter sådanne betalinger. De underliggende eksponeringer kan også generere indtægter fra salget af finansierede eller leasede aktiver. De underliggende eksponeringer må ikke omfatte værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014

om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU EØS-relevant tekst, bortset fra erhvervsobligationer, som ikke er noteret på en markedsplads.

Artikel 26 b, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer ikke må omfatte securitiseringspositioner.

Artikel 26 b, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at de bevillingsstandarder, som de underliggende eksponeringer indgås på, og eventuelle væsentlige ændringer i forhold til forudgående bevillingsstandarder skal gøres fuldt tilgængelige for potentielle investorer uden unødigt forsinkelse. De underliggende eksponeringer skal bevilges med fuld regresret over for en låntager, der ikke er en "Securitisation Special Purpose Entity" (SSPE). Ingen tredjeparter må være involveret i kredit- eller bevillingsbeslutningerne vedrørende de underliggende eksponeringer.

I tilfælde af securitiseringer, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, må puljen af lån ikke omfatte lån, som er markedsført og bevilget med den klausul, at låneansøgeren eller, hvor det er relevant, mæglerne er gjort opmærksom på, at oplysningerne muligvis ikke er verificeret af långiveren.

Vurderingen af låntagerens kreditværdighed skal opfylde kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF eller artikel 18, stk. 1-4, stk. 5, litra a, og stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 EØS-relevant tekst eller, hvis det er relevant, tilsvarende krav i tredjelande. Det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver skal have erfaring med indgåelse af eksponeringer af samme art som de securitiserede.

Artikel 26 b, stk. 11, i STS-forordningen fastslår, at de underliggende eksponeringer på tidspunktet for udvælgelsen af de pågældende eksponeringer ikke må omfatte misligholdte eksponeringer som omhandlet i artikel 178, stk. 1, i CRR-Forordningen eller eksponeringer mod en kreditsvag låntager eller garantistiller, som, efter det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers bedste overbevisning

a) er blevet erklæret insolvent, eller hvis kreditorer ved en domstol er givet en endelig ret til tvangsinddrivelse, som ikke kan appelleres, eller erstatning som følge af den manglende betaling inden for tre år forud for indgåelsesdatoen, eller som har gennemgået en gældsomlægningsproces for så vidt angår vedkommendes misligholdte eksponeringer inden for tre år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer, medmindre

i) en omlagt underliggende eksponering ikke har frembragt nye restancer efter datoen for omlægningen, der skal have fundet sted mindst ét år forud for datoen for udvælgelse af de underliggende eksponeringer.

ii) de oplysninger, som det eksponeringsleverende institut gør tilgængelige i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a, og litra e, nr. i), udtrykkeligt fastsætter andelen af omlagte underliggende eksponeringer, tidspunktet for og nærmere oplysninger om omlægningen og deres udvikling efter datoen for omlægningen.

b) på tidspunktet for indgåelse af den underliggende eksponering, hvis det er relevant, fandtes i et offentligt kreditregister over personer med negativ kredithistorik eller, hvis et sådant offentligt register ikke findes, et andet kreditregister, som er tilgængeligt for det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver, eller

c) har en kreditvurdering, hvor risikoen for at de aftalte betalinger misligholdes, vurderes som væsentlig højere end sammenlignelige eksponeringer, som det eksponeringsleverende institut besidder, og som ikke securitiseres.

Artikel 26 b, stk. 12, i STS-forordningen fastslår, at låntagerne skal have erlagt mindst én betaling på det tidspunkt, hvor eksponeringerne medtages i transaktionen, medmindre:

a) securitiseringen er en revolverende securitisering sikret ved eksponeringer, som afvikles med et enkelt afdrag, eller som har en restløbetid på mindre end ét år, herunder uden begrænsning månedlige betalinger på revolverende kreditter, eller

b) eksponeringen repræsenterer refinansieringen af en eksponering, der allerede indgår i transaktionen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 b er en juridisk person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til simpelhed i medfør af ovennævnte bestemmelser i artikel 26 b.

Et eksempel herpå kunne være et pengeinstitut, der undlader at sikre, at de underliggende eksponeringer ikke omfatter securitiseringspositioner, som bekræftet i artikel 26 b, stk. 9.

Artikel 26 c i STS-forordningen fastsætter krav til standardiseringen af syntetiske securitiseringer.

Det følger af artikel 26 c, stk. 1, at det eksponeringsleverende institut eller den oprindelige långiver skal opfylde kravene om risikotilbageholdelse i henhold til artikel 6 i STS-forordningen.

Artikel 26 c, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at rente- og valutarisici, som opstår ved securitiseringen og deres mulige indvirkning på betalingerne til det eksponeringsleverende institut og investorerne, skal beskrives i transaktionsdokumentationen. Disse risici skal begrænses på passende vis, og eventuelle foranstaltninger, der træffes med henblik herpå, skal offentliggøres. Enhver sikkerhedsstillelse, der sikrer investors forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal være denomineret i den samme valuta, som kreditrisikoafdningsbetalingen er denomineret i.

I tilfælde af en securitisering, der anvender securitiseringenheder med særligt formål (SSPE), skal størrelsen af SSPE'ens forpligtelser vedrørende rentebetalinger til investorerne på hver betalingsdato være lig med eller mindre end beløbet for SSPE'ens indtægter fra det eksponeringsleverende institut og enhver aftale om sikkerhedsstillelse. Undtagen med henblik på afdækning af renterisici eller valutarisici i forbindelse med de underliggende eksponeringer må porteføljen af underliggende eksponeringer ikke omfatte derivater. Sådanne derivater tegnes og dokumenteres i overensstemmelse med almindelige standarder for international finansiering.

Artikel 26 c, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at alle refererede rentebetalinger vedrørende transaktionen skal baseres på en af eller begge følgende punkter:

a) almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og som ikke knyttes til komplekse formler eller derivater

b) indtægter fra den sikkerhedsstillelse, der sikrer investorens forpligtelser i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Alle refererede forfaldne rentebetalinger vedrørende underliggende eksponeringer skal baseres på almindeligt anvendte markedsrentesatser eller almindeligt anvendte sektorbestemte rentesatser, der afspejler finansieringsomkostningerne, og må ikke knyttes til komplekse formler eller derivater.

Artikel 26 c, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at efter forekomst af en fyldestgørelsesgrund med hensyn til det eksponeringsleverende institut har investoren tilladelse til at træffe håndhævelsesforanstaltninger, ophæve aftalen om kreditrisikoafdækning eller gøre begge dele. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, hvor der er udstedt påkrav eller givet meddelelse om opsigelse af aftalen om kreditrisiko-afdækning, må intet kontantbeløb tilbageholdes i SSPE'en ud over det nødvendige for at sikre den operationelle funktion af den pågældende SSPE, betaling af kreditrisikoafdningsbetalinger for misligholdte underliggende eksponeringer, der stadig er ved at blive omlagt på tidspunktet for opsigelsen, eller den velordnede tilbagebetaling til investorerne i overensstemmelse med kontraktvilkårene i securitiseringen.

Artikel 26 c, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at tab skal fordeles mellem indehaverne af en securitiseringsposition efter tranchernes rangorden begyndende med den mest efterstillede tranche. Der skal anvendes sekventielle afdrag på alle trancher for at bestemme det udestående beløb for trancherne på hver betalingsdato begyndende fra den mest foranstillede tranche.

Uanset stk. 5, 2. pkt., skal transaktioner være kendetegnet ved ikkesekventiel prioritering af betalinger omfatte hændelser, der er relateret til udviklingen i de underliggende eksponeringer, der medfører, at prioriteringen af betalinger igen ændres til sekventiel prioritering af betalinger. Sådanne udviklingsrelaterede hændelser skal mindst omfatte

a) enten stigningen i de misligholdte eksponeringers kumulative beløb eller stigningen i de kumulative tab ud over en given procentdel af den underliggende porteføljes beløb,

b) én yderligere bagudrettet hændelse, og

c) én fremadrettet hændelse.

Efterhånden som trancherne afdrages, skal en del af sikkerhedsstillelsen, der svarer til afdragene på disse trancher, tilbagebetales til investorerne, forudsat at investorerne har sikret disse trancher.

Hvis en kreditbegivenhed som omhandlet i artikel 26 e er indtruffet i forbindelse med underliggende eksponeringer, og gældsoplægningsprocessen for disse eksponeringer ikke er afsluttet, skal det kreditrisikoafdækningsbeløb, der er tilbage på enhver betalingsdato, mindst svare til den udestående fiktive værdi af disse underliggende eksponeringer, minus eventuelle mellemliggende betalinger foretaget i relation til de pågældende underliggende eksponeringer.

Artikel 26 c, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde passende førtidsindfrielseshændelser for en afslutning af den revolverende periode, såfremt en securitisering er en revolverende securitisering. Dokumentation skal som minimum indeholde følgende:

a) en forringelse af de underliggende eksponeringers kreditkvalitet, som bringer denne ned på eller under en på forhånd fastlagt tærskel

b) en stigning i tab til over en på forhånd fastsat tærskel

c) der genereres ikke tilstrækkeligt med nye underliggende eksponeringer, som lever op til den på forhånd fastlagte kreditkvalitet i en nærmere bestemt periode.

Artikel 26 c, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen klart skal angive:

a) aftalemæssige forpligtelser, opgaver og ansvar for administrationsselskabet, trustee, andre udbydere af accessoriske tjenesteydelser eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26 e, stk. 4, alt efter hvad der er relevant.

b) bestemmelser, der sikrer udskiftning af administrationsselskabet, trustee, andre accessoriske tjenesteydere eller tredjepartskontrolagenten, jf. artikel 26 e, stk. 4, i tilfælde af misligholdelse fra en af disse tjenesteyderes side eller dennes insolvens, hvis disse tjenesteydere adskiller sig fra det eksponeringsleverende institut, på en måde, der ikke medfører, at leveringen af disse tjenester ophører.

c) de forvaltningsprocedurer, der gælder for de underliggende eksponeringer på afslutningsdatoen og derefter, og de omstændigheder, under hvilke disse procedurer kan ændres.

d) de forvaltningsstandarder, som administrationsselskabet er forpligtet til at overholde i forbindelse med forvaltning af de underliggende eksponeringer inden for hele securitiseringens løbetid.

Artikel 26 c, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at administrationsselskabet skal have ekspertise inden for forvaltning af eksponeringer af samme art som de securitiserede og have veldokumenterede og passende politikker, procedurer og risikostyringskontroller, der er forbundet med forvaltning af eksponeringer. Administrationsselskabet skal desuden anvende forvaltningsprocedurer på de underliggende eksponeringer, der er mindst lige så strenge som dem, der anvendes af det eksponeringsleverende institut på tilsvarende eksponeringer, som ikke securitiseres.

Artikel 26 c, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut til enhver tid skal føre et ajourført referenceregister for at identificere de underliggende eksponeringer. I dette register identificeres referencelåntagerne, de referenceforpligtelser, som de underliggende eksponeringer opstår fra, og for hver underliggende eksponering den nominelle værdi, der er kreditrisikoafdækket, og som er udestående.

Artikel 26 c, stk. 10, i STS-forordningen fastslår, at transaktionsdokumentationen skal indeholde klare bestemmelser, der letter den rettidige løsning af konflikter mellem forskellige investorklasser. I tilfælde af en securitisering, der anvender en SSPE, skal stemmerettigheder defineres klart og tildeles obligationsindehaverne. Ligeledes skal det ansvar, som påhviler trustee og andre enheder med betroede opgaver over for investorerne, klart identificeres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 c er en juridisk person, eksempelvis et pengeinstitut, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til standardisering, fastslået i de nævnte bestemmelser ovenfor i artikel 26 b.

Et eksempel kan være, at den juridiske person undlader at føre et ajourført referenceregister, som beskrevet i artikel 26 c, stk. 9.

Artikel 26 d i STS-forordningen indeholder krav til syntetiske securitiseringers transparens.

Det følger af artikel 26 d, stk. 1, i STS-forordningen, at det eksponeringsleverende institut forud for prisfastsættelsen skal gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling tilgængelige for potentielle investorer. Det betyder bl.a. data vedrørende overtrædelse af kontraktvilkår og misligholdelse, for eksponeringer,

som i alt væsentligt svarer til dem, som securitiseres, samt datakilderne og kriterierne for at sidestille eksponeringerne. Disse data skal omfatte en periode på mindst fem år.

Artikel 26 d, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at en stikprøve af de underliggende eksponeringer skal kontrolleres af en relevant og uafhængig ekstern instans forud for afslutningen af transaktionen, idet det bl.a. undersøges, om de underliggende eksponeringer kan omfattes af kreditrisikoafdækning i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning.

Artikel 26 d, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut forud for fastsættelsen af prisen på securitiseringen skal gøre en "liability cash flow"-model tilgængelig for potentielle investorer, som repræsenterer det kontraktmæssige forhold mellem de underliggende eksponeringer og de betalinger, der finder sted mellem det eksponeringsleverende institut, investorer, andre tredjeparter og, hvis det er relevant, SSPE'en, og skal efter prisfastsættelsen gøre modellen tilgængelig for investorer på løbende basis og for potentielle investorer efter anmodning.

Artikel 26 d, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at i tilfælde af en securitisering, hvor de underliggende eksponeringer er boliglån, billån eller billeasingaftaler, skal det eksponeringsleverende institut offentliggøre de tilgængelige oplysninger om miljøpræstationer for de aktiver, der finansieres via sådanne boliglån, billån eller billeasingaftaler som led i de oplysninger, der videregives i medfør af artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a.

Det følger af artikel 26 d, stk. 5, i STS-forordningen at det eksponeringsleverende institut er ansvarlig for overholdelse af artikel 7. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a, skal forud for prisfastsættelsen gøres tilgængelige for potentielle investorer efter anmodning. De oplysninger, der kræves i henhold til artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra b og d, skal gøres tilgængelige forud for prisfastsættelsen, i det mindste i udkast eller foreløbig form. Den endelige dokumentation skal gøres tilgængelig for investorerne senest 15 dage efter transaktionens afslutning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 d i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den strafbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til transparens, fastslået i artikel 26 d.

Et eksempel kunne være, at eksempelvis et pengeinstitut undlader at gøre data vedrørende den statiske og dynamiske historiske misligholdelses- og tabsudvikling, som beskrevet i artikel 26 d, stk. 1, tilgængelige for potentielle investorer. Derved opnår de potentielle investorer ikke tilstrækkeligt grundlag til at fastsætte en pris.

Artikel 26 e i STS-forordningen indeholder krav til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread.

Artikel 26 e, stk. 1, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning mindst skal dække følgende kreditbegivenheder:

a) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 215, stk. 1, litra a, i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af garantier.

b) De kreditbegivenheder, der er omhandlet i artikel 216, stk. 1, litra a, i CRR-Forordningen, hvis risikooverførslen opnås ved brug af kreditderivater.

Alle kreditbegivenheder skal dokumenteres. Kreditlempelser i den i artikel 47 b i CRR-Forordningen anvendte betydning, som finder anvendelse på de underliggende eksponeringer, udelukker ikke, at der kan udløses kreditbegivenheder.

Artikel 26 e, stk. 2, i STS-forordningen fastslår, at kreditrisikoafdningsbetalingen efter en kreditbegivenhed beregnes på grundlag af det eksponeringsleverende instituts eller den oprindelige långivers faktiske realiserede tab, der er fremkommet i overensstemmelse med pengeinstitutts standardinddrivelsespolitikker og -procedurer for de relevante eksponeringstyper, og som er registreret i deres regnskaber på det tidspunkt, hvor betalingen foretages. Den endelige kreditrisikoafdningsbetaling forfalder til betaling inden for et nærmere fastsat tidsrum efter afslutningen af gældsoplægningsprocessen for den relevante underliggende eksponering, hvis afslutningen af gældsoplægningsprocessen finder sted før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Der skal foretages en foreløbig kreditrisikoafdningsbetaling senest seks måneder efter, at en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1 er indtruffet i tilfælde, hvor gældsoplægningen af tabene for den relevante underliggende eksponering ikke er afsluttet ved udgangen af den pågældende seks måneders periode. Den foreløbige kreditrisikoafdningsbetaling skal som minimum udgøre det højeste af følgende:

a) Det forventede tab, som svarer til den værdiforringelse, som er registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler på det tidspunkt, hvor den foreløbige betaling foretages, under forudsætning af, at kreditafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.

b) Hvis det er relevant, det forventede tab givet misligholdelse (LGD) bestemt i overensstemmelse med tredje del, afsnit II, kapitel 3, i CRR-Forordningen.

Hvis der foretages en foreløbig kreditrisikoafdækningsbetaling, skal den under litra a nævnte kreditrisikoafdækningsbetaling foretages for at tilpasse den foreløbige afregning af tab til det faktiske realiserede tab.

Metoden til beregning af foreløbige og endelige kreditrisikoafdækningsbetalinger fastsættes i aftalen om kreditrisikoafdækning.

Kreditrisikoafdækningsbetalingen skal stå i forhold til den del af den udestående fiktive værdi af den tilsvarende underliggende eksponering, som er omfattet af aftalen om kreditrisikoafdækning.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningsbetalingen skal kunne håndhæves. De beløb, som investorerne skal betale i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal angives tydeligt i aftalen om kreditrisikoafdækning og begrænses. Det skal være muligt at beregne disse beløb under alle omstændigheder. I aftalen om kreditrisikoafdækning fastsættes det klart, under hvilke omstændigheder investorer skal foretage betalinger. Den i stk. 4 omhandlede tredjepartskontrolagent skal vurdere, om sådanne omstændighederne er indtruffet.

Størrelsen af kreditrisikoafdækningsbetalingen beregnes for den enkelte underliggende eksponering, for hvilken der er indtruffet en kreditbegivenhed.

Artikel 26 e, stk. 3, i STS-forordningen fastslår, at aftalen om kreditrisikoafdækning skal angive den maksimale forlængelsesperiode, som skal gælde for gældsoplægningsprocessen for underliggende eksponeringer, i forbindelse med hvilke der er indtruffet en kreditbegivenhed som omhandlet i stk. 1, men hvor gældsoplægningsprocessen ikke er afsluttet før det planlagte ubetingede udløb eller førtidigt ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning. En sådan forlængelsesperiode må ikke overstige to år. Aftalen om kreditrisikoafdækning skal foreskrive, at der ved udløbet af denne forlængelsesperiode foretages en endelig kreditrisikoafdækningsbetaling på grundlag af det eksponeringsleverende instituts endelige tabsskøn, som skulle være blevet registreret af det eksponeringsleverende institut i dets regnskaber på det pågældende tidspunkt, under forudsætning af at kreditafdækningsaftalen ikke eksisterer og ikke dækker noget tab.

I tilfælde af ophør af aftalen om kreditrisikoafdækning fortsætter gældsoplægningsprocessen med hensyn til eventuelle udestående kreditbegivenheder, der er indtruffet før ophøret, på samme måde som beskrevet i første afsnit.

De kreditrisikoafdækningspræmier, der skal betales i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning, skal struktureres som betinget af den udestående nominelle værdi af de ikke-misligholdte securitiserede eksponeringer på betalingstidspunktet og afspejle risikoen ved den afdækkede tranche. Med henblik herpå må aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskrive garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

Uanset nærværende stykkes tredje afsnit tillades forudgående præmiebetalinger i tilfælde, hvor garantiordningen er udtrykkeligt fastsat i en medlemsstats nationale lovgivning og er omfattet af en regaranti fra en af de enheder, der er anført i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at statsstøttereglerne overholdes.

Det skal beskrives i transaktionsdokumentationen, hvordan kreditrisikoafdækningspræmien og eventuelle relaterede kuponer beregnes for hver betalingsdato i securitiseringens løbetid.

Det eksponeringsleverende instituts ret til at modtage kreditrisikoafdækningspræmier skal kunne håndhæves.

Artikel 26 e, stk. 4, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut skal udpege en tredjepartskontrolagent før datoen for transaktionens afslutning. For hver af de underliggende eksponeringer, for hvilke der gives meddelelse om kreditbegivenhed, kontrollerer tredjepartskontrolagenten som minimum følgende forhold:

a) at den kreditbegivenhed, der henvises til i meddelelsen om kreditbegivenhed, er en kreditbegivenhed som specificeret i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning,

b) at den underliggende eksponering indgik i referenceporteføljen på tidspunktet for den pågældende kreditbegivenheds indtræden,

c) at den underliggende eksponering opfyldte anerkendelseskriterierne på tidspunktet for dets medtagelse i referenceporteføljen,

d) hvis der er blevet tilføjet en underliggende eksponering til securitiseringen som følge af en genopfyldning, at en sådan genopfyldning er sket i overensstemmelse med betingelserne for genopfyldning,

e) at det endelige tab stemmer overens med de tab, som det eksponeringsleverende institut har registreret i sin resultatopgørelse, og

f) at tabene i forhold til de underliggende eksponeringer på det tidspunkt, hvor den endelige kreditrisikoafdækningsbetaling foretages, er blevet korrekt fordelt på investorerne.

Tredjepartskontrolagenten skal være uafhængig i forhold til det eksponeringsleverende institut og investorerne og, hvis det er relevant, til SSPE'en og skal have accepteret udnævnelsen til tredje-partskontrolagent pr. datoen for transaktionens afslutning.

Tredjepartskontrolagenten kan udføre kontrollen på grundlag af stikprøver i stedet for på grundlag af hver enkelt underliggende eksponering, som der anmodes om kreditrisikoafdækningsbetaling for. Investorerne kan anmode om kontrol af, om en eller flere bestemte underliggende eksponeringer opfylder anerkendelseskriterierne, hvis de ikke er tilfredse med den stikprøvebaserede kontrol.

Det eksponeringsleverende institut medtager et tilsagn i transaktionsdokumentationen om at give tredjepartskontrolagenten alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere kravene fastsat i første afsnit.

Artikel 26 e, stk. 5, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut ikke må afslutte en transaktion forud for dens planlagte udløb af andre årsager end følgende begivenheder:

a) investorens insolvens

b) investorens manglende betaling af skyldige beløb i henhold til aftalen om kreditrisikoafdækning eller investors misligholdelse af en væsentlig forpligtelse fastlagt i transaktionsdokumenterne

c) relevante reguleringsmæssige begivenheder, herunder

i) relevante ændringer i EU-retten eller national ret, relevante ændringer foretaget af de kompetente myndigheder i forbindelse med officielt offentliggjorte fortolkninger af sådan lovgivning, hvor sådanne findes, eller relevante ændringer i den skattemæssige eller regnskabsmæssige behandling af transaktionen, som har en væsentlig negativ indvirkning på en transaktions økonomiske effektivitet, i hvert enkelt tilfælde sammenlignet med det, der blev forudset på tidspunktet for indgåelsen af transaktionen, og som ikke med rimelighed kunne forventes på det pågældende tidspunkt eller

ii) en beslutning fra en kompetent myndighed om, at det eksponeringsleverende institut eller et eller flere af det eksponeringsleverende instituts tilknyttede selskaber ikke har eller ikke længere har tilladelse til at anerkende en væsentlig risikooverførsel, jf. artikel 245, stk. 2 eller 3, i CRR-Forordningen, med hensyn til securitiseringen.

d) udnyttelse af en option på at opsige transaktionen på et givet tidspunkt ("time call"), når den periode, der måles fra transaktionens afslutningsdato, er lig med eller større end den oprindelige referenceporteføljes vægtede gennemsnitlige løbetid på transaktionens afslutningsdato.

e) Udnyttelse af en clean-up call option som defineret i artikel 242, nr. 1), i CRR-Forordningen.

f) I tilfælde af ufinansieret kreditrisikoafdækning, at investoren ikke længere anerkendes som udbyder af kreditrisikoafdækning i henhold til kravene i artikel 26 e, stk. 8.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om en af de i litra d og e omhandlede rettigheder indgår i den pågældende transaktion, og hvordan sådanne call-rettigheder er struktureret.

Med henblik på litra d må time call ikke være struktureret med henblik på at undgå fordeling af tab på kreditforbedringspositioner eller andre positioner, som indehaves af investorer, og må ikke være struktureret på anden vis med henblik på kreditforbedring.

Når muligheden for time call benyttes, skal de eksponeringsleverende institutter underrette de kompetente myndigheder om, hvordan kravet omhandlet i andet og tredje afsnit er opfyldt, herunder med en begrundelse for anvendelsen af time call og en plausibel redegørelse, som viser, at brugen af time call ikke er begrundet i en forringelse af kvaliteten af de underliggende aktiver.

I tilfælde af finansieret kreditrisikoafdækning skal sikkerhedsstillelsen ved kreditrisikoafdækningsaftalens ophør tilbagebetales til investorerne i henhold til tranchernes rangorden med forbehold af bestemmelserne i den relevante insolvenslovgivning, i det omfang den finder anvendelse på det eksponeringsleverende institut.

Artikel 26 e, stk. 6, i STS-forordningen fastslår, at det eksponeringsleverende institut kan forpligte sig til et syntetisk mer-spread, der stilles til rådighed som en kreditforbedring for investorerne, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Den beløbsmæssige størrelse af det syntetiske mer-spread, som det eksponeringsleverende institut forpligter sig til at anvende som kreditforbedring ved hver betalingsperiode, angives i transaktionsdokumentationen og udtrykkes som en fast procentdel af den samlede udestående porteføljesaldo ved begyndelsen af den relevante betalingsperiode (fast syntetisk mer-spread).

b) Det syntetiske mer-spread, som ikke anvendes til dækning af kredittab, der opstår i løbet af hver betalingsperiode, tilbagebetales til det eksponeringsleverende institut.

c) For eksponeringsleverende institutter, der anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, overstiger det samlede forpligtede beløb pr. år ikke de forventede tab over ét år på alle underliggende eksponeringer for nævnte år, beregnet i overensstemmelse med artikel 158 i nævnte forordning.

d) For eksponeringsleverende institutter, der ikke anvender IRB-metoden, jf. artikel 143 i CRR-Forordningen, skal beregningen af de forventede tab over ét år i den underliggende portefølje klart fastlægges i transaktionsdokumentationen.

e) I transaktionsdokumentationen angives de betingelser, der er fastsat i dette stykke.

Artikel 26 e, stk. 7, i STS-forordningen fastslår, at aftalerne om kreditrisikoafdækning skal opfylde én af følgende betingelser:

a) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, hvorved kreditrisikoen overføres til en af de enheder, der er anført i artikel 214, stk. 2, litra a-d, i CRR-Forordningen, forudsat at eksponeringerne mod investoren kan tillægges en risikovægt på 0 % i henhold til nævnte forordnings tredje del, afsnit II, kapitel 2.

b) En garanti, der opfylder de krav, der er fastsat i tredje del, afsnit II, kapitel 4, i CRR-forordningen, som drager fordel af en regaranti fra en af de enheder, der er omhandlet i dettes stykkes litra a.

c) Anden kreditrisikoafdækning, som ikke er omhandlet i dette stykkes litra a og b i form af garantier, kreditderivater eller credit linked notes, der opfylder kravene i artikel 249, i CRR-forordningen, forudsat at investorens forpligtelser er sikret ved sikkerhedsstillelse, der opfylder kravene i stk. 9 og 10 i nærværende artikel.

Artikel 26 e, stk. 8, i STS-forordningen fastslår, at anden kreditrisikoafdækning, der er omhandlet i stk. 7, litra c, skal opfylde følgende krav:

a) Det eksponeringsleverende instituts ret til at anvende sikkerhedsstillelsen til at opfylde investorernes forpligtelser vedrørende risikoafdækningsbetaling kan håndhæves, og muligheden for at håndhæve denne ret er sikret gennem passende aftaler om sikkerhedsstillelse.

b) Der kan ske en håndhævelse af investorernes ret til at tilbagelevere en sikkerhedsstillelse, der ikke er blevet anvendt til at opfylde risikoafdækningsbetalinger, når securitiseringen afvikles, eller efterhånden som trancherne afdrages.

c) Hvis sikkerhedsstillelsen er investeret i værdipapirer, indeholder transaktionsdokumentationen kriterierne for anerkendelseskriterier og deponeringsordninger for sådanne værdipapirer.

Det skal angives i transaktionsdokumentationen, om investorerne fortsat er eksponeret for det eksponeringsleverende instituts kreditrisiko.

Det eksponeringsleverende institut indhenter en udtalelse fra en kvalificeret juridisk rådgiver, der bekræfter, at kreditrisikoafdækningen kan håndhæves i alle relevante jurisdiktioner.

Artikel 26 e, stk. 9, i STS-forordningen fastslår, at hvis der ydes anden kreditrisikoafdækning, jf. denne artikels stk. 7, litra c, skal det eksponeringsleverende institut og investoren anvende sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, der er

a) enten sikkerhedsstillelse i form af gældsinstrumenter med en risikovægt på 0 %, jf. tredje del, afsnit II, kapitel 2, i CRR-forordningen, som opfylder betingelserne:

i) Gældsinstrumenterne har en maksimal restløbetid på tre måneder, som ikke må være længere end den tid, der resterer til næste betalingsdato.

ii) Gældsinstrumenterne kan indløses til kontanter til et beløb, der svarer til den udestående del af den risikoafdækkede tranche.

iii) Gældsinstrumenterne opbevares af en depositar, der er uafhængig af det eksponeringsleverende institut og investorerne.

b) eller sikkerhedsstillelse i form af kontanter opbevaret af et tredjepartskreditinstitut eller i form af kontanter ved deponering hos det eksponeringsleverende institut, forudsat at kreditkvalitetstrin 2 som fastsat i artikel 136, i CRR-Forordningen, som minimum overholdes.

Uanset første afsnit kan kun det eksponeringsleverende institut, forudsat at investoren har givet sit udtrykkelige samtykke i den endelige transaktionsdokumentation efter at have udført sin due diligence-undersøgelse i henhold til nærværende forordnings artikel 5, herunder en vurdering af enhver relevant modpartsrisikoeksponering, gøre brug af sikkerhedsstillelse af høj kvalitet i form af kontanter deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber mindst opfylder kreditkvalitetstrin 2 i overensstemmelse med konverteringen som fastsat i artikel 136 i CRR-Forordningen.

De kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 29, stk. 5, i STS-forordningen kan efter høring af the European Banking Authority (EBA) tillade sikkerhedsstillelse i form af kontanter deponeret hos det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber, såfremt det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber opfylder kreditkvalitetstrin 3. Det er forudsat, at der kan fremlægges dokumentation for markedsvanskeligheder, objektive hindringer i forbindelse med det kreditkvalitetstrin, der er tildelt instituttets medlemsstat, eller betydelige potentielle koncentrationsproblemer i den pågældende medlemsstat som følge af anvendelsen af minimumskravet om kreditkvalitetstrin 2 som omhandlet i andet afsnit.

Hvis et tredjepartskreditinstitut eller det eksponeringsleverende institut eller et af dets tilknyttede selskaber ikke længere opfylder minimumskreditkvalitetstrin 2, skal sikkerhedsstillelsen inden for ni måneder overføres til et tredjepartskreditinstitut med kreditkvalitetstrin 3 eller derover, eller sikkerhedsstillelsen skal investeres i værdipapirer, der opfylder kriterierne i første afsnit, litra a.

Kravene i dette afsnit anses for opfyldt i tilfælde af investeringer i credit linked notes udstedt af det eksponeringsleverende institut i overensstemmelse med artikel 218, i CRR-Forordningen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 26 e i STS-forordningen er en juridisk person, der udsteder securitiseringer som defineret i STS-forordningen. Den straffbare handling består i ikke at have sikret, at de udstedte securitiseringer opfylder kravene til aftalen om kreditrisikoafdækning, tredjepartskontrolagenten og det syntetiske mer-spread, som er fastslået i artikel 26 e.

Et eksempel kunne være, at pengeinstituttet undlader at sikre, at aftalen om kreditrisikoafdækning ikke foreskriver garanterede præmier, forudgående præmiebetalinger, rabatordninger eller andre mekanismer, der kan forhindre eller begrænse den faktiske fordeling af tab til investorerne eller tilbageføre en del af de betalte præmier til det eksponeringsleverende institut efter transaktionens udløb.

I medfør af artikel 27, stk. 1 i STS-forordningen giver eksponeringsleverende institutter og organiserende institutter i fællesskab ved hjælp af indberetningsskemaet i stk. 7 ESMA meddelelse, når en securitisering opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26 (»STS-meddelelse«). I tilfælde af et ABCP-program er det kun det organiserende institut, der har ansvar

for meddelelsen af nævnte program og, inden for dette program, ABCP-transaktioner, der overholder artikel 24. STS-meddelelsen skal indeholde en redegørelse fra det eksponeringsleverende institut og det organiserende institut for, hvordan hvert af de STS-kriterier, der er fastsat i artikel 20-22 eller 24-26, er opfyldt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27, stk. 1 er eksponeringsleverende institutter, organiserende institutter og SSPE'er. Den strafbare handling består i, at udarbejder en vildledende meddelelse i henhold til artikel 27, stk. 1.

I medfør af artikel 27, stk. 4 i STS-forordningen giver det eksponeringsleverende institut og det organiserende institut straks ESMA meddelelse og underretter deres kompetente myndighed, når en securitisering ikke længere opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27, stk. 4, er eksponeringsleverende institutter og organiserende institutter. Den strafbare handling består i ikke at underrette ESMA og relevante kompetente myndighed, når en securitisering ikke længere opfylder kravene i artikel 19-22 eller 23-26 og dermed ikke lever op til STS-kriterierne.

I medfør af artikel 28, stk. 2, i STS-forordningen følger det, at en tredjepart, der har tilladelse i henhold til artikel 28, stk. 1, straks skal underrette den kompetente myndighed om alle væsentlige ændringer af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, og alle andre ændringer, der med rimelighed kan tænkes at påvirke den kompetente myndigheds vurdering.

I medfør af artikel 28, stk. 1, i STS-forordningen skal en tredjepart, som omhandlet i artikel 27, stk. 2, af den kompetente myndighed have tilladelse til at vurdere securitiseringens overholdelse af STS-kriterierne i artikel 19-22 eller 23-26. Den kompetente myndighed skal give tilladelsen, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) tredjeparten opkræver kun ikkediskriminerende og omkostningsbaserede gebyrer fra de eksponeringsleverende institutter, de organiserende institutter eller de SSPE'er, der er involveret i de securitiseringer, som tredjeparten vurderer uden at gøre forskel på gebyrerne ved at gøre dem afhængige af eller knytte dem til resultaterne af sin vurdering

b) tredjeparten er hverken en reguleret enhed som defineret i artikel 2, nr. 4, i direktiv 2002/87/EF eller et kreditvurderingsbureau som defineret i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 1060/2009, og udviklingen af tredjepartens øvrige aktiviteter kompromitterer ikke vurderingens uafhængighed eller integritet

c) tredjeparten må ikke yde nogen form for rådgivnings- eller revisionstjeneste eller lignende tjeneste for det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den SSPE, der er involveret i de securitiseringer, der vurderes af tredjeparten

d) medlemmerne af tredjepartens ledelsesorgan har faglige kvalifikationer, viden og erfaring, der er egnede til tredjepartens opgave, og deres omdømme og integritet er af god standard

e) tredjepartens ledelsesorgan omfatter mindst en tredjedel, dog ikke mindre end to, uafhængige direktører

f) tredjeparten træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at kontrollen af STS-overholdelse ikke påvirkes af eventuelle eksisterende eller potentielle interessekonflikter eller forretningsforbindelser, der berører tredjeparten, dennes aktionærer eller medlemmer, ledere, ansatte eller enhver anden fysisk person, hvis tjenester stilles til rådighed for tredjeparten eller under dennes kontrol. Med henblik herpå etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer tredjeparten en effektiv intern kontrolordning for gennemførelse af politikker og procedurer til at identificere og forebygge potentielle interessekonflikter. Potentielle eller eksisterende interessekonflikter, der er blevet identificeret, fjernes eller afhjælpes og offentliggøres straks. Tredjeparten etablerer, fastholder, håndhæver og dokumenterer passende procedurer og processer for at sikre en uafhængig vurdering af STS-overholdelse. Tredjeparten overvåger og reviderer disse politikker og procedurer med jævne mellemrum for at vurdere deres effektivitet og vurdere, om det er nødvendigt at ajourføre dem, og

g) tredjeparten kan påvise, at den råder over passende operationelle sikkerhedsforanstaltninger og interne processer, der gør det muligt for den at vurdere STS-overholdelse.

Den kompetente myndighed inddrager tilladelsen, hvis den mener, at tredjeparten i væsentlig grad ikke overholder første afsnit.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28, stk. 2, er en tredjepart, der har tilladelse i henhold til artikel 28. Den strafbare handling består i ikke at have givet meddelelse om væsentlige ændringer i de oplysninger, der er givet efter artikel 28, stk. 1, eller alle andre ændringer, der med rimelighed kan tænkes at påvirke den kompetente myndigheds vurdering.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at overtrædelse af artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238/ af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP), straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse vil videreføre bødestrafansvaret for forsikringsselskaber, der overtræder forordningens artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48 50, eller 52-56.

Forslaget er en konsekvens af, at artikel 67 i PEPP-forordningen forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for overtrædelser af en række af forordningens artikler. Det følger således af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit af artikel 67, stk. 1, for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

Det følger endvidere af artikel 67, stk. 2, i PEPP-forordningen, at bl.a. følgende overtrædelser som minimum skal sanktioneres:

a) en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, har opnået en registrering af et PEPP-produkt ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis i strid med artikel 6 og 7.

b) en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, udbyder henholdsvis distribuerer produkter under betegnelsen »paneuropæisk personligt pensionsprodukt« eller »PEPP-produkt« uden den fornødne registrering

c) en PEPP-udbyder har undladt at give adgang til portabilitetsydelsen i strid med artikel 18 og 19 eller at give oplysninger om denne ydelse i henhold til artikel 20 og 21 eller ikke har opfyldt kravene og forpligtelserne i kapitel IV, kapitel V, artikel 50 og kapitel VII

I det følgende henvises til en række begreber fra PEPP-forordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Med "PEPP-udbyder" skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, der har fået godkendelse til at producere et PEPP-produkt og til at distribuere det pågældende PEPP-produkt

Med "portabilitetsydelse" skal forstås en PEPP-opsparers ret til fortsat at indbetale på sin eksisterende PEPP-konto og bevare alle fordele og incitamenter, som PEPP-udbyderen tilbyder, og som er forbundet med fortsat investering i deres PEPP-produkt, når PEPP-opsparereren skifter bopæl til en anden medlemsstat.

En "PEPP-konto" er en personlig pensionskonto, som føres i en PEPP-opsparers eller PEPP-modtagers navn, og som anvendes til registrering af transaktioner, som gør det muligt for PEPP-opsparereren at indbetale periodiske pensionsbidrag frem til pensionering og for PEPP-modtageren at modtage PEPP-pensionsydelser.

En "PEPP-opsparer" er en fysisk person, der har indgået en PEPP-aftale med en PEPP-udbyder.

En "PEPP-aftale" er en aftale mellem en PEPP-opsparer og en PEPP-udbyder, som opfylder betingelserne i PEPP-forordningens artikel 4.

En "PEPP-modtager" er en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser.

Med "PEPP-ydelser" skal forstås PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Med "PEPP-pensionsydelser" menes ydelser, der udbetales ved pensionering eller en forventning om pensionering i en af de i artikel 58, stk. 1, omhandlede former.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der foreslås straffebelagt med den foreslåede bestemmelse.

I medfør af artikel 5, stk. 1, må et PEPP-produkt kun udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5 er den finansielle virksomhed der udbyder eller distribuerer under betegnelsen "paneuropæisk personligt pensionsprodukt" eller "PEPP-produkt". Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen "paneuropæisk personligt pensionsprodukt" eller "PEPP-produkt", uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplistes i stk. 2. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er den finansielle virksomhed, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. afsnit, skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. afsnit, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i ikke omgåendeophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiell virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparende adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er den PEPP-udbyder, som fører den pågældende PEPP-opsparende konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparende adgang til portabilitetsydelsen efter anmodning herom, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparende oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparende. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende oplysning om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen er blevet anmodet herom af PEPP-opsparende.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af artikel 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparende nye bopælsmedlemsstat. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser til opsparings- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis PEPP-udbyderen ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

I medfør af artikel 20, stk. 1-4, skal PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparende flytning til en anden medlemsstat oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparende PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal vederlagsfrit udlevere en PEPP KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opsparende er flyttet til, jf. artikel 28, stk. 3, litra g. PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opsparende en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto. Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparende nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opsparende om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto.

Den strafbare handling består i ikke at oplyse PEPP-opsparende om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparende PEPP-konto, ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto, ikke at give oplysningerne til PEPP-opsparende umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparende flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP KID for den pågældende underkonto, ikke at udlevere PEPP KID'et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opsparende en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte

indbetalingerne på den senest oprettede konto, og i de tilfælde hvor den eksisterende forvalter ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opsparerer om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEPP-udbyderen, når denne ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID'et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g, PEPP-oversigten, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består blandt andet i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at PEPP-udbyderen åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet, og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt, og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU om forsikringsdistribution med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4. I medfør af artikel 23, stk. 1, litra b, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret om anvendelse af de regler om markedsføring og distribution af finansielle instrumenter, der er fastsat i artikel 16, stk. 3, 1. afsnit, og i artikel 23, 24 og 25 i MiFID II-direktivet, med undtagelse af artikel 24, stk. 2, og artikel 25, stk. 3 og 4, i nævnte direktiv, med umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser og denne forordning, med undtagelse af artikel 34, stk. 4. I medfør af artikel 23, stk. 1, litra c, skal alle andre PEPP-udbydere og PEPP-distributører overholde gældende national ret om anvendelse af de regler om markedsføring og distribution af finansielle instrumenter, der er fastsat i artikel 16, stk. 3, 1. afsnit, og i artikel 23, 24 og 25 i MiFID II-direktivet, med undtagelse af artikel 24, stk. 2, og artikel 25, stk. 2, 3 og 4, i nævnte direktiv, med umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser og denne forordning. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. afsnit, skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe,

det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forestå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1-5. afsnit, er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for PEPP-udbyderen ikke regelmæssigt at revidere de PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse ikke at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, er PEPP-distributører. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed PEPP-distributøren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere, inden et PEPP-produkt udbydes, udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28 og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside. Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparende skal have før aftaleindgåelsen. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparende de øvrige oplysninger, eksempelvis undlade at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparende har nem adgang til disse oplysninger.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID. Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparende med synsedsættelse. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis PEPP-udbyderens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis PEPP-udbyderen ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparende med synsedsættelse.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f, 1. pkt.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsfø-

ringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens websted. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til PEPP-udbyderens hjemmeside.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere eller -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er PEPP-udbydere eller -distributører. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEPP KID'er, som PEPP-udbyderen har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparende har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende, kan PEPP-udbyderen opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til den potentielle PEPP-opsparende, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. En potentiel PEPP-opsparende skal have udleveret en specifikation af vedkommendes pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter. Specifikationen skal være udfærdiget på grundlag af oplysninger, som er afkrævet og indhentet fra den potentielle PEPP-opsparende. Den potentielle PEPP-opsparende skal også modtage objektive oplysninger om PEPP-produktet, på en forståelig måde, sådan at vedkommende kan træffe en informeret investeringsbeslutning. I forbindelse med rådgivning forud for indgåelse af aftale skal PEPP-udbyderen eller -distributøren give den potentielle PEPP-opsparende en personlig anbefaling med en redegørelse for, hvorfor et bestemt PEPP-produkt, herunder en særlig investeringsmulighed, hvis det er relevant, bedst imødekommer PEPP-opsparendes efterspørgsel og behov. Derudover skal den potentielle PEPP-opsparende modtage individuelle pensionsprognoser for det anbefalede produkt baseret på den tidligste dato, hvor udbetalingsfasen kan begynde, og en erklæring om, at disse prognoser kan være forskellige fra den endelige værdi af de modtagne PEPP-ydelser. Hvis prognoserne vedrørende pensionsydelser er baseret på økonomiske scenarier, skal denne oplysning også omfatte det bedst tænkte scenarie og et ugunstigt scenarie, under hensyntagen til PEPP-ordningens særlige karakter. Udbydes et grundlæggende PEPP-produkt uden som minimum en garanti for kapitalen, skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren klart redegøre for eksistensen af PEPP-produkter med garanti for kapitalen, årsagerne til, at vedkommende anbefaler et grundlæggende PEPP-produkt baseret på en risikoreduktionsteknik, der er i overensstemmelse med målet om at give PEPP-opsparende mulighed for at opnå dækning for kapitalen, og klart påpege eventuelle yderligere risici, som sådanne PEPP-produkter kan medføre i forhold til et kapitalgarantibaseret grundlæggende PEPP-produkt, der giver garanti for kapitalen. Denne forklaring skal ske skriftligt.

Derudover skal PEPP-udbydere eller distributører, som er omfattet af art. 23, stk. 1, litra c, indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparendes viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparende. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende de beskrevne oplysninger i den foreskrevne form, eller ikke at indhente de påkrævede oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende. Et eksempel kan være, at PEPP-udbyderen ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparende og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-

opsparers pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34. stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers investeringsmål og risikotolerance. PEPP-udbyderen bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opsparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer (en såkaldt PEPP-oversigt). I PEPP-oversigten skal der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og relevant lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. I en PEPP-oversigt skal ordet "PEPP-oversigt" fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og hvis der foretages væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-opspareren under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a-c nævnte forhold. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer i de i stk. 2, litra a-c nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-opspareren om en ændring i de almindelige eller særlige policebetingelser.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a-l angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1, er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at medtage de oplysninger, som opremses i litra a-l. Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opspareren eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a-e anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opspareren kan hente. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1, er de PEPP-udbydere, som er ansvarlige for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opspareren kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være at undlade at anviser i PEPP-oversigten, hvor PEPP-opspareren kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerens rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbyder og portabilitetsydelsen.

I medfør af artikel 38, stk. 1, skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opspareren, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opspareren kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opspareren fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opspareren, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opspareren ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer. Den strafbare handling efter stk. 2 består i ikke under udbetalingsfasen årligt at give PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2 ikke at levere den årlige PEPP-oversigt med de relevante centrale oplysninger, hvis PEPP-opspareren fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant for disse, undlade at give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel

36, stk. 1, litra d. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitamenter, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparerne er stillet i udsigt, eller ikke at udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opsparende op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i, at tilbyde PEPP-opsparende flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opsparende have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis opspareren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 44, er PEPP-udbydere, der tilbyder alternative investeringsmuligheder. Den strafbare handling består i at undlade at give PEPP-opsparende mulighed for vederlagsfrit at vælge en anden investeringsmulighed mindst fem år fra indgåelse af PEPP-aftalen og, i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden, eller at opkræve betaling i forbindelse med ændringen.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt må ikke overstige 1 % af den årligt opsparerede kapital. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparerede kapital.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opsparende. Alle risikoreduktionsteknikker skal være pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbydere som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c, e og f, udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke at udpege en eller flere depositarer.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer. Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er PEPP-udbydere og -distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages. Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbyder. Dette kan for eksempel være, hvis PEPP-udbyder ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at PEPP-udbyderen alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

I medfør af artikel 53 skal hhv. den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nærmere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang. Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister. Et eksempel kan være, at den overførende PEPP-udbyder undlader at sende en PEPP-oversigt for perioden fra datoen for den sidst udarbejdede PEPP-oversigt til datoen for anmodningen til den modtagende PEPP-udbyder samt PEPP-opsparerer efter anmodning fra disse.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukning af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet. Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overførende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen ikke i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre PEPP-kundens økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparende de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opsparerer i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er det anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparende efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparende de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til § 313

Det følger af § 373, stk. 3 og 5, i lov om finansiel virksomhed, at manglende efterlevelse af påbud udstedt i medfør af visse bestemmelser, straffes med bøde.

Bestemmelsen foreslås videreført for de for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder relevante dele med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, straffes med bøde, hvis det ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af lovens § 46, stk. 2, § 59, § 154, stk. 4, § 159, § 273, stk. 1, 1. pkt., § 274, stk. 1, § 275, § 277, stk. 1, eller § 280, stk. 2 eller stk. 4, 3. pkt., eller som overtræder selskabslovens § 112, stk. 1.

Forslaget indebærer, at der vil kunne pålægges strafansvar, hvis et påbud givet i medfør af lovens § 46, stk. 2, § 59, § 154, stk. 4, § 159, § 273, stk. 1, 1. pkt., § 274, stk. 1, § 275, § 277, stk. 1 § 280, stk. 2 eller stk. 4, 4. pkt., ikke efterkommes, eller hvis § 112, stk. 1, i selskabsloven overtrædes.

Såvel fysiske som juridiske personer kan modtage et påbud fra Finanstilsynet om at opfylde de pligter, der følger af loven. Ansvarssubjektet for overtrædelsen er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud.

Det foreslås i stk. 2, at med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 15. maj 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der vil kunne pålægges strafansvar ved overtrædelse af en produktintervention i henhold til PRIIP-forordningen eller MiFIR. Såvel fysiske som juridiske personer kan modtage et påbud fra Finanstilsynet om at opfylde de pligter, der følger af loven. Ansvarssubjektet for overtrædelsen er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud.

Det foreslås i *stk. 3*, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, og som ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet i medfør af § 279, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der vil kunne pålægges strafansvar, hvis et påbud udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 279 ikke efterkommes. Såvel fysiske som juridiske personer kan modtage et påbud fra Finanstilsynet om at opfylde de pligter, der følger af loven. Ansvarssubjektet for overtrædelsen er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud.

Til § 314

Den gældende § 373 i lov om finansiell virksomhed fastlægger i stk. 6, at et medlem af en finansiell virksomheds, herunder et forsikringsselskabs, og en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes med bøde eller fængsel indtil to år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning. I medfør af § 373, stk. 7, i lov om finansiell virksomhed straffes virksomheder og personer, der er knyttet til en finansiell virksomhed, herunder et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, med bøde eller fængsel indtil to år.

Bestemmelserne foreslås videreført for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger, bl.a. at stk. 7, 1. pkt., opdeles i to stykker med henblik på at skabe tydelighed omkring, hvorvidt et evt. forhold vedrører eksempelvis vildledende oplysninger eller grov skødesløshed. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede § 314 fastsætter, hvilke handlinger og undladelser der kan strafpålægges.

Det foreslås i *stk. 1*, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes med bøde eller fængsel indtil to år, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at træffe foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse for forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder og personer, der er knyttet til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, hvis de gør sig skyldige i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i selskabet, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at personer, der er knyttet til en virksomhed omfattet af loven, kan straffes med bøde eller fængsel indtil to år, hvis de gør sig skyldige i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed. Det er et krav, at handlingen eller undladelsen kan medføre tab for forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i selskabet.

Ved »personer, der er knyttet til forsikringsselskabet« mv. forstås personer, hvor modtageren af oplysningerne har en berettiget forventning om, at den pågældende person repræsenterer den finansielle virksomhed. Det er således ikke en betingelse, at der f.eks. foreligger et egentligt ansættelsesforhold, eller at den pågældende skal være medlem af bestyrelsen.

For så vidt angår videreførelsen af reguleringen af vildledende oplysninger henvises til lovforslagets § 315.

Til § 315

Den gældende § 373 i lov om finansiell virksomhed fastlægger i *stk. 7, 1. pkt., 1. led.*, at finansielle virksomheder og personer, der er knyttet til en finansiell virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil to år, hvis de giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til visse interessenter eller som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestemmelsen foreslås videreført med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger, herunder opdelt i to stykker med henblik på at skabe tydelighed omkring, hvorvidt et evt. forhold vedrører eksempelvis vildledende oplysninger eller grov skødesløshed. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede § 315 fastsætter, hvilke handlinger og undladelser der kan strafpålægges.

Det foreslås i *§ 315*, at personer, der er knyttet til et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil to år, hvis de giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til indskydere, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i selskabet, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at personer, der er knyttet til en virksomhed omfattet af loven, kan straffes med bøde eller fængsel indtil to år, hvis de giver urigtige eller vildledende oplysninger til en eller flere aktører inden for den nærmere bestemte personkreds.

Ved »personer, der er knyttet til forsikringsselskabet« mv. forstås personer, hvor modtageren af oplysningerne har en berettiget forventning om, at den pågældende person repræsenterer den forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden. Det er således ikke en betingelse, at der f.eks. foreligger et egentligt ansættelsesforhold eller at den pågældende skal være medlem af bestyrelsen.

Bestemmelsen skal ses som et supplement til § 162 i straffeloven, hvorefter den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke han er pligtig til at afgive forklaring, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder. Et sådan tilsyn er baseret på både indhentning af oplysninger og muligheden for at foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser i relevante virksomheder. Bestemmelsen supplerer § 162 i straffeloven, idet den vedrører pligtmæssige erklæringer til en offentlig myndighed. Med henblik på muligheden for et effektivt tilsyn med forsikringsselskaber

eller forsikringsholdingvirksomheder er der behov for en klar bestemmelse om, at strafpålægge afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til offentlige myndigheder.

Bestemmelsen berører ikke retten til at undgå selvinkriminering. Offentlige myndigheder skal overholde de forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om en persons mulighed for at undgå selvinkriminering. Den mistænkte person har her muligheden for at meddele den offentlige myndighed, at vedkommende ikke ønsker at udtale sig. Bestemmelsen kan eksempelvis finde anvendelse i det tilfælde, at en person under foregivende af at ville medvirke til sagens oplysninger afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til den offentlige myndighed om en sags faktiske forhold.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person, som afgiver de urigtige eller vildledende oplysninger.

Til § 316

Det følger af den gældende § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed bl.a., at der i regler udstedt i medfør af loven kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil fire måneder for overtrædelse af bestemmelser i reglerne. Den gældende § 373, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Bestemmelserne foreslås videreført for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder med den ændring, at der fremover vil kunne fastsættes straf for overtrædelse af bestemmelser i regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen). Der er derudover ikke tilsigtet materielle ændringer med bestemmelserne.

Den foreslåede § 316 fastsætter, at bl.a. regler udstedt i medfør af Solvens II-forordningen kan strafpålægges.

Det foreslås i *stk. 1*, at der kan fastsættes straf i form af bøde eller fængsel indtil fire måneder for overtrædelse af bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lov og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/35 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen).

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der i bekendtgørelser udstedt af erhvervsministeren, Erhvervsstyrelsen eller Finanstilsynet i medfør af bestemmelser i loven eller Solvens II-forordningen kan fastsættes regler om strafansvar for overtrædelse af bestemmelser i bekendtgørelsen.

Den tilsvarende bestemmelse i § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed er i dag udnyttet til eksempelvis i § 29, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. at fastsætte hjemmel til bødestraf for overtrædelse af visse af bekendtgørelsens centrale bestemmelser med henblik på dels at forebygge overtrædelser og dels at kunne strafforfølge overtrædelser.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Finanstilsynet får en bemyndigelse til at fastsætte regler om straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser af såvel gældende som eventuelt fremtidige forordninger, der udstedes med hjemmel i direktiver på forsikrings- og pensionsområdet.

Sanktioner kan knyttes til hver enkelt forordning ved lov. Imidlertid har EU-Kommissionen mulighed for løbende at foretage ændringer i retsakter, hvis udstedelse er delegeret til Kommissionen (niveau 2-regulering). Disse vil ofte være udstedt som forordninger og er derfor umiddelbart gældende i medlemslandene. Det er derfor mest hensigtsmæssigt, at fastsættelse af strafsanktioneringen for overtrædelse af sådanne forordninger sker ved bekendtgørelse.

Forordningerne indeholder normalt ikke detaljerede sanktionsbestemmelser. Ofte vil det foreskrives i bestemmelserne, at det er op til medlemslandene at vedtage de nødvendige strafsanktioner, hvorved medlemslandene er tildelt sanktionsvalget. Dette vil ligeledes være tilfældet, hvor forordningerne ikke indeholder bestemmelser om sanktion.

Medlemslandene er underlagt de almindelige principper, som EU-Domstolen har fastslået. Det indebærer for det første, at medlemslandene er underlagt et princip om ligebehandling. De er herefter forpligtede til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed. For det andet gælder et princip om effektivitet. Sanktionen for overtrædelse af EU-retten skal være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Muligheden for at fastsætte bestemmelser om straf i form af bøde for overtrædelse af bestemmelser i en retsakt (niveau 2-regulering) vil kun blive udnyttet i de tilfælde, hvor det findes nødvendigt at strafbелægge overtrædelse af bestemmelser i retsakter (niveau 2-regulering) for en effektiv håndhævelse eller tilstrækkelig gennemførelse af de fællesskabsretlige forpligtelser.

Ved at give mulighed for at fastsætte sanktioner ved bekendtgørelse opnås en hensigtsmæssig fleksibilitet i forhold til EU-Kommissionens mulighed for at udstede nye forordninger, herunder ændringer af eksisterende forordninger. Håndhævelse af sådanne forordninger vil ikke kræve efterfølgende lovændringer.

Til § 317

Den gældende § 373, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed fastlægger, at der ved udmåling af bøde efter § 373, stk. 1-7 og 10, lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges i den forbindelse vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet, ligesom at der for overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Der udmåles en skærpet bøde for overtrædelser efter stk. 1-7 og 10, under nogle nærmere fastsatte omstændigheder. Er der opnået en økonomisk fordel ved en overtrædelse, konfiskeres denne efter reglerne i 9. kapitel i straffeloven.

Bestemmelsen foreslås videreført for forsikringsselskaber mv. med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede § 317 fastsætter, hvile momenter der bl.a. lægges vægt på ved udmåling af bøder.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at der ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Det betyder, at der altid skal lægges vægt på grovheden af overtrædelserne samt gerningsmandens økonomiske forhold. Dette indebærer dog ikke, at de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10 ikke samtidig finder anvendelse. Det er vigtigt, at sanktionsniveauet for overtrædelser af lov om forsikringsvirksomhed er mærkbart for alle omfattede virksomheder. For at dette skal være tilfældet, er det afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt også for de største virksomheder. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold. Det bør derfor ikke indgå i vurderingen af, om der er tale om en overtrædelse, der er af bagatelagtig karakter, hvor stor virksomhedens årsomsætning var på det tidspunkt, hvor overtrædelserne blev begået. Virksomhedens årsomsætning på tidspunktet, hvor overtrædelserne blev begået, vil derimod kunne indgå i vurderingen af, inden for hvilket interval en bødestraf skal udmåles, men også i vurderingen af om bødestrafen skal fastsættes i eksempelvis den øvre del af intervallet, som anført nedenfor under det foreslåede 2. pkt.

For rent bagatelagte overtrædelser, der alene er af formel karakter, og som i det konkrete tilfælde ikke i nævneværdigt omfang har medført en tilsidesættelse af de hensyn til kunder og investorer samt Finanstilsynets kontrol m.v., som

den overtrådte regel har til formål at beskytte, foreslås det dog, at der fastsættes et lavt bødeniveau på mellem 10.000 kr. og 50.000 kr. afhængig af, hvilken kategori den pågældende virksomhed befinder sig i. Disse bøder gradueres ikke yderligere i forhold til grovheden m.v. Afgørende for, om en overtrædelse skal bedømmes som bagatelagtig er, om den konkrete overtrædelse er af bagatelagtig karakter, mens det ikke er afgørende, om overtrædelser af den generelle regel i andre sammenhænge vil kunne få stor betydning for virksomhedens kunder, investorer m.v. Bagatelagtige overtrædelser kan efter omstændighederne eksempelvis være fejl i formalia samt fejl i eller manglende interne procedurer og forretningsgange, modeller for beregning af solvens m.v. Som eksempel på en overtrædelse af rent formel karakter kan nævnes det tilfælde, at et forsikringsselskab, som har tilladelse som forsikringsselskab efter § 11, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og som foreslås videreført i lovforslagets § 14, stk. 1, ikke benytter en betegnelse i navnet, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab, som der er krav om efter § 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, som foreslås videreført i lovforslagets § 38. Selskabet overtræder dermed en strafsanktioneret bestemmelse i loven. Overtrædelsen er egnet til at give omverdenen den fejlagtige opfattelse, at forsikringsselskabet ikke er underlagt det tilsyn og de regler til kapitalkrav, der gælder efter loven.

Som det fremgår nedenfor i det foreslåede bødeskema opdeles forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder i fem kategorier efter deres økonomiske størrelse, og der fastsættes for hver kategori et generelt bødeinterval, der efter lovforslaget skal danne udgangspunkt for bøder til virksomheder i den pågældende kategori. Ved udmålingen af den konkrete bøde inden for et interval vil der herefter både skulle tages hensyn til virksomhedens størrelse i forhold til andre virksomheder i samme kategori og til overtrædelsens grovhed. Det bemærkes, at bødestrafen, uanset de retningslinjer for bødens fastsættelse, der er angivet nedenfor, fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering af sagens omstændigheder i det enkelte tilfælde, og det angivne bødeniveau vil således kunne fraviges i både op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formidlende omstændigheder, jf. de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

I de tilfælde, hvor en overtrædelse af den finansielle lovgivning udgør en overtrædelse af enslydende krav på markedsføringsområdet, og hvor det traditionelt er overtrædelsen af den finansielle lovgivning, der forfølges, bør der tages hensyn til praksis på markedsføringsområdet ved bødefastsættelsen. Bødefastsættelsen bør i tilfælde med enslydende krav følge den strengere praksis på markedsføringsområdet, således at forsikringsselskabet eller forsikringsholdingvirksomheden straffes på lige fod med øvrige virksomheder, hvis overtrædelsen afgøres efter markedsføringslovgivningen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at der for overtrædelser begået af juridiske personer i den forbindelse lægges vægt på forsikringsselskabets eller forsikringsholdingvirksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet.

Ved fastsættelsen af den konkrete bøde inden for et interval er det forudsat, at der skal lægges vægt på, om virksomheden er blandt de små eller større virksomheder i den pågældende kategori. Hvis en virksomhed har en nettoårsomsætning på eksempelvis 60 mio. kr., ligger den i den nedre del af kategorien af virksomheder med en omsætning på mellem 50 og 100 mio. kr., hvilket dermed isoleret set (dvs. når der bortses fra overtrædelsens grovhed m.v., jf. ovenfor) taler for at udmåle bøden i den nedre del af det foreslåede interval på mellem 50.000 kr. og 200.000 kr. Dette gælder dog ikke de ovennævnte bøder for bagatelagtige overtrædelser, hvor bødeniveauet ligger fast inden for de enkelte kategorier. For sådanne overtrædelser skal der derfor ikke lægges vægt på, om virksomhedens størrelsemæssigt befinder sig i den nedre eller øvre del af kategorien af virksomheder. Som det fremgår af skemaet, er de foreslåede bødeintervaller for de enkelte kategorier i nogen grad overlappende. Hermed bliver det muligt også at tage højde for eventuelle formildende omstændigheder for de mindste virksomheder i en kategori inden for det fastsatte bødeinterval, ligesom det bliver muligt i relation til de største virksomheder i en kategori at tage højde for eventuelle skærpende omstændigheder.

For forsikringsselskaber defineres nettoomsætning som værdien af præmieindtægter og medlemsbidrag for egen regning (indgående medlemsbidrag og bruttopræmieindtægter modregnet for afgivne genforsikringspræmier samt erstatningsudgifter og pensionsydelse for egen regning). Nettoomsætningen skal opgøres på baggrund af årsregnskabet for det regnskabsår, hvor gerningstidspunktet foreligger. I tilfælde hvor der er tale om en tilstandsforbrydelse, tages der ved bødeudmålingen udgangspunkt i nettoomsætningen på det tidspunkt, hvor den ulovlige tilstand ophører.

Nettoomsætningen for forsikringsholdingvirksomheder opgøres som nettoomsætningen hos den af holdingvirksomhedens finansielle koncernvirksomheder, som har den største omsætning.

For filialer af udenlandske virksomheder foreslås omsætningen fastsat ud fra filialens omsætning. Dette forudsætter dog, at oplysninger om filialens nettoomsætning er umiddelbar tilgængelig for myndighederne, enten i kraft af virksomhedens offentlige regnskab eller en sædvanlig indberetning til Finanstilsynet eller evt. et tilsvarende tilsyn i virksomhedens hjemland eller anden offentlig myndighed. Derudover vil det endvidere være en forudsætning, at filialens omsætning er udtryk for filialens reelle aktivitet her i landet. Er disse forudsætninger derimod ikke opfyldt, foreslås det, at der vil skulle

tages udgangspunkt i nettoomsætning for hele den virksomhed, som filialen er en del af. Bøden vil dog, også i tilfælde, hvor den udenlandske virksomheds nettoomsætning overstiger den øverste kategori i skemaet, skulle udmåles inden for rammerne af bødeniveauerne i skemaet, dvs. svarende til niveauet i den øverste kategori.

Nettoomsætningen skal opgøres på baggrund af årsregnskabet for det regnskabsår, hvor gerningstidspunktet foreligger. I tilfælde hvor der er tale om en tilstandsforbrydelse, tages der ved bødeudmålingen udgangspunkt i nettoomsætningen på det tidspunkt, hvor den ulovlige tilstand ophører. Fremgår posten nettoomsætning ikke af den enkelte type virksomheds regnskab, bør der ved beregning af nettoomsætningen tages udgangspunkt i de poster i virksomhedernes regnskab, der viser virksomhedens hovedindtægter og udgifter.

For overtrædelser, der begås af udenlandske virksomheder, der her i landet udøver grænseoverskridende virksomhed omfattet af lov om kapitalmarkeder, foreslås det, at bøden udregnes ud fra hele den udenlandske virksomheds nettoomsætning.

I relation til forsikringsselskaber skal der i bødeudmålingen tages hensyn til, at bødens størrelse ikke må føre til, at virksomheden bliver nødlidende, eller komme til at forværre økonomien hos en i forvejen nødlidende forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed. Begrundelsen for dette er, at de finansielle virksomheder har en særlig samfunds-mæssig betydning. Det skal i denne forbindelse præciseres, at det anførte dog ikke er til hinder for, at der idømmes en bøde selv i tilfælde, hvor virksomheden allerede er nødlidende. På samme måde kan en bøde under alle omstændigheder ikke i medfør af det anførte princip nedsættes til et lavere beløb end dét, der i givet fald følger af den foreslåede bestemmelse i stk. 3, 2. pkt., om forhøjede bøder i tilfælde af at overtrædelser har medført en fortjeneste/besparelse og et sådant beløb ikke kan konfiskeres. Den forhøjede bøde fastsættes efter stk. 3, 2. pkt. ved at lægge den skønnede fortjeneste eller besparelse oven i den bøde, der bliver resultatet ved udmålingen af bøden efter dette stykke.

Skema: Bøder til juridiske personer

	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 1	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 2	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 3	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 4	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 5
Nettoomsætning	- 50. mio. kr.	+ 50 mio. kr. – 100 mio. kr.	+ 100 mio. kr. – 1 mia. kr.	+ 1 mia. kr. – 10 mia. kr.	+ 10 mia. kr.-100 mia. kr.
Bøde for bagatelovertrædelser for virksomheder	10.000 kr.	20.000 kr.	30.000 kr.	40.000 kr.	50.000 kr.
Generelt niveau for virksomhedsbøder*	25.000 kr. – 100.000 kr.	50.000 kr. – 200.000 kr.	150.000 kr. – 600.000 kr.	500.000 kr. – 2 mio. kr.	1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.
Skærpet niveau for virksomhedsbøder*	500.000 kr. – 1 mio. kr.	750.000 kr. – 2 mio. kr.	1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.	4 mio. kr. – 15 mio. kr.	9 mio.kr. – 50 mio. kr.

*Hertil kommer et tillæg i form af en forhøjet bøde mhp. fratagelse af evt. fortjeneste/sparede udgifter som følge af overtrædelser, hvis dette ikke kan ske efter reglerne om konfiskation i straffeloven, jf. den foreslåede § 317, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at der for overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet.

Det forudsættes herved, at der ved udmålingen af bødens størrelse tages udgangspunkt i den pågældendes nettomånedsløn. Denne opgøres i overensstemmelse med praksis for færdselslovsovertrædelser i medfør af §§ 117 og 117 b i færdselsloven. Det indebærer, at nettomånedslønnen beregnes som 1/25 af den pågældendes bruttoindtægt i henhold til årsopgørelsen/R75 for det pågældende år og dermed inkl. variable løndele m.v., der er skattepligtige i det pågældende år. Hvis årsindkomsten for det pågældende år på tidspunktet for bødens udstedelse eller vedtagelse senere er blevet nedsat efter genoptagelse af den pågældendes skatteansættelse, tages der højde herfor ved udmålingen af bøden.

Det foreslås herefter, at bøder til fysiske personer for overtrædelse af lov om forsikringsvirksomhed som udgangspunkt skal udmåles i et interval fra 10.000 kr. og indtil en nettomånedsløn. Fastsættelsen af den konkrete bøde vil herefter bl.a. bero på grovheden af den konkrete overtrædelse samt andre forhold, der i henhold til straffelovens almindelige regler taler i skærpende eller formildende retning. I den forbindelse vil der efter omstændighederne bl.a. kunne lægges vægt på, om den pågældende på afgørelsestidspunktet – eksempelvis som følge af afskedigelse – har fået en væsentligt forringet økonomi i forhold til situationen på gerningstidspunktet, og om der f.eks. er sket rettighedsfrakendelse, jf. § 82, nr. 12, i straffeloven.

Det forudsættes, at der skal ske en forhøjelse af bøderne i de tilfælde, hvor der ved overtrædelsen er opnået en økonomisk fordel, herunder en fortjeneste eller sparede udgifter, men hvor denne fordel ikke kan konfiskeres efter straffelovens almindelige regler om konfiskation. Det foreslås i denne forbindelse, at den forhøjede bøde fastsættes ved at lægge den skønnede fortjeneste eller besparelse oven i bøden. Det gælder, uanset om der er tale om en fysisk eller juridisk person. Det følger af det foreslåede stk. 3.

Skema: Bøder til fysiske personer

Bøde for bagatel-overtrædelser for fysiske personer	5.000 kr.
Generelt bødeniveau for fysiske personer*	10.000 kr. - 1 nettomånedsløn.
Skærpet bøde for fysiske personer*	1 - 2 nettomånedslønninger.

*Hertil kommer et tillæg i form af en forhøjet bøde mhp. fratagelse af evt. fortjeneste/sparede udgifter som følge af overtrædelsen, hvis dette ikke kan ske efter reglerne om konfiskation i straffeloven, jf. den foreslåede § 317, stk. 3, 2. pkt.

Det følger af den gældende nr. 1, at der udmåles en skærpet bøde for overtrædelser, der indebærer en risiko for virksomhedens fortsatte drift.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at der udmåles en skærpet bøde for overtrædelser, der indebærer en risiko for et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomheds fortsatte drift.

Baggrunden for bestemmelsen er, at sådanne overtrædelser indebærer en sådan risiko for en bred kreds af investorer, forbrugere og andre kunder, at de er egnede til at påføre betydelige skader på det omkringliggende samfund.

Forslaget indebærer, at der skal udmåles en større bøde for overtrædelser, der kan betyde fare for, at et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed går konkurs.

Det forudsættes, at vurderingen af, om en overtrædelse konkret skal anses for omfattet af bestemmelsen, sker efter en generel vurdering af, om overtrædelsen medfører en (ulovlig) økonomisk risiko for virksomhedens fortsatte drift. Om dette er tilfældet afhænger i første omgang af, om virksomheden som led i overtrædelsen påtager sig en økonomisk risiko af en sådan størrelse, at virksomheden, hvis risikoen bliver realiseret, ikke længere kan overholde de gældende solvenskrav.

I den forbindelse bør der lægges afgørende vægt på den økonomiske størrelse af risikoen sammenholdt med virksomhedens økonomiske forhold på tidspunktet for overtrædelsen. Hvis virksomheden allerede på gerningstidspunktet var i en situation, hvor den ikke kunne overholde solvenskravene, vil enhver overtrædelse, der indebærer en større økonomisk risiko for dens fortsatte drift, være omfattet af bestemmelsen.

Som eksempel kan nævnes et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke overholder et berettiget givet påbud om at mitigere risici ved en generel høj eksponering mod et risikofyldt marked. Her kan manglende overholdelse af påbuddet indebære en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Størrelsen af den økonomiske risiko, som forsikringsselskabet eller en forsikringsholdingvirksomheden påtager sig som led i overtrædelsen, er afgørende. Derimod er spørgsmålet om, hvor nærliggende denne risiko er, uden betydning for, om overtrædelsen omfattes af bestemmelsen. Dette spørgsmål kan imidlertid være af betydning ved vurderingen af den konkrete grovhed af overtrædelsen – og dermed for den konkrete størrelse af bøden inden for det foreslåede interval.

Overtrædelser, der ikke direkte berører en så stor økonomisk andel af den samlede virksomhed, kan alene eller sammen med andre overtrædelser udgøre en mere indirekte risiko for den fortsatte drift. De vil også være omfattet af bestemmelsen. Det forudsættes, at dette er tilfældet, hvis virksomheden på gerningstidspunktet befandt sig i en objektiv konstaterbar økonomisk sårbar situation, og der samtidig er tale om en grov overtrædelse af regler, der har til formål at skærme finansielle virksomheder mod betydelige, generelle økonomiske risici.

For gruppe 1-selskaber vil en økonomisk sårbar situation være, hvor et selskab er under solvenskapitalkravet, jf. § lovforslagets § 154, stk. 2, og for gruppe 2-selskaber vil det være, hvor et selskab er under det individuelle solvensbehov, jf. lovforslagets § 156, stk. 4. Fælles for disse situationer er, at Finanstilsynet vil kunne gribe ind og stille særlige krav til virksomhedernes drift.

Hvis en finansiell virksomhed befinder sig i en sådan økonomisk sårbar situation, vil grove overtrædelser af regler, der har til formål at skærme finansielle virksomheder mod betydelige, generelle risici, skulle sanktioneres med en skærpet bøde. Som eksempler på sådanne regler kan nævnes:

Lovforslagets § 95, stk. 1, nr. 2 og 3, der fastsætter, at bestyrelsen for et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed skal identificere og kvantificere virksomhedens væsentlige risici og fastlægge virksomhedens risikoprofil, herunder fastsætte, hvilke og hvor store risici virksomheden må påtage sig, og fastlægge politikker for, hvorledes virksomheden skal styre hver af virksomhedens væsentlige aktiviteter og de risici, der er knyttet hertil, under hensyntagen til samspillet mellem disse.

Lovforslagets § 95, stk. 4, der fastsætter, at bestyrelsen for et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed løbende skal vurdere, om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen, og at bestyrelsen skal træffe passende foranstaltninger, hvis dette ikke er tilfældet.

Lovforslagets § 133, stk. 1, nr. 4, der fastsætter, at en finansiell virksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at der udmåles en skærpet bøde for overtrædelser, der indebærer drift af et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed uden lovpligtig tilladelse.

Drift af finansiell virksomhed uden den fornødne tilladelse indebærer en grundlæggende tilsidesættelse af Finanstilsynets mulighed for at føre tilsyn med en virksomhed. Bestemmelsen indebærer, at der for sådanne overtrædelser fastsættes et skærpet bødeniveau med henblik på at markere alvorligheden af drift af virksomhed uden lovpligtig tilladelse. Kravet om tilladelse er en grundlæggende forudsætning for, at der kan føres tilsyn med virksomhederne.

Kravet om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed følger af den foreslåede § 14. Efter denne bestemmelse kræver det tilladelse at udøve de aktiviteter, som følger af lovforslagets bilag 1 og 2.

Om der er sket udøvelse af forsikringsvirksomhed uden lovpligtig tilladelse afgøres efter lovforslagets kapitel 3 i lov om forsikringsvirksomhed om tilladelse, eneret m.v., og lovforslagets kapitel 6 om grænseoverskridende virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et land inden for EU/EØS, og som udøver virksomhed her i landet gennem en filial.

Det foreslås i *stk. 2 nr. 3*, at der udmåles skærpet bøde for grov eller gentagen tilsidesættelse af virksomheders oplysningspligter i forhold til Finanstilsynet under skærpende omstændigheder.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der udmåles skærpet bøde for grove eller gentagne overtrædelser af et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed lovfæstede pligt til at give Finanstilsynet oplysninger under skærpende omstændigheder.

Forslaget skal ses i lyset af, at det er af afgørende betydning, at myndighederne får korrekte og fyldestgørende oplysninger fra selskaberne. Grov eller gentagen tilsidesættelse af fondsmæglerselskabernes oplysningspligter indebærer en

fare for, at Finanstilsynet ikke har mulighed for at føre kontrol. Forsikringsselskaber har en særlig samfundsmæssig betydning. Derfor er det vigtigt, at tilliden til forsikringsselskaberne opretholdes. Dette kan kun gøres, hvis myndighederne kan stole på, at de får alle oplysninger fra forsikringsselskaberne.

Som eksempel på oplysningspligter kan det nævnes, at virksomheder, har en generel pligt til at give Finanstilsynet alle oplysninger, som er nødvendige for at føre tilsyn med virksomheden. Det følger af den foreslåede § 269. Derudover har virksomhederne også specifikke pligter. Som eksempel kan nævnes, at et gruppe 1-forsikringsselskab uden unødigt ophold skal underrette Finanstilsynet om, hvilke ansatte der er identificeret som nøglepersoner. Det følger af den foreslåede § 128, stk. 2.

Overtrædelsen skal have sådan en karakter, at den kan sidestilles med at drive en virksomhed uden tilladelse. Om dette er tilfældet beror på en konkret vurdering af de samlede omstændigheder. Et eksempel kan være, at virksomheden ikke oplyser, om forhold der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte drift, jf. lovforslagets § 139. Et andet eksempel kan være, at virksomheden forsætligt foretager indberetninger, der er forkerte, og at formålet er at skjule for myndighederne, at virksomheden ikke lever op til tilladelseskravene, eller at virksomheden har opdaget, at en eller flere kunder har udnyttet virksomheden til at begå betydelig økonomisk kriminalitet, som f.eks. hvidvask eller terrorfinansiering.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at en økonomisk fordel, der er opnået ved en overtrædelse, konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der skal ske konfiskation efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, hvis der er opnået en økonomisk fordel ved en overtrædelse.

Bestemmelsen skal sikre, at gerningsmanden fratages en eventuel økonomisk fordel ved overtrædelsen, således at en overtrædelse af lov om forsikringsvirksomhed ikke skal kunne betale sig. Dette medfører, at der ved fastsættelsen af bøden skal tages særskilt hensyn til en ved overtrædelsen opnået økonomisk fordel, hvis denne ikke kan konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at der ved udmåling af en bøde, tages særskilt hensyn til, hvis der ikke kan ske konfiskation.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at i de tilfælde, hvor en overtrædelse har medført en fortjeneste eller en besparelse, der ikke kan konfiskeres efter straffelovens regler herom, skal der fastsættes en forhøjet bøde. Den forhøjede bøde fastsættes herefter ved at lægge den skønnede fortjeneste eller besparelse oven i den bøde, der er blevet udmålt for overtrædelsen. Det gælder uanset, om der er tale om en fysisk eller juridisk person.

I det omfang, der ved en begået overtrædelse alene er tilsigtet – men ikke opnået – en fortjeneste eller besparelse, udmåles der ikke en forhøjet bøde efter den foreslåede bestemmelse. Det samme gælder, såfremt en eventuel fortjeneste eller besparelse, der ikke er kommet gerningsmanden til gode. Da en tilsigtet fortjeneste eller besparelse eller en tilsvarende fortjeneste eller besparelse for tredjemand imidlertid efter straffelovens almindelige regler er af betydning for vurderingen af overtrædelsens grovhed, vil der i sådanne tilfælde kunne lægges vægt herpå ved udmålingen af bøden.

Bestemmelsen skal sikre, at gerningsmanden fratages en eventuel økonomisk fordel ved overtrædelsen, således at en overtrædelse af lov om finansiell virksomhed ikke skal kunne betale sig. Dette medfører, at der ved fastsættelsen af bøden skal tages særskilt hensyn til en ved overtrædelsen opnået økonomisk fordel, der er opnået ved overtrædelsen, hvis denne ikke kan konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel.

Til § 317 a

Efter § 373, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed straffes et medlem af en finansiell virksomheds, en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis vedkommende undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse. Tilsvarende gælder et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en sparevirksomhed eller administrator i et administrationsbo oprettet i medfør af § 247 a i lov om finansiell virksomhed.

Efter § 373, stk. 7, 2. led, i lov om finansiel virksomhed straffes finansielle virksomheder og personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed, som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Tilregnelseskravet for overtrædelse af § 373, stk. 6 og 7, er uagtsomhed, jf. straffelovens § 19. Der er således ikke krav om, at f.eks. den konkrete undladelse af at træffe passende foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse er foretaget forsætligt.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 373 b i lov om finansiel virksomhed, der skal være gældende for forsikringsselskaber, indtil ikrafttrædelsen af en ny lov om forsikringsvirksomheder m.v.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis et medlem af et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion eller en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, groft uagtsomt eller forsætligt gør sig skyldig i grove eller oftere gentagne ledelsessvigt, der medfører tab eller risiko for tab for virksomheden, de forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 2 år, hvis højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, for så vidt angår medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, eller den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse er en generel strafbestemmelse, der kriminaliserer grove eller oftere gentagne ledelsessvigt. Bestemmelsen omfatter den adfærd, der i dag er omfattet af § 373, stk. 6, direktionsmedlemmers eller bestyrelsesmedlemmers og ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, adfærd omfattet af § 373, stk. 7, 2. led, samt anden adfærd, som udgør ledelsessvigt af grov eller oftere gentagen karakter.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at skabe klar hjemmel til at straffe en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, hvis adfærd anses for at være udtryk for grove eller oftere gentagne ledelsessvigt. Dermed skabes bl.a. et hjemmelmæssigt mere sikkert grundlag for anklagemyndigheden at føre sager på, jf. straffelovens § 1.

Den personkreds, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse, vil være medlemmer af bestyrelsen eller direktion eller en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse. Det er dog ikke hensigten, at der med bestemmelsen foretages en indskrænkning af, hvem der efter den almindelige regel om medvirkensansvar i straffelovens § 23 kan gøres ansvarlig som medvirkende til grove eller oftere gentagne ledelsessvigt, jf. i øvrigt herved straffelovens § 2. Efter omstændighederne vil andre personer således kunne straffes for medvirken til overtrædelse af bestemmelsen.

Udtrykket "en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse", omfatter f.eks. direktionsmedlemmer, der de facto udgør en del af den daglige ledelse, men som ikke er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen. Det kan f.eks. være en skadesforsikringsdirektør med ansvar for antagelse af forsikringer, herunder fastsættelse af præmier og særlige vilkår (direktør for underwriting). Eksempelvis et forsikringsselskabs økonomidirektør og HR-direktør, vil være omfattet af udtrykket "en ansat der i det daglige er en del af den faktiske ledelse".

Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere de ansatte, der udgør den faktiske ledelse af selskabet. Ansatte, der er nøglepersoner, fordi de varetager en nøglefunktion, men ikke er en del af den faktiske ledelse, vil ikke være omfattet af den foreslåede bestemmelse, men vil efter omstændighederne kunne ifalde strafansvar efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 om personer, der er knyttet til en finansiel virksomhed.

Det afgørende for vurderingen af, om den pågældende ansatte vil skulle udpeges som nøglepersoner efter § 64 d, stk. 1, som værende en del af den faktiske ledelse, er, om den ansatte træffer beslutninger eller medvirker til at træffe beslutninger af forretningsmæssig og strategisk karakter, der har en væsentlig betydning for virksomhedens drift. En ansat med ansvar for et væsentligt forretningsområde eller for et område af væsentlig betydning for virksomhedens drift, eksempelvis en skadedirektør, vil skulle anses som et medlem af den faktiske ledelse. Herudover vil eksempelvis en ansat, der på ledelsesniveau medvirker til at træffe beslutninger på baggrund af bestyrelsens strategiske mål eller på

ledelsesniveau medvirker til at sikre, at bestyrelsens vedtagne politikker og retningslinjer implementeres i virksomhedens daglige drift, skulle anses som et medlem af den faktiske ledelse.

Også ansatte, der fejlagtigt ikke er identificerede som nøglepersoner, er omfattet af det foreslåede stk. 1, 1. pkt., hvis vedkommende indgår i den faktiske ledelse. Ansatte i forsikringsselskaber, som ikke har pligt til at identificere nøglepersoner efter § 64 d, er således omfattet, hvis de er en del af den faktiske ledelse af virksomheden. Eksempelvis medlemmer af den faktiske ledelse i et gruppe 2-forsikringsselskab.

Det afgørende fælles kendetegn ved den omfattede personkreds er, at de som led i deres ansættelse og funktion udøver ledelse og styring af forskellige dele af en finansiel virksomhed. I deres funktion vil de således træffe ledelsesmæssige beslutninger eller undlade at træffe sådanne beslutninger. En ledelsesmæssig adfærd vil i nogle tilfælde kunne være af en så mangelfuld eller kritisabel karakter, at der vil kunne foreligge et ledelsessvigt.

Det foreslåede begreb "ledelsessvigt" vil således efter omstændighederne kunne finde anvendelse både i tilfælde, hvor et ledelsesmedlem foretager en aktiv handling, der indebærer et ledelsessvigt, og i tilfælde, hvor et ledelsesmedlem undlader at handle i en situation, hvor handling er påkrævet.

Nedenfor angives to eksempler på bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, der indeholder centrale pligter for ledelsen. En ledelses tilsidesættelse af pligterne vil efter omstændighederne kunne udgøre et ledelsessvigt.

En central ledelsespligt fremgår af § 70 i lov om finansiel virksomhed, der stiller krav til bestyrelsens overordnede og strategiske funktion. Bestyrelsen i et forsikringsselskab skal således fastlægge, hvilke og hvor store risici virksomheden vil kunne påtage sig. I et forsikringsselskab skal bestyrelsen f.eks. fastlægge, hvilke og hvor store forsikrings- og markedsrisici selskabet vil påtage sig. Derudover skal bestyrelsen fastlægge de overordnede principper for opgørelse af de enkelte risikotyper, herunder selskabets forsikringsmæssige risici og investeringsmæssige risici. Bestyrelsen skal løbende følge op på, at der er overensstemmelse mellem, hvad forsikringsselskabet vil og gør, herunder følge op på virksomhedens overordnede strategiske mål, de fastsatte rammer mv. for relevante risikoområder. Det indebærer, at bestyrelsen løbende vurderer de mål og anvisninger, der er besluttet, herunder inddrager de forudsætninger som sådanne er baseret på.

F.eks. skal bestyrelsen på investeringsområdet bl.a. drøfte og beslutte den ønskede risikoprofil for selskabets investeringer og fastsætte en politik med tilhørende retningslinjer, der udmønter det enkelte pensionsselskabs investeringsstrategi og fastlægger klare rammer og afgrænsninger for de ønskede risici. Bestyrelsen skal løbende følge op på, om de forudsætninger som risikoprofil mv. bygger på ændrer sig og der opstår behov for at foretage justeringer.

Generelt vil det kunne anses som et ledelsessvigt, hvis bestyrelsen ikke fører tilstrækkeligt tilsyn med direktionen, herunder tager stilling til om direktionen har fraveget den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktionen og har vurderet forsvarligheden af fravigelsen, jf. dette lovforslags § 1, nr. 18. Hvis bestyrelsen ikke modtager tilstrækkelig rapportering til løbende at kunne vurdere virksomhedens risici, jf. § 70 i lov om finansiel virksomhed, vil det kunne medføre strafansvar, hvis forholdet ikke påtales over for direktionen eller søges forbedret, når den mangelfulde rapportering konstateres. Samtidig vil det kunne medføre strafansvar for direktionen, hvis denne ikke giver bestyrelsen tilstrækkelige oplysninger til at kunne foretage en løbende vurdering af virksomhedens risici. Hvis direktionen tilbageholder væsentlige oplysninger for bestyrelsen, herunder oplysninger der kan påvirke virksomhedens drift, vil det ligeledes kunne medføre strafansvar.

En anden central ledelsespligt fremgår af § 71 i lov om finansiel virksomhed, der stiller krav til effektive former for virksomhedsstyring. Bestemmelsen indebærer, at virksomheden skal sikre sig, at organisationen indrettes på en sådan måde, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, således at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal virksomheden sikre sig, at der sker en rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som virksomheden påtager sig, samt at der finder en løbende overvågning sted af virksomhedens forretningsområder. De omhandlede foranstaltninger skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af virksomhedens aktiviteter.

Det vil være en forudsætning for strafansvar efter bestemmelsen, at det konkrete ledelsessvigt kan kvalificeres som værende groft. Bestemmelsen omfatter dog også tilfælde, hvor der foreligger flere ledelsessvigt, der isoleret set ikke kan betegnes som grove, men hvor svigtene ud fra en samlet bedømmelse vurderes at udgøre et groft forhold.

Ved "grove" ledelsessvigt forstås ledelsessvigt, der er af en betydelig alvorlighed, eller hvor adfærden i øvrigt må vurderes som grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed. Her vil størrelsen af det tab, som er opstået, eller der forelå en risiko for, kunne inddrages. Manglende opfølgning på væsentlige tilsynsreaktioner vil også efter omstændighederne indebære et groft ledelsessvigt.

Det bemærkes, at det ikke vil være en forudsætning for, at et ledelsessvigt kategoriseres som groft, at Finanstilsynet tidligere har udstedt et påbud eller påtalt samme eller lignende forhold i virksomheden. Det må dog sædvanligvis antages at kunne tillægges betydning, hvis Finanstilsynet har udstedt et påbud eller påtalt samme eller lignende forhold i virksomheden, som beskrevet nærmere nedenfor.

Det må bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvilken betydning Finanstilsynets tilsynsaktiviteter, herunder tilsynsbesøg, skal tillægges ved vurderingen af ledelsens ansvar. Det vil for denne vurdering bl.a. have betydning, hvilket materiale der har været fremlagt for Finanstilsynet i forbindelse med tilsynsbesøget, og hvornår dette har fundet sted.

Det er en betingelse for strafansvar efter stk. 1, 1. pkt., at ledelsens svigt har haft økonomiske konsekvenser for selskabet selv, dens forsikringstagere eller andre. Også en risiko for et tab vil kunne opfylde denne betingelse, uden at tabet er aktualiseret. Det er med den foreslåede bestemmelse hensigten, at også ledelsessvigt, der vil være egnet til at udløse væsentlige konsekvenser f.eks. selskabets økonomiske stilling m.v., som nævnt ovenfor, vil være omfattet af bestemmelsen, selvom den konkrete konsekvens ikke er indtrådt. Vurderingen af, om et ledelsessvigt medfører risiko for tab, vil således skulle foretages ud fra en objektiv vurdering af ledelsessvigtets egnethed til at medføre tab.

Tilregnelsskravet for strafansvar efter stk. 1 er forsæt eller grov uagtsomhed. Det bemærkes, at minimumskravet om grov uagtsomhed harmonerer med, at den strafbare adfærd i sig selv skal være af en vis grovhed. Det afgørende for uagtsomhedsvurderingen er, hvad det pågældende ledelsesmedlem burde have indset på det tidspunkt, hvor det grove ledelsessvigt begås. Om det er tilfældet, beror på en individuel vurdering af, om ledelsesmedlemmet objektivt har tilsidesat de handlenormer, der må anses for rimelige for netop det pågældende ledelsesmedlem, bl.a. ud fra ledelsesmedlemmets viden, kompetencer og erfaringer. Vurderingen af, om en adfærd eller undladelse er udtryk for grov uagtsomhed, træffes dermed på baggrund af den viden, som ledelsesmedlemmet havde, og de forhold, som var gældende, og som ledelsesmedlemmet var bekendt med, på tidspunktet for adfærden. Senere indtrufne omstændigheder, som eksempelvis kan påvirke både sandsynligheden for tab og tabets størrelse, indgår ikke i vurdering af tilregnelsen. Opnår et ledelsesmedlem senere en viden om forhold, kan dette i sig selv fordr handling, men dette påvirker ikke vurderingen af tilregnelsen for handling eller undladelse før ledelsesmedlemmet fik denne viden.

Det bemærkes yderligere, at tab på engagementer, forsikringsdækninger eller investeringer er en uundgåelig og helt naturlig konsekvens af driften af et forsikringsselskab. Lov om finansiell virksomhed åbner mulighed for, at finansielle virksomheder kan have forskellige risikoprofiler. Den enkelte virksomhed kan således vælge en forretningsmodel, der indebærer større eller mindre risikovillighed i forbindelse med eksempelvis forsikringsmæssige eller investeringsmæssige områder. Høj risikotagning er ikke i sig selv udtryk for ledelsessvigt, hvis virksomhedens ledelse har taget højde herfor i sin forretningsmodel. Risiko for tab er uvægerligt forbundet med det at drive forretning på forsikringsområdet. Det gælder uanset, om der er tale om tab på forsikringstagere, kreditorer eller investeringer. Det er ikke hensigten med den foreslåede strafbestemmelse, at der fremover ikke skal kunne tages risici eller udvikles forretningsmodeller, som indebærer risiko for tab. Det er derimod hensigten, at det kan være forbundet med strafansvar, hvis der i forsikringsselskaber tages risici, der klart går ud over, hvad der er forsvarligt set i forhold til den risiko, der ligger i den forretningsmodel, som virksomheden drives efter, jf. herved bl.a. § 70, stk. 1, nr. 1.

Nedenfor opstilles nogle typetilfælde, der efter omstændighederne vil kunne aktualisere anvendelse af den foreslåede bestemmelse. De anførte typetilfælde skal ikke forstås som en udtømmende angivelse af de tilfælde, der falder ind under den foreslåede bestemmelse, også andre situationer kan være omfattede. Omvendt vil ikke alle de tilfælde, der falder under beskrivelserne af opstillede situationer være strafbare, selvom de faktisk kan svare til et anført eksempel. Det vil

afhænge af den konkrete vurdering af den flerhed af omstændigheder, der vil foreligge i praksis, som ansvarsudvalget bl.a. også anfører under pkt. 5.4.2, i betænkningen, om forhold, hvor der fra et ledelsesmedlems side foreligger passivitet.

I de eksempler, hvor ledelsessvigtet er beskrevet som undladelse af en bestemt handling eller foranstaltning, kan tab eller risikoen for tab på ansvarsfritagende vis være afværget ved andre tiltag. Er det pågældende ledelsesmedlem over for hvem, der ellers ville have foreligget en strafsanktioneret handlepligt, bekendt med tiltag, vil der ikke foreligge et groft ledelsessvigt. Modsat er det ikke hensigten, at de andre tiltag skal være ansvarsfritagende for ledelsesmedlemmets eget grove ledelsessvigt, hvis ledelsesmedlemmet ikke var bekendt med tiltagene, jf. straffelovens § 21 om forsøg. Eksemplerne nedenfor skal således ses i lyset af det subjektiv tilregnelseskrav i bestemmelsen og med den forudsætning, at den udøvede adfærd medfører tab eller risiko for tab.

Bestyrelsens og direktionens utilstrækkelige overholdelse af den finansielle lovgivning på væsentlige områder af stor betydning for forsikringsselskabets finansielle situation, vil kunne udgøre et groft ledelsessvigt.

Eksempelvis vil det efter omstændighederne kunne udgøre et groft ledelsessvigt, hvis bestyrelsen eller direktionen ikke har sikret, at relevante funktioner i forsikringsselskabet, f.eks. aktuarfunktionen, compliancefunktionen, risikofunktionen og intern audit, i praksis rapporterer i behørigt omfang til ledelsen om manglende overholdelse af den finansielle lovgivning eller hvidvasklovgivningen på væsentlige områder. Tilsvarende vil bestyrelsens og direktionens vedvarende manglende iværksættelse af adækvate foranstaltninger til sikring af, at virksomheden overholder den finansielle lovgivning eller hvidvasklovgivningen på væsentlige områder for virksomhedens finansielle situation kunne udgøre et groft ledelsessvigt. Tilsvarende vil gælde for en ansat, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse.

Et andet eksempel kan være situationer, hvor ledelsen gentagne gange vælger ikke at reagere på advarsler om betydelige risici fra f.eks. revisor (intern revision, intern audit eller ekstern revisor) eller den compliance- eller risikostyringsansvarlige, og ledelsen vidste eller burde have indset at eventuelt allerede iværksatte foranstaltninger til mitigering af sådanne risici var klart utilstrækkelige.

Det vil ligeledes kunne udgøre et groft ledelsessvigt, hvis f.eks. bestyrelsesformanden forholder sig passivt til oplysninger og redegørelser fra direktionen og andre bestyrelsesmedlemmer om f.eks. øget risikotagning, der eksempelvis går ud over de fastlagte rammer eller ikke overholder de for forsikringsselskabet gældende procedurer.

Grove ledelsessvigt vil kunne foreligge i forbindelse med forsikringsselskabers risikostyring. Det vil eksempelvis kunne foreligge, hvis selskabernes risikostyringssystemer og interne kontrolsystemer er klart utilstrækkelige for den virksomhed, som selskaberne driver, og dermed udsætter selskabet for risici for, at væsentlige fejl ikke konstateres, eller undervurdering af de risici, som selskabet er udsat for.

Manglende dokumentation af eksempelvis direktionens beslutningsgrundlag vil ikke i sig selv udgøre groft ledelsessvigt, men det forhold, at der helt åbenbart ikke har været det fornødne grundlag for bestyrelsen at følge op på og dermed foretage kontrol, vil efter omstændighederne kunne anses som groft ledelsessvigt fra direktionens side.

Groft ledelsessvigt vil også kunne foreligge i situationer, hvor ledelsen ikke har forholdt sig til manglende ressourcer eller åbenbar uforsvarlig organisering i selskabet. Direktionens manglende orientering af bestyrelsen om, at et væsentligt forretningsområde har behov for tilførsel af yderligere ressourcer, vil kunne udgøre et groft ledelsessvigt.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for et strafansvar, kan bl.a. indgå, om direktionen har sikret den fornødne ressourcemæssige kapacitet til at løse eksempelvis de forsikringsmæssige opgaver, og om relevante afdelinger, herunder f.eks. en given nøglefunktion, aktuariet eller investeringsafdelingen er bemandet med tilstrækkeligt kompetente medarbejdere. Er situationen forventeligt forbigående, og har ledelsen taget skridt til at imødegå denne gennem rekruttering eller uddannelse af medarbejdere, vil der ikke foreligge grove ledelsessvigt.

Der vil efter omstændighederne også kunne være tale om et groft ledelsessvigt, hvis bestyrelsen ikke har fulgt op på oplysninger om væsentlig underbemanding eller andre store problemer i virksomhedens centrale afdelinger.

Er situationen forventeligt forbigående, og har ledelsen taget skridt til at imødegå denne gennem rekruttering eller uddannelse af medarbejdere, vil der ikke foreligge grove ledelsessvigt.

Klart uforsvarlig organisering på økonomiområdet vil kunne udgøre groft ledelsessvigt omfattet af den foreslåede bestemmelse, eksempelvis hvor organiseringen medfører gentagne fejl i selskabets regnskabsføring, gentagne brud på kapitalkrav eller manglende likviditetsstyring.

Hvis bestyrelsen og direktionen således tilsidesætter pligten til at sikre en forsvarlig organisation f.eks. ved manglende eller utilstrækkelig tildeling af ressourcer til eksempelvis økonomifunktionen i selskabet (f.eks. kompetencer, antal årsværk, it-værktøjer m.v.) kan det udgøre et groft ledelsessvigt. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis forberedelsen af regnskabsaflæggelsen er mangelfuld med den konsekvens, at der opstår en stor risiko for, at årsrapporten ikke er retvisende, hvilket bl.a. kan have en negativ indvirkning på kursen på forsikringsselskabets aktier.

Manglende dokumentation af eksempelvis direktionens beslutningsgrundlag vil ikke i sig selv udgøre groft ledelsessvigt, men det forhold, at der ikke har været det fornødne grundlag for bestyrelsen at følge op på og dermed foretage kontrol, vil efter omstændighederne kunne anses som groft ledelsessvigt fra direktionens side.

Lov om finansiell virksomhed åbner mulighed for, at finansielle virksomheder kan have forskellige risikoprofiler. Det enkelte forsikringsselskab kan således vælge en forretningsmodel, der indebærer større eller mindre risikovillighed i forbindelse med eksempelvis forsikringstegning eller investering. Høj risikotagning er ikke i sig selv udtryk for ledelsessvigt, hvis virksomhedens ledelse har taget højde herfor i sin forretningsmodel. Der vil imidlertid kunne foreligge grove ledelsessvigt, hvis bestyrelsen eller direktionen generelt eller gentagne gange har taget væsentlig større risici end forretningsmodellen berettiger, eller hvad der må anses for forsvarligt i lyset af indretningen af virksomheden. Eksempelvis betydelige investeringer, der foretages på et åbenbart ufuldstændigt grundlag.

Direktionens utilstrækkelige orientering af bestyrelsen om væsentlige forhold for virksomhedens drift eller balance f.eks. udvikling i de forsikrings- eller investeringsmæssige risici eller kapitalforhold mv., kan efter omstændighederne også være omfattet af bestemmelsen.

Overtrædelse af virksomhedsområdet ved drift af virksomhed uden fornøden tilladelse kan efter omstændighederne udgøre et groft ledelsessvigt.

For så vidt angår forsikringsselskabets markedsføring af forsikringer vil det kunne udgøre et groft ledelsessvigt, hvis ledelsen er bekendt med og stiltiende accepterer, at virksomheden overtræder regler om markedsføring af forsikringer, og dermed tegner forsikringer for kunder på en vildledende eller illoyal måde. Som et eksempel kan nævnes tilfælde, hvor ledelsen i strid med den produktgodkendelse, som virksomheden skal foretage efter produktgodkendelsesbekendtgørelsen, bevidst beslutter eller stiltiende accepterer og tilbageholder viden om, at forsikringer aktivt promoveres til kunder, for hvem produktet ikke er egnet – eksempelvis sælger forsikringer til kunder, der aldrig vil kunne opfylde betingelserne for at have en dækningsberettiget skade, hvorved kunden lider et tab.

Endvidere vil det kunne udgøre groft ledelsessvigt, hvis bestyrelsen og direktionen ikke har sikret sig, at årsrapporten giver et retvisende billede af selskabets (koncernens) aktiver, passiver og finansielle stilling m.v., f.eks. fordi årsrapporten ikke er aflagt i overensstemmelse med lovgivningens krav. Dette vil f.eks., kunne være tilfældet, hvis det viser sig, at selskabets årsrapport ikke er retvisende, selvom der foreligger indikationer på behov for at følge op. En årsrapport er bl.a. beslutningsgrundlag for en regnskabsbruger, hvorfor årsrapporten skal være retvisende, og hvis dette ikke er tilfældet, kan årsrapporten påføre regnskabsbrugeren risiko for tab.

Grove ledelsessvigt vil også kunne foreligge i form af uforsvarlig værdiansættelse af aktiver og passiver, der får selskabets egenkapital og solvensgrad til at fremstå bedre end den egentlig er. Eksempelvis ved indregning af tilgodehavender hos konkursramte modparter, hvor der ikke er udsigt til dividende, indregning af genforsikringskontrakter uden overførsel af risiko, klar undervurdering af de forsikringsmæssige hensættelser samt ved urealistiske værdiansættelser af aktiver.

Det vil også kunne udgøre ledelsessvigt, hvis bestyrelsen eller direktionen træffer beslutninger, der forudsætter tilladelser fra myndigheder, som ledelsen er klar over, at virksomheden ikke har eller vil kunne opnå. Det kunne f.eks. være hvis et skadesforsikringsselskab begynder at udbyde forsikringsklasser, der ikke er opnået tilladelse til, eller hvis et livsforsikringsselskab begynder at udbyde syge-og ulykkesforsikringer uden at indhente den fornødne tilladelse til det. Derudover kan det være i situationer, hvor en virksomhed vælger at oprette en dattervirksomhed f.eks. med henblik på at overlade visse investeringsmæssige områder til denne, og der ikke indhentes fornøden tilladelse til den pågældende dattervirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at det samme gælder, hvis ledelsessvigtet medfører væsentlig øget risiko for, at den finansielle virksomhed udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med det foreslåede 1. pkt., hvorefter et medlem af et forsikringsselskabs eller en forsikringsholdingvirksomheds bestyrelse eller direktion eller en nøgleperson, der gør sig skyldig i grove eller oftere gentagne ledelsessvigt, der medfører tab eller risiko for tab for virksomheden, de forsikrede eller investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for, at ledelsen af et forsikringsselskab har en strafferetlig sanktioneret pligt til at beskytte virksomheden dels mod selv at blive udsat for kriminalitet, dels mod at blive anvendt som et redskab i forbindelse med udenforstående aktørers kriminalitet. Det er herved forudsat, at ledelsen har en forpligtelse til at udgøre et bolværk mod kriminalitet, og at groft ledelsesmæssigt svigt heraf vil kunne straffes efter bestemmelsen. Selvom bestemmelsens 1. led om risiko for udsættelse for kriminalitet må antages at være indeholdt i den traditionelle forståelse af ledelsesansvaret, indeholder bestemmelsen på dette punkt en præcisering og et klarere hjemmelsmæssigt grundlag herfor, mens 2. led om udsættelse for væsentligt øget risiko for kriminalitet vil udvide grundlaget for strafansvar og afvige fra, hvad der almindeligvis vil være omfattet af et strafferetligt ledelsesansvar i dansk ret.

Det foreslåede vil dermed indebære, at grove eller oftere gentagne ledelsessvigt, der væsentligt øger risikoen for, at forsikringsselskabet udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet, efter omstændighederne vil være forbundet med strafansvar. Uanset at der således med bestemmelsens 2. pkt. lovfæstes en positiv strafsanktioneret handlepligt for ledelsen til at beskytte virksomheden mod at blive udsat for kriminalitet eller mod at blive anvendt som led i kriminalitet, bør det i sammenhæng hermed indgå i vurderingen, hvilke konkrete modforanstaltninger ledelsen efter omstændighederne med rimelighed burde have foretaget. Med hensyn til kriminalitet, der begås over for virksomheden, vil det være naturligt, at ledelsen skridter til politianmeldelse, eller som minimum tager konkrete skridt til at imødegå og bringe kriminaliteten til ophør, så snart ledelsen bliver bekendt hermed. Der foreligger dog ikke og foreslås heller ikke med bestemmelsen en pligt til at foretage politianmeldelse. Straffrihed efter den foreslåede bestemmelse vil ofte forudsætte, at ledelsen eller ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, foretager foranstaltninger, der sikrer, at virksomheden konkret ikke fortsat faciliterer og understøtter det pågældende kriminelle forhold, herunder f.eks. ved at bringe relevante kundeforhold til ophør. Sådanne foranstaltninger skal naturligvis foretages i nær tidsmæssig sammenhæng med det tidspunkt, hvor pågældende bliver orienteret om eller konstaterer de kriminelle forhold.

Det vil være en forudsætning for strafansvar efter bestemmelsen, at det konkrete ledelsessvigt kan kvalificeres som værende groft. Tilfælde, hvor der foreligger flere ledelsessvigt fra samme medlem af direktionen eller bestyrelsen, og forholdet efter en samlet bedømmelse af svigtene må vurderes at være groft, vil dog også være omfattet.

Ved "grove" ledelsessvigt forstås ledelsessvigt, der er af en betydelig alvorlighed eller et betydeligt omfang, eller hvor adfærden i øvrigt må vurderes som grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed. Eksempelvis handlinger og undladelser, der medfører, at selskabet bliver udnyttet til at gennemføre hvidvask eller anden økonomisk kriminalitet, eller at selskabet udsættes for en nærliggende risiko for dette, vil kunne være omfattet og straffes efter den foreslåede bestemmelse. Der vil også kunne foreligge et groft ledelsessvigt ved undladelse af at iværksætte relevante kontrolforanstaltninger over for konstateret åbenbar systematisk forsikringssvindel i skadessager, hvor en eller flere forsikringstagere anmelder skader, som ikke er sket.

Det bemærkes, at det ikke vil være en forudsætning for, at et ledelsessvigt kategoriseres som groft, at Finanstilsynet tidligere har udstedt et påbud eller påtalt samme eller lignende forhold i virksomheden. Men det må sædvanligvis antages at kunne tillægges betydning, hvis Finanstilsynet har udstedt et påbud eller påtalt samme eller lignende forhold i virksomheden, som beskrevet nærmere nedenfor. Derudover vil manglende opfølgning på væsentlige tilsynsreaktioner efter omstændighederne kunne indebære et groft ledelsessvigt.

Det må bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvilken betydning Finanstilsynets tilsynsaktiviteter, herunder tilsynsbesøg, skal tillægges ved vurderingen af ledelsens ansvar.

Tilregnelsskravet for strafansvar efter bestemmelsen er grov uagtsomhed.

Nedenfor opstilles nogle typetilfælde, der efter omstændighederne vil kunne aktualisere anvendelse af det foreslåede stk. 1, 2. pkt. Det bemærkes, at de anførte typetilfælde ikke skal forstås som en udtømmende angivelse af de tilfælde, der falder ind under den foreslåede bestemmelse.

Strafansvar vil kunne komme på tale i tilfælde, hvor ledelsen eller ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse, ikke har taget tilstrækkelige skridt til at imødegå åbenlyse og graverende operationelle risici eller ikke håndterer rapporterede operationelle hændelser forsvarligt med den konsekvens, at der opstår væsentlig øget risiko for, at selskabet udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor selskabet ikke har en beredskabsplan for væsentlige it-systemer, selvom selskabets drift i høj grad baserer sig på en sikker og robust it-infrastruktur. Manglende IT-risikostyring og håndtering af IT-risici vil således kunne være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Det samme gælder vedvarende manglende håndtering af omfattende cyberhændelser, der eksempelvis forhindrer forsikringstagere i at komme i kontakt med deres forsikringsselskaber i tilfælde af personskadesager i udlandet, navnlig hvis sådanne hændelser er indtruffet og ledelsen orienteret herom, uden at det har ført til nye tiltag.

Det vil også kunne udgøre et groft ledelsessvigt, hvis bestyrelsen ikke følger op på bemærkninger fra intern audit funktionen i revisionsprotokollen om væsentlige svagheder eller mangler i kontroller, der medfører en væsentlig øget risiko for, at selskabet kan blive udsat for besvigelser eller anden kriminalitet, eller følger for sent op på bemærkningerne, herunder på om bemærkningerne er blevet håndteret tilfredsstillende af den daglige ledelse.

Forsøg og medvirken kan straffes efter de almindelige regler i straffelovens §§ 21 og 23. Bestemmelsen vil således i kraft af den almindelige medvirkensregel i straffelovens § 23, stk. 1, også omfatte den, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til grove eller gentagne ledelsessvigt omfattet af den foreslåede bestemmelse. Står den pågældende selv uden for et særligt pligtforhold, som vedkommende medvirker til at krænke, vil straffen således også kunne nedsættes, jf. stk. 2.

Det bemærkes i den forbindelse, at der efter straffelovens § 50, stk. 2, vil være mulighed for at fastsætte en tillægsbøde som tillægsstraf til en frihedsstraf, hvis den pågældende ved ledelsessvigt har opnået eller tilsigtet at opnå økonomisk vinding for sig selv eller andre. Dette vil efter omstændighederne i praksis være relevant i tilfælde, hvor der ikke kan ske konfiskation, eller hvor tillægsbøde af andre grunde vil være at foretrække frem for konfiskation.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at personer, der er knyttet til et forsikringsselskab uden at være medlem af bestyrelsen eller direktionen eller i det daglige en del af den faktiske ledelse, og som groft uagtsomt eller forsætligt gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der medfører tab eller risiko for tab for virksomheden, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i den finansielle virksomhed, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 373, stk. 7, 1. pkt., 2. led, for så vidt angår virksomheder og personer uden for ledelsen.

Bestemmelsen vil indebære, at personer, der er knyttet til et forsikringsselskab uden at være medlem af bestyrelsen eller direktionen eller i det daglige en del af den faktiske ledelse, vil kunne straffes efter bestemmelsen, hvis der ved grov eller

ofte gentaget forsømmelse eller skødesløshed påføres virksomheden, de forsikrede eller investorer i den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab.

En person anses som knyttet til forsikringsselskabet, når modtageren af oplysningerne har en berettiget forventning om, at den pågældende person repræsenterer forsikringsselskabet. Det er ingen betingelse, at der f.eks. er tale om et egentligt ansættelsesforhold, eller at den pågældende skal være medlem af bestyrelsen. Der er herved ikke tilsigtet ændringer i den personkreds, som vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i forhold til, hvem der er omfattet af den gældende bestemmelse i § 373, stk. 7, 1. pkt., 2. led. Der kan ved vurderingen af begreberne forsømmelse og skødesløshed drages paralleller til straffelovens § 157, der kriminaliserer tilsvarende grov eller oftere gentagen uønsket adfærd for personer, der virker i offentlig tjeneste.

Personer, der er medlem af bestyrelsen eller direktionen eller i det daglige en del af den faktiske ledelse, er ikke omfattet af bestemmelsen, da disse personer vil være omfattet af det foreslåede stk. 1. De personer, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse af selskabet, selvom de ikke er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen, er eksempelvis en skadesforsikringsdirektør med ansvar for antagelse af forsikringer, herunder fastsættelse af præmier og særlige vilkår. Ansatte, der er nøglepersoner, fordi de varetager en nøglefunktion, der er vigtig for forsikringsselskabets drift, jf. § 64 d, stk. 1 og § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., men ikke er en del af den faktiske ledelse, vil ikke være omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, men vil kunne ifalde strafansvar efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 om personer, der er knyttet til en finansiell virksomhed.

Det afgørende for vurderingen af, om den pågældende ansatte i et forsikringsselskab vil skulle anses for at være en del af den faktiske ledelse, er, om den ansatte træffer beslutninger eller medvirker til at træffe beslutninger af forretningsmæssig og strategisk karakter, der har en væsentlig betydning for virksomhedens drift. En ansat med ansvar for et væsentligt forretningsområde eller for et område af væsentlig betydning for virksomhedens drift, eksempelvis en økonomidirektør, vil skulle anses som et medlem af den faktiske ledelse. Herudover vil eksempelvis en ansat, der på ledelsesniveau medvirker til at træffe beslutninger på baggrund af bestyrelsens strategiske mål eller på ledelsesniveau medvirker til at sikre, at bestyrelsens vedtagne politikker og retningslinjer implementeres i virksomhedens daglige drift, skulle anses som et medlem af den faktiske ledelse.

Også ansatte, der fejlagtigt ikke er identificeret som nøglepersoner, er omfattet af det foreslåede stk. 1, hvis vedkommende indgår i den faktiske ledelse. Ansatte i finansielle virksomheder, som ikke har pligt til at identificere nøglepersoner er således omfattet, hvis de er en del af den faktiske ledelse af virksomheden. Eksempelvis medlemmer af den faktiske ledelse i et gruppe 2-forsikringsselskab.

Der vil kunne være tale om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, hvis den ansvarlige for en nøglefunktion, f.eks. den ansvarlige for aktuarfunktionen, intern audit, den compliance-ansvarlige eller den ansvarlige for risikostyringsfunktionen forsømmer at rapportere nødvendige advarsler til bestyrelsen og direktionen om betydelige risici for virksomheden, som ikke er taget højde for i virksomhedens risikostyring.

Tilsidesættelse af f.eks. politikker for forsikringsmæssige risici i skades- eller livsforsikringsselskaber, hvor overdreven risikotagning kan indebære en øget tabsrisiko.

Hvis en policechef, salgsdirektør eller underwriting-ansvarlig eksempelvis accepterer en stor bygningsbrandforsikring, der ligger uden for mandatet i politikken for forsikringsmæssige risici, og forsømmer at afdække risikoen med reassurance, kan dette medføre en øget tabsrisiko. Selv hvis vedkommende har husket at afdække risikoen med reassurance, kan der være øget tabsrisiko, hvis selskabet ikke råder over kvalificerede medarbejdere til at håndtere skadesbegivenheder i en størrelse som den i eksemplet forsikrede bygningsbrand.

I politikken for investeringsområdet tager bestyrelsen stilling til, hvilke aktiver, der må investeres i og hvor mange midler, der må investeres i hver aktivklasse. Dette giver en risikoprofil, som bestyrelsen har fundet acceptabel. Overskrider den investeringsansvarlige grænserne i politikken for investeringsområdet uden bestyrelsens accept, vil der efter omstændighederne kunne foreligge et groft ledessvigt. Det samme vil kunne være tilfældet, hvis der alene investeres i illikvide aktiver, hvorved selskabet risikerer ikke at kunne betale sine løbende forpligtelser.

Grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed vil eksempelvis kunne foreligge, hvis en person, der er knyttet til selskabet uden at være medlem af bestyrelsen eller direktionen gentagne gange tilsidesætter virksomhedens interne retningslinjer og instrukser.

Tilregnelskravet for strafansvar efter stk. 2 er grov uagtsomhed. Det bemærkes at kravet om grov uagtsomhed harmonerer med, at den strafbare adfærd i sig selv skal være af en vis grovhed. Det bemærkes yderligere, at tab på konkrete forsikringsdækninger eller investeringer er en uundgåelig og helt naturlig konsekvens af driften af et forsikringsselskab. Risiko for tab er uvægerligt forbundet med det at drive forretning, herunder ikke mindst på det finansielle område. Det gælder uanset, om der er tale om tab på en enkelt forsikringstager, en kreditor eller en investering. Det er ikke hensigten med den foreslåede straffebestemmelse, at der fremover ikke skal kunne tages risici eller udvikles forretningsmodeller, som indebærer risiko for tab. Det er derimod hensigten, at det kan være forbundet med strafansvar, hvis der i forsikringsselskaber tages risici, der klart går ud over, hvad der er forsvarligt set i forhold til den risiko, der ligger i den forretningsmodel, som selskabet drives efter, jf. herved bl.a. § 70, stk. 1, nr. 1.

Det er med bestemmelsen ikke hensigten, at der foretages en indskrænkning af det almindelige medvirkensansvar efter straffelovens § 23, jf. herved straffelovens § 2. Det beror således på en konkret vurdering efter straffelovens § 23, om og i hvilket omfang personer, der falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde, som følge af manglende tilknytning til forsikringsselskabet, kan ifalde et strafansvar for medvirken, der i givet fald formentlig typisk må rubriceres som medvirken til overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i stk. 1. Det kan dog endvidere ikke udelukkes, at der kan opstå en situation, hvor personer, der ikke er omfattet af stk. 2, medvirker til overtrædelse af også denne bestemmelse, jf. herved forudsætningsvis straffelovens § 23, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en person A med den fornødne tilknytning til forsikringsselskabet har rådført sig med en udenforstående B om virksomhedens uhensigtsmæssige og meget risikofyldte forretningsmodel. Såfremt A og B sammen bliver enige om ikke at foretage sig noget, herunder f.eks. ved at advisere bestyrelsen, kan begge personer efter omstændighederne ifalde et strafansvar for overtrædelse af den foreslåede stk. 2, såfremt undladelsen efter omstændighederne har karakter af en grov forsømmelse. A's ansvar vil i denne situation være en direkte overtrædelse af den foreslåede stk. 2, mens B's overtrædelse må kategoriseres som medvirken hertil.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at det samme gælder for ansatte med ansvar for en nøglefunktion, hvis forsømmelsen eller skødesløsheden medfører væsentlig øget risiko for, at selskabet udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet.

Det foreslåede vil indebære, at de ansatte, der i henhold til § 64 d, stk. 1, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., har ansvaret for en nøglefunktion, vil kunne straffes i tilfælde af grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, der medfører væsentlig øget risiko for, at virksomheden udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet.

Det foreslåede vil dermed indebære, at, grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed, der væsentligt øger risikoen for, at virksomheden udsættes for eller anvendes som led i kriminalitet, efter omstændighederne vil være forbundet med strafansvar. Uanset at der således med bestemmelsens 2. pkt. lovfæstes en positiv strafsanktioneret handlepligt for en ansat med ansvar for en nøglefunktion til at beskytte virksomheden mod at blive udsat for kriminalitet eller mod at blive anvendt som led i kriminalitet, bør det i sammenhæng hermed indgå i vurderingen, hvilke konkrete modforanstaltninger den pågældende efter omstændighederne med rimelighed burde have foretaget. I forbindelse med kriminalitet, der begås over for selskabet, vil det være naturligt at skride til politianmeldelse eller som minimum tage konkrete skridt til at imødegå og bringe kriminaliteten til ophør, så snart den pågældende bliver bekendt hermed. Der foreligger dog ikke og foreslås heller ikke med bestemmelsen en pligt til at foretage politianmeldelse. Straffrihed efter den foreslåede bestemmelse vil ofte forudsætte, at den ansatte med ansvar for en nøglefunktion, foretager foranstaltninger, der sikrer, at selskabet konkret ikke fortsat faciliterer og understøtter det pågældende kriminelle forhold. Sådanne foranstaltninger skal naturligvis foretages i nær tidsmæssig sammenhæng med det tidspunkt, hvor den pågældende bliver orienteret om eller konstaterer de kriminelle forhold.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede 1. pkt., hvorefter en person, der er knyttet til et forsikringsselskab uden at være medlem af bestyrelsen eller direktionen, eller i det daglige en del af den faktiske ledelse, og som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der medfører tab eller risiko for tab for

forsikringsselskabet, de forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for, at ansatte med ansvar for en nøglefunktion i forsikringsselskabet har en strafferetlig sanktioneret pligt til at medvirke til at beskytte selskabet dels mod selv at blive udsat for kriminalitet, dels mod at blive anvendt som et redskab i udenforstående aktørers kriminalitet. Det er herved forudsat, at ansatte med ansvar for en nøglefunktion har en forpligtelse til at understøtte ledelsens arbejde med at beskytte virksomheden mod kriminalitet, og at grov forsømmelse eller skødesløshed i forbindelse hermed vil kunne straffes efter bestemmelsen.

Det vil være en forudsætning for strafansvar efter bestemmelsen, at den konkrete forsømmelse eller skødesløshed kan kvalificeres som værende grov. Situationer, hvor der foreligger flere tilfælde af forsømmelse eller skødesløshed fra samme ansatte med ansvar for en nøglefunktion, og forholdet ud fra samlet bedømmelse vurderes at være groft, vil dog også være omfattet.

Det foreslås i *stk. 3*, at forsikringsselskaber og personer, der er knyttet til forsikringsselskabet, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende virksomheden til offentlige myndigheder, offentligheden, til noget selskabsorgan, forsikrede eller investorer i forsikringsselskabet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 1, eller den øvrige lovgivning.

Bestemmelsen omfatter forsikringsselskaber og alle, der er knyttet til virksomheden. En person anses som knyttet til selskabet, når modtageren af oplysningerne har en berettiget forventning om, at den pågældende person repræsenterer selskabet. Det indebærer, at både personkredsen omfattet af den foreslåede stk. 1 og den foreslåede stk. 2 vil være omfattet af bestemmelsen. Det er ingen betingelse, at der f.eks. er tale om et egentligt ansættelsesforhold, eller at den pågældende skal være medlem af bestyrelsen. Der er herved ikke tilsigtet ændringer i den personkreds, som vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i forhold til, hvem der er omfattet af den gældende bestemmelse i § 373, 1. pkt., 1. led.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglerne i straffeloven om urigtige og vildledende oplysninger til offentlige myndigheder og til offentligheden.

Det følger således af straffelovens § 162, at den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke den pågældende er pligtig at afgive forklaring, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Bestemmelsen omfatter både skriftlige og mundtlige forklaringer, men forudsætter samtidig, at en fysisk person er forpligtet til at afgive forklaring til eller for en offentlig myndighed. Et eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde er retsplejelovens § 497, stk. 1, om fyldestgørelsesobjekter afgivet af skyldneren under fogedforretninger. Forpligtelsen til at give Finanstilsynet oplysninger påhviler imidlertid efter den finansielle lovgivning selskaberne, dvs. de juridiske personer, jf. eksempelvis § 347, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed, hvorefter bl.a. forsikringsselskaber skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Endvidere følger det af straffelovens § 163, at den, som i øvrigt til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, skriftligt eller ved andet læsbart medie afgiver urigtig erklæring eller bevidner noget, som den pågældende ikke har viden om, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Omfattet af bestemmelsen er oplysninger til brug i retsforhold, hvilket omfatter urigtige oplysninger fra en borger eller virksomhed til en offentlig institution. Der skal endvidere være tale om oplysninger, som er urigtige eller bevidst vildledende. Bestemmelsen vil således efter omstændighederne kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor en finansiell virksomhed forsætligt afgiver urigtige oplysninger til Finanstilsynet på et skriftligt grundlag. Som følge af maksimumstraffen på fængsel i 4 måneder er forældelsesfristen for strafansvaret imidlertid 2 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, vil således supplere straffelovens § 163. Strafansvar efter den foreslåede bestemmelse vil dog – udover hvad der er omfattet af straffelovens § 163 – også omfatte urigtige oplysninger afgivet til offentligheden, til noget selskabsorgan, de forsikrede eller investorer i den forsikringsselskabet og dermed ikke blot oplysninger givet til Finanstilsynet eller andre offentlige myndigheder. Endvidere vil et strafansvar efter bestemmelsen først forældes 5 år efter tidspunktet for afgivelsen af de urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 373, stk. 8, hvorefter

forældelsesfristen for overtrædelse af bestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af denne lov er 5 år.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 373, stk. 7, 1. pkt., 1. led.

Til § 318

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Stk. 8 fastlægger, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser m.v., er fem år, jf. dog stk. 39. I stk. 9 er forældelsesfristen for overtrædelse af de nævnte bestemmelser er 10 år.

Bestemmelserne foreslås videreført med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med de foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter og forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden - oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - udover tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det foreslås i *stk. 2*, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser, bestemmelser i forordninger, hvor der i denne lov er fastsat regler om strafansvar, eller regler udstedt i medfør af loven skal være fem år, jf. dog stk. 3.

Det følger af straffelovens § 93, stk. 1, at forældelsesfristen, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i et år for overtrædelsen, er to år, og at forældelsesfristen, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i fire år for overtrædelsen, er fem år.

Det følger af den foreslåede § 312, stk. 2, at straffen for overtrædelse af § 14, stk. 1, § 37, 2. pkt., § 38, stk. 1-4, § 47, 2. pkt., § 54, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1 og 6, § 62, 1. pkt., § 63, stk. 1, §§ 64 og 82, § 84, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 87, stk. 1, §§ 91 og 92, § 94, stk. 1, 2 og 4, § 96, stk. 1, § 97, stk. 1-4, § 98, stk. 1 og 2, § 99, § 101, stk. 1, § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 105, stk. 3, § 106, § 111, § 118, stk. 1-3, §§ 120 og 121, § 128, stk. 3, jf. § 105, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 139, § 154, stk. 1-3, § 155, stk. 1, § 156, stk. 1 og 4, § 158, stk. 1, § 159, stk. 1, § 160, stk. 1, § 165, stk. 1, § 173, stk. 1 og 2, §§ 188, 189 og 194, § 195, stk. 1, § 200, stk. 1, § 223, stk. 1 og 4, § 224, stk. 1, § 225, stk. 1, § 258, stk. 1, § 269, stk. 2, og § 334, stk. 1, 2 og 4, artikel 6, 7, 9, 18-26 og 26 b-26 e, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238/ af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt ikke kan overstige fængsel i 4 måneder. For disse bestemmelser er der tale en frist, der er længere end den generelle regel, der følger af straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1.

Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Da Finanstilsynets undersøgelser ofte sker med mere end to års intervaller, kan der være indtruffet forældelse ved opdagelsen af disse overtrædelser, såfremt der ikke gælder en forlænget forældelsesfrist.

Det følger af forslaget § 314, at straffen er op til to års fængsel, hvis et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, undlader at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Forældelsesfristen for overtrædelse af § 314, stk. 1, er således den samme, som følger af den generelle regel i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2.

Det følger af forslaget § 314, stk. 2, at straffen er op til 2 års fængsel, for personer, der er knyttet til et forsikringsselskab, eller en forsikringsholdingvirksomhed, og som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for virksomheden eller indskyderne, de forsikrede eller obligationsejerne eller andre investorer i forsikringsselskabet, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Forældelsesfristen for overtrædelse af § 314, stk. 2, er således den samme, som følger af den generelle regel i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at forældelsesfristen skal være 10 år for overtrædelse af lovens § 14, stk. 1, § 95, stk. 1-4, § 111, § 118, stk. 1-3, § 133, § 139, § 140, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., § 153, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 154, stk. 1 og 5, § 155, stk. 1, § 156, stk. 1 og 4, § 158, stk. 1, § 159, stk. 1, § 173, stk. 1 og 2, § 180, stk. 2, §§ 183 og 184 § 185, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 187, 1. pkt., § 193, stk. 3 og 7, § 219, stk. 1, 3 og 5, § 223, stk. 1 og 4, § 224, stk. 1, § 225, stk. 1, § 269, stk. 2, § 273, stk. 3 og 6, § 333, stk. 1, 2 og 4, eller artikel 6, stk. 1, artikel 10, stk. 1, artikel 14, stk. 1, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Fælles for de anførte bestemmelser i forslaget er, at de enten er grove derved, at deres overtrædelse kan have alvorlige økonomiske konsekvenser for en virksomhed, indskyderne, investorerne m.v., eller bestemmelserne kan være karakteriseret ved, at de er alvorlige og vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med.

Dette kan skyldes, at en konstatering af en overtrædelse ofte vil kræve gennemgang af omfattende materiale og længerevarende undersøgelser. Som eksempel på overtrædelse, der er særligt grov, kan nævnes manglende tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed efter det foreslåede § 14.

Det er således hensigten, at den foreslåede forældelsesfrist skal medvirke til at sikre en øget og styrket håndhævelses- og sanktioneringsmulighed over for både grove overtrædelser, men også overtrædelser, som isoleret set ikke nødvendigvis er meget alvorlige, men som kan være vanskelige for Finanstilsynet at føre et effektivt tilsyn med.

Til § 319

Det følger af § 373 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget. Jf. stk. 2 gælder, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder anvendelse på bødeforelæg. Stk. 3 fastlægger, at forfølgning bortfalder, hvis bødeforelægget vedtages.

Den eksisterende bemyndigelse i § 373 a i lov om finansiel virksomhed er udnyttet i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område.

§ 373 a, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed foreslås videreført i lov om forsikringsvirksomhed med redaktionelle ændringer. Der er ikke tilsigtet materielle ændringer ved de foreslåede bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis

den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes til at udstede en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område, hvis der bliver behov herfor. Indtil da foreslås det i lovforslagets § 321, at den gældende bekendtgørelse videreføres.

Det forudsættes, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser alene anvendes til at give Finanstilsynet mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ved overtrædelse af de bestemmelser, der er nærmere angivet i bekendtgørelsen, hvor overtrædelserne generelt er ensartede og ukomplicerede og uden bevismæssige tvivsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Overtrædelserne skal generelt være klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, skal være uden skønsmæssige elementer af betydning.

Det indebærer, at administrative bødeforelæg alene kan bruges ved bagatelagtige overtrædelser af lov om finansiell virksomhed, da det her er muligt, at bøden kan fastsættes efter en fast takst alt efter virksomhedens årsomsætning.

Taksten foreslås fastsat efter nedenstående skemaer for henholdsvis juridiske og fysiske personer.

Skema: Bøder for juridiske personer

	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 1	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 2	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 3	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 4	Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 5
Nettoomsætning	- 50. mio. kr.	+ 50 mio. kr. – 100 mio. kr.	+ 100 mio. kr. – 1 mia. kr.	+ 1 mia. kr. – 10 mia. kr.	+ 10 mia. kr.-100 mia. kr.
Bøde for bagatelovertrædelser for virksomheder	10.000 kr.	20.000 kr.	30.000 kr.	40.000 kr.	50.000 kr.

Skema: Bøder for fysiske personer

Bøde for bagatel-overtrædelser for fysiske personer	5.000 kr.
---	-----------

Bagatelovertrædelser er tilfælde, hvor den konkrete overtrædelse alene har haft en formel karakter. Bagatelagtige overtrædelser kan efter omstændighederne eksempelvis være fejl i formalia, samt fejl i eller manglende interne procedurer og forretningsgange, modeller for beregning af kapital m.v.

Som et eksempel kan nævnes, at formanden for bestyrelsen i et forsikringsselskab i sin beretning for generalforsamlingen ikke redegør for aflønningen af bestyrelsen og direktionen i det foregående regnskabsår og om den forventede aflønning i indeværende og kommende regnskabsår.

Det vil næppe kunne udelukkes, at der vil kunne opstå konkrete tilfælde, hvor overtrædelse bestemmelse, der kan afsluttes ved et bødeforelæg, alligevel ikke kan anses for ukomplicerede og uden bevismæssige tvivsspørgsmål, eller hvor der kan rejses tvivl om det rette sanktionsniveau. Det forudsættes, at Finanstilsynet i så fald vil overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning frem for at udstede et bødeforelæg.

Det forudsættes, at en udvidelse af det nugældende anvendelsesområde for ordningen med administrative bødeforelæg skal ske efter forhandling med Justitsministeriet, som kan inddrage National Enhed for Særlig Kriminalitet og Rigsadvokaten i overvejelserne.

En betingelse for, at sagen kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Hvis den

pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet, overgår sagen til National Enhed for Særlig Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift, og om at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at reglerne i retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, om krav til indholdet af et anklageskrift, finder tilsvarende anvendelse på tilkendegivelser efter det foreslåede stk. 1.

Et administrativt bødeforelæg udstedt af Finanstilsynet vil således skulle opfylde retsplejelovens krav til et anklageskrift. Det indebærer, at et administrativt bødeforelæg vil skulle indeholde oplysninger om vedkommendes navn, adresse og person- eller CVR-nummer, det forhold, der udstedes bødeforelæg for, den regel, der vurderes at være overtrådt, forbrydelsens kendetegn, som de fremgår af reglen, straffehjemlen, og en kort beskrivelse af det forhold, der udstedes et administrativt bødeforelæg for mv.

Endvidere indebærer det foreslåede, at det skal fremgå af det administrative bødeforelæg, at den virksomhed eller person, bødeforelægget udstedes over for, ikke har pligt til at udtale sig om sagen, jf. retsplejelovens § 752, stk. 1, 1. pkt., og selvinkrimineringsforbuddet i § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter.

Det foreslås i *stk. 3*, at vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpanthning.

Til § 320

Den foreslåede § 320 indeholder regler om lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *§ 320, stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2023.

Det foreslås i *§ 320, stk. 2*, at § 141, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 142-146 og § 151 træder i kraft den 1. januar 2024. Herved sikres en passende periode til tilpasning af den gældende aflønningsbekendtgørelse som følge af, at en række aflønningsreglerne i aflønningsbekendtgørelsen samles i lovens kapitel 12 og 13.

Til § 321

Den foreslåede § 321 er en overgangsbestemmelse.

Det foreslås i *§ 321*, at regler fastsat i medfør af § 1, stk. 3, § 6, § 13, stk. 6, § 18, stk. 1 og 3, § 19, stk. 2, § 20, stk. 3, § 21, stk. 6, § 23, stk. 1 og 6, § 37, § 42, § 43, stk. 2, 3, 7 og 9, § 56, § 60, stk. 4, § 60 a, stk. 2, § 61, stk. 9, § 64 b, stk. 3, § 65, stk. 2, § 70, stk. 6, § 71, stk. 2, § 72 b, stk. 6, §§ 77 og 77 i § 81 b, stk. 4, § 85 a, stk. 4, § 108, stk. 6, § 126 b, stk. 5, § 126 c, stk. 6, § 126 e, stk. 5 og 6, § 126 g, stk. 2, § 128, stk. 2 og 3, § 128 a, § 143, stk. 1, nr. 1-3, § 167, stk. 6, § 175 b, stk. 9 og 10, § 181, stk. 1, § 183, stk. 6, § 188, stk. 3, § 192, § 195, stk. 3, § 196, § 199, stk. 12 og 13, § 205, stk. 1, § 242, § 248, stk. 2, § 248 a, stk. 5, § 248 b, stk. 3, § 283, stk. 3, § 305, stk. 1, § 336 a, stk. 4, §§ 343 r, 343 æ, 347 a, 371, 372 a og 373 a, § 373, stk. 4, 5 og 9, og § 417 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 3, stk. 2-4, § 8, § 20, stk. 2, § 27, stk. 3, § 29, stk. 3, § 30, stk. 7, § 31, § 32, stk. 4, § 40, stk. 4, § 60, § 66, § 67, stk. 2-4, § 70, stk. 2, § 74, stk. 4, § 77, stk. 2, § 87, stk. 2, § 95, stk. 5, § 96, stk. 2, § 109, stk. 4, § 133, stk. 2, § 135, stk. 6, § 140, stk. 5, §§ 152 og 153, § 154, stk. 6, § 155, stk. 7, § 157, stk. 2, § 158, stk. 4 og 5, § 160, stk. 2, § 161, § 162, stk. 1, nr. 1-3, § 164, stk. 3, § 166, stk. 9 og 10, § 172, stk. 1, § 185, stk. 3, § 189, stk. 3, § 190, § 193, stk. 13 og 14, §§ 196 og 218, § 219, stk. 6, § 223, stk. 5, § 224, stk. 3, § 225, stk. 2, §§ 248, 258, 301, 305, 308, 319 og § 332, stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at bekendtgørelser udstedt i medfør af de opregnede bestemmelser i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelserne enten udgår af lov om finansiel virksomhed eller både vil være eksisterende i lov om finansiel virksomhed og i denne lov.

Det betyder, at bl.a. bekendtgørelse nr. 1260 af 29. november 2019 om registrering af aktiver i livsforsikringsselskaber, tværgående pensionskasser og firmapensionskasser, der er udstedt i medfør af § 199, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed fortsat vil være gældende for forsikringsselskaber m.v. indtil bekendtgørelsen ophæves eller afløses af nye regler, der er udstedt i medfør af lovforslagets § 193, stk. 13.

Til § 322

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

I § 322 foreslås, at for ansatte, der inden den 1. januar 2016, varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 128, stk. 1, finder § 105, stk. 1 og 2, alene anvendelse på forhold, der er opstået den 1. januar 2016 eller senere.

Bestemmelsen viderefører en overgangsbestemmelse, der blev vedtaget ved gennemførelsen af Solvens II-direktivet ved § 3, stk. 5, i lov nr. 308 af 28. marts 2015. Med gennemførelsen af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, med de ændringer, der følger af lov nr. 1563 af 15. december 2015, indførtes egnetheds- og hæderlighedskravene til gruppe 1-forsikringsselskabers nøglepersoner. Det blev i den forbindelse vurderet, at det ville være et stort indgreb, hvis disse regler gjaldt fuldt ud. Som følge heraf blev der indsat en overgangsbestemmelse, hvorefter ansatte, som den 1. januar 2016 varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebar, at de vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 64 d, i lov om finansiel virksomhed, som videreført ved dette lovforslags § 128, stk. 1, ikke var omfattet af kravene i § 64, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed, som videreført ved dette lovforslags § 105, stk. 1.

De samme hensyn må antages fortsat at være gældende, hvorfor kravene fortsat ikke skal finde anvendelse for disse personer.

Bestemmelsen fastsætter således, at ansatte, som den 1. januar 2016 varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at de vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af dette lovforslags § 128, stk. 1, ikke er omfattet af kravene i dette forslags § 105, stk. 1. Den regulering, som med dette lovforslags § 105, skal gælde for disse medarbejdere vil gælde fuldt ud for ansatte, som identificeres som nøglepersoner efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2023.

Ansatte, der den 1. januar 2016 varetog en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som medfører, at de pågældende vil skulle identificeres som nøglepersoner i medfør af dette lovforslags § 128, stk. 1, vil derfor ikke skulle egnetheds- og hæderlighedsvurderes i medfør af dette lovforslags § 105, stk. 1. Derved sikres det, at disse personer kan fortsætte i deres stillinger, uanset at de på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke måtte opfylde betingelserne. Konsekvensen ville i modsat fald være, at en nøgleperson kunne miste sin stilling i de tilfælde, hvor denne er dømt for en strafbar overtrædelse eller gået konkurs, jf. lovforslagets § 105, stk. 1, nr. 3 og 4, før lovens ikrafttræden.

Finanstilsynet vil kunne påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der varetager en stilling, der ved lovforslagets ikrafttræden medfører, at personen identificeres som nøgleperson i medfør af den foreslåede § 128, stk. 1, hvis vedkommende efter lovens ikrafttræden bliver pålagt strafansvar, går konkurs eller i øvrigt ikke opfylder kravene i forslags § 105, stk. 1, nr. 2-6.

Hvis en ansat i et gruppe 1-forsikringsselskab, der var identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed den 1. januar 2016, efterfølgende skifter til anden stilling som nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab, skal den pågældende egnetheds- og hæderlighedsvurderes i medfør af forslags § 105, stk. 1, i forhold til den nye stilling. Dette gælder, uanset at der er tale om en stilling i samme gruppe 1-forsikringsselskab.

De pågældende nøglepersoner er derudover omfattet af oplysningspligten efter lovforslagets § 105, stk. 2, jf. § 128, stk. 2. Dette indebærer, at hvis en nøgleperson eksempelvis bliver dømt for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, da har nøglepersonen pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. Nøglepersonen skal i den forbindelse selv vurdere, om den idømte straf giver anledning til, at der er risiko for, at nøglepersonen ikke kan varetage sin stilling på betryggende vis fremadrettet. På baggrund af nøglepersonens underretning til Finanstil-

synet, foretager Finanstilsynet en vurdering af, om domfældelsen giver anledning til at antage, at den pågældende ikke længere vil kunne varetage sit hverv på betryggende vis.

Til § 323

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Bestemmelsen viderefører § 14, stk. 10, i lov nr. 1440 af 23. december 2014, for de dele, der er relevante for forsikringsselskaber. § 14, stk. 10, i lov nr. 1440 af 23. december 2014 fastsætter, at krav til gennemførelse af grundkursus for bestyrelsesmedlemmer, som fastsat i § 64 b i lov om finansiel virksomhed ved § 1, nr. 7, i lov nr. 1440 af 23. december 2014, alene gælder for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, der vælges efter ikrafttræden af § 64 b. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. januar 2017, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 1424 af 29. november 2016 om grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

Det følger af bemærkningerne til § 14, stk. 10, i lov nr. 1440 af 23. december 2014, at kravet om gennemførelse af grundkursus heller ikke gælder for personer, der er undtaget krav om gennemførelse af grundkursus, jf. § 64 d i lov om finansiel virksomhed, jf. § 14, stk. 10, i lov nr. 1440 af 23. december 2014, hvis bestyrelsesmedlemmet genvælges efter ikrafttrædelse af § 64 d.

Det foreslås i § 323, at for bestyrelsesmedlemmer, som er indtrådt i bestyrelsen i et forsikringsselskab inden den 1. januar 2017, finder § 109 ikke anvendelse.

Lovforslagets § 109 fastsætter regler for, at bestyrelsesmedlemmer i et forsikringsselskab skal gennemføre et grundkursus.

Den foreslåede § 323 medfører, at krav om gennemførelse af grundkursus alene gælder for medlemmer af bestyrelsen i et forsikringsselskaber, der vælges efter 1. januar 2017. Kravet om grundkursus gælder således ikke for personer, der er valgt til bestyrelsen på tidspunkt 1. januar 2017, og heller ikke ved genvalg af disse personer efter 1. januar 2017.

Til § 324

Den gældende § 395 i lov om finansiel virksomhed fastlægger i en overgangsbestemmelse, at visse retningslinjer aftalt i medfør af § 29 i markedsføringsloven fortsat skal finde anvendelse til de ophæves eller afløses.

Bestemmelsen foreslås videreført med redaktionelle ændringer og sproglige tilpasninger.

Den foreslåede § 324 er en overgangsbestemmelse.

Det foreslås i § 324, at retningslinjer, som er aftalt i medfør af § 29 i markedsføringsloven inden den 1. januar 2004 fortsat finder anvendelse for forsikringsselskaber, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt af erhvervsministeren i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed eller § 67, stk. 2, i denne lov.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at de retningslinjer, der er aftalt i medfør af markedsføringsloven inden lovens ikrafttræden, gælder indtil det tidspunkt, hvor de ophæves, eller der udstedes nye retningslinjer af erhvervsministeren.

Til § 325

Den foreslåede § 325 er en overgangsbestemmelse.

Det foreslås i § 3254, at lovens kapitel 17 ikke gælder for forsikringsselskabers, finansielle holdingsselskabers og forsikringsholdingvirksomheders regnskabsaflæggelse og regnskabsindberetning for regnskabsåret 2023. For dette regnskabsår finder kapitel 13 i lov om finansiel virksomhed anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse tager hånd om, at denne lov har en ikrafttrædelsesdato midt i et regnskabsår, hvorefter regnskabsaflæggelse og regnskabsindberetning for regnskabsåret 2023 skal ske i henhold til kapitel 13 i lov om finansiel virksomhed.

Regnskabsaflæggelse og regnskabsindberetning for regnskabsåret 2024 og derefter skal ske i henhold til denne lov.

Til § 326

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Det følger af § 10, stk. 1, i aflønningsbekendtgørelsens, jf. bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019, at et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab skal sikre, at virksomhedens aflønningsstrukturer i forbindelse med udøvelse af forsikringsdistribution ikke strider mod virksomhedens forpligtelse til at handle i kundens bedste interesse, herunder god skik reglerne i § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det samme gør sig gældende for aflønning, jf. § 5, stk. 2, som virksomheden modtager med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution.

Det følger af § 10, stk. 2, at et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab må ikke indføre aflønningsordninger eller salgsmål, som tilskynder virksomheden eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når virksomheden udbyder et andet produkt, der dækker kundens behov bedre.

Det følger af § 10, stk. 3, at et gruppe 1-forsikringsselskab og et gruppe 2-forsikringsselskab, der udøver forsikringsdistribution gennem en accessorisk forsikringsformidler, jf. § 2, stk. 1, nr. 5, i lov om forsikringsformidling, der udelukkende distribuerer forsikringer, som er undtaget fra lov om forsikringsformidling, jf. § 1, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, skal sikre, at den pågældende accessoriske forsikringsformidler har passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på, at denne overholder stk. 1 og 2.

Det følger af § 10, stk. 4, at stk. 1-3 finder ikke anvendelse på forhold omfattet af kollektiv overenskomst, som iagttager principperne i stk. 1 og 2.

Reglerne blev indført i bekendtgørelsen ved ændringsbekendtgørelse nr. 477 af 30. maj 2018.

Det følger af ændringsbekendtgørelsens § 1, nr. 7, at reglerne alene finder anvendelse på aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornyes efter ændringsbekendtgørelsens ikrafttræden. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. oktober 2018.

Det foreslås i *stk. 1*, at § 149, § 150, stk. 2-5, og § 151 i lov om forsikringsvirksomhed finder anvendelse på aftaler om fratrædelsesordninger til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, som endnu ikke er aktualiseret på lovens ikrafttrædelsestidspunkt, jf. § 320.

Det foreslåede indebærer, at udbetalingskravene til fratrædelsesordninger i § 149, § 150, stk. 2-5, og § 151 finder anvendelse på aftaler om fratrædelsesordninger til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der er indgået, men som endnu ikke er aktualiseret som følge af direktionsmedlemmets fratrædelse.

En aftale om fratrædelsesordning anses for aktualiseret på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse, hvis modtageren heraf er under opsigelse eller er fratrådt på dette tidspunkt.

I de tilfælde, hvor det indgår som et vilkår i en allerede indgået aftale om fratrædelsesordning til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, at udbetalingen af fratrædelsesordningen kapitaliseres og udbetales samlet på tidspunktet for vedkommendes fratrædelse, skal aftalen revideres således, at udbetalingskravene i § 149 og § 150, stk. 2-5, respekteres i aftalen.

For så vidt angår aftaler om fratrædelsesordninger til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der er aktualiseret som følge af vedkommendes fratrædelse på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse, finder de foreslåede udbetalingskrav i § 149, § 150, stk. 2-5, og § 151 ikke anvendelse. Fratrædelsesordninger, som er aktualiseret på tidspunktet for lovens ikrafttræden kan således udbetales i henhold til de gældende aftaler. Heller ikke virksomhedernes mulighed for at indstille udbetalingen eller kræve tilbagebetaling af allerede udbetalt fratrædelsesgodtgørelse vil finde anvendelse på disse aftaler.

Aftaler om fratrædelsesordninger til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab og en forsikringsholdingvirksomhed er således omfattet af de gældende aflønningsregler, hvor fratrædelsesgodtgørelser behandles som variabel løn, jf. dette lovforslags § 148, hvis ikke betingelserne for undtagelse i § 21, stk. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

Hensigten med, at de foreslåede regler om udbetaling af fratrædelsesordninger skal finde anvendelse på eksisterende aftaler er, at direktørkontrakter ikke altid vil blive genforhandlet løbende under direktørens ansættelse, og at aftalerne vil kunne bestå uændret i mange år frem i tiden. Den foreslåede overgangsbestemmelser er således nødvendig for at sikre, at de foreslåede bestemmelser får en reel effekt fra lovens ikrafttrædelsestidspunkt og ikke først mange år ude i fremtiden.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 150, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, finder anvendelse på aftaler om fratrædelsesgodtgørelser til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden.

Det foreslåede indebærer, at aftaler om fratrædelsesgodtgørelser til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed, der indgås, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden skal afspejle de resultater, der er opnået ved varetagelse af direktørens stilling.

Aftaler om fratrædelsesgodtgørelser, der ikke er indgået, forlænget eller fornyet efter lovens ikrafttrædelse kan således tildeles på baggrund af de kriterier, der indgår i den gældende aftale.

Det følger i øvrigt af lovforslagets § 150, stk. 1, at en fratrædelsesgodtgørelse til et medlem af direktionen i et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed ikke må belønne forseelser eller manglende resultater. Dette følger allerede af den gældende § 21, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019 om lønpolitik og aflønning i forsikringsselskaber, forsikringsholdingvirksomheder og firmapensionskasser.

En eksisterende aftale om fratrædelsesgodtgørelse, der ikke er indgået, forlænget eller fornyet efter lovens ikrafttræden, må således fortsat ikke indeholde kriterier, der kan medføre en belønning af forseelser eller manglende resultater.

.

Det foreslås i § 326, *stk. 3*, at § 145 finder alene anvendelse på aftaler, der indgås, genforhandles, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden.

Lovforslagets § 145 indeholder viderefører § 10, stk. 1-4, fra aflønningsbekendtgørelsen, der blev fastsat ved en ændringsbekendtgørelse ændringsbekendtgørelse nr. 477 af 30. maj 2018, der trådte i kraft den 1. oktober 2018. Det foreslåede medfører derfor, at reglerne i loven alene finder anvendelse fremadrettet, hvorfor overtrædelser af reglerne, der er begået i perioden mellem den 1. oktober 2018 og frem til lovens ikrafttræden vil skulle bedømmes ud fra gældende ret på tidspunktet for overtrædelser, altså aflønningsbekendtgørelsen.

Til § 327

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 400 i lov om finansiel virksomhed uden materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsselskaber, der ikke havde fuldt indbetalt selskabskapital den 1. oktober 1981, kan opretholde denne ordning også efter 1. oktober 1981.

Det foreslås i *stk. 2*, at i de af stk. 1 omfattede forsikringsselskaber må en aktionær eller garant ikke hæfte for indbetaling på aktier eller garantiandele til et større samlet beløb end 5 pct. af aktie- eller garantikapitalen eller for større beløb end 50.000 kr., medmindre der stilles en af Finanstilsynet godkendt sikkerhed for beløb herudover.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan undtage fra reglen i stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at overdragelsen af en ikke fuldt indbetalt aktie eller garantiandel i forsikringsselskaber omfattet af stk. 1 kan kun finde sted med bestyrelsens godkendelse. Sådant godkendelse må ikke meddeles, medmindre det må antages, at erhververen vil være i stand til at erlægge de fremtidige indbetalinger, eller medmindre betryggende sikkerhed stilles. Stilles betryggende sikkerhed, kan godkendelse ikke nægtes, medmindre den ønskede overdragelse strider imod andre gyldigt fastsatte regler om indskrænkning i aktiernes eller garantiandelens omsættelighed.

Det foreslås i *stk. 5*, at når bestyrelsen har godkendt overdragelsen og erhververen har udstedt forskrivning for det ikke indbetalte beløb, bortfalder overdragerens forpligtelser.

Det foreslås i *stk. 6*, at foretager en aktionær eller garant i forsikringsselskaber omfattet af stk. 1 ikke i rette tid en aktionæren eller garanten påhvillende indbetaling, er aktionæren eller garanten, såfremt vedtægterne ikke bestemmer andet, pligtig fra forfaldsdagen at betale en årlig rente af det skyldige beløb svarende til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Det foreslås i *stk. 7*, at selskabet skal, hvis betaling efter stk. 6 ikke sker rettidigt, uden ugrundet ophold søge sig fyldestgjort for det skyldige beløb enten ved et søgsmål eller ved for aktionærens eller garantens regning, og så vidt muligt efter 4 ugers varsel til aktionæren eller garanten, at søge aktien eller garantiandelen afhændet med forpligtelse for erhververen til at yde de manglende indbetalinger med påløbne renter. Afhændelsen skal ske gennem et børsrådgiverfirma, et kreditinstitut, der har særlig tilladelse, eller et pengeinstitut eller ved offentlig auktion. Medfører afhændelsen udstedelse af nyt aktiebrev eller interimsbevis, skal aktiebrevet eller interimsbeviset foruden at angive sit øjemed gengive indholdet af det gamle aktiebrev eller interimsbeviset samt underskrives af bestyrelsen. Dog kan interimsbeviser underskrives af en af bestyrelsen befuldmægtiget.

Det foreslås i *stk. 8*, at viser det sig, at det skyldige beløb ikke kan inddrives på nogen af de anførte måder, skal aktien eller garantiandelen annulleres, og kapitalen anses da for nedsat med et til aktiens eller garantiandelens pålydende svarende beløb. Det beløb, der er indbetalt, henlægges til en fond, som ikke uden Finanstilsynets samtykke må formindskes.

Det foreslås i *stk. 9*, at kapitalens nedsættelse skal anmeldes til Erhvervsstyrelsen. Endvidere skal der til Finanstilsynet indsendes bevis for, at betingelserne for aktiens eller garantiandelens annullation har været til stede.

Stk. 2-9 indeholder de før 1980 gældende regler for forsikringsselskaber, hvor selskabskapitalen ikke er fuldt indbetalt.

Til § 328

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 401 i lov om finansiel virksomhed uden materielle ændringer.

Med lovændringen i 1997, jf. § 9, stk. 9, i lov nr. 475 af 10. juni 1997, blev der indført et generelt forbud mod, at den valgte revision samt den interne revisions- og vicerevisionschef og ansatte i Lønmodtagernes Dyrtdsfond og Arbejdsmarkedets Tillægspension indgik engagement med det institut, hvor hvervet blev udført.

Det foreslås i *stk. 1*, at eksponeringer og sikkerhedsstillelser, der den 1. januar 1998 var lovligt påtaget eller indgået mellem den valgte revision eller en intern revisions- eller vicerevisionschef eller ansatte i Arbejdsmarkedets Tillægspension eller Lønmodtagernes Dyrtdsfond og det forsikringsselskab, pengeinstitut eller realkreditinstitut, den værdipapir-

handler, det fondsmæglerselskab eller Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvor vedkommende person er ansat, kan fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Det foreslås i *stk. 2*, at interne revisions- og vicerevisionschefer kan uanset forbuddet i § 117 opretholde og udnytte økonomiske interesser, som vedkommende ejer ved lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen giver mulighed for at fortsætte allerede indgåede lovlige engagementer. Engagementerne skal dog afvikles senest på det oprindeligt aftalte tidspunkt og kan derfor ikke forlænges.

Til § 329

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 414, i lov om finansiel virksomhed uden materielle ændringer.

Det foreslåede bestemmelse indebærer, at personer, der bliver omfattet af spekulationsforbuddet i lovforslagets § 112, og § 424, nr. 15. og § 425, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, og som ikke har været omfattet af spekulationsforbuddet i § 19, stk. 1, i lov nr. 660 af 7. august 2002, kan opretholde dispositioner, der er foretaget inden 1. januar 2004. Dette medfører, at eksempelvis lån til køb af værdipapirer, hvor de pågældende værdipapirer ligger til sikkerhed for lånet, kan fortsætte indtil lånets fastsatte udløbsdato, ligesom værdipapirer erhvervet inden den 1. januar 2004 kan sælges inden for en periode på 6 måneder fra erhvervelsen.

Det foreslås i § 329, at personer, der den 1. januar 2004 ikke var af forbuddet i § 19, stk. 1, i lov nr. 660 af 7. august 2002, kan uanset bestemmelserne i forslagets § 113 og § 425, nr. 15, og § 426, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, opretholde dispositioner foretaget inden den 1. januar 2004.

Til § 330

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse.

Bestemmelsen er en videreførelse af den gældende § 415 i lov om finansiel virksomhed uden materielle ændringer.

Det foreslås i *stk. 1*, at personer omfattet af § 122, der ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af § 24 i lov nr. 660 af 7. august 2002, kan uden bestyrelsens tilladelse fortsætte hermed, såfremt det pågældende hverv anmeldes til Finanstilsynet inden den 30. juni 2004. Har forsikringsselskabet den 1. januar 2004 engagement med den virksomhed, hvori hvervet bestrides, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Det foreslås i *stk. 2*, at personer omfattet af § 123, stk. 1, der ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af § 24 i lov nr. 660 af 7. august 2002, eller som ved lovens ikrafttræden ikke var omfattet af § 24 i lov nr. 660 af 7. august 2002, kan uden direktionens tilladelse fortsætte hermed, såfremt det pågældende hverv anmeldes til Finanstilsynet inden den 30. juni 2004. Har den finansielle virksomhed den 1. januar 2004 eksponering mod den virksomhed, hvori hvervet bestrides, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Det foreslås i *stk. 3*, at med virksomheder, hvori personer omfattet af § 122 og § 123, stk. 1, ved lovens ikrafttræden havde hverv i medfør af §§ 28, 29, 34 og 35 i lov nr. 660 af 7. august 2002, som forsikringsselskabet den 1. januar 2004 havde eksponering mod, kan den pr. 1. januar 2004 påtagede eksponering uanset § 124, stk. 1, fortsætte til den oprindeligt aftalte udløbsdato.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 1-3 gælder tilsvarende for personer omfattet af § 425, nr. 5, og § 426, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Til § 331

Den gældende § 417 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om overgangsforanstaltningerne for den risikofrie rentekurve. Med bestemmelsen har gruppe 1-forsikringsselskaberne mulighed for at ansøge om at få tilladelse til at gøre brug af en justering af den risikofrie rentekurve indtil 2032.

Den foreslåede § 331 viderefører lov om finansiel virksomhed § 417 a uden ændringer.

§ 331 gennemfører dele af artikel 308b, stk. 17, og artikel 308c i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 158, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 indtil den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, og aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Det foreslås i *2. pkt.*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 332.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse, og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til Solvens II-reguleringen. Lettelsen består i en justering af den risikofrie rentekurve efter lovforslagets § 158. Gruppe 1-forsikringsselskaberne har mulighed for at ansøge om justering af den risikofrie rentekurve indtil 1. januar 2032.

I Danmark beregnes den årlige justering af den risikofrie rentekurve ved at måle forskellen mellem den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 og den til enhver tid gældende risikofrie rentekurve primo året. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 var allerede baseret på markedsrenter, og var i mange henseender tilsvarende den gældende risikofrie rentekurve. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor medføre, at selskaberne, der anvender en markedsbaseret diskonteringsrentekurve, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i op til 16 år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen, da selskaberne herved i en periode vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse, hvilket kan give udfordringer i forhold til blandt andet selskabernes risikostyring. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre, at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 indtil den 1. januar 2032.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab at gøre brug af den justerede rentekurve, jf. stk. 2, vil selskabet kunne søge om tilladelse hertil indtil udløbet af overgangsperioden den 1. januar 2032. Tilladelsen vil gælde fra den dato, hvor tilladelsen er givet og frem til udgangen af overgangsperioden den 1. januar 2032. Selskabet vil derfor ikke kunne vælge at overgå til den risikofrie rentekurve i lovforslagets § 158, stk. 1, før den 1. januar 2032.

Der vil blive lagt vægt på en række faktorer, når Finanstilsynet skal vurdere, om et forsikringsselskab kan få godkendt anvendelsen af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet vil blandt andet lægge vægt på baggrunden for de kapitalmæssige udfordringer, og hvordan udfordringerne er relateret til overgangen til Solvens II, samt hvorvidt anvendelse af overgangsforanstaltningen kan bidrage til at afhjælpe de kapitalmæssige udfordringer. Desuden skal forsikringsselskabet dokumentere, at det kan foretage effektiv risikomåling og risikostyring ved anvendelse af overgangsforanstaltningen, og at forsikringsselskabet kan opnå bedst muligt afkast til gavn for forsikringstagerne, når der tages højde for omkostningerne ved at afdække den yderligere risiko ved at anvende overgangsforanstaltningen.

Forsikringsselskaber, der anvender overgangsforanstaltningen, vil være underlagt Finanstilsynets skærpede tilsyn.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelses stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en match-tilpasning efter lovforslagets § 158, stk. 2, og gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender fradraget efter lovforslagets § 332, ikke samtidig vil kunne anvende den justerede rentekurve opgjort efter lovforslagets § 331, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015 og den årlige effektive rente som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 158, stk. 1 og 3.

Det foreslås i *2. pkt.*, at andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Den opgjorte tilpasning tillægges den risikofrie rentekurve, jf. dette forslags § 158, stk. 1 og 3, for alle løbetider.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for et forsikringsselskab, der anvender justeringen efter stk. 2, hvis Finanstilsynet vurderer, at selskabet har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra antagelserne, der ligger til grund for anvendelsen heraf. Kapitaltillægget vil blive opgjort i overensstemmelse med dette forslags § 278.

Der henvises til dette forslags §§ 158 og 278 samt bemærkningerne hertil for nærmere information om den risikofrie rentekurve og kapitaltillægget.

Det foreslås i *stk. 4*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, som en del af deres rapport om solvens og finansiell situation, jf. dette forslags § 164, skal offentliggøre, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt den beløbsmæssige effekt heraf på de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af lovforslagets § 331, stk. 4, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 331, stk. 4, er gruppe 1-forsikringsselskaber. Det indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det ikke offentliggør, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt den beløbsmæssige effekt heraf på de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Til § 332

Den gældende § 417 b fastsætter regler om overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser. Med bestemmelsen har gruppe 1-forsikringsselskaberne mulighed for at ansøge om at få tilladelse til at gøre brug af en justering af de forsikringsmæssige hensættelser indtil den 1. januar 2032.

Den foreslåede § 332 viderefører lov om finansiell virksomhed § 417 b uden ændringer med en mindre ændring. Den nuværende bestemmelse i § 417 b, stk. 4, nr. 4 videreføres ikke, idet bestemmelsen vedrører SP-konti, og SP-ordningen er ophævet ved lov nr. 1263 af 16. december 2009 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om beskatning af pensionsordninger m.v. og lov om pensionsafkastbeskatning.

§ 332 gennemfører dele af artikel 308b, stk. 17, og artikel 308d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at et gruppe 1-forsikringsselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2.

Det foreslås i 2. pkt., at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., ikke kan opnå tilladelse efter § 331.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne, hvor denne overgang vil give udfordringer.

Lettelsen af overgangen består i en justering af de forsikringsmæssige hensættelser, der opgøres i overensstemmelse med reglerne fastsat i bekendtgørelse nr. 593 af 31. maj 2017 om rapporter om solvens og finansiell situation for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. Justeringen sker i forhold til de værdiansættelsesprincipper, som selskaberne anvendte før den 1. januar 2016. Værdiansættelsesprincipperne, der anvendtes før den 1. januar 2016, var i vidt omfang fastlagt ud fra de samme overordnede principper, der beskrives i reglerne i bekendtgørelse nr. 1279 af 29. november 2017 om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, men en række særlige hensyn bevirker, at der vil være visse forskelle.

Selskaberne får mulighed for at ansøge om justering af de forsikringsmæssige hensættelser indtil den 1. januar 2032.

I Danmark beregnes den årlige justering af hensættelserne ved at måle forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser pr. den 31. december 2015 og den 1. januar 2016. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Hvis det enkelte selskabs risikoprofil ændrer sig væsentligt efter tidspunktet for de to målepunkter (31. december 2015 og 1. januar 2016), kan der foretages en genberegning til opgørelsen af den årlige justering hvert. andet år i overgangsperioden.

Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre, at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende et fradrag opgjort efter stk. 2 i de forsikringsmæssige hensættelser i op til en 16-årig periode fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Fradraget kan anvendes særskilt ned på enkelte homogene risikogrupper som defineret i Solvens II-reguleringen.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab at gøre brug af fradraget, jf. stk. 2, kan selskabet søge om tilladelse hertil inden udløbet af overgangsperioden den 1. januar 2032. Tilladelsen gælder for den dato, hvor tilladelsen er givet fra, og frem til udgangen af overgangsperioden den 1. januar 2032. Et selskab, der anvender fradraget, kan derfor ikke vælge at overgå til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser uden at anvende fradraget før den 1. januar 2032.

Gruppe 1-forsikringsselskaber kan ikke få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende den justerede rentekurve efter lovforslagets § 331, når selskabet har fået tilladelse til at anvende fradraget opgjort efter stk. 2. Det er ikke hensigten, at anvendelsen af overgangsforanstaltningerne skal anvendes som et redskab til en generel nedsættelse af de forsikringsmæssige hensættelser, hvorfor det ikke er muligt at anvende både en justeret rentekurve og et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i stk. 2, at fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 158, stk. 5, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og

- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Bestemmelsen fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres. Fradraget opgøres som en andel af forskellen mellem beløbene angivet i stykkets nr. 1 og nr. 2.

Beløbet i nr. 1, er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 1279 af 29. november 2017 om værdian-

sættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber m.v. pr. 1. januar 2016.

Anvender gruppe 1-forsikringsselskabet en volatilitetsjustering, som omhandlet i dette forslags § 159, stk. 3, skal de forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016 opgøres i overensstemmelse med denne tilpasning.

Beløbet i *nr. 2* er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser pr. 31. december 2015.

Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at fradraget opgøres én gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Efter *stk. 3, 2. pkt.*, kan Finanstilsynet dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil har ændret sig væsentligt på et tidspunkt i overgangsperioden, der løber fra 1. januar 2016 til 1. januar 2032, opgør de forsikringsmæssige hensættelser, der er nævnt i *stk. 2*, hvert andet år eller oftere.

Bestemmelsen skal medvirke til at sikre, at selskaber, der i den 16-årige overgangsperiode ændrer deres risikoprofil, får mulighed for eller påbydes at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser, der ligger til grund for opgørelsen af fradraget. Hermed vil fradraget ændre sig i takt med selskabets risikoprofil og således i højere grad afspejle selskabets situation og dermed sikre en smidig overgang til de nye regler for opgørelsen af forsikringsmæssige hensættelser.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter *stk. 2*, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 154, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 2, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 2, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 2, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.
- 4) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a. 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b. det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 5) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 6) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 1.
- 7) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 1.
- 8) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 9) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Finanstilsynet har mulighed for, at begrænse fradraget, hvis et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. dette forslags 154, bliver mindre end det største af summen af de i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10. Det fremkomne beløb svarer til det gældende kapitalkrav for forsikringsselskaber. Det betyder, at hvis selskaber, der anvender fradraget herved får et solvenskapitalkrav, der er mindre end det kapitalkrav selskaberne skulle opfylde inden lovens ikrafttræden, har Finanstilsynet mulighed for at begrænse fradraget.

Efter det foreslåede *stk. 4* skal selskabet således opgøre summen af nummer 1-4 og sammenligne resultatet heraf med det for selskabet relevante beløb i nummer 5-9, og det største af de to fremkomne beløb vil dermed afspejle det beløb,

der skal sammenlignes med solvenskapitalkravet i vurderingen af, om fradraget skal nedsættes. Beløbene i nummer 1-10 stammer fra en række EU-direktiver, der ophæves ved ikrafttrædelsen af Solvens II-direktivet.

Beløbet efter *nr. 1 og 2* udgør 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 2, hvor virksomheden har en investeringsrisiko og 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser og 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 2, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 2, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.

De risikovægtede poster er nærmere beskrevet i bekendtgørelse nr. 1672 af 16. december 2015 om opgørelse af risikovægtede poster for gruppe 1-forsikringsselskaber, som Finanstilsynet efter denne bestemmelses stk. 6 bliver bemyndiget til at udstede. For nærmere information herom henvises til bemærkningerne hertil.

Livsforsikringshensættelser, der omtales i nr. 1, opgøres i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Beløbet efter *nr. 3* udgør 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

Ved de forsikringsmæssige administrationsomkostninger forstås de omkostninger, der er forbundet med at erhverve og administrere et forsikringsselskabs forsikringsbestand, herunder den dertil svarende andel af personaleomkostninger, provisioner, markedsføringsomkostninger, husleje, udgifter til kontorartikler og kontorhold samt afskrivning af driftsmidler.

Beløbet efter *nr. 4* udgør det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover, og b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.

Bruttopræmier forstås i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 937 af 27. juli 2015 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Bruttopræmieindtægten er den periodiserede andel af præmien for den relevante periode, det vil sige inklusive ændring i præmiehensættelser.

Litra b skal sikre, at selskaberne ikke kan mindske kravet til kapitalens størrelse ved at sætte præmierne for lavt. Opgørelsen efter litra a tager nemlig ikke højde for, at selskaberne ved at sætte en lavere præmie end den, der er udtryk for forsikringsrisikoen, kan få et lavere krav end tilsigtet. Kravet efter litra b udtrykker den historiske risiko, som selskabet har påtaget sig.

Nr. 5 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af dette forslags bilag 2. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i dette forslags bilag 2 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontine virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed.

Nr. 6 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af dette forslags bilag 1. Minimumskapitalkravet for disse udgør 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasse 1-9 og 16-18 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælpsforsikring og assistance.

Nr. 7 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af dette forslags bilag 1. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartøjer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Nr. 8 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,6 mio. euro.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Nr. 9 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captive-genforsikringsselskab. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 1,2 mio. euro.

Et captivegenforsikringsselskab er i dette forslags § 9, stk. 1, nr. 17, defineret som et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 5*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 143, skal oplyse om, at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af lovforslagets § 332, stk. 5, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det i den rapport, som selskabet skal offentliggøre, jf. lovforslagets § 143, undlader at oplyse om at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1-3 og 5. Bemyndigelsen er indsat med det formål at sikre klare regler for, hvorledes de risikovægtede poster i medfør af stk. 4, nr. 1-3 og 5, skal opgøres.

Hjemlen i den gældende bestemmelse i lov om finansiell virksomhed § 417 b, stk. 6 er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1672 af 16. december 2015 om opgørelse af risikovægtede poster for gruppe 1-forsikringsselskaber. Bekendtgørelsen forventes videreført.

Til § 333

Den gældende § 417 c i lov om finansiell virksomhed fastsætter regler om opfyldelsen af solvenskapitalkravet samt udarbejdelsen af en redegørelse.

Den foreslåede § 333 viderefører lov om finansiell virksomhed § 417 c uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 e.

Det foreslås i *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 331 eller fradraget efter § 332, straks skal underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 154, hvis selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Informationen om, at et selskab ikke ville opfylde solvenskapitalkravet, hvis selskabet ikke anvendte en af overgangsforanstaltningerne, er væsentlig for at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med selskabets solvensmæssige situation.

Det foreslås, at overtrædelse af lovforslagets § 333, stk. 1, strafbelægges, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at undlade at straks at underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter lovforslagets § 154, hvis selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Det foreslås i *2. pkt.*, at ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Dette kan for eksempel være foranstaltninger, der reducerer selskabets risikoprofil. Forsikringsselskabet kan ændre i de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden, og skal derefter indsende en ny redegørelse til Finanstilsynet.

Det foreslås, at overtrædelse af lovforslagets § 333, stk. 2, strafbelægges, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i at undlade at indsende en redegørelse til Finanstilsynet senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 3*, at gruppe 1-forsikringsselskabet hvert år ved udgangen af første kvartal skal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Det foreslås med lovforslagets § 312, stk. 1, at overtrædelse af lovforslagets § 333, stk. 3, kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Det indebærer, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, hvis det undlader at indsende en rapport til Finanstilsynet i henhold til den frist, der er fastsat i bestemmelsen med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskrift med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet.

Det foreslås i *stk. 4*, at gruppe 1-forsikringsselskabet den 1. januar 2032 skal opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 154, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 331 eller fradraget efter § 332.

Det foreslås, at overtrædelse af lovforslagets § 333, stk. 4, strafbelægges, jf. lovforslagets § 312, stk. 2.

Ansvarssubjektet er et gruppe 1-forsikringsselskab. Den strafbare handling består i den 1. januar 2032 ikke at opfylde solvenskapitalkravet, jf. lovforslagets § 154, uden at anvende den justerede rentekurve efter lovforslagets § 331 eller fradraget efter lovforslagets § 304. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 331 eller § 332, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at gruppe 1-forsikringsselskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Til § 334

Den gældende § 417 d i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at kravene i artikel 254-257 i Solvens II-forordningen udelukkende finder anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før den 1. januar 2011, hvis den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014. opfyldelsen af solvenskapitalkravet samt udarbejdelsen af en redegørelse.

Den foreslåede § 334 viderefører lov om finansiel virksomhed § 417 d uden ændringer.

Bestemmelsen gennemfører dele af Solvens II-direktivets artikel 308 b, stk. 11.

Det foreslås i § 334, at kravene i artikel 254-257 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) udelukkende finder anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før den 1. januar 2011, hvis den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014.

Begrebet securitiseringsposition er defineret i artikel 1, stk. 1, nr. 19, i Solvens II-forordningen, der henviser til definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (herefter benævnt CRR-forordningen). Det fremgår heraf, at en securitiseringsposition er en eksponering mod en securitisering.

En securitisering er en transaktion eller ordning, hvorved kreditrisikoen ved en eksponering eller en pulje af eksponeringer opdeles i trancher. En tranche er et ved aftale fastlagt segment af kreditrisikoen ved en eksponering eller ved en række eksponeringer, hvor en position i segmentet medfører risiko for et større eller mindre kredittab end en position af samme størrelse i hvert af de andre sådanne segmenter, idet der ikke tages hensyn til den kreditrisikoafdækning, som tredjemand direkte giver i indehavere af positioner i segmentet eller i andre segmenter, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 23, i Solvens II-forordningen, der henviser til definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 67, i CRR-forordningen. En tranche er karakteriseret ved at betalingerne i forbindelse med transaktionen eller ordningen afhænger af udviklingen i eksponeringen eller puljen af eksponeringer og rangordenen af trancher afgør fordelingen af tabene i transaktionen eller ordningens levetid, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 61, i CRR-forordningen.

Bestemmelsen sikrer, at investeringer i securitiseringspositioner foretaget før den 1. januar 2011 ikke er omfattet af de krav, der stilles i forordningen, medmindre der foretages ændringer i den underliggende eksponering efter den 1. januar 2014.

Til § 335

Til nr. 1

§ 1 i lov om finansiel virksomhed regulerer lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i § 1, stk. 1, at ændrehenvisningen til stk. 2-12 og 16 til stk. 2-11 og 15.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 2

§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvilke af lovens bestemmelser, der også finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2, 1. pkt., således at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 3

§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvilke af lovens bestemmelser, der også finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2, 3. pkt., således, at 3. pkt. udgår af bestemmelsen.

Det betyder, at bestemmelsen ikke længere vil indeholde en angivelse af, hvilke bestemmelser, der finder anvendelse på forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 4

Den gældende § 1, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed regulerer lovens anvendelse på filialer her i landet af kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 1, stk. 3, 1. pkt., at ændre kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber ændres til kreditinstitutter og administrationsselskaber.

Det betyder, at forsikringsselskaber udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 5

De gældende §§ 7-11 i lov om finansiel virksomhed vedrører tilladelse til at udøve virksomhed omfattet af loven. § 11 vedrører tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1. og 3. pkt., to steder i § 14, stk. 2, § 30, stk. 1, 1. pkt., § 31, stk. 1, 1. pkt. to steder i § 344, stk. 3, og § 354 b, stk. 2, at ændre henvisninger til §§ 7-11 til §§ 7-10 a.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 6

Den gældende § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 4, 1. pkt., således at §§ 34-36 udgår og henvisningen til §§ 50-60 ændres til §§ 50-54.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 7

Den gældende § 1, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvilke af lovens bestemmelser, der finder anvendelse på tjenesteydelser her i landet ydet af kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 5, 1. pkt., således, at kreditinstitutter, administrationsselskaber og forsikringsselskaber ændres til kreditinstitutter og administrationsselskaber. Det foreslås også, at henvisningen til § 36 skal udgå og at ændre henvisningen til §§ 46-60 til §§ 46-54.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 8

Den gældende § 1, stk. 12, angiver at kapitel 20 g i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på ISPV'er. Kapitel 20 g indeholder § 343 ø.

Med ISPV (Insurance Special Purpose Vehicle) forstås en juridisk person, som afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

Det foreslås at § 1, stk. 12, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 9

De gældende §§ 2-4 i lov om finansiel virksomhed vedrører regler om lovens anvendelse for forsikringsselskaber samt bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om forsikringsselskaber.

Det foreslås at §§ 2-4 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 10

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 1, opregner de virksomheder, der er omfattet af begrebet finansielle virksomheder i lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber fremgår af litra d.

Det foreslås § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 11-16

Den gældende § 5 i lov om finansiel virksomhed indeholder lovens definitioner.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil en række af definitionerne i lov om finansiel virksomhed også blive udskilt fra lov om finansiel virksomhed og videreført med forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 12 og 13, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Det foreslås, at i § 5, stk. 1, nr. 19, der bliver § 5, stk. 1, nr. 17, ændres kreditinstitut, administrationsselskab eller forsikringsselskab til kreditinstitut eller administrationsselskab.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 25, 2. pkt., der bliver § 5, stk. 1, nr. 19, 2. pkt. ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 46-50, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 59-64, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 17

Den gældende § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed angiver, at ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden.

Det foreslås at ændre i § 5, stk. 3, således at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden til den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 18

Den gældende § 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed indeholder en række definitioner. § 5, stk. 6, nr. 2, definerer solvenskapitalkrav i overensstemmelse med § 126 c.

Det foreslås, at § 5, stk. 6, nr. 2, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 19

Den gældende § 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed indeholder en række definitioner. § 5, stk. 6, nr. 3, definerer solvensbehov i overensstemmelse med § 124, stk. 1 og 2, § 126, stk. 1 og 4, og § 126 a, stk. 1. § 5, stk. 6, nr. 4, definerer minimumskapitalkrav i overensstemmelse med §§ 124, 126 a og 126 d.

Det foreslås i § 5, stk. 6, nr. 3, at henvisningen til § 126, stk. 1 og 4, og § 126 a, stk. 1, udgår, og at i nr. 4 udgår henvisningen til §§ 126 a og 126 d.

Til nr. 20 og 21

Den gældende § 5, stk. 6, nr. 5, definerer minimumsbasiskapital i overensstemmelse med § 126.

§ 5, stk. 6, nr. 8, definerer basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.

§ 5, stk. 6, nr. 9, definerer supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.

Det foreslås, at § 5, stk. 6, nr. 5, ophæves.

Det foreslås at § 5, stk. 6, nr. 8 og 9, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 22 og 23

§ 5, stk. 6, nr. 10, der bliver nr. 6, definerer egentlig kernekapital i overensstemmelse med artikel 50 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 3 og 4.

§ 5, stk. 6, nr. 12, der bliver nr. 8, definerer supplerende kapital i overensstemmelse med artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2-4.

Det foreslås i § 5, stk. 6, nr. 10, der bliver nr. 6, og nr. 13, der bliver nr. 9, at »stk. 3 og 4« ændres til: »stk. 1 og 2«.

Det foreslås i § 5, stk. 6, nr. 12, der bliver nr. 8, at »stk. 2-4« ændres til: »stk. 1 og 2«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 24 og 25

Den gældende § 5, stk. 6, nr. 14, definerer ansvarlig lånekapital i overensstemmelse med reglerne fastsat i § 128, stk. 2. § 5, stk. 6, nr. 16, definerer særlige bonushensættelser i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2. § 5, stk. 6, nr. 17, definerer medlemskonti i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 128, stk. 2.

Det foreslås, at § 5, stk. 6, nr. 14, ophæves.

Det foreslås, at § 5, stk. 6, nr. 16 og 17, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 26

Overskriften før § 7 omhandler tilladelse til pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Det foreslået *overskriften* før § 7 affattes således, at den omhandler tilladelse til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og investeringsforvaltningsselskaber.

Det betyder, at forsikringsselskaber ikke er indeholdt i overskriften

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 27

Den gældende § 11 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om krav til tilladelse for at udøve forsikringsvirksomhed.

Det foreslås, at § 11 ophæves.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets §§ 14-18.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 28

Den gældende § 12 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til bankers, realkreditinstitutters, investeringsforvaltningsselskabers, andelsselskabers, sparekassers, forsikringsselskabers og captivegenforsikringsselskabers selskabsform.

§ 12, stk. 1, 4. og 5. pkt., vedrører krav til forsikringsselskabers og captivegenforsikringsselskabers selskabsform.

Det foreslås, at § 12, stk. 1, 4. og 5. pkt., ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 29

Den gældende § 13, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed angiver, at deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke kan finde sted i pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, jf. dog stk. 3.

Det foreslås i § 13, stk. 2, at investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber ændres til investeringsforvaltningsselskaber og realkreditinstitutter.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 30

Den gældende § 14, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at de ansatte i pengeinstitutter og i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 64 c, stk. 1, eller § 64 d, stk. 1, skal opfylde kravene i § 64, før Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter §§ 7, 8 10 eller 11.

Det foreslås i § 14, stk. 1, nr. 3, at gruppe 1-forsikringsselskaber udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 31

Den gældende § 14, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at ansøgeren, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, skal kunne godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring, før Finanstilsynet kan meddele tilladelse efter §§ 7, 8 10 eller 11.

Det foreslås, at § 14, stk. 1, nr. 8, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 32

Den gældende § 14, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav til pengeinstitutters eller realkreditinstitutters tilslutning til Indskyder- og investorgarantiordningen, og til skadesforsikringsselskabers, der ikke er genforsikringsselskaber, tilslutning til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

§ 14, stk. 6, 2. pkt. vedrører skadesforsikringsselskabers tilslutning til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås, at § 14, stk. 6, 2. pkt., ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 34

Overskriften før § 18 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler for forsikringsselskabers anmeldelse til Finanstilsynet.

Det foreslås, at *overskriften* før § 18 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 34

De gældende §§ 18-22 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for forsikringsselskabers anmeldelse til Finanstilsynet.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås, at §§ 18-22 ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 26-30.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 35

Overskriften før § 23 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler for gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser vedrørende stiftelse m.v.

Det foreslås, at *overskriften* før § 23 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 36

De gældende §§ 23-23 a i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser vedrørende stiftelse m.v.

Det foreslås, at §§ 23-23 a ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 32-36.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 37

Den gældende § 24, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til, og regler om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber må drive anden finansiel virksomhed gennem datter-virksomheder.

Den gældende § 25, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Den gældende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber uanset §§ 7, 8, 11, 24 og 25 kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre, hvis nr.1-3 er opfyldt.

Det foreslås, at i § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, stk. 1, og § 26, stk. 1, ændres pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber til pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 38

Den gældende § 26 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber uanset §§ 7, 8, 11, 24 og 25 kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre, hvis den finansielle virksomhed ikke direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse på virksomheden (nr. 1), den finansielle virksomhed ikke driver virksomheden sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern med den finansielle virksomhed, eller for så vidt angår forsikringsselskaber i administrationsfællesskab med forsikringsselskabet (nr. 2), og virksomheden udøves i et andet selskab end den finansielle virksomhed (nr. 3).

Det foreslås i § 26, stk. 1, at henvisningen til § 11 i lov om finansiel virksomhed udgår, og i nr. 2, at »eller, for så vidt angår forsikringsselskaber, i administrationsfællesskab med forsikringsselskabet« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 39

Overskriften til § 29 omhandler særlige regler for forsikringsselskaber vedrørende anden tilladt virksomhed.

Det foreslås, at *overskriften* før § 29 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 40

Den gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, hvilken virksomhed, udover virksomhed omfattet af §§ 24-26, forsikringsselskaber må drive.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås, at § 29 ophæves.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets § 49.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 41

Den gældende § 30 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 4 og 6-9. Filialen kan udøve de i bilag 2, 3, 7 og 8 og i bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af virksomhedens tilladelse i hjemlandet. 1. pkt. gælder tilsvarende for kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som vil udføre sådanne aktiviteter her i landet gennem en tilknyttet agent, der er etableret her i landet, hvis aktiviteterne er omfattet af instituttets eller selskabets tilladelse i hjemlandet.

Det foreslås i § 30, stk. 1, 2. pkt., at ændre »bilag 2, 3 7 og 8« til: »bilag 2 og 3«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 42

Den gældende § 30 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet, jf. stk. 4 og 6-9. Filialen kan udøve de i bilag 2, 3, 7 og 8 og i bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af virksomhedens tilladelse i hjemlandet. 1. pkt. gælder tilsvarende for kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som vil udføre sådanne aktiviteter her i landet gennem en tilknyttet agent, der er etableret her i landet, hvis aktiviteterne er omfattet af instituttets eller selskabets tilladelse i hjemlandet.

Den gældende stk. 4, indeholder regler om, at Finanstilsynet skal indhente følgende oplysninger fra hjemlandets tilsynsmyndigheder: En beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter (nr. 1), en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse i hjemlandet (nr. 2), filialens adresse (nr. 3) og navnet på filialens ledelse eller på generalagenten, jf. § 35 (nr. 4), og for kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, oplysning om, hvorvidt filialen har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, og identiteten på disse (nr. 5).

Det foreslås i § 30, stk. 4, nr. 4, at henvisningen til generalagenten, jf. § 35, udgår.

Forslaget medfører, at de dele af bestemmelsen, der alene er relevante for forsikringsselskaber, udgår af bestemmelsen.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets § 50, stk. 2, nr. 3.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 43

Den gældende § 30, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at Finanstilsynet, hvor virksomheden er et forsikringsselskab, endvidere skal indhente solvenscertifikat og dokumentation for, at forsikringsselskabet er tilsluttet Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, i de tomfang selskabet er et direkte tegnende skadesforsikringsselskab og skal dække risici nævnt i bilag 7.

Den gældende § 30, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at Finanstilsynet, hvor filialen skal dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, tillige skal kræve en erklæring fra hjemlandets tilsynsmyndigheder om, at filialen er medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring. For de pågældende filialers forsikringer til dækning af de nævnte risici gælder færdselslovens §§ 105-108 og 110-115.

Det foreslås, at § 30, stk. 8 og 9, ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 50 og 51.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 44

Den gældende § 30, stk. 10, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring af de i stk. 4, nr. 1-5, og stk. 5-9, nævnte forhold senest 1 måned før ændring foretages.

Det foreslås i § 30, stk. 10, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., at ændre stk. 5-9 til stk. 5-7.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 45

Den gældende § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om de tjenesteydelser og aktiviteter en udenlandsk virksomhed kan udøve her i landet. Bestemmelsen indeholder bl.a. også regler om de oplysninger, Finanstilsynet skal have modtaget fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det foreslås i § 31, stk. 1, at ændre henvisningen til bilag 7 og 8 i lov om finansiel virksomhed til bilag 1 og 2 i lov om forsikringsvirksomhed og 3. pkt. ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 46

Den gældende § 31, stk. 5-10, i lov om finansiel virksomhed vedrører alene regler om forsikringsselskaber.

Det foreslås, at § 31, stk. 5-10, ophæves.

§ 31, stk. 5-9 videreføres med lovforslagets §§ 53, 54, 55. Stk. 10 videreføres ikke. Der henvises til bemærkningerne til § 53.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 47

Overskriften før § 34 omhandler særlige regler for udenlandske forsikringsselskaber.

Det foreslås, at overskriften før § 34 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 48

De gældende §§ 34-37 a indeholder særlige regler for udenlandske forsikringsselskaber.

Det foreslås, at §§ 34-37 a ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 57-61 og 264.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 49

Den gældende § 38, stk. 1, fastsætter, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med oplysning om i hvilket land filialen ønskes etableret (nr. 1), en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter (nr. 2), filialens adresse (nr. 3), navnene på filialens ledelse (nr. 4), for forsikringsselskaber navnet på filialens generalagent (nr. 5) og for pengeinstitutter og realkreditinstitutter, hvorvidt filialen har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, samt identiteten på disse (nr. 6).

Det foreslås, at § 38, stk. 1, nr. 5, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 50

Den gældende § 38, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om de oplysninger, som Finanstilsynet videregiver til tilsynsmyndigheder i værtslandet ved etablering af en filial eller anvendelse af en tilknyttet agent, der er etableret i et land inden for Den Europæiske Union, eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås, at i § 38, stk. 3, 2. pkt., udgår »og for forsikringsselskaber solvenscertifikat«.
Forslaget indebærer, at de dele af bestemmelsen, der regulerer forhold for forsikringsselskaber, udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 51

Den gældende § 38, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at opfylder gruppe 1-forsikringsselskabet ikke solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.

Det foreslås, at § 38, stk. 9, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 52

Den gældende § 38 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at et gruppe 1-forsikringsselskab under visse betingelser skal fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at selskabet er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Det foreslås, at § 38 a ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 53

Den gældende § 39, stk. 1 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at forsikringsselskaber endvidere skal oplyse, hvilke forsikringsselskaber, grupper af klasser og eventuelt accessoriske risici der ønskes udøvet.

Det foreslås, at § 39, stk. 1, 2. pkt., ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 54

Den gældende § 39, stk. 2, indeholder regler om, at Finanstilsynet videregiver den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Er virksomheden et forsikringsselskab, sender Finanstilsynet endvidere et solvenscertifikat til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet underretter samtidig forsikringsselskabet om den orientering, der er nævnt i 1. og 2. pkt. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen, erklæringen eller solvenscertifikatet nævnt i 1. og 2. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Er virksomheden et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydgarantiordningen.

Det foreslås, at § 39, stk. 2, nyaffattes, således, at det fremgår, at Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse samt en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse. Sender Finanstilsynet ikke meddelelsen eller erklæringen nævnt i 1. pkt. inden for fristen, underretter Finanstilsynet virksomheden om årsagerne hertil. Er virksomheden et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Er virksomheden et investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen.

Forslaget indebærer, at de dele af bestemmelsen, der regulerer forhold for forsikringsselskaber, udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 55

Den gældende § 39, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om et gruppe 1- forsikringsselskabs pligt til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de forhold, der er nævnt i stk. 1.

Det foreslås, at § 39, stk. 3, 3. pkt., ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 56

Den gældende § 39, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at Finanstilsynet ikke skal videregive solvenscertifikatet, hvis et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d.

Det foreslås, at § 39, stk. 5, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 57

Den gældende § 39, stk. 6, fastsætter, at en finansiel virksomhed, der ønsker at udøve tjenesteydelser i et land uden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom, senest 1 måned inden aktiviteterne påbegyndes, med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet. Hvis det ikke er muligt at give Finanstilsynet meddelelse herom, senest 1 måned inden aktiviteterne påbegyndes, skal meddelelse ske snarest muligt.

Den gældende § 39, stk. 7, fastsætter, at virksomhederne skal meddele Finanstilsynet om enhver ændring i de i stk. 6 nævnte aktiviteter, senest 1 måned inden ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen inden for denne frist, skal meddelelse ske snarest muligt.

Den gældende § 39, stk. 8, fastsætter at stk. 6 og 7 finder ikke anvendelse på virksomheder, der udøver tjenesteydelsesvirksomhed omfattet af bilag 7 og 8.

Det foreslås, at § 39, stk. 8, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 58

Den gældende § 40, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at finansielle virksomheder, der ønsker at etablere en dattervirksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med, skal have Finanstilsynets tilladelse hertil.

Det foreslås, at i § 40, stk. 1, 1. pkt., at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder ændres til finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 59

Overskriften før § 41 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler for danske forsikringsselskabers virksomhed i udlandet.

Det foreslås, at *overskriften* før § 41 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 60

De gældende §§ 41-42 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for danske forsikringsselskabers virksomhed i udlandet.

Det foreslås, at §§ 41-42 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 61

Den gældende § 43, stk.1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Den gældende § 183, stk.1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal udarbejde en årsrapport, der består af en ledelsesberetning, en ledelsespåtegning og et årsregnskab bestående af en balance, en resultatopgørelse, anden totalindkomst, noter, herunder redegørelse for anvendt regnskabspraksis, og en oversigt over bevægelserne i egenkapitalen. Når et årsregnskab er revideret, indgår revisionspåtegningen i årsrapporten.

Den gældende § 183, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke udsteder omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan uanset stk. 2 vælge at anvende de standarder, der er nævnt i stk. 3, på deres koncernregnskab.

Den gældende § 198, stk.1, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal foretage regelmæssige regnskabsindberetninger til Finanstilsynet i overensstemmelse med skemaer og vejledninger hertil udfærdiget af Finanstilsynet. Indberetningerne skal indsendes til Finanstilsynet i elektronisk form.

Den gældende § 199, stk.1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal have mindst én statsautoriseret revisor, og denne skal, såfremt der er tale om revision af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber, tillige være certificeret af Finanstilsynet.

Det foreslås i § 43, stk. 1, § 183, stk. 1 og 4, § 198, stk. 1, og § 199, stk. 1, 1. pkt., at ændre »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder«.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelserne.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 62 og 63

Den gældende § 43, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om kompetencekrav og krav til godt omdømme for ansatte, der er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution hos et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab.

Den gældende § 43, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om procedurer og oplysningsforpligtelser, som et forsikringsselskab skal iagttage, når selskabet foretager visse undersøgelser, herunder foretager personobservation af skadelidte.

Det foreslås, at § 43, stk. 7, ophæves.

Det foreslås, at § 43, stk. 9, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 64

Overskriften før § 45 omhandler særlige regler om kontraktforhold for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

Det foreslås, at i *overskriften* før § 45 ændres pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber til pengeinstitutter og realkreditinstitutter

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 65

Den gældende § 46, stk. 1, indeholder regler om, at ved et pengeinstitut, realkreditinstituts eller forsikringsselskabs tegning af kapitalindskud omfattet af reglerne om hybrid kernekapital og reglerne om ansvarlig lånekapital må virksomheden ikke samtidig lånefinansiere detailkunders og professionelle kunders køb af kapitalindskuddet eller dele heraf.

Det foreslås, at i § 46, stk. 1, ændres et pengeinstituts, realkreditinstituts eller forsikringsselskabs til pengeinstituts eller realkreditinstituts.

Forslaget indebærer, at forsikringsselskab udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 66

Overskriften før § 55 omhandler særlige regler for forsikringsselskaber.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås, at *overskriften* før § 55 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 67

De gældende §§ 55-60 a i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for forsikringsselskaber.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i nr. 67, at *§§ 55-60 a* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 68

Overskriften før § 60 b omhandler livsforsikringsselskabers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.fl.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås, at *overskriften* før § 60 b ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 69

Reglerne i §§ 60 b-e indeholder regler om livsforsikringsselskabers oplysningsforpligtelser og særlige regler for optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.fl.

Det foreslås, at *§§ 60 b-e* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 70

Den gældende § 61, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse.

Den gældende § 61 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske og juridiske personer, som handler i forståelse med hinanden, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, eller formindske en kvalificeret andel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed således, at afhændelsen bevirker, at grænsen på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne ikke længere er nået, eller bevirker, at virksomheden eller holdingvirksomheden ophører med at være vedkommendes datterselskab, skal forinden skriftligt underrette Finanstilsynet herom med angivelse af størrelsen af den påtænkte fremtidige kapitalandel.

Den gældende § 61 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed får kendskab til erhvervelser eller afhændelser af andele som nævnt i § 61, stk. 1, og § 61 b, skal virksomheden eller holdingvirksomheden straks give Finanstilsynet meddelelse herom.

Den gældende § 62, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder at for kapitalejere, der er i besiddelse af en af de i § 61, stk. 1, omhandlede andele i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed,

somhed, og ikke opfylder kravene i § 61 a, stk. 1, kan Finanstilsynet ophæve den stemmeret, der er knyttet til de pågældende ejeres kapitalandele, eller påbyde virksomheden at følge bestemte retningslinjer.

Den gældende § 70, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til den overordnede og strategiske funktion for bestyrelsen for en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed

Den gældende § 70, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed og en forsikringsholdingvirksomhed.

Den gældende § 199, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at revisorerne i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller i en forsikringsholdingvirksomhed, tillige skal være revisorer i virksomhedens dattervirksomheder.

Den gældende § 346, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at Finanstilsynet skal afholde et møde efter en inspektion i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Den gældende § 347 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om uvildig undersøgelse.

Den gældende § 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om straf for finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders eller forsikringsholdingvirksomheders manglende overholdelse af påbud.

Den gældende § 373, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om straf for et medlem af direktionen i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed for undladelse af at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse.

Den gældende § 374, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om påbud for manglende overholdelse af forpligtelserne efter §§ 183-193 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 196 for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller forsikringsholdingvirksomheder, der har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i § 61, stk. 1, 1. pkt., § 61 b, stk. 1, § 61 c, stk. 1, § 62, stk. 1, § 70, stk. 1 og 6, § 71, stk. 1 og 2, § 199, stk. 2, § 346, stk. 2, § 347 b, stk. 1, § 347 c, stk. 1, § 373, stk. 3 og 6, og § 374, stk. 4, at ændre finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed til finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelserne.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 71

Den gældende § 61, stk. 1, 2. pkt., indeholder regler om ansøgning om godkendelse for forøgelse af kvalificerede andele.

Den gældende § 374, stk. 5, indeholder regler om straf for den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden, der ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger.

Det foreslås i § 61, stk. 1, 2. pkt., at ændre en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed til en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 72

Den gældende § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om Finanstilsynets vurdering af den erhverver, der har ansøgt om erhvervelse af kvalificerede ejerandele, jf. § 61, stk. 1, og den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Stk. 1, nr. 2, indeholder regler om, at Finanstilsynet bl.a. skal foretage vurdering om omdømmet og erfaringen hos den eller de personer, der efter erhvervelsen vil lede den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden (nr. 2) og om den påtænkte erhververs økonomiske forhold, især i forhold til arten af de forretninger, der drives eller påtænkes drevet i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes (nr. 3).

Den gældende § 63, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indeholder pligt til at meddele Finanstilsynet om ændring af forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 3, nr. 1-4.

Det foreslås, at i § 61 a, stk. 1, nr. 2, og tre steder i § 63, stk. 4, ændres den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden til den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Det foreslås i § 61 a, stk. 1, nr. 3, at ændre finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed til finansielle virksomhed eller finansielle holdingvirksomhed.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 73

Den gældende § 61 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at Finanstilsynet skal meddelelse om navnene på de kapitalejere, der ved udgangen af det foregående år ejede en kvalificeret andel i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden, og om størrelsen af disse andele.

Den gældende § 63, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, at Finanstilsynet i visse tilfælde skal underrettes ved påtænkt mindskelse af andel af udenlandsk finansiel virksomhed

Det foreslås i § 61, c, stk. 2, og § 63, stk. 2, at ændre »Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder« til: »Finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« og »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« ændres til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 74

Den gældende § 63, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om, hvornår Finanstilsynet på forhånd skal underrettes om direkte eller indirekte erhvervelse af en kvalificeret andel i en udenlandsk finansiel virksomhed.

Den gældende § 197, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om Finanstilsynets beføjelser i forhold til at sikre, at årsrapporter er i overensstemmelse med reglerne.

Den gældende § 346, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en generel regel om Finanstilsynets tilsyn.

Den gældende § 347 a, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte regler om finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Det foreslås i § 63, stk. 1, 1. pkt., § 197, stk. 1, § 346, stk. 1, og § 347 a at ændre finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders til finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelserne.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 75

Den gældende § 64, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, hvilke krav til egnethed og hæderlighed, der finder anvendelse på medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed.

Det foreslås at § 64, stk. 4, ændres en finansiel holdingvirksomhed, en blandet holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed til en finansiel holdingvirksomhed eller en blandet holdingvirksomhed.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomhed udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 76

Den gældende § 64, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at stk. 1 og 2 finder anvendelse på generalagenter, jf. § 35.

Det foreslås at § 64, stk. 8, ophæves.

Bestemmelsen foreslås videreført i lovforslagets § 106, stk. 5.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 77

Den gældende § 64 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om obligatorisk grundkursus for bestyrelsesmedlemmer.

Den gældende § 182, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om forbud mod eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern og mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse.

Det foreslås at ændre § 64 b, stk. 1, og § 182, stk. 1 og 2, således, at pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab bliver til pengeinstitut eller realkreditinstitut.

Forslaget indebærer, at forsikringsselskab udgår af bestemmelserne.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 78

Den gældende § 64 d i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om nøglepersoner i et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det foreslås at § 64 d ophæves.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets § 129.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 79

Den gældende § 72 b i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om forsikringsselskabers outsourcing.

Det foreslås at § 72 b ophæves.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets § 136.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 80

Den gældende § 72 c i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.

Det foreslås at § 72 c affattes således: »Regler fastsat i medfør af § 72 a, stk. 3, gælder ikke for virksomhedernes autentifikation af brugere ved anvendelse af MitID-løsningen, jf. lov om MitID og NemLog-in.«

Forslaget indebærer, at henvisninger til regler, der foreslås ophævet i lov om finansiel virksomhed og videreført med lovforslaget, udgår af FIL.

Lovforslagets § 136, stk. 7, indeholder en tilsvarende bestemmelse for forsikringsselskaber.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 81

Den gældende § 75, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter en pligt til straks at meddele Finanstilsynet, hvis et medlem af en finansiel virksomheds bestyrelse eller direktion, den eksterne revision eller den ansvarshavende aktuar må formode, at den finansielle virksomhed ikke opfylder kapitalkrav, kapitalgrundlagskrav, minimumskapitalkrav, solvensbehov, minimumsbasiskapital eller solvenskapitalkrav.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i § 75, stk. 3, at ændre »kreditinstitutter, solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 126, stk. 4, og § 126 a, stk. 1, 2. pkt., kravet til minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2 og 3, solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d,« til: »kreditinstitutter eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2,«.

§§ 126 og 126 b-g foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 355nr. 98.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 82

Den gældende § 75, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om, at pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for den finansielle virksomheds fortsatte drift og om at en finansiel virksomhed ikke opfylder kapitalkrav, kapitalgrundlagskrav, solvensbehov, minimumsbasiskapital, solvenskravskapital eller minimumskapitalkrav også finder anvendelse på finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder om forhold i datterselskaber, som er finansielle virksomheder.

Den gældende § 79 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om opstilling af måltal for det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejdelse af en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer.

Den gældende § 199, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at §§ 144-149 i selskabsloven om revision med de fornødne tilpasninger finder tilsvarende anvendelse på finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, der ikke er aktieselskaber.

Den gældende § 343 q, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om fælles datacentraler.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i § 75, stk. 4, § 79 a, stk. 1, § 199, stk. 9, og to steder i § 343 q, stk. 1, at ændre finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder til finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Forslaget indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder udgår af bestemmelserne.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 83

Den gældende § 75 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om en whistleblowerordning i en finansiel virksomhed.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i § 75 a, stk. 3, 1. pkt., at et »forsikringsselskab« udgår og »selskaberne« ændres til »selskabet«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 84

Den gældende § 77 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder om definitionen af andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (stk. 1), om lønpolitik og aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (stk. 2), om aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil (stk. 3), og om aflønning, som tildeles eller udbetales med henblik på udøvelse af forsikringsdistribution (stk. 4).

Bemyndigelsen i den gældende § 77 i er bl.a. udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 16 af 4. januar 2019.

Det foreslås i nr. 84, at § 77 i ophæves.

Bestemmelsen videreføres med lovforslagets § 153.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 85

Den gældende § 78, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed indeholder et forbud mod at en finansiel virksomhed eller virksomheder inden for samme koncern bevilger eksponering mod eller modtager sikkerhedsstillelse fra en ekstern revisor eller den interne revisions- eller vicerevisionschef (1. pkt.). Dette gælder ikke lån ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice (2. pkt.).

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås, at § 75, stk. 5, 2. pkt., ophæves.

Forslaget indebærer, at undtagelsen om lån ydet af et livsforsikringsselskab inden for genkøbsværdien af en af livsforsikringsselskabet udstedt forsikringspolice udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 86

Den gældende § 80, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om, at eksponeringsforbuddet i stk. 4 ikke finder anvendelse i forbindelse med deltagelse i bestyrelsen for en virksomhed, som midlertidigt drives af et pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskab i medfør af § 25 i lov om finansiel virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer.

Reguleringen af forsikringsselskaber skal udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskaber vil fremover være omfattet af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets §§ 1-335.

Det foreslås i § 80, stk. 6, at ændre pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskab til pengeinstitut eller realkreditinstitut.

Forslaget indebærer, at forsikringsselskab udgår af bestemmelsen.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 87

Den gældende § 101 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter, at en kapitalforvalter skal en gang årligt meddele gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, og forsikringsselskaber, der udøver genforsikring af livsforsikringsforpligtelser, hvormed der er indgået en kapitalforvaltningsaftale, jf. § 160, stk. 2, hvordan kapitalforvalterens investeringsstrategi og gennemførelse heraf i forhold til investeringer i aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked, er i overensstemmelse med kapitalforvaltningsaftalen og bidrager til afkastet af disse selskabers eller fondes aktiver på mellemlang til lang sigt. Det samme gælder, hvis kapitalforvalteren har indgået aftale som nævnt i 1. pkt. med Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Det foreslås i § 101 b, stk. 1, at ændre bilag 8 til bilag 2 i lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 88

Overskriften før § 108 omhandler særlige regler for forsikringsselskaber.

Det foreslås, at *overskriften før § 108* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 89

De gældende §§ 108-110 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for forsikringsselskaber.

Det foreslås at §§ 108-110 ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets § 42, § 98, stk. 5, og § 141.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 90

Overskriften før § 111 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler for gensidige forsikringsselskaber.

Det foreslås, at *overskriften før § 108* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 91

De gældende §§ 111-114 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for forsikringsselskaber.

Det foreslås, at *§§ 111-114* ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 237 og 242-244.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 92

Overskriften før § 115 i lov om finansiel virksomhed omhandler særlige regler for tværgående pensionskasser.

Det foreslås, at *overskriften før § 115* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 93

De gældende §§ 115 og 116 i lov om finansiel virksomhed indeholder særlige regler for tværgående pensionskasser.

Det foreslås, at *§§ 115 og 116* ophæves.

Bestemmelserne videreføres med lovforslagets §§ 246 og 247.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 94

Den gældende § 117, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at bestyrelsesmedlemmer, medlemmer af lokale bestyrelser og lignende, medlemmer af repræsentantskabet i en finansiel virksomhed, der ikke er en sparekasse, revisorer og granskingsmænd samt deres suppleanter, stiftere, vurderingsmænd, likvidatorer, direktører, ansvarshavende aktuarer, generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab samt øvrige ansatte må ikke uberettiget videregive eller udnytte fortrolige oplysninger, som de under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med.

Det foreslås i *§ 117, stk. 1, 1. pkt.*, at ændre »aktuarer,« til: »aktuarer«, og at »generalagenter og administratorer i et forsikringsselskab« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 95

Den gældende § 117, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at § 117, stk. 1, 1. pkt., der fastsætter en tavshedspligt for en række aktører i finansielle virksomheder ligeledes finder anvendelse for holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Det foreslås i § 117, stk. 1, 2. pkt., at forsikringsholdingvirksomheder udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 96

Den gældende § 118, stk. 1, fastsætter, at sædvanlige oplysninger om kundeforhold kan videregives til brug for varetagelse af administrative opgaver.

Den gældende § 118, stk. 2, fastsætter, at til brug for varetagelse af administrative opgaver kan oplysninger videregives til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud, og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26 b, stk. 3, og § 23, stk. 4, samt til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab.

Den gældende § 118, stk. 3, 1. pkt., fastsætter, at forsikringsselskaber kan til brug for rådgivning om livsforsikrings- og pensionsordninger samt personforsikringer, der indgår i disse ordninger, videregive oplysninger om kundeforhold til forsikringsselskaber, som forsikringsselskabet er koncernforbundet med, til det administrerende selskab i et forsikringsadministrationsfællesskab, til et aktieselskab, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ejer fuldt ud og til Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. § 23, stk. 4, og § 26 b, stk. 3, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. Oplysninger om helbredsmaessige forhold og andre følsomme oplysninger kan alene videregives, hvis den, der videregives oplysninger om, har givet samtykke hertil.

Det foreslås, at § 118, stk. 3, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 97

Den gældende § 120 a, stk. 1, fastsætter regler om udveksling af oplysninger om erhvervskunder mellem koncernbundene pengeinstitutter, realkreditinstitutter, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder samt datterselskaber.

Det foreslås i 120 a, stk. 1, 2. pkt., at ændre »holdingvirksomheder« til: »holdingvirksomheder«, og at »forsikringsholdingvirksomheder« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 98

De gældende regler i § 126 og §§ 126b-126g fastsætter en række regler for forsikringsselskabers opgørelse kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav.

Det foreslås at ophæve § 126 og §§ 126b-126g

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 99

Den gældende § 128, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om sammensætningen af basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber og bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte regler om opgørelsen af basiskapitalen, herunder kernekapital og supplerende kapital for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslås at § 128, stk. 1 og 2 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 100

Den gældende § 143, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte regler for fristerne for indberetninger som følge af regler udstedt i medfør af artikel 35, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Det foreslås at ophæve § 143, stk. 1, nr. 1.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 101

Den gældende § 143, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte regler om opgørelser efter § 124, stk. 1 og 2, § 126, stk. 1 og 4, og § 126 a, stk. 1.

Det foreslås i § 143, stk. 1, nr. 2, der bliver til nr. 1, at § 126, stk. 1 og 4, udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 102

Den gældende § 143, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter bl.a. Finanstilsynets bemyndigelse til at fastsætte regler om indberetning af basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber.

I § 143, stk. 1, nr. 3, der bliver nr. 2, udgår »og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 103

Det foreslås at *overskriften* før § 158 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 104

Den gældende § 158, fastsætter, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt, og at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om dette.

Det foreslås at § 158 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 105

Det foreslås at *overskriften* før § 159 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 106

Den gældende §§ 159, 160 og 167 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om aktivt ejerskab for forsikringselskaber.

Det foreslås, at §§ 159, 160 og 167 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 107

Den gældende § 175 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan bestemme, at artikel 395 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter finder anvendelse på koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er en finansiel holdingvirksomhed, der ikke er fondsmægler- eller investeringsforvaltningsholdingvirksomhed, og som ikke indgår i en koncern, hvor der foretages konsolidering i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Det foreslås i § 175, stk. 1, »eller hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 108

Det foreslås at *overskriften* før § 175 b ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 109

Den gældende §§ 175b-175e fastsætter særlige regler om koncernsolvens og koncerntilsyn for gruppe 1-forsikringselskaber m.v.

Det foreslås at §§ 175-175e ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 110

Den gældende § 179 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt en af betingelserne i § 179, nr. 1-3, gør sig gældende.

Det foreslås i § 179, at eller en forsikringsholdingvirksomhed udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 111

Den gældende § 182, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder, jf. dog §§ 182 b-182 f.

Den gældende § 182, stk. 2, fastsætter, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab må i øvrigt ikke have en eksponering mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller forsikringsselskabet, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Det foreslås i § 182, stk. 1 og 2, at ændre »pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller forsikringsselskabet« til: »pengeinstituttet eller realkreditinstituttet«, og i § 182, stk. 2, at ændre »pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller forsikringsselskabet« til: »pengeinstituttet eller realkreditinstituttet«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 112

Den gældende § 199, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, krav om at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal have mindst én statusautoriseret revisor, og fastsætter, hvornår en revisor i en finansiel virksomhed, finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed skal være certificeret af Finanstilsynet.

Det foreslås i to steder i § 199, stk. 1, at ændre »pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller forsikringsselskaber« til: »pengeinstitutter eller realkreditinstitutter«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 113

Den gældende § 199, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at revisorer for moderselskaber tillige skal revisorer i moderselskabets dattervirksomheder og krav om, at revisorerne skal være certificerede, hvis dattervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab.

Det foreslås i § 199, stk. 2, 1. og 2. pkt., at ændre »finansiel virksomhed, i en finansiel holdingvirksomhed eller i en forsikringsholdingvirksomhed« til: »finansiel virksomhed eller i en finansiel holdingvirksomhed«, og i § 199, stk. 2, 2. pkt., at ændre »pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab« til: »pengeinstitut eller et realkreditinstitut«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 114

Den gældende § 199, stk. 7, fastsætter, at Finanstilsynet kan pålægge revisor og for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschef at give oplysninger om forholdene i en finansiel virksomhed, i en finansiel holdingvirksomhed, i en forsikringsholdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Den gældende § 199, stk. 8, fastsætter, at Finanstilsynet kan foranstalte en ekstraordinær revision i en finansiel virksomhed, i en finansiel holdingvirksomhed, i en forsikringsholdingvirksomhed eller i sådanne virksomheders dattervirksomheder. Den finansielle virksomhed kan pålægges at betale for revisionens udførelse. Finanstilsynet godkender honorarets størrelse.

Det foreslås i § 199, stk. 7 og 8, at ændre »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed«, og at »i en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 115

Den gældende § 199, stk. 12, fastsætter, at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder, i finansielle holdingvirksomheder, i forsikringsholdingvirksomheder og i sådanne virksomheders dattervirksomheder. Herunder kan Finanstilsynet fastsætte bestemmelser om intern revision og om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler.

Det foreslås i § 199, stk. 12, at ændre »holdingvirksomheder« til: »holdingvirksomheder«, og at »i forsikringsholdingvirksomheder« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 116

Den gældende § 200, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter en række informationsinformationsforpligtelser for en ekstern revisor og en intern revisionschef i en finansiel virksomhed overfor Finanstilsynet.

Den gældende § 200, stk. 3, fastsætter, at reglerne i § 200, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse for forsikringsselskaber.

Det foreslås at ophæve § 200, stk. 3.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 117

Den gældende § 200 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter, en række informationsinformationsforpligtelser for en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab overfor Finanstilsynet.

Det foreslås at § 203 a ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 118

Den gældende § 205, stk. 5-10, fastsætter regler for sammenlægningen af forsikringsselskaber.

Det foreslås at § 205, stk. 5-10, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 119

Den gældende § 205, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om, at bestemmelserne vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på fusion af gensidige forsikringsselskaber.

Det foreslås, at § 205, nr. 1, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 120

Den gældende § 205, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om, at bestemmelserne vedrørende fusion i kapitel 15 og 16 i selskabsloven med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på fusion af gensidige forsikringsselskaber og spare- og andelskasser med et kapitalselskab.

Det foreslås at § 205, nr. 3, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 121

Det foreslås at *overskriften* før § 222 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 122

Den gældende § 222 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at form, indhold og gennemførelse af en omdannelse af et forsikringsselskab skal godkendes af Finanstilsynet. Det fortsættende forsikringsselskab indtræder i det ophørende forsikringsselskabs rettigheder og forpligtelser.

Det foreslås at § 222 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 123

Det gældende kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om ophør. § 223 fastsætter, at Finanstilsynet kan inddrage en finansiel virksomheds tilladelse, hvis virksomheden anmoder herom. § 224, stk. 1, fastsætter Finanstilsynets beføjelse til at inddrage et pengeinstitut, realkreditinstituts, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskabs tilladelse, hvis en af betingelserne i § 224, stk. 1, nr. 1-5, gør sig gældende.

Det foreslås i § 223 og § 224, stk. 1, at ændre »realkreditinstitut, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskab« til: »realkreditinstitut og investeringsforvaltningsselskab«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 124

Den gældende § 224, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynets beføjelse til at inddrage et pengeinstitut, realkreditinstituts, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskabs tilladelse, hvis en af betingelserne i § 224, stk. 1, nr. 1-5, gør sig gældende.

Det følger af § 224, stk. 1, nr. 1, at tilladelse kan inddrages, hvis bl.a. virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af regler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Solvens II-direktivet regulerer forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 224, stk. 1, nr. 1, at forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 125

Den gældende § 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen af et gruppe 2-forsikringsselskab, der ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse til opfyldelse af kravet til minimumsbasiskapitalen inden for fristerne i § 248.

Den gældende § 224, stk. 7, 1. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen af et gruppe 1-forsikringsselskab der ikke har gennemført foranstaltningerne i planen for genoprettelse, jf. § 248 a, stk. 1, til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i § 248 a, stk. 2 eller 3.

Den gældende § 224, stk. 7, 2. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen af et gruppe 1-forsikringsselskab der ikke har gennemført foranstaltningerne i finansieringsplanen, jf. § 248 b, stk. 1, til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 248 b, stk. 2.

Det foreslås, at § 224, stk. 6 og stk. 7, ophæves

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 126

Den gældende § 226, stk. 3 og 4, fastsætter regler om afvikling af forsikringsselskaber, der har fået inddraget deres tilladelse af Finanstilsynet.

Det foreslås, at § 226, stk. 3 og 4, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 127

Den gældende § 229 fastsætter, at et selskab, der driver livsforsikringsvirksomhed, kan ikke uden samtykke fra hver enkelt forsikringstager opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin forsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 204 fastsatte regler eller dets forsikringsbestand er taget under administration.

Den gældende § 230, fastsætter, at et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikring, ikke kan opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 204 fastsatte regler, eller dets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter § 230 a.

Den gældende § 230 a, fastsætter regler om et forsikringsselskabs overdragelse af arbejdsulykkesbestanden til garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås, at §§ 229-230a ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 128

Den gældende § 231, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at i tilfælde af et forsikringsselskabs likvidation kan erhvervsministeren, når hensynet til de forsikrede, aktionærer, garantier eller kreditorer taler derfor, efter indhentet udtalelse fra Finanstilsynet udnævne en likvidator til sammen med de af generalforsamlingen valgte at foretage likvidationen.

§ 231, stk. 3, at træffer Finanstilsynet i medfør af §§ 249 eller 250 bestemmelse om, at et forsikringsselskab skal træde i likvidation, udnævner skifteretten efter forhandling med Finanstilsynet en eller flere likvidatorer, af hvilke en skal være jurist.

Det foreslås, at § 231, stk. 2 og 3, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 129

Den gældende § 243, stk. 4, fastsætter, at erklæres et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, konkurs, finder § 253 tilsvarende anvendelse. Har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

§ 243, stk. 5, fastsætter, at erklæres et livsforsikringsselskab konkurs, skal forsikringsbestanden tages under administration i henhold til §§ 253-258.

Det foreslås, at § 243, stk. 4 og 5, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 130

Den gældende § 234 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at, i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs, har forsikringstagerne og sikrede har forlods ret til aktiverne med undtagelse af de fordringer der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94.

Den gældende § 234 a, stk. 2, fastsætter, at gyldigt stiftede panterettigheder registreret i skadesforsikringsselskabets regnskaber skal til enhver tid modsvares af aktiver svarende til værdien af de gyldigt stiftede panterettigheder. Disse aktiver må ikke allerede være bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. §§ 126 e og 126 f, eller det af selskabet opgjorte krav til minimumsbasiskapital, solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 126, 126 c og 126 d.

Det foreslås, at § 234 a ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 131

Den gældende § 236 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at erklæres en sparekasse, en andelskasse eller et gensidigt forsikringsselskab konkurs, giver kurator meddelelse til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet om konkursens begyndelse og slutning.

Det foreslås i § 236 at ændre »sparekasse, en andelskasse eller et gensidigt forsikringsselskab« til: »sparekasse eller en andelskasse«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 132

Den gældende § 237, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Erhvervsministeren kan bestemme, at likvidator eller kurator på boets regning skal underrette forsikringstagerne om forsikringsselskabets afvikling og om konsekvenserne for dem. Den gældende § 237, stk. 2, fastsætter, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om underretningens form og indhold.

Den gældende § 239, stk. 1, fastsætter, at konkurslovens regler om rekonstruktionsbehandling finder med Finanstilsynets tilladelse anvendelse på forsikringsselskaber med undtagelse af livsforsikringsselskaber. Den gældende § 239, stk. 2, fastsætter, at i forbindelse med den statusoversigt, som skal udsendes sammen med et rekonstruktionsforslag, jf. konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 2, kan skifteretten ved rekonstruktionsbehandling af genforsikringsselskaber efter høring af Finanstilsynet udpege en uvildig aktuar til at foretage en opgørelse over værdien af de krav, der er anmeldt.

Det foreslås, at §§ 237 og 239 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 133

Den gældende § 241 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at kapitel 14 i selskabsloven med de fornødne tilføjelser finder anvendelse på sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 241 at ændre »sparekasser, andelskasser og gensidige forsikringsselskaber« til: »sparekasser og andelskasser«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 134

Den gældende § 242 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at erhvervsministeren fastsætter regler med henblik på opfyldelse af EU-retlige regler om sanering og likvidation af kreditinstitutter og forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 242, at »og forsikringsselskaber« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 135

Den gældende § 242 a i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at 242 a ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 136

Den gældende § 243, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet kan efter de procedurer, der er fastsat i EU-retlige regler herom, forbyde et udenlandsk kreditinstitut, finansieringsinstitut, investeringsforvaltningsselskab eller forsikringsselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet. Finanstilsynet kan forbyde de i 1. pkt. nævnte virksomheder at udøve virksomhed som nævnt i 1. pkt., hvis virksomheden groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod kreditinstituttet, finansieringsinstituttet, investeringsforvaltningsselskabet eller forsikringsselskabet, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås i § 243, stk. 1, og 2. pkt., at ændre »finansieringsinstituttet, investeringsforvaltningsselskabet eller forsikringsselskabet« til: »finansieringsinstitut eller investeringsforvaltningsselskabet«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 137

Den gældende § 243, stk. 2, fastsætter, at vedrører forbud udstedt efter stk. 1 et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. § 243, stk. 1, fastsætter Finanstilsynets mulighed for at forbyde et udenlandsk selskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, at udøve virksomhed her i landet.

Det foreslås, at § 243, stk. 2, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 138

Det foreslås, at *overskriften* før § 248 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 139

De gældende §§ 248-252 i lov om finansiel virksomheder fastsætter særlige regler for forsikringsselskaber om genoprettelse og foranstaltninger.

De gældende §§ 253-258 fastsætter særlige regler for forsikringsselskaber om administration af en livsforsikringsbestand.

Det foreslås, at §§ 248-258 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 140

Det foreslås, at *overskriften* før § 253 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 141

Det gældende afsnit VIII i lov om finansiel virksomhed fastsætter særlige regler for forsikringsselskaber.

Det foreslås, at *afsnit VIII* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 142

Det gældende afsnit X g fastsætter regler for ISPV'er (Insurance purpose vehicles).

Det foreslås, at *afsnit X g* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 143

Den gældende § 344 fastsætter Finanstilsynets tilsyn i medfør af lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen oplister de regler og retsakter, herunder EU-forordninger og direktiver, Finanstilsynet fører tilsyn med.

Det foreslås i § 344, stk. 1, 1. pkt., at »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«, »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«, »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution,« og »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 144

Den gældende § 344 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet skal i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden overveje de potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det gælder navnlig i forbindelse med krisesituationer. For filialer beliggende her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§

7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal Finanstilsynet overvåge filialerne og bistå de kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynet med filialerne. Finanstilsynet skal for væsentlige filialer og datterselskaber af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltage i eventuelle samarbejdsfora om tilsynet med den samlede koncern.

Det foreslås to steder i § 344, stk. 3, at ændre »§§ 7-11« til »§§ 7-10 a«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiell virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 145

Den gældende § 344, stk. 11, at Finanstilsynet i visse tilfælde kan, hvor en modervirksomhed i en koncern er en finansiell holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell virksomhed, fravige bestemmelser for koncerner fastsat i denne lov eller i regler udstedt i medfør af loven under hensyntagen til formålet med de pågældende bestemmelser og aktiviteterne i koncernen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for grupper omfattet af § 175 b, stk. 2, hvis den øverste virksomhed i gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Det foreslås i § 344, stk. 11, at ændre »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed« og »en forsikringsvirksomhed« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiell virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 146

Den gældende § 364, stk. 3, fastsætter, at Væsentlige konklusioner skal efter et inspektionsbesøg fremsendes i form af en skriftlig rapport til virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef.

Den gældende § 349 fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomheds ledelse at lade udarbejde en redegørelse for virksomhedens økonomiske stilling og fremtidsudsigter. Virksomhedens bestyrelse, direktion, den ansvarshavende aktuar, ekstern revisor og den interne revisionschef skal ved underskrift på påbuddet over for Finanstilsynet bekræfte at være gjort bekendt med indholdet af henvendelsen.

Det foreslås i § 364, stk. 3, og § 349, at »den ansvarshavende aktuar,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiell virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 147

Den gældende § 346 fastsætter generelle regler om Finanstilsynets inspektioner.

Den gældende § 346, stk. 4, fastsætter, at Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske finansielle virksomheder med hjemsted i det pågældende land. Endvidere kan Finanstilsynet selvstændigt foretage inspektioner i filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er beliggende her i landet. For så vidt angår forsikringsselskaber, deltager Finanstilsynet i den i 1. pkt. nævnte inspektion eller kan efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland på dennes vegne i særlige tilfælde foretage inspektion af filialen alene. For så vidt angår administrationsselskaber, kan Finanstilsynet efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland foretage den i 1. pkt. nævnte inspektion i filialen.

Det foreslås, at § 346, stk. 4, 3. pkt., ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiell virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 148

Den gældende § 346 fastsætter generelle regler om Finanstilsynets inspektioner.

Den gældende § 346, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan med Finanstilsynets tilladelse foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, finansielle virksomheder, finansieringsinstitutter eller virksomheder, der udøver accessorisk finansiel virksomhed, der er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

Den gældende § 347, stk. 1, fastsætter, at en række virksomheder omfattet af loven har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Den gældende § 347, stk. 2, fastsætter, at de samme virksomheder har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis virksomheden konstaterer, at oplysningerne ikke har været korrekte på tidspunktet for afgivelsen eller oplysningerne er på et senere tidspunkt blevet misvisende.

Det foreslås i § 346, stk. 5, og § 347, stk. 2, at »forsikringsholdingvirksomheder,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 149

Den gældende § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en række virksomheder omfattet af loven har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 3, fastsætter, hvilke personer, der anses som parter i forhold til Finanstilsynet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Det foreslås i § 347, stk. 1, og § 355, stk. 3, at »forsikringsholdingvirksomhed,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 150

Den gældende § 347, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at en række virksomheder omfattet af loven har pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Den gældende § 347, stk. 3, fastsætter, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en finansiel virksomhed og dens filialer, en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en fælles datacentral med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 2, fastsætter en række tilfælde, hvor en anden end virksomheden, jf. stk. 1, er part i en afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. § 355, stk. 2, nr. 1-15, oplister, de tilfælde, hvor en anden end virksomheden anses som part.

Det foreslås i § 347, stk. 3, og § 355, stk. 2, nr. 1, at ændre »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed«, og at »en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 151

Den gældende § 347, stk. 4, fastsætter, at i det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiel virksomheds, en finansiel holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Det foreslås i § 347, stk. 4, at ændre »finansiel virksomheds, en finansiel holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds« til: »finansiel virksomheds eller finansiel holdingvirksomheds«, og »den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« ændres til: »den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 152

Den gældende § 347, stk. 9, fastsætter, at Finanstilsynet kun kan henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Det foreslås at § 347, stk. 9, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 153

Den gældende § 347 b i lov om finansiel virksomhed, fastsætter Finanstilsynets adgang til at påbyde en finansiel virksomhed m.v., at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse samt forholdene herom.

Det foreslås i § 347 b, stk. 1-4 og 6, at ændre »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed«, og at »forsikringsholdingvirksomheden« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 154

Den gældende § 350, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter Finanstilsynets adgang til at påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, såfremt kriterierne i § 350, stk. 1, nr. 1 og 2, gør sig gældende.

Den gældende § 350, stk. 2, fastsætter, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke foretaget inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse.

Den gældende § 350, stk. 3, fastsætter, at reglerne i §§ 248-252 endvidere gør sig gældende for forsikringsselskaber.

Den gældende § 350, stk. 4, fastsætter, at stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for en koncern, hvor modervirksomheden er en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel virksomhed, hvis der er betydelig risiko for, at koncernens økonomiske stilling udvikler sig således, at koncernen ikke vil overholde kapitalkravet til koncernen.

Det foreslås at § 350, stk. 3, ophæves, og at i stk. 4, der bliver stk. 3, at ændre »holdingvirksomhed,« til: »holdingvirksomhed«, og at »en forsikringsholdingvirksomhed« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 155

Den gældende § 350 b fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte krav om kapitaltillæg til solvenskapital for gruppe 1-forsikringsselskaber og forholdene herom.

Det foreslås, at § 350 b ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 156

Den gældende § 351 fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde en række institutter at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af reglerne om nøglepersoner i lovens §§ 64 c og 64 d, hvis de ikke vurderes at kunne betræde stillingen efter reglerne om egnethed og hæderlighed.

Det foreslås i § 351, stk. 4, at »eller påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 157

Den gældende § 351, stk. 5, fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde en række institutter at afsætte en direktør eller ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af reglerne om nøglepersoner i lovens §§ 64 c og 64 d, hvis der er rejst tiltale mod person i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning.

Det foreslås i § 351, stk. 5, 1. pkt., at » eller at nøglepersonen i et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder kravene i § 64, stk. 1, nr. 3, jf. § 64 d, stk. 3«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 158

Den gældende § 351, stk. 9, fastsætter, at Finanstilsynet kan inddrage en finansiel virksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke har afsat en direktør. Finanstilsynet kan endvidere inddrage tilladelsen for et pengeinstitut, et systematisk vigtigt finansiel institut (SIFI), et globalt systematisk vigtigt finansiel institut (G-SIFI), eller et gruppe 1-forsikringsselskab, der ikke har afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson. Finanstilsynet kan endvidere inddrage en virksomheds tilladelse, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af § 351, stk. 2 og 3 og 5.

Det foreslås i § 351, stk. 9, at »eller har gruppe 1-forsikringsselskab ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 64 d, stk. 1,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 159

Den gældende § 352 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at i tilfælde, hvor en finansiel virksomhed er erklæret konkurs, størstedelen af den finansielle virksomheds drift er ophørt eller overdraget, eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration, udarbejder Finanstilsynet en redegørelse for årsagerne hertil, hvis et af forholdene i § 352, stk. 1, nr. 1-3, er indtruffet i forbindelse med eller i en kortere periode forud for virksomhedens konkurs.

Det foreslås i § 352 a, stk. 1, at ændre »konkurs,« til: »konkurs eller«, og at »eller hvor et forsikringsselskabs forsikringsbestand er taget under administration,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 160

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Det foreslås i § 355, stk. 1, at »forsikringsholdingvirksomheden,« og »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 161

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 2, fastsætter en række tilfælde, hvor en anden end virksomheden, jf. stk. 1, er part i en afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. § 355, stk. 2, nr. 1-15, oplister, de tilfælde, hvor en anden end virksomheden anses som part.

Det foreslås i § 355, stk. 2, nr. 7, at ændre »værdipapirhandler, realkredit-, forsikrings- eller livsforsikringsvirksomhed« til: »værdipapirhandler eller realkreditvirksomhed«, og at »§ 11, stk. 1,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 162

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 2, fastsætter en række tilfælde, hvor en anden end virksomheden, jf. stk. 1, er part i en afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. § 355, stk. 2, nr. 1-15, oplister, de tilfælde, hvor en anden end virksomheden anses som part.

Det foreslås i § 355, stk. 2, nr. 1, at ændre »§ 8, stk. 5, og § 11, stk. 9« til: »og § 8, stk. 5,«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 163

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 2, fastsætter en række tilfælde, hvor en anden end virksomheden, jf. stk. 1, er part i en afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. § 355, stk. 2, nr. 1-15, oplister, de tilfælde, hvor en anden end virksomheden anses som part.

Det foreslås i § 355, stk. 2, nr. 11, at indsætte »og« efter: »stk. 1 og 3,«, og at »og § 11, stk. 1« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 164

Den gældende § 355, stk. 1, fastsætter, hvilke virksomheder, der anses som parter i forhold til Finanstilsynets afgørelser givet i medfør af regler i loven og i en række EU-retsakter.

Den gældende § 355, stk. 2, fastsætter en række tilfælde, hvor en anden end virksomheden, jf. stk. 1, er part i en afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. § 355, stk. 2, nr. 1-15, oplister, de tilfælde, hvor en anden end virksomheden anses som part.

Det foreslås at § 355, stk. 2, nr. 14, ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 165

Den gældende § 355, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i § 355, stk. 3, 2. pkt., at ændre »likvidator,« til: »likvidator«, og at »en administrator af en livsforsikringsbestand« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 166

Den gældende § 359 fastsætter, at forsikringsselskaber og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, registreres i Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås i § 359 at ændre »Forsikringsselskaber og filialer« til: »Filialer«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 167

Den gældende § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed oplister de fysiske og juridiske personer omfattet af lov om finansiel virksomhed, der betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Det følger af § 361, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, at udstedere af collateralized mortgage obligations og ISPV-obligationer og lignende virksomheder betaler 22.500 kr. pr. serie.

Det foreslås at ændre i § 361, stk. 1, således at henvisningen til lov om finansiel virksomhed ændres til lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber, herunder ISPV'er, udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Som konsekvens heraf indsættes en henvisning til lov om forsikringsvirksomhed i stk. 1.

Til nr. 168

Den gældende § 363 a, stk. 1, angiver at filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i §§ 7-11, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, årligt betaler en afgift til Finanstilsynet på 15 pct. af, hvad virksomheder af tilsvarende art og størrelse med dansk tilladelse, skal betale efter §§ 363-366. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Det foreslås at ændre i § 363 a, stk. 1, således at henvisningen til §§ 7-11 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 7-10 a i lov om finansiel virksomhed og §§ 14-18 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Som konsekvens heraf ophæves § 11 i lov om finansiel virksomhed og indsættes som §§ 14-18 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 169

Den gældende § 372, stk. 1, fastsætter, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til reglerne i loven og en række EU-retsakter, kan, af den afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Den gældende § 372, stk. 4, fastsætter, at omgøres en af Finanstilsynet truffet afgørelse, der går ud på, at et forsikrings-selskab skal træde i likvidation, eller at dets livsforsikringsbestand tages under administration, skal Erhvervsstyrelsen straks registrere dette. Finanstilsynet skal, såfremt selskabet ejer faste ejendomme, drage omsorg for fornøden tinglysning.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),« udgår, og at *stk. 4* ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 170

Den gældende § 372 a, stk. 1, fastsætter en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter som vedtaget af Europa-Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger oplistet i bestemmelsen.

Det foreslås i § 372 a, stk. 1, at »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«, »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger)« udgår, og »erhvervslivet,« ændres til: »erhvervslivet«.udgår, og »erhvervslivet,« ændres til: »erhvervslivet«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 171

Den gældende § 373, stk. 1, fastsætter at overtrædelse af de i bestemmelsen oplistede bestemmelser kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 373, stk. 1, at »§ 11, stk. 1, 9 og 10,«, »§ 64 d, stk. 3, jf. 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4,«, »§ 107 a og« og »§ 126 a, stk. 1, 3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 172

Den gældende § 373, stk. 2, fastsætter at overtrædelse af de, i bestemmelsen, oplistede bestemmelser kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 373, stk. 2, at »§ 57, stk. 1,«, »§ 64 d, stk. 1, 2 og 4-6,«, »§ 72 b, stk. 2 og 3,«, »§ 108, stk. 1-5,«, »§ 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9,«, »§ 230 a, stk. 1-4,«, »§ 283, stk. 1 og 2,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 173

Den gældende § 373, stk. 3, fastsætter, at med bøde straffes den der ikke efterkommet et påbud, der er givet i medfør af de, i bestemmelsen, oplistede bestemmelser.

Det foreslås i § 373, stk. 3, 1. pkt., at »§ 126 c, stk. 4, § 126 f,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 174

Den gældende § 373, stk. 9, fastsætter en forældelsesfrist på 10 år for overtrædelser af de, i bestemmelsen, oplistede bestemmelser.

Det foreslås i § 373, stk. 9, at »§ 11, stk. 1, § 31, stk. 10,«, »§ 108, stk. 1, 2 og 4 og stk. 5, 1. pkt.,«, »§ 126, stk. 1 og 4,«, »§ 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 1 og 5, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1 og 4, § 126 f, 1. pkt.,« og »§ 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1,« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 175

Den gældende § 373, stk. 10, fastsætter, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i en række forordninger.

Det foreslås i § 373, stk. 10, at »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger)« udgår.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 176

Den gældende § 374, stk. 4, fastsætter, at såfremt en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, ikke opfylder sine forpligtelser efter bestemmelserne i §§ 183-193 eller bestemmelser fastsat i medfør af § 196, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger. Skønnes det hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet selv offentliggøre de pågældende oplysninger, offentliggøre påbuddet eller suspendere eller slette de berørte omsættelige værdipapirer fra handel på et reguleret marked.

Den gældende § 374, stk. 5, fastsætter, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden, der ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, i forhold til tilsynets opgaver efter stk. 4, straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 374, stk. 5, at ændre »Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden« til: »Den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed«.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 177

Den gældende § 400 fastsætter en overgangsordning for forsikringsselskaber, der den 1. oktober 1981 ikke havde en fuldt indbetalt selskabskapital.

Det foreslås at § 400 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 178

De gældende §§ 417 a-417 d fastsætter overgangsbestemmelser relevante for forsikringsselskaber.

Det foreslås at §§ 417 a-417 d ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til nr. 179

Det gældende bilag 7 indeholder en opstilling af forsikringsklasser under skadesforsikringsvirksomhed.

Det gældende bilag 8 indeholder en opstilling af forsikringsklasser under livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslås at bilag 7 og bilag 8 ophæves.

Det foreslåede er en konsekvens af, at regulering af forsikringsvirksomhed udskilles fra lov om finansiel virksomhed ved nærværende lovforslag.

Til § 336

Til nr. 1

§ 15, stk. 1, i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser angiver, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelse af denne lov. Reglerne om Finanstilsynet og ansatte i Finanstilsynet i §§ 344-356 i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 15, stk. 1, 2. pkt., at indsætte »og § 174, §§ 259-262, §§ 267-271, §§ 273-278, §§ 280-290, §§ 292-303, i lov om forsikringsvirksomhed« efter »lov om finansiel virksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed, hvorfor der fremover vil være behov for, at der også er en henvisning til de bestemmelser i lovforslaget, der svarer til §§ 344-356 i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 2

§ 18, stk. 3, i lov om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med forsikring, pension og lignende finansielle ydelser angiver, at de oplysninger ministeren for ligestilling modtager efter loven, er omfattet af tavshedspligten i § 354 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 18, stk. 3, at indsætte »og § 285, § 288, § 289, § 290 i lov om forsikringsvirksomhed« efter lov om finansiel virksomhed.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed, hvorfor der fremover vil være behov for, at der også er en henvisning til de bestemmelser i lovforslaget, der svarer til § 354 i lov om finansiel virksomhed.

Til § 337

Til nr. 1

§ 1, stk. 1, i lov om firmapensionskasser angiver, at ethvert løfte om pension (pensionstilsagn) i forbindelse med et ansættelsesforhold skal afdækkes i enten et forsikringsselskab, eller en pensionskasse, der i henhold til lov om finansiel virksomhed må udøve forsikringsvirksomhed, eller i en firmapensionskasse, der har tilladelse i henhold til denne lov.

Det foreslås at ændre i § 1, stk. 1, således at henvisningen til lov om finansiel virksomhed ændres til lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 2

§ 2, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, angiver, at forsikringsselskaber og pensionskasser, der er under tilsyn efter lov om finansiel virksomhed, og løfter om pension, der er omfattet af § 1, stk. 2, ikke er omfattet af loven.

Det foreslås at ændre i § 2, stk. 2, således at henvisningen til lov om finansiel virksomhed ændres til lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 3

§ 73, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, angiver blandt andet, at § 200 i lov om finansiel virksomhed med de fornødne tilpasninger finder anvendelse for firmapensionskasser.

§ 200 i lov om finansiel virksomhed angiver, at en ekstern revisor og en intern revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor. Det fremgår af § 200, stk. 3, at bestemmelsens stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse på forsikringsselskaber. I § 200 a i lov om finansiel virksomhed findes en tilsvarende bestemmelse, som finder anvendelse på forsikringsselskaber.

Det foreslås at ændre i § 73, stk. 1, således at henvisningen til § 200 i lov om finansiel virksomhed ændres til § 194 i lov om forsikringsvirksomhed.

Ændringen indebærer, at henvisningen i lov om firmapensionskasser ændres til den bestemmelse i lovforslaget, der viderefører § 200 a, som finder anvendelse på forsikringsselskaber. Henvisningen til § 200 i lov om finansiel virksomhed udgår, idet den ikke finder anvendelse på forsikringsselskaber.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor § 200 a ophæves og indsættes som § 194 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 4

§ 81, stk. 6, i lov om firmapensionskasser angiver, at §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed om administration af en livsforsikringsbestand også gælder for en bestand af pensionstilsagn.

Det foreslås at ændre i § 81, stk. 6, således at henvisningen til §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 253-258 ophæves i lov om finansiel virksomhed og indsættes som § 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 5

§ 84, stk. 2, i lov om firmapensionskasser angiver, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke er truffet inden for den frist, der er fastsat i henhold til stk. 1, og undladelsen skønnes at medføre fare for medlemsbestanden, så kan pensionstilsagnene tages under administration efter reglerne i §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre i § 84, stk. 2, således at henvisningen til §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 253-258 ophæves i lov om finansiel virksomhed og indsættes som § 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 6

§ 87, stk. 2, i lov om firmapensionskasser angiver, at hvis en firmapensionskasse skal opløses efter stk. 1, kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at pensionstilsagnene skal søges overdraget til et forsikringsselskab eller til en anden pensionskasse, eller at bestanden af pensionstilsagn skal tages under administration i overensstemmelse med §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed, eller at der skal ske udlodning af firmapensionskassens formue.

Det foreslås at ændre i § 87, stk. 2, således at henvisningen til §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 253-258 ophæves i lov om finansiel virksomhed og indsættes som § 227-235 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 7

§ 117, stk. 2, 2. pkt., i lov om firmapensionskasser angiver, at overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i § 73, stk. 1, kan straffes i det omfang en sådan overtrædelse kan straffes efter § 373 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre i § 117, stk. 2, 2. pkt., således at henvisningen til § 373 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 312-318 i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres med lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 338

Til nr. 1

§ 2 i lov om forsikringsformidling er en definitionsbestemmelse.

Det foreslås at ændre i § 2, nr. 8, litra a, b og c, således at henvisningen til bilag 7 i lov om finansiel virksomhed ændres til bilag 1 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor bilag 7 til lov om finansiel virksomhed ophæves og indsættes som bilag 1 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 2

§ 12 a, nr. 2, i lov om forsikringsformidling angiver, at en forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler ikke må medvirke til, at forsikringer for personer bosiddende i Danmark, danske skibe eller andre risici, der består her i landet, tegnes hos andre end følgende: 1) Danske forsikringsselskaber, 2) Udenlandske forsikringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, 3) Udenlandske forsikringsselskaber, der har fået tilladelse af Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre i § 12 a, nr. 2, således at henvisningen til § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ændres til § 49, stk. 1, eller § 52, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres med lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 339

Til nr. 1

§ 1, stk. 2, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber angiver, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber skal yde dækning til et direkte tegnet skadesforsikringsselskab, når skadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre i § 1, stk. 2, nr. 2, således at henvisningen til § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed ændres til § 200, stk. 3, § 205 eller § 264, stk. 3, i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 226, 242 og 243 ophæves i lov om finansiel virksomhed og indsættes som §§ 200, 205 og 264 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 2

§ 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber angiver, at Finanstilsynet kan forbyde et forsikringsselskab at drive virksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringsselskabet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter.

Det foreslås at ændre i § 14, stk. 3, 1. pkt., således at henvisningen til § 243 i lov om finansiel virksomhed ændres til § 264 i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed. Med lovforslaget ophæves § 243 i lov om finansiel virksomhed og indsættes som § 264 i lov om forsikringsvirksomhed.

Til nr. 3

§ 15, stk. 2, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber angiver, at § 354 i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på Finanstilsynets tilsyn efter denne lov.

Det foreslås at ændre i § 15, stk. 2, 1. pkt., således at henvisningen til § 354 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 285-290 i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 340

Til nr. 1

§ 17, stk. 4, i lov om en terrorforsikringsordning på skadesforsikringsområdet angiver, at § 354 i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse på Terrorforsikringsrådets tilsyn efter denne lov.

Det foreslås at ændre i § 17, stk. 4, således at henvisningen til § 354 i lov om finansiel virksomhed ændres til §§ 285-290 i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 341

Til nr. 1

§ 9, stk. 1, nr. 2, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere angiver, at virksomheden ikke må have snævre forbindelser til et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, investeringsforvaltningsselskab, forsikringsselskab eller anden virksomhed, som tilbyder eller formidler finansielle produkter eller boligkreditaftaler.

Det foreslås at ændre § 9, stk. 1, nr. 2, således at henvisningen til § 5, stk. 1, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed ændres til nr. 17, og indsætte en henvisning til § 9, stk. 1, nr. 15, i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring af henvisningen til lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 16, er en konsekvens af forslaget § 335, der ændrer i § 5 i lov om finansiel virksomhed, således at definitionen af snævre forbindelser rykker fra § 5, stk. 1, nr. 16, til § 5, stk. 1, nr. 17.

Den foreslåede indsættelse af henvisning til § 9, stk. 1, nr. 15, i lov om forsikringsvirksomhed, sikrer korrekt henvisning til definitionen af snævre forbindelser svarende til § 5, stk. 1, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed, som for forsikrings-selskaber rykkes til lov om forsikringsselskaber § 5, stk. 1, nr. 15.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres til lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 342

Til nr. 1

Revisorlovens § 1 a fastsætter lovens definitioner.

Den gældende § 1 a, stk. 1, nr. 3, litra b, definerer finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, b og e, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen § 1 a, stk. 1, nr. 3, litra b, fra finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, b og e, i lov om finansiel virksomhed ændres til pengeinstitutter og realkreditinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, og forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at forsikringsselskaber med lovforslaget udskilles fra lov om finansiel virksomhed og videreføres i lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 343

Til nr. 1

Markedsføringslovens § 1 fastsætter lovens anvendelsesområde.

Den gældende § 1, stk. 2 og 3, i markedsføringsloven afgrænser anvendelsesområdet over for finansielle virksomheder.

Det fremgår af den gældende stk. 2, at §§ 3, 4, 9 og 14 ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder, i det omfang erhvervs- og vækstministeren har udstedt regler på det pågældende område.

Det fremgår af den gældende stk. 3, at §§ 15 og 16 ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 2 og 3, således at finansielle virksomheder ændres til pengeinstitutter og realkreditinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, forsikringsselskaber, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsvirksomhed og fondsmæglerselskaber, jf. § 13, stk. 2, jf. stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Forslaget indebærer, at der i stedet for finansielle virksomheder, henvises til de konkrete typer af virksomheder, der er omfattet af afgrænsningen i bestemmelsen.

Forslaget er en konsekvens af, at forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor forsikringsselskaber udgår fra definitionen af finansielle virksomheder i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og indsættes lovforslagets definitionsbestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 1. Forslaget er også en konsekvens af, at fondsmæglerselskaber med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 er udgået af definitionen i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og defineres i § 13, stk. 2, jf. stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Til nr. 2

Markedsføringslovens § 29 fastsætter regler om, at forbrugerombudsmandens udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder.

Det følger af den gældende § 29, stk. 2, at forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre § 29, stk. 2, således at henvisningen til lov om finansiel virksomhed suppleres med henvisninger til lov om forsikringsvirksomhed og lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Forslaget indebærer, at bestemmelsen fortsat omfatter de typer af virksomheder, som var omfattet af bestemmelsen, da loven blev vedtaget.

Forslaget er en konsekvens af, at forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed udskiller forsikringsselskaber fra lov om finansiel virksomhed. Forslaget er også en konsekvens af, at fondsmæglerselskaber med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed.

Til § 344

Til nr. 1

Retsplejelovens § 225 angiver, hvilke sager der behandles i Sø- og Handelsretten. Det følger af den gældende § 225, stk. 2, nr. 3, at sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part og anvendelsen af lov om markedsføring, lov om finansiel virksomhed eller lov om betalinger har væsentlig betydning, kan anlægges ved Sø- og Handelsretten, medmindre parterne har aftalt andet.

Det foreslås at ændre § 225, stk. 2, nr. 3, således, at også sager, hvor Forbrugerombudsmanden er part, og hvor anvendelsen af lov om forsikringsvirksomhed eller lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter har væsentlig betydning omfattes.

Forslaget er en konsekvens af, at forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed udskiller forsikringsselskaber fra lov om finansiel virksomhed. Forslaget er også en konsekvens af, at fondsmæglerselskaber med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 blev udskilt fra lov om finansiel virksomhed.

Forslaget indebærer, at bestemmelsen vil omfatte de områder, der var omfattet, da bestemmelsen blev indført med lov nr. 84 af 28. januar 2014.

Til § 345

Aktieavancebeskatningslovens § 34 omhandler succession ved overdragelse af aktier i levende live. En overdragelse omfattet af § 34 medfører, at overdrageren ikke beskattes af sin aktieavance. Beskatningen udskydes, indtil erhververen selv afstår aktierne, og erhververen indtræder i overdragerens skattemæssige stilling ved overdragelsen, således at erhververen skal betragte de erhvervede aktier som anskattet til samme pris, på samme tidspunkt og i samme hensigt som overdrageren.

En succession ved overdragelse af aktier i levende live kan kun ske, hvis en række betingelser er opfyldt, jf. aktieavancebeskatningslovens § 34, stk. 1, nr. 1-4.

Det følger af § 34, stk. 1, nr. 3, at der skal være tale om aktier i et selskab m.v., hvis virksomhed ikke i overvejende grad består af passiv kapitalanbringelse, jf. stk. 6.

Det fremgår af § 34, stk. 6, at selskabets virksomhed anses for i overvejende grad at bestå i passiv kapitalanbringelse, som nævnt i stk. 1, nr. 3, såfremt mindst 50 pct. af selskabets indtægter, hvorved forstås den regnskabsmæssige nettoomsætning tillagt summen af øvrige regnskabsførte indtægter, opgjort som gennemsnittet af de seneste 3 regnskabsår, stammer fra fast ejendom, kontanter, værdipapirer eller lignende, der efter stk. 1, nr. 3, skal anses for passiv kapitalanbringelse, eller hvis handelsværdien af selskabets sådanne ejendomme, kontanter, værdipapirer el.lign. enten på overdragelsestidspunktet eller opgjort som gennemsnittet af de seneste 3 regnskabsår udgør mindst 50 pct. af handelsværdien af selskabets samlede aktiver. Afkastet og værdien af aktier i datterselskaber, hvori selskabet direkte eller indirekte ejer mindst 25 pct. af aktiekapitalen m.v., medregnes ikke. I stedet medregnes den del af datterselskabets indtægter og aktiver, som svarer til ejerforholdet. Ved bedømmelsen ses der bort fra indkomst ved udlejning af fast ejendom mellem selskabet og et datterselskab eller mellem datterselskaber. Fast ejendom, der udlejes mellem selskabet og et datterselskab eller mellem datterselskaber, og som lejer anvender i driften, anses ved bedømmelsen ikke som en passiv kapitalanbringelse.

Aktieavancebeskatningslovens § 34, stk. 5, undtager en række overdragelser af aktier fra betingelserne i stk. 1, nr. 2 og 3. Det fremgår bl.a. af § 34, stk. 5, 2. pkt., at betingelsen i stk. 1, nr. 3, ikke finder anvendelse ved overdragelse af aktier i et selskab m.v., som udøver næring ved køb og salg af værdipapirer eller ved finansieringsvirksomhed og er omfattet af lov om finansiel virksomhed eller tilsvarende for udenlandske selskaber. For udenlandske selskaber, som ikke er hjemmehørende i et EU-land eller EØS-land, er det en betingelse, at selskabet er hjemmehørende i et land, som efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, anden international overenskomst eller konvention eller administrativt indgået aftale om bistand i skattesager udveksler oplysninger med de danske skattemyndigheder.

Ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 er reguleringen af fondsmæglerselskaber og de særlige regler, der gælder ydelse og udførelse af investeringsservice og -aktiviteter, udskilt fra lov om finansiel virksomhed. Der er således etableret en særskilt lov for fondsmæglerselskaber og for ydelsen og udførelsen af investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås, at der i aktieavancebeskatningslovens § 34, stk. 5, 2. pkt., efter »lov om finansiel virksomhed« indsættes », lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og lov om forsikringsvirksomhed«.

Formålet med ændringen er at sikre, at undtagelsen i aktieavancebeskatningslovens § 34, stk. 5, ligeledes omfatter fondsmæglerselskab m.v. og forsikringsselskaber m.v. efter udskillelsen fra lov om finansiel virksomhed.

Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 346

§ 1, stk. 3, i lov om afgift af skadesforsikringer angiver, at der ved skadesforsikring forstås forsikring af risici, der er kategoriseret som skadesforsikring i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 1, stk. 3, at begrebet skadesforsikring i lov om afgift af skadesforsikringer er i overensstemmelse med de forsikringsretlige definitioner. Ved skadesforsikring forstås således begrebsmæssigt forsikring af de forsikringsklasser, der fremgår af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 3, i lov om afgift af skadesforsikringer, således at henvisningen til »bilag 7 til lov om finansiel virksomhed« ændres til »bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor bilag 7 til lov om finansiel virksomhed foreslås ophævet og indsat som bilag 1 til lov om forsikringsvirksomhed. Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 347

Efter § 3 A, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan finansielle virksomheder, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, efter samtykke fra den registrerede få adgang til oplysninger om gæld, som inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, og som er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis. Bestemmelsen blev indført ved § 3 i lov nr. 1374 af 16. december 2014.

Den gældende definition af finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, i lov om finansiel virksomhed, omfatter bl.a. forsikringsselskaber.

Med forslaget til lov om forsikringsvirksomhed foreslås forsikringsselskaber udskilt fra lov om finansiel virksomhed. Det vil derfor være nødvendigt at ændre § 3 A, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis anvendelsesområdet af denne bestemmelse fortsat skal omfatte forsikringsselskaber.

Det foreslås, at der i § 3 A, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »lov om finansiel virksomhed,« indsættes »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

Den foreslåede ændring indebærer, at forsikringsselskaber efter samtykke fra den registrerede vil kunne få adgang til oplysninger om gæld, som inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, når oplysningerne er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Formålet med ændringen er at sikre, at der fortsat er lovhjemmel til, at forsikringsselskaber har mulighed for at kunne få adgang til de nævnte oplysninger til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til lov om forsikringsvirksomhed. Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 348

Efter § 7 A, stk. 2, i lov om et indkomstregister kan finansielle virksomheder, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, efter samtykke fra den registrerede få adgang til oplysninger i indkomstregisteret, og som er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis. Bestemmelsen blev indført ved § 4 i lov nr. 1374 af 16. december 2014.

Den gældende definition af finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, i lov om finansiell virksomhed, omfatter bl.a. forsikringsselskaber. Med forslaget til lov om forsikringsvirksomhed foreslås forsikringsselskaber udskilt fra lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at der i § 7 A, stk. 2, i lov om et indkomstregister efter »lov om finansiell virksomhed,« indsættes »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

Den foreslåede ændring indebærer, at forsikringsselskaber efter samtykke fra den registrerede vil kunne få adgang til oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Formålet med ændringen er at sikre, at der fortsat er lovhjemmel til, at forsikringsselskaber har mulighed for at kunne få adgang til de nævnte oplysninger til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis. Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 349

Ligningslovens § 5, stk. 4, angiver, hvilke selskaber m.v. der skal fordele renteudgifter og renteindtægter i henhold til stk. 5.

Det foreslås at ændre ligningslovens § 5, stk. 4, nr. 4, således at henvisningen til »lov om finansiell virksomhed« ændres til »lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget til ændring af ligningslovens § 5, stk. 4, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 350

Til nr. 1

Pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 7, fastslår, at arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskaber omfattet af § 307 i lov om finansiell virksomhed skal betale skat efter pensionsafkastbeskatningsloven.

Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 7, således at henvisningen til »§ 307 i lov om finansiell virksomhed« ændres til en henvisning til »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 7, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 2

Pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 8, fastslår, at administrationsboer ved administrator omfattet af §§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed, kapitel 12 i lov om firmapensionskasser eller tilsvarende tilsynslovgivning i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der administrerer en lukket bestand af pensionstilsgagn fra en likvideret pensionskasse omfattet af nr. 1 eller en lukket bestand af livsforsikringer fra et likvideret arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab omfattet af § 307 i lov om finansiell virksomhed, skal betale skat efter pensionsafkastbeskatningsloven.

Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 8, således at henvisningen til »§§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed« ændres til en henvisning til »§§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed«, og at henvisningen til »§ 307 i lov om finansiell virksomhed« ændres til en henvisning til »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Derved ændres henvisningen til administrationsboer ved administrator omfattet af §§ 253-258 i lov om finansiell virksomhed til §§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed, og henvisningen til en lukket bestand af livsforsikringer fra et likvide-

ret arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab omfattet af § 307 i lov om finansiel virksomhed ændres til § 251 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 8, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 3

Pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 12, fastslår, at administrationsboer ved administrator omfattet af §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed eller tilsvarende tilsynsordning i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der administrerer en lukket bestand af livsforsikringer fra et likvideret livsforsikringssselskab omfattet af nr. 10 eller 11, skal betale skat efter pensionsafkastbeskatningsloven.

Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 12, således at henvisningen til »§§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed« ændres til en henvisning til »§§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Derved ændres henvisningen til administrationsboer ved administrator omfattet af §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed til §§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 12, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 4

Efter pensionsafkastbeskatningslovens § 8, stk. 2, skal der ved ufordelte midler forstås hensættelser til kollektivt bonuspotentiale, ufordelte kollektive særlige bonushensættelser og akkumuleret værdiregulering, jf. lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringssselskaber og tværgående pensionskasser, som ikke beskattes efter pensionsafkastbeskatningslovens § 4, stk. 5, eller § 4 a, stk. 3.

Efter pensionsafkastbeskatningslovens § 10, stk. 1, gælder det for de opsparingsformer, der er nævnt i § 3, og for ordninger i kapitalpensionsfonde, at der fritages en så stor del af beskatningsgrundlaget efter §§ 3 og 5, som værdien af kontoens indestående ved udgangen af 1982 udgør af værdien af indeståendet ved udgangen af indkomståret. Værdien af indeståendet ved udgangen af 1982 opgøres som værdien af obligationer opgjort til et gennemsnit af anskaffelseskursene for de obligationer i den enkelte serie, som livsforsikringssselskaber og pensionskasser, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond, var i besiddelse af ved udgangen af 1982, værdien af pantebrev til kurs 85 samt kursværdien af indeksobligationer, konvertible obligationer, aktier og investeringsforeningscertifikater.

Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 8, stk. 2, og § 10, stk. 1, 2. pkt., således at henvisningerne til »lov om finansiel virksomhed« ændres til »lov om forsikringsvirksomhed«.

Derved ændres henvisningen i § 8, stk. 2, til hensættelser til kollektivt bonuspotentiale, ufordelte kollektive særlige bonushensættelser og akkumuleret værdiregulering, jf. lov om finansiel virksomhed til lov om forsikringsvirksomhed. På samme måde ændres henvisningen i § 10, stk. 1, 2. pkt., til livsforsikringssselskaber og pensionskasser, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed til lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 8, stk. 2, og § 10, stk. 1, 2. pkt., er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 5

Pensionsafkastbeskatningslovens § 14, stk. 1, angiver, at skattepligtige som nævnt i pensionsafkastbeskatningslovens § 1, stk. 2, nr. 1-9, kan opgøre det skattepligtige afkast af en andel i en juridisk person som summen af udlodningerne fra andelen og gevinst og tab på andelen opgjort efter stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4, når den juridiske person efter danske skatteregler ikke udgør et selvstændigt skattesubjekt. Det er en betingelse, at den skattepligtige ikke på noget tidspunkt i indkomståret er koncernforbundet med den juridiske person, jf. § 5 i lov om finansiel virksomhed. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis investeringen sker via en kontoførende investeringsforening, jf. § 2, i lov om beskatning af medlemmer af kontoførende investeringsforeninger.

Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 14, stk. 1, 2. pkt., således at henvisningen til »§ 5 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§ 9, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed«.

Derved ændres henvisningen til definitionen af en koncern, jf. § 5 i lov om finansiel virksomhed, til definitionen af en koncern, jf. § 9, stk. 1, nr. 8 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 14, stk. 1, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er således tale om en konsekvensændring, hvor definitionen af koncerner videreføres i lovforslaget til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 6

Reglerne i pensionsafkastbeskatningslovens § 18, stk. 2-4, om succession gælder bl.a. når en skattepligtig institution overdrager en livsforsikringsbestand til en anden skattepligtig institution efter § 204 i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås at ændre pensionsafkastbeskatningslovens § 18, stk. 1, nr. 4, således at henvisningen til »§ 204 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§ 196 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Derved ændres henvisningen til overdragelser af en livsforsikringsbestand til en anden skattepligtig institution efter § 204 i lov om finansiel virksomhed til § 196 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget til ændring af pensionsafkastbeskatningslovens § 18, stk. 2-4, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 351

Til nr. 1

Efter pensionsbeskatningslovens § 2, stk. 1, skal en pensionsordning med løbende udbetalinger gå ud på at sikre pension i form af lige store løbende ydelser, der bortfalder ved den pensionsberettigedes død. Efter § 2, stk. 2, forstås ved lige store løbende ydelser, at beregningsgrundlaget ved påbegyndelsen af udbetalingen forventes at medføre lige store ydelser over hele ordningens udbetalingsperiode. Ved beregningen af ydelserne kan der dog maksimalt benyttes en rente svarende til det langsigtede afkast af obligationer, der fremgår af de til Finanstilsynet senest meddelte samfundsforudsætninger for pensionsfremskrivninger, plus 2 procentpoint og herfra fradraget produktet af det nævnte afkast inklusive procenttillægget og skattesatsen ifølge pensionsafkastbeskatningslovens § 2. For ordninger, der er tilknyttet investeringsfonde, jf. lov om finansiel virksomhed, bilag 8, III, kan ydelserne vælges beregnet efter principperne i pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 2.

Efter pensionsbeskatningslovens § 8, stk. 3, finder rateberegningsreglerne for rateopsparinger i pengeinstitutter i pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 2 og 3, tilsvarende anvendelse ved rateberegningen for rateforsikringer, der er tilknyttet investeringsfonde, jf. lov om finansiel virksomhed, bilag 8, III.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 2, stk. 2, 6. pkt., og § 8, stk. 3, således at henvisningen til »lov om finansiel virksomhed, bilag 8, III« ændres til »lov om forsikringsvirksomhed, bilag 2, III«.

Forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 2, stk. 2, 6. pkt., og § 8, stk. 3, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 2

Pensionsbeskatningslovens § 3, stk. 1, nr. 2, vedrører pensionskasser, der udøver virksomhed her i landet gennem et fast driftssted og som har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed eller pensionskassevirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, jf. § 30 i lov om finansiel virksomhed og § 88 i lov om firmapensionskasser. Efter pensionsbeskatningslovens § 4, stk. 1, nr. 2, kan en forsikring som nævnt i § 2, nr. 4, være oprettet i et livsforsikringsselskab, der efter tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og udøver virksomhed her i landet gennem et fast driftssted. Pensionsbeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 1, vedrører rateforsikringer, som skal oprettes i et livs- eller pensionsforsikringsselskab, der har hjemsted i et land inden for EU/EØS og har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed. Efter § 10, stk. 1, nr. 1, kan en kapitalforsikring oprettes i et livs- eller pensionsforsikringsselskab, der har hjemsted i et land inden for EU/EØS og her har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 3, stk. 1, nr. 2, § 4, stk. 1, nr. 2, § 8, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, således at henvisningen til »§ 30, stk. 1, 4 og 7-10 i lov om finansiel virksomhed« ændres til en henvisning til »§§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Det foreslåede §§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed, svarer til § 30, stk. 1, 4 og 8-11 i lov om finansiel virksomhed. Det bemærkes i den forbindelse, at der ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev indsat et nyt stykke efter stk. 4 i § 30 i lov om finansiel virksomhed. Ved en fejl blev der ikke foretaget en konsekvensændring af pensionsbeskatningslovens § 3, stk. 1, nr. 2, § 4, stk. 1, nr. 2, § 8, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, hvor der bl.a. henvises til § 30, stk. 7-10, som ved den nævnte indsættelse af et nyt stykke efter stk. 4 blev til stk. 8-11. Henvisninger til § 30, stk. 1, 4 og 7-10, i lov

om finansiell virksomhed i pensionsbeskatningslovens § 3, stk. 1, nr. 2, § 4, stk. 1, nr. 2, § 8, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, burde således have været ændret til henvisninger til § 30, stk. 1, 4 og 8-11.

Forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 3, stk. 1, nr. 2, § 4, stk. 1, nr. 2, § 8, stk. 1, nr. 1, og § 10, stk. 1, nr. 1, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed og en konsekvens af lovændring nr. 665 af 8. juni 2017. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 3

Efter pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 1, nr. 1, kan en rateopsparing oprettes i et kreditinstitut, der efter tilladelse i et andet land inden for EU/EØS udøver kreditinstitutvirksomhed, eller med Skatteforvaltningens godkendelse i en anden institution inden for EU/EØS. Efter § 12, stk. 1, nr. 1, kan en opsparing i pensionsøjemed oprettes i et kreditinstitut, der efter tilladelse i et andet land inden for EU/EØS udøver kreditinstitutvirksomhed, eller med Skatteforvaltningens godkendelse i en anden institution inden for EU/EØS. I § 13 er der fastsat regler for den skattemæssige behandling af indlånskonti og kapitalpensionsordninger med anbringelse i investeringsforeninger eller værdipapirer, der før pensionsbeskatningslovens ikrafttræden er oprettet i en bank eller sparekasse her i landet.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., § 12, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., og § 13, stk. 1, 1. og 2. pkt., således at henvisningen til »§ 30, stk. 1, 4, 5, 9 og 10, i lov om finansiell virksomhed«, ændres til »§ 30, stk. 1, 4, 5, 6, 8 og 9, i lov om finansiell virksomhed«.

Det bemærkes i den forbindelse, at der ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev indsat et nyt stykke efter stk. 4 i § 30 i lov om finansiell virksomhed. Ved en fejl blev der ikke foretaget en konsekvensændring af pensionsbeskatningslovens § 11 A og § 12, hvor der henvises til § 30, stk. 1, 4, 5, 9 og 10. Der burde have været indsat en henvisning til det nye stk. 6 i § 30 i lov om finansiell virksomhed, og henvisningen til stk. 9 og 10 i lov om finansiell virksomhed, burde have været ændret til en henvisning til stk. 10 og 11. Ved forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens §§ 11 A, 12 og 13, rettes der samtidig op på disse fejl.

Forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 11 A, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., § 12, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., og § 13, stk. 1, 1. og 2. pkt., er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 4

Efter pensionsbeskatningslovens § 25 skal der af kapitalforsikring i pensionsøjemed og opsparing i pensionsøjemed svares en afgift på 40 pct. Ved overførsel, herunder konvertering, som nævnt i stk. 1, nr. 9, betales der afgift af det beløb, der overføres eller konverteres, af særlige bonusansættelser knyttet til ordningen og af en forholdsmæssig andel af de ufordelte midler knyttet til ordningen. § 25, stk. 3, 2. pkt., beskriver, at ufordelte midler for livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser skal forstås som ansættelser til kollektivt bonusmateriale, ufordelte kollektive særlige ansættelser og akkumuleret værdiregulering. Efter stk. 4, 2. pkt. skal opgørelsen af afgiftsgrundlaget af den forholdsmæssige andel af kollektivt bonuspotentiale i livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, skal livsforsikringsselskabet m.v. opdele forsikringsbestanden i én eller flere kontributionsgrupper som anmeldt til Finanstilsynet, jf. lov om finansiell virksomhed. Efter stk. 5, 1. pkt. skal opgørelsen af afgiften af den forholdsmæssige andel af akkumuleret værdiregulering, af livsforsikringsselskabet m.v. opdele forsikringsbestanden i én eller flere rentegrupper som anmeldt til Finanstilsynet, jf. lov om finansiell virksomhed.

Ved overførsel, herunder konvertering, af en supplerende engangsydelse til en supplerende engangssum betales der en afgift på 40 pct., jf. pensionsbeskatningslovens § 29 A, stk. 1. Udbetalingerne fra den supplerende engangssum vil senere være skatte- og afgiftsfrie. Afgiftsgrundlaget er det beløb, der kunne være udbetalt ved den supplerende engangsydelses ophævelse og er nærmere defineret i § 29 A, stk. 3-5. Afgiftsgrundlaget efter § 29 A, stk. 4, skal tværgående pensionskasser efter 2. pkt. opgøre den forholdsmæssige andel af kollektivt bonuspotentiale i én eller flere kontributionsgrupper som anmeldt til Finanstilsynet, jf. lov om finansiell virksomhed. Efter stk. 5, 1. pkt., skal tværgående pensionskasser opgøre den forholdsmæssige andel af akkumuleret værdiregulering i én eller flere rentegrupper som anmeldt til Finanstilsynet, jf. lov om finansiell virksomhed. Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 25, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 29 A, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., således at henvisningerne til »lov om finansiell virksomhed« ændres til »lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 25, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., og § 29 A, stk. 4, 2. pkt., og stk. 5, 1. pkt., er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 5

Efter pensionsbeskatningslovens § 41, stk. 1, nr. 8, kan den del af en pensionskasseordning, der udgøres af supplerende engangsydelse, overføres til en kapitalforsikring i pensionsøjemed, uden at dette skal betragtes som ud- og indbetaling,

jf. stk. 9, hvis overførelsen sker som led i en bestandsoverdragelse efter §§ 204-206 i lov om finansiel virksomhed eller som led i en fusion som nævnt i selskabsskattelovens § 13 H.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 41, stk. 1, nr. 8, således at henvisningen til »lov om finansiel virksomheds §§ 204-206« ændres til »§§ 196 og 197 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 41, stk. 1, nr. 8, er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 6

Efter pensionsbeskatningslovens § 51, stk. 1, kan opsparings- og forsikringsordninger, der udelukkende har familieforløb til formål (børneopsparingskonti), oprettes i pengeinstitutter og forsikringsselskaber, der af Finanstilsynet er meddelt tilladelse til at drive virksomhed her i landet, eller i et udenlandsk kreditinstitut, der efter tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, udøver virksomhed her i landet gennem en filial, jf. § 30, stk. 1, 4, 5, 7, 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre pensionsbeskatningslovens § 51, stk. 1, således at henvisningen til »§ 30, stk. 1, 4, 5, 7, 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed« ændres til en henvisning til: »§ 30, stk. 1, 4, 5, 6, 8 og 9, i lov om finansiel virksomhed eller §§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget om ændring af pensionsbeskatningslovens § 51, stk. 1, er for det første en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor § 30, stk. 1, 4 og 7-10, i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskabers vedkommende videreføres i §§ 50-52 i lov om forsikringsvirksomhed.

Forslaget er for det andet en konsekvens af, at § 30, stk. 8, 10 og 11, i lov om finansiel virksomhed ved forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed bliver til § 30, stk. 6, 8 og 9.

Det bemærkes i den forbindelse, at der ved § 1 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 blev indsat et nyt stk. 5 i § 30 i lov om finansiel virksomhed. Ved en fejl blev der ikke foretaget en konsekvensændring af pensionsbeskatningslovens § 51, stk. 1, hvor henvises til § 30, stk. 1, 4, 5, 7, 9 og 10. Der burde have været indsat en henvisning til det nye stk. 6 i § 30 i lov om finansiel virksomhed, og henvisningen til stk. 7, 9 og 10 i lov om finansiel virksomhed, burde have været ændret til en henvisning til stk. 8, 10 og 11. Ved forslaget til ændring af pensionsbeskatningslovens § 51, stk. 1, rettes der samtidig op på disse fejl.

Til § 352

Til nr. 1

Det fremgår af selskabsskattelovens § 1, at skattepligt i henhold til denne lov påhviler de selskaber og foreninger m.v., der er hjemmehørende her i landet.

Efter selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 5, omfatter skattepligten gensidige livforsikringsselskaber, der ikke er omfattet af §§ 294-303 i lov om finansiel virksomhed, medmindre den gensidige forsikringsforening udelukkende driver sygeforsikringsvirksomhed og Skatteforvaltningen har truffet bestemmelse om, at den pågældende forsikringsforening er omfattet af nr. 6, samt selskaber, foreninger m.v., der er opstået ved ændring af en gensidig forsikringsforening, efter at denne har overdraget sin forsikringsvirksomhed, jf. fusionsskattelovens § 14 d, og som ikke er omfattet af selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller fondsbeskatningsloven.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 5, således at henvisningen til »§§ 294-303 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§§ 252-258 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 294-303 i lov om finansielle virksomhed videreføres som §§ 252-258 i forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 2

Det fremgår af selskabsskattelovens § 1, at skattepligt i henhold til denne lov påhviler de selskaber og foreninger m.v., der er hjemmehørende her i landet.

Efter selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 9, 1. pkt., er pensionskasser, der er undergivet tilsyn efter lov om firmapensionskasser eller efter lov om finansiel virksomhed, undtaget fra skattepligten.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 9, 1. pkt., således at henvisningen til »lov om finansiel virksomhed« ændres til »lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor regulering af forsikringselskaber udskilles fra lov om finansiel virksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 3

Det fremgår af selskabsskattelovens § 1, at skattepligt i henhold til denne lov påhviler de selskaber og foreninger m.v., der er hjemmehørende her i landet.

Efter selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 18, er arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsselskaber omfattet af § 307 i lov om finansiel virksomhed, undtaget fra skattepligten.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 18, således at henvisningen til »§ 307 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Endvidere fremgår det af selskabsskattelovens § 32, stk. 1, at et selskab eller en forening m.v. som nævnt i selskabsskattelovens § 1 eller § 2, stk. 1, litra a, et moderselskab for et selvstændigt skattesubjekt (datterselskab), jf. § 32, stk. 6, skal moderselskabet ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregne det beløb, der er angivet i stk. 7-10, når beløbet er positivt. Beskatningen efter 1. pkt. sker kun, når en række betingelser er opfyldt, jf. stk. 1, nr. 1-6.

Det følger af selskabsskattelovens § 32, stk. 1, nr. 6, at det er en betingelse for CFC-beskatning, at moderselskabets aktier i datterselskabet ikke ejes gennem et arbejdsmarkedsrelateret livsforsikringsaktieselskab omfattet af § 307 i lov om finansiel virksomhed, der beskattes efter pensionsafkastbeskatningsloven.

Denne undtagelse vedrører en situation, hvor der i forvejen sker dansk beskatning efter lagerprincippet i det arbejdsmarkedsrelaterede livsforsikringsaktieselskab. Hvis der samtidig sker CFC-beskatning af livsforsikringsselskabets moderselskab ville det udgøre dobbeltbeskatning.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 32, stk. 1, nr. 6, således at henvisningen til »§ 307 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§ 251 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor § 307 i lov om finansielle virksomhed videreføres som § 251 i forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 4

Det følger af selskabsskattelovens § 8, at den skattepligtige indkomst opgøres efter skattelovgivningens almindelige regler, for så vidt de efter deres indhold er anvendelige på de i denne lov omhandlede selskaber og foreninger m.v.

Selskabsskattelovens § 13 fraviger udgangspunktet i § 8 og opregner en række tilfælde, der ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst.

Det fremgår af selskabsskattelovens § 13, stk. 8, at hvis summen af udbytter og avancer opgjort efter stk. 4, 6 og 7 for et livsforsikringsselskab overstiger udbetalinger, hensættelser og skat efter pensionsafkastbeskatningslovens § 8, som nævnt i selskabsskatteloven § 13, stk. 4, 1. pkt., medregnes det overskydende beløb til selskabets skattepligtige indkomst. Hvis summen er negativ for livsforsikringsselskabet, fradrages beløbet ved opgørelse af selskabets skattepligtige indkomst. Fradraget foretages før fremførsel af eventuelle uudnyttede underskud vedrørende tidligere indkomstår og kan ikke gøre selskabets skattepligtige indkomst negativ. Et eventuelt resterende negativt sumbeløb fragår i udbytter og avancer som opgjort efter stk. 4, 6 og 7 for efterfølgende indkomstår. Ved undtagelse fra beskatning efter § 3 kan selskabet få udbetalt skatteværdien beregnet med den i § 17, stk. 1, nævnte procent af et resterende negativt sumbeløb efter selskabsskattelovens § 13, stk. 8, 4. pkt. vedrørende det sidste indkomstår, hvor selskabet er skattepligtigt. Det udbetalte beløb er ikke skattepligtigt. 5. og 6. pkt. finder tilsvarende anvendelse på livsforsikringsselskaber for det indkomstår, hvor selskabet får taget livsforsikringsbestanden under administration efter §§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed, idet et resterende negativt sumbeløb efter selskabsskattelovens § 13, stk. 8, 4. pkt. dog tillægges uudnyttede fradragsberettigede tab, som har påvirket opgørelsen af sumbeløbet for det indkomstår, hvor aktier eller fast ejendom er solgt. Disse uudnyttede tab kan herefter ikke anvendes efter reglerne i aktieavancebeskatningsloven eller ejendomsavancebeskatningsloven.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 13, stk. 8, 7. pkt., således at henvisningen til »§§ 253-258 i lov om finansiel virksomhed« ændres til »§ 228-236 i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed, hvor §§ 253-258 i lov om finansielle virksomhed videreføres som §§ 228-236 i forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 5

Efter selskabsskattelovens § 13 F kan livsforsikringsselskaber opgøre det skattepligtige afkast af en andel i en juridisk person som summen af udlodningerne fra andelen og gevinst og tab på andelen opgjort efter stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4, når den juridiske person efter danske skatteregler ikke udgør et selvstændigt skattesubjekt. Det er en betingelse, at den skattepligtige ikke på noget tidspunkt i indkomståret er koncernforbundet med den juridiske person, jf. § 5 i lov om finansiell virksomhed. Selskabsskattelovens § 13 F, stk. 1, 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis investeringen i den juridiske person sker via en kontoførende investeringsforening, jf. § 2 i lov om beskatning af medlemmer af kontoførende investeringsforeninger

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 13 F, stk. 1, 2. pkt., således at henvisningen til »§ 5 i lov om finansiell virksomhed« ændres til »§ 9, stk. 1, nr. 8, i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 6

Selskabsskattelovens § 17 A omhandler en forhøjet indkomstskat for finansielle selskaber, idet selskabernes skattepligtige positive eller negative årsindkomst opgjort efter skattelovgivningens almindelige regler multipliceres med 26/22. For indkomståret, der påbegyndes i perioden fra og med den 1. januar 2023 til og med den 31. december 2023, multipliceres årsindkomsten dog med 25,2/22.

Den forhøjede indkomst anses for det finansielle selskabs skattepligtige indkomst ved anvendelsen af bestemmelserne i § 12, § 17, stk. 1, og § 31. Har selskabet kun været et finansielt selskab en del af indkomståret, foretages en indkomstopgørelse efter skattelovgivningens almindelige regler for denne del af indkomståret, og kun denne del af indkomsten forhøjes efter 1. eller 2. pkt.

Den forhøjede indkomstskat gælder for en række finansielle selskaber, der er opregnet i selskabsskattelovens § 17 A, stk. 3.

Det fremgår af selskabsskattelovens § 17 A, stk. 3, nr. 4, at forsikringsselskaber og captivegenforsikringsselskaber, der er skattepligtige efter selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 eller 5, og som har eller skal have tilladelse efter § 11, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, anses som finansielle selskaber.

Det foreslås at ændre i § 17 A, stk. 3, nr. 4, således at henvisningen til »§ 11, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed« ændres til »§ 14, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om en ny lov om forsikringsvirksomhed, hvor § 11, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed ophæves og indsættes som § 14, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 7

Det fremgår af selskabsskattelovens § 35 M, at værdien af aktier, der i henhold til § 215 i lov om finansiell virksomhed overdrages til en forening, ikke medregnes ved opgørelsen af foreningens skattepligtige indkomst.

Selskabsskattelovens § 35 M henviser til § 215 i lov om finansiell virksomhed, men bestemmelsen, der indeholdt regler om, at vedtægtsændringer i en forening, der har været et realkreditinstitut, kun kunne ske med Erhvervsministerens godkendelse, blev ophævet ved lov nr. 616 af 14. juni 2011. I den forbindelse blev reglen videreført i § 19 b i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder.

Det foreslås at ændre selskabsskattelovens § 35 M, således at henvisningen til »§ 215 i lov om finansiell virksomhed« ændres til »§ 19 b i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder«.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af, at § 215 i lov om finansiell virksomhed er blevet ophævet og videreført i § 19 b i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder. Der er ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 353

Til nr. 1

Efter skatteindberetningslovens § 15 b, stk. 2, kan finansielle virksomheder, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, efter samtykke fra den registrerede få adgang til oplysninger, der er indberettet efter skatteindberetningslovens § 15, når de er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Skatteindberetningslovens § 15 b blev indført ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021. Ifølge bemærkningerne til loven, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 73 som fremsat, skal skatteindberetningslovens § 15 b ses i sammenhæng med de øvrige regler på Skatteministeriets område, om visse virksomheders mulighed for at få adgang til en række oplysninger om en borgers økonomi, når borgeren har givet sit samtykke hertil, og oplysningerne konkret er nødvendige for den enkelte virksomhed.

De øvrige regler følger af § 3 A i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, § 7 A i lov om et indkomstregister og skattekontrollovens § 70. I hver af disse bestemmelser er der i stk. 2 fastsat en adgang til nærmere angivne oplysninger for finansielle virksomheder, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Definitionen af finansielle virksomheder omfatter bl.a. forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at der i skatteindberetningslovens § 15 b, stk. 2, efter »lov om finansiell virksomhed,« indsættes »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

Den foreslåede ændring indebærer, at forsikringsselskaber efter samtykke fra den registrerede vil kunne få adgang til oplysninger, der er indberettet efter skatteindberetningslovens § 15, når oplysningerne er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Formålet med ændringen er at sikre, at der fortsat er lovhjemmel til, at forsikringsselskaber har mulighed for at kunne få adgang til de nævnte oplysninger til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til nr. 2

Efter skatteindberetningslovens § 19 a, stk. 1, skal finansielle virksomheder hvert år indberette skattepligtige beløb, som er betalt som led i kunde- eller medlemsprogrammer eller lignende generelle ordninger til de enkelte kunder i det forudgående kalenderår, når det skattepligtige beløb ikke er omfattet af andre indberetningspligter i skatteindberetningslovens kapitel 2 eller regler udstedt i medfør heraf.

Begrebet finansielle virksomheder skal i forhold til denne bestemmelse forstås i overensstemmelse med definitionen af finansielle virksomheder i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed. Det vil sige pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Det foreslås, at der i skatteindberetningslovens § 19 a, stk. 1, efter »Finansielle virksomheder« indsættes », fondsmæglerselskaber og forsikringsvirksomheder«.

Ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 er reguleringen af fondsmæglerselskaber og de særlige regler, der gælder ydelse og udførelse af investeringsservice og -aktiviteter, udskilt fra lov om finansiell virksomhed. Der er således etableret en særskilt lov for fondsmæglerselskaber og for ydelsen og udførelsen af investeringsservice og -aktiviteter.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med, at forsikringsvirksomheder ved det fremsatte forslag til lov om forsikringsvirksomhed foreslås ikke længere at skulle være omfattet af lov om finansiell virksomhed og dermed af lovens definition af finansielle virksomheder. Med den foreslåede ændring vil det dermed blive sikret, at fondsmæglerselskaber og forsikringsvirksomheder fortsat vil være omfattet af indberetningspligten efter skatteindberetningslovens § 19 a, stk. 1.

Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 354

Efter skattekontrollovens § 70, stk. 2, kan finansielle virksomheder, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed, efter samtykke fra den registrerede få adgang til oplysninger, som indgår i den seneste årsopgørelse, og som er nødvendige

til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis. Bestemmelsen blev indført ved § 6 i lov nr. 1374 af 16. december 2014.

Den gældende definition af finansielle virksomheder omfatter bl.a. forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra d, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at der i skattekontrollovens § 70, stk. 2, efter »lov om finansiell virksomhed,« indsættes »og forsikringsselskaber, som er omfattet af regler om redelig forretningsskik og god praksis for forsikringsvirksomheder udstedt i medfør af § 68, stk. 2, i lov om forsikringsvirksomhed,«.

Den foreslåede ændring indebærer, at forsikringsselskaber efter samtykke fra den registrerede vil kunne få adgang til oplysninger, som indgår i den seneste årsopgørelse, når oplysningerne er nødvendige til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Formålet med ændringen er at sikre, at der fortsat er lovhjemmel til, at forsikringsselskaber har mulighed for at kunne få adgang til de nævnte oplysninger til brug for rådgivning af den registrerede i overensstemmelse med reglerne om redelig forretningsskik og god praksis.

Der ikke tilsigtet nogen materielle ændringer med forslaget.

Til § 355

Det foreslås i *stk. 1*, at lovforslaget som udgangspunkt kan sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning.

Loven kan ikke sættes i kraft for Færøerne, idet forsikringsvirksomhed og realkreditvirksomhed er et færøsk særansliggende.

Det foreslås i *stk. 2*, at forslagens §§ 335 og 341 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger. Bestemmelserne er konsekvensrettelser af andre ikraftsatte love for Færøerne. Stk. 2 er derfor anordningshjemlen for konsekvensrettelserne.

Det foreslås i *stk. 3*, at præcisere, at forslagens §§ 336 og 343-354 ikke gælder for Færøerne og Grønland. Bestemmelserne gælder ikke for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder hjemler til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland